

3 1761 12141551 7

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

—:0:—

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரானபெரியாழ்வார் முதலானோர்

அருளிச்செய்த

முதலாயிரம் மூலமும்,

இதற்கு

பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்,

சித்ரகூடம் - கந்தாடை - திருவேங்கடாசார்யர்,

அரசாணிபாலை-கந்தாடை-கிர்ஷ்ணமாசார்யரோடு

பரிசோதித்து,

மூ ன் ற ம் ஸ ம் பு ட ம்.

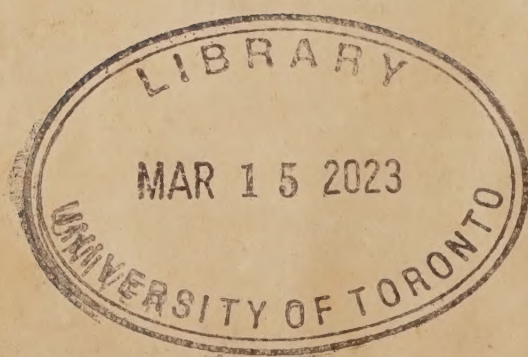
சென்னபட்டணம்:

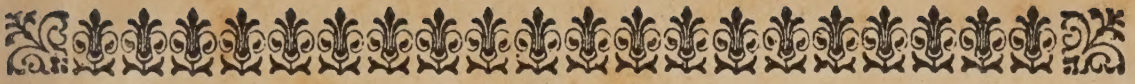
மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பித்தனர்.

1882.

Registered Copy-right.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः.

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த
திருச்சந்தவிருத்தத்
தனியன்களுக்கு
பின்னாலோகஞ்சையரருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(தருச்சந்தப்பொழில்) இதில்-திருச்சந்தவிருத்
தஞ்செய்தருளின திருமழிசைப்பிரான் அவதாரஸ்தலமான*திருமழி
சைவளம்பதியும் ஒருதேஸமே! என்று அதிலே ஆழங்காற்படும்படி
சொல்லுகிறது.

தருச்சந்தப்பொழில்தழுவுதாரணியின் துயர்தீரத்
திருச்சந்தவிருத்தஞ்செய்திருமழிசைப்பரன் வருமூர்
கருச்சந்துங்காரகிலுங்கமழ்கோங்குமணநாறும்
திருச்சந்தத்துடன்மருவுதிருமழிசைவளம்பதியே.

வ்யா.—(தருச்சந்தப்பொழில்தழுவுதாரணியின் துயர்தீர) தரு-
கல்பகத்தரு. சந்து-சந்தநம். * சந்தநப்பூமலர்சோலையிதே;இரண்டு
சோலையாலும் சூழப்பட்ட. தாரணி-பூமி. பொழில்தழுவியிருக்கிற
பூமியிலுண்டான மதுஷ்யர் துல்கம்தீர. அவர்கள் பகவத்விஷயத்
தையிழந்திருக்கிற துல்கம்தீர. அவர்கள்தான்போக்ய போகோப
கரண போகஸ்தாநங்களைவிரும்பி பகவத்விமுகராயாய்த் திருப்பது.
அதுக்குமேலே“அறியார்சமணரயர்த்தார்பவுத்தர்சிறியார்சிவப்பட்
டார்” என்றிதே அவர்கள் அந்யஸேஷபூதராய் அநர்த்தப்படுகிறது;
அவற்றை நிவர்த்திப்பித்து ஸத்வர்த்தராக்குகைக்காக வாய்த்து-
“திருச்சந்தவிருத்தம்” என்கிற திவ்யப்ரபந்தம் செய்தருளிற்று. அதி
லே “புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி தும்செவிமடுத்துண்டு தும்மு
றுவினைத்துயருள்நீங்கியுய்மினோ” என்றும், “நன்மாவைவாழ்த்திவா
ழ்மினோ” என்றும்-பகவத்பஜநத்தையும் தேவதாந்தராஜஞ்ஞாநாஸக்
திகளை,*காணில்*கொந்தம்*வண்டு*போதுகளிலே ஸுவ்யக்தமாக
தர்ஸிப்பித்தும் திருத்தியருளிற்று. (திருச்சந்தவிருத்தம்) சந்தோ
ருபமான வர்த்தமென்றபடி. “சலித்துறை, விருத்தம், வெண்பா”
என்றாப்போலே சொல்லக்கடவதிதே. ஏவம்விதப்ரபந்தநிர்மாண
கராய்த் திருமழிசைக்கு நாதரான ஆழ்வாரவதரித்தவூரிருக்கும்படி
சொல்லுகிறது (கருச்சந்துங்காரகிலுங்கமழ்) ஆகரத்தில் சந்தநாக
ருக்களாலும் பரிமளிதமாய்.

(கோங்குமணநாறும்) கோங்கென்கிற வர்க்குத்தினுடைய புஷ்பபரிமளத்தையு முடைத்தாய் எல்லாவற்றாலும் மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தாகையாலே * வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாளாய் ஸ்ரீ என்று திருநாமத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியாருடன் பொருந்தியிருக்கும் திருமழியை. (வளம்பதியே) இந்த விபூதியிலே இதொரு தேஸமே! கோங்கு என்று - பரிமளமாகவுமாம் - வளம் - அழகும், ஸம்பத்தும். ஆழ்வாராலே ஊரும் உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறது. ... க

அ.—(உலகுமழிசையும்) “இதில் திருமழிசை - மஹீஸாரக்ஷத்ரம்” என்று மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது.

உலகுமழிசையு முள்ளுணர்ந்துதம்மில்
புலவர்புகழ்க்கோலால் தூக்க - உலகுதன்னை
வைத்தெடுத்தபக்கத்தும் மாநீர்மழிசையே
வைத்தெடுத்தபக்கம் வலிது.

வ்யா.—(உலகுமழிசையும்) லோகங்களையும் விலக்ஷணமான திருமழிசையையும். (உள்ளுணர்ந்து) மாஹாத்மயங்களை மநஸ்விலே மநம்பண்ணி. (தம்மில்புலவர்) பார்க்கவாதி மஹர்ஷிகளான மஹாகவிகள். (புகழ்க்கோலால்தூக்க) இவற்றின்புகழை யென்னுதல்; புகழ்க்கோலாலே யென்னுதல். தூக்க - துலைப்படுத்திநிறுக்க. (உலகுதன்னைவைத்தெடுத்தபக்கத்தும்) லோகத்தைவைத்தெடுத்த துலையைக்காட்டிலும். (மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்தபக்கம்வலிது) மிக்க ஜலஸம்ரத்தியையுடைய மஹீஸாரக்ஷேத்ரத்தை வைத்தெடுத்த துலையே அதுலமாயிருந்தது. அகஸ்த்ய தூர்வாஸாதிகள் இருந்த பக்கம்போலே ஆழ்வாரவதரண ஹேதுவானதேஸமும் தாழ்ந்துகாட்டிற்றிறே. ஜகந்நாதனிறே அங்கேனித்யஸந்நிதிபண்ணுவது. “சிந்தயேத் ஸஜகந்நாதம் விஷ்ணுமஸநாதநம்” என்றிறே தத்யாநபரராய் அங்குள்ளதபோதந ரிருப்பது; அத்தாலே வைத்தெடுத்தபக்கம் வலிதாய்த்து. “தாத்ராதுலிதாலகுமஹீ” என்னக்கடவதிறே. மாநீர் மழிசை-தீர்த்தம் திருமண்ணுண்டானஸ்தலம். “மழசாடுகண்டர்ம ருந்து” என்னக் கடவதிதே. * பத்தியான பாசனமான பக்திஸாராவதரணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குந் தேஸமென்று அந்த திவ்யதேஸ வைபவம்சொல்லிற்றாய்த்து.

‘తులయామలదేనాపి నస్వర్గంనపునర్భవమ్ |

భగవత్సద్గోచరమర్త్యానాంకిమతాశిష్ట॥”

“துலயாம லவேநாபி நஸ்வர்க்கம் நபுநர்ப்பவம்।

பகவத்ஸங்கி ஸங்கஸ்யமர்த யாநாம்கிமுதாஸரிஷி:

என்றிதே ததியவைபவ மிருப்பது.

பிள்ளைலோகஞ்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்தத்திற்கு

பெரியவாச்சான்பின்வா அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

—:0:—

ஆழ்வார்திருமழிசைப்பிரானுகிரூர் கர்ஷ்ணவதாரம்போலே யாய்த்துப் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும்;—யதுகுலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே வளர்ந்தாப்போலே, ரிஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து தாழ்ந்தகுலத்திலே யாய்த்து வளர்ந்தது. கர்ஷ்ணனாய் யதுகுலத்திலேபிறந்தாப்போலே அங்கே வளர்ந்தருளிநானாகில் ராமாவதாரத்தோபாதியா மித்தனையென்று பார்த்தருளி, இடையரும் இடைச்சிகளும் பசுக்களும், “நம்மிலே யொருத்தன்” என்னும்படி தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்து கோபஸஜாதீயனாய் வளர்ந்தருளிற்று; அப்படியே ஆழ்வாரும் பகவதபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் தாழ்ந்தகுலத்திலே வளர்ந்தருளிராய்த்து. இவ்வாழ்வாருக்கு ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுகமாக *மயர்வறமதிநலமருளி, தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும், ததாஸ்ரயமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகல்யாணகுணங்களையும், உபயத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், அதுக்கலங்காரமான கிரீடாதிபூஷணவர்க்கத்தையும், அத்தோடு விகல்பிக்கலாம்படியான சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும், இதடங்கக் காட்டிலெறித்த நிலாவாகாமே அதுபவிக்கிற லக்ஷ்மீப்ரபீர்தி மஹிஷீவர்க்கத்தையும், அச்சேர்த்தியேதங்களுக்கு தாரகாதிகளாக வுடையான பரிஜநபரிபர்ஹத்தையும், இப்போகத்துக்கு வர்த்தகமான பரமபதத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து ப்ரகீர்த்திபுருஷாத்மகமான லீலாவிபூதியினுடைய ஸர்ஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையுங்காட்டிக்கொடுத்து, இப்படிஉபயவிபூதிநாதனான எம்பெருமான் தன்பெருமையைக்காட்டிக்கொடுக்கையாலேபகவததுபவைகபோகராய், “ஸ்ரீஷண்முகே நமஸ்க்ரீ” “நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம் ஸரீரம்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரதோஷத்தை அதுஸந்திக்க இடமில்லாதபடி ஈஸ்வரன் தம்மை அதுபவிக்கையாலே மார்க்கண்டேயராதிகளைப்போலே சிரகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே யெழுந்தருளி யிருந்த விவர், ப்ரார்ப்தமுமாய் ஸுலபமுமான விஷயத்தை ஸம்ஸாரிக ளிழக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்று அவர்கள்பக்கலிலே கண்ணைத்தார்.

ப-பா.—பூ - பூமியிலே, நிலாய - வர்த்திக்கிற, ஐந்துமாய் - சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களைந்துமாய், புந்நகண்நின்ற-ஜலத்திலேவர்த்திக்கிற, நான்குமாய் - சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸங்கள் நான்குமாய், தீநிலாய - அக்நியிலேவர்த்திக்கிற, மூன்றுமாய் - சப்தஸ்பர்சரூபங்கள் மூன்றுமாய், சிறந்த - சேதநர்க்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பலத்தையுடைய, கால்நிலாய - காற்றிலேவர்த்திக்கிற, இரண்டுமாய் - சப்தஸ்பர்சங்களிரண்டுமாய், மீநிலாயது - ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற, ஒன்றுமாகி - சப்தகுணமொன்றுமாகி, வேறுவேறு தன்மையாய்-தேவாதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய், நீ - சித்சிச்சரீரியான நீ, நிலாயவண்ணம்-கார்யகாரணவர்க்கத்திலே நிற்கும் ப்ரகாரத்தையுடையனாய், நின்னை - சித்சித் விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஜகதுபாதாந காரணமாய்நிற்கிற வுன்னை, ஆர்நினைக்கவல்லோ - நினைக்கவல்லாரார்.

வ்யா.—(பூநிலாயவைந்துமாய்)பூமியிலேவர்த்திக்கிறஸப்தாதி குணங்களைந்துமாய். “ஈஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்ய ஈஸ்யஸ்யஸ்ய” “கந்தவதி ப்ரதிவி” “தஸ்யாகந்தோகுகுணமத” என்று-ப்ரதிவி குணம்கந்தமாயிருக்க, ஸப்தாதிசுளைந்தும் அதுக்குகுணமாகக்கொல்லுவானென்னென்னிலை; “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “சப்தாதிபிர்க்குணைப்ரஹ்மந்ஸம்யுதாந்யுத்தரோத்தனா” என்கிறபடியே காரணகுணதுவர்த்தியாலே ஸப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களுயுங் கூட்டிச் சொல்லுகிறது. (புனற்கணின்றநான்குமாய்) அப்பிலேவர்த்திக்கிற ஸப்தஸ்பர்ச ரூபரஸங்களுமாய். “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஸம்பவந்திதேதாம் பாம்பிரஸாதாராணிதாநிது” என்கிறபடியே தக்குணம்ரஸமாயிருக்க, அதிலும்காரணகுணதுவர்த்தியாலே ஸப்தஸ்பர்ச ரூபங்களுயும் கூட்டிச்சொல்லுகிறது. (தீநிலாயமூன்றுமாய்) “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஜ்யோதிருத்பத்யதேவாயோஸ்தத்ரூபம்குணஉச்சயதே” என்கிறபடியே அக்நிகுணமான ரூபத்தோடே ஸப்தஸ்பர்சங்களைக் கூட்டி. “மூன்றுமாய்” என்கிறது.

(சிறந்தகாலிரண்டுமாய்) ஸ்வஸஞ்சாரத்தாலே சேதநர்க்காதாரமான பலத்தையுடைய வாயுவினுடையகுணமிரண்டுமாய். “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “பலவாந்பகவாந்வாயுஸ்தஸ்யஸ்பர்ஸோகுகுணமத” என்கிறபடியே வாயுகுணமான ஸ்பர்ஸத்தோடே ஆகாசகுணமான ஸப்தத்தையுங் கூட்டிச்சொல்லுகிறது.

(மீநிலாயதொன்றுமாகி)மீதிலேவர்த்திக்கிறஸப்தகுணமொன்றுமாய். “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஈஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஆகாஸம் ஸப்தலக்ஷணம்” என்கிறபடியே ஆகாசகுணமொன்றையும்கொல்லுகிறது. உத்தமான பூதபஞ்சகங்களுக்குக் காரணமான ஏற்றத்தாலும் ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுக்கு அவகாஸப்ரதாநம்பண்ணு மேற்றத்தாலும் “மீது” என்று - ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது.

முதற்பாட்டு.—காரணகுணதுவர்த்தியாவது - பூமிக்கு பரம்பரையா மற்றநாலுபூதங்களும் காரணமாகையாலே அந்த நாலுபூதங்களுடைய குணங்களும் கார்யமான பூமியிலே வர்த்திக்குமென்றபடி.

ஆறுமாறுமாறுமாயோரைந்துமைந்துமைந்துமாய்

ஏறுசீரிரண்டுமூன்றுமேழுமாறுமெட்டுமாய்

வேறுவேறுஞானமாகிமெய்யினோடுபொய்யுமாய்

ஊறொடோசையாயவைந்துமாயவாயமாயனே. (2)

ப-ரை.—ஆறும் - அத்யயநாதிஷ்ட்கர்மங்களாறும், ஆறும் - வஸந்தாதிருதுக்களாறும், ஆறுமாய் - ஆக்நேயம்முதலான யாகங்களாறுமாய், ஓரைந்து - பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், ஐந்தும் - பஞ்சாஹுதிக்கும் ஆராத்யனாய், ஐந்துமாய் - பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவாய், ஏறு - ச்லாக்யமான, சீரீரானும்-உபாஸநரூப பகவத்யஞானமும் இதரவிஷயவைராச்யமுமாகிற இரண்டு குணங்களும், மூன்றும்-ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகள்மூன்றும், ஏழும்-விவேகவிமோகம் முதலான ஏழுகர்மங்களும், ஆறும் - ஜ்ஞாநபலேச்வர்யம் முதலான ஆறும், எட்டுமாய் - அபஹதபாப்மத்வாதி எண்குணங்களுமாய், வேறுவேறுஞானமாகி - நிர்மலாந்தகேரணரல்லாத பாக்யஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுதர்ஷடிஸ்மர்த்திகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய், மெய்யுமாய் - முமுகூஷ்க்களுக்கு மெய்யனாய், பொய்யுமாய் - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்துத் தான் அகலநிற்கையாலே பொய்யனாய், ஊறொடோசையாயவைந்துமாய் - சப்தஸ்பர்சருபரஸசந்தங்களைந்துமாய், ஆயன் - கோபஸஜாதியனாய் வந்து திருவவதரித்த, மாயனே - ஆச்சர்யபூதனே!, உன்னை உள்ளபடி பரிச்சேதித்தறிய வல்லாராஓன்கிரார்.

வ்யா.—(ஆறுமாறுமாறுமாய்) அத்யயநாதி ஷ்ட்கர்மங்களும், அத்யயநத்தால் ஜ்ஞாதவ்யமான கர்மாதுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான வஸந்தாதிருதுக்களாறும், அதுஷ்டேயமான ஆக்நேயாதிஷ்ட்யாகங்களும். இது ஸர்வகர்மங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இவை ஆறு என்றது - இவற்றோடே ஈஸ்வரனை ஸமாநாதிகரித்தது. அத்யயநாதிகளிலே, “*यथायुज्यैः*” “ததாமிபுத்தியோகந்தம்” என்கிறபடியே - சேதநரைமூட்டியும் அவற்றுக் கேகாந்தங்களான காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயும், அதுஷ்டேய கர்மங்களுக்கு ஆராத்யனாய் மிருக்கையாலே ஸமாநாதிகரித்துச் சொல்லுகிறது. (ஓரைந்துமைந்துமைந்துமாய்) கீழ்ச்சொன்ன கர்மத்துக்கு அதிகாரஸம்பத்துக்குடலாய், ப்ரதாநமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும், பஞ்சாஹுதிக்கும் ஆராத்யனாய், பஞ்சாக்நிக்கு அந்தராத்மாவாய்மிருக்கும்வன். பஞ்சமஹாயஜ்ஞமாவது - “*देवयज्ञोऽपि सुर्वेभ्यो भूतयज्ञोऽपि नृस्येभ्यो ब्रह्मयज्ञः*” “தேவயஜ்ஞோ பிதுர்யஜ்யோ பூதயஜ்ஞோ மதுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ரஹ்மயஜ்ஞஃ” என்கிறவை. பஞ்சாஹுதிகளாவன - ப்ராணாஹுதிகள். பஞ்சாக்நிகளாவன - கார்ஹபத்யாஹவநீயதக்ஷிணாக்நிகளும் ஸப்யாவஸத்யங்களும். (ஏறுசீரிரண்டும்) “*पृथ्वी, वायु, अग्नि, जल, आकाश*” “தர்மேணபாபமபதுததி” என்னும்படியே-விஹிதகர்மாதுஷ்டாநத்தாலே மோக்ஷவிரோதிபாபம்போனால்

அத்யயநாதிஷ்ட்கர்மங்கள் - அத்யயந அத்யாபந யஜந யாஜந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களாகிற ஆறு கர்மங்கள். 2

இவன்பக்களிலே பிறக்கும் உபாஸநரூப பகவதஜ்ஞாநமும் தத்
கார்யமான இதர விஷயவைவராக்யமு மென்கிற இரண்டு குணமும்.
* மாற்பால் மநஞ்சுழிக்கையும், மங்கையர்தோள் கைவிடுகையும்
(மூன்றும்) உபாஸநபலமான ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவத் ப்ராப்தி
கள். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநவைவராக்ய ஸாத்யமான பரபக்தி பரஜ்ஞாந
பரமபக்திகள் மூன்றும். (ஏழும்) உக்தமானகர்மயோகாதி பரபக்தி
பர்யந்தமான அளவுகளை பலிக்கக்கடவ மனோநைர்மல்யத்துக் கடி
யான விவேகாதி ஸப்தகமும். அதாகிறது - விவேக விமோகாப்யா
ஸகர்யாகல்யாண நவஸாதாதுத் தர்ஷங்கள். அதாகிறது - மனோ
நைர்மல்ய ஹேதுவான விவேகாதி நியமஸப்தகயுக்தமாகிய க்ரியா
ஸப்த வாச்யமான விஹித கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே உபாஸநநிஷ்
பத்தியைச் சொல்லுகிறது. (ஆறும்) உக்தபக்தி வர்த்தகமாய் ஸ்வ
யம் ப்ராப்யமான ஜ்ஞாநபுலேஸ்வர்ய வீர்யஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களா
றும். (எட்டுமாய்) * அபஹத பாப்மத்வாதி குணஷ்டகமுமாய்.
“ஸ்வீரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே” “ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே” என்கிற
படியே இது ப்ராப்யாந் தர்க்கதமிதே.

(வேறுவேறுஞாநமாகி) நிர்மலாந்தரிகரணரல்லாதபாக்யஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுதர்ஷ்டி ஸம்ர்திகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய். (மெய்யி னோடுபொய்யுமாய்) கீழ்ச்சொன்ன முமுகூக்களுக்கு மெய்யனாய், ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கூதரர்க்கு ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து தான் அகல நிற்கையாலே பொய்யனாய். (ஊறொடோசையாய வை ந்துமாய்) பரமபக்தி யுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸர்வவித போக்யமான வன். “ஊறொடோசை” என்று - ஸப்தாதிகளைந்துக்கும் உபலகூ ணம். “உண்ணுஞ்சோறு பருகுதீர்” என்றும், “சேலேய் கண்ணி யரும் பெருஞ்செல்வமும்” என்னக்கடவதிறே. (ஆயமாயனே) கோபஸஜாதீயனாயவதரித்த ஆஸ்சர்யபூதனே. அதாவது - தான் நின்ற நிலையிலேநின்று ஆஸ்ரிதர்க்கு உபகரிக்கையன்றிக்கே, திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை ஸம்ஸாரிஸஜாதீயமாக்கிவந்தவதரித்து, உபா ஸகர்க்கு ஸ-பாஸ்ரயமாய் வித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினார்க்கு விஷயாந்தரங்களில் நின்றும்மீட்டு, தானே போக்யமுமாய், * காண வாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்திருக்கும் பரமபக்தி யுக்தர்க்கு ஸர்வவித போக்யமுமானவனென்கை. அவதாரந்தான் * ஸாதுபரித்ராணத்துக்கும் தர்மஸம்ஸ்தாபநத்துக்கு மாகவிதே. உ

அ.—மூன்றும்பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான லீலாவிபூதியோகமென்ன, இரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன உபாயத்துக்கு பலமான நித்ய விபூதியோகமென்ன, ஆக இந்த உபய விபூதியோகத்தை நிர்ஹேதுக க்ர்பையாலே தேவரீர் காட்ட வருத்தமற நான் கண்டாப்போலே வேறு ஸ்வஸரமர்த்யத் தால் காணவல்லாரில்லை யென்கிறார்.

ஐந்துமைந்துமைந்துமாகியல்லவற்றுளாயமாய்
ஐந்துமூன்றுமொன்றுமாகின்றவாதிதேவனே!
ஐந்துமைந்துமைந்துமாகியந்தரத்தனைந்துநின்
றைந்துமைந்துமாயநின்னையாவர்காணவல்லோ. (ந)

ப-ரை.—ஐந்தும் - ஆகாசாதிபூதங்களைந்தும், ஐந்தும்-ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்தரியங்களைந்தும், ஐந்துமாகி - வாய்முதலிய கர்மேந்தரியங்களைந்துமாகி, ஐந்தும் - ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், மூன்றும் - அஹங்காரம் மஹாந் ஸூக்ஷ்மமூலப்ரகர்தி என்கிற மூன்றும், ஒன்றுமாகி-மநஸ்ஸுமாய், அல்லவற்றுள்-இப்படி இருபத்துநாலாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரகர்தியிலே ஸம்ஸர்ஷ்டமான ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஆயமாய்- அந்தர்யாமியாய், நின்ற-இவையழிந்தகாலத்திலும் ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்டனாய்க் கொண்டுநின்ற, ஆதிதேவனே - காரணபூதனே, ஐந்தும் - அப்ராகர்தமாய் திவ்யசக்திமயமான திவ்யவிக்ரஹமும், ஐந்தும் - அதுக்கு இருப்பிடமான ஜ்ஞாநேந்தரியங்களைந்தும், ஐந்தும் - கர்மேந்தரியங்களைந்துமாகிற இவற்றுக்கு, ஆகி-நிர்வாஹகனாய், ஐந்தும் - சப்தாதிபோக்யங்களைந்தும், ஐந்துமாய - போகஸ்தாநம் போகோபகரணம் வையுந்தத்தமரர்முனிவர் கூழமுழுக்கள் என்கிற ஐந்துசோடியுமாய், அந்தரத்து - பரமபதத்திலே, அனைந்துநின்று - பொருந்திநின்ற, நின்னை - உபயவிபூதி யுத்தனாய்ருக்கிற வுன்னை, யாவர்காணவல்லோ - ஸ்வஸாமர்த்தயத்தாலே காணவல்லாரார்.

வ்யா.—(ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி) ஆகாசாதி பூதங்களைந்தும், ஸ்ரோத்ராதி ஜ்ஞாநேந்தரியங்களைந்தும், வாகாதி கர்மேந்தரியங்களைந்துமாகி. (ஐந்துமூன்றும்) ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரணமான தந்மாத்ரைகளைந்தும், ஒன்றுக்கொன்று காரணமான அஹங்காரமென்ன மஹானென்ன ஸூக்ஷ்ம மூலப்ரகர்தியென்ன இவை மூன்றும். (ஒன்றுமாகி).“ஊஸ்ய” “மநஏவ” என்கிறபடியே-உக்தமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் பந்த ஹேதுவாகைக்கும் மோகூ ஹேதுவாகைக்கும் ஹேதுவான மநஸ்ஸுமாய். (அல்லவற்றுளாயமாய்) இப்படி சதுர்விம்ஸதியாக விபக்தமான ப்ரகர்தியிலே ஸம்ஸர்ஷ்டமான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய். (அல்லவற்றுள்) அசித் வ்யாவர்த்தரான சேதநர்பக்கலிலே. (நின்றவாதிதேவனே) ஸ்தூலசிதசித்விஸிஷ்டனாய் நின்றாப்போலே, இவை அழிந்த காலத்திலும், ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விஸிஷ்டனாய்க் கொண்டுநின்ற காரணபூதனவனே. (ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி) இதுக்குக்கீழே லீலாவிபூதியோகத்தைக்காட்டித்தந்தபடியைச் சொன்னாராய், மேல் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் காட்டித் தந்தபடியைச் சொல்லுகிறார். அப்ராகர்தமாய் பஞ்சஸக்திமயமான திவ்ய விக்ரஹத்தையும், ததாஸ்ரயமானஜ்ஞாநேந்தரியங்களைந்தும் கர்மேந்தரியங்களைந்து மென்கிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய். இத்தால் - திவ்ய விக்ரஹயோகஞ்சொல்லிற்று.

மூன்றும்பாட்டு.— பஞ்சஸக்தி - “ஊஸ்யமநஏவ” என்கிறவை.

(அந்தரத்தணைந்துநின் றுஐந்துமைந்துமாய்)ஸப்தாதிபோக்யங் களைந்தும்,போகஸ்தாநமென்ன,போகோபகரணமென்ன,“வைகுந் தத்தமரரும்முனிவரும்” என்றஇரண்டுகோடியும், முக்தரும் என்ற அஞ்சுகோடியுமாய். (அந்தரத் தணைந்துநின் று) “ஶ்ரஶ்ஷீஶ்” “பரமவ்யோம” என்றும், “ஶ்ரஶ்ஷீஶ்” “பரமாகாஸம்” என் றும் ஸ்ருதி ப்ரவித்தமான பரமபதத்திலே பொருந்திநின்று. இப் படி உபயவிபூதி யுக்தனான (நின்னையாவர் காணவல்லரே) ஸ்வ ஸாமர்த்யத்தால் காணவல்லாரார். மதுஷ்யரிற்காட்டில் ஜ்ஞாநாதிக ரென்னு தேவர்கள் காணவோ; உபயபாவநாநிஷ்டரென்னு ப்ரஹ் மர்திகள் காணவோ; ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டரென்னு ஸைகாதிகள் காணவோ. ஈ

அ.—நாலாம்பாட்டு. ஜ்ஞாபகமான வேதங்களையும் மந்த்ர ரஹஸ்யங்களையும் தேவரீருண்டாக்கி வைக்கச்செய்தேயும் அவ்வழி யாலேயறிந்து உபாலியாதேயிருக்க,நீயேவந்து என்னுடைய ஹ்ர தயத்திலே புகுந்த விதுஎன்ன நீர்மை! என்கிறார்.

மூன்றுமுப்பதாறினோடொரைந்துமைந்துமைந்துமாய்
மூன்றுமூர்த்தியாகிமூன்றுமூன்றுமூன்றுமூன்றுமாய்
தோன்றுசோதிமூன்றுமாய்த்துளக்கமில்விளக்கமாய்
ஏன்மெனுவியுள்புகுந்ததென்கொலோவெம்மீசனே. (ச)

ப-ரை.—ஸகலவேதத்துக்குமடியான, மூன்றுமுப்பது - ககாராதி ஹகா ராந்தமான முப்பத்தமூன்று மெய்யெழுத்துக்களும், ஆறினோடொ ரைந்து மைந்தும் - பதினாறு உயிரொழுத்துக்களும், இரண்டிலும் - அநுபாத்தமான, ஐந்துமாய் - ளகாரம் முதலான ஐந்தெழுத்துக்களுமாகிய ஐம்பத்துநாலு அக்ஷரங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், மூன்றுமூர்த்தியாகி - வேதாத்மாவான மூன்றுரூபத்தையு முடையையாய், மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய் - திருத்வாதசாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனாய், தோன்றுசோதி மூன்றுமாய் - மூன்ற க்ஷரங்களாலாகிய ப்ரணவத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய், துளக்கமில் - அசைவின்றிக்கேயிருக்கிற, விளக்கமாய் - அகாரவாச்யனாய், எம்மீசனே - நீ சேஷி நான்சேஷபூதன் என்கிற ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தினவனே!, ஏன் று - என்கார்யத்தை உனக்கு பரமாகஏறிட்டுக்கொண்டு, என்ஆவியுள் புகுந் தது - என்மநஸ்ஸிலே புகுந்து என்னைப்ரகாசிப்பித்தது, என் - என்னநீர்மை!, என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா.—(மூன்றுமுப்பதாறினோடொரைந்து மைந்து மைந்து மாய்) ஸகலவேதங்களுக்குமடியான ஐம்பத்துநாலு அக்ஷரத்துக் கும் நிர்வாஹகனாய். (மூன்றுமுப்பது) ககாராதி ஹகாராந்தமான ஹல்லுக்களான முப்பத்துமூன்று அக்ஷரமும். (ஆறினோடொரைந் துமைந்தும்) அச்சுக்களான பதினாறு அக்ஷரமும். (ஐந்துமாய்) இரண்டிலும் அநுபாத்தமான ளகாராதிகள் அஞ்சக்ஷரமும்.

போகோபகரணம் - சத்ரசாமராதிகள். ஈ

நாலாம்பாட்டு.—அகாரம்முதலானதுக்கு“அச்சு”என்றுபேர்.

(மூன்றுமூர்த்தியாகி)வேதாத்மாவானமூன்றுரூபத்தையுமுடையனாய். அக்ஷரங்கள் ஜ்ஞாநஹதுவாவதுவேதஸரீரமானானிறே. (மூன்றுமூன்று மூன்றுமூன்றுமாய்) அந்த வேததாத்பர்யமான திருத்வாதஸாக்ஷரப்ரதிபாத்யனாய். (தோன்றுசோதிமூன்றுமாய்) மூன்றிலே தோன்றுகிற சோதியாய். “ஓக்ஷரஹ்நஹ்” “ஓங்காரோபகவாந் விஷ்ணு” என்கிறபடியே-அக்ஷரத்ரயாத்மகமானப்ரணவப்ரதிபாத்யனாய். (துளக்கமில்விளக்கமாய்) ஸகலவேதகாரணப்ரணவத்துக்குங் காரணமாய். தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே, சலநமின்றிக்கேயிருக்கிற அகாரவாச்யனாய். (ஏன்மெனுவியுள்புகுந்த தென்கொலோ) இவ்வழியாலே நானறிந்து உபாஸிக்கைக்கு விஷயபூதனாகையன்றிக்கே, என்கார்யத்தை உனக்கு பரமாக ஏறிட்டுக் கொண்டு என்மநஸ்விலே புகுந்து என்னை உள்ளபடி ப்ரகாஸிப்பித்த விது என்னநீர்மை. (எம்மீசனே) ப்ரகாஸிப்பித்த ப்ரகாரமென்னென்னில்; நீ ஸேஷியாய் நான்ஸேஷபூதனாயிருக்கிற இம்முறையுணர்த்தினாயென்னுதல்; இப்படி எனக்கு ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்கடி இழவுபேறுகள் உன்னதாம்படியான ஸம்பந்தத்தை யுடையவென்னுதல். ச

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. நம்மை உள்ளபடி அறிவிக்கவற்றான வேதங்களும் மந்த்ரஹஸ்யங்களுமுண்டாயிருக்க, “யாவர்காணவல்லோ” என்பானென்னென்னில்; அந்தர்யாமித்வத்தாலும் ஜகதேக காரணத்வத்தாலும் ஸகலாதாரனாயிருக்கிற ஸ்வபாவத்தைத் திரளவறியு மித்தனையொழிய, தேவரீர்காட்ட நான் கண்டாப்போலே ஏவம்விதெனன்று ஒருவர்க்கு மறியவொண்ணாதென்கிறார்.

நின்றியங்குமொன்றிலாவுருக்கடோறுமாவியாய்
ஒன்றியுள்கலந்து நின்றநின்னதன்மையின்னதென்
மென்றும்யார்க்குமெண்ணிற்ந்தவாதிதாய்! நின்னுந்திவாய்
அன்றுநான் முகற்பயந்தவாதிதேவனல்லையே. (டு)

ப-பா.—நின்று-ஸ்தாவரமாய்நின்றும், இயங்கும்-ஜங்கமமாய்ஸஞ்சரித்தும், ஒன்றிலா - உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்றுக்கும் உறுப்பன்றிக்கேயிருக்கிற, உருக்கள்தோறும் - ஸகலசரீரங்கள்தோறும், ஆவியாய் - ஆத்மாவாய், ஒன்றி-எதிர்த்தலையில் ஹேயதையைப்பாராதே பொருந்தி, உள்கலந்துநின்ற - ஏகதத்வமென்னும்படி கலந்துநின்ற, நின்னதன்மை - உன்னுடையஸ்வபாவம், இன்னதென்று-இப்படிப்பட்டதென்று, என்றும் - நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும், யார்க்கும் - பேரளவுடையான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், எண் இறந்த-

வேதாத்மாவான - வேதஸரீரமான. மூன்று ரூபமாவது - கீழ் “ஹல்” என்றும், “அச்சு” என்றும் இரண்டு மன்றியிலே யிருக்கிற ளகாராதியுமாகிற மூன்று ரூபத்தையு மென்றபடி. அக்ஷரங்கள் வேதஸரீரமாக வேண்டுவானென்னென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (அக்ஷரங்களித்யாதி.) ச

மநஸ்ஸால் நினைக்கைக்குமெட்டாத, ஆதியாய் - ப்ரதாநனுவனே, அன்று-
தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று, நின் உந்திவாய்-உன்னு
டைய திருநாபீகமலத்திலே, நான்முகன்பயந்த - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ர்ஷ்டித்த,
ஆதிதேவனல்லையே-ஜகதேககாரணனல்லையோ, உன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி
காணவல்லாரார்.

வ்யா.—(நின்றியங்குமொன்றிலா வருக்கள்தோறும்) ஸ்தாவர
ஜங்கமாத்மகமாய், தந்தாமுடைய உஜ்ஜீவநப்ரகாரங்களில் ஒன்று
க்கு முறுப்பன்றிக்கேயிருக்கிற ஸகல ஸரீரங்கள் தோறும். ஒருபடிப்
பட்டிராத ஸரீரங்களென்றுமாம். (ஆவியாயொன்றியுள்கலந்து நின்
ற) ஆத்மாவாய், எதிர்த்தலையில் ஹையதையைப் பாராதேபொருந்தி,
ஸமாப்ய-உள்புகுந்து, ஏகத்ரவ்யமென்னும்படிகலந்து நிற்கிற. (நின்
னதன்மை) உன்னுடைய ஸ்வபாவம். அதாகிறது - தக்கததோஷங்க
ள்தட்டாதேநிற்கையும், விபுவானதான் இவற்றிலே ஸமாப்யவ்யாபரி
க்கையுமாகிற இவ்வாஸ்சர்யம். (இன்னதென்று) ஏவம்விதமென்று. த்
ர்ஷ்டாந்தமுகத்தாலே உபபந்நமென்று. (என்றும்யார்க்கும்) வர்த்த
மாநகாலத்தோடுபவிஷ்யத்காலத்தோடுவாசியற அதுஸயிதஜ்ஞாநரா
னப்ரஹ்மாதிகளுக்கும். (எண்ணிறந்த) மநோரதத்துக்கும் அவ்வரு
காய்நின்ற. (ஆதியாய்) ப்ரதீதிவ்யவஹாரங்களிலேவந்தால் ப்ரதாந
னுவனே. ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போது, “நிற்கின்றதெல்லாம்நெடுமா
ல்” என்கிறபடியே விஸேஷணமானதேவரீர்ப்ரதாநராய்சேதநாசேத
நங்கள் விஸேஷணமாத்ரமாயிருக்கையும், வ்யவஹாரத்தில்வந்தால்
“वचनोवाच्यमुच्यते” “வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்” என்கிறபடியே
ஸப்தவாச்யங்களில் ப்ரதாநனாய் நிற்கையும். (நின்னுந்திவாயன்று
நான்முகற்பயந்த வாதிதேவனல்லையே) இதுகிடக்க, ஜகதேககாரண
னாய் நிற்கிறநிலைதான் ஒருவர்க்குமறிய நிலமோ. * ஒன்றுந்தேவில்
படியே தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் அழிந்துகிடந்தவன்று
உன்னுடைய திருநாபீகமலத்திலே, “याम्रश्चैवैकद्वयैश्च”
“யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை
ஸ்ர்ஷ்டித்த ஜகதேககாரணனல்லையோ. திருநாபீகமலோத்பத்தியை
ப்பார்த்தால் ப்ராக்ர்தமென்னவொண்ணாது, க்ஷேத்ரஜ்ஞான ப்ர
ஹ்மாவுக்கு உத்பாதகமாகையாலே அப்ராக்ர்த மென்னவொண்ணா
து, இவ்வாஸ்சர்யத்தை ஏவம்விதமென்று, கர்மவஸ்யராய் பரிமித
ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளறியவோ. ௫

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஸமாப்ய-விபுவானஸ்வரூபமெல்லாவற்றோ
டும் வ்யாபிக்கை. உபபந்நமாகாதிருக்கைபூரிப்பது சொல்லக்கூடா
திருக்கையென்றபடி. ப்ரதீதி வ்யவஹாரங்களேதென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத் இத்யாதி.) இப்பாட்டுக்கு “யாவர்காணவல்
லர்” என்று கீழிற்பாட்டோடே க்ரியை. ௫

அ.—ஆறும்பாட்டு. ஸகலாந்தர்யாமித்வத்தால் வந்த ஸகலா தாரத்வம் சொல்லிற்றாய் நின்றது-கீழ்; லோகத்திலே யொன்றுக் கொன்று தாரகமாயும் தார்யமாயும் போருகிற தில்லையோவென்று பகவதபிப்ராயமாக; அந்த பதார்த்தங்களுக்கும் தேவரீரோ தாரகமெ ன்று வேதாந்த ப்ரஸித்தமான இவ்வர்த்தம் தேவரீர் பக்கலிலே வ்யவஸ்திதமன்றோ, இஸ்ஸர்வாதாரத்வமும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே வேறொருவர்க்கும் காணமுடியாதென்கிறார்.

நாகமேந்துமேருவெற்பைநாகமேந்துமண்ணினை
நாகமேந்துமாகமாகமாகமேந்துவார்புனல்
மாகமேந்துமங்குல்தீயோர்வாயுவைந்தமைந்துகாத்
தேகமேந்தினின்றநீர்மைநின்கணையியன்றதே. (சு)

ப-ஊ.—நாகம்ஏந்து-ஸ்வர்க்கத்தைதரிக்கிற,மேருவெற்பை-மேருபர்வதத் தையும், நாகம் ஏந்து-திக்கஜங்களாலேதரிக்கப்படுகிற,மண்ணினை-பூமியையும், நாகம் - துக்ககந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே, ஏந்து - பூர்ணமான, மாகம் - பர மவ்யோமத்தையும், மாகம்-பரமபதத்தையும்,மாகமேந்து-ஆகாசத்தாலே தரிக் கப்படுகிற, வார்புனல் - ப்ரவாஹத்தையுடைய கங்கையையும், மாகமேந்து- ஆகாசம்தரிக்கின்ற, மங்குல் - மேகத்தையும், தீ - வைச்வாநராக்நியையும், ஓர் - அத்விதீயமான, ஜந்துவாயு - பஞ்சவீர்த்திப்ராணனையும், அமைந்துகாத்து- பொருந்தினின்றாஷித்த, ஏகம் - ஒருவஸ்துவானது, ஏந்தினின்ற - தரியாநி ன்றதென்றுச்ருதிசொல்லுகிற, நீர்மை - ஸ்வபாவம், நின்கணையியன்றதே- தேவரீர்பக்கலிலேயே வர்த்திக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(நாகமேந்துமேருவெற்பை) ஸ்வர்க்கத்தை தரிக்கிற மேருவாகிற பர்வதத்தை. மேருவுக்கு ஸ்வர்க்காதாரத்வம் மேருசி கரத்தில் தேஜோத்வாரத்தாலே. (நாகமேந்துமண்ணினை) திக்கஜங் களாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல்; பாதாளகதனாயிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்படுகிற பூமியென்னுதல். (நாகமே ந்துமாகம்) துக்ககந்தரஹிதமான ஸுகத்தாலே பூர்ணமான பரம வ்யோமம். “ஏந்தல்” என்று - தேங்கலாய், ஆநந்தநிர்ப்பரமான தேஸமென்கை.“நாகம்” என்று-துக்ககந்தரஹிதமானஸுகத்துக்கு வாசகமானபடி யெங்ஙனையென்னில்; கம் - ஸுகம். அகம்-துக்கம். நாகம்-துக்கரஹிதமித்யர்த்தம். “நாகமேந்து ம்ஆக” என்று - ஸம் புத்தியாய், திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்பட்ட திருமேனியை யுடையவனே.

ஆறும்பாட்டு.—பதார்த்தங்களுக்கும்-ஒன்றுக்கொன்று தாரக மான எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனே தாரகனென்ற படி.

இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன தாரகபதார்த்தங்களும் பகவதா
 ஹித ஸக்திகமாய்க்கொண்டு தரிக்கிறனவென்றதாய்த்து. (மாக
 மாகமேந்துவார்புனல்)பரமபதமென்ன, ஆகாஸத்தாலே தரிக்கப்ப
 டுகிறப்ரவாஹரூபமானகங்கையென்ன, இவையும். (மாகமேந்துமங்
 குல்) ஆகாஸம் தரிக்கிற மேகத்தையும். (தீயோர்வாயுவைந்தமைந்து
 காத்து) வைஸ்வநராக்நியையும் பஞ்சவர்த்திப்ராணன் களையும் ரக்ஷ
 ணதர்மத்திலே சமைந்துநின்ற ரக்ஷித்து. “ஓர்வாயுவைந்துமைந்து
 காத்து” என்று பாடமானபோது - தஸதாவிபக்தமான வாயுவை
 ச்சொல்லுகிறது. “ஸுக்ஷ்மாயஸ்ய ரஸந்யஸ்ய” “மேகோதயஸ்ஸா
 கரஸந்நிவர்த்தி” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே நிராலம்பநமா
 ன ஆகாஸத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற ஸகலபதார்த்தமும் ஈஸ்வரஸங்கல்
 பத்தாலே ஸஞ்சரிக்கிறதென்று சொல்லிற்றாய்த்து. “யுஷ்மகாஸந்நி
 வர்த்தி” “யதாகாஸஸ்திதோநிதயம்” இத்யாதி. (ஏகமேந்தினின்றநீர்
 மை) ஒருவஸ்து தரிக்கிறதென்று ஸ்ருதிசொல்லுகிற ஸ்வபாவம்.
 (நின்கணையியன்றதே) தேவரீர்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறது. இயத்
 தல் - நடத்தலும், வளர்த்தலும். “யாவர்காணவல்லர்” என்று
 கீழோடே அந்வயம். இஸ்ஸர்வாதாரத்வத்தைத் தேவரீர்காட்ட.
 நான்கண்டாப்போலே வேறுகாண வல்லாரான்கிறார். ... சு

அ.—ஏழாம்பாட்டு.—நாம் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமான பின்பு
 பரிச்சேதித்து அறியமாட்டாதொழுகிறது ஜ்ஞாநஸக்திகளின்கு
 றையன்றோ, “யாவர்காணவல்லோ” என்கிறதென்னென்ன; தேவ
 ரீர் இதரஸஜாதீயராய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கிறபடியை ஜ்ஞாநத்தா
 லும் ஸக்தியாலும் அதிகஞான ருத்ராஹ மறியமாட்டானென்கிறார்.

ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய், உறக்கமோடுணர்ச்சியாய்,
 ஒன்றிரண்டுகாலமாகி, வேலைஞாலமாயினாய்,
 ஒன்றிரண்டுதியுமாகி, ஆயனாயமாயனே!

ஒன்றிரண்டுகண்ணினுமுன்னையேத்தவல்லனே. (எ)

ப-ரை.—ஒருமூர்த்தி-ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தியும், இரண்டுமூர்த்தியாய்-
 அப்ரதாநமான இரண்டுமூர்த்தியுமாய், உறக்கமோடு - அஜ்ஞாநத்துக்கும், உண
 ர்ச்சி - ஜ்ஞாநத்துக்கும், ஆய் - நிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுகாலமாகி - ஸத்வ
 ரஜஸ்தமமாகிற மூன்றுகுணத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், வேலை - கடல்குழந்த,

(இத்தா லென்றது) - பரம வ்யோமத்துக்கு அவன்றா
 னே தாரகனென்னு மிடந்தோற்ற வேறென்றை தாரகமாக
 இட்டுச்சொல்லாதே, கேவலம் “மாகம்” என்றவித்தால்-கீழ்தாரகங்
 களாகச் சொன்னமேருவும் ஸேஷனும் ஈஸ்வரனாலே கொடுக்கப்
 பட்ட ஸக்தியையுடைத் தாய்க்கொண்டு தரிக்கின்றன என்றபடி.
 அக்நி - ஜாடராக்நி. யோக ஸாஸ்தர்த்திலே அவனதீநமென்ற
 துக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (யதாகாஸேத்யாதி.) ... சு

ஞாலமாயினாய் - பூமிக்குநிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி-ஆஹவநீயம் கா
ர்ஹபத்யம் தக்ஷிணக்ரிகளாகிற முன்றக்கரிகளுக்கும்நிர்வாஹகனாய், மாயனாய்-
ஆச்சர்யபூதனான, ஆயனே - கர்ஷணனே, ஒன்றிரண்டுகண்ணினானும் - முக்க
ணனானருத்ரனும், உன்னை - ஸர்வநிர்வாஹகனானவுன்னை, ஏத்தவல்லனே-
உள்ளபடி அறிந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணசக்தனோவென்கிறார்.

வ்யா.—(ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய்) ப்ரதாநமான ஒருமூர்த்தி
யும் அப்ரதாநமான இரண்டுமூர்த்தியுமாய். ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸரீ
ரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், திவ்யமங்களவிக்ர
ஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டவதரித்து ப்ரயோஜநாந்தர
பரோடு முமுக்ஷு-க்களோடு வாசியற ஸர்வநிர்வாஹகனாய். (உறக்க
மோடுடணர்ச்சியாய்) ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். “
நாநிஸ்யஸ்ய” “அநாதிமாயயாஸுப்த” என்கிறபடியே உறங்
கினுர்கணக்காய் விழுகையாலே, உறக்கத்தை-அஜ்ஞாநமென்கிறது.
இத்தால் - மூன்றும் ஏகாத்மா திஷ்டிதமென்ன, அநேகாத்மா திஷ்
டிதமென்ன அந்யோந்யம் ஸமொன்கிற அஜ்ஞாநத்துக்கும், மத்
யஸ்தன் ரக்ஷகன், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ரக்ஷயபூதர்என்கிற யாதாத்
ம்யஜ்ஞாநத்துக்கும் நிர்வாஹகனாயென்கை. (ஒன்றிரண்டுகாலமாகி)
ஜ்ஞாநஹேதுவான ஸத்வேதாத்ர காலத்துக்கும், அந்யதாஜ்ஞாந
விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவான ரஜஸ்தமோத்ரிசுத காலத்வயத்
துக்கும் நிர்வாஹகனாய். “
“தோதாயாம்ஜ்ஞாநமுச்சயதே” “கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும்” என்
னக்கடவதிதே. (வேலைஞாலமாயினாய்) கடல்குழந்த பூமிக்கு நிர்வா
ஹகனாய். யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஆவாஸஸ்தாநமானகர்ம
விபூதிக்குநிர்வாஹகனாய். “
நந்துநவமஸ்தேஷாம் தவீபஸ்ஸாகரஸம்வர்த” என்கிறபடியே-நவம
வர்ஷமான ஜம்பூத்வீபத்தில் கர்மபூமியான பாரதவர்ஷம் கடல்குழ
ந்திதே யிருப்பது.

ஏழாம்பாட்டு.—ஆதாரஸ்தாநமாவது - ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனு
க்கு கர்மாதுஷ்டாநம் இந்த பூமியிலொழியக் கூடாமையாலே அது
க்கு யோக்யமான பூமியென்றபடி. ஜம்பூத்வீப மெல்லாவற்றையு
மன்றோ கடல்குழந்தது, பாரதவர்ஷமாத்ரத்தைச் சூழவில்லையே
யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (என்கிறபடியே யித்யாதி.) பாரத வர்
ஷத்துக்கு உத்தரமாக மேலைஸமுத்ரந் தொடங்கிக் கீழைஸமுத்ர
மளவாக ஸகரர்கல்லினுர்களைன்று ப்ரவித்த மாகையாலே பாரத
வர்ஷத்தையும் தனியே கடல்குழந்த தென்றபடி. நாலுகடலுக்கும்
நடுவான ஜம்பூத்வீபத்தில், நவவர்ஷமாவது - மஹா மேருவுக்கு
ஆஸந்நமாகச் சுற்று மொரு வர்ஷமும், அதுக்கு வடக்காக மூன்
றும், தெற்காகமூன்றும், கிழக்கேஒன்றும், மேற்கேஒன்றும்; ஆக
மஹா மேருவைச்சுற்றும் ஒன்பது வர்ஷமாய், எல்லாவற்றுக்கும்
தெற்கான வர்ஷம் பாரதவர்ஷப்பேர். இது தான் நவகண்டமாய்
அதில் எட்டு கண்டமும் போக பூமியாய், ஒன்பதாம் கண்டமான
பாரதகண்டம் கர்மபூமியா யிருக்குமென்றபடி.

(ஒன்றிரண்டுதியுமாகி) ப்ரதாநமான ஆஹவநீயத்துக்கும் ததங்கமான கார்ஹபத்ய தக்ஷிணாக்நிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். “*ஃரூ ஸ்யக்ஷுஷ்ஷுஷு*” “கர்மாண்யஸங்கல்பித தத்பலாநி” என்கிறபடியே - முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுஷ்டேயமான யஜ்ஞாதிகளுக்கும் அங்கமான அக்நித்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். (ஆயனாயமாயனே) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கியவதாரித்த ஆஸ்சர்யபூதனான கர்ஷ்ணனே. இத்தால்- “*ஃஃஃ ஸ்ரீயஜ்ஞாஃ ஹீஃ*” “அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம்போக்தா” என்கிறபடியே உக்தமான யஜ்ஞத்துக்குமாராத்யனாய் அவதரித்தபடி. “*ஃரீயஜ்ஞாஃ ஸ்ரீயஜ்ஞாஃ*” “ஸர்வேயஜ்ஞாஃ ஸர்வஇஜ்யாஸ்சகர்ஷ்ணா” “*ஃரூ ஸ்ஃஃ ஸ்ரீயஜ்ஞாஃ*” “தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாயஸம்பவாமி” என்க்கடவதிமே. (ஒன்றிரண்டுகண்ணினானும்) ஸக்திஸூசகமான ஒருகண்ணையும் இதரஸஜாதீயமான இரண்டுகண்ணையுமுடைய ருத்ரனும். (உன்னையேத்தவல்லனே) “*ஃரூ ஸ்ரீயஜ்ஞாஃ*” “*ஃஃஃ ஸ்ரீயஜ்ஞாஃ*” என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் லலாடநேத்ரனென்கிற ஸக்த்யாதிக்யத்தையு முடையனென்னு ஸர்வநிர்வாஹகனான வுன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தஸக்தனே. ஆகமமுசத்தாலே தன்னையேத்தவல்ல னித்தனைபோக்கி உன்னையேத்தவல்லனே. ஸத்வோத்தரனானபோதும் தானறிந்த அம்ஸத்தைப் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கு மித்தனைபோக்கி உன்னை உள்ளபடி அறிந்தேத்தவல்லனே. எ

அ.—எட்டாம்பாட்டு. உபயவிபூதியிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய ஸத்தாதிகளும், கார்யகாரனோபயாவஸ்தமான லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வமும் ஸ்வாதீநமாம்படி நிற்கிற வுன்னை, ருத்ரனேயன்று பரிச்சேதிக்கமாட்டாதான், உபயவிபூதியிலும் பரிச்சேதிக்க வல்லாரில்லையென்கிறார்.

ஆதியானவானவர்க்குமண்டமாயவப்புறத்தாதியானவானவர்க்குமாதியானவாதிநீ;
ஆதியானவானவாணரந்தகாலநீயுரைத்தி;
ஆதியானகாலநின்னையாவர்காணவல்லோ. (அ)

ப-ரை.—ஆதியான-ஸ்ரீஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான, வானவர்க்கும்-ப்ரஹ்மாதிகேவர்களுக்கும், அண்டமாய-அண்டசப்தவாச்யமான, அப்புறத்து-பரமபதத்திலவர்த்திக்கிற, ஆதியான-ஐகத்காரணபூதரான, வானவர்க்கும்-நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆதியான-ஸத்தாதிகளுக்குஹேதுவான, ஆதிநீ-ப்ரதாநனீ; ஆதியான-ஐகதஸ்ஸிர்ஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்களாய், வானம்-ஊர்த்வலோகங்களுக்க்கு, வாணர்-அத்யக்ஷராய்வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதங்களு

“ஆலநிழங்கிழ” என்று-பிறர்க்கு உபதேஸித்தானே யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்வோத்தரனானபோதித்யாதி.) ... எ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி அபரிச்சேத்ய வைபவனாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரரிற் அக்ரகண்யனானருத்ரனும், வைதிகா க்ரேஸராய் அநந்ய ப்ரயோஜநரான ஸாத்விக ஜநங்களும் உன் னையே யாஸ்ரயிக்கையாலே ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனும் நீயே யென் கிறார்.

தாதுலாவுகொன்றைமாலை துன்னுசெஞ்சடைச்சிவன்
நீதியால்வணங்குபாதநின்மலாநிலாயசீர்
வேதவாணர்கீதேவஸ்விநீதியானகேள்வியார்
நீதியால்வணங்குகின்றநீர்மைநின்கணின்றதே.

(க)

ப.ரை.—தாதுலாவு-மகரந்தம்மிக்கிருந்துள்ள, கொன்றைமாலை-கொன்றை மாலையணிந்து, துன்னு - நெருங்கி, செம் - சிவந்த, சடை - ஜடையையுடைய, சிவன் - ருத்ரனானவன், நீதியால் - வேதோக்தப்ரகாரத்தாலே, வணங்கு- உபாஸிக்கிற, பாதம் - திருவடிகளையுடையனான, நின்மலா - சுத்தியோகத்தை யுடையவனே, நிலாயசீர் - அமாநித்வாத்யாத்மகுணங்களோடும் சமதமாதி குணங்களோடும் கூடினவர்களாய், வேதவாணவர் - வேதார்த்தத்தையறிந்தவ ர்களாய், கீதம் - ஸாமகாநப்ரதாநமான, வேள்வி - யாகங்களிலே ப்ரவர்த்தரா னவர்களாய், நீதியானகேள்வியார் - ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ஆசார்யன்பக்கலிலே வேதார்த்தத்தைக்கேட்டவர்கள், நீதியால் - கர்மாங்கமான அநவரதபாவநை பண்ணுகைக்கு, வணங்குகின்ற - உபாஸ்யனாய்நிற்கிற, நீர்மை - ஸ்வபாவம், நின்கணே - உன்பக்கலிலேயே, நின்றது - வர்த்திக்கிறதென்கிறார்.

வ்யா.—(தாதுலாவித்யாதி)தாதுமிக்ககொன்றைமாலையென்ன, நெருங்கிச் சிவந்த ஜடையென்ன, இவற்றையுடைய ருத்ரன். கொன் றைமாலையைச் சொல்லுகையாலே-போக ப்ரதாநனென்றும், தீர்க்க தபாவாகையாலே செறிந்து, ஸ்நாநபாஹுள் யத்தாலே சிவந் திருக்கிற ஜடையையுடைய னாகையாலே, அந்தபோகந்தான்ஸாதி த்து லபித்ததென்றும் சொல்லுகிறது. இத்தால்-போகமே புருஷார் த்தம். அதுதான் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்தே பெறவேணுமென்கை. (நீதியால் வணங்குபாத) தேவரீரை ஐஸ்வர்ய விஸிஷ்டனாக ஆஸ்ர யிக்கச்சொல்லுகிற வேதோக்தப்ரகாரத்தாலே அவன்உபாஸிக்கிற திருவடிகளையுடையவனே.(நின்மலா)ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்கிறது, “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருக்கிற துர்மானி ஆஸ்ரயித்தா னென்றுஇத்தோஷங்களைநினையாதே, நம்பக்கலிலேஸாபேக்ஷனாய்வந் தானென்கிறகுணத்தையேநினைத்து, அநந்யப்ரயோஜநருக்கு முகங் கொடுக்குமாப்போலேமுகங்கொடுக்கும்ஸுத்தியோகத்தை யுடைய வனே.இப்படி விஷயீகரித்து அவனுக்குக்கொடுத்தஐஸ்வர்யமேதெ ன்னில்; “सुखं देवस्यैव देवस्यैव” “सुखं देवस्यैव देवस्यैव” “महो தேवஸ்ஸர்வமே தேமஹாத்மா” “ஹுத்வாத்மாநம்தேவதேவோப பூவ” என்கிறபடியே தேவதேவத்வத்தைக்கொடுத்தவனே. இது ப்ர யோஜநாந்தரபரரெல்லார்க்கு முபலக்ஷணம்.(நிலாயசீர்)வர்த்திக்கிற குணங்கள்.

அதாகிறது - ஜ்ஞாநஸாதநமான அமாநித்வா த்யாத்ம குணங்களாலும், உபாஸநாங்கமான ஸமதமாதி குணங்களாலும் ஸம்பந்நராயிருக்கை. அங்ஙனன்றியே, “நிலாயசீர்வேதம்” என்று வேதவிஸேஷணமாய் - நித்யத்வாபௌருஷேயத்வ நிர்த்தோஷத்வங்களாலே காரணதோஷ பாதகப்ரத்ய யாதி தோஷ ஸஹித கல்யாண குணங்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (வேதவாணர்) வேதங்களுக்கு நிர்வாஹக ரென்னலாம்படி வேதார்த்தத்தைக் கரைகண்டவர். (கீதவேள்வி) அந்த வேதார்த்தாநுஷ்டாநமாய், ஸாமகாந ப்ரதாநமான யாகங்களிலே ப்ரவர்த்தரானவர்கள். அதாவது - ஆத்ம யாதாத்மயஜ்ஞாந பூர்வகமாக த்ரிவித பரித்யாகயுக்தராய், பசுவத்ஸமாராதநபுத்தியாலே அநுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞங்கள். (நீதியானகேள்வியார்) உக்தமான வேதார்த்த தார்த்பர்யம் கைப்படுகைக்கும் தத்கார்யமான கர்மயோகா த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு மடியான கேள்வியை யுடையவர்கள். நீதியான கேள்வியாராகிறது. “ஐரீக்ஷ்யஸீக்ஷ” “பரீக்ஷயலோகாந்” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே நிர்வேதாவர்த்திபிறந்து ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ஆசார்யன்பக்கலிலே உபஸந்நராய், “ஸீக்ஷஸீக்ஷ” “ஸ்ரோதவ்யோமந்தவ்ய” என்கிறபடியே ஸ்ரவண மநநங்களைப் பண்ணுகை. (நீதியால் வணங்குகின்ற நீர்மை) “நிதித்யாவிதவ்ய” என்கிறபடியே - கர்மாங்கமான அநவரதபாவரை பண்ணுகைக்கு உபாஸ்யனாய் நிற்கிற ஸ்வபாவம். (நின்கண்ணின்றதே) உன் பக்கலிலே வர்த்திக்கிற வித்தனை. அவதாரணத்தாலே - வேறு ஆஸ்ரயணீய ரில்லை யென்கை. கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தால் வந்த உபாஸ்யத்வமே யன்றிக்கே, “ஐரீக்ஷ்யஸீக்ஷ” “காரணந்துத்யேய” என்கிறபடியே ஜகதுபாதாநகாரணவஸ்துவே ஸமாஸ்ரணீய மென்று சொல்லுகிற காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஆஸ்ரயணீயத்வமும் தேவரீருடைய தென்று த்ர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமான உபாதாநகாரணத்வத்தை யருளிச் செய்கிறார். *

தன்னுளேதிராத்தெழுந்தாங்கவெண்டடங்கடல்
தன்னுளேதிராத்தெழுந்தடங்குகின்றதன்மைபோல்;
நின்னுளேபிறந்துநின்பவந்திரிபவும்
நின்னுளேயடங்குகின்றநீர்மைநின்கணின்றதே. (க0)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—த்ரிவித பரித்யாகம் - பலஸங்க கர்த்தர்த்வ த்யாகம். கர்மசிதாந்லோந்பரீக்ஷய என்றாய், “ஐநீய” “சிந்தயே” என்கிற தாதுவாலே கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே வதிக்கப்பட்ட லோகங்களை யென்றபடி. நிர்வேதாவர்த்தி - துஷெம் பலகால் அநுவர்த்திக்கை. கூ

ப-ரை.—தன்னுளே - தனக்குள்ளே, திரைத்து - வாயுவாலேகிளர்ந்த, எழும்-வீசாரின்றுள்ள, தரங்கம்- அலைகளையும், வெண்-வெண்மையையுமுடைத்தாய், தடம் - இடமுடைத்தான, கடல் - ஸமுத்ரமானது, வாயுவசத்தாலே, தன்னுளே - தனக்குள்ளே, திரைத்து - கிளர்ந்து, எழுந்து -மேலெழுந்து, அடங்குகின்ற தன்மைபோல் - அடங்கிவிடுகிறஸ்வபாவம்போலே; நின்னுளே-உன்ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே, பிறந்து இறந்து - பிறந்துநசிக்கிற, நிற்பவும் திரிபவும்-ஸ்தாவராஜங்கமங்களும், நின்னுளேயடங்குகின்ற - தேவரீர்பக்கலிலேயடங்குகிற, நீர்மை - இந்தஸ்வபாவம், நினகண்நின்றது - தேவரீரிடத்திலேயுள்ளதென்கிறார்.

வ்யா.—(தன்னுளே திரைத்தெழும் தரங்கவெண் டடங்கடலித்யாதி) தர்ஷ்டாந்தத்திலே அர்த்தத்தை ஸிக்ஷித்து தார்ஷ்டாந்திகமுகத்திலே அதிதேஸிக்கிறார். “தன்னுளே” என்கிறவித்தால்-ஸரீரபூதசேதநாசேதநங்களும், ஸர்ஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்களும், ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதமென்கை. (திரைத்தெழும் தரங்கம்) நிஸ்தரங்கஜலதியானதுவாயுவாலே கிளர்ந்தெழுந்து எங்குமொக்க ஸஞ்சாரியாநின்றுள்ள திரைகளையுடைத்தாகை. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் வாயுஸ்தாநீய பகவத்ஸங்கல்பமடியாக ஸர்ஷ்டிகாலத்திலேபிறந்த குணவைஷ்மயம். (வெண்தடங்கடல்) ஸஞ்சாரியான் திரையையும் அஸஞ்சாரியான வெண்மையையுமுடைத்தான இடமுடையகடல். இது, மேலே “நிற்பவும்திரிபவும்” என்கிறத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தம். (தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தடங்குகின்றதன்மைபோல்) வாயுவஸத்தாலே பரம்பினதிரைகள் மற்றப்படி ஒன்றிலேயொன்று திரைத்தெழுந்து உபஸம்ஹரிக்கிற ஸ்வபாவம்போலே. இத்தால் - ஏகத்ரவ்யபரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கீழ்ப்பாட்டிலே உபாஸநம் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டிலே உபாஸ்யமான ஜகதுபாதாநகாரணத்தைச்சொல்லுகிறது. அதாகிறது - ஸூக்ஷ்மசித்சித் விஸிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணம், ஸ்தூலசித்சித் விஸிஷ்டப்ரஹ்மமே கார்யமென்று வேதாந்தப்ரவித்தமான அர்த்தம். இது எத்தாலே அறிவதென்னில்; “सत्त्वविज्ञानम्” “நகர்மாவிபாகாத்” என்கிற ஸூத்ரத்தாலே “सत्त्व” “ஸதேவ” என்கிற அவிபாகஸ்ருதியாலே அக்காலத்தில் க்ஷேத்ராஜ்ஞரில்லாமையாலே கர்மமில்லையென்று பூர்வபக்ஷித்து, “ज्ञानं वा सत्त्वविज्ञानम्” “ ஜ்ஞாஜ்ஞௌத்வாவஜா வீஸந்ஸௌ ” “ நித்யோ நித்யாநாம் ” என்று

பத்தாம்பாட்டு.—அதிதேஸிக்கை - ஏறிடுகை. தரங்கம்-அலை. வெண்மை ஏக ரூபமாகையாலே (அஸஞ்சாரி) என்றது. மற்றைப்படி யென்கிறது - முன்புபோலே அல்பம் சலிக்கை யன்றிக்கே, திரைமேல் திரையாகக்கிளர்ந்து ஸம்ர்த்தமாகை. த்ரவ்ய பரிணாமத்தை யென்றது - ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி.

ஷேத்ராஜ்ஞர் களுக்கும் தத்கர்ம்ப்ரவாஹத்துக்கும் அநாதித்வ முண்டாகையாலே அது அர்த்தமன்றென்று நிஷேதித்து நாம ரூபவிபாகாபாவத்தாலே, “ஸதேவ ” என்கிற அவதாரணம் உப பந்நமென்றதிடே. தர்ஷ்டாந்தம் ஏகதர்வ்யமுகத்தாலே சொன்னு ரிவயோயன்று, “सुखं नैव दुःखं च भवेत्” “यथाज्ञेनान्येकेन மீர்த பிண்டேந” என்று உபநிஷத்து; “उल्लङ्घयेत्” “कटक मकुडकस्त्रि” “कटक मकुडकस्त्रि” என்று ஸ்ரீபராஸ்ரபகவாந்இத்தைதார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேஸிக்கிரார். (நின்னுளேபிறந்திறந்து நிற்ப வும்நிரிபவும்) உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே உத்பத்தியும் விநாஸ்ரமு மாய்ப்போருகிற ஸ்தாவராஜங்கமாத்தமமான ஸகலபதார்த்தமும். (நின் னுளேயடங்குகின்றநீர்மை) ப்ராக்ர்தோபஸம்ஹார வேளையிலே “अमृतं नृणां” “तमश्चैव” என்கிறபடியே - தேவரீர்பக்கலிலே அடங்குகின்ற இந்த ஸ்வபாவம். (நின்கண்நின்றதே) தேவரீர்பக்க லிலே யுள்ளதென்று இவ்வுபாதானகாரணத்வம் வ்யக்த்யந்தரத்தில் இல்லையென்கை. முதற்பாட்டிற்சொன்ன உபாதானகாரணத்வத்தை பத்தாம்பாட்டிலே தர்ஷ்டாந்த ஸஹிதமாகச்சொல்லி முடித்தாரா ய்விட்டது.

... .. ௧0

அ.—பதினொரம்பாட்டு. “சசந்ந ஞ்ஞந வக்ஷஸி” “ஹி ரணந்ந
 ஸ்ருந்ந” “நஸந்ந சாஸ்சிவவ” “ஹி ரணந்ந கர்ப்ப ஸ்ருந்ந வர்த
 ததாக்கோ” என்றுப் பஹ்மாதிகளுக்கும் காரணத்வஞ்சொல்லுகிறதில்
 லையோவென்ன; உன்னாலே ஸ்ரீஷ்டராய் உன்பெருமையை ஒரோ
 ப்ரயோஜனங்களிலே பேசுகுமருமன்றிக்கேயிருக்கிறவிவர்கள் ஆப்ர
 யணீயராகப் ப்ரஸங்கமென், கீழ்ச்சொன்ன காரணவாக்யமும் அவ்வ
 ஸ்துவைப்பற்ற அந்யபரமென்கிறார்.

சொல்லினற்றொடர்ச்சிநீ;சொலப்படும்பொருளும்நீ;
சொல்லினற்சொலப்படாதுதோன்றுகின்றசோதிநீ;
சொல்லினற்படைக்கநீபடைக்கவந்துதோன்றினார்;
சொல்லினற்சுருங்குகின்றகுணங்கள்சொல்லவல்லோ. (கக)

ப-னா.—சொல்லினால் - சப்தஸித்தமானபுருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு, தொடர்ச்சி - உறவைப்பிறப்பிப்பாயும், நீ—; சொல்லப்படும்-ச்ருதஸ்மர்த்தயாதிகளில் ஆச்ரயணீயராய்ச்சொல்லப்படுகிறதேவதைகளுக்கு, பொருளும்-அந்தராத்மாவும், நீ—; சொல்லினால்-வேதாந்தத்தாலே, சொல்லப்படாதுதோன்றுகின்ற - பரிச்சேதிக்கப்படாதென்றுதோன்றுகிற, சோதி - தேஜச்சப்தவாச்யன், நீ—; சொல்லினால்-நீகொடுத்தத்தை தர்ஷடியாகக்கொண்டு, படைக்க-

சிதசித்விபிஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஏக த்ரவ்யமான ஸமுத்ரத்
தைச் சொல்லலாமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (த்ர்ஷ்டாந்த
மித்யாதி). வ்யக்த்யந்தரமானது ப்ரதாநபரிணாமம் முதலானவற்
றில் நில்லாதென்றபடி. க0

(ஒரிடத்தையல்லையால்) ஒருஸ்தலத்தாயென்றுநிர்ணயிக்கவொண்ணாதவனாகையாலே ஒருகோடியிலே சேர்த்தறியப் போகிறதில்லை. அதாகிறது-உபாதாநகாரணத்வத்திலேபுனாயில்லாமையாலே கார்யமென்னவொண்ணாது, அவதாரத்தில்ஸஜாதீயபாவத்திலுபுனாயில்லாமையாலேகாரணமென்னவொண்ணாது, இது என்னபடியென்கிறார். (உலகுநின்னொடொன்றிநிற்கவேறுநின்றி) ஜகத்துஉனக்கு ஸரீரமாகையாலே உன்னைப்பிரியாதேநிற்க, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க் கொண்டு வ்யாவர்த்தனாயிருத்தி. அதாகிறது - விமுகரானகாலத்திலே ஆத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்கியும், அபிமுகீகரித்தவன்று ஸ-பாஸ்ரயனாகக்கு அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்குமென்கை. (ஆதலால்) ஒரு வகையாலும் பரிச்சேதித்தறிய வொண்ணாமையாலே. (உலகில்நினை யுள்ளசூழல் யாவருள்ள வல்லோ) ஆஸ்சர்யமான பழகனையுடைய வுன்னை லௌகிக புருஷர்களில் அறியவல்லவரார். சூழல் - சூழ்ச்சி. (கஉ)

அ.—பதின்மூன்றும்பாட்டு. இவ்வவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கறிய வொண்ணாதோ வென்னில்; கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவரித்தநீ காட்டித்தர உன்னைவலக்ஷண்யம் காணுமதொழிய ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே காணமுடியா தென்கிறார். *

இன்னையென்றுசொல்லலாவதில்லையாதாமிட்டிடைப்
பின்னைகேள்வனென்பருன்பிணக்குணர்ந்தபெற்றியோர்
பின்னைபாயகோலமோடுபேருமருமாதியும்
நின்னையார்நினைக்கவல்லர்நீர்மையால்நினைக்கிலே. (கங)

ப-னா.—உன் - உன்நிமித்தமாக ஆசரிதர்க்கும் அநாசரிதர்க்குமுண்டான, பிணக்குணர்ந்த - விவாதத்தை அறுஸந்திக்கிற, பெற்றியோர் - பண்டிதர்களானவர்கள், உன்னைபரிச்சேதித்தறியப்படுக்கால், இன்னையென்று - இப்படிப்பட்டவனென்று, சொல்லலாவதாதுமில்லை-சொல்லலாவதொன்றுமில்லை; இட்டிடை - நேரிய இடையையுடைய, பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வனென்பர் - வல்லபனென்று சொல்லுபவர்கள்; பின்னையாய - அவதாரஸமாப்தியில் இளைப்பாறுமிடமான, கோலமோடு-வ்யூஹவிக்ரஹமும், பேரும்-குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும், ஊரும் - அவதரித்த தேசப்ரபாவமும், ஆதியம் - அவ்விசுரஹத்துக்கு நிதானமுமாகிய இவற்றையுடையனான, நின்னை - உன்னை, நீர்மையால் - தங்கள் நீர்மையால், நினைக்கில் - ஆராயப்படுக்கால், யார்நினைக்கவல்லர் - அறியவல்லார் ஆர், ஒருவருமில்லையென்றுகருத்து.

வ்யா.—(இன்னை யென்று சொல்லலாவ தில்லையாதும்) அவதரித்து நிற்கிற நிலையில் அஜஹத்ஸ்வ பாவங்களென்ன, ஸௌஸப்யாதிகளென்ன, இவற்றிலே ஒரு கோடியாலே உன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்படுக்கால் ஏவம் விதனென்று சொல்லலாவதொன்றுமில்லை.

சூழலுள்ளநினை - உலகில் - யாவருள்ள வல்லொன்றபடி.
சூழ்ச்சி - வ்யாபாரம். கஉ

பதின்மூன்றும்பாட்டு.—யாதும் - ஒன்றும்.

(இட்டிடைப்பின்னை கேள்வனெபர்) “தஸ்யதீராஃபரிஜாநந்தியோநிம்” என்கிறபடியே அவதாரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமுடையவர்களும் “மிதுநமேஆஸ்ரயணீயம்” என்று ஸஜா தீயரில்காட்டில் வ்யாவர்த்தனான வுன்னைஉபதேஸிப்பார்கள். நேரிதா னஇடையையுடையநப்பின்னைப்பிராட்டிக்குவல்லபனென்று சொல் லுவர்கள். “யாதுமிட்டு” என்றுகீழோடேகூட்டினபோது, ஸுபா ஸ்ரயத்தையோதுகிற ப்ரகரணங்களில் அங்குஷ்ட மாத்ரமென்றும் “அநாஸ்ரிதாஸ்ய” “அக்நிர்மூர்தநா சக்ஷுஷீசந்த்ர ஸூ ர்யெள” என்கிறபடியே த்ராலோக்ய ஸரீரனென்று இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஸுபாஸ்ரயங்களை யடங்கவிட்டு. “ஸுஸுஷ்யதீசுஸுஸு” “மதுஷ்யத்வேசமாதுஷீ” என்று கோபஸ்ஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த நீளாவல்லபனே ஸுபாஸ்ரய மென்பர்கள். (உன்பிணக்குணர்ந்த பெற்றியோர்)உன்நிமித்தமாக ஆஸ்ரிதர்க்கும் அநாஸ்ரிதர்க்கு முண் டானவிவாதத்தை அதுஸந்திக்கும் பண்டிதர்கள். அதாகிறது - “பேருமோராயிரம் பிறபலவுடைய வெம்பெருமான்” என்றாய்த்து ஆஸ்ரிதருடையவறிவு; “பேருமோருருவமு முளதில்லை” என்றாய் த்து அநாஸ்ரிதருடைய வறிவு. இவ்விவாதத்துக்கடிநீ யென்றறியு மவர்கள்.

(பின்னையாய கோலமோடு பேருமுருமாதியும் நின்னை) இதர ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து நிற்கச்செய்தே ஸர்வ விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விக்ரஹமென்ன, அவதாரத்தில் குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களென்ன, அவதரித்த தேஸப்ரபாவமென்ன, அவதாரவிக்ரஹத்துக்கு நிதாநமென்ன, இவற்றை யுடையனான வுன்னை. அதவா, அவதாரஸமாப்தியில் விஸ்ரமஸ்தலமான வ்யூஹவிக்ரஹங்களென்ன, தத்தத்குணசேஷ் டித வாசகங்களான திருநாமங்களென்ன, ஆமோதாதி வ்யூஹதா நங்களென்ன, இவற்றுக்கடியான பரத்வமென்ன, இவற்றையுடைய வுன்னை யென்று மாம்.

“இட்டு” என்றது-இட்டளமாய், அத்தால்-ஸங்கோசமாய் (நேரி தென்கிறது.)யாதுமிட்டு-அடங்கஇட்டு. வேதங்களிலேசொல்லுகிற ப்ரகாரங்களில் எல்லாப்ரகாரங்களையுமிட்டுச்சொன்னாலும் இப்படிப் பட்டவனென்று, சொல்லலாவதில்லை-சொல்லப்போகாதென்றபடி. இடை-இடைக்குலமாதல். நீயென்றறிகையாவது-ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங் களை கர்மாதுகுணமாகக்கொடுத்து விவாதத்தைப் பண்ணுகிறவன் நீயென்றறியு மவர்களென்றபடி. பின்னையாயகோலம்-இதரவ்யாவர் த்தமான விக்ரஹமென்னுதல்; மதுஷ்யத்வத்துக்கு அபரமாயிருக் கிற தீர்யகாதிகளென்னுதல். என்றுமாமென்று-தாம்சொன்னஜபிக் கும்பொருள்-தீர்யகாதிகளென்றுசொன்ன இரண்டாமர்த்தம். கந

நீர்மையால் நினைக்கிலல்லது ஆர்நினைக்கவல்லார் - உன்னுடைய நீர்மையாலே நீ அறிவிக்க அறியு மத்தனையொழிய வேறு அறிய வல்லாரார். அதாகிறது - “ஐஸ்நிமேஷீஸி” “பஹு-நிமேஷீதாநி” என்று தொடங்கி, “ஐஸ்நிமேஷீஸி” ஜந்மகர்மசமேதிவ்யம்” என்று நீ அறிவித்தாப்போலே அறிவிக்க அறியுமத்தனை. ... (க௩)

அ.—பதினாலாம்பாட்டு. நம்மவதாரரஹஸ்யம் நீரறிந்தபடியென்னென்னில்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக திர்யக்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த உன்குணங்களை பரிச்சேதித் தறியமாட்டேனே யாகிலும், அவ்வடிவு வேதைகஸமதிகம்யமென் றறிந்தேனென்கிறார்.

தூய்மையோகமாயினாய்! துழாயலங்கல்மாலையாய்!

ஆமையாகியாழ்கடற்றுயின்றவாதிதேவ! நின்

நாமதேயமின்னதென்னவல்லமல்லவாகிலும்

சாமவேதகீதனாயசக்கரபாணியல்லையே.

(க௪)

ப.-ஊ.—ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடேசேர்த்து அநுபவிப்பிக்கவல்ல, தூய்மையோகமாயினாய் - சுத்தியோகத்தையுடையனாய், துழாயலங்கல்மாலையாய்-திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனாய், தேவர்களுக்கு அமர்தங்கொடுக்கைக்காக, ஆமையாகி - கூர்மாவதாரஞ்செய்தருளி, ஆழ் - மிக்க ஆழத்தையுடைய, கடல்-கடலிலே, மந்தரபர்வதம் அமிழ்ந்தாதபடி உன்முதுகிலேநின்று சுழல, துயின்ற-கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவ - ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின் - உன்னுடைய, நாமதேயம் - குணசேஷ்டிதங்களை, இன்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும் - இப்படிப்பட்டதென்று சொல்லமாட்டேனையாகிலும், சாமவேதகீதனாய - ஸாமவேதகீதத்தையுசக்குமவனாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக, சக்கரபாணியல்லையே - திருவாழியைக்கையிலே யுடையவனாதலால் நீயே யோசித்தருளவேணுமென்கிறார். (க௪)

வ்யா.—(தூய்மையோகமாயினாய்) அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அசுத்தனான ஸம்ஸாரிக்கு உன்கர்பையாலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தையறுத்து நித்யஸூரிகளோடேசேர்த்து உன்னை அநுபவிப்பிக்கவல்ல ஸுத்தியோகத்தையுடையவனே. ஸம்ஸாரி ஸுத்தியோகத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே. இத்தால்-ஸம்ஸாரோத்தரணத்துக்கு உபாயமும் நீயேயென்கை. ஹையப்ரத்யநீகனானவனையிறே சேதநர்க்கு ஸம்ஸாரமாகிற அஸுத்தியைப்போக்கவல்லான். (துழாயலங்கல்மாலையாய்) ஸர்வேஸ்வரத்வ சிஹ்நமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனானவனே. திருத்துழாய் நாதத்வ சிஹ்நமாகையாலும், போக்யத்வசிஹ்நமாகையாலும், ப்ராயபூதனும் நீயேயென்கை. (ஆமையாகி) ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக அமர்தமதநத்துக்கு அநுகூலமான கூர்மவேஷத்தைக்கொண்டு. (ஆழ்கடல்துயின்ற) அகாதமானகடலிலே மந்தரம் அமிழ்ந்தாதபடி உன்முதுகிலே அதுநின்றசுழலக் கண்வளர்ந்தருளினவனே.

ராவணாதிசுண்டகரா நிரவிக்കைக்காக, சார்ங்கபாணியல்லையே - க்ஷத்ரிய
குலத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்தவதரித்து ஸ்ரீசாரங்கத்தைத் திருக்
கையிலேதரித்தவனல்லையோ, இப்படிப்பட்ட நீர்மையையுடைய வுன்னை பரிச்
சேதித் தறியவல்லாரா ஁ன்குறார். (௧௫)

வ்யா.—(அங்கமாவேதநான்குமாகிநின்று) ஸிக்ஷாத்யங்கங்க
ளாறும், அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்குப் ப்ரவர்த்த
கனாய்நின்று. (அவற்றுளே தங்குகின்றதன்மையாய்) ஸாங்கமான
வேதங்களினுள்ளே ப்ரமேயமாய்வர்த்திக்கிற ஸ்வபாவங்களையுடை
யவனே. (ஆகின்றவற்றுளே) நிர்த்தோஷப்ரமாணமாய் நின்றவ
ற்றுள்ளென்னவுமாம். வேதப்ரதிபாத்யமான ஸ்வபாவங்களாவன—
“ஸத்யம்ஜ்ஞாநம்” இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஸர்வாதி
கத்வமென்ன, “யஸ்யஸர்வஜ்ஞாஸர்வவித்” இத்
யாதிகளிற்சொன்ன கல்யாணகுணங்களென்ன, “ஹிஸ்யநாஸ்யஸி
த்” “வ்யாப்யநாராயணஸ்தித்” இத்யாதிகளிற்சொன்ன உபயவி
பூதிநாதத்வமென்ன, “மஹாஜதம்வாஸ” இத்
யாதிகளிற்சொன்ன விக்ரஹயோகமென்ன, “யஸ்யஸர்வஜ்ஞாஸர்வவித்” இத்
யாதிகளிற்சொன்ன அவதாரங்களென்ன, “தத்வஜ்ஞாஸர்வவித்” “தத்
விஷ்ணோபரமம்பதம்” இத்யாதிகளிற்சொன்ன நித்யவிபூதியோக
மென்ன இவை.

(தடங்கடலித்யாதி) வேதைகஸமதிகம்யமாய்ஸ்வபாவங்களைக் கேட்டே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி இக்குணங்களைப் பரகாஸிப்பித்தவனே. இடமுடைத்தான கடலிலே, உன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே விகவிதமான பணத்தின்தலையிலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, நிரவதிகமான ஐஸ்வர்யத்தையும் கல்யாணகுணங்களையுமுடையவனே. (சங்கவண்ணமன்னமேனியித்யாதி) க்ஷீரார்ணவஸாயித்வம் பரதஸையென்னும் படி அங்குநின்றும் கீர்தயுகத்திலே சேதநர்விரும்புகைக்காக ஸங்கம் போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடையயா யவதரித்து, அதுக்கு மேலேத்ரோதாயுகத்திலே, ஆஸ்ரிதவிஹோதிகளான ராவணாதிகண்டகரை நிரவிக்மைக்குக்ஷத்ரியகுலத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்ரீஸார்ங்கத்தைத் திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ. இப்படி காளமேக நிபஸ்யாமமான திருநிறத்தையழிய மாறியும், “*अक्षयं नृणां नृणां*” “ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே” என்று பரத்வத்தையழிய மாறியும் ரக்ஷித்தவுன்னுடைய நீர்மையை பரிச்சேதித்தறிய லாவாராரொன்று வாக்யஸேஷம். ... (கரு)

பதினஞ்சாம்பாட்டு.—ஸிகை - வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ்ஸு, ஜ்யோதிஷம், கல்பஸூத்ரமாகிற அங்கங்களாலும். கரு

அ.—பதினாரும்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே நின்றும் இப்படி தேவமதுஷ்யாதிகளிலே அவதரித்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்தாவரபர்யந்தமாக சதுர்வித ஸ்ரஷ்டியிலும் அவதரித்து உன்னை ஸர்வாதுபவ யோக்யமாக்கினாலும் ப்ரமாணகணங்கள் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதபடியிறே உன்னுடைய அவதாரவைலக்ஷணம் மிருப்பதென்கிறார்.

தலைக்கணத்துக்குழம்புசாதிசோதிதோற்றமாய்
நிலைக்கணங்கள்காணவந்துநிற்றியேலும்நீடிநும்
கலைக்கணங்கள்சொற்பொருட்கருத்தினால்நினைக்கொண
மலைக்கணங்கள்போலுணர்த்தும்மாட்சிநின்றன்மாட்சியே()

ப-ரை.—சோதி-அப்ராக்ர்த திவ்யஸம்ஸ்தாநனநீ, தலைக்கணம்-புண்ய யோநியான தேவஜாதியிலும், துகள்காதி - பாபயோநியான ஸ்தாவரஜாதியிலும், குழம்புசாதி - புண்யபாப மிஸ்ரமானமதுஷ்யஜாதியிலும் திர்யக்ஜாதியிலும், தோற்றமாய் - வந்து திருவவதரித்து, நிலைக்கணங்கள்காணவந்து நிற்றியேலும் - ஸ்தாவரங்கள் உன்னையதுபவிக்கும்படிவந்துநின்றாலும், நீடி - நித்யமாய், இரும்-பரப்புடைத்தான, கலைக்கணங்கள் - நான்குவேதங்களும், சொல் அபிதாநவர்த்தியாலும், பொருள்-தாத்பர்யவர்த்தியாலும், கருத்தினால்-நெஞ்சாலும், நினைக்கொண - பரிச்சேதித்தநியமாட்டாமையாலே, மலைக்கணங்கள் போல்-பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேத்யமாய் அபரிச்சிந்நமான உன்னுடைய அவதாரகுணசரித்ரங்களாலே, உணர்த்தும் - அறிவிக்கப்படும், மாட்சி-வைலக்ஷணம், நின்றன்மாட்சி - உன்வைலக்ஷணம் என்று ஈடுபடுகிறார். (ககா)

வ்யா.—(தலைக்கணத் துகட்குழம்புசாதி) தேவகணமென்ன, க்ஷுத்ரகணமென்ன, நடுவுண்டான் மதுஷ்ய திர்யக்குக்களென்ன, சதுர்விதஸரீரங்களிலே. (குழம்புசாதி) தேவகணம் புண்யயோநியாய், ஸ்தாவரங்கள் பாபயோநியாய், மதுஷ்யதிர்யக்குக்களிரண்டும் புண்யபாப மிஸ்ரயோநிகளாகையாலே “குழம்புசாதி” என்கிறது. திர்யக்குக்களுக்கு மிஸ்ரயோநித்வம் ஆஹாரநித்ராதிகளாலே மதுஷ்யஸாம்ய முண்டாகையாலே. க்ஷுத்ரகணமென்று - ஸ்தாவரத்துக்கு உபலக்ஷணம். (துகள்) குற்றமும், புழுதியும். (சோதிதோற்றமாய்) “*सर्वज्ञोऽस्य*” “பரஞ்ஞயோதிருபஸம்பத்ய” என்கிற அப்ராக்ர்த திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை சதுர்விதஜாதிகளிலும் ஸஜாதீய மாக்கியவதரித்து. ஸ்தாவரஜாதியிலும் குப்ஜாம்ரமாய் அவதரித்தானிறே. (நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும்) தேவாதிகளேயன்றியே ஸ்தாவரங்களும் உன்னை அதுபவிக்கும்படி வந்துநின்றாலும். அதாவது - உன்னை ஸ்பர்ஸித்தவாயு அவற்றை ஸ்பர்ஸிக்க ஸ்தாவரத்வ ஹேதுவான பாபம்போமென்கை.

பதினாரும்பாட்டு.—“*वाचस्पत्यैः*” “வாசிகைபைக்ஷி ம்ர்கதாம்” என்று - திர்யக்குக்கள் பாபயோநியாயிருக்க, புண்யம்கல சினபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்குக்களியாதி.)

(நீடிருங்கலையித்யாதி) நீ இப்படி தாழநின்றாலும் ப்ரமாணங்
கள் உன்னுடைய அவதாரவைபவத்தை நெஞ்சாலும்பரிச்சேதிக்க
மாட்டாது. (நீடிருங்கலைக்கணங்கள்) ஸ்வரூபேணவும் ப்ரவாஹரூ
பேணவும் நித்யமாய்ப் பரப்புடைத்தாயிருந்துள்ள சதுர்த்தஸுவித்
யாஸ்தாநங்களும். “கலை” என்று - வேதமும், அங்கமும். “ஃஷ்டை
ஃஷ்டை” “அங்காநிசதுரோவேதா” இத்த்யாதியாலேசதுர்த்தஸு
வித்யாஸ்தலங்கள் சொல்லப்பட்டதிதே. (சொல்பொருள் கருத்தி
னால் நினைக்கொணா) அபிதாநவர்த்தியாலும் தாத்பர்யவர்த்தியாலும்
ஒரே அவதாரத்தைநெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாமையாலே.
(மலைக்கணங்களித்யாதி) பர்வதஸமூஹங்கள்போலே அபேத்யமாய்
அபரிச்சிந்நமான உன்னுடைய அவதாரகுண சரித்ரங்களென்ற
வற்றாலே அறிவிக்கப்படும் வைலக்ஷண்யம் உன்வைலக்ஷண்யம்.
மாட்சி - அழகு. (கௌ)

அ.—பதினேழாம்பாட்டு. பரமபதநிலயனாயிருந்து நித்யவிபூதி
யை நிர்வஹித்தும், வ்யூஹம்முதலாக ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அவ
தரித்து லீலாவிபூதியை நிர்வஹித்தும்போருகிறவியையோரோ
ன்றே ப்ரமாணங்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்க, அதுக்கு
மேலே அர்ச்சாவதாரஸூலபனாய் ஆஸ்ரிதருடைய இச்சாதீநனாய்
தன்னைநியமித்த இஸ்ஸ்வபாவம் என்னாயிருக்கிறதோ! வென்று அதி
லேவித்தராகிரார்.

ஏகமூர்த்திமூன்றுமூர்த்திநானாமூர்த்திநன்மைசேர்

போகமூர்த்திபுண்ணியத்தின்மூர்த்தியெண்ணில்மூர்த்தியாய்
நாகமூர்த்திசயநமாய்நலங்கடற்கிடந்துமேல்

ஆகமூர்த்தியாய்வண்ணமென்கொலாதிதேவனே. (கௌ)

ப-ரை.—ஏகமூர்த்தி - பரமபதத்திலே நித்யவித்தரும் முக்தருமதுபவித்
கும் அத்விதீயமான மூர்த்தியாய், மூன்றுமூர்த்தி - ஸங்கர்ஷணதீரூபத்தாலே
மூன்றுமூர்த்தியாய், நானாமூர்த்தி - வ்யூஹத்தோடுகூடின நானாமூர்த்தியாய்,
நன்மைசேர்-பேரருளாகிற நன்மையையுடைய, போகமூர்த்தி - ஸம்ஸாரிகளுக்
கு போகயோக்யமான மூர்த்தியாய், புண்ணியத்தின்மூர்த்தி - அதுதான் பாக்
யாதிகருடைய புண்யவிபாகத்திலே பலிக்கும் மூர்த்தியாய், எண்ணில்மூர்த்தி
யாய்-விபவஜாதீய விக்ரஹத்தையுடையனாய், இப்படி அஸங்க்யாதமான அவ
தாரங்களைப்பண்ணினவிடத்திலும் ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமலிருக்
கச்செய்தேயும், ஆதிதேவனே-ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணபூதனான நீ, ரக்ஷணத்
தில் ஆசையாலே, நலம் - ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகப் ப்ரளயம்மட்டும்வலிக்கையா
கிற, நன்மையையுடைய, கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, நாகமூர்த்தி - திருவநந்
தாழ்வான் திருமேனியாகிற, சயநமாய்க்கிடந்த - படுக்கையிலே, கண்வளர்ந்
தருளி, மேல் - அதுக்குமேலே, “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே”

வர்த்தியென்று - எல்லாஸம்பந்தங்களையும் சொல்லும். அபி
தாநவர்த்தியென்று - வாச்யவாசகஸம்பந்தம். ஸப்தார்த்தங்களுக்கு
குண்டான தாத்பர்யவர்த்தியாவது - லக்ஷணரூபஸம்பந்தம்.

என்கிறபடியே, ஆக - ஆச்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாகநினைத்த த்ரவ்யத்திலே, மூர்த்தியாயவண்ணம் - உனக்கு அஸாதாரணமான விக்ரஹத்திலே பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணுகிற இந்த ஸ்வபாவம், என் - என்னுயிருக்கிறதென்று ஈடுபடுகிறார்.

(கௌ)

வ்யா.—(ஏகமூர்த்தி) “*वाङ्मनोऽस्मिन्*” “வாஸுதேவோவிபூர்ணஃ” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாதிஷ்டகுணபூர்ணனாய், நிஸ்தரங்க ஜலதிபோலே பரமப்தநிலயத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்ய விரித்தரும் முக்தரும் அதுபவிக்கவிருக்கிற அத்விதீயமான மூர்த்தியையுடையையாய். (மூன்றுமூர்த்தி) அந்த ஷ்டகுணங்களிலே இவ்விரண்டுகுணங்களைப் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு ஜகத்ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகைக்காகஸங்கர்ஷணாதிருபத்தாலேமூன்றுமூர்த்தியாய். (நாலுமூர்த்தி) பராவஸ்தையும்வ்யூஹங்களோடே எண்ணலாம்படிபரார்த்தமாயிருக்கையாலே அதையுங்கூட்டி “நாலுமூர்த்தி” என்கிறது. அதவா, வ்யூஹகார்யமான ஸ்ர்ஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயோகமாயிருக்கிற ப்ரதாநபுருஷ அவ்யக்தகாலங்களை ஸரீரமாக வுடையனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (நன்மைசேர்போக மூர்த்தி) அதுக்ரஹப்ராசர்யமான நன்மையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரிகளுக்குபோகயோக்யமானமூர்த்தி. அதுக்ரஹப்ராசர்யமாவது—ஸ்வாஸாதாரணமாய் அப்ராக்ர்தமானவிக்ரஹத்தை, தேவாதி ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளுக்கு சக்ஷுர்விஷயமாம்படி பண்ணுகை. அதவா, ஆமுஷ்மிகத்தில் நித்யாதுபவத்தோடே சேர்ந்த நன்மையை யுடைத்தாய் ஐஹிகத்தில் போகயோக்யமாயிருக்கும் மூர்த்தியென்னவுமாம்.

(புண்யத்தின் மூர்த்தி) அதுதான் பாக்யாதிகருடைய புண்ய விபாகத்திலே பவிப்பதாயிருக்கை. “*सर्वत्रायै नमः*” “பரித்ராணயஸாதாநாம்” என்று-பரமபக்தியுத்தர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரபோஜநமாய், விரித்தஸாதந பரிக்ரஹ யுத்தர்க்கு ஸரண்யமாயும், உபாஸகர்க்கு ஸுபாஸ்ரயமாயுமிதேயிருப்பது “*नमोऽस्त्यै नमः*” “மாதுஷீம்ததுமாஸ்ரிதம்பரம்பாவமஜாநந்தஃ” என்று பாக்யஹீநராய் அவதாரத்துக்கு இழவாளராகச் சொல்லாநின்ற திதே. (எண்ணில் மூர்த்தியாய்) இப்படி அஸங்க்யாதமான விபவ ஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையையாய். “*ब्रह्मैवमा*” “பஹுதாவிஜாயதே” என்றுஸ்ருதி; “*ब्रह्म*” “பஹுநி” என்று ஸ்வவாக்யம்; “சன்மம்பலபல” என்று அபியுக்தர்வாக்யம்.

பதினேழாம்பாட்டு.—சேருந்தன்மை சேர்க்குமென்றாய், இவனை அதுபவத்தோடே சேர்க்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய், அவதாரம் உபாயமும் உபேயமுமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகமூர்த்தி-மூர்த்தியாக. கௌ

(நாகமூர்த்தியித்யாதி) இப்படி அஸங்க்யாதமான அவதாரங்க ளைப்பண்ணினவிடத்திலும் தன்திருவுள்ளத்துக்கேற ஸம்ஸாரிகள் தன்னைவந்து கிட்டாமையாலே உபேக்ஷித்து பரமபதத்திலேபோக ப்ராப்தமாயிருக்க, ரக்ஷணத்தில் ஆசையாலே திருப்பாற்கடலிலே சேர்ந்த நீர்மையைச்சொல்லுகிறது. நலங்கடலிலே நாகமூர்த்தியாய நமாய்க்கிடந்து. அவதாரஸ்தலங்கள்போலே சிரகாலாவதியின்றிக் கே ப்ரளயாவதியாக விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே “நலங் கடல்” என்கிறது. திருவநந்தாழ்வான் திருமேனியாகிற படுக்கையி லே கண்வளர்ந்தருளி. (மேலாகமூர்த்தியாயவண்ணமென்கொல்) அதுக்குமேலே ஆஸ்ரிதர் தேவரீர்க்கு விக்ரஹமாகநினைத்த த்ரவ்ய த்திலே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தில்பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண் ணுகிற இஸ்ஸவபாவமென்னுயிருக்கிறது. “ஸ்வரூபஸ்ய ஸம்ஸாரம்” “ஸ்மர்தம் ஸங்கல்பநாமயம்” என்றும், “யேயதாமாம் ப்ரபத்யந்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஆஸ் ரிதர் உனக்கு விக்ரஹமாகநினைத்த த்ரவ்யத்தையிறே ஸ்வாஸாதா ரணவிக்ரஹத்தோபாதிவிரும்புவது. (ஆதிதேவனே) ஜகத்துக்கெ ல்லாம் காரணபூதனான கார்யபூதனாயிருப்பானொருசேதநனுடைய இச்சாதீநமாக உன்னைப்பண்ணுவதே! யென்று கருத்து. இவ்விருப் பத்துக்கு அடியுடையவளுகையாலே யென்று ஹேதுவுமாம். (கௌ)

அ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. “நாகமூர்த்திசயநம்” என்றும் “தட ங்கடல்பணத்தலைசெங்கனாகணைக்கிடந்த” என்றும் அவதாரகந்த மான க்ஷீராப்தியாயநம் ப்ரஸ்துதமானவாறே திருவுள்ளமங்கே தா ழ்ந்து, “அர்த்திதோமாநுஷேலோகே” “அர்த்திதோமாநுஷேலோகே” என் கிறபடியே அவதாரங்களிலுண்டான அர்த்தித்வமன்றிக்கே யிருக்க விஸதர்ஸதேஸத்திலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீருடைய வாசியை ஆரறிந்து ஆஸ்ரயித்துக்காரியங் கொள்ளவென்கிறார்.

விடத்தவாயொராயிரமிராயிரங்கண்வெந்தழல்

விடுத்துவீள்விலாதபோகமிக்கசோதிதொக்கசீர்

தொடுத்துமேல்விதாநமாயபௌவநீராவணைப்

படுத்தபாயில்பள்ளிகொள்வதென்கொல்வேலைவண்ணனே.

ப-ரை.—வேலைவண்ணனே - கடலோடொத்த திருநிறத்தை யுடையவ னே!; விடத்த - விஷத்தை உமிழாரின்றிள்ள, ஓராயிரம்வாய் - ஆயிரம்வா யையுடையனாய், இராயிரங்கண் - இரண்டாயிரங்கண்ணலும், வெம் - வெவ் விய, தழல்விடுத்த - அழலைப்புறப்படவிட்டு, வீள்விலாத - ஒருக்காலும் பிரிவி ல்லாமல், போகம் - உன்னை அதுபவிக்கையால்வந்த, மிக்கசோதி - நிரவதிக தேஜஸையுடையனாய், மேல் - மேலே, விதாநமாய - விதாநமானபணங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான, தொக்கசீர்தொடுத்து-மிக்கவழகைத்தொடுத்து, பௌ வநீர் - கடல்நீரிலே, அராவணை - திருவநந்தாழ்வானாகிற, படுத்தபாயில் - பா ப்பப்பட்ட படுக்கையிலே, பள்ளிகொள்வது - கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது, என் கொல் - என்னநீர்மையென்று ஈடுபடுகிறார். (கஅ)

(தொக்கசீர்தொடுத்து மேல்விதாநமாய்) விதாநமானபணங்க ள் பலவற்றிலே யுண்டான மிக்கவழகைத்தொடுத்து. தொக்கு - தி ரட்சி. சீர் - அழகு. இத்தால் - ஸ்பர்ஸத்தால்வந்த அநுபவமேயன் றிக்கே, தர்ஸநீயமாய் நாநாவர்ணமான பணங்களினழகைச் சேர்த்த அநுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுகிற து. (பௌவநீரராவணைப்படுத்தபாயில்) கடல்நீரிலே அது உறுத் தாமைக்குப்படுத்த திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே. (பள்ளி கொள்வ தென்கொல்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது வென்றோ. தங் களாபத்துக்கு உதவுகைக்குப் பரஹ்மாதிகள் அர்த்திக்கத்தான் செய் தருளிற்றோ. (வேலைவண்ணனே) வெள்ளைக்கடலிலே ஒரு நீலக்கட ல் சாய்ந்தாப்போலே தேவரீருடைய பரபாகரஸத்தைச் சிலர் அறி ந்து அநுபவிக்கைக்காகச் செய்தருளிற்றோ. இப்பாட்டில்- திருவநந் தாழ்வானோட்டை யநுபவத்தைச்சொல்லிற்று. அடிமைசெய்வா ரி ல்லாமையன்று, ஸம்ஸாரிகளிழவைப்பார்த்து, பரார்த்தமாகக் கண் வளர்ந்தருளுகிறதென்றுதோன்றுகைக்காக. ... (கஅ)

அ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகக் கண்
வளர்ந்தருளுகிறவிது என்னநீர்மையென்றார் கீழ்; இங்கு - பண்ணி
ன ஜகத்ரக்ஷணங்களைக்கண்டு, “नहि पावन साधुर्द्धन्यु तेषर्वैश्वरं पुरिम्”
“நஹிபாலநஸாமர்த்யமர்தேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்” என்கிறபடியே
பாலநதர்மத்துக்கு வேறுபுக்தரில்லாமையாலும், ஜகத்து தேவரீர்க்
கு அநந்யார்ஹஸேஷமாகையாலே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அர்த்தித்வம்

மிகையாகையாலும், வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற தித்தனையென்று அந்தரக்ஷணங்களைப்பேசி, ஸாமான்யதர்ஷடியால் ஸஹஜஸத்ருக்க ளாய்த் தோற்றுகிற பெரியதிருவடியும் திருவநந்தாழ்வானும் ஏக கண்டராய் தேவர்க்குப் பரியும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விது என்ன ஆஸ்சர்யமென்கிறார்.

புள்ளதாகிவேதநான்குமோதினாயதன்றியும்
புள்ளின்வாய்பிளந்துபுட்கொடிப்பிடித்தபின்னரும்
புள்ளையூர்தியாதலாலதென்கொன்மின்கொணையாய்
புள்ளின்மெய்ப்பகைக்கடல்கிடத்தல்காதலித்ததே. (கக)

ப-ரை.—புள்ளதாகி - ஹம்ஸருபியாய்க்கொண்டு, வேதநான்கும் - நாலு வேதங்களையும், ஓதினாய் - சதுர்முகனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தாய்; அத ன்றியும் - அதுக்குமேலே, புள்ளின்வாய்பிளந்து - பகாஸுரன்வாயைக் கிழித் து, தன்பக்கலிலே ஆர்த்தர்வந்து காரியங்கொள்ளும்படி, புள்-பெரியதிருவடி யை, கொடிப்பிடித்தபின்னரும் - த்வஜமாகப்பிடித்தபின்பும், புள்ளையூர்தி-அவ னைவாஹநமாகக்கொண்டுநடத்தாநிற்றி; மின்கொள்-மின்னுநின்ற, நேமியாயா தலால் - திருவாழியை யுடையவனாயிருக்கையாலே, கடல் - திருப்பாற்கடலி லே, புள்ளின் - பெரியதிருவடிக்கு, மெய்ப்பகை - ஸஹஜசத்ருவான திருவநந் தாழ்வான்மேலே, கிடத்தல் - புள்ளிகொண்டருளுகைக்கு, காதலித்தது-ஆசை ப்பட்ட விது, என்கொல் - என்னோவென்கிறார். (கக)

வ்யா.—(புள்ளதாகிவேதநான்குமோதினாய்)வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயவித்திக்காக ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தை திரியக் ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு ஹம்ஸாவதாரத்தைப் பண்ணி தத்வ ஹிதங்களுக்கு ஜ்ஞாபகமான நாலுவேதங்களையும் ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் நீங்கும்படி யருளிச்செய்தாய். “सुखं विदुः शान्तं” “மாநம்ப்ரதீபமிவகாருணிகோததாதி” என்னக் கடவதிதே. (அதன்றியும்) ஸஹஜஸத்ருவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கினதுக்குமேலே. (புள்ளின்வாய்பிளந்து) பகாஸுரன்வாயை க்கிழித்து. இத்தால்-ப்ரமாணஜ்ஞாநத்தாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத் தைப் போக்கினாப்போலே, பகாஸுரனை நிரவித்து ப்ரமேயபூதனான தன்னைத்தந்து, ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ராணப்ரதிஷ்டை பண்ணினபடியைச் சொல்லிற்று. (புட்கொடிப்பிடித்த பின்னரும்புள்ளையூர்தி) தன்பக்கலிலே ஆர்த்தரடங்கவந்து காரியங்கொள்ளும்படி பெரியதிருவடியை ரக்ஷணதர்மத்துக்கு த்வஜமாகப்பிடித்து அவ்வளவுமன் றிக்கே, ஆஸ்ரிதரிருந்த விடங்களிலேவந்து உதவுகைக்கு அவனை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தாநிற்றி.

(மின்கொள்நேமியாய்) திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாய் மின்னுநின்ற திருவாழியை யுடையவனே. இத்தால் - ரக்ஷகத்வமே நிருபகமென்று தோற்றும்படி * கைகழலா நேமியானாயிருக்கிற படியைச் சொல்லிற்று. (ஆதலால்) நிருபாதிகரக்ஷகனாகையாலே. “புள்ளதாகி வேதநான்குமோதினாய்” என்று கீழோடே அந்வயம்.

“அதென்கொல்” என்கிறவிது பாட்டின்முடிவிலே அந்வயம். (புள்ளின்மெய்ப்பகைக் கடல்கிடத்தல்காதலித்தது - என்கொல்) ஸாமான்யத்ர்ஷ்டியால்பார்த்தால் திருவடிக்கு ஸஹஜஸத்ரு வென்னலாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே இரு வருங்கூட விரும்பி அடிமைசெய்யும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என்கொலோ. ஸஹஜஸத்ரு வென்று புத்திபண்ணியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே இருவரையும் ஏககண்டராக்கி அடிமைகொண்டவிது, தேவரீருடைய ஸர்வஸக்தித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கைக் காகவோ வென்று கருத்து. அநாதியாய் அஹங்காரத்தை விரும்பிப்போந்த சேதநனை, ஸேஷதைகரஸரான நித்யஸூரிகளோடே ஒருசேவை யாக்குவது இச்சக்தயிதே. ககூ

அ.—இருபதாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளேத்தத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இம்மேன்மை தானே நீர்மைக்கெல்லே நிலமாயிராநின்றது, அம்ர்தமதநவேனையில் மந்தரதாரணூர்த்தமாக ஆமையான நீர்மைதானேமேன்மைக்கு எல்லேநிலமாயிராநின்றது, இவைகளைப்பிரித்து என்னெஞ்சிலேபட வருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

கூசமொன்றுமின்றிமாசுணம்படுத்து, வேலைநீர்
பேசநின்றதேவர்வந்துபாடமுன்கிடந்ததும்,
பாசநின்றநீரில்வாழாமையானகேசவா!
ஏசவன்றுநீகிடந்தவாறுகூறு; தேறவே.

(௨௦)

ப-னா.—கூச மொன்றுமின்றி - கொஞ்சமாயினும் கூசுதலின்றிக்கே, வேலைநீர் - கடல்நீரிலே, மாசுணம் - திருவநந்தாழ்வானை; படுத்து - திருப்பள்ளியாகப்படுத்து, பேச - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்துதிக்கவும், நின்ற - ஊர்த்வலோகங்களில் வர்த்திக்கிற, தேவர்வந்து - தேவர்கள்வந்து, பாட-ஸ்துதிக்கவும், முன்கிடந்ததும் - ஸர்ஷ்டி காலந்தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினதும், ஸமுத்ரமதநவேனையிலே, பாசம்நின்ற - வருணபாசங்களை யுடைத்தான, நீரில் - கடலிலே, ஆமையான - கூர்மருபியாய், வாழும் - மந்தரத்தைச்சுமந்து நிற்கிறவனாய், கேசவா - ப்ரஹ்மருதரர்களுக்கு உதபாதகனானவனே, அன்று - தேவதைகள் ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, உன்படியறியாதார், ஏச - “ஆமையானான்” என்று உன்னுடையாரை ஏசும்படியாக, நீ - ஸர்வாதிகனானநீ; கிடந்தவாறு-மந்தரம்முதுகிலே சுழலக் கண்வளர்ந்தருளினபடியை, தேற - தெரியும்படி, கூறு - அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். (௨௦)

வ்யா.—(கூசமொன்றுமின்றி) மாயாகுஸலரான அஸுரராக்ஷஸர் ஸஞ்சரிக்கிறதேஸம். ஆராலே யென்வருகிறதோ வென்று ஒரு கூச்சமின்றியே யென்னுதல்; பிராட்டிமாருக்கும் அடுத்துப் பார்க்கப்பொறுத ஸுகுமாரமானவடிவு, துஷ்ப்ரகர்திகள்விஷத்ர்ஷ்டிக்கு விஷயமாகிறதோவென்று கூசாதேயென்னுதல். அதவா, “கூசமொன்றுமின்றி-கூறுதேற” என்று அந்வயித்து தன்படிகளைச் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லையென்று அதிகாரி விரஹத்தால் கூசாதேயென்றுமாம். அதாவது-மேன்மையைச்சொல்லிதுஷ்ப்ராபமென்றுஅகலுதல்; நீர்மையைச்சொல்லிக் காற்கடைக்கொண்டகலுதலென்கை.

பத்தொன்பதாம்பாட்டு. கடலிலே காதலித்துக் கிடத்தல் என்கோல். (ககூ)

(மாசணம்படுத்து) நீருறுத்தாமே திருவநந்தாழ்வானை விரித்து. (வேலைநீர்பேச) ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே வந்த ப்ரீதியாலே கடல்நீர் கோஷியாநிற்க. (நின்றதேவர்) ஜகத்ரக்ஷண தர்மத்திலே வ்யவஸ்துதராய் நின்ற ப்ரஹ்மாதிகள் பேசநின்றதேவொன்றுமாம். “பேசநின்றசிவன்” என்னக்கடவதிறே. (வந்துபாட) ஊர்த்வலோகங்களில்நின்றும் வந்துதந்தாமுடைய அபிமதவித்திக்காக ப்ரீதிப்ரோரிதராயேத்த. (முன்கிடந்ததும்) ஸ்ர்ஷ்டிகாலமேதொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விதுவும். ஸமுத்ரகோஷத்தோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு, அநந்ய ப்ரயோஜநரான ஸ்வேதத்வீபவாவிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு வாசியற முகங்கொடுத்து நிற்கிற விது என்ன சீலமென்று கருத்து. (பாசநின்றநீரில்வாழு மாமையானகேசவா) ஸமுத்ர மதநவேளையில் வருணபாசங்களை யுடைத்தான கடலிலே முதுகிலே மந்தரம் சுழலுகிற விது ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்து கூர்மஸஜாதீய னானவனே. “பாசநின்றநீர்” என்று - பரமபதத்திற்காட்டில் ப்ரோமஸ்தலமான கடலிலே யென்னவுமாம். (கேசவா) ப்ரஹ்மாதிகள் சரணம் புகுர தத்ரக்ஷணர்த்தமாக கூர்மஸஜாதீயனாகையாலே அவ்வளவாலும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனான மேன்மையழியாதிருக்கிறபடி. (ஏசவன்று நீ கிடந்தவாறு) தேவதைகளடங்க ஸாபேக்ஷராய் நின்றவன்று, ஸர்வாதிகனான நீ, உன்படி யறியாதார் “ஆமையானான்” என்று உன்னுடையாரை யேசும்படி, மந்தரம் முதுகிலே நின்ற சுழலக் கண்வளர்ந்தருளின ப்ரகாரம். (கூறுதேறவேறிதே) தேரியும்படியெனக்கருளிச்செய்யவேணும். ஆமையானநீர்மையிலே ஸர்வாதிகத்வமும் ப்ரகாசியாநின்றது, ப்ரஹ்மாதிகளேத்தக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே நீர்மைப்ரகாசியாநின்றது, இவற்றைப்பிரித்துத் தெரிய வருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து. (௨௦)

அ.—இருபத்தோராம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதநவேளையில் ஆமையான நீர்மைக்குமேலே ஸகல வ்யாபாரங்களையும்தேவரீரே செய்தருளி, “தேவர்கள் கடல்கடைந்தார்கள்” என்றுதேவர்கள்தலையிலே யேறிட்டுக்கொண்டாடினபடி, ராவணனைத்தேவரீரே அழியச்செய்து முதலிகள்தலையிலே விஜயத்தை யேறிட்டுக்கொண்டாடினாப்போலையிருந்தது. இவ்வாஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தை வேராகத்தெரியவருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார். ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்க இவ்வாரு பக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்னென்று விஸ்மிதராகிறார்.

இருபதாம்பாட்டு. ஆமையாயிருக்கச்செய்தேயும், “கேசவா” என்கையாலே - மேன்மைக்கெல்லை நிலமென்கிறது. மாசணம்-பெரும்பாம்பு. பேசநின்ற - ப்ரஸம்ஸாபரமாகப் பேசநின்ற. கடல்வருணனுக்கு இருப்பிடமாகையாலே அவனுடைய ஆயுதத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. பாசம் - ஆயுதம். ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கிடக்கிற மேன்மையிலே அசேதநமான ஸமுத்ரகோஷத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு கிடக்கையாலே நீர்மை ப்ரகாசிக்கிறது. (௨௦)

அரங்கனே தரங்கநீர்கலங்கவன்றுகுன்றுகுழ்
மரங்கள் தேயமானிலங்குலுங்கமாசுணஞ்சுலாய்
நெருங்கநீகடைந்தபோது நின்றசூரொன்செய்தார்
சூரங்கையாளுகந்தவெந்தைகூறுதேறவேறிதே. (உக)

ப-னா.—அன்று - தூர்வாஸச்சாபத்தாலே தேவதைகள் வெறுவியரான
வன்று, தரங்கம் - திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான. நீர் - கடலானது, கலங்
க - குளப்படிபோலே கலங்கும்படியாகவும், குன்றுகுழ் - மந்தரபர்வதத்தை
ச்சூழ்ந்த, மரங்கள் - மரங்களானவை, தேய - வாஸுகி யுடல்பட்டுத்தேயவும்,
ஸமுத்ரகோஷத்தாலே, மாநிலம் - புஷ்கரத்வீபங்களாகிற மஹாபீர்திவிகள்,
குலுங்க - அசையவும், மாசுணம் - வாஸுகியை, நெருங்கச்சுலாய் - நெருங்க
ச்சுற்றி, நீகடைந்தபோது - தேவரீர் கடைந்தருளினபோது, நின்றசூரர் - அதி
பலபராக்கரமராய் நின்றதேவர்களும் அஸுரர்களும், என்செய்தார் - செய்த
தென்; சூரங்கை - சிறியதிருவடியை, ஆள் உகந்த - அடிமைகொண்டு உகந்த
ருளின, எந்தை - என்ஸ்வாமியாய், அரங்கனே - கோயிலிலே கண்வளந்தரு
ளுகிறதேவரீர், இது-இத்தை, வேறு - விசேஷித்து, தேற - தெரியும்படி, கூறு-
அருளிச்செய்யவேணும். (உக)

வ்யா.—(அரங்கனே) என்கிற விது விஸேஷ்யமாகையால் க்ரி
யையோடே அந்வயிக்கக்கடவது. (தரங்கநீர்கலங்க) “అప్రమేయ
సుఖాదుః” “అప్రమేయோమஹோததிః” என்கிறபடியே-அத்யகாத
மான கடலாகையாலே தன்னையதுபவிக்க விழிந்தாரைக் களையிலே
யேறிட வல்ல திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தானகடல் குளப்படிபோ
லே கலங்க. (அன்று) ஸகலதேவதைகளும் தூர்வாஸஸ்பாபத்தா
லே நஷ்டஸ்ரீகராய்த் தங்க னைச்வர்யத்துக்கு தேவரீர் கைபார்த்
து நின்ற வன்று. (குன்றுகுழ்மரங்கள் தேய) மந்தரத்தைச்சூழ்
ந்த மரங்கள் வாஸுகியுடல் பட்டுத்தேய. (மாநிலங் குலுங்க)
ஸமுத்ர கோஷத்தினுடைய அதிசயத்தாலே அத்தோடேசே
ர்ந்த புஷ்கரத்வீபங்களாகிற மஹாபீர்திவி குலுங்க. (மாசுணம்
சுலாய்நெருங்க) (நெருங்க - மாசுணம்சுலாய்) வாஸுகியை நெ
ருகச்சுற்றி. சுலாய் - சுலாவி - சுற்றியென்றபடி. ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே
உபப்ர்ஹ்மிதமானபடியாலே கூசாதே மந்தரத்திலே வாஸுகியை
நெருங்கச்சுற்றி. “అప్రమేయసుఖం అప్రమేయ” “மந்தராத்ரோதிஷ்
டாநம் மதநேபூத்” என்று மந்தரத்துக்கு அதிஷ்டாநமும் தா
னையென்றும், “తేజస్సుః సర్వజ్ఞః సర్వభూతాన్యైశ్చ సత్త్వః” “தேஜஸா
நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந்ப்ரபுః” என்று வாஸுகிக்கு பலகா
னும் தானையென்றும் சொல்லக்கடவதிதே. (நீகடைந்தபோது)
“అశ్రుశుభిషుశ్చ” “ததோமதிதுமாரப்ய” என்று - தேவர்களுக்கு
ஆரம்பமாத்ரமேயாய், “ஆயிரந்தோளா லலைகடல்கடைந்தான்”
என்கிறபடியே அக்கடலை தேவரீரோகடைந்தபோது.

இருபத்தோராம்பாட்டு, ஸர்வஸாதாரணம் தேவர்களுக்கும்
அஸுரர்களுக்கு மொத்திருக்க நெருங்கக்கட்டிக்கடைகைக்கு வா
ஸுகிக்கு சக்தியுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதேஜஸ்
ஸாலே யித்யாதி.) உபப்ர்ம்ஹிதம் - பெருக்கப்படுகை.

(நின்றகுரொன்செய்தார்) அதிபலபராக்ரமரான தேவர்களும்
அஸுரர்களும் செய்ததென். அமர்தமதநஸாமர்த்யத்தை தேவர்க
ள்பக்கலிலே யேறிட்டு கொண்டாடுகைக்கு அவர்கள்செய்த கார்ய
மென். கூர்மரூபியாய் மந்தராத்ரிக்கு அதிஷ்டாநமாநூர்களோ; “உ
பர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்”
பர்ஹத்ருபேணகேஸுவ” என்று மந்தரம்சலியாதபடி நோக்கினார்
களோ; தேஜஸ்ஸாலேவாஸுகிக்கு பலகரரானூர்களோ; பலபோக்தா
க்களாய் நின்ற விதுஹேதுவாக அவர்களையே கர்த்தாக்களுமாக்கி
னவித்தனையன்றோ. “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்”
வயத்நேநப்ரஸூதாம்ர்தமந்தநே” என்று-அமர்தமதநவ்யாபர்யம்
அஸுரர்களுக்கு மொத்திருக்க அவர்களைக்லேஸபாகிகளாக்கி தே
வர்களை அமர்தபாகிகளாக்கின விதுவும் அதுக்குமேலேயொருபக்ஷ
பரதமிதே. ப்ரயோஜநாந்தர பரொன்று பாராதே தேவர்கள்பக்
கல்பக்ஷபாதத்துக்கடி, “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்” “உபர்யாக்ராந்தவாச்சைஸம்”
ராப்தா” என்று சரணமென்ற வ்திலேயிதே. (குரங்கையாளுகந்த
வெந்தை) கீழ்ச்சொன்ன பக்ஷபாதத்துக்குத்ரீஷ்டாந்தம் சொல்லு
கிறது. ராவணனை தேவரீரே யழியச்செய்து, ப்ரதிபக்ஷத்தை வெ
ன்று தந்தார்களாக ஸ்ரீவாநரவீரர்களை ஆதரித்தாப் போலே,
“எந்தை” என்று - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளு மேற்றத்
தை யுடையனாய்வைத்து, “திர்யக்குக்கள்” என்று இகழாதே
அடிமைகொண்ட வித்தைத் தன்பேறுகநினைத் திருக்கையாலே
என்னாதனே யென்கிறார். (அரங்கனே - கூறுதேறவேறிதே) “நஸு
வரன் ஒருவனுளன்” என்று அறியாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாஸ்
நித பக்ஷபாதத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக அர்த்தியாய் வந்துகோயி
லிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் இத்தைவிஸேஷித்துத் தெரிய
வருளிச் செய்யவேணும். கீழ் - வ்யூஹத்திலும் விபவத்திலும் சொ
ன்னபக்ஷபாதங்கள்காணலாவது பெரியபெருமாள் பக்கலிலே யெ
ன்றுகருத்து. (உக)

ப-னா.—பண்டுமாய் - ஸ்ர்ஷ்டிக்கு முன்பு அசித்தாய்க்கிடந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்மேலே யேறிட்டுக்கொண்டு நோக்கியும், இன்றுமாய் - ஸ்ர்ஷ்டிவேளையில் கர்மாநுரூபமாக ஸ்ர்ஷ்டித்து ததநுரூபமாக ரக்ஷித்தும், மேலுமாய் - ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில், ஓர் அத்விதீயமான, பாலனாகி - முக்தச்சீசுவாய், ஞாலமேழும் - ஸகலலோகங்களையும், மண்டி - தன்பேராகவிரும்பி, உண்டு - அமுதுசெய்து, ஆலிலை - ஓராலந்தளிரிலே, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளின, ஆததேவனே - ஜகத்காரணபூதனாய், வண்டு-வண்டுகளானவை, கிண்டி-கிளராரின்றுள்ள, தண்-குளிர்ந்த, துழாயலங்கலாய் - திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், கலந்த - நித்யஸம்ஸ்லேஷஸ்வ பாவையாய், சீர் - ச்லாக்யமான, புண்டரீகம் - தாமரைப்பூவை ஜம்பூமியாக வுடையளாய், பாவை - நிருமாகஸதீர்த்தவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார், சேரும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மார்ப - திருமார்பையுடையனாய், பூமி - பூமிப்பிராட்டிக்கு, நாதனே - நாதனானவன், ப்ரளயத்தில் ஒருவரில்லாதாபைப் போலே தனியே கண்வளர்ந்தருளா ரின்றாளென்கிறார். (உஉ)

வ்யா.— (பண்டுமின்று மேலுமாய்) “பண்டு” என்கிறது-ஸ்ர்ஷ்டேஃபூர்வகாலத்தை; “இன்று” என்கிறது - ஸ்ர்ஷ்டிகாலத்தை; “மேல்” என்கிறது - ப்ரளயவேளையை. “सर्वेष्वेकैकस्मिन्” “ஸதேவஸாம்யேதம்க்ர ஆஸீத்” என்கிறபடியே நாமரூபங்களை இழந்து அசிதவிஸேஷிதமாய் சோச்யதஸாபந்நமானஸகல பதார்த்தங்களையும், “स्युः-क्षिप्तस्य” “தமஃஶகிபவதி” என்கிறபடியே தன்பக்கலிலேயிட்டு நோக்கியும்; ஸ்ர்ஷ்டிவேளையில் கர்மாநுரூபமாக ஸ்ர்ஷ்டித்து ததநுரூபமாக ரக்ஷித்தும் ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில் வயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் போருமவனாகையாலே. “ஆய்” என்றது-ஆகையாலே யென்று ஹேதுகர்ப்பமாய்க்கிடக்கிறது. (ஓர் பாலனாகி) அத்விதீயமான முக்தஸ்ஸிஸுவாய். (ஞாலமேழுமுண்டுமண்டி) ஸகலலோகங்களையும் தன்பேராகவிரும்பி யமுதுசெய்து சிறியவயிற்றிலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கின அகடிதகட நாஸாம் ர்த்யத்தால் தேவரீருடைய ஐஸ்வர்யமான ஸக்தியை ப்ரகாசிப்பித்தபடியிறேயிது. (ஆலிலைத்துயின்ற வாதிதேவனே) ஒருபவனான வாலிலையிலே ஜகத்காரணவஸ்து வென்று தோற்றம்படி கண்வளர்ந்தருளினவனே. (வண்டுகிண்டு, தண்டுழாயலங்கலாய்) இப்படிப் ப்ரளயார்ணவத்திலே பரிவ ரொருவரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் ஸர்வாதிகன்கிடொன்கிறது இப்பாட்டில் ஸேஷத்வமும். செவ்வியாலே வண்டுகள் புக்குப்பருகும் ஸ்ரமஹமான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனே. கிண்டல்-கிளர்தலும், கிழித்தலும். இத்தால்-ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனென்கை. (கலந்தசீர்ப்புண்டரீகப் பாவைசேருமார்ப) ஸ்வரூபநிருபக பூதையாகையாலே நித்யஸம்ஸ்லேஷஸ்வ பாவையாய், தாமரைப்பூவை ஜம்பூமியாக வுடையளாய், நிருபாதிகஸ்தீர்த்தவத்தையுடைய பிராட்டி, “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவள் ஆதரிக்கும் திருமார்பையுடையவனே.

(பூமிநாதனே) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாதனானவனே. இத்தால்-
“ஸ்ரீபூமிஸஹிதனா” “ஹீஸ்சதேலக்ஷமீஸ்சபத்நயௌ” என்
கிறபடியே ஸ்ரீபூமிஸஹிதனான ஏற்றத்தையுடையவனென்கை. இப்
படி ஸர்வாதிகன் கிடர் ப்ரளயார்ணவத்திலே ஒருவரில்லாதாரைப்
போலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்கை. ... (௨௨)

அ.—இருபத்து மூன்றும்பாட்டு. ப்ரளயாபத்ஸகனாகைக்கு
வடதளஸாயியான அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்யத்தள வன்றியே
தேவரீருடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை, “நரஸ்ரீரூபஸுஞ்ஞாஸிஸா
ஸ்ரீரூபஸுஞ்ஞா” “நாஸ்யார்த்தததும் கீர்த்வா விம்ஹஸ்யார்த்தததது
ந்ததா” என்கிறபடியே ஏகதேஸத்தை மதுஷ்யஸ ஜாதீயமாக்கியும்
ஏகதேஸத்தை திரியக்ஸ ஜாதீயமாக்கியும் இப்படி யோரித்வயத்தை
ஏகவிக்ரஹமாக்கி, அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக பிதாவாலே புத்ரனுக்
குப்பிறந்த ஆபத்தை தேவர்பொறுக்க மாட்டாமையாலே தூணிலே
தோற்றின அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தை அநுஸந்தித்து இத்தை
யாவர் பரிச்சேதித்து அறியவல்லா னென்கிறார்.

வானிறத்தொர்சீயமாய்வளைந்தவாளெயிற்றவன்

ஊனிறத்துகிர்த்தலமழுத்தினுயுலாயசீர்

நானிறத்தவேதநாவர்நல்லயோகினுல்வணங்கு

பானிறக்கடற்கிடந்தபற்பநாபனல்லையே.

(௨௩)

ப-னா.—வால்நிறத்து - வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீய
மான, சீயமாய் - நாஸிம்ஹாவதாரஞ்செய்தருளி, வளைந்த - வளைந்து, வாள்-
ஒளியையுடைத்தான, ஏயிற்றவன் - பற்சனையுடைய ஹிரண்யனது, ஊன் நிற
த்து - சரீரத்தில் மாப்பிலே, உகிர்த்தலம் - திருவுகிரை, அழுத்தினாய் - அழுத்தி
னவனே, உலாய - ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான, சீர் - ப்ராமான்யத்தையுடைத்
தாய், நால்நிறத்த - உதாத்தாநுதாத்தஸ்வரித ப்ரசயரூபமான நாலுவகைப்ப
ட்ட ஸ்வரத்தையுடைய, வேதம் - வேதத்தை, நாவர் - நாவிலேயுடைய வைதி
கர், நல்லயோகினுல் - பக்தியோகத்தாலே, வணங்கு - ஆச்சரியிக்கிற, பால்நிற
க்கடல் - க்ஷீராப்தியிலே, கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளின, பற்பநாபனல்லையே-
பத்மநாபனன்றோ வென்கிறார். (௨௩)

வ்யா.—(வானிறத்தொர் சீயமாய்) புருஷோத்தமன் தன்னை
அழியமாறி விம்ஹஸஜாதீயனாப்போலே ஸ்வாபாவிகமான நிறத்
தையும் மாறாடுவதே யென்கிறார். வால்நிறம் - வெளுத்தநிறம். (ஓர்
சீயமாய்) “பஹுதாவிஜாயதே” “பஹுதாவிஜாயதே” என்றும்,
“பஹுதாவிஜாயதே” “பஹுதாவிஜாயதே” என்றும் சொல்லுகிற அஸங்க்யாதமான
அவதாரங்களிலே இங்ஙனிருப்ப தொன்றில்லாமையாலே அத்விதீய
மென்கிறார். “அழகியான்றானே” என்கிறபடியே போக்யதையில்
அத்விதீயத்வத்தைச் சொல்லவுமாம். சீயம் - சிங்கம். (வளைந்தவா
ளெயிற்றவன்) வளைந்து ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுடைய
ஹிரண்யன்.

இத்தால் - வரபலத்திலே அந்தர்ப்பவியாத ஆஸ்ரமான புஜ பலத்தைச் சொன்னபடி. (ஊன்நிறத்து உகிர்த்தலமழித்தினாய்) ஸ ரீரத்தில்மர்மத்திலே திருவுகிரை அழுத்தினவனே. “உகிர்த்தலமழு த்தினாய்” என்று - அவன்வரத்திலே அந்தர்ப்பவியாத வதஸாதந த்தாலே அநாயாஸை அழித்தபடி சொல்லிற்றுகிறது. (உலாயசீர் நால்நிறத்த வேதநாவர்) ஸர்வலோக ப்ரவித்தமான ப்ராமாண்ய த்தையுடைத்தாய், உதாத்தாதுதாத்த ஸ்வரிதப்ரசயரூபமான நா லுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய வேதத்தை நாவிலே யுடைய வர்கள். நிறம்-மேனி. இத்தால் - அதுமாநாதிகளாலே தத்வஹிதங் களை நிர்ணயிக்குமவர்கள். அன்றியே, வைதிகர் ஆஸ்ரயிக்குமவனெ ன்கை. (நல்லயோகினால் வணங்கு) பக்தியோகத்தாலே ஆஸ்ரயிக்கு மவர்க ளென்னுதல்; விலக்ஷணமான ப்ரபத்தியாலே ஆஸ்ரயிக்கும வர்களென்னுதல். யோசு - யோகம்-உபாயம். (பால்நிறக்கடல் கிட ந்த பற்பநாபனல்லையே) தேவரீர் திருமேனிக்கு பரபாகரூபமான நிறத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஜகத்துக்கு உத்பாதக னென்று தோற்றும் வடிவோடே கண்வளர்ந்தருளுகிற பற்பநாபனல்லையோ. “நல்லயோகினால்” என்கையாலே - வாக்யார்த்த ஜ்ஞாநமென்ன, கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயமென்ன, இவற்றைமோக்ஷஸாதந மென்கிற குதர்ஷ்டிகளில் வைதிகருக்குண்டான வ்யாவர்த்தி சொல்லுகிறது. “உலாயசீர்” என்று-அதிகாரிவிசேஷணமாகவுமாம். “உலாயசீர்-பற் பநாபன்” என்று அந்வயிக்கவுமாம். அப்போது, “ஐஃ” “விதித:” என்கிறபடியே கல்யாணகுண யுக்தனான ஜநகனென்கிறது. (உரு)

அ.—இருபத்து நாலாம்பாட்டு. பரமபாவநனுமாய் நிரதிஸயபோ க்யனுமாய், போக்தாக்களைக்காத்தாட்டவல்ல பரிகரத்தையுமுடைய தேவரீர், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு அதுரூபமாகதிவ்யவிக்ர ஹத்தை அழியமாறிவந்து தோற்றின இவ்வேற்றத்தை நித்யஸூரிகளறி தல், பிராட்டியறிதலொழிய வேறறியவல்லாரொன்று பின்னையும் அந்த நரவிம்ஹவர்த்தாந்தத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

கங்கைநீர்பயந்தபாதபங்கயத்தெம்மண்ணலே!

அங்கையாழிசங்குதண்டுவில்லும்வாளுமேந்தினாய்!

சிங்கமாயதேவதேவதேனுலாவுமென்மலர்

மங்கைமன்னிவாமுமார்பவாழிமேனிமாயனே. (உசு)

ப-ரை.—கங்கைநீர் - கங்காதீர்த்தத்தை, பயந்த - பெற்ற, பாதபங்கயம்- திருவடித்தாமகையுடைய, எம்மண்ணலே - எனக்குநாதனாய், அங்கை - அழகியதிருக்கைகளிலே, ஆழியும் - திருவாழியையும், சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யத்தையும், தண்டு - கௌமோதகியென்னும் கதையையும், வில்லும் - சார்ங்க

இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு. சீர் - ப்ராமாண்யஸ்ரீ. மேனி - ஸ்வ ரம். “ஐஃ” “தத்த்வமஸி” என்கிற வாக்கியார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்தகுளகமாய் மேலேகரியை. (உரு)

மேன்னும் திருவில்லையும், வானும் - நந்தகமென்னும்வானையும், ஏந்தினாய்- தரித்தருளினவனாய், சிங்கமாய - நர்லிம்ஹாவதாரஞ்செய்தருளி ஹிரண்யனை நிரலிக்கையாலே, தேவதேவ - நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனாய், தேன் உலாவு - மதுவெள்ளமிடாநின்றதாய், மெல் - மீர்துவான, மலர் - தாமரைமலரைப் பிறப்பகமாகவுடைய, மங்கை - நவயௌவநஸ்வபாவையான பெரிய பிராட்டியார், மன்னிவாழும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மார்ப - திருமார்பையுடையனாய், ஆழி - கடல்போலே ச்ரமஹரமான, மேனி - திருமேனியையுடைய, மாயனே - ஆச்சர்யபூதனே. (உச)

வ்யா.—(கங்கைநீர்பயந்தபாத பங்கயத்தெம்மண்ணலே) குருபாதகனான ருத்ரனுக்கும் சுத்தியைப்பிறப்பிக்கும் அக்கங்கைக்கும் உத்பாதகனாய், ஸுத்தியுத்தர்க்கு நிரதிஸயபோக்யமான திருவடிகளையுடையவென்னுதனே.*அபராதாநாமாலயரான ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாவநமாய், * அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸாரதோஷரான நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் நிரதிஸயபோக்யமான திருவடிகளையுடையவென்கை. இப்போது “அண்ணல்” என்று-இவ்வர்த்தைத்தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப் பரகாஸிப்பித்த உபகாரஸ்மீர்தியாலே என்னுதனே யென்கிறார். (அங்கையாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமேந்தினாய்) அத்திருவடிகளை அநுபவிக்கவிழிந்தார்க்கு விரோதிகளை யழியச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களை எப்போது ஆர்க்கு என்வருகிறதோவென்று ஸர்வதாதரித்து நிற்குமவனே. தனக்குத்தானே ஆபரணமான திருக்கையிலே திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரித்தவிதுவும் திருவடிகளோபாதி தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறதாய்த்து. (சிங்கமாய தேவதேவ) அத்திவ்யாயுதங்கள் அஸத்ஸமமாம்படி வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை, நகாயுதமான விம்ஹமாயழியச்செய்த ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தாலே நித்யஸூரிகளை யெழுதிக்கொண்டவனே. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் சுவடறியும் நித்யஸூரிகளுக்கிறே அவ்வடிவையும் அழியமாறிரக்ஷித்த ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தின் எல்லேதெரிவது. (தேனுலாவுமென்மலர்மங்கைமன்னிவாழும்மாற்ப) செவ்வியையும்மென்மையையு முடைத்தான தாமரையில் பிறப்பாலும் பருவத்தாலும் நிரதிஸய போக்யையான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணிய நுபவிக்கும் திருமார்பையுடையவனே. இப்போது, “அகலகில்லேன்” என்கிற ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஹிரண்யனை யழியச்செய்த வீரத்தாலே, “*नृपुण्ड्रं*” “*नृपुण्ड्रं*” “*नृपुण्ड्रं*” என்கிறபடியே இவ்வடிவிலே பிராட்டி அத்யாதரம்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்- நித்யஸூரிகளாவும்ன்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிக்கும் பிராட்டியும் இவ்வாஸ்ரித பக்ஷபாதத்துக்குத் தோற்றிருக்கும்படியைச்சொல்லிற்றாய்த்து. “என்னடியாரது செய்யார்” என்றிறே அவன்படியிருப்பது. (ஆழிமேனிமாயனே) கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஆச்சர்யபூதனே. ஹிரண்யனுக்கு அநபிபவநீயமான அவ்வடிவுதானே ஆஸ்ரிதர்க்கு ச்ரமஹரமானபடியைச்சொல்லுகிறது. (உச)

அ.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநஞான ப்ரஹ்
லாதனுடைய விரோதியைப்போக்கினபடியை அதுபாஷித்துக்கொ
ண்டு, அவனுடையவளவன்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரபரஞான இந்த
ரனுக்காக அர்த்தியாயும் அவ்வளவும் புருர நில்லாதேவிமுகரான
ஸம்ஸாரிகளை ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த
இவ்வாபத்தைகத்வத்தை அறியவல்லாராரொன்கிரார்.

வரத்தினிற்சிரத்தைமிக்கவாளெயிற்றுமற்றவன்
உரத்தினிற்சிரத்தைவைத்துகிர்த்தலத்தையுன்றினாய்
இரத்தினியிதென்னபொய்யிரந்தமண்வயிற்றுளே
கரத்தியுன்கருத்தையாவர்காணவல்லர்கண்ணனே. (உரு)

ப-னா.—வரத்தினில் - ப்ரஹ்மா தனக்குத்தந்தவரத்திலே, மிக்கசிரத்தை-
மிகவும் விச்வாஸமுடையனாய், வாள் - வாள்போன்ற, எயிறு - பற்களையுடைய
யனான, மற்றவன் - சத்ருவானஹிரண்யனுடைய, உரத்தினில்-மார்விலே, கரத்
தைவைத்து - திருக்கைகளைவைத்து, உகிர்த்தலத்தை-திருவுகிராலே, ஊன்றினாய் - ஊன்றிக்
கிழித்துப்பொகட்டாய், நீ - வாமநாவதாரஞ்செய்தருளின நீ, தத்ஸந்தாநஜாதனான மஹாபலியிடத்தி
ல்சென்று, இரத்தி - மூவடிமண்தாவென்று இரந்தாய்; இதென்னபொய்—; இரந்தமண் - அர்த்தித்துப்பெற்ற பூமி
யென்று ப்ரளயத்திலே, வயிற்றுளே - திருவயிற்றிலேவைத்து, கரத்தி - ஒளி
த்துவைத்துரக்ஷித்த, கண்ணனே- கர்ஷ்ணனான, உன்-உன்னுடைய, கருத்தை-
நினைவை, யாவர்காணவல்லர் - அறியவல்லாரா ரொன்கிரார். (உரு)

வ்யா.—(வரத்தினில் சிரத்தைமிக்க) ப்ரஹ்லாதனுக்குத்தந்த
வரத்திலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, வரப்ராதனான ப்ரஹ்மாவுக்கு
உத்பாதகனானவனோடே விரோதித்து, அவனாலே உத்பந்நனான
ப்ரஹ்மா தனக்குத்தந்த வரத்திலேயிறே மிக்க ப்ரத்தையைப்பண்
ணிற்று. “कौण्डिन्यः” “கோயம்விஷ்ணு:” என்றானிறே. தன்வரத்
துக்குப்புறம்பான வடிவு கொள்ளவல்லையென்று உன்னை யறியாதே
வரத்தையே விஸ்வவித்திருந்தவன். (வாளெயிற்று) வாள்போலே
யிருக்கிற எயிற்றையுடையவன். இத்தால் - ஹிரண்யனுடைய புஜ
பலத்தைச்சொல்லிற்று. வரபலத்துக்குப்புறம்பானவடிவுகொண்டா
ப்போலே புஜபலத்தை யழிக்க வல்ல ஸர்வஸக்தியென்றறிந்திலன்.
உன்னை யறியாதே தன் வரபலபுஜபலங்களை விஸ்வவித்திருந்தமதி
கேடன். (மற்றவன்) ஸத்ருவானவன். ஸம்பந்த மொத்திருக்க,
“மற்றவன்” என்கிறது - ஆஸ்ரிதஸத்ருவே தனக்கு ஸத்ரு வென்
னும் நினைவாலே. (உரத்தினில்) துர்மாம்ஸங் கிடந்த விடத்தை
கொட்டமிடுவாராப்போலே துர்மாமங்கிடந்தமார்விலே. (கரத்தை
வைத்து) “अप्येष्वप्यैषानுஸ்வரூपा” “அப்யேஷ்பர்ஷ்டே மம
ஹஸ்தபத்மம்கரிஷ்யதி” என்று அக்ருராதிகளுக்கு ஜீவந ஹேது
வாய், “அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்” என்று - ப்ரணயிநிக்கு
போக்யமாயிருக்கும். திருக்கையை துஷ்ப்ரகர்தியான வவனுடைய
திண்ணியமார்விலேவைத்து.

(உகிர்த்தலத்தையூன்றினாய்) வரபலத்துக்குப் புறம்பானவத ஸாதநமாய் அத்யந்தம் ஸுகருபமான வுகிராலே அநாயாஸேநக் கொன்றாய். தலம்-நிலமும், இதமும். (இரத்திநீ) ஹிரண்யனிற்கா ட்டில் தத்ஸந்தாநஜனான மஹாபலிபக்கலிலே ஒதார்யகுணமென்ப தொருகுணமுண்டாகையாலே அர்த்தித்வத்திலேயிழிந்தாய். (இரத் திநீ)ஸர்வஸக்தியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானீ* அலம்புரிந்தநெ டுந்தடக்கையாலே யிரப்பதே!. ஹிரண்யனுக்காக உடம்பை அழிய மாறினாய், ப்ரயோஜநாந்தர பரனான இந்த்ரனுக்காக உனக்குநிருபக மான ஒளதார்யத்தை அன்றழியமாறிற்று. (இத்தென்னபொய்) உ ன்னதல்லாத தொன்றை அர்த்தித்தாயாகிலிறே உன்னர்த்தித்வம் மெய்யாவது, தன்னதொன்றைத் தந்தானாகிலிறேமஹாபலி ஒளதா ர்யம் மெய்யாவது. இதுபொய்யென்னுதே “இதென்னபொய்” என் று - அர்த்தித்வபலமான த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தைஸ்ருதி ஒதாரின் றது. “यत्रात्मन्” “யத்ராம்புவிந்யஸ்ய” என்று- ஒளதார்யத் துக்கு பலமாகமஹாபலிக்கு இந்த்ரபதத்தைச் சொல்லாநின்றது. ஆக, ப்ரமாணங்களாலே பொய்யென்னவொண்ணுது, தன்னத்தை அவனதாக்கிக்கொண்டு யிரக்கையாலும், மஹாபலி அவனத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொடுக்கையாலும்மெய்யென்னவொண்ணுது. ஆகையாலே “இதென்னபொய்” என்கிறார். (இரந்தமண்வயிற்று னேகரத் தி)அர்த்தித்துப்பெற்ற பூமியென்று ப்ரளயாபத்திலே ஆபத்தேஹே துவாகத்திருவயிற்றிலே ஒளித்துவைத்து ரக்ஷித்து. (உன்கருத்தை யாவர்காணவல்லர்) உன்னினைவை யாவர்காணவல்லார். அநந்யப்ர யோஜநனானப்ரஹ்லாதனோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனோ டு, விமுகரான ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கிற உன்னினைவை ஜ்ஞாநாதிகரார்தான் அறியவல்லார். (கண்ணனே)கர்ஷ்ணனாய் வந் தவதரித்து இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடயனையும் பசுக்க ளையும் ரக்ஷித்து உன்னை யொழியச்செல்லாதபடி பண்ணி, அவர்க ளுக்கு நியாயனான நீயேயருளிச்செய்ய வேணுமென்றுகருத்து. ()

அ.—இருபத்தாரும்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனானீ ஸூரி போக்யமான வடிவை ஆஸ்ரிதார்த்தமாக தேவஸஜாதீயமாக்கியும் கோபஸஜாதீயமாக்கியும் அவதரித்துப்பண்ணின ஆஸ்சர்யங்களை ஆரறிய வல்லாரென்கிறார்.வாமநாவதாரத்தோடே கர்ஷ்ணாவதாரத் துக்கு ஒருவகையாலே ஸாம்யம் சொல்லலாயிருக்கையாலே இரண் டவதாரத்தையுஞ்சேர்த்ததுஸந்துக்கிறார்.

இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. “वृष्णिपताविष्कार मे” என்கிற ச்ருதி ப்ரயோஜநாந்தர பரனான இந்த்ரனோடுவாசிய ற என்றபடி,

ஆணிநோடுபெண்ணுமாகியல்லவோடுநல்லவாய்
ஊனோடோசையூறுமாகியொன்றலாதமாயையாய்ப்
பூணிபேணுமாயனுகிப்பொய்யினோடுமெய்யுமாய்க்
காணிபேணுமானியாய்க்கரந்துசென்றகள்வனே, (உசு)

ப-நா.—ஆணிநோடு பெண்ணுமாகி - ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டித்
து அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், அல்லவோடு - நடும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்
வாஹகனாய், இந்த லிங்கதரய பதார்த்தங்களில், நல்லவாய் - விலக்ஷணபதா
ர்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஊனோடோசையூறுமாகி - ஐம்புலன்களுக்கும்
அந்தராத்மாவாய், ஒன்றலாதமாயையாய் - பலவகையாய்பரிணமிக்கிற ப்ரக்ர
திதவத்துக்கு நிர்வாகஹனாய், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலமும், நிர்வஹிக்
கிறநீ, பூணிபேணும் - பசுக்களை ஆதரித்துப்போரும், ஆயனுகி - இடையனாய்,
பொய்யுமாய் - அநாச்ரிதரான தூர்யோதநாதிகளுக்குப் பொய்யனாய், மெய்
யுமாய் - ஆச்ரிதரான பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாய், காணிபேணும் - பூமி
யை நீர்நிறுநவாங்கத்தக்க, மணியாய்- ப்ரஹ்மசாரியாய், கரந்துசென்ற-மறை
ந்துசென்ற, கள்வனே - க்ரத்ரிமனே. (உசு)

வ்யா.—(ஆணிநோடுபெண்ணுமாகி) ஜந்யஜநக பாவத்தாலே
ஜகத்துவிஸ்மர்தமாகவேணுமென்று ஸ்த்ரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ர்ஷ்டி
டித்தும் அந்யோந்யம் ஸம்பந்தித்தும் ஸம்ஸர்க்கிப்பித்தும் இப்ப
டி அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனாய். (அல்லவோடு) ஒன்றுக்
கு முடலன்றிக்கேயிருக்கிற நடும்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹக
னாய். (நல்லவாய்) இந்த லிங்கதரயவிஸிஷ்ட பதார்த்தங்களிலே வில
க்ஷணபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். வைலக்ஷண்யமாவது-புரு
ஷார்த்த ருசியுண்டாகை. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது-
“नानुबद्धिनाऽनृत्” “ததாமிபுத்தியோகந்தம்” என்கிறபடியே புரு
ஷார்த்தஸாதநபூதனாகை. (ஊனோடோசையூறுமாகி) புருஷார்த்த
ருசியில்லாதார்க்கு பேரக்யமான சப்தாதிகளுக்கு சுர்மாதுகூலமாக
நியாமகனாய். ரஸஸப்தஸ்பர்ஸமான இவைமூன்றும் - அஞ்சுக்கும்
உபலக்ஷணம். (ஒன்றலாதமாயையாய்) இவற்றினுள்ளே ஒன்றுக்கு
காரணமானவளவன்றிக்கே, உக்தங்களோடு அநுக்தங்களோடு வா
சியற ஸர்வமுமாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கவல்ல ப்ரக்ரதி தத்வத்துக்
கு நிர்வாஹகனாய். “नानुबद्धिनाऽनृत्” “மாயாந்துப்ரகர்திம்வித்
யாத்” என்னக்கடவதிதே. “மாயை” என்று- ஆஸ்சர்யவாசியாய்,
ஒன்றுக்கு நிர்வாஹகனாமளவன்றிக்கே ஸகலபதார்த்தங்களையும் சே
தநனுடையகர்மாதுகூலமாகநிர்வஹிக்கவல்ல ஆஸ்சர்யத்தையுடை
யாயென்னவுமாம். (பூணிபேணுமாயனுகி) இப்படி ஸங்கல்பத்தா
லே ஸகலமும் நிர்வஹிக்கிறநீ ஆச்ரிதபரிதராணார்த்தமாக அஸாதா
ரண விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டவதரித்து உன்
னைப்பேணுதே பசுக்களைப்பேணும் இடையனுகி. பூணி-பசு. (பொய்
யினோடுமெய்யுமாய்) அவதரித்து ரக்ஷிக்கும்போது அநாஸ்ரிதரான
தூர்யோதநாதிகளபக்கலிலே பொய்யையும், ஆஸ்ரிதரான பாண்ட
வர்களபக்கலிலே மெய்யையுமுடையையாய்.

(காணிபேணுமானியாய்) மஹாபலியாலே அபஹ்ர்தமாய் நோவுபடாதபடி பூமியைப் பேணித்தன்னைப்பேணுதே ப்ரஹ்மசாரியாய். (கரந்துசென்றகன்வனே) மறைத்துக்கொண்டு சென்ற கர்த்ரிமனே. மறைத்துக்கொண்டு செல்கையாவது - ஐஸ்வர்யமான வைபவம் தோற்றாமே பூமியை மஹாபலியதாக்கி அர்த்தியாய்ச்செல்லுகை. கர்த்ரிமனாகையாவது - சுகரன் வார்த்தை செவிப்படாதபடி அழகாலும் சீலத்தாலும் மஹாபலியை வசிகரித்து சிறுகாலேக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகை. (கரந்துசென்ற கன்வனே) “உன்னை யார்மதிக்கவல்லர்” என்று மேல்பாட்டோடே அவயம. (உசு)

அ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. சேதநாசேதந விலக்ஷணமான உன்னுடைய அபரிச்சிந்நவைபவத்தை பரிச்சேதிக்கிலும் குணப்ரோரிதனாய் பூமியை அளந்துகொண்ட வடிவை பரிச்சேதிக்கவல்லாராரென்கிறார்.

விண்கடந்தசோதியாய்! விளங்குஞானமூர்த்தியாய்!

பண்கடந்ததேசமேவுபாவநாசநாதனே!

எண்கடந்தயோகிஞாடிநந்துசென்றுமானியாய்!

மண்கடந்தவண்ணநின்னையார்மதிக்கவல்லரோ. (உஎ)

ப-ரை.—விண்-விபுவானமூலப்ரகர்தி, கடந்த-உனக்குள்ளேயாம்படியான ஸ்வரூபத்தையுடைய, சோதியாய் - ஸ்வயம்ப்ரகாசவஸ்துவாய், விளங்கு-ப்ரகாசியாநின்றான், ஞானமூர்த்தியாய்-ஜ்ஞாநஸப்தவாச்சயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைசரீரமாகவுடையனாய், பண்கடந்த-வேதத்தாலேபரிச்சேதிக்கவொண்ணாத, தேசமேவு - தேஜஸ்சையேஸ்வரூபமாகவுடையனாய், பாவநாசநாதனே - ஹேயப்ரத்யநீகஞானஸ்ர்வேச்வரனே, எண்கடந்த - அஸங்க்யாதமன, யோகிஞாடி - கல்யாணகுணங்களோடேகூட, மாணியாய்இரந்துசென்று-வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்தியாய்ச்சென்று, மண்கடந்தவண்ணநின்னை-பூமியைய அளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தையுடையவன்னை, யார்மதிக்கவல்லர்-பரிச்சேதிக்கவல்லாரார். (உஎ)

வ்யா.—(விண்கடந்தசோதியாய்) விபுவான மூலப்ரகர்தி உனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடைய ஸ்வயம்ப்ரகாஸவஸ்துவாய், “சுரநிறுநிலைவிண்” என்று - மூலப்ரகர்தியை “விண்” என்கிற ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்றிறே. இது தனக்கடி காரக்ய வித்யையிலே, “अकालं चक्षुः शृणु” “ஆகாலே ஓதஞ்சப்ரோதஞ்ச” என்று மூலப்ரகர்தியை ஆகாஸ ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று. (விளங்குஞானமூர்த்தியாய்) ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், ஜ்ஞாநகுணஸாரமாகையாலே ஜ்ஞாந ஸப்தவாச்சயமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸரீரமாகவுடையனாய். ஆக இரண்டாலும், “अन्तरिक्षं” “அனோரணியாந்மஹதோமஹியாந்” என்கிறபடியே விபுத்வ ஸூக்ஷ்மத்வங்களைச் சொல்லிற்று.

இருபத்தாறும்பாட்டு. காச்யப ப்ரஜாபதி தேவகோடியிலே அந்தர்ப்பவிகையாலே வாமநையும் “தேவன்” என்கிறது. (உசு)

(பண்கடந்ததேசமேவு பாவநாசநாதனே) வேதத்தாலே பரிச்
சேதிக்கவொண்ணாத தேஜஸ்சையே ஸ்வரூபமாக வுடையையாய்,
ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஸ்வரனே. வேதம் ஸ்வரப்ரதாரநமாகை
யாலே தத்வாசிசப்தத்தாலே வேதத்தைச் சொல்லுகிறது. இது
தான் சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்து நிற்கச்செய்தேயும் தத்கத
தோஷ ரஸம்ஸ்ப்ரஷ்டனாகையாலும் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே சே
தநனுக்கு வந்த தோஷத்தைப் போக்கவல்லனாகையாலும் ஹேய
ப்ரத்யநீகனென்கிறது.

(எண்கடந்தயோகினோடு) அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்
களோடேகூட. யோகு - யோகம். அதாகிறது - கல்யாணகுணயோ
கம். “*संश्रुतं योऽयं*” “பஸ்யமேயோக மைஸ்வரம்”
என்று-யோகஸப்தத்தாலேகுணயோகத்தைச்சொல்லிற்றிறே. (இர
ந்துசென்று மாணியாய்) இரப்பிலே தகணேறினவென்னுதோற்ற
வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்தியாய்ச்சென்று. (மண்கடந்த
வண்ணம்) பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை. அதாகிறது-
“இந்த்ரனுக்கு மஹாபலியாலே அபஹ்ரதமான ராஜ்யத்தை வாங்கி
க்கொடுக்க” என்கிற வ்யாஜத்தாலே வலிஷ்டசண்டாள விபாகமற
சதுர்த்தஸுபுவநாந்தர்க்கதமான சேதநர் தலைகளிலும் திருவடிகளை
வைக்கை. (நின்னை) சேதநாசேதநவிலக்ஷணமாய், வேதத்தாலும்
பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபவைலக்ஷணயவைபவத்தையுடை
யையாய், அதுக்குமேலே குணப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பூமியையள
ந்துகொண்டவுன்னை. (ஆர்மதிக்கவல்லரே)பரிச்சேதிக்கவல்லாரார்.
வேதங்களாலே பரிச்சேதிக்கலாமோ, ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகரால்
தான் பரிச்சேதிக்கலாமோ, அம்மேன்மையை பரிச்சேதிக்கவோ, அ
நநீர்மையை பரிச்சேதிக்கவோ, எத்தை யார் பரிச்சேதிக்கவல்லார்.

அதவா; (விண்கடந்தசோதியாய்) பரமபதத்துக்கவ்வருகாய்
ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடையையாய். இத்தா
ல்-தரிபாத்விபூதியும்தனக்குள்ளே யாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்
தைச்சொல்லுகிறது. (விளங்குஞ்ஞாநமூர்த்தியாய்) ஜ்ஞாநம் விளங்கு
கிறமூர்த்தியையுடையையாய். திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஆஸ்ரயமா
கவுடைய ஜ்ஞாநத்துக்குப்ரகாஸகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடை
யையாய். இந்த ஜ்ஞாநம் ஷட்குணங்களுக்கு முபலக்ஷணம். “*संश्रुतं योऽयं*”
“ஷாட்குண்யவிக்ரஹந்தேவம்” என்னக்கடவதி
றே. (பண்கடந்ததேசமேவுபாவநாசநாதனே) ச்ருதியால் பரிச்சே
திக்கவொண்ணாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், ஸம்
ஸாரிகளுடைய தோஷத்தைப்போக்க வல்ல ஹேயப்ரத்ய நீகத்வத்
தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே.

(எண்கடந்தயோகிதோடு) “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ” “பராஸ்
யஸக்திர் விவிதைவஸ்ருயதே” என்கிறபடியே அபரிச்சிந்நமாய்
அஸங்க்யாதமான ஆஸ்சர்ய சக்தியோகத்தை யுடையயாய்க்கொ
ண்டு. (மாணியாய் - இரந்துசென்று) அதீந்த்ரியமாய் அபரிச்சிந்ந
மான திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை பரிச்சிந்நமாக்கி, மஹாபலியுடை
ய சக்ஷர்விஷயமாக்கி அர்த்தியாய்ச்சென்று. (மண்கடந்தவண்ணம்)
மூன்றடியை அர்த்தித்து இரண்டடியாலே ஸகலலோகங்களையும்
அளந்து கொள்ளுகையும், சிறுக்காலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே
அளந்துகொள்ளுகையுமாகிற இப்ரகாரத்தை. (நின்னை) அபரிச்
சிந்நமான ஸ்வரூபவைபவத்தையுடையயாய், அந்த ஸ்வரூபத்
துக்கும் ஸ்வரூப ஆஸ்ரயமான குணங்களுக்கும் ப்ரகாஸகமான
திவ்யவிக்ரஹயுக்தனாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத
பரமபதத்தை வாஸஸ்தர்நமாகவுடையயாய், உன்னுடைய ஆஸ்
சர்யஸக்திப்ரேரிக்க, அத்தாலே ப்ரேரிதனாய்வந்து பூமியையளந்து
கொண்ட வுன்னை. (ஆர்மதிக்கவல்லோ) இவற்றிலே யொன்றை
ஒருத்தராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ. (உள)

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸங்கல்பலேஸத்தாலே அண்
டகாரணமான ஜலஸ்ர்ஷ்டிமுதலான ஸகலஸ்ர்ஷ்டியையும் பண்ணக்
கடவநீ, ஸர்ஷ்டமான ஜகத்திலே ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக உன்னை
யழியமாறி அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளான
துர்வர்க்கத்தை திவ்யாயுதங்களாலே கைதொட்டு அழிக்கையுமா
கிற இவ்வாஸ்சர்யங்களை ஒருவருமறியவல்லாரில்லையென்கிறார். “ஒ
ருத்தரும் நினைது தன்மையின்னதென்னவல்லோ” என்கிற மேலிற்
பாட்டில் க்ரியை இதுக்கும் க்ரியை.

படைத்தபாரிடந்தளந்ததுண்டுமிழ்ந்துபெளவநீர்

படைத்தடைத்ததிற்கிடந்து முன்கடைந்தபெற்றியோய்!

மிடைத்தமாலிமாலிமான் விலங்குகாலனூர்புகப்

படைக்கலம்விடுத்தபல்படைத்தடக்கைமாயனே. (உஅ)

பகா.—பெளவநீர் - அண்டகடாஹமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்த - ஸ்
ர்ஷ்டித்து, பார் - ப்ரளயாரணவத்திலே அந்தர்ப்பூதையானபூமியை இடந்து-
வராஹமாய்அண்டபித்தியிலேபுகு இடந்தெடுத்து, மஹாபலியாலே அபஹர்
தமானபூமியை, அளந்து - வாமநாவநாரஞ்செய்தருளி எல்லைநடந்துமீட்டு, நை
மித்திகப்ரளயத்திலேவடதளசாயியாய், அது - அந்தலோகத்தை, உண்டு-தன்
திருவயிற்றிலேவைத்து, உமிழ்ந்து-பின்புவெளிநாடுகாணப்புறப்படவிட்டு, பெள
வநீர்-அண்டாந்தர்வர்த்திகளானஸமுத்ரங்களிலேஒருஸமுத்ரத்தை, வருணனைச்
சரணம்புகு, படை - படைகளைத்திரட்டி, தடைத்து-அணைக்கடி, முன-ப்ரஹ்
மாதிகள் ஆர்த்தரானதசையில்கிட்டி உதவுகைக்காக, அதில் - திருப்பாற்கடலி
லே, கிடந்து-கண்வளர்ந்தருளி, தேவர்கள், இழந்தபொருள்களை அவர்களுக்குக்
கொடுக்கைக்கா, கடைந்த - அக்கடலைக்கடைந்தருளின, பெற்றியோய் - ஸ்வபா
வத்தையுடையவனே, மிடைத்த - கோபித்துவந்த, மாலி - மாலியும், மான் -

மிநிக்கனா, மாலிலிலங்கு - ஸுமாலியென்னும்மர்கமும், காலனூர்புக - யம
புரத்தேபோம்படிக்கிடாக, படைக்கலம்விடுத்த - ஆயுதத்தையேவினவனாய்.
பின்னும்விரோதிரஸநத்துக்காக, பல்படை - அநேக ஆயுதங்களைதரித்த, தட
ம் - விசாலமான, கை-திருக்கைகையுடைய, மாயனே - ஆச்சர்யபூதனே என்
று நடுபடுகிறார். (உஅ)

வ்யா.—(படைத்தபாரிடந்து)“பௌவநீர்ப்படைத்து-பாரிடந்
து” என்று அந்வயமாகக்கடவது. “अपवृणोते” “அபஏவ
ஸஸர்ஜாதௌ” என்கிறபடியே-அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை
ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸர்ஷ்டித்து, ஜகத்கார்யமான அண்டத்தையு
ம் அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவையும் ஸர்ஷ்டித்து, ப்ரஹ்மா
வாலே ஸர்ஷ்டமான ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தர்ப்பூதையான
பூமியை ஸூரிபோக்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தை வராஹஸஜாதீய
மாக்கி அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்து. இது ஸங்கல்பத்
தாலேசெய்யமுடியாததொன்றன்றே,“ஸம்ஸாரப்ரளயாபத்தினின்
றும் எடுப்பானிவனே!” என்று ஆஸ்ரிதர்விச்வவிலக்கைக்காகவிதே.
(அளந்து) அதுக்குமேலே, மஹாபலியாலே அபஹ்ர்தமான பூமி
யை, ஸ்ரீவாமநாய் எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு. இதுவும் தன்
னுடைமைபெறுகைக்குத் தானே அர்த்தியாய் வருமவனென்று
ஆஸ்ரிதர்விச்வவிலக்கைக்காக. (அதுண்டுமிழ்ந்து) நைமித்திக ப்ர
ளயம்வர வடதளஸாயியாய், தன்னுடைய சிறியவயிற்றிலே த்ரி
லோகத்தையும் வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளேயிருந்து நோவுபடாமல்
அவற்றை உமிழ்ந்து. இதுவும் ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க
அப்படிசெய்ததும்ஸர்வசக்தியென்றும், உருவழிந்தபதார்த்தங்களை
உண்டாக்குமவனென்றும் ஆஸ்ரிதர்விச்வவிலக்கைக்காக. “பௌவ
நீர்ப்படைத்தடைத்து” என்று இங்கேயும் அந்வயிக்கக்கடவது.
அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேசத்தாலே ஸர்ஷ
டித்த நீ அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸமுத்ரங்களிலே ஒரு ஸமுத்ர
த்தை, வருணனைச்சரணம்புக்குபடைதிரட்டியும் அடைத்தஇதுவும்
ப்ரணயினியுடைய விஸ்வலேஷத்தில் தேவரீருடைய ஆற்றாமையை
ப்ரகாசிப்பித்த வித்தனையிதே. (முன் அதில்கிடந்து) ப்ரஹ்மாதி
கள் ஆர்த்தரானதசையிலே தூரஸ்தராகவொண்ணாது என்றும்,
அபிமுகிகரித்தார்க்கு அவதரித்து சுபாச்சர்யமாகைக்கும் திருப்பாற்
கடலிலேகண்வளர்ந்தருளி.

இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. பௌவநீருக்கு கீழ்மூலத்திலே
அர்த்தமாக்கி, மேலுக்கருளிச் செய்கிறார் (अपवृ - அப ஏவ இத
யாதி) (முன்னதில் - கிடந்து) இடந்ததுமுதலான வ்யாபாரங்க
ளுக்குமுன்னே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்ததென்றபடி. ()

ஸ்ரீராப்தியிலே, நீர் அணை - நீரோபடுக்கையாக, கிடந்து - கண்வளர்ந்தருளி, சேதநர் விஷயத்தில் செய்த அதுக்ரஹம்பர்யவஸியாமையாலே, அன்றியும்-அதுக்குமேலே, நரத்திலும் - மதுஷ்யயோரியிலும், பிறத்தி-ராமகர்ஷ்ணதரு பேணவந்தவதரித்தவனாய், நாத-ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் நாதனாய், ஞானமூர்த்தி யாயினாய் - ஐஞ்ஞாநஸ்வரூபனானவனே!, ஒருத்தரும்-வேதவைதிகர்களில் ஒருவ ரும், நினைதுதன்மை - உன் அதுக்ரஹத்தினெல்லையை, இன்ன தென்னவல்லரோ-ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ.

(உக)

வ்யா.—(பரத்திலும் பரத்தையாதி) “*परस्परानामपरा*” என்கிறபடியே - த்ரிவிதாத்ம வர்கத்துக்கு மவ் வருகான ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தையுடையையாய். அநந் தரம் “உரத்திலும் ஒருத்திதன்னைவைத்துகந்து” என்கிறவிது அந் விதமாகக் கடவது. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்துக்கும் அவ் வருகான உத்கர்ஷத்துக்கும் ஹேதுவாயிதே ச்ரியஃபதித்வமி ருப்பது. (உரத்திலும்) சஸுப்தத்தாலே - ஸ்வரூபாந் தர்ப்பாவத் தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதுக்குமேலே, மஹிஷீவர்க்கத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒருத்தி) அத்விதீயை. “வடிவிணையில்லாமலர் மகள்.” அதாகிறது - த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் ஸ்வாமிரியாய் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியாயிருக்கை. (தன்னைவைத்து) “அகலகில்லேனிறையும்” என்று - மேல்விழக்கடவ விவள்தன்னை, தான் “இறையுமகலகில்லேன்” என்று திருமார்விலேவைத்து. (உக ந்து)* துல்யஸீலவயோவ்ர்த்தையாயிருந்துள்ளவளோடே ஸம்ஸ் லேஷாஸங்களை யதுபவிக்கிற நீ. (பௌவநீரணைக்குடந்து) ரக்ஷய வர்க்கத்தினுடையரக்ஷணம், பிராட்டிபக்கல்ப்ரீதிக்குப்போக்கு வீடா யிதே யிருப்பது. ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக அநிருத்தருபியாய்க் கொண்டு ஸ்ரீராப்தியிலே நீரோபடுக்கையாகக் கண் வளர்ந்தருளி. “*पारस्परिकलक्षणम्*” “தாபார்த்தோஜலஸாயிரம்” என்கிறபடியே-தாபார்த்தர்க்குப் புகலாய்க்கொண்டு அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. இது - ஸங்கர் ஷணப்ரத்யும்ந வ்யூகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. “பரத்தையாதி” என்றது, “பரத் தையாகி” என்றுபாடமாக வேணும்; கண்டுகொள்வது. சேஷசாயித் வம் உத்கர்ஷஹேதுவாயிருக்க, “உரத்திலும்” என்கிற இப்பதத் தைநடுவே வைக்கவேண்டுவா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபேத்யாதி.) மஹிஷ்யந்தரத்துக்கு மார்பிலே அந்வயமில்லாவிட்டவாறே அவர்களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. ரக்ஷ ணத்துக்காகக் கிடந்தால் ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குக் கொத்தைவாரா தோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷயவர்க்கத்தினித்யாதி.)

(அதன்றியும்) ஸம்ஸாரத்தில் அசித்தகல்பமாய்க்கிடந்தசேதநர்க்கு ரூபநாமங்களைக்கொடுத்தும், ஸாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஆர்த்திகளைப்பரிஹரித்தும், இப்படி ரக்ஷித்துப்போந்த வ்யூஹாவதாரங்களாலே தேவரீருடைய அநுக்ரஹம் பர்யவலியாமையாலே, அதுக்குமேலே. (நரத்திலும் பிறத்தி) “सर्वज्ञः” “ஸ்ர்வகந்த்” என்கிற நீ ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு குத்ஸாவிஷயமான மதுஷ்யயோநிகளிலே தத்ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு ராமகர்ஷ்ணாதிரூபத்தாலேவந்தவதரித்து. இது, தேவயோநியிலும்திர்யக் யோநியிலுமுண்டான அவதாரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். “सुरसुरेश्वरः” “ஸ்ரநரதிர்யஸ்சாமவதரந்” என்னக்கடவதிமே. (நாத) இப்படி விஸத்ர்ஸமானஹேயயோநியிலே வந்து அவதரிக்கவேண்டுகிறது இவற்றையுடையனாகையாலேயென்கை. (ஞானமூர்த்தியாயினாய்) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாயினாய். இப்போது ஞ்ஜாநாதிக்ஷயம் சொல்லுகிறது ரக்ஷிக்கைக்கு விரகநியுமவனென்கைக்காக. ப்ராப்தியுண்டானாலும் விரகநியாதவன்று ரக்ஷிக்கப்போகாதிமே. சாஸ்த்ரப்ரதாந மென்ன, ஆசார்யோபதேசமென்ன, அழகென்ன, சீலமென்ன, ஏவமாதிகளாலே ஆச்ரயாநுகூலமாகருசியைப் பிறப்பிக்கவேண்டும்படியிமே சேதநனுடைய ப்ரகர்த்திபேதமிருப்பது. (ஒருத்தரும் நினதுதன்மையின்னதென்னவல்லரோ) வேதங்களுென்ன, ஞ்ஜாநாதிகரான வைதிகரென்ன, இவர்களுொருத்தரும் உன்னுடைய அநுக்ரஹத்தினுடைய எல்லையை ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவல்லரோ. தன்னையழியமாறி பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளும் ஸம்ஸாரிகளை, தன்னை யழியமாறி ரக்ஷிக்கிற அநுக்ரஹத்தை எவரறியவல்லார். (உக)

அ.—முப்பதாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டிலே—“நரத்திலும்பிறத்தி” என்று—மநுஷ்யயோரியில் அவதாரங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், அதுக்குக்கீழிற்பாட்டிலே, “அதுண்டுமிழ்ந்து” என்று - வடதள சாயியவதாரம் ப்ரஸ்துத மாகையாலும், வடதளஸாயியுடைய மௌக்த்யத்திலும் ஸக்தியிலும், சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த மௌக்த்யத்திலும் வீரஸ்ரீயிலு மீடுபடுகிறார்.

வானகமும்மண்ணகமும்வெற்புமேழ்கடல்களும்
பேரனகஞ்செய்தாலிலைத்துயின்றபுண்டரீகனே !
தேனகஞ்செய்தண்ணறுமலர்த்துழாய்நன்மாலையாய்
கூனகம்புகத்தெறித்தகொற்றவில்லியல்லையே. (௬௦)

விரகறியவேண்டுவா னென்னென்ன; ருசிபேதத்தாலேயென்
கிறார் (ஸாஸ்த்ரப்ரதாநமித்யாதி.) நிஸ்து - உன்னுடைய. (உக)

ப-நா.—வானகமும் - ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், மண்ணகமும்-பூலோகத்
தையும்-வெற்பும் - அந்த பூமிக்கு ஆதாரமான ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்
கடல்களும் - ஸப்தஸமுத்ரங்களையும், போனகஞ்செய்து- அமுதுசெய்தருளி,
ஆலிலை-ஓராலந்தளிரிலே, துயின்ற-கண்வளர்ந்தருளினவனும், புண்டரீகனே-
தாமரைமலரையொத்தஅவயவங்களையுடையயாய், ஊரொல்லாம், தேன்அகம்
செய்-வண்டிகள் நெருங்கியிருப்பதாய், தண் - குளிர்ந்திருந்துள்ள, நல் - வில
க்ஷணமான, மாலையாய்-திருமாலையையுடையவனே, கூன்-கூனியுடையகூன்,
அகம்புச-உள்ளேயடங்கும்படி, தெறித்த-சுண்டிவில்லைத்தெறித்தவனாய், கொற்
றவில்லியல்லையே - ஜயப்ரதமாஸவில்லையுடையவ னல்லையோ! என்று ஈடுபடு
கிறார், (௩௦)

வ்யா.—(வானகமும்மண்ணகமும்) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான இந்
த்ராதிதேவர்களும் அவர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போக
ஸ்தாநமான ஸ்வர்க்கந்தானும், பூமியிலுள்ளமதுஷ்யாதிகளும் அவ
ர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமான பூமியும். “यज्ञोदितो” “मन्त्रादि
करोऽनन्ति” என்கிறபடியே தேஸுவாசிசப்தத்தாலே - தேஸரிகளா
யும் சொல்லுகிறது; ப்ரளயத்தில் ஆபந்நரானுர்தேஸரிகராகையாலே.
இத்தால் - பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆராத்யராய் அவர்களுக்கு அபிமத
பலப்ரதருமானஇந்த்ராதிகளோடுஆராதகரான மதுஷ்யாதிகளோடு
வாசியறப்ரளயாபத்தில் வந்தால் எல்லாருமொக்க ஈஸ்வரைகரக்ஷ்ய
பூதனென்கிறது. (வெற்பும்) அந்தபூமிக்காதாரமாயிருந்துள்ளஸப்
தகுலபர்வதங்களும். இத்தால் - ஆதாரமான குலபர்வதங்களோடு
ஆதேயமான பூமியோடுவாசியற தத்காலத்தில் ஈஸ்வரனே ஆதார
மென்கை. “வெற்பு” என்று - ஸ்தாவர ஜாதிக்கு முபலக்ஷணம்.
(ஏழ்கடல்களும்) த்வீபங்களுக்கு பேதகமான ஸப்த ஸமுத்ரங்க
ளும். அத்தாலே - ஜலவாஸிஸத்வங்களும் சொல்லுகிறது. ஆக,
ஆராத்யரான இந்த்ராதிகளோடு, ஆராதகரான மதுஷ்யர்களோடு,
தாரகங்களான பர்வதங்களோடு, தார்பையான பூமியோடு, ஸமுத்ர
ங்களோடு, ஜலசரஸத்வங்களோடு வாசியற ஸர்வேஸ்வரனேரக்ஷக
னென்றதாய்த்து. “போனகஞ்செய்து” என்றது - ரக்ஷகனுக்கு
ரக்ஷணதர்மம் பசியர்க்குச் சோறுபோலே அபிமதமாயிருக்குமென்
கை. “यज्ञोदितो चन्द्रो नृणां पृथिवीदिव” “अन्तराचरन्सुखम्”
“यस्यप्रहमसकृत्प्राप्तं सोपेयं बलवत्तनम्,” “अत्तासरा सर
कृष्णम्” (ஆலிலைத்துயின்ற) அவ்வடிவுக்களவாய் தன்னெள
குமார்யத்துக்குச் சேர்ந்த ஆலந்தளிரிலே கண் வளர்ந்தருளின.
(புண்டரீகனே) புண்டரீகாவயவனே. “செங்கனிவாய்ச் செங்கம
லம் கண்பாதங்கைகமலம்” என்கிறபடியே-திவ்யர வயவங்கள்அப்
போதலர்ந்த செந்தாமரைகள்போலே யிருக்கையாலே புண்டரீக
சப்தவாச்யனென்கிறது. த்நாலோக்ய ரக்ஷணத்தால் வந்த ப்ரீதி
திருவடிவிலே தோற்றி யிருக்கிறபடி.

(தேனகஞ்செய்) ஊரெல்லாம் வண்டுகளாலே மிடைந் திருக்குமென்னுதல்; மதுவாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்னுதல். (தண்ணறுமலர்த்துழாய்) ச்ரமஹரமாய் பரிமளிதமாய்ச் செவ் வியையுடைத்தான திருத்துழாய். (நன்மாலையாய்) அவயவ ஸோபையிற்காட்டில் ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்மாலையென்னுதல்; ரக்ஷ ணத்துக்கிட்ட தனிமலை யாகையாலே விலக்ஷணமென்னுதல். ஆக, ஸத்தாப்ரயுக்தமான சக்த்பாதிசயத்தையும், அவயவசோ பையையும், அலங்கார சோபையையும் அநுபவிக்கிறார். (கூன் அகம்புகத்தெறித்த) கூனியுடைய கூன் உள்ளே யடங்கும்படி யாகச் சுண்டுவில்லைத் தெறித்த. இத்தால் - அவதாரத்தில் மெய்ப் பாட்டால்வந்த மௌக்த்யமும் ரக்ஷகமாயிருக்கு மென்கை. ரக்ஷ கவஸ்துவானால் அதிலுள்ளதெல்லாம் ரக்ஷகமாயிறேயிருப்பது. (கொற்றவில்லியல்லையே) வில்பிடித்தபோது ஆக்கையையும் வில்லை யும் கண்டபோதே ராவனாதிகள் குடல்குழம்பும்படியான வீரஸ்ரீ யைச் சொல்லுகிறது. கொற்றம் - வென்றியும்; வலியும். “புண்டரீ கனே - கொற்றவில்லியல்லையே” என்று-அவதாரந்தரமாயிருக்க ச்செய்தேயும் தர்மையக்யத்தாலே பால்யயௌவநா த்யவஸ்தா விஸேஷங்கள்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்பாட் டுத்தொடங்கி, மேல் “மாயமென்னமாயம்” என்கிறபாட்டளவும் வர அதுவே க்ரியையாகக்கடவது. ... (௩௦)

அ.—முப்பத்தோரம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - அவதாரங்களி லுண்டான ரக்ஷகத்வத்தை யநுபவித்தார்; இதில் - ஆச்சர்யனோந் முகரானவர்கள்திறத்தில் அவதாரகார்யமான உபகாரபரம்பகாக னைய நுபவிக்கிறார்.

காலநேமிகாலனே! கணக்கிலாதகீர்த்தியாய்!

ஞாலமேழுமுண்டுபண்டோர்பாலனாயபண்பனே!

வேலைவேவவில்வனைத்தவெல்சினத்தவீரநின்

பாலராயபத்தர்சித்தம்முத்திசெய்யுமூர்த்தியே.

(௩௧)

ப-னா.—காலநேமி-காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கு, காலனே-மர்த்யுவாய், கணக்கிலாத - அஸங்க்யேயமான, கீர்த்தியாய்-ஸௌலப்யாதிகல்யாணகுணங் களையுடையனாய், ஞாலமேழும் - ஸகலலோகங்களையும், உண்டு. திருவயிற்றி லேவைத்து, பண்டு - பூர்வகல்பாவஸாநத்திலே, ஓர் பாலனாய - அத்விதீய பாலனான, பண்பனே - ஆச்சர்ய சக்தியையுடையனாய், வேலை-கடல், வேவ- தக்தமாம்படி, வில்வனைத்த-வில்வனைத்தவனாய், வெல்சினத்த-பகைவரைவெல் லும் சினத்தையுடைய, வீர-வீரனே, நிற்பாலராய - உன்விஷயத்தில் அநந்ய ப்ரயோஜநராய், பத்தர்சித்தம் - பக்திமான்களாயிருப்பவர்களுடைய மநஸ் வில், முத்திசெய்யும் - “உன்னையொழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்களுண் டென் னும் நசையறுக்கவல்ல, மூர்த்தியே-மஹாப்ரபாவத்தையுடையவனே! இதென் வாச்சர்யமென்கிறார். (௩௧)

முப்பதாம்பாட்டு. தேன் - வண்டாகவுமாம். கூன்னிமிர்ந்து ரூபிணியாகையாலே ரக்ஷகமென்கிறது. (௩௦)

வ்யா.—(காலநேமிகாலனே) காலநேமியாகிற அஸூரனுக்கும் மீர்த்யுவானவனே. இத்தால்-முமுகூக்களாய் தேவரீரை ஆபுரிக்கையிலே உத்யுக்தரானவர்களுடைய ஆச்ரயண விரோதிபாபங்களை, காலநேமியை நசிப்பித்தாப்போலே நசிப்பிக்கு மவனென்கை. பிராட்டி பொறுப்பிக்க ஈஸ்வரன் பொறுக்குமா யிருக்கச் செய்தேயும், தாம் அதுக்கு அஞ்சினபடியாலே காலநேமியை தர்ஷ்டாந்தீகரிக்கிறாரிதே. (கணக்கிலாத கீர்த்தியாய்) ஆச்ரயணத்துக்குஏகாந்தமாய், எண்ணிறந்த ஸௌலப்யாதி கல்யாண குணங்களை யுடையென்னும் குணவத்தாப்ரதையையுடையவனே. “குடந்தையன் கோவலன்” என்று - இந்த ஸௌலப்யாதிகள் பரத்வத்திலும் ப்ரலித்தமிதே. * அபாரகாருண்யந்தொடங்கி, “ஸௌந்தர்யமஹோததே” என்னக்கடவதிதே. (ஞாலமேழுமுண்டு பண்டோர் பாலனாய பண்பனே) ஆச்ரயித்தால் பண்ணுமுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை யுண்டு பூர்வகல்பாவஸாநத்திலே அத்விதீயபாலனான ஆச்சர்யசக்தியைநிருபகமாக யுடையவனே. பண்பு-இயல்வு. இது-தாராலோக்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். இத்தால்-ஸ்வாதந்தர்யமே நிருபகமாய்ப்போந்த ஸம்ஸாரியை ஸேஷத்வமே நிருபகமென்னும்படி பண்ணவல்ல சக்தியை யுடையவனென்கை. அதாகிறது-“द्विधा भूयैषः सः सः” “த்விதாபஜ்யேயமப்யேவம் நநமேயம்” என்றிருக்குமவனே, “सुखं च दुःखं च” “முஹூர்த்தமபிஜீவாவ” என்றும், “நின்னலாலிலேன்காண்” என்றும் சொல்லும்படிபண்ணுகை.

(வேலைவேவவில்வனைத்த வெல்சினத்தவீர) கடல் சுஷ்கத்ரணஸமுஹம்போலே தக்தமாம்படி. வில்வனைத்தவனாய், ப்ரதிபக்ஷத்தை வெல்லுஞ் சினத்தையுடைய வீரனே. இத்தால் - ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாதுபவ விரோதிவர்க்கத்தை அநாயாஸேநப் போக்குமவனென்கை. (நின்பாலராயபத்தர் சித்தம் முத்திசெய்யும் மூர்த்தியே) உன்திறத்தில் அநந்யப்ரயோஜநராய், “अथावा” “சாயாவாஸத்வ மநுகச்சேத்” என்கிறபடியே - உன்பார்ஸ்வத்தை விடமாட்டாத பக்தர்களுடைய மநஸ்ஸ-உன்னையொழிய வேறுப்ராப்யப்ராபகங்களுண்டென்னும் நசையறுக்கவல்லமஹாப்ரபாவத்தை யுடையவனே. இதென்ன வாச்சர்யமென்று வாக்க்யஸேஷம். ஆச்ரிதவிஷயத்தில் கீழ்க்கத்தமான தன்படிகளையதுஸந்தித்தால் அதுதன்னையொழிய வேறென்றை யறியாத படிபண்ணுமவனென்கை. (நக)

அ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநம்பண்ணுமிடத்தில் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் செவ்வைப்பூசலாலே ராஷ்டிரையழியச் செய்தாப்போலே விரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கவுமாம், மஹாபலிபக்கலிலே வாமநாய் அர்த்தித்துச் சென்று வஞ்சித்தழித்தாப்போலே யழிக்கவுமாம், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் ஸ்வபாவநியதியில்லை யென்கிறார்.

குரக்கினப்படைகொடுகுரைகடலின்மீதுபோய்
அரக்கரங்கரங்கவெஞ்சரந்துரந்தவாதிநீ
இரக்கமண்கொடுத்தவற்கிரக்கமொன்றுமின்றியே
பரக்கவைத்தளந்துகொண்டபற்பபாதனல்லையே. (௩௨)

ப-ரை.—குரக்கினப்படைகொடு - ஸமுஹமான வாநர ஸேநையைக்கொண்டு, குரை - கோஷியாநின்னுள்ள, கடலில்-கடலில் அணைகட்டி, மீதுபோய்-அதின்மேலேபோய், லங்கையில் ப்ரவேசிக்க, அங்கு-அந்த வாநரஸேநையைக்கண்ட, அரக்கர்-ராக்ஷஸ், அரங்க-அஞ்சும்படியாக, வெம்சரம் - அக்நிஸத்ர் சங்களான திருச்சரங்களை, துரந்த - நடத்துகையாலே, ஆதிநீ-வீரர்களில் ப்ரதாநனானீ, இரக்க - வாமநாவதாரஞ்செய்தருளி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று இரக்க, மண்கொடுத்தவற்கு-பூமியைத்தந்த மஹாபலிவிஷயத்திலே, ஒன்றும் இரக்கமின்றி - சற்றேனும் இரக்கமில்லாமல், பரக்கவைத்து - திருவடிகளைப் பரப்பிவைத்து, அளந்துகொண்ட - பூமியையெல்லா மளந்துகொண்ட, பற்பபாதனல்லையே-தாமரைமலரையொத்ததிருவடிகளையுடையவனல்லையோ! இதென்ன ஆச்சர்யமென்கிறார். (௩௨)

வ்யா.—(குரக்கினப்படைகொடு) வாநர ஸமுஹமானஸேநையைக்கொண்டு. (குரைகடலின்மீதுபோய்) கடலின் கிளர்த்தியையும்கோஷத்தையுங்கேட்டு, “இக்கடலைஎங்ஙனேகடக்கக்கடவோம்” என்று அந்தஸேநை பயப்படும்படி கோஷத்தையுடைத்தான கடலைத் தூர்த்து அதின்மேலேபோய். இத்தால் - ப்ரபலபதார்த்தங்களைக் கூடாந்ரபதார்த்தங்களைக் கொண்டு அழிக்கவல்லவனென்கை. (அரக்கரங்கரங்க) அவ்வபதாநத்தைக் கண்டு, “வரபலபுஜபலங்களால் நமக்கெதிரில்லை” என்றிருக்கும் ராக்ஷஸ், போக்கடிதேடி அஞ்சும்படியாக. அரக்கல்-கரத்தல். “அரங்க” என்று மெல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது.(வெஞ்சரந்துரந்த)“*ഘോരം*” “பாவகஸங்காசை?” என்கிறபடியே அக்நிஸத்ர்ஸங்களான திருச்சரங்களை நடத்தின. (ஆதிநீ) லங்கைக்கு அரணுன ஸமுத்ரத்தைத்தூர்த்து,அரணையழித்து, ராக்ஷஸருடைய ஹ்ர்தயங்களை யழித்து, திருச்சரங்களாலேஉடல்களைத்துணித்துச்செய்த ஆனைத்தொழில்களாலேவீரர்களில் ப்ரதாநனான வீரன் நீயென்கிறார். ஆதிஸப்தம் - ப்ரதாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

(இரக்க மண்கொடுத்தவற்கு) நீ அர்த்தியாய்ச் செல்ல ப்ரத்யாக்யாநம் பண்ணுதல், சுக்ரனுடைய உபதேஸங் கேட்டல் செய்யாதே, பூமியைத்தந்த மஹாபலிக்கு. (இரக்கமொன்றுமின்றியே) பூமியில் அவனுக்கு ஒரு பதந்யாஸமும் ஸேஷியாதபடி. (பரக்கவைத்தளந்துகொண்ட) சிறுக்காலைக் காட்டி மூன்றடியிரந்து, இரண்டடியாலே பூமிப்பரப்படையவளந்துகொண்ட.

முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. ப்ரத்யாக்யாநம் - இல்லையென்கை. ஓளதார்யமுங் கொடுத்தவனன்றோவென்றுபாராமை. (௩௨)

(பற்பபாதனல்லையே)புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமோடையுமளந்து கொண்டவனல்லையோ. திருவடிகளி ன் னெளகுமார்யமும் பார்த்திலை, மஹாபலிபக்கல் ஓளதார்யமும் பார் த்திலை, அர்த்திக்கிறவன் ப்ரயோஜநாந்தர பரனென்றும் பார்த் திலை, அந்த விந்த்ரனுடைய இரப்பையே பார்த்த வித்தனையிறே. இதென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்யஸேஷம். ... (கூஉ)

அ.—முப்பத்து மூன்றும் பாட்டு. ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்வ பாவநியதியில்லாதவோபாதி ஆச்ரயிப்பார்க்கும் ஜாதிரியதியில்லை யென்கிறார்.

மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன் வீழுவெஞ்சரந்துரந்து
பின்னவற்கருள்புரிந்தரசளித்தபெற்றியோய்!
நன்னிறத்தோரினசொலேழையின்னை கேள்வ! மன்னுசீர்ப்
பொன்னிறத்தவண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே. (கூகூ)

ப.—ரை.—மின்-மின்னலையோத்த, நிறத்து - ஒளியையுடைத்தான, எயிறு-
எயிற்றையுடைய, அரக்கன் - ராக்ஷஸனான ராவணன், வீழ - முடியும்படியாக
வெம்-க்ருரமான, சரம்துரந்து - சரங்கனையேவி, பின்னவற்கு - அவன் தம்பி
யான ஸ்ரீவிபீஷணுவானுக்கு, அருள்புரிந்து - க்ரம்பசெய்து, அரசளித்த-ராஜ்
யத்தைக்கொடுத்த, பெற்றியோய்-சீலவத்தையையுடையவனே, நல் நிறத்து-
நல்லநிறத்தையும், ஓர் இன்சொல் - மிகவுமினிதான சொல்லையு முடையளாய்,
ஏழை-தேவரீர்பக்கல் அதிசயலையான, பின்னை-நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்
வ-வல்லபனானவனே, மன்னு - நித்யமான, சீர் - ஓளதார்யாதிகுணங்களையும்,
பொன்னிறத்த வண்ணனாய-ஸ்ப்ரஹ்மணியமான விக்ரஹத்தையுமுடைய, புண்ட
ரீகனல்லையே - புண்டரீகரக்ஷணல்லையோ. (கூகூ)

வ்யா.—(மின்னிறத்தெயிற்றரக்கன்) மின்போலே யொளியை யுடைத்தான எயிற்றோடே கூடின ராக்ஷஸனான ராவணன். “மின்னிறத்தெயிறு” என்று - புஜபலத்தால் வந்த செருக்குக்கு ஸஞ்சகமாயிருக்கிறது. “அரக்கன்” என்கையாலே - அத்தோள் வலி பரஹிம்ஸைக்கேயாகை ஜாதிஸ்வபாவமா யிருக்கை. ஸத்ப்ரக் ர்திகளுடையதோள்வலியிறே ஸாத்விகர்க்கு ஒதுங்க நிழலாயிருப் பது. (வீழுவெஞ்சரம்துரந்து) அவன் முடியும்படியாக பாவக ஸங்காசங்களான சரங்கனையேவி. (பின்னவற்கருள்புரிந்தரசளித்த பெற்றியோய்) அவன் தம்பிக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி ராஜ்யத் தைக்கொடுத்த சீலவத்தையையுடையவனே. “रक्षणेऽर्चयामास” “ராகவம்ஸரணங்கத” என்ற அத்தையே கொண்டு ஸ்ரீவிபீஷ ணுவானே அவன் தம்பியென்று பாராதே, “वक्ष्यामि, वक्ष्यामि” “வத்யதாம், வத்யதாம்” என்ற மஹாராஜ ப்ரப்ர்திகள்வார்த்தை யையுங்கேளாதே, “नक्षत्रज्ञानम्” “நக்ஷத்ரஜ்ஞானம்” “நத்யஜேயம்” “ஏத த்வ்ரதம்மம்” என்று - ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி, ராஜ்யஸ்ப்ரஹ்ம அனுக்கின்றிக்கே யிருக்க, “दास्यन्मामास” “தாஸவச்சாவமா நித” என்று-புறப்படவிட்டானென்று அந்த லங்காராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதே!, இதென்ன ஸ்வபாவமென்கிறார். பெற்றி-ஸ்வபாவம்.

(நன்னிறத்தோரின்கொ லேழை பின்னைகேள்வ) நல்லநிறத் தையும், இனியபேச்சையுமுடையளாய், தேவரீர்பக்கல் அதிசபலையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்பைனுவனே. இத்தால்-நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ரூபகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும் தேவரீர்க்கு போக்யமா யிருக்குமாப்போலே, ஸ்ரீவிபீஷணமூர்த்தவான்தேவரீர்க்கு போக்யனாயிருக்கும்படியைச்சொல்லுகிறது. (மன்னுசீர்ப்பொன்னிறத்த வண்ணனாய புண்டரீகனல்லையே) நித்யமான ஒளதாரயாதி குணங்களையும், “అక్షరమేత్యేహి” “పురుషోத்தమ” “அந்தராதியேஹிரண்மய” “புருஷோத்தம” என்றும், “உத்தம” “ருக்மாபம்” என்றும் சொல்லுகிற ஸ்பர்ஹணீயவிக்ரஹத்தையுமுடையாய், “అక్షరమేత్యேహி” “పురుషోத்தమ” “யதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்கிறபடியே புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிறவனல்லையோ. இதென்ன வாஸ்சர்யமென்று வாக்க்யஸேஷம். நிறம்-வடிவு. வண்ணம் - நிறம். ஆக, அவயவஸோபையையும் வர்ணசோபையையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - ஆதித்யமண்டல மத்யாவதாரத்தின் ஆத்மகுணங்களும் ரூபகுணங்களும் மஹிஷீவர்க்கத்துக்கு போக்யமா யிருக்குமாப்போலே, ஸ்ரீவிபீஷணமூர்த்தவானுக்கு போக்யபூதனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... (௩௩)

அ.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - ருசியுடைய விபீஷணமூர்த்தவானை ஜந்மத்தால்தாழ்வுபாராதே விஷயீகரிக்கும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனானருடைய நீர்மையைப்புகழ்ந்தார்; இதில் - கார்யகாரணங்களென்ன, ப்ரமரண ப்ரமேயங்களென்ன, ஸகலமும் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற நீ புருஷார்த்தருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாய்க்கொண்டு கோபஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்த விதென்ன வாச்சர்யமென்கிறார்.

ஆதியாதியாதிரீயோரண்டமாதியாதலால்

சோதியாதசோதிநீயதுண்மையில்விளங்கினாய்;

வேதமாகிவேள்வியாகிவிண்ணினோடுமண்ணுமாய்

ஆதியாகியாயனாயமாயமென்னமாயமே.

(௩௪)

ப.அ.—ஆதியாதியாதிரீ-தரிவிதகாரணமும்நீ; ஓரண்டமாதி-ஏதருபமான அண்டஜாதியுமாகிராய்; ஆதலால்-இப்படி ஸகலஜகத்காரண பூதனாகையாலே, சோதியாத-பரிக்ஷிக்கவேண்டாத, சோதிநீ - தேஜஸ்தத்வம்நீ; அது - அந்த தேஜஸ்தத்வம் நித்யநிர்த்தோஷமாகையாலே, உண்மையின்-இதரவிஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு, விளங்கினாய்-விளங்கினவனே, வேதமாகி - நித்ய நிர்த்தோஷமானவேதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், வேள்வியாகி - ததர்த்தமான யாகத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், மண்ணும்-போக பூமிக்கும், விண்ணினோடு - மோக்ஷபூமிக்கும், ஆய்-நிர்வாஹகனாய், ஆதியாகி - இந்தருசிஜநகனாய்க்கொண்டு, ஆயனாயமாயம்-கோபஸஜாதீயனாய் அவதரித்த ஆச்சர்யம், என்னமாயம்-என்ன ஆச்சர்யமென்று ஈடுபடுகிறார்.

(௩௪)

வ்யா.—(ஆதியாதியாதிரீ) “ஸ்ரீஸுக்ஷ்மஸூத்ரம்” “ஸதேவஸோமயேதமகர் ஆலீத், ஏகமேவாத்விதீயம்” என்கிறபடியே த்ரிவிதகாரணமும்நீ. எதுக்குக்காரணமாகிறதென்னில்; மஹாதாதிவிஸேஷாந்தமான ப்ராக்ர்தஸ்ர்ஷ்டிக்கு “ஸுக்ஷ்மஸூத்ரம்” பஹுவ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே காரணபூதன். (ஒரண்டமாதி) மஹாதாத்யவஸ்தனான நீயே ஏகரூபமான வண்டஜாதியுமாவுதி. “சுக்ஷ்மஸூத்ரம்” “ஈத்ர்ஸாநாம்ததா” என்கிறபடியே அண்டங்கள் ஏகரூபமாயிறேயிருப்பது. ஏகவசநம்-ஜாத்யபிப்ராயத்தாலே. அதாகிறது - அண்டத்தில் உத்பந்நமான ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸர்ஷ்டித்து, தததுப்ரவேஸத்தாலே ஸகலாந்தர்யாமியாய் நிற்கை. (ஆதலால் சோதியாதசோதிநீ) இப்படி ஸகலஜகத்காரணபூதனாகையாலே பரிக்ஷிக்க வேண்டாத உபாஸ்யதேஜஸ்தத்வம்நீ. உபாஸ்யமான தேஜஸ்தத்வம் - த்ரிவிதமஹாபூதமோ, தேவதையோ, ஆதித்யனோ, வைஸ்வாநராக்நியோ வென்று சங்கித்து, ஸர்வநிர்வாஹகமான தேஜஸ்தத்வமே யுபாஸ்யமென்றுநிர்ணயிர்க்கவேண்டாதிருக்கை. “ஸுக்ஷ்மஸூத்ரம்” “ஸ்ரீஸுக்ஷ்மஸூத்ரம்” “அத்யதத:ப்ரோதிவோஜ்யோதி:” “ததேவஜ்யோதிஷாஞ்ஜ்யோதி:” “நாராயணப்ரோஜ்யோதி:” என்கிறதத்வமல்லையோநீ. (அதுண்மையில் விளங்கினாய்) அந்ததேஜஸ்தத்வம் நித்யநிர்த்தோஷப்ரமாணவித்தமாகையாலே, இதரவிஸஜாதியனுய்க்கொண்டு விளங்கினவனே.

(வேதமாகி) வேதத்தினுடைய நித்யநிர்த்தோஷத்வத்துக்கு
நிர்வாஹகனாய். அதாவது - ஸம்ஹாரவேளையில் திருவுள்ளத்திலே
ஸம்ஸ்காரத்தாலே வைத்து, “यौ पृथक्” “யோவை
வேதாம்ஸ் ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை” என்கிறபடியே ஆதியிலே வே
தத்துக்கு அத்யபகனாகை. (வேள்வியாகி) ததர்த்தமான யாகத்
துக்கு நிர்வாஹகனானவனே. அதாவது - ஆராத்யனாகை. (விண்
னிணைடுமண்ணுமாய்) ஆராதநபலமான பேரகமோக்ஷபூமிகளுக்கு
நிர்வாஹகனாய். “விண்” என்று-பரமபதம். “மண்” என்று-சதுர
த்தசபுவரத்துக்கு முபலக்ஷணம். யாகம் அந்யோந்ய விருத்தங்க
ளான பேரகமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் ஸாதநமாமோ வென்னில்;
ஜீவபரயாதாதம்யஞ்ஜாநபூர்வகமான யாகம் மோக்ஷத்துக்கும், கே
வலயாகம் பேரகத்துக்கும் ஸாதநமாகையாலே அவிருத்தம். (ஆதி
யாகி) இதெல்லாம் ருசியுடையவனுக்கங்கமிறே; அந்தருசிஜநகனாய்
க்கொண்டு. (ஆயனாயமாய மென்னமாயமே) அதீந்த்ரியமான இவ்
விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜனக
மாய்க்கொண்டு வந்தவதரித்த விது என்ன வாஸ்ச்சர்யம். (௩௪)

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு. த்ரிவித மஹாபூதம் - ஆகாஸமும்,
அக்னியும், வாயுவும். (௩௪)

அ.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. அதீந்தரியமான திவ்யவிக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமாக்கி, ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனய்க்கொண்டு அவதரித்த வேற்றத்தை யதுபவித்தார்-கீழிற்பாட்டில்;இதில்-ஒரு கோபஸ்தீர்க்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் விடவுமாய்ப்படி நியாயனான குணதிக்யத்தை யதுஸந்தித்து, திரியவும் கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே யீடுபடுகிறார்.

அம்புலாவும் னுமாகியாமையாகியாழியார்

தம்பிரானுமாகிமிக்கதன்புமிக்கதன்றியும்

கொம்பராவுதுண்மருங்குலாயர்மாதர்பிள்ளையாய்

எம்பிரானுமாயவண்ணமென்கொலோவெம்மீசனே. (௩௩)

ப-ரை.—ஆழியார் தம்பிரானுமாகி - திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிக னானவன், அன்புமிக்கு - சேதநர்பக்கல் ஸங்காதிசயத்தாலே, அம்பு - ஜலத்தி லே, உலாவு-வர்த்திக்கிற, மீனுமாகி-மதஸ்யமாய், அம்ர்தமதநவேனையிலேமந்த ரதாரணூர்த்தமாக, ஆமையாகி-கூர்மமாய், மிக்கது-கைகழியவவதரித்தது; அன் றியும்—,கொம்பு-பூங்கொம்புபோலேயும், அராவு-ஸர்ப்பம்போலேயும், துண்- ஸஞ்சம்மான, மருங்குல் - இடையையுடைய, ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய்-யசோ தைப்பிராட்டிச்சுப்பிள்ளையாய், எம்பிரானுமாயவண்ணம்-எங்களை அநந்யார்ஹ மாக்கிக்கொண்டது, என்கொல் - என்ன ஆச்சர்யம், எம்மீசனே - எங்களுக்கு நியந்தாவானனே! என்று ஈடுபடுகிறார். (௩௩)

வ்யா.—“ஆழியார் தம்பிரானுமாகி - அம்புலாவும் னுமாகி யாமையாகி - மிக்கது” என்றந்வயமாகக் கடவது. “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” “தமஸிபரமோதாதா ஸங்கசக்ரகதாதா:” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியையுடைய ஸர்வாதிகனுமாய் வைத்து. (அம்புலாவும் னுமாகி) அம்பிலே வர்த் திக்கிற மதஸ்யமாய். அப்பை, “அம்பு” என்று மெலித்துக்கிடக்கி றது. “முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனே” என்கிறபடியே ப்ரளயார்ணவத்திலே நோவுபட்டதேவர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்னிலமான நீரிலே ஸஞ்சரிக்கக்கடவதான மதஸ்யமுமாய். சஸப்தத்தாலே - தேவயோநி மதுஷ்யயோநிகளில் பண்ணின வவதாரங்களால் பர்யவலியாத அதுக்ரஹாதி சயத் தைச் சொல்லுகிறது. (ஆமையாகி) அம்ர்தமதநவேனையிலே மந்தர தாரணூர்த்தமாக கூர்மமாய். “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம:” “கூர்மம் பூதம் ஸர்ப்பந்தம்” என்கிறபடியே ப்ரளயவேனையில் கூர்மவிக்ரஹத் தைச் சொல்லிற்றாகவுமாய். (மிக்கது) க்ஷுத்தரயோநியென்றும் பாப யோநியென்றும் பாராதே கைகழியவவதரித்து. (அன்புமிக்கு) ஆப ந்நராய், அவதாரங்களுக்குநிமித்தபூதரான சேதநர்பக்கலுண்டா னஸங்காதிசயத்தாலே யவதரித்த வித்தனையிறே. ஒருகூர்மம்ப்ரோ ிக்கவாதல், ஒருகர்த்தாப்ரோரிக்கவாதலன்றிறே; “மீனோடேனமுந் தானா னென்னில் தானாயசங்கு” என்னக்கடவதிறே. (அன்றி யும்) அதுக்குமேலேஸூரிபோக்யமானவடிவைவஜலசரஸத்வஸஜாதீ யமாக்குவதே! என்று அதிலேயீடுபட்டாய்த்து இவர்தாமிருப்பது.

அதிற்காட்டிலும் கர்ஷ்ணவதாரத்தில் குணதிக்யம் தம்மை யீடுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறார்மேல் (கொம்பராவுதுண் மருங்குலாயர்மாதர்பிள்ளையாய்) கொம்புபோலேயும் அரவுபோலேயும் துண்ணிய இடையையுடைய அசோதைப்பிராட்டிக்குப்பிள்ளையாய். மத்ஸ்யாத்யவதாரங்களில் ரக்ஷணத்திலே தன்ஸ்வாதந்தர்யங்கள் குலைந்ததில்லை; இதில் ஒருகோபஸ்த்ரீக்குக்கட்டவும் அடிக்கவுமாம் படி நியாய்யனாய்வந்தவதரித்தகுணதிக்யமுண்டிறே, “ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம்” என்கிற ஸ்வரூபமும் அழிந்ததிறே இதில். அவதாரங்களில் ஸ்வரூபத்தையுமழியமாறின வித்தனையிறே. (எம்பிராணுமாயவண்ணமென்கொலோ) அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம் படியான நீர்மையைக்காட்டி எங்களை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்டதென்செய்தபடி. பஹுவசநத்தாலே - மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். (எம்மீசனே) அறிந்தோம் - எங்களுடைய விழவுபேறுகள் உன்னதென்னும்படியானஸம்பந்தத்தாலே.(௩௫)

அ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்தர்யத்தை அதுபாவித்து அவ்வவதாரங்களின் ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களிலே யீடுபடுகிறார்.

ஆடகத்தபூண்முலையசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்ச்
சாடுதைத்தோர்புள்ளதாவிகள்ளதாயபேய்மகள்
வீடவைத்தவெய்யகொங்கையைபாலமுதுசெய்
தாடகக்கைமாதர்வாயமுதமுண்டதென்கொலோ. (௩௬)

ப-ரை.—ஆடகத்த - பொன்னால்செய்த, பூண் - ஹாரத்தாலே அலங்கர்தமான, முலை - ஸ்தநங்களையுடையளான, ஆயச்சி-இடைச்சியான, அசோதையசோதைப்பிராட்டிக்கு, பிள்ளையாய்—, முலைவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே, சாடு - சகடாஸுரனை, உதைத்து - உதைத்து முறித்த, ஓர்-ஒப்பற்ற, புள்ளதாவி - புள்ளின்கருத்தையுடையளாய், கள்ளதாய - கர்த்ரிமத்தாயான, பேய்மகள் - பூதனையானவள், வீட - நீயழியும்படிக்கீடாக, வைத்த - உன் திருப்பவளத்திலேவைத்த, வெய்யகொங்கை-க்ருரமானமுலையிலுள்ள, ஐய-ஸஞ்ஞமமான ப்ராணனை க்ரஹிக்கவல்ல, பால்-பாலே, அமுதுசெய்து - அமுது செய்தருளி, ஆடகம்-ஸ்வரூபரணங்களாலே அலங்கர்தமான, கை-கைகளையுடையரான, மாதர்வாயமுதம்-ஸ்த்ரீகளின் அதராமர்த்தத்தை, உண்டது-புஜித்த விது, என்கொலே-அவ்விஷத்துக்கு பரிஹாரமாகவோவென்கிறார். (௩௬)

வ்யா.—(ஆடகத்தபூண்முலையசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்)“கொம்பராவுதுண்மருங்குலாயர் மாதர்பிள்ளையாய்” என்றதுதன்னையே முகபேதத்தாலேயதுபவிக்கிறார். (ஆடகத்தபூண்முலை) பொன்னாலே செய்த ஹாரத்தாலே அலங்கர்தமான முலையையுடையவள். “கர்ஷ்ணன் அமுதுசெய்யக்கடவன்” என்று முலையை யொப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறாளாய்த்து-அவள்; அந்தப்மோமத்தை யதுபவிக்கிறாரிறே-இவர். “ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய்” என்ற ஸாமாந்யத்தை, “அசோதையாய்ச்சிபிள்ளையாய்” என்று விசேஷிக்கிறார்.

முப்பத்தாரும்பாட்டு. “ஆடகம்” என்றது - ஹாடகமாய், அத்தால் - பொன்னைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வநிபந்தாவானவன், ஓரிடைச்சி, “என்மகன்” என்றுநியமிக்
கலாம்படியிருக்கிற ஆச்சர்யத்தின்னிலும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர்.
(சாடுதைத்து) ஸ்தந்யார்த்தியாய்த்திருவடிகளை நிமிர்த்து ஸகடாஸா
ரணைநிரவித்து. “தநம்மதீயம் தவபாத
பங்கஜம்” என்றும், “கோலமாமென் சென்னிக்கு” என்றும்-அநந்
யப்ரயோஜநர்க்குப்ரப்யமான திருவடிகளை துஷ்ப்ரகர்த்திகளுக்குவத
ஸாதநமாக்குவதே! என்கை. (ஓர்புள்ளதாவிக்கள்ளதாயபேய்மகள்)
பிள்ளைகள்னுங்கஸஞ்சரிக்கும்புள்ளின் கருத்தையுடையளாய், அபூர்
வை யென்றுசங்கித்து விலங்கவொண்ணாதபடி கர்த்ரிமஜநநியான
பேய்ப்பெண். “ஓர்புள்” என்று - தப்பவொண்ணாதபடி யனுங்கப்ப
ண்ணும் புள்ளென்றபடி.

(வீடவைத்த வெய்யகொங்கை) ஜகஜ்ஜீவநமான வுன்திறத்திலே
தீங்கை விளைப்பாளாகத் திருப்பவளத்திலேவைத்த க்ருரமான முலை
யில். (ஐயபால் அமுதுசெய்து) ஸஞ்ஞமமான ப்ராணனைப்புக்குக்ர
ஹிக்கவல்ல அதிஸஞ்ஞமமானபாலை யமுதுசெய்து. அவள் தன்னு
டையக்ரௌர்யத்தையும், ஸ்தநத்தினுடையக்ரௌர்யத்தையும்பிரித்
துப்பேகுகிராய்த்துத் தம்முடைய பயாதிசயத்தாலே. “ஐய” என்
றுஸம்போதநமாகவுமாம். பூதனையைத் தாயென்று மௌக்த்யத்தா
லே அவள்முலையை யமுது செய்தான். ப்ரகாசஸந்நிதியில் தமஸ்
ஸப்போலே துஷ்ப்ரகர்த்திகள் நசிக்கும் தர்மி ஸ்வபாவத்தாலே.
அத்தலையித்தலையான வித்தனை. (ஆடகக்கைமாதர்வாய் அமுதமுண்
டதென்கொலோ) அப்பருவத்திலே “உன்னையுமொக்கலையில் கொ
ண்டு” என்னுமாப்போலே, அவ்வூரில் கந்நிகைகள் தங்களுக்கர்ஹ
த்திலே கொண்டுபோக, யௌவநதசையைப் பரிக்ரஹித்து வித
க்தனாய்க்கலந்து அவர்கள் வாகமர்தத்தையுண்ட விதுவென்றோ.
(ஆடகக்கைமாதர்) பொன்னுலே யலங்கரித்த கைவளையையுடைய
பெண்கள். அவன் பிடிக்குங்கையென்றும், அவனணைக்கும் கொங்
கையென்றும் அலங்கரிக்கிறார்களாய்த்து. “என்கொலே” என்
றது - அவ்விஷத்துக்கு இவ்வாகமர்தம் பரிஹாரமோ, ஸர்வாதார
கனாய் வேறுதாரகாந்தரமின்றிக்கே யிருக்கிற உனக்கு ப்ரதிகூலர்
ப்ராணனும் அதுகூலர்ப்ரோமமும் தாரகமாயிருக்கிறதோ. பால்யா
வஸ்தையிலே யுவாவாயும், யுவாவான நீபாலனாய்மிருந்த விது என்
ன வாச்சர்யமென்கிறார்... .. (௩௬)

அ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. பின்பு கர்ஷ்ணாவதாரத்தில் வித
க்த சேஷ்டிதங்களையும் முக்தசேஷ்டிதங்களையும் அநுபவிக்கிறவர்,
மௌக்த்யத்தாலும் ஸௌலப்யத்தாலும் வரையாதே எல்லாநாயும்
தீண்டினபடியாலும் கர்ஷ்ணாவதார ஸத்ர்சமான வடதளசாயியை
யும், ஸ்ரீவராஹவாமந ப்ராதூர்ப் பாவங்களையும், கர்ஷ்ணாவதாரத்
தோடொக்க வநுபவிக்கிறார்.

(புள்ளதாவி) ஆவி-மநஸ்ஸு. புள்ளாவது-பறவை. “தநம்மதீயம்”
“ததாஷம்” என்கிற பக்ஷியிலே ஒருகொக்குவிடேஷம். ... (௩௬)

காய்த்தநீள் விளங்கனியுதிர்த்தெதிர்ந்தபூங்குருந்தம்
சாய்த்துமாபிளந்தகைத்தலத்தகண்ணென்பரால்
ஆய்ச்சிபாலையுண்டுமண்ணையுண்டு வெண்ணையுண்டுபின்
பேய்ச்சிபாலையுண்டுபண்டொரோனமாயவாமனா. (ந.எ)

ப-னா.—கர்ஷ்ணன்மேலே விழுகைக்குறுப்பாக, காய்த்த - பரப்புமாறக்
காய்த்து, நீள்-ஒங்கிநின்ற, விளங்கனி-விளாவான அஸுரனுடையகனிகளை, உதிர்
த்து-கன்றைவிட்டெறிந்து உதிர்த்து, எதிர்ந்த-பேராதேநின்ற, பூ-முட்டாக்கிட
ப்பூத்துக்கிடக்கிற, குருந்தம்-குருந்தமரத்தை, சாய்த்த-வேரோடேபறித்துவிழ
விட்டு, மா-கேசியை, பிளந்த-இருகூறுகப்பிளந்துபொடித்து, கைத்தலத்த-திருக்
கையையுடைய, சுண்ணன்என்பர்-கர்ஷ்ணனென்று வ்யாஸபராசராதிசுள்சொல்
லாநின்றார்கள்; ஆய்ச்சி-யசோதைப்பிராட்டியுடைய, பாலையுண்டு-பாலையமுது
செய்து, வெண்ணையுண்டு - வெண்ணையை யமுதுசெய்து, பேய்ச்சி - தாய்
வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பூதனையுடைய, பாலையுண்டு-முலைப்பலை
யமுது செய்து, பின் - கல்பாவஸாநத்திலே, சிறிய திருவயிற்றிலே, மண்ணை
யுண்டு - ஜகத்தையுடைய வமுதுசெய்து, பண்டு-கல்பாதியிலே, ஓர்-அத்விதீய
மான, ஏனமாய - வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்த,
அந்த பூமியை மஹாபலி அபஹரிக்க, வாமநா - வாமநாவதாரஞ் செய்தருளி
அளந்துகொண்டவனே! என்று ஈடுபடுகிறார். (ந.எ)

வ்யா.—(காய்த்தநீள் விளங்கனியுதிர்த்து) கர்ஷ்ணன்மேலே
விழுகைக்குறுப்பாகப் பரப்புமாறக்காய்த்து ஒங்கிநின்ற விளாவான
அஸுரனுடைய கனிகளை, கன்றைவிட்டெறிந்து உதிர்த்து. (எதிர்
ந்த பூங்குருந்தம் சாய்த்து) விளாவான அஸுரனையழியச் செய்து,
கர்ஷ்ணன் கிட்டின பின்பும் பேராதே நின்ற பூங்குருந்தை ஊசி
வேரோடே பறித்து விழவிட்டு. இதுவும் அவன்மேலே விழுந்து
புஷ்பாபசயம்பண்ணுகைக் குறுப்பாகப்பரப்புமாறப் பூத்துநின்ற
தாய்த்து. இவை யிரண்டாலும் - அதுகூல வேஷராய் நலியவந்த
அஸுரர்களை யழியச் செய்தபடி சொல்லிற்று.(மாபிளந்த)ப்ரதிகூல
னாயே வாய்பாறி ஊரையழிக்கவந்த கேசியை அநாயாஸேந இரு
கூறுகப்பிளந்து அவ்வாபத்தைப்போக்கினவன். (கைத்தலத்தகண்
ணென்பரால்) ஓராயுதத்தா லன்றிக்கே லீலையாகவழித்த திருக்
கையையுடைய கர்ஷ்ணனென்று ஜ்ஞாநாதிகரான வ்யாஸபராசரா
திகள் சொல்லாநிற்பார்கள். (ஆய்ச்சிபாலையுண்டு மண்ணையுண்டு
வெண்ணையுண்டு பின்பேய்ச்சிபாலையுண்டு) (ஆய்ச்சிபாலையுண்டு-
வெண்ணையுண்டு) யசோதைப்பிராட்டியுடைய பாலையும் வெண்
னெனையும் அமுதுசெய்து. இத்தால் - “ஷ்ஷ்” என்கிறதத்வத்
துக்கு ஆச்ரிதஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலன்றிக்கே செல்லா
திருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று. (பேய்ச்சிபாலையுண்டு) தாய் வடி
வுகொண்டுவிநாசகையாய் வந்த பூதனையினுடைய முலையையமுது
செய்து அவ்வழியாலே அவளைமுடித்து. யசோதையினுடையபா
லோபாதி பூதனையுடைய பராணனும் தாரகமாயிருக்கிறபடி.

(பின்மண்ணையுண்டு) கர்ஷணனுடைய மௌக்த்யத்தை யநுப
வித்தஸமநந்தரம்தத்ஸதர்சமானவடதளஸாயியுடையமௌக்த்யத்
தையநுபவிக்கிறார். கல்பாவஸாநத்திலே சிறியதிருவயிற்றிலே ஜகத்
தையடைய வமுதுசெய்தால் ஸாத்மியாதென்றறியாதமௌக்த்யமி
தே வடதளஸாயியுடைய மௌக்த்யம். (பண்டோரோனமாயவாம
ன) கல்பாதியிலே ஸ்ரீவராஹமாய், ஒருத்தர் ஆர்த்தியாதிருக்க பூமி
யையெடுத்துரகூழித்து, அந்தபூமியை மஹாபலியபஹரிக்க ஸ்ரீவாம
நராயளந்துகொண்டவனே. தன்னையழியமாறி ரகூழித்தஸௌலப்ய
த்துக்கும், வரையாதே எல்லாரையுந்தீண்டின சீலத்துக்கும் கர்ஷ
ணவதாரத்தோடு ஸாம்யமுண்டாகையாலே இவ்வவதாரங்களை
யநுபவிக்கிறார்....

அ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. “சுரிஸ்ரூணயஸாந்ஹாநம் சிநாகாய
 சயஷ்யஞ்சக்” “பரித்ராணயஸாதாநாம் விநாஸாயசதுஷ்கர்தாம்”
 என்கிறபடியே - ப்ரதிகூலரையழியச்செய்தும் அநுகூலரை யுகப்
 பித்தும்கொடுத்தருளின கர்ஷ்ணவதாரசேஷ்டதங்கனைய நுபவிக்கிறார்.

கடங்கலந்தவன்கரிம ப்பொசித்தோர்பொய்கைவாய்

விடங்கலந்தபாம்பின்மேல்நடம்பயின்றநாதனே !

சூடங்கலந்தகூத்தனாயகொண்டல்வண்ணதண்டுழாய்

வடங்கலந்தமாலைமார்பகாலநெ நமிகாலனே.

(५२)

ப-ஸா.—கடம் கலந்த - மதஜலம் வ்யாப்தமானவுடம்பையுடைய, வன் - அதிப்ரபலமாயிருந்த, கரி-குலவயாபீடமென்னும் யானையினுடைய, மருப்பு-கொம்பை, ஒசித்து - முறித்து, ஓர் - அதிபயங்கரமாகையாலே அத்விதீயமான, பொய்கைவாய்-பொய்கையிலே, விடம்கலந்த - மிக்கவிஷத்தையுடைய, பாம்பின்மேல்-காளியனுடைய பணங்களின்மேலே, நடம்பயின்ற - நர்த்தநஞ்செய்தருளி, அத்தாலே, நாதனே - உன்னுடையநாதத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், கலந்த-கையில்பொருந்தின, குடம்-குடத்தையுடையனாய், கூத்தனாய-ஜாதிப்ரயுக்தமான கூத்தை யுடையனாய், கொண்டல் வண்ண - காளமேகநிபச்யாமமான வடிவையுடையனாய், தண்-குளிரந்த, துழாய்வடம் - திருத்துழாய்வடத்தோடும், மாலைகலந்த-வநமாலையோடுங்கூடின, மார்ப - திருமார்பையுடையவனாய், காலநேமி-தேவர்களுக்கு விரோதியான காலநேமிக்கு, காலனே-மர்த்யுவானவனே! என்று அவனுடைய ஆச்ரிதபகூபாதாதிசயத்தில் ஈடுபடுகிறார். ()

வ்யா.—(கடங்கலந்தவன் கரிமருப்பொசித்து) குவலயாரீடத்
தை மதிப்பித்தபடியாலே அம்மதஜலம் உடம்பிலே வ்யாப்தமாய்
அதிப்ரபலமாயிருந்தவதின் கொம்பைமுறித்து. இத்தால்-ஸ்வாபா
விகமான பலத்தாலும் மதபலத்தாலும் துர்ஜயமான குவலயாரீடத்
தை அநாயாளே நவழித்தானென்கை. கடம்-ஆணைமதம். (ஓர்பொய்
கைவாய்விடங்கலந்தபாம்பின்மேல் நடம்பயின்ற நாதனை) “ഈ ഏഴു ജന്മങ്ങൾ” “வாதா ஹதாம் புவிசுஷோபஸ்பர்ஸதக்த
விஹங்கமம்” என்கிறபடியே அதிபீஷணமாகையாலே அத்விதிய
மான பொய்கையிலே.

முதலேகிடந்த பொய்கையும் இதுக்கு ஸதர்ஸமன் நென்
கை. விஷமே யிவனுக்கு உபாதாந மென்னும்படி விஷப்ரசுர
மரான காளியனுடைய பணங்களிலே வல்லாராடினாப்போலே திரு
வடிகளே மாறியிட்டு, அவ்வழியாலே அவனை தமிழ்த்துப் போக
விட்டு, யமுநையை ஸர்வோபஜீ வநமாம்படி பண்ணி, உன்னுடைய
நாதத்வத்தைப் ப்ரசாஸிப்பித்தவனே. “*सुष्मपुरुषोऽङ्गोऽसुष्मपुङ्गवः*
सद्विम्” “துஷ்டுவர்முதிதாகோபாதர்ஷ்டவாஸீவஜலாம்நதீம்” எ
ன்னக்கடவதிதே. இவ்வளவால் துஷ்கர்த்விநாஸஞ்சொல்லி, மேல்
ஸாது பரித்ராணஞ்சொல்லுகிறது (குடங்கலந்தகூத்தனாய கொண்
டல்வண்ண) கையில் திருவாழி பொருந்தினாப்போலே பொருந்
தின குடத்தையுடையாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான கூத்தையாடி, மன்
றிலே யுன்னுடைய வழகை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனே.
ப்ரயோஜநாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஜலஸ்தலவிபாகமன்றிக் கே வர்ஷிக்
கும் மேகஸ்வபாவனே. குடக்கூத்தாடினபோதை காளமேகநிபஸ்
யாமமான நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (தண்டுழாய் வடங்கலந்த
மாலேமார்ப) இப்படிக்கூத்தரான இடையருடைய சேஷடிதத்திலே
யிழிந்தவன், ஸர்வஸேவியாய், “*अस्मिन्*” “அவாக்யநாதா:”
என்கிற பூர்ணன்கிறொன்கிறார். ஐச்வர்யஸூசகமான திருத்துழா
ய்வடத்தோடும் வநமாலேயோடும் கூடின திருமார்வை யுடையவ
னே. வடம்-தொடை. மாலே-வநமாலே. (காலநேமிகாலனே) ஆபந்
நராய்த்திருவடிகளிலேவிழுந்த தேவர்களுக்கு விரோதியான கால
நேமிக்கு ம்ர்த்யுவானவனே. இத்தால்-ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்கச்
செய்தேயும் தன்திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தார்க்கு விரோதிகளா
னார், தனக்கு ஸத்ருவென்கை. (ந அ)

அ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ஸாதுபரித்ராணமும் துஷ்
கர்த்விநாஸமும் சொல்லிற்று - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - இவ்வளவு
புகுரநில்லாத விந்த்ராதிகளுடைய விரோதிகளான ராக்ஷஸவர்க்
கத்தை யழியச்செய்து அவர்கள் குடியிருப்பைக் கொடுத்த படியை
யும், அவ்விந்த்ரன்றான் ஆச்ரிதரைக்குறித்து ப்ரதிகூலனாபோ
து அவனை யழியச்செய்யாதேமுகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்
கும் நீர்மையையும் அநுபவிக்கிறார்.

வெற்பெடுத்துவேலைநீர்கலக்கினாயதன்றியும்

வெற்பெடுத்துவேலைநீர்வரம்புகட்டிவேலைசூழ்

வெற்பெடுத்தவிஞ்சி சூழில்நகைகட்டழித்தநீ

வெற்பெடுத்து மாரிகாத்தமேகவண்ணனல்லையே.

(H. Fo.)

ப-சா.—இந்தராத்ரி தேவர்களபேக்ஷிதம் செய்கைக்காக, வெற்பெடுத்து மந்தரபர்வதத்தை பரிசுரமாகக்கொண்டு, வேலைநீர்-திருப்பாற்கடலை, அவர்களிழந்தவை யடங்கலும் உண்டாம்படி, கலக்கினாய்—அதன்றியும்-அதுக்குமேலே, வெற்பெடுத்து-கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, வேலைநீர் - ஸமுத்ர ஜலத்தின்

இனி இந்தரன்றான் ஆச்ரிதர்க்கு துஷ்கர்த்தானால் அவனை யழியச்செய்யாதே முகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது (வெற்பெடுத்துமாரிகாத்த மேகவண்ணனல்லையே) “இடையர் கர்ஷணனையண்டை கொண்டு நம்முடைய மகபங்கம் பண்ணினார்கள்” என்று ஸம்வர்த்தகணத்தையேவி வர்ஷிப்பிக்க; அவனை அழியச்செய்கை ப்ராப்தமாயிருக்க ப்ராதிகூல்யத்தில் நியதனல்லாமையாலும், “நநமேயம்” “நநமேயம்” என்கிறபடியே திருவடிகளில் தலைசாயேனென்கிற நியதியில்லாமையாலும், கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்து வர்ஷத்தால் வந்த அநர்த்தத்தை பரிஹரித்த மஹோதாரனல்லையோ. காளமேகநிபஸ்யாமமாய் ச்ரமஹரமான விக்ரஹத்தைச் சொல்லவுமாம். ஒருமேக ஸமூகம் பாதககோடியிலேயாய் நிற்க ஒருமேகத்தாலே வந்த ஆபத்தைப்பரிஹரித்தாப்போலே யிருந்ததென்கை (௩௯)

அ.—நாற்பதாம்பாட்டு. ஈஸ்வராபிமானிகளான தேவதைகளுடைய ரக்ஷணப்ரகாரஞ் சொல்லிற்று - கீழ்; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநரை ரக்ஷிக்கு மிடத்தில் நித்ய ஸூரிகளுக்கு மேலெல்லையானபிராட்டிமாரோடுஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழானதிர்யக்குக்களோடு வாசியறத் தன்னையொழியச்செல்லாமை யொன்றுமே ஹேதுவாக விரோதிநிரஸநபூர்வகமாக ரக்ஷிக்கும்ஆச்சர்யங்களையநுபவிக்கிறார்.

ஆணைகாத்தோராணைகொன்றதன்றியாய்பிள்ளையாய்
ஆணைமேய்த்தியானெயுண்டியன்றுகுன்றமொன்றினால்
ஆணைகாத்துமையரிக்கண்மாதரார்திறத்துமுன்
ஆணையன்றுசென்றடர்த்தமாயமென்னமாயமே. (சு0)

ப-பா.—ஆணை-முதலையாலே யிடர்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை, காத்து-ரக்ஷித்து, அதன்றி அதுக்குமேலே, ஆயர்பிள்ளையாய்-இடைச்சாதிக்கு நியாயனாயவதரித்து, ஓர்-அத்விதீயமான, ஆணை-குலவயா பீடமென்கிற யானையை, கொன்று-அநாயாஸைநக்கொன்று, அதன்றி-அதுக்குமேலே, அந்தஜாதிக்குசிதமாக, ஆணை-பசுக்களை, மேய்த்து-புல்லுள்ளவிடம் தேடி மேய்த்து, ஆநெய்-பசுக்களின்நெய்யை, உண்டி - அமுதுசெய்யாநின்றி; அதுக்குமேலே, அன்று-இந்தரன் ஸப்தமேகங்களையும் ஏவிவர்ஷிப்பித்தபேரது, குன்றமொன்றினால் - கைக்கெட்டிற்றெருமலையை யெடுத்து, ஆணைகாத்து - பசுக்களை ரக்ஷித்து, மை-அஞ்சநத்தாலே அலங்கர்த்தமாய், அரி - செவ்வரிகருவரிகளோடுகூடின, கண்-திருக்கண்களையுடைய, மாதரார்திறத்து - நப்பிள்ளைப்பிராட்டிக்காக, முன்-ஸம்ச்சலேஷார்த்தமாக ஒப்பித்திருக்கிற தசையிலே, சென்று-அவள் ஸந்நிதியிலேசென்று, ஆணை - ரிஷபங்களேழையும், அடர்த்த - ஸம்ஹரித்த, மாயம் - ஆச்சர்யம், என்னமாயம்-என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார். (சு0)

வ்யா.—(ஆணைகாத்து) அநந்யப்ரயோஜநத்வமொழிய இவ்வருகுஜந்மாதிகளாலே யொருயோக்யதையில்லாத ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்து. இன்னவானை யென்னாதே, “ஆணைகாத்து” என்கிறாராய்த்து அவனுடைய ஆபத்ப்ரவித்தியாலும் அவனைரக்ஷித்த

ரக்ஷணப்ரகாரத்தின் ப்ரஸித்தியாலும். “*रक्षणेन* தேதீ” “*परमाप* ஸ்நஃ” கஜஆகர்ஷதேதீ” “*परमाप* தமாபந்நஃ” என்னும் படியிதே அவனுடைய ஆபத்து. “*अतन्त्रित* சமூஹஸ்தம்” “*तवन्* செய்தார் வெள்கிநிற் பவிண்ணுளார்வியப்ப” என்னக்கடவதிதே. “*अतन्त्रित* யாயர் பிள்ளை யாய்-ஓராணைகொன்று” என்றந்வயம். (அதன்றியாயர் பிள்ளையாய்) தேவரீரைத் தஞ்சமன்றிருக்கைக்கு ஸ்ரீகஜேந்தராமுவானுடைய ரக்ஷணப்ரகாரமே யமையும், அதுக்குமேலே, இடைச்சாதிக்கு நியா ம்யனா யவதரித்து. நீழ் “*असौ* அதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்” என்றத் தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஓராணைகொன்று) ஸ்ரீவஸுதேவர் தேவ கிப்பிராட்டி, “*नमो* நஸமம்யுத்தயித்யாஹுஃ” என்கிற ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களாக இவ்வதுகூலவர்க்கமடைய பயப்படும்படி மதிப்பித்து கம்ஸன் நிறுத்தின அத்விதீயமான குவ லயாபீடத்தை அநாயாஸே நக்கொன்று. ஸ்வாபாவிசமான பலமும் மதபலமுமாய் அத்விதீயமாயிதே யிருப்பது. “*कलन्त* கடங்கலந்தவன் கரி” என்றாரிதே. (அதன்றியானேமேய்த்து) அதுக்குமேலே, அந்த ஜாதிக்கு உசிதமாகப் பசுக்களை ரக்ஷித்து. “*विना* வினையாடுகுழலைச் சூழ வே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்” என்கிறபடியே தன்னழகாலே வயிதுநிரம்பும்படி யிதே பசுக்களை ரக்ஷித்தது. (ஆநெயுண்டி) பசுக் களின் நெய்யை யமுதுசெய்யாநின்றி. ஸத்யகாமனாய் விஜிகிதஸனா யிருக்கிற நீ ஆச்ரிதஸ்பர்ஸமுடையதொருத்ரவ்யத்தை யொழியச் செல்லாமையாலே யிதே அத்தைவிரும்பி யமுதுசெய்தது.

(அன்றுகுன்றமொன்றினுலானைகாத்து) அதுக்குமேலே இந்த் ரன், “*सम्वर्त* தககணம்” என்கிற மேகஸமுஹத்தைக்கொண்டு ஊ ரையழியச்செய்கிற தசையிலே கைக்கெட்டிற் றொருமலையையெடுத் து பசுக்களை ரக்ஷித்து. ஆன்-பசு. கீழிற்பாட்டிலும் இவ்வபதாநம் சொல்லிற்று, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; ப்ராதி கூல்யத்தில் நியதனல்லாமையாலே இந்த்ரணை யழியச்செய்யமாட் டாதநீர்மையைச் சொல்லிற்று-அங்கு; இங்கு - தன்னை யொழியச் செல்லாத பசுக்களை ரக்ஷித்தபடியைச்சொல்லுகிறது. (மையரிக்கண் மாதரார்திறத்து) அஜ்ஞாநத்தாலே அலங்கர்தமாய், செவ்வரிகருவரி களோடே கூடினதிருக்கண்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. (முன்னானையன்று சென்றடர்த்தமாயம்) ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக ஒப்பித்து நிற்கிறதையிலே அவஸ்ஸந்நிதியிலே சென்று நிஷ்பங் களேழையு மடர்த்த ஆஸ்சர்யம். (என்னமாயமே) முன்புசெய்த செயல்களுக்கும் அவ்வருகே யொன்றுயிருந்ததீ! ... (சு0)

அ.—நாற்பத்தோரம்பாட்டு. நீஉகந்தாரை, தத்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஸ்வரூபாநுரூபமாக ரக்ஷிக்கும்படியையும், விமுக ான ஸம்ஸாரிகளை ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநுகூலமாக ரக்ஷிக்கும் படியையும், அநுஸந்திக்கப்புக்கால், பரிச்சேதிக்க முடியாதாயிருந் ததீ! யென்கிறார்.

ஆயனாகியாயர்மங்கைவேயதோள்விரும்பினாய்;
ஆயநின்னையாவர்வல்லரம்பரத்தொடிம்பராய்
மாயமாயமாயைகொல்லதன்றிநீவகுத்தலும்
மாயமாயமாக்கினாயுன்மாயமுற்றுமாயமே.

(சக)

ப-பா.—ஆயனாகி-இடைச்சாதியிலேபிறந்து, ஆயர்மங்கை - நவயௌவந ஸ்வபாவையானநப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய,வேய-மூங்கில்போலேஸ்ப்ர்ஹணீ யமான,தோள்விரும்பினாய்-திருத்தோடே ஸம்ச்லேஷித்தாய்; அம்பரத்தோடி-ப்ரஹ்மாதி தேவர்களிலும், இம்பராய் - விசேஷஜ்ஞரான மதுஷ்யர்களிலும், நின்னை - ஸர்வசக்தியுத்தனானவுன்னை, யாவர்-யார், ஆயவல்லர்-ஆராய்கைக்கு ஸமர்த்தர்;மாய-ஆச்சர்யசக்தியுத்தனே,மாயம்-ப்ரகர்தி ஸம்பந்தத்தால்பிறந்த, மாயைகொல் - அஜ்ஞாநத்தாலேயோ; அதன்றி - அந்த அவதார வைபவத்தை யொழிய, நீ-தயாநுவானநீ, வகுத்தலும்-மஹாதாதிகளை விபஜித்திருந்தபோதி லும், அவன் தந்த கரணகளே பரங்களைக்கொண்டு தங்களுக்கு ஹிதம்பார்க்க மார்ட்டாதே, மாயும் - விஷயாந்தரப்ரவணராய் நசியாநித்பர்கள்; அவ்வளவி லும் உபேக்ஷியாதே, மாயமாக்கினாய் - ஸ்வசரீரமான ப்ரகர்த்யவஸ்தமாக்கி னாய், உன்-உன்னுடைய, மாயமுற்றும்-மாநஸவ்யாபாரமான ஸங்கல்பஜ்ஞாந மடங்கலும், மாயமே-ஆச்சர்யாவஹமே யாயிராநின்றதீ! யென்கிறார். (சக)

வ்யா.—(ஆயனாகி ஆயர்மங்கை வேயதோள் விரும்பினாய்) இடைஜந்மத்திலே யவதரித்து நவயௌவநஸ்வபாவையான நப்பி ன்னைப்பிராட்டியுடைய, சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ் வையாலும் வேய்போலே ஸ்ப்ர்ஹணீயமான திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தாய். நித்யமங்கள விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதீயமா க்கிக்கொண்டவதரித்து அத்யாதரத்தைப் பண்ணினாய். “ஆனைய ன்று சென்றடர்த்த” என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் இவ்வப்தாநத்தைச் சொல்லிற்று, இதுக்கு மதுக்கும் வாசியென்னென்னில்; விரோதி நிரஸநத்திலே நோக்கு. அதில்-ஸூரிபோக்யமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதியமாக்கி வந்தவதரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது;இது- அநந்யப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு முபலக்ஷணம். (ஆய நின்னையாவர் வல்லரம்பரத் தொடிம்பராய்) உபரிதநலோகங்களி லுண்டான ப்ரஹ்மாதிகளிலும், பூமியில் விஸேஷஜ்ஞரான மது ஷ்யாதிகளிலும் ஸர்வஸக்தியுத்தனான உன்னை யாவர் காணவல்லார். அப்ராகர்த விக்ரஹத்தை ப்ராகர்த ஸஜாதீயமாக்கின வித்தை எவர் பரிச்சேதிக்கவல்லார்; ஒருவருமில்லையென்கை. (மாய) ஆஸ்சர்ய சக்தியுத்தனே.

நாற்பத்தோரம்பாட்டு. “ஆனையன் று சென்றடர்த்த”என்று- நிரஷபத்தைச்சொல்லுகைக்கு அவதரித்தபடி சொல்லுகிறதென்று சங்காபிப்பராயம்.

(மாயமாயைகொல்) “ ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ” “ மமமாயாது ரத்யயா ” என்கிறபடியே ப்ரகர்தி ஸம்பந்தத்தால்பிறந்த அஜ்ஞா நத்தாலேயோ, அன்றிறே. கிம், கேஷபே “ ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ” “ மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம் ” என்கிறபடியே மாயாசப்தம் ஜ்ஞாந வாசிபாகிறது. அஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநவிஸேஷமிதே. அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாதான், அப்ராகர்தமாய் அதீந்த்ரியமான திவ்யவிக்ர ஹத்தைப் ப்ராகர்தஸஜாதீயமாக்கி சக்ஷுர்விஷயமாக்கின வித்தைய நியலாமோ. “ ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ” “ அவாக்யநாதா ” என்கிறபடியே ஸ்வ யம் பூர்ணனானவன் ஒருகோபஸ்த்ரீயுடைய வடிவழகிலே அத்யா தரத்தைப் பண்ணின வித்தைத்தான் எவர்பரிச்சேதிக்க. (அதன்றி) அந்தவவதார வைபவத்தையொழிய. ஸகலஜகத்ஸ்ப்ர்ஷ்ட்யாதிகளால் பண்ணின வுபகாரங்களை பரிச்சேதிக்க வெண்ணுதென்கிறதுமேல் (நீவகுத்தலும்) ஸம்ஸாரிகளுடைய விழுவிலே * தயமானமநாவா யிருந்துள்ளநீ, உன்னை லபிக்கைக்கு ஹேதுவானஜ்ஞாநமுண்டாய் நல்வழிபோகைக்குக் கரணகளே பரங்களைக்கொடுக்கச்செய்தேயும், மஹாதாதிவிஸேஷாந்தமான வகுப்பு, தத்கார்யமான வண்டங்க ளாகிற வகுப்பு, அண்டாந்தர்க்கதமான சதுர்த்தஸு புவநாத்மக மானவகுப்பு, ததந்தர்க்கத தேவாதிகளாகிற வகுப்பு. (மாய) நஸரிக்க. அந்த சரீரங்களைக் கொண்டு தந்தாம் ஹிதம் பார்க்கமாட்டாதே விஷயாந்தரப்ரவணராய் நஸரிப்பார்கள். (மாயமாக்கினாய்) அவ்வள விலு முபேக்ஷியாதே இவற்றுக்கு இனி ஸம்ஹாரமே ஹிதமென்று பார்த்து ஸ்வசரீரமான ப்ரகர்தய வஸ்தமாக்கினாய். (உன்மாயமுற் றுமாயமே) உன்னுடைய மாநஸவ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பஜ்ஞா நமடங்கலும் ஆஸ்சர்யாவஹமாகாநின்றதீ!. ... (சக)

பரிச்சேதிக்கப் போகாமைக்கு அருளிச்செய்கிறார் (மாயமா யைகொல் என்று.) மாயமாயை - ப்ரகர்தி ஸம்பந்தத்தால்வந்த அஜ்ஞாநமென்னுதல்; “ கொல் ” என்கிற கிம் - கேஷபத்திலேயாய், அஜ்ஞாநமென்று ஜ்ஞாநமென்னுதல். * மாயசப்தம் ஜ்ஞாநத் தைச் சொல்லுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸு - மாயாவயுநம் ஜ்ஞாநமீத்யாதி.) மாயையை அஜ்ஞாந வாசக மாகச் சொல்லிற்றே யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநமுமித் யாதி.) (அறியப்போகாமை) ப்ராகர்தராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக் கேயன்றிக்கே, அப்ராகர்தராயிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு மறியப் போகாதென்னுமத்தை, அம்சத்தொன்கிறது அர்த்தாந்தரமாக வரு னிச் செய்கிறார் (அஸ்ப்ர்ஷ்டேத்யாதி.) இத்தால் - ப்ரகர்திஸம்பந்த த்தால் வந்த அஜ்ஞாநத்தாலே அறியப்போகாதாப்போலே, ப்ரகர்தி ஸம்பந்தி ரஹிதராயிருக்கிற ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் அறியப்போகா தென்றதாய்த்து. மாய - நசிக்க. ... (சக)

அ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. “நீவகுத்தலும் மாயமாய மாக்கினாய்” என்று - ஸ்ரீஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் சேரப்ரஸ்துதமாகையாலே, “*வக்ஷ்யத:ஸ்ரீஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி*” “ஏகஏவருத்ர:ஸ்ரீவோஹ்யேஷருத்ர:” என்று ஸ்ருதிப்ரவித்தராயிருப்பாரு முண்டாயிருக்க, நம்மையே அபரிச்சிந்த ஸ்வபாவராகச் சொல்லக்கடவீரோ வென்று பகவதபிப்ராயமாக; அந்தருத்ரனுக்குவந்த ஆபத்தை, அவதரித்துத் தாழ்நின்று அந்நிலையிலே போக்கின தேவரீர்க்கு இதுபரிஹரிக்கை பரமென்கிறார்.

வேறிசைந்தசெக்கர்மேனிநீறணிந்தபுன்சடைக்
கீறுதிங்கள்வைத்தவன்கைவைத்தவன்கபாலமிசை
ஊறுசெங்குருதியால்நிறைத்தகாரணந்தனை
ஏறுசென்றடர்த்தவீசபேசுகூசமின்றியே.

(சுஉ)

ப-ரை.—வேறு-வேறாக, இசைந்த-தன்னுடைய ஸம்ஹர்த்த்வத்துக்குச் சேர்ந்த, செக்கர்மேனி - க்ருத்தமான வேஷத்தையும், நீறணிந்த - பஸ்மம்தரித்த சரீரத்தையும், புல்-கோரமாயிருந்துள்ள, சடை-ஜடையையுமுடையனாய், அந்த ஜடையிலே, கீறுதிங்கள் வைத்தவன்-கலாமாத்ரமான சந்த்ரணை தரித்தவனாய், கைவத்த-கையிலேவைத்த, வல்-வலிய, கபாலமிசை-கபாலத்திலே, ஊறு-உன் திருமேனியிலே யூறுநின்றுள்ள, செங்குருதியால்நிறைத்த-சிவந்த ரக்தமாகிற ஜலத்தாலே நிறைத்த, காரணந்தனை - ஹேதுவை; ஏறு - ரிஷபங்களினுடைய க்ரொளர்யத்தையும், தன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்து, கூசமின்றி-கூசாமல், சென்று - அவற்றி னருகே சென்று, அடர்த்த - நிரவித்த, ஈச-நியாமகனே, பேசு-எனக்கருளிச் செய்யவேணும்.

(சுஉ)

வ்யா.—(வேறிசைந்தசெக்கர்மேனி) வேறாகத்தன்னுடைய ஸம்ஹாரத்வத்துக்குச் சேர்ந்த க்ருத்தமான வேஷத்தையுடையனாய். செக்கர்-சிவப்பு. சிவத்தல் - கோபித்தல். ஸ்ரீஷ்ட்யாதிதரயத்துக்கும் தேவரீர்க்கு தையையேயிறே ஸ்வபாவம். (நீறணிந்தபுன்சடை) பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்கனய்க்ர்பணமான ஜடையையுடையனாய். புன்மை-பொல்லாமை. இத்தால் - ப்ராயஸ்சித்தத்துக்கும் ஸாதகத்வத்துக்கும் ஏகாந்தமான லிங்கத்தையுடையவனென்கை. (கீறுதிங்கள் வைத்தவன்) அந்த ஜடையிலே கலாமாத்ரமான சந்த்ரணை வைத்தவன். ஆக, ஸம்ஹர்த்த்வமாத்ரமேதொழிலென்றும், சாஸ்த்ரவஸ்யதையை ஸூசிப்பிக்கிற ஜடாதிகளையுடையவனென்றும், சந்த்ரதாரணத்தாலே-போகப்ரதாநென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (கைவைத்தவன் கபாலமிசை) கையில்வைத்த வலியகபாலத்திலே. பாதகித்வப்ரகாஸகமான கபாலதாரணம், பாதகம் போலுல்லது போகாத ப்ராபல்யத்தை யுடைத்தான கபாலமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸாஸ்த்ரவஸ்யனுக்கிறே இப்பாதகமுண்டாவது.

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. பாதகமுண்டாவது - பாதகபீதியுண்டாவதென்றபடி,

(ஊறுசெங்குருதியரில்நிறைத்தகாரணந்தனை)உன்திருமேனியிலே யூறாநின்றள்ளரக்தஜலத்தாலேநிறைத்தஹேதுவை.(பேசு)உன்னுடைய ஈஸ்வரத்வமும் அவனுடைய ஈசிதவ்யத்வமுமொழிய வேறு ஹேதுவுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணும். உன்னுடையரக்ஷகத்வமும் அவனுடைய ரக்ஷயத்வமுமொழிய வேறுதுவுண்டோ. இங்கே, “செங்குருதி” என்றும், மேலே, “அலங்கல் மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன்” என்றும் அருளிச்செய்யாநின்றார், இரண்டுக்கும் பேதமென்னென்னில்; அப்ராகர்தஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கின மெய்ப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது-இங்கு; “ஸ்ரீஃ” “ஸர்வகந்தஃ” என்கிற அப்ராகர்த ஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிற்றென்று தோற்றுக்கைக்காகவந்த வைலக்ஷ்யண்யத்தைச் சொல்லுகிறது-அங்கு. (கூசமின்றியே-ஏறுசென்றடர்த்தவீசபேசு) நிஷபங்களினுடைய க்ரொளர்யத்தையும் தன்னெளகுமார்யத்தையும் பார்த்துக்கூசாதே, மேல் விழுந்தடர்த்து உன்னீச்வரத்வம் நிறம்பெறும்படி நின்றவனே! எனக்கருளிச்செய்யவேணும். சாஸ்த்ரவஸ்ய ஜநமத்திலே பிறந்து ஏழுகோஹத்யையைப்பண்ணச்செய்தேயும் ஈஸ்வரத்வம் நிறம்பெறநின்றாய்நீ; ருத்ரன் ஈச்வரத்வத்தால் வந்த மேன்மைகுலையாதே நிற்கிறவிளவிலே பாதகியானான், அப்பாதகத்தை யவதரித்து தாழ்நின்றநிலையிலேபோக்கியருளினாய், இந்நெடுவாசியைதேவர்களே எதிரிகளாயழிக்கப்புக்கால்தான் அழியுமோ. “கூசமின்றியே-பேசு” என்னவுமாம். “அஹம்வோ பாந்தவோஜாதஃ” என்று-சிலர்க்கு தேவரீருடைய மேன்மையை மறைத்துப் பரிமாறுகிறபடியை நினைத்துக்கூசாதே, “ஃஸ்ரீஃ” “ஜநமகர்மசமேதிவ்யம்” என்கிறபடியே அவதாரத்தினுடைய அப்ராகர்தத்வத்தையுள்ளபடி யறிகிற வெனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்.(சஉ)

அ.—நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. ருத்ரனுடை பாதகத்தைப் போக்கினவளவேயன்றிக்கே, கர்ஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து பூபாரமான கம்ஸனைபரிகரமாகநிரவிக்கையாலும், அந்தருத்ராதிகளோடு கர்மிகீடாதிகளோடு வாசியற ஸ்ரீவாமநாய் எல்லார்தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்து உன்ஸர்வஸேஷித்வத்தைப் பரகாஸிப்பித்தபடியும் ஜகத்காரணபூதன் நீயேயென்கிறார். “காலநேமிர்ஹதோயோஸௌ” என்று - பூமி கம்ஸனை பூபாரமாகச் சொன்னாளிரோ.

இந்தநெடுவாதியை அவனாலும் இல்லை செய்யப் போகாமை யாலே அழிக்கப்போகாதென்கிறது. (சஉ)

(५५)

(55)

நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. கம்ஸன் பூபாரமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (காலநேமியித்யாதி.) விஷ்ணுவாலே கொல்லப்பட்ட “காலநேமி” என்கிற அஸுரன் கம்ஸனாய் வந்து பிறக்கையாலே தனக்குபாரமென்று பூமிசொன்னுளென்றபடி. உரு-மிடுக்கு. தமன்-மடுக்கிலே அதிகளென்றபடி. மிடுக்கனாவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கிஷ்கிந்த-கிமிந்த்ரோணேத்யாதி.) மிடுக்கனாகையாலேயன்றோ “அல்பவீர்யேண இந்த்ரோணகிம்” என்று கம்ஸன்சொன்னுளென்றபடி.

“உருத்து” என்று பாடமானபோது - குவலயாபீடநிர்ஸநத்தாலும் திருவுள்ளத்திலே சினம் மாறாமையைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. (மண்ணளந்துகொண்டகாலனே) பூபாரமானகம்ஸநிரஸநமேயன்றிக்கே, தன்ஸேஷித்வத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாதி ஸகலஜந்துக்கள்தலையிலும் வைத்த திருவடிகளையுடையவனே. “காலனே” என்று - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ர்த்யுவானவனே யென்றுமாம். (அஞ்சநத்தவண்ணனாய வாதிதேவனல்லையே) “निरासयन्ति कालेन” “நீலதோயதமத்யஸ்த்தாவித்யுல்லேகேவபாஸ்வரா” என்கிறபடியே - விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஜகத்துக்கு உத்பாதகனாய், அத்தாலே யுஜ்வலனானவனல்லையோ. ஜகத்காரணத்வத்தோபாதி அப்ராக்ர்ததிவ்யவிக்ரஹயோகமும் ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமென்கை. (சுந)

அ.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. “மண்ணளந்துகொண்டகாலனே” என்று - முறையறிவித்தபடியும் “அஞ்சநத்தவண்ணன்” என்று முறையறிந்தவர்கள் ஆச்ரயிக்கைக்கு஁பாச்ரயமானவடிவும் ப்ரஸ்துதமாய்நின்றது-஁ழ்; க்ர்தாதிபுகங்களில் சேதநர்ஸத்வாதி குணதுகூலமாக ச்வேதாதிவர்ணங்களை விரும்புகையாலே அந்தகாளமேகநிபஸ்யாமமான நிறத்தை யழியமாறி அவர்களுக்குவர்ணங்களைக்கொண்டு அவ்வவகாலங்களிலே முகங்காட்டச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகள் காற்கடைக்கொள்ளுவதே! இதென்னதுர்வாஸநாபலம்! என்கிறார்.

பாலினீர்மைசெம்பொனீர்மைபாசியின்பசம்புறம்
போலுநீர்மைபொற்புடைத்தடத்து வண்டுவிண்டிலாம்
நீலநீர்மையென்றிவைநிறைந்தகாலநான்குமாய்
மாலினீர்மைவையகம்மறைத்ததென்னநீர்மையே. (சச)

ப-஁.—பாலின்நீர்மை-பால்போலே வெளுத்ததிருநிறமும், செம்பொன்நீர்மை-செம்பொன்னின்நிறமும், த்வாபரபுகத்தில், பாசியின்-பாசியினுடைய, புறம்-புறத்திலுண்டான, பசுமைபோலும்நீர்மை-பசுமையையொத்த திருநிறமும், பொற்புடை - அழகிதான, தடத்து - தடாகத்திலே, வண்டு - வண்டிகள் நெருங்கப்படிந்து மதுபாநத்தைப்பண்ணி அத்தால்வந்த஁ர்ஷத்தாலே, விண்டு-சிறகுவிரித்து, உலாம்-உலாவாநின்றன, நீலநீர்மை - கருநெய்தல்மலரின்நிறமும், என்றிவை - என்கிற நான்குநிறங்களும், நிறைந்த - குறைவற்றிருந்துள்ள, காலம்நான்குமாய் - சதூர்யுகமாய், மாலின்நீர்மை-இப்படியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய, நீர்மையை - ஁ளையத்ததை, வையகம் - பூமியிலுள்ளார், மறைத்து-அவனை ஆச்ரயியாதே அசட்டைசெய்தது, என்னநீர்மை-என்னதுர்வாஸநையோவென்கிறார். (சச)

வ்யா.—(பாலின் நீர்மை) க்ர்தயுகத்திலுள்ளார் ஸத்வப்ரசுராய் வெருப்பு உகக்கும் வர்களாகையாலே அவர்களுக்குப் பால்போன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும் ஸ்வபாவம். அதாகிறது-நிறம். “வளையுருவாய் த்திகழ்ந்தான்” என்றும், “சங்கவண்ணமன்னமேனி” என்றும் சொல்லுகிற ஸ்தாநத்திலே “பாலின் நீர்மை” என்றது-இவ்வெருப்புக்கு ஆச்ரயம் “ஸ்ரீ” “ஸ்ரீ” என்கிற விஷயமென்று தோற்று கைக்காக. (செம்பொன் நீர்மை) த்ரேதாயுகத்தில் வந்தால் “யுக்” “ருக்மாபம்” என்றும், “சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி யொவ்வாது” என்றும் சொல்லுகிற படியே - சிவந்த திரு நிறத்தைக்கொள்ளும். “சேயனென்றுந் திரோயதைக்கண்” என்கிற ஸ்தாநத்திலே “செம்பொன் நீர்மை” என்றது-அந்நிறத்துக்கு ஆச்ரயமான விக்ரஹம் மஹார்க்கமென்று தோற்று கைக்காக. (பாசியின் பசும்புறம்போலும் நீர்மை) த்வாபரயுகத்திலே வந்தால் பாசியினு டைய புறத்தில் பசுமைபோலே ஸ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய். (பொற்புடைத்தடத்து வண்டு விண்டு லாநீர்மை) கலியுகத் திலே வந்தால் எல்லாவடிவுங் கொண்டாலும் அபிமுகீகரிப்பாரில் லாமையாலே ஸ்வாபாவிகமான நீலநிறமாயிருக்கும். “நிலைநின்ற பின்னைவண்ணங்கொண்டல் வண்ணம்” என்னக்கடவதிதே. “ஃ” “ஃ” “கலௌஜகத்பதிம்.” அழகிய தடாகத்திலே வண்டுகள் நெருங்கப்படிந்து மதுபாநத்தைப்பண்ணி, அத்தால்வந்த ஹர்ஷத் தாலே சிறகு விரித்து உலாவாநின்ற உள்ள நீலப்பூவின் நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய். இத்தால் - ஸ்ரமஹரமான செவ்வியை யுடைத்தான நீலப்பூவென்கை. பொற்பு - அழகு. விண்டல் - அலர்தல். (என்றிவை நிறைந்த காலநான்குமாய்) ஆச்ரிதார்த்தமாக க்கொள்ளும் அந்நிறங்கள் குறைவற்றிருந்துள்ள சதுர்யுகமாய். இந்நிறங்கள் நாலாயுகத்திலும் குறைவற்றிருக்கை. (மாலின் நீர்மை) இப்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, நீர்மையை - இஸ்ஸௌலப் யத்தை. (வையகம் மறைத்ததென்ன நீர்மையே) பூமியிலுள்ளார் ஆச்ரயியாதே காற்கடைக்கொண்டது என்ன தூர்வாஸநையினுலே தான். “ஃ” “ஃ” “மஞ்சாடிக்ரோசந்தி” என்கிற படியே ததந் தர்ப்பூதரைச்சொல்லுகிறது. “மறைத்தது” என்கிறது “ஃ” “ஃ” “குணமாயாஸமாவர்த” என்னுமாப்போலே பகவதநு க்ரஹத்தையும் அதிஸயித்திருப்பதே! அநாதிகால தூர்வாஸநையெ ன்கை. (சச)

அ.—நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு.பகவத்ஸௌலப்யத்தையும் அதி
ஸயித்திருந்துள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய தூர்வாஸநையால்வந்த இழ
வைச்சொன்னார்-கீழ்; இதில்-அவர்களிலே அந்யதமனாவெனக்கு
தேவரீருடைய பரத்வஸௌலப்யங்குளையும், ஆஸ்ரிதர்க்கெனியனாய்
அநாச்சரிதர்க்கரியனாயிருக்கிறபடியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ
மாக்குவதே! இதென்ன ஆஸ்சர்யமென்கிறார்.

மண்ணுளாய்கொல்விண்ணுளாய்கொல்மண்ணுளேமயங்கிரின்
 றெண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொலென்னமாயைநின்றமர்
 கண்ணுளாய்கொல்சேயைகொலனந்தன்மேற்கிடந்தவெம்
 புண்ணியாபுனந்துழாயலங்கலம்புனிதனே. (சுரு)

ப-ளா.—* ஆதியஞ்சோதியுருவானதேவரீர் ஆச்ரிதரை அடிமைகொள்
 ளுகைக்காக, மண்ணுளாய்-இங்கேவந்தவதரித்து ஸுலபராய், விண்ணுளாய்-
 நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ப்ரகர்திஸ்பர்சத்தாலும் ப்ரயோஜநாந்தர
 பரதையாலும், மயங்கிரின்று-மயங்கிரிற்கிற, மண்ணுள்-பூமியிலுள்ள மதுஷ்
 யர்கள், எண்ணும்எண்-நினைக்கும் நினைவுக்கு, 'அகப்படாய் - எட்டாதவனாய்,
 நின்றமர் - உன்திருவடிகளைப்பற்றி அநந்ய ப்ரயோஜராயிருப்பார்க்கு, கண்ணு
 ளாய்-ஸக்ஷாத்கரிக்கும்படி நிற்குமவனாய், ஆச்ரிதவிரோதிகள் உன்னை அறியா
 தபடி, சேயை-தூரஸ்தனாய், அவையெல்லாங்கிடக்க, அநந்தன்மேல் - திருவ
 நந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளினபடியைக்காட்டி, எம்புண்ணி
 யா-எனக்கு உபகாரகனானவனாய், புனம்-தன்னிலத்திலுண்டான, துழாயலங்
 கல்-திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கார்தனாய், அம்புனிதனே-பரமபாவநான
 வனே!, என்னமாயம்-இதென்ன ஆச்சார்யமென்கிறார். (சுரு)

வ்யா.—(மண்ணுளாய்கொல்) “अवाक्यनाथ
 राः” என்கிறபடியே பூர்ணரானதேவரீர் ஸர்வஸமாச்சரயணீயராகைக்காக
 ஸாபேக்ஷராய், அப்ராகர்தமாய் அதீந்த்ரியமானவிக்ரஹத்
 தை ப்ராகர்தஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து சக்ஷர்விஷய
 மானாய், “கொல்” என்று - ஏகாச்சரயத்திலே விருத்ததர்மங்கள் கா
 ண்கையாலே, இதென்னாயிருக்கிறதென்கிறார். அதாகிறது - ஸீதாவி
 யோகத்தில் கலக்கமும், ஒருதிரயக்குக்கு மோக்ஷப்ரதானமும். “प्र
 क्षुण्डित” “ப்ரச்சாமிகஞ்சந.” (விண்ணுளாய்கொல்) அஸ்பர்ஷ்ட
 ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்கவாண்ணாத
 பெருமையையுடையையாய். (கொல்) நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வா
 ஹகனாயிருக்கையும், குஹஸபரி ஸக்ரீவாதிகளுக்குநிர்வாஹ்யனாயி
 ருக்கையுமாகிறவிதென்னாயிருக்கிறதோ! வென்கிறார். (மண்ணுளே
 மயங்கிரின்றெண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொல்) இப்பரத்வஸௌலப்
 யங்கள்ப்ரகர்திஸ்பர்சத்தாலேவந்தவிபரீதஜ்ஞாநத்தையுடையராய்
 ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ஸம்ஸாரிகள்மனோரதிக்கும்மனோரதத்துக்
 கும் அவ்வருகாம்படியிருத்தி. (என்னமாயை) என்கிற விது, இப்
 பாட்டின் முடிவிலே க்ரியையாகக்கடவது. (நின்றமர்கண்ணுளாய்
 கொல்) உன்திருவடிகளிலே அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு,
 “अतिशयानुसंधानम्” “பரித்ராணயஸாதூநாம்” என்கிறபடியே
 உள்ளபடியை ஸாக்ஷாத்கரிப்பியாநிற்றி.

நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இரண்டும் ஏகாச்சரயத்திலேயுண்டெ
 ன்றுசொன்னவிடமுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரச்சா
 மிகஞ்சநவென்று.) (சுரு)

(சேயைகொல்) ஆச்ரிதவிரோதிகளுக்கு உன்னை யறியவொண் னாதே எதிரிட்டு முடிந்துபோம்படி தூரஸ்தனையிருப்பதி. “*ஹ்நு யச்சயஸ்யுஷம்*” “*விநாஸாயசதுஷ்கர்தாம்*” என்னக்கடவதிறே. (கொல்) ஸம்பந்தம் ஸமாநமாயிருக்க அநந்யப்ரயோஜநர் பக்கலி லும் தத்விரோதிகள் பக்கலிலுமுண்டான இஸ்ஸவபாவங்கள் என் னையிருக்கிறதோ. இவ்விருத்த தர்மாச்ரயமாகிற தேவரீருடைய ப்ரபாவம் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே பொய்யென்ன வொண் னாது, விருத்தஸ்வபாவங்களாகையாலேமெய்யென்ன வொண்ணாது. (அனந்தன்மேல் கிடந்தவெம்புண்ணியா) அதெல்லாங்கிடக்க, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினவடிவைக்காட்டி, தேவ ரீருடைய ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும் என்னுடைய அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தையும் எனக்கு உணர்த்தினவனே. “*ஹ்நு ஸ்ரீந்ஸத்வம்நயதீதிபுண்ய:*” என்கிறபடியே இவ ருடைய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்கு உபாயமானவ னே. (புனந்துழாயலங்கலம்புனிதனே) தோளும் தோள்மாலையு மான வழகைக்காட்டி, விஷயாந்தரருசியென்ன, “*ஹ்நு ஸ்ரீந்ஸத்வம்நயதீதிபுண்ய:*” “*சோரோணாத்மாபஹாரிண:*” என்கிற ஆத்மாபஹாரமென்ன, இவ்வஸூத்திகளைத் தவிர்த்த ப்ரமபாவநனே. (என்னமாயை)இதெ ன்ன ஆஸ்ச்ரயம். என் திறத்தில் நீசெய்தருளின விலை யென்னால் பரிச்சேதிக்கலா யிருந்ததில்லையென்கிறார். ... (சுரு)

அ.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு. “*அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம் புண்ணியா*” என்று - ஸ்வரூபத்தை யறிவிக்கையாலே ஸம்ஸாரத்தி லே வந்து ஆவிர்ப்பவித்தும் அவதரித்தும் பெரியதிருவடிதோளிலே யேறி ஆச்ரித ரிருந்தவிடத்திலேசென்று ரக்ஷித்த காலமெல்லாம் இழந்தேன், இனி இழவாதபடி விரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாக நான் உன்னைப்பெறும் விரகு அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

தோடுபெற்றதண்டுழாயலங்கலாடுசென்னியாய்

கோடுபற்றியாழியேந்தியஞ்சிறைப்புள்ளூர்நியால்

நாடுபெற்றநன்மைநண்ணமில்லையேனும்நாயினேன்

வீடுபெற்றிறப்பொடும்பிறப்பறுக்குமாசொலே.

(சுசு)

ப-ஊ.—உன் திருமேனிஸ்பர்சத்தாலே, தோடுபெற்று-பூவிதழ்கள் மிக்கு, தண்-குளிரந்திருந்துள்ள, துழாயலங்கல்-திருத்துழாய்மாலையைதரித்தவனாய், ப்ரணதஜநங்கள் பக்கல் முகப்ரதாரத்தாலே, ஆடு-அசைந்துவருகிற, சென்னி யாய்-திருமுடியையுடையையாய், கோடு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, பற்றி-இடத்தி ருக்கையிலேதரித்து, ஆழி-திருவாழியை, ஏந்தி-வலத்திருக்கையிலே, ஏந்தி-தரித் து, உன்ஸ்பர்சத்தாலே, அம்-அழகுபெற்றிருக்கிற, சிறை-சிறகையுடைய, புள்- பெரியதிருவடியை, ஊர்தி-நடத்தாநிற்கிறாய்; நாடு-லோகத்திலுள்ளா ரெல்லா ரும் காணும்படி, பெற்ற - பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரித்த, நன் மை-இந்த நன்மையை, நண்ணமில்லையேனும்-நான்கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும், நாயினேன்-அநந்யகதியானநான், வீடுபெற்று-பகவத்ப்ரபந்தி ரூபமோக்ஷத்தை ப்ரபெற்று, இறப்பொடும் - இச்சரீர விமோசனத்தோடே, பிறப்பு-இனியொரு சரீரபரிக்காஹம் பண்ணாதபடி, அறுக்குமா - ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும் விரகு, சொல்-அருளிச்செய்யவேணும். (சுசு)

வ்யா.—(தோடுபெற்றதண்டுழாயலங்கலாடுசென்னியாய்) உன் திருமேனியில் ஸ்பர்சத்தாலே தழைத்துக்குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாய்மாலையை யுடையையாய், ப்ரணதஜநங்கள்பக்கல் முகப்ரதாநத்தாலே யசைந்துவருகிற திருமுடியையுடையையாய். ஸர்வேஸ்வரஸ்பர்ஸமிதே-சேதநர்க்கு ஸங்கோசத்துக்கும் தாபஸாந்திக்கும் ஹேது. இத்தால்-கண்டபோதே ருசிபிறக்கும்படியான வொப்பனையழகையும், ஆபிமுக்யம்பண்ணினூர்பக்கல் முகப்ரதாநம் பண்ணும் நீர்மையையும் சொல்லிற்று. தோடு - பூவிதழ். (கோடுபற்றியாழியேந்தி) ஆச்ரித விரோதிகளை த்வரியாலே மண்ணுண்ணும்படி பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றி, “கருதுமிடம் பொருது” என்கிறபடியே எதிரிகளைச்சென்றழிக்கைக்குத்திருவாழியையேந்தி. ஆச்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்குமளவன்றியே அவர்கள்விரோதிகளையும் அழியச்செய்யும் பரிகாங்களை யுடையவ னென்கை. (அஞ்சிதைப்புள்ளூர்தியால்) ஸ்பர்ஸத்தாலே யழகுபெற்ற திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடியைநடத்தாநின்றி. அவனை மேற்கொண்டால் ஈஸ்வரனுக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்படியான அழகைச்சொல்லிற்றுகவுமாம். இத்தால்-ஆச்ரிதரிருந்தஸம்ஸாரத்திலே ஆபத்தசைகளிலே சென்று முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று. இப்படி தன்னை தூளிதாநம்பண்ணின காலமெல்லா மிழந்தேனென்கிறார். “ஆல்” என்று - விஷாதாதிஸ்யஸூசகம். (நாடுபெற்ற நன்மை நண்ணமில்லையேனும்) இருந்ததே குடியாகக்காணலாம்படி பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரித்த விந்த நன்மையை நான்கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும். நான் விமுகனானகாலமெல்லா மிழந்தாலும் எனக்கு ருசிபிறந்தவின்றும் தேவருள்ளீராயிருக்க இழக்கவேணுமோவென்கை. (நாயினேன்வீடுபெற்று) அநயகதியான நான் பகவத் ப்ராப்திருபமோக்ஷத்தைப்பெற்று. (நாயினேன்) அநாதிகாலம் திறந்துகிடந்தவாசலெல்லாம் துழைந்து ஸர்வராலும் பரிபூதனானான். உகந்து தொட்டாலும்எதிர்த்தலைக்கு அஸுத்தியைவிளைப்பிக்கும் நிஹீநதையையுடையான். (வீடுபெற்று) இப்படிப்பட்டிருந்துள்ளான், உனக்குஸத்ர்ஸராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள்பேற்றைப்பெற்று. அகிஞ்சநனானான், பூர்ணனுடைய பேற்றைப்பெற்று. (இறப்பொடும்பிறப்பறுக்குமாசொலே) இச்சரீரத்தினுடைய விமோசனத்தோடே இனியொரு சரீரபரிக்காஹம் பண்ணாதபடி ஸம்ஸாரத்தையறுக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும். சிறைக்கூடத்திலிருந்த ராஜகுமாரன்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்பு சிறையை வெட்டிவிட்டாப்போலே, ப்ராப்திமுன்பாக விரோதியைப்போக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும். (சுசு)

நாற்பத்தாரும்பாட்டு, ஸ்பர்சத்தாலே திருத்துழாய்தழைக்கக்கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார்(ஸர்வேச்வரஸ்பர்சமித்யாதி.) கோடு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (சுசு)

அ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. பரவ்யூ ஹவிபவங்களடங்க ஆஸ்
ரயணீயஸ்தலமன்றோ, அதிலே ஓரிடத்தைப்பற்றியாஸ்ரயித்து நம்
மைப்பெறமாட்டீரோவென்ன; அவ்விடங்களெங்கும்நிலமல்ல, இனி
எனக்குப் ப்ரதிபத்திபண்ணி யாஸ்ரயிக்கலாவதோ ரிடத்தை யருளிச்
செய்யவேணுமென்கிறார்.

காரொடொத்தமேனிநங்கள் கண்ணவிண்ணிநாதனே
நீரிடத்தராவணைக்கிடத்தியென்பரன்றியும்
ஒரிடத்தையல்லையெல்லையிலையென்பராதலால்
சேர்விடத்தையினன்தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே. (சுஎ)

ப-ரை.—காரொடொத்த-காளமேகத்தோடுஸத்தர்சமான, மேனி-வடிவையுடையையாய், நங்கள்-ஆச்சரிதர்க்கு உன்னை உடைமையாக்கிவைத்த, கண்ண-கர்வண்ணாய்அவ்வடிவை, விண்ணின்நாதனை-அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவுன்னை, நீரிடத்து-ஈரரப்தியிலே, அராவணை - திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையிலே, கிடத்தியென்பர் - பள்ளிகொண்டருளாநிற்கிறுயென்று ஜ்ஞாநாதிகரானவைதிகர்கள் சொல்லாநின்றார்கள்;அன்றியும்—, ஒரிடத்தையல்லே-நீஒரிடத்திலே வர்த்திக்கிறுயல்லே; தஹாசாண்டில்யம் முதலிய வித்யைகளிலே, எல்லையிலையென்பர் - உன் ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லை யிலையென்று சொல்லப்படுகிறது; ஆதலால்-இப்படி ஒருவகையாலும் உன்னைக் கிட்டவொண்ணா திருப்பதினாலே, நாயினேன் - அயோக்யானநான், தெரிந்து - இப்படிப்பட்டதென்று அறிந்து, இறைஞ்சுமா-ஆச்ரயிக்கலாம்படி, சேர்விடத்தை-ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை, சொல்-அருளிச்செய்யவேணும். (சுஎ)

வ்யா.—(காரொடொத்தமேனி நங்கள் கண்ண) காளமேகத்தோ
டு ஸத்ர்ஸமாய் ஆகர்ஷகமானவடிவையுடையாய், அத்தை ஆசீ
ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக்கிவைத்த கர்ஷணனே. இத்தால்-காலவிப்ரகர்ஷ
த்தால் எனக்கு ஆச்ரயிக்கவிரகில்லையென்கிறார். அந்தகாலவிப்ர
கர்ஷமாகிற குற்றமின்றிக்கே நித்யமாயிருக்கிற பரமபதத்தில்
வடிவைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கமாட்டாரோவென்ன (விண்ணின் நாதனே)
அவ்வடிவை நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம்பண்ணுமத்தனையொழிய
தேஸவிப்ரகர்ஷத்தாலே எனக்காஸ்ரயிக்க விரகில்லையென்கை (நீரி
டத்தராவணைக்கிடத்தி) தேஸகாலவிப்ரகர்ஷங்களாகிற குறையின்
றிக்கேகூர்ராப்தியிலே நித்யஸூரி ஸந்நிஹிதரல்லோமோவென்ன;
அவ்விடமும் ச்வேததத்ஷீபவாவிகளுக்குக் காதாசித்கமாகக் காண
லாமித்தனை யல்லது அஸ்மதாதிகளுக்கு வரவுமொண்ணது. (என்
பர்) இவ்வர்த்தம் வேதங்களும் ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகர்களும்சொ
ல்லக்கேட்டோமித்தனை. “अथ यथा नृणां धर्मो विदुः” “यथा
யதாநீர்ண: கர்ஷணக்ய: பரம்ப்ரஹ்மநராகர்தி:” என்று கர்ஷணவை
தாரமும் கேட்டே போருமித்தனை.

“ தத்விஷ்ணோ பரமம்பதம் ஸதாபஸ்யந்திஸூரய: ” என்று பரமபதத்தினிருப் பும் ஸ்ருதிகள் சொல்லக்கேட்ட வித்தனை; “ ஸ்ரீமாத்விஷ்ணுநாம ஸ்மாரணம் ” “ ஏஷநாராயணஸ் ஸ்ரீமாந்ஶ்ரீரார்ணவநிகே தந: ” என்று-ஶ்ரீராப்தியில்வாஸமும் ஜ்ஞாநாதிகர்சொல்லக்கேட்ட வித்தனை. நீரிடத்து-கடலிடத்து. அராவணை - அரவணை. அன்றியும்-அதொழியவும். (ஒரிடத்தையல்ல) ஒரிடத்திலேவர்த்திக்கிறாயல் லை. ஸர்வகதனென்கை. இதுவும் “ மூஸுபாஸ்ய ” “ மூஸுபாஸ்ய ” “ மாமுபாஸ்ய ” “ மாமேவவிஜாநஹி ” என்றித்யாதிகளிலே ஸுபாச் ரயமாக உபாஸநாத்நாவித்யத்திலே சொல்லப்பட்டதிதே. (எல்லே யில்லை என்பர்) தஹர சாண்டில்ய ஸ்ம்ர்தி வைஸ்வநரோபகோஸ லாதிவித்யைகளிலே ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களுக்கு எல்லே யில்லையிதே; அவையும் “ யுஸுபாஸ்ய ” “ யமாத்மாநவேத ” என்று - ப்ரதிபத்தி விஷயமல்லாமையாலும் த்நாவர்ணிகாதிகாரமாகையாலும் நிலமல் ல. (ஆதலால்) பரமபதம் தேஸத்தால் விப்ரகர்ஷ்ட மாகையாலும், அவதாரம் காலத்தால் விப்ரகர்ஷ்டமாகையாலும், ஶ்ரீராப்திஅதிகர் தாதிகாரமாகையாலும், அந்தர்யாமிதவம் ப்ரதிபத்திக்கு அபூமியா கையாலும், த்நாவர்ணிகாதி காரமாகையாலும், நிலமல்ல. (சேர்வி டத்தை நாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே) அயோக்யனான நான் “ ஶுஷ் ” “ இதம் ” என்று புத்திபண்ணி ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை யருளிச்செய்யவேணும். (சௌ)

அ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயஸ்தலங்களை ஸா மான்யேந பாரித்துவைத்தோமாகில் அவற்றிலே யொன்றைப்பற்றி யாச்ரயிக்கும் ஆச்ரிதபூதர்க்கு ஆச்ரயணாகூலமாக பலப்ரதரா யிருக்குமதொழிய, உமக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலத்தை விஸேஷித்துச் சொல்லுகை நமக்கு பரமோவென்ன; ஆச்ரிதநாசரிதவிபாகமன் றிக்கே நின்ற நின்ற நிலைகளிலே பரஹிதமே செய்யும்ஸ்வபாவனா பின்பு என்னபேக்ஷிதம் செய்கைஉனக்கே பரமன்றோ வென்கிறார்.

குன்றினின்றுவானிருந்துநீ ன்கடற்கிடந்துமண்
ஒன்றுசென்றதொன்றையுண்டதொன்றிடந்துபன்றியாய்
நன்றுசென்றுநாளவற்றுணல்லுயிர்படைத்தவர்க்
கன்றுதேவமைத்தளித்தவாதிதேவனல்லையே. (சௌ)

ப-ரை.— நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணும்படி, வான்இருந்து- பரமபதத்திலே யிருக்கிறநீ, தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுக்கக்காக, குன்றில் நின்று-திருமலையிலே நின்றருளி, ஆர்த்தரான ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட் கைக்காக, கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, நீள்-நெடுங்காலம், கிடந்து-கண்வளர்ந் தருளி, மண்-பூமியை, ஒன்று - அத்விதீயமாக, சென்று-அளந்தருளி, அதொன் று-அந்த ப்ரதாரமானபூமியை, உண்டு - திருவயிற்றிலே வைத்துரக்ஷித்து,பன்

நியாய்-மஹாவராஹமாய். அதொன்று-ப்ரளயங்கொண்டபூமியை, இடந்து-இடந்தெடுத்த, நன்றுசென்ற-நன்றாகச்சென்ற, நாளவற்றுள்-அந்தநாள்களிலே, நல் - சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரேஷ்டரான, உயிர்-மநுவ்ய்யர்களை, படைத்து-ஸ்ரஷ்டித்து, ஆன்று-ஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரானவன்று, அவர்க்கு-அந்தமநுவ்ய்யர்களுக்கீ, ஆசிரயணிபமாக, தேவ-தேவஜாதினைய, அமைத்தளித்த-ஸ்ரஷ்டி க்களித்த, ஆகிதேவனல்லையே-ஜகத்காரணபூதனானஸ்ரவேச்வரனல்லையே பா வென்கிறார். (சஅ)

வ்யா.—(குன்றில்நின்று) “காணமும் வாநரமும் வேடுமுடை
வேங்கடம்” என்கிறபடியேதாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகச்
சில ரபேக்ஷியாதிருக்கத்திருமலையிலே நின்றநிலை. (வான்இருந்து)
அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபவம்
பண்ணுகைக்குப் பரமபதத்திலே யிருக்கிற பெரியமேன்மையை
யுடையையா யிருக்கச்செய்தே யன்றோ திருமலையிலே வந்துநின்
றது.’(நீன்கடல் கிடந்து)வாநரங்களையும் வேடரையும்போலன்றிக்
கே“ஈச்வரோஹம்”என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குஆபத்துவந்த
போது கூக்குரல்கேட்கைக்காகவன்றோ “தாளுந்தோளும் முடிக
ளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே - அஸங்குசிதமாகக்
கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்
தருளிற்று. (மண்ணொன்றுசென்று) இந்த்ரன்இழந்ததும் மஹாபனி
ஆபஹரித்ததும் த்னாலோக்யத் தளவாயிருக்க,ப்ரஹ்மலோகபர்யந்
தமாக, ஒருத்தரபேக்ஷியா திருக்க எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை
வைத்திலையோ. ப்ரதாநமான பூமியை யளந்து. “சென்று” என்று-
பதவிசேஷபமாய், அளந்தென்றபடி. பூமியிலே ஓரிடங்களிலேசென்
றுஅவதரித் தென்னவுமாம். (அதொன்றையுண்டு) அந்தப்ரதாந
மான பூமியை ப்ரளயங்கொள்ளப்புக அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகத்
திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்திலையோ. (அதொன்றிடந்து பன்றி
யாய்) மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை உத்தரித்து.

(நன்று சென்ற நாளவற்றுள் நல்லுயிர்ப்படைத்து) நன்றாகச்சென்ற நாள்களிலே மதுஷ்யர்களை ஸர்ஷ்டித்து. “நன்றுசென்ற நாள்” என்று - மஹாவராஹ வேஷத்தைக் காணலாங்காலமென்னுமத்தாலே வராஹகல்பத்தைக் கொண்டாடுகிறார். “நல்லுயிர்” என்று - சாஸ்த்ராதிகாரத்தாலே ச்ரோஷ்டரான மதுஷ்யர்களைச் சொல்லுகிறது. “ऋग् यज्ञं सूक्तं देवः” “தூர்லபேரமாதுவேஷாதேஹ” என்னக்கடவதிதே. (அவர்க்கன்று தேவமைத்தளித்த) அம்மதுஷ்யர்களுக்கு ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டு பகவத்விமுகரான வன்று ஆச்ரயணீயராக தேவஜாதியை ஸர்ஷ்டித்து அளித்த. (ஆதிதேவனல்லையே) இப்படி நின்றநின்ற நிலைகளிலே பரஹிதங்களைப் பரவர்த்தப்பிக்கிறதற்காரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரனல்லையோ,

ஆராதகரான மதுஷ்யர்களையும் ஆராத்யரான தேவர்களையும் ஸ்ர்ஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணபூதனான நிருபாதிக தேவனாகையாலே ஸர்வஸமாச்சரயணியனல்லையோ. “*సహస్రక్షౌంద్రమ్*” “ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம்தேவம்” என்றும், “*సాక్షాద్దేవపుரணః*” “ஸாக்ஷாத் தேவஃ புராணோஸௌ” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. ... (சஅ)

அ.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. “சேர்விடத்தைநாயினேன் தெரிந்திறைஞ்சுமாசொலே” என்று இவர்க்கு இவரிருந்த பூமியிலே சக்ஷுர்விஷயமாய், அவதாரங்களிலுண்டான நீர்மைகளும் இழக்கவேண்டாதபடி குணபூர்த்தியோடே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸம்ர்த்தியைக் காட்டக் கண்டதுபவிக்கிறார்.

கொண்டைகொண்டகோதைமீதுதேனுலாவுகூனிகுன்
உண்டைகொண்டரங்கவோட்டியுண்மகிழ்ந்தநாதனார்
நண்டையுண்டுநாராபேரவாரோபாயநீலமே
அண்டைகொண்டுகெண்டைமேயுமந்தணீரரங்கமே. (சக)

உ-ரை.—கொண்டைகொண்ட - மயிர்முடியிலேயுண்டான, கோதைமீது-மாலையின்மேலே, தேன் உலாவு-வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஒப்பணையழகையுடையளான, கூனி-கூனியுடைய, கூன் - முதுகில் கூளை, லீலார்த்தமாகவில்லிலே, உண்டைகொண்டு - உண்டையவைத்தது, அரங்க - கூனையுள்ளேபுகும்படி, ஒட்டி-ஒட்டித்தெறித்து, ஆச்ரிதர்க்கு அவத்யாவஹமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேநப்போக்குகையாலே, உள்மகிழ்ந்த - ஹர்ஷ்டனாட், நாதன்-அச்செயலாலேஎனக்குநாதனான சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வர்ச்சதிககிற, ஊர்-தேசமாவது; நாரா - நாராயானது, நண்டையுண்டு - நண்டைவிழுங்கி, பேர - மலைபேர்ந்தாப்போலே பெயர, வானை-வானைமதஸ்யமானது, டாய - துள்ள, நீலம்-கருநெய்தல் பூவின் இருட்சியை, அண்டைகொண்டு - ஸஹாயமாகக்கொண்டு, கெண்டை - செண்டைமதஸ்யமானது, மேயம் - பயம்கெட்டுமேய்கிற, அம்-உழகிதாய், தண் - குளிர்ந்த, நீர் - ஜலஸம்ர்த்தியையுடைய, அரங்கமே - ஸ்ரீரங்கமேயாம். (சக)

வ்யா.—(கொண்டை கொண்டகோதைமீதுதேனுலாவுகூனி) மயிர்முடியிலே யுண்டான மாலையின்மேலே வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும்படியான வொப்பணையாலே ஸ்பர்ஹணிய வேஷையான கூனி. இத்தால் - சேதநனுடைய நிஷ்கர்ஷ்டஸ்வரூபம் ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்பர்ஹணியமென்று கருத்து. (கூனிகுன்) கீழ்ச்சொன்னவடிவுக்கும் ஒப்பணைக்கும் சேராதே அவனுக்கு நிருபகமாய்ப் போந்தகூனை. இத்தால்-ஸ்வரூபவிரோதியாய்,

நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. கொண்டைகொண்ட கோதை-கொண்டயிலே உண்டாயிருக்கிறகோதை. கொள்கை - உடைத்தாகை. கோதை-மலை.

சுசு-பர-கொண்டைகொண்ட-ப்ரதிபத-வ்யாக்யாநங்கள். அந

“தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்” என்று நிரூபகமுமாய் ஸ்வரூபத்
துக்கு அவத்யமுமாயிருந்துள்ள அஹங்காரத்தை நினைக்கிறார். (உ
ண்டைகொண்டரங்கவோட்டி) லீலார்த்தமாக வில்லிலே யுண்டை
யைவைத்துக் கூனைஉள்ளே புகும்படியோட்டித் தெறித்து. அவத்
யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேநப் போக்கவல்லசக்தியை நினை
க்கிறார். (உண்மகிழ்ந்த நாதனார்) ஆச்ரிதர்க்கு அவத்யமான அஹங்
காரத்தை அநாயாஸேநப் போக்குசையாலே ஹர்ஷ்டனாய், அச்செய
லாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்
திக்கிற தேசம். இத்தால் - ஆச்ரிதருடைய அவத்யங்களைப்போக்கி
யுகப்பானுந்தானே யென்கை. ஆக, சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
நீர்மையும் நம்பெருமாள் பக்கலில்காணலா மென்கிறார்.

(நண்டையுண்டு நானாபேர) நண்டைவிழுங்கின நானாயானது
விழுங்கின கனத்தாலே மலைபேர்ந்தாப்போலேபேர. இத்தால்-பாதச
பதார்த்தத்தினுடைய கனம்சொல்லிற்று. (வானைபாய) அந்நானாக்
குத் தன்மேலே நோக்கென்று நினைத்து பயப்பட்டு வானையானது
துள்ள. (நீலமேயண்டைகொண்டு கெண்டைமேயும்) அதின் மிகு
தியைக்கண்டு, கெண்டையானது பயத்தாலே பரப்புமாறப் பூத்த
நீலத்தி னிருட்சியை யண்டைகொண்டு, அரணுக்குள்ளே வர்த்திப்
பானைப்போலே, பயங்கெட்டு மேய்ந்து வர்த்திக்கிற தேசம். இத்
தால் - ஸம்ஸாரிகளை நலிகிற அஹங்காரத்தைக்கண்டு பீதராய்,
முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸநத்திலே இழிந்த ஸாதககாக்கண்டு இவை
யிரண்டும் பயஸ்தாநமென்று ஸர்வேசுவரனையேயுபாயமாகப் பற்றி
நிர்ப்பராய், ஸ்வரூபாநுரூபமான பகவத்குணாநுபவமே யாத்நா
யாய் வர்த்திக்கும் ப்ரபந்நர்க்குஸ்மாரகமாயிருக்கிறதாய்த்து-கெண்
டைகளினுடையயாத்நாயென்கை. (அந்தண்நீரங்கமே) அழகிதா
ய்ச்ரமஹரமான ஜலஸம்ர்த்தியையுடைத்தானகோயில். தாபத்ரயா
துரர்க்கு தாபஹரமான தேஸமென்கை. “நீலமேயண்டை கொ
ண்டு” என்று, ச்யாமமாய் ஸாகுமாரமான நீலத்தை யண்டை
கொண்டு என்கையாலே - பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யமே அபா
ச்ரயமும், அதைஆச்ரயித்திருப்பார்க்குபோக்யமுமதுவே யென்று
கருத்து. இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேஸங்கள் இவர்க்கு
நிலமல்லாதபோது தேசத்தை யாச்ரயித்ததுபவிக்க இழிந்தவர்க்கு
இப்பாட்டால் ஒருப்ரயோஜந மில்லை. ... (சசு)

அரங்க - மறைய. நீலம் - கருநெய்தல். அதின்மிகுதி-நானா,
வானை இவற்றின்திரள். சப்தத்துக்கு அர்த்தம்வேறாயிருக்க, இப்படி
ஸ்வாபதேசத்திலே ஒதுக்குவா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
(இப்பாட்டிலித்யாதி.) நீலமல்லாதபோது-விவகையல்லாதபோது.

அ.—ஐம்பதாம்பாட்டு. ஆந்தரவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல வவதார வைபவத்தையும், பாதகபதார்த்த ஸகாஸத்திலே நிர் ப்பயராய் வர்த்திக்கலாம்படி அபாச்சரயமான தேசவைபவத்தையும் சொன்னார் - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - பாஹ்யவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல வவதார வைபவத்தையும் ஸர்வஸமாச்சரயணீயமான தேசவைபவத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வெண்டினாக்கருங்கடல்சிவந்துவேவமுன்னொருநாள்
திண்டிறற்சிலைக்கைவாளிவிட்டவீரர்சேருமூர்
எண்டிசைக்கணங்களுமிறைஞ்சியாடுதீர்த்தநீர்
வண்டினாத்தசோலைவேலிமன்னுசீரரங்கமே.

(ரு0)

ப-ரை.—வெள் - வெளுத்த, திரை - திரைகளையுடைத்தாய், சரு-கறுத்த, கடல் - கடலானது, சிவந்துவேவ - சிவந்துவேம்படியாக, முன்னொருநாள் - இருபத்தெட்டாம் சதுரயுகத்தில் தோதாயுசத்திலே, திண்டிறல்-மிக்கவலியையுடைய, சிலை-ஸ்ரீசார்ங்கத்தை, சை-கையிலேவாங்கி, வாளிவிட்ட-அம்புகளையே வின, வீரர்-ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தித் திருமகன், சேரும்-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஊர் - ஊராவது; என்-திசைக்கணங்கள் - எட்டுத்திக்குள்ளுள்ள ஸமூ ஹங்களும் வந்து, இறைஞ்சி - பெருமானைத் திருவடித்தொழுது, ஆம் - தீர்த்த மாடி, தங்களபிமத விரோதியான ஸர்வபாபங்களையும் போக்கும், தீர்த்தம்-சுத்தியையுடைய, நீர் - நீரையுடைத்தாய், வண்டு - மதுபாநமத்தமான வண்டிகள், இரைத்த - ப்ரீதிஉள்ளடங்காமே சப்திக்கிற, சோலைவேல்-சோலையா லகுழப்பட்டிருப்பதாய், சீர் - இப்பாவநதவ போக்யத்வங்களாகிற இந்நன்மை, மன்னும் - நித்தமாய்ச்செல்லும், அரங்கம் - கேயிலேயாம்.

(ரு0)

வ்யா.—(வெண்டினாக்கருங்கடல்) வெளுத்ததிரைகளையுடைத்தான கருங்கடல். திரைக்கிளர்த்தியின் மிகுதிசொல்லிற்று. (சிவந்துவேவ) கறுத்தகடலோடு வெளுத்ததிரைகளோடு வாசியற அக்நியின் நிறமான சிவப்பே நிறமாய் மறுகும்படி தந்தமானபடி. இத்தால் - ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு வருணன் விரோதியாக அவனுக்கு இருப்பிடமான கடலை யழியச்செய்தபடி. (முன்னொருநாள் திண்டிறல் சிலைக்கைவாளிவிட்ட வீரர்சேருமூர்) இருபத்தெட்டாம் சதுரயுகத்திலே மிக்கவலியையுடைய ஸ்ரீசார்ங்கத்தை, “ஊஸஸஸ” “சாபமாநய” என்கிறபடியேவாங்கி அம்புகளையேவின வாண்பிள்ளை சேருமூர். “உண்மகிழ்ந்தநாதனார்” என்று ஆச்ரிதரக்ஷணம்ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகப் பண்ணும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - விரோதிரிஸந ஸக்தியைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்-அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு ஸ்வாநுபவவிரோதியான ஸப்தாதிகளில் ப்ராவண்யத்தைப் போக்குகைக்குக் கோயிலிலேநித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடி யென்கை. திண்மைஎன்றும், திறல் என்றும் வலியைச் சொல்லுகையாலே - மிக்கவலியென்றபடி.

[illegible]

அ.—ஐம்பததோரம்பாட்டு. கடலைநியமித்து அக்களையிலே யேறி ராவண்ணையழியச்செய்தவீரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாய், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முகன் தன் அதி காரவித்திச்சகாக ஆஸ்ரயித்ததேசம் கோயிலென்கிறார்.

சரங்களைத் துரந்து வில்வளைத்திலங்கைமன்னவன்
சிரங்கள்பத்தறுத்து திர்த்தசெல்வர்மன்னுபொன்னிடம்
பரந்துபொன்னிரந்து துந்திவந்தலைக்கும்வார்புனல்
ஆரங்கமென்பர்நான்முகத்தயன்பணிந்தகோயிலே. (ருக)

ப-னா.—வில்ல னெத்து-ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளைத்து,சரங்களைத் துரந்து-அம்
புகளை யேவி, இவங்கைமன்னவன் - லங்காதிபதியான ராவணனுடைய, சிரங்
கள் பத்து - பத்துத்தலைகளையும், அறுத்து - அறுக்க, பின்பு வரபலத்தாலே
முளைக்க, உதிர்த்த - பனங்களிகள் உதிர்த்தாப்போலே யுதிர்த்து, செல்வர்-வீர
ஸ்ரீயால் பூர்ணரானவர், மன்னு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பொன் - ஸ்பர்ஹ
ணீயமான, இடம் - ஸ்தாநமாவது; நிரந்துபரந்து - எங்குமொக்கப்பரந்து,
வந்து - மாருதேவந்து, பொன்-பொன்களை, நுந்த-தள்ளி, அலைக்கும்-அலையா
கின்றன, வார்புனல்-பரவாஹரூபமானகாவேரியால் குழப்பட்டதாய், நான்
குவேதங்களையும் ஒருக்காலே உச்சரிக்கக்கூடான, நான்முகத்து - நான்கு
முகங்களையுடையனாப், அயன்-அஜனென்னும் பேரையுடையனான ப்ரஹ்மா,
பணிந்த - பக்நாபிமாநனாய் வந்தாச்ச்ரயிக்கும்,கோயில் - கோயிலை, அரங்கமென்
பர் - ஸ்ரீரங்கமென்று சொல்லா நின்றார்கள்புராணவித்துக்கள். (ருசு)

வ்யா.—(சரங்களைத் துரந்து வில்வளைத்து) ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளைத்து, அம்புகளையேவி. துரத்தல் - போக்கல். ஐச்வரமான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனை அம்பா லே,பெருப்பேறுபெற்றானாகக்கொட்டுக்கொன்றபடி.(இலங்கை

பாட்டாலே; இனியிரண்டுபாட்டாலே - கர்ஷ்ணாவதாரத்துக்குப்பிற்பாடர்க்குதவும்படி சொல்லுகிறது. அநந்தரம் கீழிற்பாட்டோடு ஸங்கதியென்னென்னில்; சதுர்த்தசபுவநாத்யக்ஷணம் ஜ்ஞாநாதிகளை நப்ரஹ்மாவுக்கு ஆச்ரயணியமானவளவே யன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருந்துள்ளவர்களுக்கு அநுபவஸ்தாநம் கோயிலென்கிறார்.

பொற்றையுற்றமுற்றல்யானேபோரெதிர்ந்துவந்ததைப்
பற்றியுற்றுமற்றதன்மருப்பொசித்தபாகனார்
சிற்றெயிறுமுற்றன்மூங்கில்மூன்றுதண்டொன்றினர்
அற்றபத்தர்சுற்றிவாமுமந்தணீரரங்கமே. (௫௨)

ப-நா.—பொற்றையுற்ற - கற்பாறையிலே வர்த்திக்கையாலே,முற்றல்-திண்ணிதான, யானே-ஆனையாய், போரெதிர்ந்துவந்ததை- யுத்தத்திலே யெதிர்த்துவந்தத்தை, பற்றி - மதியாதே சென்று பற்றி, உற்று - நாலுகாலுக்கு முள்ளான அதினுடலிலே புக்குதுழைந்த, மற்று - அதுக்குமேலே, அதன் - அதினுடைய, மருப்பு-கொம்பை, ஓசித்த-அநாயாஸேநமுறித்த, பாகனார்-பாகன் வர்த்திக்கிற தேசமாவது; சிறு-சிறுகின, ஏயிறு-கண்களையுடைத்தாய், முற்றல்-திண்ணிதான, மூங்கில் மூன்றுதண்டர் - மூங்கில்தண்டு மூன்றுதரித்த ஸந்யாவலிகளும், ஒன்றினர் - இத்தேசமே பரமப்ராப்யமென்று வந்து செர்ந்தவர்களும், அற்ற - புருஷார்த்தாந்தரங்களில் பற்றற்ற, பத்தர் - பெருமானே ப்ராப்யப்ராபகமென்றிருக்கும்வர்களும், சுற்றிவாமும் - கோயில்வாஸமே வாழ்வாக வர்த்திக்கிற, அம் - தர்சனீயமாய், தண் - சரமஹரமான, நீர் - ஜலஸம்ர்த்தியையுடைய, அரங்கம் - கோயிலாம். (௫௨)

வ்யா.—(பொற்றையுற்றமுற்றல் யானே) கற்பாறையிலே வர்த்திக்கையாலே திண்ணிதான ஆனே. மதுஷ்யஸஞ்சார மின்றிக்கே மரங்களாலே நெருங்கின காட்டிலே வர்த்திக்கையாலே மதுஷ்யரைக்கண்டு கண்கலங்கிவர்த்தித்தவானே யென்றுமாம். பொற்றை-கற்பாறையும், கரிக்காடும். (போரெதிர்ந்துவந்ததை) ரஜகணைப் போலன்றியே யுத்தத்திலே யெதிர்த்து வந்தத்தை. (பற்றியுற்று) மதியாதேசென்று பற்றி, நாலுகாலுக்கு முள்ளான வதினுடலிலே புக்குதுழைந்து. (மற்றதன் மருப்பொசித்தபாகனார்) அதுக்குமேலே, அதினுடைய ஹிம்ஸாபரிகரமான கொம்பை அநாயாஸேநமுறித்தபாகன் வர்த்திக்கிறதேசம். “பாகன்” என்று - அதுக்கு ரக்ஷகனாவன், அதினளவறிந்துஇடம்கொள்ளுமாப்போலே இடங்கொண்டு அதை யழித்தபடியாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்-கர்ஷ்ணாவதாரத்தில் பிற்பாடரானார்க்குப்பெருமாள்ஸ்வாநுபவ விரோதி வர்க்கத்தை குவலயாபிடத்தையழித்தாப்போலேயழியச்செய்யுமவரென்கை.

ஸ்ரீ வஸுதேவரும் தேவகிப் பிராட்டியும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களும் ரங்கமத்யத்திலேக்ர்ஷ்ணனைக்காணவாசைப்பட்டிருக்க வாசலிலே இடைச்சுவராயிறேகுவலயாபீடம் நின்றது. “ஸஹ்யஸ்யஸ்ய ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ்” “ஸக்யஸ்யஸ்யதயுவேவவஸுதேவோபூத்ப்ராதூராவீஜ்ஜநார்த்தந்.”

(சிற்றெயிற்புழைமுற்றல் மூங்கில் மூன்றுதண்டர்) சிறுகுன கண்களையுடைத்தாய்த் திண்ணிதானமூங்கில்தண்டுமூன்றுதரித்த ஸந்ந்யாஸிகள். “மூங்கில் மூன்றுதண்டர்” என்கிறவித்தால்-கீழுள்ள ஆச்ரமத்யத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. “சிற்றெயிற்புழைமுற்றல்” என்கிறவித்தால்-“ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ்” “ஏகேநப்ரஹ்ம தண்டேநஸர்வாஸ்த்ராணிஹதானிமே” என்கிறந்யாயத்தாலேஎதிர்த்தவிரோதிவர்க்கத்தைத் தானே யுழியச்செய்யவற்றாய், தனக்கழிவின்றிக்கே யிருக்குமென்னு மத்தை நினைக்கிறார். (ஒன்றினர்) பகவத்விஷயத்திலே ஏகாந்தஹ்ரதயரானவர்கள் என்னுதல், தேசாந்தரங்களைவிட்டு இத்தேசமே ப்ராப்யமென்று வந்து சேர்ந்தவர்களென்னுதல். (அற்றபத்தர்) புருஷார்த்தாந்தரங்களிலும் ஸாதநாந்தரங்களிலும் பற்றற்றுப் பெரியபெருமானே ப்ராப்யமும்ப்ராபகமுமென்று இருக்குமவர்கள். த்ரிதண்டதாரிகளாய் பகவத்விஷயத்திலே ஏகாந்தஹ்ரதயராப்பகவத்வ்யதிரித்தங்களைத் த்ர்ணமாகபுத்திபண்ணும்ஸந்ந்யாஸிகளென்றுமாம். (சுற்றிவரமும்) ஸர்வாவஸ்தையிலும் விடாதே கோயிலில்வாஸமே வாழ்வாகஇருக்குமவர்களென்னுதல்; தேசஸம்ர்த்தியைமநோதித்து அதுவேபோக்யமாக விருக்குமவர்களென்னுதல். சுற்றல் - எண்ணல். (அந்தண்நீரங்கமே) தர்சநீயமாய்ச்ரமஹரமான ஜலஸம்ர்த்தியையுடையகோயில். (ருஉ)

அ.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அநிருத்தாழ்வானுடைய அபிமதவிரோதியாய்ப்ரபலமானபாணப்ரமுகவர்க்கத்தைப் போக்கினுப் போலே,இன்றுஆச்ரிதருடைய போகவிரோதியைப்போக்குகைக்கு அந்தக்ர்ஷ்ணன்நித்யவாஸம்பண்ணும்தேசம் கோயிலென்கிறார்.

ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. குவலயாபீடம் அதுபவவிரோதியாயிருந்ததோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ரீ வஸுதேவரும்த்யாதி.) “மூங்கில்” என்கையாலே - பலாசதண்டத்தை யுடையப்ரஹ்மசாரியையும், “மூன்றுதண்டர்” என்கையாலே - ஒருதண்டுடையக்ர்ஹஸ்தாஸ்ரமத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. வஸிஷ்டனுடைய ஏகதண்டத்தாலே விச்வாமிதரனுடைய அஸ்தரங்கள் நசிக்கையாலே (ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் ஸுபீஷ் - ஸர்வாஸ்த்ராணிஹதானி என்கிறது) “ஒன்றினர் அற்றபத்தர்” என்று - தனித்தனியேயாதல்; ஸந்ந்யாஸிகளுக்கு விசேஷணமாதல். பற்றுதை - த்ர்ணமாக விசாரிக்கை. ()

மோடியோடிஸ்சையாயசாபமெய்திமுக்கணன்
கூடுசேனைமக்களோடுகொண்டுமண்டிவெஞ்சமத்
தோடவாணனாயிரங்கரங்கழித்தவாதிமால்
பிடுகோயில்கூடுநீரரங்கமென்றபேரதே.

(௫௩)

ப-கா.—சாபமெய்தி - ப்ரஹ்மாவாலே சபிக்கப்பட்டு, கையும் கபாலமு
மாய் இரந்து திரிகையாலே, இலச்சையாய - லஜ்ஜாவிஷ்டனாய், முக்கணன்-
த்ரிநேத்ரதாரியான ருத்ரன், மோடியோடு - காளியோடே, மக்களோடு கூடு-
மக்களோடேதிரண்ட, சேனைகொண்டு - நேனையைங்கொண்டு, வெஞ்சமத்
து - க்ரூரமான யுத்தத்திலே, மண்டியோட - அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓட,
வாணன் - பாணஸூரனுடைய, ஆயிரம் கரம் கழித்த - ஆயிரம் தோள்களையும்
கழித்த, ஆதிமால் - ஜகத்காரண பூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, பிடுகோயில்-
பெரிய கோயிலாவது, கூடு - ஸஹ்யத்தினின்றும் வந்ததும் வர்ஷஜலத்தோடு
கூடினதுமான, நீர் - நீரையுடைத்தான, அரங்கமென்றபேரது - திருவரங்கமென்
னும் திருநாமத்தையுடையது.

(௫௩)

வ்யா.—(மோடியோடிஸ்சையாயசாபமெய்தி) ஸாத்விகர்க்கு
தர்சனமேதொடங்கி லஜ்ஜையாம்படி அவர்களால் அபரிக்ராஹ்யை
யான சாபத்தைப் ப்ராபித்தகாளியோடே. தமஃப்ரகரையாகையாலும்,
துராசாரையாகையாலும், ஸாத்விகரால் உபேக்ஷணீயையாயிதே
அவளிருப்பது. (சாபமெய்தி-இலச்சையாய-முக்கணன்) “कलत्रं
भूषणम्” “கபாலீத்வம் பவிஷ்யஸி” என்றுப்ரஹ்மாசபிக்கையாலே
லஜ்ஜாவிஷ்டனான லலாடநேத்ரனென்றுமாம். ஆகமாத்ரிமுகத்தா
லேதன்னை ஸர்வேச்வரனாக வுபதேசித்து, லலாடநேத்ரத்வ கங்காத
ரத்வாதிகளாலே தன்னுடைய ஸக்திகளையு மாவிஷ்கரித்து, லோக
த்தை யடங்கக் கும்பிடு கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரஹ்மசாபத்தாலே
க்ஷேத்ரஜ்ஞத்வமும் ஸாஸ்த்ரவச்யதையும் ப்ரகாஸித்தால் லஜ்ஜா
விஷ்டனாகச் சொல்லவேணுமோ. (கூடுசேனைமக்களோடு கொண்
டுமண்டிவெஞ்சமத்தோட) மக்களோடே திரண்ட ஸேனையை
ங்கொண்டு அரைகுலையத்தலைகுலைய யுத்தத்திலேயோட. நம்பி
மூத்தபிரானும் கர்ஷ்ணனும் விஜயத்திலே மண்டினவாறே ருத்
ரனும்பரிகரமும் ஓடுகையிலேமண்டினபடி.

(வாணனாயிரங்கரங்கழித்த) பாணனுடைய ஆயிரந்தோள்க
ளையும் கழித்த. பாணனுடைய ரக்ஷணத்திலே ப்ரதிஜ்ஞைருபண்ணின
ருத்ரனுடைய அபிமாநத்தைக்கழித்தான்; தோள்வலிகொண்டா
டின பாணனுடைய தோள்களையும் கழித்தான். (ஆதிமால்) ஜக
த்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன். “सृष्ट्वैवमिह कान् मूर्ध्नि
युष्मिन्” “கர்ஷ்ண ஏவஹிலோகாநாம் உத்பத்திரபிசாப்யயு:” என்ன
க்கடவதிறே. (பிடுகோயில்) பெரியகோயில். பிடு-பெருமை. (கூடு
நீரரங்கமென்றபேரதே) ஸஹ்யத்தினின்றும் வந்ததும் இப்
பாலுண்டான வர்ஷத்தாலு மாகக்கூடின நீரையுடைத்தான திரு

வரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்து. “சாபமெய்தி - இலச்
சையாய-முக்கணன் - மோடியோடும் - மக்களோடும் - கூடுசேனை-
கொண்டு - வெஞ்சமத்து - மண்டி - ஓடவாணனாயிரங்கரங் கழித்த
வாதிமால் - கூடுநீர் - அரங்கமென்றபேரதான-பீடுகோயில்” என்
றந்வயம். ஆக இரண்டுபாட்டாலும் செய்ததாய்த்து - ஆச்ரித
ர்க்கு விரோதிகளா மித்தனையேவேண்டுவது, எதிர்த்தலை திரியக்
காகவுமாம், ஸர்வாதிகனான ருத்ரனாகவுமாம், அழியச்செய்கைக்குருவ
லயாபீடம் *கொலையானையாய்த்தோற்றுக்கையாலேகொன்றருளிணன்.
கர்ஷணனைத் தோற்பித்து பாணனைரக்ஷிக்கக்கடவோமென்று வந்
த ருத்ரன் தோற்றுப்போம்படிபண்ணினான். “ஹ்ருஷ்ணஃ”
“பாராயமமகிம்புஜை” என்று தோள்வலிகொண்டுவந்த பாண
னுடையதோள்களைக்கழித்தான். ஆக அவர்களுடையநினைவு அவர்
கள்தலையிலே யாக்குமவென்கை. ... (ருங)

அ.— ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஸாத்விதர்க்கு துஷ்ப்
ராபமாம்படியான அரணையுடையலங்கையை அம்பாலே யழித்த
தஸரதாத்மஜன், பிற்பாடர்க்கு ஸ்வபோகவிரோதியான ஸ்வாத
ந்தர்யமாகிற அரணையழிக்கைக்கும், லங்கையிலே பண்ணின ஆ
யாஸத்தாலே வந்த ச்ரமந்திரக் காவேரி சிசிரோபசாரம் பண்ணு
கைக்காகவும் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதேசம் கோயிலென்கி
றார். கீழிரண்டுபாட்டால் - பாஹ்யமான ஸ்வபோகவிரோதிகளை
யழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; இதில்-ஸ்வபோகத்தில் “ஹ்ருஷ்ணஃ”
“மமேதம்” என்றுவரும் ஆந்தரமானஸ்வாதந்தர்யத்தை லங்கையி
லரணையழித்தாப்போலே யழிக்குமென்கிறது.

இலைத்தலைச்சரந்துரந்திலங்கைகட்டழித்தவன்
மலைத்தலைப்பிறந்துழிந்துவந்து நுந்துசந்தநம்
குலைத்தலைத்திறுத்தெறிந்தகுங்குமக்குழம்பினே
டலைத்தொழுகுசாவிரியரங்கமேயவண்ணலே. (ருச)

ப-னா.—இலை - இலைபோலே யிருக்கிற, தலை - தலையை யுடைத்தான,
சரம் - திருச்சரங்களை, துரந்து - ஏவி, இலங்கைகட்டு - லங்கையின் அரணை,
அழித்தவன் - அழித்ததசரதாத்மஜனும்; மலைத்தலைப்பிறந்து-ஸஹ்யபர்வதத்தி
லேபிறந்து, வர்ஷத்திலே வேரோடே பறியுண்டு, இழிந்து வந்து - அந்நீரோ
டே யிழிந்துவந்து, நுந்து - தள்ளாநின்றுள்ள, சந்தநம் - சந்தநமரங்கள்,
குலைத்து - குங்குமப்படர்கொடியை நீர்வந்து குலைத்து, அலைத்து - சுற்றுமலைத்
து, இறுத்து - முறித்து, எறிந்த - வீசின, குங்குமக்குழம்பினே - குங்குமரஜ
ஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அத்தோடே கூட, அலைத்தொழுகு - அலைத்துக்கொ
ண்டுவாரா நின்றுள்ள, காவிரி - திருக்காவேரியால் குழப்பட்ட, அரங்
கம் மேய - கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, அண்ணன் - ஸ்வாமி, தன்
பக்கல்ருசியில்லாதார்க்கு ருசியையுண்டாக்குகைக்கும், ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்
ரணியனாகைக்கும் உரியென்கிறார். (ருச)

வ்யா.— (இலைத்தலைச்சரந் துரந் திலங்கைகட்டழித்தவன்) இலைபோலையிருக்கிற தலையையுடைத்தான திருச்சரங்களுையேவி லங்கையி லாணையழித்த தசரதாத்மஜன். இலைத்தலைச்சரம்-வாய ம்பு. கட்டு - அரண். இவ்வபதாநத்தால் - ராமாவதாரத்தைச் சொ ல்லிற்று, ஸ்வபோகத்தை “ஊஸீக்ஸ்” “மமேதம்” என்ற சூர்ப்பணகி யை யழியச்செய்தவனே அழியச்செய்யவேணுமென்று நினைத்து. (மலைத்தலைப் பிறந்திழிந்து வந்து துந்து சந்தநம்) ஸஹ்யத்திலே பிறந்து வர்ஷத்திலே வேரோடேபறியுண்டு அந்நீரோடே யிழிந்து வந்து தள்ளாநின் றுள்ளசந்தநம்.

(குலைத்தலைத்திறுத் தெறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடலைத்து ஒழுக்குகாவிரி) குங்குமப்படர்கொடியை நீர்வந்து குலைத்துச் சுற்று மலைத்துமுறித்தெறிந்த குங்குமரஜஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அத்தோடேகூடஅலைத்துக்கொண்டுவாராநின்றகாவேரி. இத்தால்- லங்கையையழித்த ச்ரமந்தீரவும், அவன் திருமேனியில் ஸௌகு மார்யத்துக்கு ஸதர்சமாகவும், சந்தநகுங்குமங்களாலே ப்ரீதிப்ோரி தையாய்க்கொண்டு காவேரி அடிமை செய்யும்படியைச் சொல்லிற் று. (அரங்கமேயவண்ணலே) கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்வாமீ. காவேரிஸஹ்யத்தில்நின்றும் அடிமை செய்கைக்கு வந்த தூரத்தோபாதி போருமாய்த்து - ஸ்ரீராப்தியில்நின்று மடிமை கொள்ளுகைக்கு வந்ததூரம். அண்ணல்-ஸ்வாமி. ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கலில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜநகனாகைக்கும், ருசிபிறந்தார் க்கு ஆச்ரயணீயனாகைக்கும், ஆச்ரிதரை அஹங்காரரஹ்தமாகவடி மை கொள்ளுகைக்கு முரியவனென்கை ... (௫௪)

அ.—ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி ஆச்ரிதார்த்தமாகக்கோயி லிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டி, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாய கனாயிருந்துவைத்து எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி என்னை அங்கீ கரித்தாருளினென்கிறார்.

மன்னுமாமலர்க்கிழத்திவையமங்கைமைந்தனாய்ப்
பின்னுமாயர்பின்னைதோண்மணம்புணர்ந்ததன்றியும்
உன்னபாதமென்னசின்தைமன்னவைத்து நல்கினாய்
பொன்னிசூழரங்கமேயபுண்டரீகனல்லையே. (௫௫)

ப-ரை.—மன்னு-மென்மைகுளிர்த்தீநாற்றங்களுையுடைத்தாகையாலே, மா- ச்லாக்யமான, மலர்க்கிழத்தி-தாமமாமலரைப்பிறப்பகமாகவுடைய பெரியபிரா ட்டியாருக்கும், வையமங்கை - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், மைந்தனாய் - இஷ்ட னாய், பின்னும் - அதுக்குமேலே, ஆயர் - இடைக்குலத்தில் பிறந்த, பின்னை

ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஸ்வபோகத்தீர்தவ விரோதி போக்கு கைக்கு, வேறொரு அவதாரமாகாதோ, ராமாவதாரமாகவேணுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வபதாநத்தாலித்யாதி.) குங்குமா ரஜஸ்ஸு - குங்குமதூளென்றபடி. ... (௫௫)

அ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு. இனி மேலாறுபாட்டாலே-திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யதுபவிக்கிறார். இதில் முதற்பாட்டால்-ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனையழியச்செய்தசக்ர வர்த்தித்திருமகன்,பின்புள்ளாரான அநந்யப்ரயோஜநர்க்குஸ்வப்ரா ப்திவிரோதிகளைப்போக்கி அதுகூலவர்த்தி கொள்ளுகைக்குத் திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யதுபவிக்கிறார்.

இலங்கைமன்னனைந்தொடைந்துபைந்தலைநிலத்துகக் கலங்கவன்றுசென்றுகொன்றுவென்றிகொண்டவீரனே விலங்கு நூலர்வேதநாவர்நீதியானகேள்வியார் வலங்கொளக்குடந்தையுட்கிடந்தமாலுமல்லையே. (நுக)

ப-ஸா.—அன்று - வரங்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பு இழக்கும் படியானதசையிலே, சென்று - ஸேதுபந்தநத்தைப் பண்ணிச்சென்று, இலங் கைமன்னன் - லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன், கலங்க-பயப்படும்படிக்கிடாக, அவனுடைய, பை-வலிதான, ஐந்தொடைந்து தலை - பத்துத்தலைகளும், நிலத்து-பூமியிலே, உக-உதிர்ந்து உருமாய்ந்துபோம்படி,கொன்று—, வென்றிகொண்ட - ஜபத்தை லபித்த, வீரனே - வீரத்தன்மையையுடையவனே;வைதி ககர்மாதுஷ்டாதாக்களென்று தோற்றும்படியான, நூல் - யஜ்ஞோபவீதத் தை, விலங்கர் - சரீரத்திலே யுடையவர்களாய், வேதநாவர் - ஸர்வகாலமும் வேதமோதுகிற நாக்கையுடையராய், நீதியான - ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யன்ஸர் வேச்வரனென்று, கேள்வியார் - ஸதாசார்யோபதேச முடைய ப்ராஹ்மண ருடைய, வலங்கொள - அதுகூலவர்த்தியை அங்கீகரிக்கைக்காக, குடந்தை யுள் - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாலல்லையே-ஸர்வாதிகனல்லையோ. (நுக)

வ்யா.—(இலங்கைமன்னன்) குளவிக் கூடுசேர்த்தாப்போலே ஹிம்ஸகர் சேரவர்த்திக்கும் லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன். “रावणोऽस्मिन्” “ராவணோஸம்ஸிஸ்” என்கிறபடியே அந்ததுர்வர்க்கத்துக்கடையநிழலாயிருக்குமவனிதே.(ஐந்தொடைந்து பைந்தலைநிலத்துக) அறுக்கவரிதான பத்துத்தலையையும் பூமியிலேயுதிர்ந்து உருமாய்ந்துபோம்படி. பைந்தலை-வலியதலை. “ஐந்தொடைந்து” என்று-“अष्टौऽयानसः” “தசேந்த்ரியாநநம்” என்கிறபடியே அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு பாதகமான சிலவஞ்சகங்களைநினைக்கிறாராய்த்து. (கலங்கவன்றுசென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே)பயமிருக்கும்படி யறியாதவன் பயத்தாலே போக்கற்றுக் கலங்கும்படி,இவனுக்கு வரங்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப்பிழக்கும்படியானதசையிலே ஜநஸ்தாநவதத்தையும் ஸேதுபந்தநத்தையும் பண்ணிச் சென்று அவனைக்கொன்று விஜயத்தை லபித்த ஆண்புலியானவனே.

ஐம்பத்தாரும்பாட்டு. சிலவஞ்சகங்கள் - மநஸ்ஸு முதலான தசேந்த்ரியங்களை நினைக்கிறாரென்றுஸ்வாபதேசம்.

(விலங்குநூலர்) ஸர்வகாலமும் வைதிக கர்மாநுஷ்டா தாக்களென்று தோற்றும்படியான யஜ்ஞோபவீதத்தை சரீரத் துக்கு நிரூபகமாக வுடையராய். விலங்கு - உடம்பு. (வேதநாவர்) ஸர்வகாலமும் வேதபாராயணம் பண்ணுகையாலே வேதோச்சார ணத்தை நிரூபகமாக வுடையராய். (நீதியானகேள்வியார்) ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன் ஸர்வேஸ்வரனென்று ஸதாசார்யோப தேஸமு டைய ப்ராஹ்மணர். (வலங்கொளக் குடந்தையுள் கிடந்த மாலு மல்லையே) அவர்களுடைய அநுகூலவர்த்தியை ஸ்வீகரிக்கைக்கா கத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனல்லே யோ. வலம் - அநுகூலம். சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய ஆண் பிள்ளைத் தனத்தை ஆராவமுதாழ்வார்பக்கலிலே யநுபவித்தபடி சொல்லிற்றாய்விட்டது. (ருசு)

அ.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. ப்ராப்திவிரோதியைப் போக்கி அநுகூலவர்த்தி கொள்ளுமளவன்றியே, நித்யாநபாயினியான பிரா ட்டியோட்டைஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ராவணனை யழியச்செய்தாப்போலே, பிற்பாடரான ஆச்ரிதர்க்கு அநுபவ விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறபடியை யநுபவிக்கிறார்.

சங்குதங்குமுன்கைநங்கைகொங்கைதங்குலுற்றவன்
அங்கமங்கவன்றுசென்றடர்த்தெறிந்தவாழியான்
கொங்குதங்குவார்குழல்மடந்தைமார்குடைந்தநீர்
பொங்குதண்குடந்தையுட்கிடந்தபுண்டரீகனே. (ருஎ)

ப-னா.—சங்கு - சங்குவளைகள், தங்கு - கழலாதே யிருந்துள்ள, முன் கை - முன்கையை யுடையளாய், நங்கை - ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலு ம் பூர்ணையான பிராட்டியுடைய, கொங்கை தங்கல்-ஸ்தநங்கனோடே ஸம்சுலே ஷிக்கையை, உற்றவன் - விருப்புற்ற ராவணனுடைய, அங்கம் மங்க - சரீரம் அழிகைக்காக, அன்று - பிராட்டி தலைப்பின்னலாலே உச்சுளுக்கிட்டுக்கொண்டு முடிய நினைத்தகாலத்திலே, சென்று - அவனிருந்த விடத்தே சென்று, அடர் த்து - அடைமதிள் படுத்தி, எறிந்த - அவன் சலையை யறுத்து, அந்தஹர்ஷத் தாலே, ஆழியான் - கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்; கொங் குதங்கு - பரிமளம் மாறாத, வார் - நீண்ட, குழல் - குழலையுடைய, மடந்தை மார் - ஸ்திரீகள், குடைந்த - அவகாஹித்த, நீர்-நீரானது, பொங்கு - இவர்க ளுடைய நெருக்கத்தாலே ப்ரவர்த்தமாய், அத்தாலே, தண் - குளிர்ந்த, குடந் தையுள் - திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளுகிற, புண்டரீகனே - புண்டரீகாவயவனே. (ருஎ)

வ்யா.—(சங்குதங்குமுன்கை) வளை கழலாதேயிருந்துள்ள முன்கையை யுடையவள்.

வலம்-ப்ரதக்ஷிணமாகையாலே (அநுகூலமென்கிறது.) (ருசு)

அவன் கொண்டாடும்வளை முன்கைவளையாகையாலே வ்யதி
 ரோகத்தில் கழலுவதும் அதுவேயிதே. இத்தால் - நித்யாநபா
 யினியென்கை. (நங்கை) ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும்
 பூர்ணையானவள்: “ஸ்ரீஸ்யாநஸ்ய ஸ்ரீஸ்யாநஸ்ய” “துல்ய
 ஸீலவயோவீர்த்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம்” என்கிற பிராட்டி
 பக்கவிலே. (கொங்கைதங்கலுற்றவனங்கம் மங்க) திருவடிகளிலே
 தங்கப்ராப்தமாயிருக்க, மாத்ர்விஷயமென்று பாராதே அதிக்ரமத்
 தைநினைத்த ராவணனுடைய ஸரீரமழிகைக்காக. தங்கல்-தொங்கல்.
 இந்த துர்ப்புத்திக்கடி தேஹாத்மாபிமாநமாகையாலே அதுக்கடி
 யான சரீரத்தை யாய்த்து அழிக்கநினைத்தது. (அன்று) உடலையு முயி
 ரையும் பிரித்தாப்போலே, இருவரையும் கடலுக்கக்கரையு மிக்கரை
 யுமாம்படி பண்ணின அன்றென்னுதல்; வேண்டியுத்தரந தஸையி
 லே யென்னுதல். (சென்று) “அபிஷேகஸ்து” “அபியாதாப்ர
 ஹர்த்தாச” என்கிறபடியே அவனிருந்தவிடத்தே சென்று. (அட
 ர்த்தெறிந்த ஆழியான்) அடைமதிட்படுத்தி அவன் தலையையறுத்து
 அந்த ஹர்ஷத்தாலே கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய
 வன். எறிதல் - அறுத்தல்.

(கொங்குதங்குவார்குழல் மடந்தைமார்) பரிமளம் மாறாத
 நீண்ட குழலையுடைய ஸ்தரீகள். (குடைந்தநீர்பொங்கு தன்குடந்
 தையுள்) அவகாஹித்தநீரானது இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே
 ப்ரவீர்த்தமாய், அத்தாலே ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே. இத்
 தால் - ஆராவமுதாழ்வாரை யநுபவிக்கச்சொல்லுமவர்களை, “ஸ்ரீ
 ஸ்ரீஸ்யாநஸ்ய” “ஸதம்மாலாஹஸ்தா:” என்கிறபடியே எதிநோற்று
 க்கொள் றமவர்களையு மங்குத்தைக்கு பரிசாரகைகளாயும் நிற்கும
 வர்களென்கை. (கிடந்தபுண்டரீகனே) தாமரைக்காடு பரப்புமாறப்
 பூத்தாப்போலே யிருக்கிற திவ்யாவயவங்களோடே தன்னை யநுபவி
 ப்பிக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஆகஇரண்டுபாட்டாலே-
 சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையும் அழகையு
 மநுபவித்து, மேலிரண்டு பாட்டாலே - கர்ஷணனுடைய வீரசரித
 த்தையும் அழகையும் ஆராவமுதாழ்வார்பக்கவிலே யநுபவிக்கி
 ரார். (ருஎ)

அ.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ஆசரிதார்த்தமாக யமளார்
 ஜுநங்கள் தொடக்கமானப்ரதிகூலவர்க்கத்தைப்போக்கினீ, அக்கா
 லத்துக்குப் பிற்பாடர்க்குதவுகைக்காக ஆசரிதவாத்ஸல்யத்தாலே
 வந்து கண்வளர்ந்தருளினையல்லையோ வென்கிறார்.

ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. “தங்கு” என்று விசேஷிப்பா னென்
 னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அவன்கொண்டாடுமித்யாதி.) ()

மரங்கெடநடந்தடர்த்துமத்தயானைமத்தகத்
 துரங்கெடப்புடைத்தோர்கொம்பொசித்துகந்தவுத்தமா
 துரங்கம்வாய்பிளந்துமண்ணளந்தபாதவேதியர்
 வரங்கொளக்குடந்தையுட்கிடந்தமாலுமல்லையே. (ருஅ)

ப-னா.—மரம் - யமளார்ஜநமென்னும் மருதமரங்கள், கெட - முறியும்
 படி, நடந்து - தளர்நடையிட்டு, மத்தயானை - மதிக்கப்பண்ணிக்கொண்டுவந்
 த குவலயாபீடத்தின்செருக்குப்போம்படி, அடர்த்து-நெருக்கி, ஓர்- அத்விதீய
 மான, கொம்பு - கொம்பை, ஒசித்து - முறித்து, உரங்கெட - அதின் மிடுக்க
 ழியும்படி, மத்தகத்து - தலையிலே, புடைத்து - புடைத்துக்கொன்றருளி, உகந்
 த - ஆச்ரிதவிரோதிபோகப்பெற்றதென்று உகந்த, உத்தமா - புருஷோத்தம
 னே!; துரங்கம்வாய் பிளந்து - கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து, வாமநனய
 மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தில் சென்றிரந்து நீநோற்றுப் பெற்ற, மண்-பூமியை,
 அளந்த - அளந்தருளிய, பாத - திருவடிகளையுடையனாய், வேதியர் - வேதார்
 த்த தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள், வரங்கொள - தந்தாமபேக்ஷிதங்களை உன்
 பக்கவிலே அபேக்ஷிக்கலாம்படி, குடந்தையுட்கிடந்த - திருக்குடந்தையிலே
 கண்வளர்ந்தனுகிற, மாலல்லையே - வ்யாமுக்தனல்லையோ. (ருஅ)

வ்யா.—(மரங்கெடநடந்து) மருதுகள் முடியநடைகற்று. நட
 க்கையாவது - தவழுகையும், தளர்நடையிடுகையும். (அடர்த்து
 மத்தயானை) மதிக்கப்பண்ணிக்கொண்டுவந்த குவலயாபீடத்தைச்
 செருக்குப்போம்படி நெருக்கி. (மத்தகத்துரங்கெடப்புடைத்தோர்
 கொம்பொசித்து) ஆணைவிழக் குத்துமிடத்தில் அத்விதீயமான கொ
 ம்பைமுறித்து, அதினுடைய மிடுக்கழியும்படி மஸ்தகத்திலேபுடை
 த்து. மதத்தாலே வந்த செருக்கை அதினுடைய நாலுகாலுக்கு
 முள்ளே புக்கு நின்று உழைப்பித்துக்கொடுத்து அதினுடைய
 ஹிம்ஸாபரிகரமான கொம்பைமுறித்துக் கொன்றருளினுனென்ற
 தாய்த்து. (உகந்தவுத்தமா) ஆச்ரிதவிரோதிபோகப் பெற்றதென்று
 உகந்த புருஷோத்தமனே. இங்குபுருஷோத்தமனென்கிறது-ஸ்வ
 ரூபத்தால் வந்த உத்கர்ஷத் தளவன்றியே ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தால்
 வந்த உத்கர்ஷத்தைநினைத்து. குணதிக்யமிதே வஸ்துவுக்கு உத்
 கர்ஷஹேது.

(துரங்கம் வாய்பிளந்து) ஸந்த்யாகாலத்திலே திருவாய்ப்பாடி
 யை யழிக்கவந்த கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து. (மண்ணளந்த
 பாத) ஸ்ரீவாமநனய எல்லார்தலையிலும்வைத்த திருவடிகளையுடை
 யவனே. த்நாவிக்கரமாபதாநம், கேசிவதஸமநந்தரத்திலே கர்ஷண
 னுடைய சேஷ்டிதமாகப் பேசலாம்படியிதே இரண்டவதாரத்து
 க்கு முண்டான ஸௌப்ராத்ரம். அதாகிறது-எல்லாரையும் வரை
 யாதே தீண்டுக்கையும் எதிரிகளை யழகாலே யழிக்கையும்.

ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. நடைதருகை யாவதென்னென்ன;
 அருளிச்செய்கிறார் (தவழுகையும்தயாதி.) உழப்பி - தடுமாறப்
 பண்ணி. (ருஅ)

(வேதியர்வாங்கொளக் குடந்தையுட்கிடந்த மாலுமல்லையே)
வேதார்த்ததாற்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள் தந்தா மபேக்ஷிதங்களை
உன்பக்கலிலே யபேக்ஷிக்கலாம்படிதிருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறவ்யாமுத்தனல்லையோ. வஞ்சகராய் வந்த யமளார்ஜுநங்
களை தன்மௌக்த்யத்தாலேயழித்துஎதிரிகளாகக்கண்முகப்பேதோ
ற்றவந்த குவலயாபீடத்தையும் கேஸரியையும் அநாயாஸேநவழியச்
செய்து,தான் வஞ்சகனாய் எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து
முறையுணர்த்தினபுருஷோத்தமன் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே பிற்பா
டர்க்குதவவந்துகிடக்கிறதேஸம்திருக்குடந்தையென்றதாய்த்து.()

அ.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.பண்டு ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்
போக்கின மிடுக்கனாய்வைத்து, அழகாலும் சீலத்தாலும் ஆச்ரிதரை
யெழுதிக்கொள்ளுகைக்காக வவதரித்த கர்ஷணன்,பிற்பாடருடைய
இழவுதீர ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்புஷ்கலமான திருக்குடந்தையிலே
கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யதுபவிக்கிறார்.

சாலிவேலிதண்வயல்தடங்கிடங்குபூம்பொழில்
கோலமாடநீடுதண்குடந்தைமேயகோவலா
காலநேமிவக்கிரன்கரன்முரன்சிரமவை
காலனோடுகூடவிற்குனித்தவிற்கைவீரனே.

(நுக)

ப-நா.—சாலி - செந்நெலை, வேலி - சுற்றுமுடைத்தாய், தண் - குளிர்
ந்த, வயல் - வயலையும், அதுக்குள்ளாக, தடம் - பெரிய, கிடங்கு-அகழையும்,
அதுக்குள்ளாக, பூ - பூத்த, பொழில் - பொழிலையுமுடைத்தாய், கோலம்-அழ
கிதாய், நீடு - ஓக்கத்தையுடைத்தான, மாடம் - மாடங்கனையுடைத்தாய்,தண்-
குளிர்ந்த, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற,
கோவலா - கர்ஷணனாய்; காலநேமி - காலநேமியும், வக்கிரன் - தந்த வக்ர
னும்,கரன்-க்ரூரனான,முரன்-முராஸூரனுமாகிற இவர்களுடைய,சிரமவை-தலை
யையறுத்து,காலனோடு கூட-அவர்களுடைய ப்ரணன்காலனோடே கூடும்படிக்கீ
டாக, வில்வனைத்த - வில்வனைத்து அம்பெய்தவனாய், விற்கை வீரனே - வில்
பிடித்த பிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைய
வனே.

(நுக)

வ்யா.—(சாலிவேலிதண்வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில்)
செந்நெலைச்சுற்றுமுடைத்தாய், ச்ரமஹரமானவயலையும் அதுக்குள்
ளாகப்பெரிய அகழையும் அதுக்குள்ளாகப்பூத்த பொழிலையுமுடைத்
தாய். இத்தால் - ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு
அதுருபமாக ஸர்வப்ரகார போக்யதையையுடைய தேசமென்
கை. (கோலமாடநீடு தண்குடந்தைமேயகோவலா)தர்சநீயமுமாய்,
ஓக்கத்தையுமுடைய மாடங்கனையுடைத்தாய்,ச்ரமஹரமான திருக்
குடந்தையிலேநித்யவாஸம்பண்ணுகிற கர்ஷணனே. இத்தால்-ஆரா
வமுதாழ்வாருடைய ரஸிகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான போகஸ்தான
மென்கை. “கோவலா” என்கிறது - கர்ஷணனுடைய அழகும்

ஸௌலப்யமும் ஸீலமும் ஆராவமுதாழ்வார் பக்கலிலே காணலாம் படி யிருக்கையாலே. அவதாராந்தரங்களுன்னவொண்ணாது ஸர்வ தாஸாதர்ஸ்யத்தாலே. * “குடந்தையன்கோவலன்குடியடியார்” என்று ஒருதேசவிசேஷத்திலும் ப்ரவித்தமிதே.

(காலநேமி வக்கரன் கரன்முரன்சிரமவை) காலநேமி தந்த வக்கரன் க்ரூரணமுரன் இவர்களுடைய தலைகளையறுத்து. (கால நோடுகூட வில்குனித்த) இவர்கள் பேர்கேட்கவஞ்சங்காலன் இவர் களுக்கு நிர்வாஹகனாய், இவர்களஞ்சிச் சென்று கூப்பிடும்படியாக, ஸங்கல்பத்தா லன்றியே, வில்லாலே யழியச்செய்தவனே. (விந் கைவீரனே) ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்கைக்கு வில்வளைக் கவும் வேண்டாதே, “శ్రీరామభద్రాక్షరీ” “ஸக்ர சாபநிபேசாபே க்ர்ஹீத்வாஸத்ருநாஸநே” என்னும்படியே வில் பிடித்தபிடியிலே அவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தன த்தை யுடையவனே. (௫௯)

அ.—அறுபதாம்பாட்டு. உகந்தருளினநிலங்கள் ஆச்ரயணீயஸ் தலம், போகஸ்தாநம் ஒருதேஸவிஸேஷமென்றிராதே, “நிலையா ரின்றான்” என்று-நிலையழகிலே துவக்குண்பார்க்குத் திருமலையிலே நின்றருளியும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்று - கிடையழகிலே துவக்குண்பார்க்குத்திருக்குடந்தையிலேகண்வளர்ந்தருளியும், இப் படிசெய்தருளிற்று, போக்தாக்களான ஆச்ரிதர்பக்கலுள்ளவ்யாமோ ஹமிதே யென்கிறார்.

செழுங்கொழும்பெரும்பனிபொழிந்திடவுயர்ந்தவேய்
விழுந்துலர்ந்தெழுந்துவிண்புடைக்கும்வேங்கடத்துள்ளின்று
எழுந்திருந்துதேன்பொருந்துபூம்பொழிற்றழைக்கொழும்
செழுந்தடங்குடந்தையுட்கிடந்தமாலுமல்லையே. (௬௦)

ப-ஊ.—செழும் - பருத்து, கொழும் - தாளைகளாய் விழுகிற, பெரும்ப னி - மூடுபனியானது, பொழிந்திட - சொரிய, உயர்ந்த - ஒங்கின, வேய்-மூங் கில்கள், விழுந்து - பனியின்கனத்தாலே தறையளவும் சாய்ந்து, உலர்ந்து-ஸூ ர்யகிரணத்தாலே பனி உலருகையாலே, எழுந்து - தலையெடுத்து, விண்புடைக் கும் - ஆகாசத்தி னெல்லையிலே முட்டும், வேங்கடத்துள் நின்று - திருமலையி லே நின்றருளி, தேன் - வண்டிகள், எழுந்திருந்து - கிளர்ந்து பரவி, பொ ருந்து - திரியவும்படிந்து வர்த்திக்குமதாய், தழை - தழைத்து, கொழும்-சிரத் தையையுடைத்தாய், பூ - பரப்புமாறப் பூத்த, பொழில் - பொழிலை யுடைத்

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அழகுமுதலானவற்றை அவதா ரங்களுக்கு இல்லையென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அவதாராந்தரயித் யாதி.) க்ர்ஷ்ணனே யென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (குடந்தையன்கோவலனித்யாதி.) (௬௧)

தாய், செழும் - உழகிய, தடம் - தடாகத்தை யுடைத்தான, குடந்தையுள்-
திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த - கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாலல்லையே - வ்யாமு
க்தனல்லையோ. (௬௦)

வ்யா.— (செழுங்கொழும்பெரும்பனிபொழிந்திட) பருத்து
தாராகளாய் விழுகிற மூடுபனிசொரிய.செழுமை-பெருமை.கொழு
ப்பு - கொழுமை. இடைவிடாதேதாராகளாய் விழுகை. செழுமை-
வண்மை. பெரும்பனி - மூடுபனி. இப்படி பனியை வர்ணிக்கிறது.
ஏதேனுமாகத் திருமலையிலே ஸம்பந்தித்தவை தமக்கு மனோஹர
மா யிருக்கையாலே. (உயர்ந்தவேய்விழுந்து) ஒங்கினமூங்கில்கள்
பனியால்வந்த கனத்தாலே தறையளவும் சாய்ந்து. “செழுங்கொ
ழும் - உயர்ந்தவேய் - பெரும்பனிபொழிந்திட - விழுந்து” என்று
மாம். அப்போது - பெருத்து ச்ரத்தையை யுடைத்தாய் உயர்ந்த
மூங்கில்களென்றாகக் கடவது. திருவேங்கட முடையானுடைய
விசேஷகடாக்ஷமே வினோநீராக வளருகிறவை யென்கை. (உலர்ந்
தெழுந்து விண்புடைக்கும் வேங்கடத்துள் நின்று) ஆதித்யகிரண
ங்களாலே பனியுலருகையாலே, பனியுலர்ந்தவாறே தலையெடுத்து
ஆகாசத்தினெல்லையிலேமுட்டுந் திருமலையிலேநின்றருளி.இத்தால்-
திருவேங்கடமுடையானுடைய விசேஷகடாக்ஷத்திலே தலையெடுக்
கையும் வ்யதிரோகத்தில் தறைப்படுகையும் அத்தேசிகமானபதர்த்தங்
களுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடத்துக்கு த்யோதகமென்கை.

(எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழும்)
வண்டுகள்கிளர்ந்துபரவாத்திரியவும்படிந்துவர்த்திக்குமதாய்,தழை
த்துச்ரத்தையையுடைத்தாய், பரப்புமாறப்பூத்த பொழிலையுடைய
தேசம். இத்தால் - வண்டுகள் பொழிவின்மதுவெள்ளத்தாலே அவ
காஹிக்கமாட்டாதே அலமாக்குமென்கை. (செழும் தடங்குடந்தை
யுள்) விடமாட்டாதே அப்பொழி லுக்குள்வாயில் அழகிய தடாகத்
தையுடைத்தானதிருக்குடந்தையிலே.இத்தால்-அத்தேசத்தில் திர்ய
க்குக்களும்போக்யத்தாலேவந்துகளித்துவர்த்திக்கும்படியாயும்தாப
த்ரயாது ரர்க்குக்கண்டபோதே ச்ரமஹரமாயுமிருக்கும்தேஸமென்
கிறது.(கிடந்தமாலுமல்லையே) “கிடையழகிலே துவக்குண்டு அநு
பவிப்பாராரோ” என்று அவஸைப்ரதீக்ஷையுக்கொண்டு கண்வளர்ந்
தருளுகிற வ்யாமுக்தனல்லையோ. ... (௬௦)

அ.—அறுபத்தோராம்பாட்டு. இப்படி போகஸ்தாந மாகை
யாலே ஆராவமுதாழ்வார்திருவடிகளிலேதாமதுபவிக்க விழிந்தவிட
த்தில், வாய்திறத்தல் அணைத்தல் செய்யாதே ஒருபடியேகண்வளர்
ந்தருளக்காண்கையாலே, ஸுகுமாரமான இவ்வடிவைக்கொண்டு த்
ரைவிக்ரமாதி சேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகையாலேதிருமேனிரொந்து

கண்வளர்ந்தருளுகிறாராகத் தம்முடையபரிவாலே அதிசங்கித்து
என்பயம்கெடும்படி ஒன்றை நிர்ணயித்து எனக்கருளிச் செய்ய
வேணுமென்கிறார். இதொழியப்ராங்ந்யாயத்தாலே அர்ச்சாவதார
ஸங்கல்பமென்னவொண்ணாதிதே இவர்க்கு.

நடந்தகால்கள்நொந்தவோநடுங்கஞாலமேனமாய்
இடந்தமெய்குலுங்கவோவிலங்குமால்வரைச்சுரங்
கடந்தகால்பரந்தகாவிரிக்கரைக்குடந்தையுள்
கிடந்தவாறெழுந்திருந்துபேசுவாழிகேசனே. (சுக)

ப-ரை.—நடந்த - திருவுலகளந்தருளின, கால்கள் - திருவடிகள், நொந்
தவோ-நொந்த ஆயாஸம் பொறுமையாலேயோ; நடுங்க - பூமிப்பிராட்டி தன்
னை உத்தரிக்கைக்கு ஒருவழிகாணாதே நடுங்குகிறதசையிலே, ஞாலம்-பூமியை,
ஏனமாய் - மஹாவராஹமாய், இடந்த - அண்டபித்தியிலே புக்கு இடந்தெடுத்
துவது பொறுமே, மெய்குலுங்கவே - திருமேனியிலுண்டான ஆயாஸத்தாலே
யோ; விலங்கு - நீர்வரவொண்ணாதபடி இருவிலங்கான, மால்வரை - பெரியம
லைகளையும், சுரம்-மணற்காடுகளையும், கடந்த-கடந்த நீரோடு, கால்பரந்த-கால்
பரந்து வருகிற, காவிரி-காவேரி யடிமைசெய்ய, கரை - அதன்கரையிலுள்ள,
குடந்தையுள்-திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தவாறு-கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை
விட்டு, எழுந்திருந்துபேசு-எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும்; வாழி - இக்
கிடையழகு நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; கேசனே-குழலைப்பேணி என்கலேசத்
தைத்தீர்த்தருளவேணுமென்கிறார். (சுக)

வ்யா.—(நடந்தகால்கள்நொந்தவோ) “வடிவினையில்லா மலர்
மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்கிறபடியே ஸுகு
மாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திருவுலகளந்த விது பொறுமே
நொந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்க்காட்
டிலும் மலையிலும் ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திரிந்த
வது பொறுமேநொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ. “எவ்வாறுநட
ந்தனை யெம்மிராமாவோ!” என்று - ஸௌகுமார்யத்தை யறியுமவர்
கள் கூப்பிடும்படியாயிதேயிருப்பது. நடந்ததுபொறுமேகண்வளர்
ந்தருளுகிறதாகில் நான் திருவடிகளைப்பிடிக்க. (நடுங்க ஞாலமேன
மாயிடந்த மெய்குலுங்கவோ) அன்றிக்கே, பூமிக்கபிமானிநியான
பிராட்டி, பாதாளகதையாய்த் தன்னுடைய உத்தரணத்துக்கு ஒரு
வழிகாணாதே நின்னுநடுங்குகிற தசையிலே, பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்
தீர்ணையான பூமியை மஹாவராஹமாய் அண்டபித்தியிலே புக்கிடந்
தவதுபொறுமே திருமேனியில் ஆயாஸத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகி
றதோ!; அதுவாகில் நான் திருமேனியைப்பிடிக்க. (விலங்குமால்வரை
ச்சுரம் கடந்தகால்பரந்த காவிரிக்கரை) நீர்வரவொண்ணாதபடி இரு

அறுபத்தோராம்பாட்டு. ப்ராங்ந்யாயம் - திருவெஃகாவிலும்
அர்ச்சாவதார ஸமாதிகுலைந்து கார்யம் செய்கை.

விலங்கான பெரியமலைகளையும் சுரங்களையும் கடந்த நீரோடு கால்பர
ந்து வருகிறகாவேரிக்கரையிலே.சுரம்-காடும்;அருநெறியும்.இத்தால்-
ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக் கதுகூலமாக சிசிரோ
பசாரம் பண்ணுகைக்கு, காவேரி, மலையென்ன அருநெறியென்ன
இவற்றைக்கடந்து தன்னபிரிவேஸம் தோற்றப்பரந்து வந்தபடி
யைச் சொல்லிற்றென்கை. (குடந்தையுள் கிடந்தவாறு) காவேரி
அடிமைசெய்யத் திருக்குடந்தையிலே ச்ரமம்தோற்றக் கண்வளர்ந்
தருளுகிறபடியை. காவேரி சிசிரோபசாரம்பண்ணக் காண்கையா
லும், திருவெஃகாவில் கிடையில், “சாயா
வாஸத்வமதுகச்சேத்” என்கிறபடியே தொடர்ந்துபோரக்காண்
கையாலும், கோயிலிலும் “உன்னபாதமென்னசிந்தைமன்னவை
த்து நல்கினாய்” என்று தன்னபிமதம் பெறுகையாலும், திருக்குடந்
தையில் முகந்தாராதேகண்வளர்ந்தருளுகைக்குஹது ச்ரமமென்
றிருக்கிறார். ஆராவமுதாழ்வாரும் இவருடைய பரிவினெல்லையை
யதுபவிக்கைக்காகவும் படுக்கைவாய்ப்பாலும் கண்வளர்ந் தருளு
கிறார். (எழுந்திருந்துபேசு) இதுக்கு ஹேதுவை, கண்வளர்ந்
தருளாநிற்க அருளிச்செய்ய வொண்ணாது, என்பயங்கெட எழுந்
திருந்து அருளிச்செய்யவேணும். எழுந்திருக்கும்போதை சேஷ்
டிதத்தாலும், அருளிச்செய்யும் போதை ஸ்வரத்தாலும் என
க்கு பயங்கெடவேணும்.(வாழி) அப்படி யருளிச்செய்யாமையாலே,
“ஆயுஷ்” “ஆயுஷ்மந்” என்னுமாப்போலே யொருநீங்கினறிக்கே
கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமெ
ன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (கேசனே) கேசவசப்தமா
ய்இடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிற தென்னுதல்; கேசத்தை யுடை
யவென்னுதல். இரண்டுக்கும் * ஸ்நிக்தநீலகுடிலகுந்தளனென்ற
ர்த்தம். இத்தால்-“கேசவஸ்க்லேஸநாஸந” என்
கிறபடியே-திருக்குழலைப்பேணி என்னுடைய க்லேசத்தைத் தீர்த்த
ருளவேணுமென்கை. (சுக)

அ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. திருக்குடந்தையிலே கண் வளர்ந்தருளின விதுக்கு ஹேதுநிர்ஸயிக்கமாட்டாதே பீதரான வர்க்கு, ஹிரண்யணை யழியச்செய்த வீரத்தோடே திருக்குறுங் குடியிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு தரித்து, நம்பியடைய ஸௌகுமார்யத்தை யதுஸந்தித்து முரட்டுஹிரண்யணை யழியச்செய்தாயென்பது உன்னையே யென்று விஸ்மிதராகிரார்.

சீரமத்தாலேகண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்பானென், அர்ச்சாவ
தாரஸமாதியாலே கண்வளர்கிறுனென்னவொண்ணுதோவென்ன;
அருளிச்செய்கிறார் (காவேரிசிரோபேத்யாதி.) ... (சுக)

கரண்டமாடுபொய்கையுட்கரும்பனைப்பெரும்பழம்
புரண்டுவீழுவானைபாங்குறுங்குடிநெடுந்தகாய்
திரண்டதோளிரணியன்சினங்கொளாகமொன்றையும்
இரண்டுகூறுசெய்து கந்தசிங்கமென்பதுன்னையே. (கூஉ)

ப-ஊ.—கரண்டம் - நீர்க்காக்கைகள், ஆடு-முழுகாநின்றன, பொய்கை
யுள் - பொய்கையிலே, பனை-பனையினுடைய, கரு-கறுத்து, பெரு - பெரிதான,
பழம்—அதினின்றும் விழுந்து, புரண்டு—, வீழ-நீரிலேவிழ, அத்தை நீர்க்காக்
கையாகக்கருதி, வானை - வானைகள், பாய் - அஞ்சிப்பாயாநின்ற, குறுங்குடி-
திருக்குறுங்குடியிலே, அழகு முதலிய ஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற,
நெடும்தகாய் - மஹாப்ரபாவனே, திரண்ட - திரட்சிபெற்ற, தோள் - தோளை
யுடையனான, இரணியன்-ஹிரண்யனுடைய, சினம்கொள்-சினம்மிக்க, ஒன்று-
அத்விதீயமான, ஆகத்தை - சரீரத்தை, இரண்டு கூறுசெய்து - இருகூறுகப்பிள
ந்து, உகந்த - சிறுக்கனுடைய விரோதிபோக்கப்பெற்றோமென்று உகந்த, சிங்
கம் என்பது - நரலிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது, உன்னையே - அத்
யந்த ஸுகுமாரான வுன்னையே. (கூஉ)

வ்யா.—(கரண்டமித்யாதி)நீர்க்காக்கை ஸஞ்சரிக்கும்பொய்கை
யிலே, பனையினுடைய கறுத்தபெரிய பழம் அதினின்றும் விழுந்து
புரண்டு நீரிலேவிழ, நீர்க்காக்கையாகக் கருதி வானைகள் அஞ்சிப்
பாயாநின்ற திருக்குறுங்குடியிலே, அழகும் ஸௌகுமார்யமும்ஸீல
மும் மேன்மையுமாகிறஇஸ்ஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிறமஹா
ப்ரபாவனே. கரண்டம்-நீர்க்காக்கை. ஆடுகை-நடையாடுதலென்னு
தல்; முழுகுதலென்னுதல். தகை - இயல்வு. போலியைக்கண்டு
வானையானது அதிசங்கைபண்ணுகிறவிது, அத்தேஸத்தின்பதார்த்
தங்கள் நம்பிபக்கல் அஸ்தானேபயசங்கை பண்ணுகிறபடிக்கு ஸூ
சகமா யிருக்கிறது.

(திரண்ட தோளிரணியன்) திரட்சிபெற்ற தோளையுடைய
ஹிரண்யன். அவன் வலியைக் கோட்சொல்லித் தருகிறதோ
ளென்கை. அதவா, தேவர்களுடைய வலியடங்கத் திரண்டதோ
ளென்றுமாம். “इन्द्रोऽस्यैश्वर्य” “இந்த்ரத்வமகரோத்தை
சத்ய” இத்யாதி. (சினங்கொளாகம்) நெஞ்சில்க்ரோதம் வடிவி
லே தோற்றியிருக்கிறபடி. சினம்மிக்கவடிவு. (ஒன்றையுமிரண்டு
கூறுசெய்து) இஸ்ஸுகுமாரமான வடிவைக்கொண்டு அத்விதீய
மான ஹிரண்யன்சரீரத்தை இரண்டுகூறுகப்பிளந்து. (உகந்த
சிங்கமென்பதுன்னையே) சிறுக்கனுடைய விரோதி போக்கப்பெற்
றோமென்று உகந்த நரலிம்ஹமாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுவது
அத்யந்த ஸுகுமாரான வுன்னையே. “इन्द्रोऽस्यैश्वर्य”

அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. இந்த்ரத்வம் - அஸ்ரர்களைல்லா
ருங்குடி ஹிரண்யனே இந்த்ரனாக ப்ரதிபத்திபண்ணினார்கள்.

* அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியான உன்மேன்மை பாராதே அவர்க ளுடைய ஹ்ர்தயத்திலே சென்று சுபாச்ரயமாய்க்கொண்டு, அநாதி காலம் விஷயாந்தர ப்ரவணமாய்ப் போந்த ஹ்ர்தயமென்று குத் வியாதே ஆஸநபலத்தாலே ஜயிப்பாரைப்போலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ் டையாக விருந்து, ஆந்தரமாயும் பாஹ்யமாயுமிருந்துள்ள அறுபவ விரோதிகளான துக்கங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவ னே. அநந்யப்ரயோஜநரானவர்கள் ஸாதநாந்தர நிஷ்டயோயாகி லும் அவர்கள் ஹ்ர்தயத்திலே செல்லுகையும், நெடுநாள் விஷயாந் தரப்ரவணமான ஹ்ர்தயமென்று குத்வியாதே அதிலே நற்றரிக்க விருக்கையும், ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளான அவித்யாகர்ம வாஸ நாதினைப் போக்குகையும் தேவரீர்க்கே பரமிதே. “ஐக்ஷணீ” “யோகோயோக விதாந்நேதா” என்னக்கடவதிதே.

ஸாதநாந்தர நிஷ்டயென்று பாராதே அநந்யப்ரயோஜநரென் கிற விவ்வளவேபார்த்து அவர்களுடைய ஹ்ர்தயத்திலேசென்று, உன்னைப்பெறுகைக்கு கர்ஷிபண்ணின விவ்வளதார்யம் பொறுமே உன்பக்கல் த்வேஷம் பண்ணியிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள்திறத்திலே பண்ணினவிலை என்னநீர்மையென்கிறார்மேல் (குன்றிருந்த வித் யாதி) மலைகள் சேரவிருந்தாப்போலே ஒங்கின மாடங்களுடைய திருப்பாடகத்திலும், அப்படியே யிருந்துள்ள திருவூரகத்திலும்; “முகங்காட்டுவாருண்டோ” என்று திருவூரகத்திலே நின்றருளி யும், “ஒருத்தரையும்கண்டிலோம்” என்று சோம்பாதே திருப்பாடக த்திலே யிருந்தருளியும், அவ்விடத்திலும் ஆதரிப்பா ரில்லாமையா லே ருசிபிறந்தவன்று கிடையழகைக்கண்டு ஆதரிக்கிறார்களென்று திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படிசெய்தருளின விது என்ன நீர்மையென்கிறார். உன்னைப் பிரியமாட்டாத நித்யஸூரிக ளுக்கும் நித்யாநுபவவிஷயமாகலாம், உன்வாசியறியாதார் பக்கலீ லே மேல்விழுந்து அவர்களைத் திருத்தி யநுபவிக்க நினைக்கவுமாம், “உன்னைநோக்கோம்” என்றிருந்தஸம்ஸாரிகளுடை வுகப்பையாசை ப்பட்டு வளைப்புக்கிடக்கிற விதென்னநீர்மையென்கிறார். (சூந)

அ.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்னநீர்மையையுடை யவன், எனக்கு ருசிஜநகனாகைக்காகத் திருவூரகந்தொடக்கமான

அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. ஸாதநாந்தரநிஷ்டர் தங்கள் ஸத் கர்மத்தாலே விரோதியைப்போக்கிக் கொள்ளுகையொழிய அவர்க ளுக்கு நாம் வேணுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ர யோஜநநித்யாதி.) ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கும் அவன்வேணுமென் னுமதுக்குப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஐக்ஷணீ - யோகோயோ கேத்யாதி.) (சூந)

திருப்பதிகளிலே வர்த்தித்து ருசிபிறந்தபின்பு, என்பக்கல் அதி
வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைபலி
த்தது என்பக்கலில் என்கிறார்.

மன்றதெந்தையூரகத்திருந்ததெந்தைபாடகத்
தன்றுவெஃகணைக்கிடந்தென்னிலாதமுன்னெலாம்
அன்றுநான்பிறந்திலேன்பிறந்தபின்மறந்திலேன்
நின்றதுமிருந்ததுங்கிடந்ததுமென்னெஞ்சுளே. (சுசு)

ப-ரை.—எந்தை-எனக்கு ஸ்வாமியானவன், ஊரகத்து - திருவூரகத்திலே,
நின்றது-நின்றருளினதும், எந்தை-என்னுடையஸ்வாமி, பாடகத்து-திருப்பாட
கத்திலே, இருந்தது-இருந்தருளினதும், அன்று-இவ்விரண்டு திருப்பதிகளிலும்
எனக்கு ருசிபிறவாதவன்று; வெஃகணை - திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது - கண்
வளர்ந்ததும், என்னிலாதமுன்னெலாம்-நான் அபிமுகீகரிப்பதற் முன்பெல்லா
ம்; அன்று-ஸ்ரீஷ்டிகாலத்திலேநாமரூபங்களைத்தந்தருளினவன்று, நான்—, பிறந்
திலேன்-அஜ்ஞையுட்போனேன்; பிறந்தபின் - அவன்சேஷி நான்சேஷம் என்
னும் அறிவு பிறந்தபின்பு, மறந்திலேன்-மறந்தறியேன்; எனக்கு மறக்கவொண்
றாதபடி ருசிபிறந்தபின்பு, நின்றதும் - நின்றருளினதும், இருந்ததும் - இருந்
தருளினதும், கிடந்ததும்-கண்வளர்ந்தருளினதும், என்னெஞ்சுள் - என்மநஸ்
விலேயாம். (சுசு)

வ்யா.—(நின்றதெந்தையூரகத்து) த்நாவிக்கரமம் பண்ணின
தூளிதாநந் தோற்றத் திருவூரகத்திலே நின்றருளிற்று, எனக்கு
ஸ்வாமியென்று நானிசைகைக்காக. நிலையழகைக்காட்டி ருசியைப்
பிறப்பித்து, த்நாவிக்கரமாபதாநத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து முறையை
யுணர்த்துகைக்காக வென்கை. அதவா, எனக்குஇசைவின்றிக்கே யி
ருக்கச்செய்தேயும் வந்து நின்றருளுகிறது உடையவன் உடைமை
யை யிழக்கமாட்டாமையாலே நின்றருளுகிறு நென்றுமாம். (இரு
ந்த தெந்தைபாடகத்து) அந்தநிலையழகிலும் எனக்கு ஆபிமுக்யம்
பிறக்கக்காணாமையாலே இருப்பழகைக்காட்டி, “*कुञ्जितं शृणुष्व*”
“குணர்த்தாஸ்யமுபாகத:” என்கிறபடியே-“நீஎனக்கு ஸ்வாமி, நா
ன் அடியேன்” என்னும்முறையுணருகைக்காகத் திருப்பாடகத்திலே
யிருந்தருளிான். (அன்று வெஃகணைக்கிடந்தது) கீழ்ச்சொன்னவி
ரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவன்றாகத்திருவெஃகா
விலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். அத்திருப்பதிகளை ஆச்ரயித்த கால
த்துக் கவதியென்னென்னில் (என்னிலாத முன்னெலாம்) நானில்
லாத முற்காலமெல்லாம். நான் அபிமுகீகரிப்பதற்குமுன்பெல்லாம்.
“என்னுகிநானுகி” என்னக்கடவதிறே. உபயவிபூதிநாதனான தான்

அறுபத்துநாலாம்பாட்டு. “என்னிலாத” என்றதுக்கு, “நா
னிலாத” என்றவிடமுண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார். (என்
னுகிநானுகியென்று.)

ஸம்ஸாரியானவெனக்கு ருசிபிறவாதகாலமெல்லாம் ருசிபிறக்கைக் காக நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாவதே!. என்னுடையஸத்தைதன் னுடையகடாக்ஷாதீநமாயிருக்க, இத்தலையில் கடாக்ஷம்தனக்குத்தே ட்டமாவதே!.

அக்காலத்தில் நீர்செய்த தென்னென்னில் (அன்றுநான்பிற ந்திலேன்) தன்திருவடிகளிலே தலேசாய்க்கைக்காக ஸர்ஷ்டிகாலத் த்திலே நாமரூபங்களைத் தந்தருள விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தா லே அதுபலிக்கப் பெற்றிலேன். (நான்பிறந்திலேன்) ஆத்மாவுக்கு ஜந்மமாகிறது அஜ்ஞாநலாபமாகையாலே அஜ்ஞானப்போனேன். “అసద్బ్రహ్మేణామేతి వేதசేత్-అஸந்நேவஸபவதி” “அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத்-அஸந்நேவஸபவதி” என்னக்கடவதிமே. “గర్విన్ బ్రహ్మహి” “கர்வியாந்ப்ரஹ்மதஃபிதா.” (பிறந்தபின் மறந்திலேன்) அவன் கர்வியாக வெனக்கு அறிவு பிறந்தபின்பு மறந்தறியேன். “మత్తஸ்மீந்திஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச.” “மத்தஸ்மீந்திஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச.” அவனடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநம், “மதிநலம்” என்கிறபடியே-பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாகையாலே விஸ்மீந்திப்ரஸங்கமில்லையிமே. ஆக, தன்னுடையஸத்பாவா உஸத்பாவங்களாகிறன-பகவத்விஷய த்திலே ருசிபிறக்கையும், அதின்றிக்கே யொழிகையும். (நின்றது மிருந்ததுங் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே) எனக்கு மறக்கவொண் னாதபடி ருசிபிறந்த பின்பு, அவன், திருப்பதிகளில் பண்ணினசெயல் களெல்லாவற்றையும், திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு என்னு டைய ஹ்ரதயத்திலே பண்ணியருளா நின்றான். முதலிலே தான் என்பக்கலிலே அபிரிவிஷ்டனாய், அஸத்ஸமனா யிருந்துள்ள வென் னையும் உளனும்படி பண்ணி, தன்னை மறக்கவொண்ணாதபடியான ப்ரேமத்தை விளைத்து, அதுக்கு விஷயபூதனாய்த் தன்னுடையவிடா யுந் தீர்ந்தானென்றதாய்த்து. “சிந்தையுட் சென்றிருந்து தீவினை கள் தீர்த்த” என்றார் - கீழ்; “நின்றது மிருந்ததும் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே” என்று அதுபவத்தைச் சொன்னார் - இங்கு. இவை யிரண்டாலும் - ஸாதநாந்தரநிஷ்டரிற்காட்டில் தம்முடைய வதிகாரத்துக் குண்டான வேற்றத்தை யருளிச் செய்துவிட்டா ராய்த்து. (கூச)

அ.—அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. தம்திறத்தில் ஈசுவரன் பண் ணின வுபகாரமானது தம்திருவுள்ளத்தில்நின்றும் பேராமையாலே பின்பும் அதிலே கால்தாழ்ந்து, திருமலையில் நிலையும், பரமபதத்தி லிருப்பும், ஸ்ரீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளின விதுவும், எனக்குத் தன்திருவடிகளிலே ருசிபிறவாத காலமிமே யென்கிறார்.

நிற்பதுமொர்வெற்பகத்திருப்புவிண்கிடப்பதும்
நற்பெருந்தினைக்கடலுணுனிலாதமுன்னெலாம்
அற்புதனந்தசயநனாதிபூதன்மாதவன்
நிற்பதுமிருப்பதுங்கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே.

(சுரு)

ப-பா.—ஓர்-அத்விதீயமான, வெற்பகத்து-திருமலையிலே, நிற்பதும்-நின்றருளினதும், விண்ணிருப்பும் - பரமபதத்திலிருந்தருளினதும், நல்-தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற, தினை-தினைக்கடலுடைத்தாய், பெரு - பரப்பையுடைத்தான, கடலுள் - திருப்பாற்கடலிலே, கிடப்பதும் - கண்வளர்ந்தருளினதும், நான் இலாத முன்னெல்லாம் - நான் அஸத்கல்பனாய்க்கிடந்த காலமெல்லாம்; அற்புதன்-ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபரிபூர்ணனாய், அநந்தசயநன் - திருவநந்தாமுவான் மேலே பள்ளிகொண்டருளுகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், ஆதிபூதன் - ஜகத்காரணபூதனாய், மாதவன் - ச்ரியக்பதியான ஸர்வேச்வரன், நிற்பதும்-நின்றருளுவதும், இருப்பதும் - இருந்தருளுவதும், கிடப்பதும் - பள்ளிகொண்டருளுவதும், என்னெஞ்சுள் - என் ஹ்ரதயத்திலேயாம்.

(சுரு)

வ்யா.—(நிற்பதுமொர்வெற்பகத்து) அத்விதீயமான திருமலையிலே நிற்பதுவும். திருமலைக்கு அத்விதீயத்வம்-“கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைக்கு எல்லையிலமாயிருக்கை. ஸ்தாவரங்களுக்கும் திரியக்குக்களுக்கும் தத்ப்ராயரானவேடர்க்கும் திருவடிகளிலேருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு நிற்கிறநிலையிறே.(இருப்பும்விண்)ருசிபிறந்தானா அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸ-ஞிரிகளோபாதி முகங்கொடுத்து அதுபவிப்பிக்கைக்காக வெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்திலிருப்பும்.(கிடப்பதும்நற்பெருந்தினைக்கடலுள்)தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கிற தினைக்கடலுடைத்தாய், “தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி” என்கிறபடியே விஸ்தீர்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு வேண்டும் பரப்பையுடைத்தாய், திளையாகிற கைகளாலே திருவடிகளைவருட ஸ்ரீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுவதும். (நான்இலாத முன்னெல்லாம்) தன்னோடுண்டான முறையை யறியாதே நான் அஸத்ஸமனாயிருந்த காலமெல்லாம்.

இப்படி என்பக்கலிலே அத்யபிரிவேசத்தைப்பண்ணுகிறவன் ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணன் கிடொன்கிறது மேல்(அற்புதனந்தசயநனாதிபூதன்மாதவன்)ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குணபரிபூர்ணனாய், அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், உபயவிபூதிநாதத்வத்துக்கும் அவ்வருகானச் ச்ரியபிதித்வத்தையுமுடையவன் கிடொன்னுதல். என்னைப்பெற்றபின்பு அவனுக்கு இவையெல்லாம் நிறம்பெற்ற தென்னுதல். (நிற்பது மிருப்பதுங்கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே) “கல்லும் கனைகடலும்வைகுந்தவானாடும்புல்லென்றொழிந்தன கொலே பாவம்” என்கிறபடியே அத்திருப்பதி

களைக்காற்கடைக்கொண்டு அவ்விடங்களில்நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என்னெஞ்சிலேயாய்த்து.நிஹீ நாக்ரோஸரனானவென்னை விஷயீகரித்தவாறே திருமலையில் நிலையும் மாறி என்னெஞ்சிலே நின்றருளிநான்; தன்திருவடிகளில்போக்யதையைஎனக்கறிவித்தபின்புபரமபதத்தி லிருப்பைமாறி என்னெஞ்சிலே போகஸ்தாநமாயிருந்தான்; “சுஹஸுஸுஸுஸு” “தாபார்த் தோஜலஸாயிரம்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைக் காட்டி யென்னுடைய ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்தபின்பு திருப்பாற்கடலில்கிடையைமாறி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்ந்தருளித் தன்விடாய் தீர்ந்தான். இப்படி என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் என்னால் மறக்கலாயிருக்கிறதில்லையென்கிறார். (கூரு)

அ.—அறுபத்தாறும்பாட்டு. பகவத்விஷயம் ஸுலபமாயிருக்க, ஸம்ஸாரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதூஷித மென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷவித்தமாயிருக்க, பகவத்ஸமாச்சரயணம் அபுநராவர்த்திலக்ஷணமான மோக்ஷப்ரதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் பகவத்ஸமாச்சரயணம்பண்ணாதிருக்கிற ஹேது என்னோ! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

இன்றுசாதனின்னுசாதலன்றியாரும்வையகத்

தொன்றிகின்றவாழ்தலின்மைகண்டுநீசொன்கொலோ

அன்றுபாரளந்தபாதபோதையொன்றிவானின்மேல்

சென்றுசென்றுதேவராயிருக்கிலாதவண்ணமே.

(கூசு)

ப-ரை.—இன்று சாதல்-பிறந்து தன்னையின்னானென்றறிந்தவுடனே முடிதல்; நின்னுசாதல்-நூறுபிராயம் சென்றபின்முடிதல்; அன்றி - இப்படியன்றிக் கே, யாரும் - பேரளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளும், வையகத்து - பதினான்கு லோகங்களிலும், ஒன்றி நின்று - ஒருபடிப்படநின்று, வாழ்தலின்மைகண்டும்-ஜீவிக்குமதில்லாமையைக்கண்டுவைத்தும், நீசர் - அறிவிலிகள்; அன்று - பூமி மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்டவன்று, பாரளந்த - பூமியை யிரண்டடியாலேயுளந்துகொண்ட, பாதபோதை - திருவடித்தாமரைசுனை, ஒன்றி - ஆச்ரயித்து, வானின்மேல்சென்று - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று சென்று-பரமபதத்திலேபோய், தேவராயிருக்கலாதவண்ணம்-நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே யொழிகைக்கு ஹேது, என்கொலோ - என்னோ வென்கிறார். (கூசு)

வ்யா.—(இன்றுசாதல்) யோஷித்புருஷ ஸம்யோகஸமநந்தரம் முடிதல்; பிறந்து தன்னை யின்னானென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணின ஸமநந்தரத்திலே முடிதல். “ஈஷுஷுஷு” “கர்பாஷ்டமேஷு”

அறுபத்தாறும்பாட்டு. கர்ப்பத்திலிருப்பையும் ஆயுஸ்ஸாகச் சொல்லுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார்(ஈஷுஷுஷு-கர்ப்பாஷ்டமேஷுஇத்யாதி.)

என்கையாலேகர்ப்பாதாநஸமயம் உத்பத்திகாலமாய், கர்ப்பவாஸகாலம் ஆயுஸ்ஸுக்குடலாகக்கடவது. (நின்றுசாதல்) சதாயுஸ்ஸம்பூர்ணனாய் முடிதல்; கல்பாதியிலே தோற்றி கல்பாந்தத்திலே முடியும் தேவர்களைப்போலேயாதல். “ஸஃஹுஷ்யஹ்வாஸஹுயு:” “நாசம் பூத்வாபவிதாவாநபூய:” என்னக்கடவதிறே. (அன்றி) இந்த அஸ்தைர்யத்திலும் உள்மானம் புறமானமொழிய நித்யராயிருப்பா ரொருவருமில்லை. “ஈரீஷீயதீஹுயா ஸாயஸுந் ஸ்ரீஷீய: ஷாஸுந் ஸ்ரீஷீய:” “கர்ப்பேவிஸீயதே பூயோஜாயமானோஸ்தமேதிச: ஜாதமாத்ஸேசம்ர்யதேபாலபாவேசயௌவநே” இத்யாதி. (ஆரும்) எத்தனை யேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநராய் சதுர்த்தச புவநத்துக்கும்நிர்வாஹகரானப்ரஹ்மாதிகளும், (வையகத்தொன்றி நின்றவாழ்தலின்மைகண்டும்) [சதுர்த்தச புவநத்திலும் ஒருபடிப்பட நின்று ஜீவிக்குமதில்லாமையைக் கண்டுவைத்தும். “வையகம்” என்று-சதுர்த்தச புவநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “வாழ்தல்” என்று - ஷேபிக்கிறாராதல். ஸம்ஸாரிகள்ருத்தாலே யாதல். (நீசர்) தங்களதுபவத்துக்கு உபதேசம் வேண்டும்படி அஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள். ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்களின்தண்மை ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் ப்ரோக்ஷத்தாலும் ப்ரகாசியா நிற்கச்செய்தே விடமாட்டாதேயிருக்கிற பாபப்ரகரொன்றுமாம். “நீசர்” என்று - அறிவிலோரும், பறையரும்.

(அன்று) பூமி மஹாபலியாலே அபஹ்ர்தமாய், அத்தாலே தன்னுடைய சேஷித்வமும் சேதநருடைய ஸேஷத்வமும்பிந்துகிடந்தவன்று. (பாறளந்தபாதபோதை) குணகுண நிரூபணம் பண்ணாதே பூமிமுதலான ஸகலலோகங்களிலு முண்டான ஸகல சேதநர்தலையிலும்வைத்து முறையை யுணர்த்தின ஸர்வஸுலபமான திருவடித்தாமரைகளை. “பார்” என்று-ஊர்த்வலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். “தாமரை” என்றது-துர்லபமானாலும் விடவொண்ணாத போக்யதையாலே. ஒன்றி - ஆச்ரயணம் அநாயாஸமென்கிறது “சிந்திப்பேயமையும்” என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரயணத்தில் ஆயாஸமின்றிக்கே யொழிந்தால் பலமும் க்ஷுத்ரமாயிருக்

கல்பாதியிலே தோற்றி கல்பாந்தத்திலே முடியுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (ஸஃஹுஷ்ய - நாஸம் பூத்வா இத்யாதி.) மதுஷ்யஜந்மத்தையும் தேவஜந்மத்தையும் வ்யாவர்த்தித்து ஆத்மநித்யத்வம் சொல்லிற்றேயாகிலும், தீர்க்க ஜீவிகளாபிருக்கிற தேவதேஹத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கையாலே ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை. உள்ளு - பாதாளலோகம்.

குமோ வென்னில் (வானின்மேல்சென்று சென்று) அர்ச்சிராதி
மார்க்கத்தாலே போய், அபுநராவர்த்தி லக்ஷணமான பரமபதத்
திலே சென்று. அதவா, (சென்று சென்று) தேசப்ராப்தியிற்
காட்டில் வழிப்போக்குத்தானே யினிதாயிருக்கிற பழியைச் சொ
ல்லிற்றுகவுமாம். (தேவராயிருக்கிலாத வண்ணம் - என்கொ
லோ) நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாயிராதே ஒழிகிற
ஹேதுவென்றோ.! நித்யஸூரிகளாயிருக்கையாவது - ஸர்வதா
ஸத்ர்சராயிருக்கை. அதாகிறது - அஸங்கோசத்தாலும், ரூபத்தா
லும், பேதத்தாலும், அவர்களோடுஸமராயிருக்கை.(என்கொலோ)
ப்ரத்யக்ஷவித்தமான ஸம்ஸார தோஷத்துக்குக் கண்ணழிவுண்
டாயோ, சாஸ்த்ரவித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில்நன்மைக்குக் கண்
ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணீய வஸ்துவி னுடையஸௌலப்யத்
துக்குக்கண்ணழிவுண்டாயோ, ஆச்ரயணத்திலாயாஸமுண்டாயோ,
வழிப்போக்கி லருமையுண்டாயோ, ப்ரகர்திப்ராகர்தங்களில் ப்ரா
வண்ய ஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுக்யஹேதுவான பாப
முமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை இழக்கைக்கு ஒருஹேதுவுங்
கண்டிலோமென்கை. (சுசு)

அ.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு ஹித
மறிந்திலர்களேயாகிலும் இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தை யிழக்க
வொண்ணாதென்று பார்த்து, இவர்கள் துர்க்கதியைக்கண்டு பரோப
தேச ப்ரவர்த்தறாகிரார்-மேலேழுபாட்டாலே; இதில் முதல்பாட்டு-
அர்ச்சிராதிதயிலே போய், நிலைநின்றபுருஷார்த்தத்தை லபிக்க
வேண்டி யிருப்பீர், ப்ராப்யமும் ப்ரர்பகமுமான பகவத்விஷயத்
தை யாச்ரயித்து உங்கள்விரோதியைப்போக்கி யுஜ்ஜீவியுங்கொள
ன்கிரார்.

சண்டமண்டலத்தினூடுசென்றுவீடுபெற்றுமேல்
கண்டுவிடிலாதகாதலின்பநாளுமெய்துவீர்
புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி நுஞ்செவிமடுத்
துண்டு நும்முறுவினை ததுயருணீங்கியுய்மினோ. (சுசு)

ப-ஊ.—சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று-ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவேபோ
ய்,வீடுபெற்று-பரமபதத்தைலபித்து, மேல்-பரமப்ராப்யமாய்,வீடிலாத-ஒருநா
ளும் விச்சேதியாத,காதலின்பம்-பகவதநுபவஜரிதபக்திகாரித கைங்கர்யஸூக
த்தை, கண்டு- ஸாக்ஷாத்கரித்து,நாளும் எய்துவீர் - யாவதாத்மபாவிலபிக்கவே
ண்டியிருப்பீர்; புண்டரீகம் - தாமரைமலரையொத்த, பாதம் - திருவடிகளினு
டைய, புண்ணியகீர்த்தி-பாவநதவப்ராபகத்வபரதையிலே, நும்செவி-உங்கள்
செவியை, மடுத்து - ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி, உண்டு - பகவத்
குணங்களையநுபவித்து, நும்-உங்களால் சூழ்த்துக்கொள்ளப்பட்ட, உறு-அறு

அஸங்கோசம் - ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசமில்லை.... ... (சுசு)

(५७)

(புண்டரீகபாதபுண்ணியகீர்த்தி) செவ்வித் தாமரைப்பூப் போலே நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் பாவநத்வ ப்ராபக த்வ ப்ரதையிலே. “పావనస్సర్వల్ కానమ్” “పరిత్రాణంహిన్” “లోకా నాంత్యుపహ్” “శృష్టంధర్మం స నాచనమ్” “பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம்,” “பவித்ராணம் ஹிகோவிந்தஃ” “லோகாநாம் த்வம்பரோதர்மஃ” “க்ரணம் தர்மம்ஸநாதநம்” என்று ப்ரவித்தமிறே. (நும்செவிமடுத்து) பகவத்விஷயத்தைக் கனாக்காணாதே போந்த உங்கள்செவியை, ஆசார்யோபதேசத்துக்கு பாத்ரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத் விஷயீகாரத்துக்கு வேண்டுவுதென்கை. (உண்டு) ஸ்மர்த்தவ்ய தசையே தொடங்கி யினிதாகையாலும், நிரபேக்ஷாபாய மாகையாலும், பகவத்குணங்களையே யநுபவித்து. (நும்முறுவினைத் துயருள் நீங்கியுய்மினே) நீங்கள் சூழ்த்துகொண்டதாய், “అపశ్యానుభోక్త వ్యమ్” “அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்” என்கிற பாபபலமான துடுகத் தினுள்ளே வர்த்திக்கிற நீங்கள், இதிலின்றும் நீங்கி முன்சொன்ன கைங்கர்ய ஸுகத்தை லபித்து, “தொழுதெழு” என்கிறபடியேஉஜ் ஜீவியுங்கோள்.

...

(சுஎ)

அறுபத் தேழாம்பாட்டு. உபதேசம்வேணுமோ, சாஸ்தா
ஜ்ஞாநமாகாதோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்த வாக்யேத்
யாதி. (கூஎ)

(இறந்து) அவ்வவதேசங்களில் போகசரீரங்களை முடித்த. (போந்து) அந்தபோகபூமியில் நின்றும் ஆகாச மேக ஸஸ்யாதிகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப்போந்து. “ $\text{ஓக்ஷீஷ்யே ரூக்ஷே ஸ்ரீ}$ ” “ $\text{க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி}$ ” என்கிறபடியே பூமியிலே பிறந்து. (மத்தராய்) தேஹாத்மாபி மாநத்தாலே ப்ராகர்த பதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. (மயங்குகின்றது) ஆத்மாவையாதல், ஈச்வரனையாதல் உள்ளபடி யறியாமையாலே மோஹங்கதரைப்போலே யிருக்கிறதிதே. ஸ்வர்க்காதிபலாநுபவங்களை, புண்யம் க்ஷயித்தவளவிலே மத்யேவிட்டு அந்தபோகசரீரங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிகலேசத்தோடே போந்தபடியை யநுஸந்தியாமையிதே சேதநர் ப்ராகர்தபோகங்களிலே களித்து வர்த்திக்கிறதென்கை.

(எத்திறத்து முய்வதோருபாயமில்லை) ஆகையாலே ஸ்வபௌருஷத்தாலும் இதரதேவதைகளை யாச்ரயணீயராகப்பற்றினாலும், ஈஸ்வரன் தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக் கைக்கு வழியில்லை. (உய்குறில்) உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில். (தொத்துறுத்ததண்டுழாய் நன்மரலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ) ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தொடைசெறிந்து ச்ரமஹரமா யிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அலங்கர்த்தனாய், ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனையாச்ரயித்து வாழுங்கோள். “ $\text{நிகரில் புகழாயுலகமூன்றுடையாய்}$ ” இத்தயாதிகளைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து, யாவதாத்மபாவி ஆனந்த நிர்ப்பரராயிருங்கோள். “ $\text{ஓக்ஷீஷ்யே ரூக்ஷே ஸ்ரீ}$ ” “ $\text{க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி}$ ” என்னக்கடவதிதே. (சூஅ)

அ.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. “எத்திறத்து முய்வதோருபாயமில்லை” என்கிறதென், தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்தால் உஜ்ஜீவிக்க வொண்ணாமை யென்னென்னில்; அந்த தேவதாந்தரஸமாச்ரயணம் துஷ்கரம், அத்தைப் பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாநத்தில் அவர்கள் அசக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காஹணபூதனை யாச்ரயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை யறுத்துக்கொள்ள வல்லிகோளென்கிறார்.

காணி லுமுருப்பொலார்செவிக்கினாதகீர்த்தியார்

பேணி லும்வரந்தரமிடுக்கிலாததேவரை

ஆணமென்றடைந்து வாழுமாதர்காளெம்மாதிபால்

பேணி நும்பிறப்பெனும்பிணக்கறுக்ககிறிறோ.

(சூகூ)

ப-ரை.—முமுகூக்களுக்கு, காணிலும்-காணக்கூடாத, உருப்பொலார்-க்ருரமான ரூபத்தையுடையவர்களாய், செவிக்கு - காதுகளுக்கு, இனாத-இனிமையைத் தாராத, பிதுர்வதம்முதலிய, கீர்த்தியார் - கீர்த்தியை யுடையவர்களாய், பேணிலும் - ஆச்ரயிக்கிலும், வரம் தர - அபிமதபலம் தருகைக்கு, மிடுக்கிலாத - சக்தியில்லாதவர்களான, தேவரை - தேவதைகளை, ஆணமென்று -

ப - ரா.—கொந்தமோடு - சவளங்களும், சூலம் - சூலங்களும், வேல்க
கள் - வேல்களும், தோமரங்கள்-ஏறியீட்டிகளும், தண்டு - கதைகளும்,வாள்-
வாள்களுமாகிற ஆயுதங்களை, பந்தமான - பந்தகமாகப் பொகட்டுப்போன,
தேவர்கள் - தேவதைகள், கர்ஷ்ணன் முன்னே நிற்கமாட்டாமல், பரந்து -
ஒருவர்போன வழி ஒருவர்போகமாட்டாமே சிதறி, வானகமுற - தங்களிருப்
பிடங்களில் புக; வந்த - தன்தோள் வலியைநம்பி எதிர்த்துவந்த, வாணன்-பா
ணஸூரனுடைய, ஈராஞ்ஞாறுதோள்களை - ஆயிரம் தோள்களையும், துணித்த
நாள் - கழித்தவன்று, அந்தவந்த ஆகுலம் - ருத்ரன் அரைகுலையத் தலைகுலைய
ஒடின ஸங்கடத்தையும் தனக்குப் புகலிட ம்ற்றுபாணஸூரன் பட்டஸங்
கடத்தையும், அமரரோ யறிவர் - தேவர்களே யறிவார்கள்; இன்று நான்
சொல்லவேண்டியிருக்கிறதோ வென்கிறார். (எ0)

வ்யா.—(கொந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டு
வாள் பந்தமான தேவர்கள்) கொந்தம் முதலான வாயுதங்களைக்
கொண்டு ருத்ரனுக்கு பந்துக்களாயுதவிசெய்யவந்த தேவதைக
ள். கொந்தம் - சவளம். தோமரம் - ஏறியீட்டி. பந்தம் - பந்தம்.
இவ்வாயுத வர்க்கத்தைக்கொண்டு வந்து அவைதானே காற்கட்
டாய்ப் பொகட்டுப்போன தேவர்களென்றுமாம். அப்போது “பந்
தம்” என்று - பந்தகமென்றபடி. “ஊஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “விநா
ஸாயசதுஷ்கர்தாம்” என்கிறபடியே கர்ஷ்ணனை, தங்களுக்கு
விரோதிகளான அஸூரராக்ஷஸர்களை யழியச்செய்து குடியிருப்புத்
தர வந்துபிறந்தவனென்று பாராதே, அந்த தூர்வர்க்கத்தோ பாதி
எதிரம்பு கோத்துவருகையாலே கர்தக்கருமாய் தூர்மானிகளுமாயிரு
க்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய்வந்த தேவர்களென்று சுருங்கச்
சொல்லாதே பரக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று, உபகாரகனானவன் பக்
கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நினைப்பதே! என்னும் நெஞ்செரி
வாலே யருளிச்செய்கிறார். (பரந்துவானகமுற) கர்ஷ்ணன் ஸந்நிதி
யிலே நேர்நிற்கமாட்டாதே ஒருவர்போனவழியொருவர்போகாதே
சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக.

(வந்தவாணன்) தேவதைகள் ஆயுதங்களைப்பொகட்டுப்போன
விடத்திலும், தனக்கு நியாமகனான ருத்ரன் ஜ்ரம்பிதனானவிடத்தி
லும், தன்தோள்வலியை விச்வவித்துவந்த வாணனுடைய. (ஈரா
ஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தநாள்) ஆயிரந்தோள்களையும் கழித்த
வன்று. தோள்வலியைக் கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலியைக்
கழித்தான், ஆயுதங்களைபலமாகக்கொண்டுவந்த தேவர்களை ஆயுதங்
களைப் பொகட்டுப் பிற்காலித்துப்போம்படி பண்ணினான், ஸர்வாத்
யக்ஷனாய் வந்த ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனும்படி பண்ணினான்.

எழுபதாம்பாட்டு. கொந்தம்-சவளம் தோமரம் - வேல்விசே
ஷம். ஜ்ரம்பிதன் - முறிந்துபோனவன். ... (எ0)

[illegible]

போதின்மங்கைபூதலக்கிழுத்திதேவியன்றியும்
போதுதங்குநான்முகன்மகனவன்மகன்சொலில்
மாதுதங்குகூற்றேறதுர்தியென்றுவேதநூல்
ஓதுகின்றதுண்மையல்லதில்லைமற்றுநாக்கிலே. (௭௨)

வயா.—(போதுலமங்கைபூதலக்கிழத்திதேவி)தாமரையிலேபிற
பயுடைய பிராட்டியும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள். “ஹி
“ஹிஸ்சதேலக்ஷ்மீஸ்சபத்நயௌ” என்றும்,
“பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணம்” என்றும்
சர்வலக்கடவதிறே. (அன்றியும்) ச்ரியஸ்பதித்வமே போரும் ஸர்
திகன் ஸர்வ ஸமாச்சரயணீயனென்கைக்கு, ச்ரியஸ்பதித்வத்துக்கு
வில்லையிறே. அன்றியும் - அதுக்குமேலே. (போதுதங்கு நான்
ன்மகன்) திருநாபிகமலத்திலே பிறக்கையாலே கமலாஸநனா
ர்முகன் புத்ரன். “அஜஸ்யநாபாவத் யேகமர்ப்
“அஜஸ்யநாபாவத் யேகமர்ப்
ம்யஸ்மிந்நிதம் விஸ்வம்புநம் மதிஸ்நிதம் ஸப்ராஜாபதிநோக: புஷ்
பர்ணேநஸமபவத்” என்னக்கடவதிறே. (அவன்மகன் சொ
மாதுதங்குகூறனேறதூர்தி) “அகஸ்யநாபாவத் யேகமர்ப்
ருத்ர: ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:” என்கிற ப்ரசம்ஸாவாக்யங்க
பும் ஆகமாதிதந்த்ரங்களையுமொழிய அவன்ஸ்வரூபத்தையுள்ளப
ய “ப்ரஹ்மணஸ்புத்ராய ஜயேஷ்டாய” “ப்ரஹ்மணஸ்புத்ராய ஜயேஷ்டாய”
யாதி நிர்த்தோஷஸ்ருதி ப்ரக்ரீடையாலே சொல்லப்பார்க்கில்
பன் ப்ரஹ்மபுத்ரன்.

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. இங்கே பிராட்டிஸம்பந்த மேதுக்
கென்ன; ஆருளிச்செய்கிறார். (ஸர்வாதிகனித்யாதி.) ... (எக)

இப்படிப்பட்ட தசரதாச்மஜனுடைய, வரம் - ச்ரோஷ்டமான, குறிப்பில் வைத் தவர்க்கலாகாது - திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது, ஜ்ஞாநாதிகளுன சதுர்முகனாய், வானமானிலும் - ப்ரஹ்மலோகத்தை நிர்வஹி க்கப்பெற்றாலும், நிரம்பு - குறைவற்று, நீடுபோகம் - நித்யமானமோகும், எத்திறத்தும்-கர்மாத்யுபாயங்களை யதுஷ்டித்தாலும் ஸித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினாலும், யார்க்கடியில்லை - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ஸித்தியாது. (எந்)

வ்யா.—(மரம்பொதச்சரந்தரந்து) மஹாராஜருடைய விச்வா ஸார்த்தமாக மராமரங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத் தால்-தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணினார்க்கும் அவ் வதிசங்கையைத்தீர்த்துத்தன்பக்கவிலேவிச்வாஸத்தைப்பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும்சீலவானென்கை.(வாலிவிழ முன்னோர்நாள்உரம்பொதச் சரந்தரந்த) ராவணனை வாலிலே கட்டிக்கொண்டுதிரியும் பெருமிடு க்கனான வாலியை, முன்போன சதுர்யுகங்களில் ஒரு த்ரோதாயுகத் திலே இவன் தறைப்படும்படியாக மராமரங்களிலும்திண்ணிய அவ ன்மார்வு மறுபாடுருவும்படி அம்பைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிவர் த்தவிரோதருமா யிருக்குமவர்களுக்குஸ்வாநுபவருபமான அபிமத த்தைக்கொடுக்கையேயன்றியே,தத்விரோதியான அவித்யாதிப்ரபல விரோதிகளையும்போக்கி அதுக்கடியான வதிகாரத்தையும் கொடுக் கும் சீலவானென்கைக்குஉதாஹரணமிதுவென்கை. “வரந்தரமிடு க்கிலாததேவர்” என்று அபிமத ப்ரதாநத்திலும் அசக்தொன்றதி றே ப்ரஹ்மாதிகளை. (உம்பராளி)நித்யஸூரிகளை யடிமைகொள்ளு கிறவன்கிடர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி யுபகரிக்கிறானென்கை. ரக்ஷண த்திலே அதிசங்கைபண்ணினவனுடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப்போக்கின அந்தசீலமறியவுரியார்நித்யஸூரிக ளிறே.

(எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட வன். அதவா, “உம்பராளியெம்பிரான்” என்று - அச்செயலாலே ப்ரயோஜநாந்தர பரரான தேவர்களையும், அநந்ய ப்ரயோஜரான அஸ்மதாதிகளையுமொக்கவெழுதிக்கொண்டவனென்றுமாம்.

எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. அதிகாரத்திலே - அவர்களுடைய அதுஷ்டாநத்திலே.நிர்வாஹகரா யிருக்குமவர்களுக்கும்ஸ்வாநுபவ ருபமான தன்னை யநுபவிக்കையாகிற புருஷார்த்தத்திலே அபிமாந த்தையுண்டாக்குகை. ப்ரஹ்மாதிகள் இவன்விரோதியைப்போக்க மாட்டார்களோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வரந்தரமிடுக்கிலாத வித்யாதி.) “உம்பராளி” என்றதுக்கு தாத்பர்யத்வய மருளிச்செய் கிறார் (நித்யஸூரிகளை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) அன்றிக்கே, ப்ரஹ்மாதிகளாகவுமாம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதவாயித் யாதி.) ப்ரயோஜநாந்தர பரரோ ப்ரஹ்மாதிகளோடொக்க அஸ் மதாதிகளையு மென்றபடி. ஜ்ஞாநாதிகரான அநந்யப்ரயோஜநர் - உபாஸகர். (எந்)

“உரம்பொதச்சரந்துரந்த-எம்பிரான்” என்று-முன்புமஹாராஜர்க்கு உதவினதுவும் தமக்கு உதவிற்றாக நினைத்திருக்கிறார். (வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க்கலாது) இப்படிப்பட்ட தசரதாத்மஜனுடையச் சோஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்டவர்களுக்கல்லது. சோஷ்டமாகையாவது - பரஸமர்த்யேக ப்ரயோஜனமாயிருக்கை. (வான்மாளிலும்) ஜ்ஞாநாதிகராய் சதுர்த்தசபுவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளாயிருந்தாலும். (நிரம்பு நீடுபோகம்) குறைவற்று நித்யமானபோகம். அதாவது - பரமபக்தி கர்தமாய் பரிபூர்ணமாய் விசததமமான நித்யாதுபவம். (எத்திறத்தும் யார்க்குமில்லையே) அநந்யப்ரயோஜனர்க்குமில்லை. கர்மாத்யுபாயங்களை யதுஷ்டிக்கவுமாம், வித்தோபாயபரிக்கரஹம்பண்ணவுமாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷவித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அநந்யப்ரயோஜனராகவுமாம்; அகிஞ்சநராய் அநந்யப்ரயோஜனராகவுமாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமென்கை. விரோதநிரஸந சீலனான தசரதாத்மஜன் ப்ரஸந்நரானார்க்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமானமோக்ஷத்தை ப்ராபிக்க விரகில்லையென்றதாய்த்து. (எஃ)

அ.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. ஆச்ரயணீயனுடைய ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதநமாகில் முழுக்ஷுவான விவ்விதிகாரிக்கு ப்ரஸாதகமான கர்த்தவ்யமே தென்னில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், க்ஷீராப்திநாதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே புருஷார்த்த வித்தியுண்டென்கிறார்.

அறிந்தறிந்து வாமநனடியிணை வணங்கினால்
செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமுஞ்சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்ததெண்டிரையுண்மன்னுமாலே வாழ்த்தினால்
பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல் பான்மையே. (எசு)

ப - னா.—வாமநன் - தன்னுடைமை பெறுகைக்காக வாமநாவதாரம் செய்தருளினவனுடைய, அடியிணை - திருவடிகளை, சாஸ்த்ர ச்ரவணத்தாலும் ஆசார்யோப தேசத்தாலும், அறிந்தறிந்து - அவனைப் ப்ராப்யமும் ப்ராபசமுமென்று அத்யவணித்து, வணங்கினால் - ஆச்ரயித்தால், செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு - “ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்யார்ஹசேஷம் இவ்வாத்மா” என்கிற ஜ்ஞாநத்தோடே, செல்வமும் - கைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும், சிறந்திடும் - குறைவறவுண்டாம்; மறிந்து - பரம்பி, எழுந்து - கிளர்ந்து, தென்-தெளிந்த, திரையுள் - அலைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே, மன்னு - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை - ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தை, வாழ்த்தினால் - வாயாலே சொன்னால், தீவினைகள் - பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள், பறிந்து - இத்தைவிட்டுப் பறிந்து, எழுந்து - மேலே கிளர்ந்து, பற்றறுதல் - வாஸநையோடே போம்படி பண்ணுகை, பான்மை-ஸ்வபாவமே யாகுமென்கிறார். (சு)

வ்யா.—(அறிந்தறிந்து வாமநனடியிணைவணங்கினால்) தன்னு
டைமையை லபிக்கைக்குத்தான் அர்த்தியாய்வந்தவன்றிருவடிகளை,
“ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மதுவே” என்று அத்யவவித்து, அத்
திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரானால். “வாமநனடியிணை” என்று-வரை
யாதே யெல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வ
ஸுலபனானவன்றிருவடிகளென்றுமாம். “அறிந்தறிந்து” என்றது-
சாஸ்த்ரச்ச்வணத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலு மென்றுமாம்.
இது “அன்று பாரளந்த பாதபோதையொன்றி” என்றுகீழ்ச்சொன்
னதினுடைய விவரணம். (செறிந்தெழுந்தஞானமோடு செல்வமும்
சிதந்திடும்)ப்ரத்யக்ப்ரவணமாய்ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமானஸர்வேச்
வரனுக்கே அநந்யார்ஹஸேஷபூதன் இவ்வாத்மாவென்கிற ஜ்ஞாந
மும், அதடியாககைங்கர்யோபகரணமான பக்தியும் குறைவறவுண்
டாம்.சிதப்பு-மிகுதி. இது-கைங்கர்யத்துக்கும்விரோதநிவர்த்திக்கு
முபலக்ஷணம்.நிர்த்தோஷனுக்கிறேகைங்கர்யோபகரணமானபக்தியு
ண்டாவது. ப்ரீதிகாரிதமிதே கைங்கர்யம். “தநமாயதானே கைங்
கம்” என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம்பக்தியாகையாலே, அந்த
பக்தியை இங்கு “செல்வம்” என்கிறது. (மறிந்தெழுந்து தெண்
டிராயுள்மன்னுமாலேவாழ்த்தினால்) பரம்பிக்கினர்ந்து தெளிந்ததி
ரைகளையுடைய க்ஷீராப்தியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்
ஸலனுடைய வாத்ஸல்யவாசியான திருநாமத்தைவாயாலே சொன்
னால். மறிதல்-விறிதல். (பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல்) பக
வத் ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களாய்ஸ்வாச்சரயத்திலே வேர் விழுந்தவை
த்தை விட்டுப்பறிந்துபோய் மறுவலிடாதபடி வாஸனையோடே
போம்படி பண்ணுகை. (பான்மையே) அவன் ஒரேற்றம்செய்தானா
கவன்றிக்கே ப்ரகர்த்தியாயிருக்கை. இதுவும் “ஸ்வஸுபேஷ்யஸுபேஷ்ய
ஸு” “ஸர்வபாபேயோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிறபடியே கைங்கர்
யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (எசு)

அ.—எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆச்ரயித்து அ
வனுடைய கடாக்ஷத்தாலேப்ரதிபந்தகநிரஸநபூர்வகமாக அவனைப்
பெறுகை யொழிய வுபாயாந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆச்ரயிப்பாரு
டைய வருமையை யருளிச்செய்கிறார்-மேலேழுபாட்டாலே; இதில்
முதற்பாட்டில்-கர்மயோகமேதொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக ஸா
திக்கு மவர்களுடைய துஷ்கரதையை யருளிச்செய்கிறார்.

எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. ப்ரத்யக்ஷப்ரதானம்-ப்ரயக்ஷஸமாநா
காரம் விரோதி நிவர்த்திக்கும் உபலக்ஷணமாகவேணுமோவென்ன;
அருளிச்செய்கிறார் (நிர்த்தோஷனுக்கித்யாதி) ஸ்வாச்சரயத்திலே-வி
னைகளானவைதன்னிருப்பிடத்திலே.போய்-அங்குமிருக்கமாட்டா
மல் அவ்விடத்தையும் ஸ்வாஸநமாகவிட்டுப்போய். (எசு)

ஒன்றிநின் னுநற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோறெலாம்
 நின் னுநின்றவன் குணங்களுள்ளியுள்ளந் தூயராய்ச்
 சென்றுசென்றுதேவதேவரும்பரும்பரும்பராய்
 அன்றியெங்கள்செங்கண்மாலையாவர்காணவல்லோ. (எரு)

ப - னா.—விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டமநஸ்ஸோடே கூட, ஒன்றி
 நின்று - பொருந்திநின்று, நல்தவம்செய்து-யஜ்ஞ தார தபடி கர்மங்களாகிற
 நல்லதபஸ்ஸுகளைப்பண்ணி, ஊழியூழிதோறெலாம் - ப்ரளயகாலங்களிலெல்
 லாம்,நின்றுநின்றவன் - க்ரமத்தாலே பரமபாவநானு ஸர்வேச்வரனுடைய,
 குணங்கள் - குணங்களை, உள்ளி - அநுசந்தித்து, உள்ளம் தூயராய் - பரிசுத்
 தாந்திகரணராய், சென்று சென்று-அநவரதபாவரையளவும் சென்று, தேவ
 தேவர் - நித்யஸூரிகளளவிலேசெல்ல, உம்பரும்பரும்பராயன்றி - ஸோபாந
 க்ரமத்தாலே பரபத்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திருபத்தாலே உத்கர்ஷ்டராய்ப்
 பெறுவதொழிய, எங்கள் செங்கண்மலை - எங்களுடைய புண்டரீகாக்ஷணை,
 யாவர்காணவல்லர் - காணவல்லாரார். (எரு)

வ்யா.—(ஒன்றிநின் னு) “चक्षुःश्रोत्रं” “சஞ்சலம் ஹிமநடி
 கர்ஷண” என்கிறபடியே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி அவற்றில்
 நின்றும் மீட்க வரிதான நெஞ்சை பகவத் விஷயத்தில் உத்தேஸ்ய
 புத்தியாலே மீட்ட அம்மநஸ்ஸோடேபகவத்விஷயத்திலேயொன்றி
 நின்று. (நற்றவம் செய்து) தபஸ்ஸென்று - “यज्ञैरवाप्तं सप्तसहस्रं
 तै” “யஞ்ஜேநதானேநதபஸாநாஸகேந” என்றும், “यज्ञो वा सप्तसह
 स्रं तै” “யஜ்ஞோதாநம் தபடிகர்மநத்யாஜ்யம்கார்ய
 மேவதத்” என்றும்சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “நற்
 றவம்” என்று-ஜீவபரயாதாத்மயஞ்ஜாநபூர்வகமாகவும்தரிவிதபரித்
 யாக பூர்வகமாகவு மநுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச்சொல்லுகிறது.
 (ஊழியூழிதோறெலாம்) புதுப்புடைவையிலழுக்குக் கழற்றுமாப்
 போலே அந்தகர்மத்தாலே விரோதிபாபம்போமிடத்தில் “अन्तः
 सप्तसहस्रं” “ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ஸோஷு” இத்யாதிப்படியேகாலதைர்க்
 யத்தைச்சொல்லுகிறது. (நின் னுநின்றவன் குணங்களுள்ளி) க்ரமத்
 தாலேபரமபாவநா யிருந்துள்ளவனுடையகுணங்களையதுஸந்தித்
 து.இத்தால் - விவேகவிமோகாதிஸாதநஸப்தகங்களில்பயாஸத்தைச்
 சொல்லுகிறது. க்ரமத்தாலே அநவரத பாவனையும்சொல்லுகிறது.
 (உள்ளந்தூயராய்) உக்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத் குண
 பயாஸத்தாலும், “सप्तसहस्रं तै” “மநஸாது
 विष्णु-तदेवमनसा क्राव्यः” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்
 தாந்திகரணராய்.

எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. அநசநேந - அநசநத்தாலே.

(சென்று சென்று) “ ஸுஸுஸுஸு ” “ த்ருவாதுஸ்மர்தி: ” என்றும், “ ஸிஹிஸிஸு: ” “ நிதித்யாவிதவ்ய: ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாவனையளவும்கொண்டு. (தேவ தேவரும்பரும்பரும்பராயன்றி) ஸூரிகளளவிலேசெல்ல ஸோபாந க்ரமத்தாலே பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்தி ரூபத்தாலே யுத்கர்ஷ டராய்ப்பெறுவதொழிய. (எங்கள் செங்கண்மால்)சரணாகதவத்ஸல னானபுண்டரீகாக்ஷணை. “எங்கள்” என்று - மற்றுள்ள ஆழ்வார்களை யுங்கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையேபற்றிவர்த்திக்கும் சரணாகத ஸமுஹத்தைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். “செங்கண்மால்” என்றது - “சித்திபூஜி” “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமாகஅத்தலையில் விஸேஷ கடாக்ஷத்தாலே வித்தியென்றுதோற்றுக்கைக்காக. (யாவர் காணவல்லோ) நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தாலேஎங்களுக்குஅவன்காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே, யாவர்காணவல்லார். “உம்பரும்பரும் பராய்” என்று-மேலேமேலே போயல்லது, தேவ தேவர்-எங்கள் செங்கண்மால்” என்று கூட்டுவது (எரு)

அ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு. த்ரவ்யார் ஜநாதிக்லேஸமென்ன, பரஹிம்ஸாதிதுரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்த்ரிய வ்யா பாரரூபமான கர்மயோகத்தில் காட்டில் இந்த்ரியோபரதி ரூபமான ஞ்ஜாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துஷ்கர தையை யருளிச்செய்கிறார்.

புன்புலவழியடைத்தரக்கிலச்சினைசெய்து
நன்புலவழிதிறந்துஞானநச்சுடர்கொளீஇ
என்பிலெளகிகெஞ்சருகியுள்கனிந்தெழுந்ததோர்
அன்பிலன்றியாழியாணையாவர்காணவல்லோ. (எசு)

ப - னா.—புல் - ஸூத்ரவிஷயங்களைப்பற்றிப்போருகிற, புலம்வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, அடைத்து-நீரோதித்து, அரக்கு இலச்சினைசெய்து-அரக்கு முத்திரையிட்டு, நல் - விலக்ஷணவிஷயத்தில், புலம்வழி - இந்த்ரிய மார்க்கத்தை, திறந்து - ப்ரகாசிப்பித்து, நல் - நன்றான, ஞானச்சுடர் - ஜ்ஞாநப்ரபையை, கொளீஇ - மிகவுண்டாக்கி, என்பில் எள்கி - எலும்பிலே தட்டும்படி சரீரம் சிதிலமாய், நெஞ்சு உருகி - மனஸ்தத்வம் த்ரவீபூதமாய், உள்கனிந்து-உள்ளே பக்வமாய், எழுந்ததோர் - பக்திரூபேண ஆவிர்ப்பூதமான, அன்பிலன்றி-ப்ரோமத்தாலல்லது, ஆழியாணை - த்ருவாழியைத்திருக்கையிலே யுடையனான ஸர்வேச்வரனை, யாவர்காணவல்லர் - காணவல்லாரார். (எசு)

(ஸூரிகளளவிலே)அவர்களுடையஅஜ்ஞாநத்தையுடையராக. “உம்பர்உம்பர்” என்று-மேலேமேலேபரபக்த்யாதிகளையுடையராய்.

வ்யா.—(புன்புலவழியடைத்து) க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பற்றிப் போருகிற இந்த்ரியமார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லிமையாவது - அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அபோக்பமாயிருக்கையும், வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணுகையும். தத்விஷயமான இந்த்ரியபதத்தைநிரோதிக்கையாவது - விஷயங்களிலே சாபலத்தைப் பண்ணி சேதனனையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷிக்கும் இந்த்ரியங்களைப் ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. (அரக்கிலச்சினை செய்து) சப்தாதிவிஷயங்களினுடைய க்ஷுத்ரதையை யதுஸந்தித்து வாஸனையு மதுவர்த்தியாதபடி பண்ணி. “*ஹஸநிஸ்திஸ்தாஸா ஹஸநிஸ்திஸ்தா*” “பலவாநிந்த்ரியக்ராமோ வித்வாம்ஸமபிகர்ஷதி” என்று ஜ்ஞாநாதிகர்களையும் வாஸனைநலியுமிதே; அதுவும்பிறவாதபடி பண்ணி. (நன்புலவழிதிறந்து) விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்த்ரியமார்க்கத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து. இவ்வாதமாவுக்கு ப்ராப்தமாய் “*ஸுஸுஹுக்ருஃ*” “*ஸுஸுகம்கர்த்தும்*” என்கிறபடியே ஸாதநவேளையேதொடங்கி ரவிக்கும் பகவத்விஷயமே இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாக்கியென்கை. (ஞானநம்சுடர்கொளீஇ) நன்னுனஜ்ஞாநப்ரபையை மிகவுமுண்டாக்கி. ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸ்வஞ்ஜாநத்துக்கு விஷயமாம்படி. பண்ணி.

(என்பிலெளகி) எலும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதிலமாய். எள்கல் - இறங்கல். (நெஞ்சருகி) மநஸ்தத்வம்த்ரவீபூதமாய். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநம் பரபக்த்ய வஸ்தமாம்படி வாஸனைபண்ணி. (உள்கனிந்தெழுந்ததோரன்பிலன்றி) உள்ளே பக்வமாய், பரமபக்திருபேண ஆவிர்ப்பூதமானப் போமத்தாலேயல்லது பெறவிரகில்லை. (ஆழியாணையாவர்காணவல்லரோ) “எங்கள்செங்கண்மால்” என்று - கீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே “ஆழியாணை” என்கிறார். “கைகழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே விஷயாந்தரப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபத்தையும் பகவத்வைமுக்யஹேதுவாயிருந்துள்ள பாபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாக வெட்டி, கையும் திருவாழியும் சேர்ந்தசேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான்கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார். இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷயஜ்ஞாநம்பக்திருபாபந்நஞ்ஜாநமாய், அதுபரபக்த்யாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்கவிரகில்லையாய்த்து. ... (எசு)

அ.— ஏழுபத்தாரும்பாட்டு. பகவத்ஜ்ஞாநம் - பகவாந்சரீரி, ஜகத்துசரீரம் என்கிறஜ்ஞாநம்.

அ.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு, கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரமாக
க்கொண்டுப்ரவர்த்தமான பக்தியாலே பகவல்லபத்தைச்சொல்லிற்
று-கீழ்; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை
அஷ்டாங்க ப்ரணாமம்முன்னாகத்திருமந்தரத்தைக்கொண்டுபஜிக்கு
மவர்கள் இட்ட வழக்கு பரமபதமென்கிறார். இப்பாட்டுமுதலாக
இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரியையாலே பகவத்பஜநத்தை அருளிச்செய்
கிறார்.

எட்டுமெட்டுமெட்டுமாயொரோமுமேமுமேமுமாய்
எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகிநின்றவாதிதேவனை
எட்டினாயபேதமோடிதைஞ்சினின்றவன்பெயர்
எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே. (எஎ)

ப-ஊ.—எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய்-இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்த
ராத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவனாய், ஏழும்-ஸப்த
த்வீபங்களுக்கும், அவற்றுக்காதாரமான, ஏழும்-ஸப்தகுலபர்வதங்களுக்கும்,
அந்த த்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களான, ஏழுமாய்-ஸப்தஸமுத்ரங்களுமா
ய், எட்டு மூன்றுமொன்றுமாகி நின்ற - த்வாதசாதித்யர்களுக்கும் அந்த ராத்
மாவாய் நின்ற, ஆதிதேவனை - ஸர்வஸமாச்சரயணீயனானவனை, எட்டினாயபேத
மோடு இறைஞ்சி - அஷ்டாங்கப்ரணாமத்தைப்பண்ணி, நின்று - அவ்ஹித்யாலே
ஆச்ரயித்து நின்று, அவன்பெயர் எட்டெழுத்து - அவன் திருநாமமான திரு
வஷ்டாக்ஷரத்தை, தான்ஓதுவார்கள்-வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானமாள
வல்லர் - பரமபதத்தைத் தாங்களிட்டவழக்காம்படி நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரா
வர்கள். (எஎ)

வ்யா.—(எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய்) சதுர்விம்ஸதி தத்வங்களு
க்கு மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமா
நாதிகரண்யம் சரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்-
அண்டகாரணமானப்ராக்ர்தஸ்ரீஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. (ஓரோமு
மேமுமேமுமாய்)ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றுக்குதாரகமானஸப்த
குலபர்வதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதகங்களானஸப்த
ஸமுத்ரங்களுமாய். அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஸகலலோகங்களுக்
குமுபலக்ஷணம். ஸ்தலசராயும் ஜலசராயும்பார்வதேயருமானசே
தநரை நினைக்கிறது. (எட்டுமூன்றுமொன்றுமாகிநின்ற)த்வாதசாதித்
யர்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய்நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்
குமுபலக்ஷணம். “ॐ நமோஸ்துதேவ்யை” “அக்நெளப்ராப்தாஹு-
திஸ்ஸம்யக்.” (ஆதிதேவனை) ஸூக்ஷ்ம சிதசித்வஸ்து சரீரனாயும்
ஸ்தூலசிதசித்வஸ்து சரீரனாயும் கார்யகாரண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு
ஸர்வஸமாச்சரயணீயனானவனை.

(எட்டினாயபேதமோடிதைஞ்சினின்று) அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்
தைப்பண்ணி அம்முகத்தாலே ஆச்ரயித்து நின்று, ப்ரணாமத்துக்கு

அஷ்டாங்கதையாவது - பக்நாபிமாரியாய் விழுகையும், மனோ புத்திகளுக்கு ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பதத்வயகரவயங்க ளும் கூர்மவத்பூமியிலே பொருந்துகையும். “सन्बुद्धिभूतसं सस्यस्यदराचै । कूर्चस्यस्युर्गोपादन् ररन्त्रे)नस्यस्य” “மனோ புத்தயபிமானேந ஸஹந்யஸ்யதராதலே | கூர்மவத்சதுரஃபாதாந ஸிரஸ்தத்நாவபஞ்சமம்” என்னக்கடவதிதே. (அவன்பெய டெட்டுமுத்து மோதுவார்கள்) கீழ்ச்சொன்னஜகதந்தராத்மபாவத்துக் குவாசகமானமந்த்ராத்ரங்களிர்காட்டில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை வா யாலே உச்சரிக்குமவர்கள். (வல்லர்வானமாளவே) அர்த்தத்தை ம நஸ்ஸாலே அதுஸந்தித்தும், வாயாலேசப்தத்தை யுச்சரித்தும், சாரீர மானப்ரணாமத்தை பண்ணியும், இப்படிமனோவாக்காயங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்ட வழக்கு பரமபதமென்கை. “अस्नराजुष्” “ஆபோநாராஇதிப்ரோக்தா:” என்றும், “नराज्जातिहृत्” “நராஜ்ஜாதாநிதத்த்வாநி” என்றும்-ஜகத்காரணவஸ்துவை நாராய ணனென்னக்கடவதிதே (எஎ)

அ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸநத்துக்கு சுபாச்ரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்யருபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த் தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ஷீராப்திநாதனே சுபாச்ரயமாக ப்பற்றி மந்த்ர ரஹஸ்யத்தாலேமுறையறிந்து ஆச்ரயித்து இடை விடாத ப்ரோமத்தையுடையராயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தையாளு கை நிஸ்சிதமென்கிறார்.

சோர்விலாதகாதலால்தொடக்கருமநத்தராய்

நீராவணைக்கிடந்தநின்மலன் நலங்கழல்

ஆர்வமோடிதைஞ்சினிந்வன்பெயடெட்டுமுத்தும்

வாரமாகவோதுவார்கள்வல்லர்வானமாளவே.

(எஅ)

ப - னா.—சோர்விலாத - விஷயாந்தரங்களால் அபஹர்தமாகாத, காத லால்-ஆசையாலே, பகவத் ஸம்ர்த்திமாறாதே செல்லுகையாலே, தொடக்கரு- விச்சேதமில்லாத, மநத்தராய் - மநஸ்யையுடையராய், நீர் - க்ஷீராப்தியிலே, அராவணை-திருவநந்தாழ்வான்மேலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், பஜந விரோதிகளைப்போக்கும், நின்மலன்-ஹேயப்ரத்யகீகனுடைய, நலங்கழல்-ருசி ஜநகமான திருவடிகளை, ஆர்வமோடி - ப்ரோமயுக்தனய்க்கொண்டு, இதைஞ்சி நின்று - ஆச்ரயித்து நின்று, அவன்பெயர் - அவன் திருநாமமான, எட்டெழு த்தம் - திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும், வாரமாக ஒதுவார்கள் - அன்பினாலே சொ ல்லுமவர்கள், வானமாளவல்லர் - பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஸமர் த்தராவ ளென்கிறார்.

(எஅ)

எழுபத்தேழாம்பாட்டு. (கரத்வயங்களும்) சிரஸ்ஸமென்று கூட்டுவது. (எஎ)

வ்யா.—(சோர்விலாதகாதலால்) ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்
களால் அபஹ்ர்தமாகாத ப்ரோமத்தை யுடையராகையாலே. அதா
வது - ப்ரோமாதிசயத்தாலே தத்ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷஸ்கதுக
ராகை. (துடக்கருமநத்தராய்) பகவத்ஸம்ர்தி ஸந்ததிருபேணச்
செல்லாநின்றால் விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். “ஸத்ஸு
த்யுந்ஸு” “ஸுலக்ஷ்ணஸுந்ஸுந்ஸு” “ஸத்வஸுத்தௌத்
ருவாஸம்ர்தி” “ஸம்ர்திலம்பேஸர்வக்ரந்தீநாம்விப்ரமோக்ஷ” என்
கிற வளவைச் சொல்லுகிறது. (நீராவணைக்கிடந்த நின்மலன்நல
ங்கழல்) இப்படி ப்ரோமத்தை விளைக்கும் விலக்ஷணவிஷயமான சுபா
ச்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது. (நீராவணைக்கிடந்த) க்ஷீராப்தியிலே
திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற. இத்தால் - நீருறு
த்தாமைக்கு அதின்மேலே திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக
வுடையனாகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக்
ஸ்வபாவத்வமும், அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஆச்ரிதாநுக்ரஹத்தா
லே கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸௌலப்பாதிக்கையும் சொல்லு
கிறது. (நின்மலன் நலங்கழல்) பஜநவிரோதிபாபங்களைப் போக்கும்
ஹேயப்ரத்யநீகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை.

(ஆர்வமோடிதைஞ்சினின்று) ப்ரோமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆச்ர
யித்துநின்று. இத்தால்-“ஸத்ஸுத்யுந்ஸு” “நாஸ்த்ய க்ர்தகீர்தேந”
என்கிறபடியே ஸம்ஸாரம் அநித்யம், ஈஸ்வரன்நித்யன் என்று ஆச்ர
யிக்குமளவன்றியே, நிரதிஸயபோக்யனென்கிறப்ரோமத்தாலே யாச்
ரயிக்கை. (அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும்) க்ஷீராப்திநாதன்திருநாம
மான திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும். “ஷ்ஷநாயணீ” “ஏஷ
நாராயணஸ்ப்ரீமாந்” என்றும், “நாராயணே நமக்கே பறைதரு
வான்” என்றும், “ஹ்நாயணீ” “பவாந்நாராயணோதேவ”
என்றும் - தர்மபுக்க விடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமாபிதாந
மாயிருக்குமென்கை. (வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வான
மாளவே) “ஷ்ஷநாயணீ” “நமோநாராயண
யேதிமந்த்ராக ஸரணவயம்” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டராய்க்
கொண்டு சொல்லுமவர்கள், பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகராக வல்ல
ரென்கிறார்.

அ.— எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. “நாராயணன்” என்கிற
திருநாமம்பரத்திலேயன்றோ, க்ஷீராப்திநாதனுக்கு வாசகமோவெ
ன்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஷ்ஷநாயணீ - ஏஷநாராயண
ஸ்ப்ரீமானித்யாதி.).

முபலக்ஷணம். இத்தால்-கீழ்ச்சொன்ன தசாத்யக்ஷரோடு அவர்களுக் கு நிர்வாஹகரான சேதநரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிசுருக்ருக் கு நிர்வாஹகனைன்கை. (பத்தினான் திசைக் கண்ணின்றநாடுபெற்றநன்மையாய்)பதினாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு ப்ரயோஜனமானசப்தாதிவிஷயங்களைல்லாம் அவர்களுக்குத் தானேயாகைக்காக, “*வஸு*” “*ஏஷாதிக்*” என்கிறபடியே, “*திசை*” என்று-ப்ரகாரவாசி. “*பத்தினான் திசைக்கண்ணின்றநாடு*” என்று - “*பத்தினோடுபத்துமாய்*” என்கிறவிடத்தை யதுபாவிக்கிறார். “*பெற்றநன்மை*” என்று-“*ஏழினோடோரொன்பதாய்*” என்ற விடத்தை யதுபாவிக்கிறார். “*ஆய்*” என்று - ஆகைக்காக வென்ற படி. “*உயிர்முதலா முற்றுமாய்*” என்னக்கடவதினே. “*ஸ்ரஸ்ரஸ்*” “*ஸர்வரஸ்*” என்கிற தானே சேதநர்க்கு போக்யனாகைக்காக வென்கை.

(பத்தினுயதோற்றமோ டோரார்த்தல்மிக்க வாதிபால்) தச
ப்ராதர்ப்பாவத்தாலே யாவிர்ப்பவித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரி
பவத்தைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமா
வது - அதிந்தரியனானதன்னை சக்ஷர்விஷயமாக்குகை. ஆற்றல்-
பொறை. பூர்வஜனாகையாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிபிறந்தவன்று
ஆச்ரயணீயரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று ஏற்கவே யவ
தரித்து நிற்கை. (பத்தராமவர்க்கலாது) “ஜந்நக்ருச்சேதிஷ்யமேவமஸ்ய”
“ஜந்நமகர்மசமேதிவ்யமேவமஸ்யோவேத்திதத்வத:” என்
கிறபடியே அவன்பண்ணின உபகாரத்தை உள்ளபடிஅறிந்து அதி
லே ஸக்தராயிருக்கும்வர்களுக்கல்லது. (முத்திமுற்றலாகுமே) மோ
க்ஷபலம்பகவமாகைக்கு விரகில்லை. “ஷ்யதூதேஹஸந்நநேஷமஸி”
“த்யக்த்வாதேஹம்புநர்ஜந்மநைதிமாமேதி” என்கிறபடியேவிரோ
திநிவர்த்திபூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாக விரகில்லையென்கிறார்.

அ.—என்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாந மடியான
ப்ரோமம் மோக்ஷஸாதநமென்றது - கீழ்; இதில் - அவதாரவிசேஷ
மான கர்ஷணனுடைய ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலத்தை அநுவதி
த்து, அவன்றிருவடிகளிலே ஆசையுடையார்க்கல்லது நித்யஸ-ூரிக
ளோடு ஒருகோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லையென்கிறார்.

அ.— எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரகாரவாசி யென்று-பத்
துதிக்கோடே கூடியிருக்கையாலே பத்துவகைப்பட்டலோகமென்
றபடி. பதினாலுலோகமும் பத்துதிக்கிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே
அநுபாஷிக்கிறது. (முற்றலாகும்) முற்றல் - பலமாய், “ஆகுமே”
என்கிறஸ்வரத்தாலே - பலியாதென்றபடி. ... (எசு)

அக-பா-கடைந்தபாற்கடல்-ப்ரதிபத-வ்யாக்யாநங்கள். கநந

அ.—எண்பத்தொரம்பாட்டு. வ்யூஹவிபவங்கள் தேசகால விப்ரகர்ஷ்டத்தாலே நிலமன்றென்ன வேண்டாதபடி பிற்பாடரிழ வாமைக்குத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோளென்று உபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கடைந்தபாற்கடற்கிடந்து காலநேமியைக்கடிந்
துடைந்தவாலிதந்தனுக்குதவவந்திராமனாய்
மிடைந்தவேழமரங்களுமடங்கவெய்துவேங்கடம்
அடைந்தமாலபாதமேயடைந்து நானுமுய்மினே. (அக)

ப-ரை.—துர்வாஸச்சாபத்தாலே ப்ரஷ்டைச்வர்யனான இந்த்ரனுக்கு ஐரா வதம் கல்பகவர்கூடம் முதலியவற்றை யுண்டாக்கிக் கொடுக்கக்கூக, கடைந்தருளின, பாற்கடல்-கூர்பாப்தியிலே, ஆர்த்தரகூணத்துக்காக, கிடந்து-கண் வளர்ந்தருளியும், அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்த, காலநேமியை-காலநேமியாகிற வஸுரனை, கடிந்து - வென்று, உடைந்த - பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம்பண்ணுகிறோமென்று நெஞ்சழிந்த, வாலிதந்தனுக்குஉதவ, வாலியின் தம்பியாகிய மஹாராஜருக்குண்டான ஆபத்தைத் தீர்க்கக்கூக, இராமனாய்வந்து - சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய்த்திருவவதரித்து, மிடைந்த-இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி நெருங்குகிற, ஏழ்மரங்களும் - மராமரங்களே ழையும், அடங்க-கிரிரஸாதலங்களையுமடங்க, எய்து-தனைத்து, வேங்கடமடைந்த-திருமலையை ஆச்ரயித்துநிற்கிற, மாலபாதமே-வ்யாமுத்தனுடைய திருவடிகளையே, அடைந்து-அநந்யப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து, நானும்-நான்தோறும்-உய்மின்-உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கோள். (அஃ)

வ்யா.—(கடைந்தபாற்கடல்கிடந்து) துர்வாஸச்சாபத்தாலே இந்த்ராதிகளுக்குவந்த ஆபத்தை, கடலைக்கடைந்து பரிஹரித்து, இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்தபேக்ஷிக்கலாம்படி அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. (காலநேமியைக்கடிந்து) அத்தேவதைகளை புஜபலத்தாலே நலிந்தகாலநேமியாகிற வஸுரனைவென்று, கடத்தல் - வெற்றி. (உடைந்தவாலிதந்தனுக்குதவவந்திராமனாய்) வலியாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. (தன்தம்பி) ப்ரம்ஹாதிகளளவல்லாத திர்யக்குக்களுடைய ரகூணத்துக்காக சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய்வந்தவதரித்து. தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸ்வரூபமழிந்தவாலிக்கு, “ॐ नमोऽस्तुते नमोऽस्तुते नमोऽस्तुते” “ராமபாணஸநக்ஷிப்த மாவஹத்பரமாங்கதம்” என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதத்தாலே மோக்ஷப்ரதனாகைக்காக தஸரதாத்மஜனாய்வந்து, உடைதல் - அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்ப்ராபமான ரிச்யமுகத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே, “பகைமீளப்பெறாத நாம் என்னராஜ்யம் பண்ணுகிறோம்” என்று நெஞ்சழிந்தவாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கக்கூக வந்தென்றுமாம்.

(உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு) “(தம்பி தனக்கு) மவ்வுக்கு ந ஆதேயமாய், ‘தம்பி’ என்றத்தை ‘தந்’ என்று கடைக்குறைத்த லாய்க் கிடக்கிறது” என்று ஒருதமிழன்.

(மிடைந்தவேழமரங்களுமடங்கவெய்து) ஆபத்திலே ரக்ஷிக் கவரக்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கைபண்ணின மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமரங்களேழையும், அதுக்தமான கிரிரஸாதலங்களேழையும் மடங்கத்துளைத்து. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷைபண்ணுவது ஒரு மரமரத்தளவிலேயாயிருக்க, மஹாராஜருடைய வதிஸங்கையை ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று பேர்பெற்றதடைய எய்தாராய்த்து. (வேங்கடமடைந்த மாலபாதமே யடைந்து) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்தஸீலமும், பிற்பாடரானவர்க ளிழவாமைக்குத் திருமலையை யாச்ரயித்துநிற்கிற வ்யாமுக்தன்திருவடிகளை அநந்ய ப்ரயோஜநரா யாச்ரயித்து நாளுமுய்மினே. “நாளும்-அடைந்துய்மின்” என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும் உஜ்ஜீவநமென்றும்-பர்யாயம். “சுடரடிதொழுதெழு” என்னக்கடவதிறே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளை ஆச்ரயணீயஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணீயஸ்தலம் திருமலை. (அக)

அ.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு ப்ரோபதேசம்பண்ணினாராய், மேல் ஈச்வரனைக்குறித்து தேவரீர்திருவடிகளிலே ப்ரோமயுக்தர் நித்யஸுகிகளென்கிறார். இதுக்கடி-பிறர்க்கு ஸாதநமாகத் தாமுபதேசித்தபக்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகையாலே, தமக்கு ரவித்தபடியைப் பேசுகிறார். இப்பரபக்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லையாய், ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்குமிதே. இதில் முதற்பாட்டில்-மதுஷ்யத்வே பரத்வத்தையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து, தேவரீர்திருவடிகளிலே ப்ரவணரானார்க்கு ஸர்வதேசத்திலும் ஸுகமேயாமென்கிறார்.

எத்திறத்துமொத்து நின்றயர்ந்துயர்ந்தபெற்றியோய்
முத்திறத்துமூரிநீராவணத்துயின்றநின்
பத்துறுத்தசின்றையோடுநின்றுபாசம்விட்டவர்க்
கெத்திறத்துமின்பமிங்குமங்குமெங்குமாகுமே. (அஉ)

அ.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. “வாலிதனக்கு” என்று முழுச் சொல்லாய் - வாலிபரமாதல்; வாலியுடைய, தந்தனுக்கு - தம்பிதனக்கென்றாய் மாஹாராஜர்பரமாதல். (அக)

ப-ரை.—எத்திறத்தும் தேவமதுஷ்யதிர்யக் ஸ்தாவரங்களாகிற நான்கு ஜாதிகளிலும் - ஒத்துநின்று-ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து, உயர்ந்து - அஜஹத்ஸ்வ பாவனாகையால் வந்தவுத்கர்ஷத்தையும், உயர்ந்த - குணதிக்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தையும், பெற்றியோய் - ஸ்வபாவமாகவுடையவனே, முத்திறத்துநீர்-மூன்றுவகைப்பட்ட நீராயுடையகடலை, மூரி-இடமாகக்கொண்டு, அந்நீர் உறுத்தாமைக்காக, அராவணை - திருவநந்தாழ்வான்மேலே, துயின்ற - கண்வளர்ந்தருளின, நின் - தேவரீர்திருவடிகளிலே, பத்துஉறுத்த-பக்திமிகுந்த, சிந்தையோடுநின்று - மனோரதத்தோடே நின்று, பாசம்விட்டவர்க்கு - இதரவிஷயஸங்கம் விட்டவர்களுக்கு, இங்கும் - சரீரத்தோடே யிருக்குமிருப்பிலும், அங்கும் - பரமபதத்திலிருக்குமிருப்பிலும், எங்கும் - உத்க்ரமணதசையிலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்திலும், எத்திறத்தம்-ஆகிய இவ்வவஸ்தைகளிலெல்லாம், இன்பமாகும்-ஸுகமேயாயிருக்கும். (அஉ)

வ்யா.—(எத்திறத்துமொத்துநின்றுயர்ந்துயர்ந்த பெற்றியோய்) தேவஜாதியிலும் மதுஷ்யஜாதியிலும் திரியக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவரஜாதியிலும் ஸஜாதீயனாயவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற்காட்டில் அஜஹத்ஸ்வபாவனாகையாலேவந்த வுத்கர்ஷத்தையும், “सहस्रैर्युग्धैश्चैव” “ஸைஸ்ரோயாந்பவதிஜாயமாநः” என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால்வந்த வுத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே. பெற்றி-இயல்வு. திறம்-திரள். ப்ர ஹ்மருத்ரமத்யாவதாரத்தோடு மத்ஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வந் தோற்றுகையும், தூத்யஸாரத்யங்களாலே குணதிக்யம் தோற்றியிருக்கையும். (முத்திறத்துமூரிநீராவணைத்துயின்ற) அவதாரத்தில் சொன்னமேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றாய், மூன்றுவகைப்பட்ட நீராயுடைத்தானகடலையிடமாகக்கொண்டு, அந்நீருறுத்தர்மைக்குத்திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. முத்திறத்துநீர் - ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி - இடம்.

(நின்பத்துறுத்தசிந்தையோடுநின்றுபாசம்விட்டவர்க்கு) உந்திருவடிகளிலே பக்திமிக்க மனோரதத்தோடே நின்று, இதரவிஷயத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்க்கு. “பத்து” என்று - பக்தி. உறுதல்-அமுந்தல். அதாவது - மிகுதி. ஆச்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக வவதரித்த வவதாரத்தின்மேன்மையும் நீர்மையும் அதுக்கூற்றானக்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அநுஸந்தித்து பரபக்தியுத்தராய், அப்பக்தி பாரவஸ்யத்தாலே இதரவிஷயங்களிலே வைராக்யத்தையுடையராயிருக்கிறவர்களுக்கென்கை.

(எத்திறத்துமின்பமிங்கு மங்குமெங்குமாகுமே) சரீரத்தோடெயி
ருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்குமிருப்பிலும், உத்க்ரமணத
சையிலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்கிற அவஸ்தாவிஸேஷங்களிலு
ம் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேஸ்வரனா
ன உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை யதுபவித்து, ப்ரகார
பேதங்களிலும் த்வததுபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்லதில்லை. விஷ
யாந்தரப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் துக்கமேயானவோபாதி பக
வத்ப்ராவண்யம் எங்ஙனுமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்குமென்கை.

அ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு. “ಅನನ್ಯಾಭಿಷೇಕ” “அநந்த
க்லேசபாஜநம்” என்கிறபடியே-துக்கப்ரகாரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்தி
லே ஸுகமுண்டாகக்கூடுமோவென்னில்; ப்ராப்திதசையில் ஸுக
மும், ஸம்ஸாரத்தேயிருந்துவைத்து தேவரீர்திருவடிகளில் விச்சே
தமில்லாத ப்ரோமத்தால் பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப் போரா தென்
கிறார்.

மட்டுலாவு தண்டுழாயலங்கலாய்புலன்கழல்
விட்டுவீள்விலாதபோகம்விண்ணினண்ணியேறினும்
எட்டினோடி ரண்டெனுங்கயிற்றினுன்மநந்தனைக்
கட்டிவீடி லாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே. (அரு)

ப-ரை.—மட்டுலாவு - தேன்மாறாத, தண்-குளிர்ந்த, துழாயலங்கலாய்-
திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கீர்த்தனவனே, புலன்கழல் - தர்சநீயமான
தேவரீர் திருவடிகளை, விட்டு—, வீள்விலாதபோகம்-அழிவில்லாதபோகத்தை,
விண்ணில் ஏறி நண்ணினும்-பரமபதத்திலே யேறிக்கிட்டினாலும், எட்டினோடி
ரண்டெனும் கயிற்றினால்-பக்தியென்கிறகயிற்றாலே, மநந்தனை-ஸர்வேந்த்ரியங்
களுக்கும் ப்ரதாநமானமநஸ்ஸை, கட்டி-விஷயங்களில்போகாதபடிபந்தித்து,
வீடிலாது-விச்சேதமில்லாதபடி, வைத்த-தேவரீர்திருவடிகளிலேவைத்த, காத
லின்பம் - ப்ரோமமானது, ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஆகும்-
அதுதானே ஸுகமாயிருக்கும். (அரு)

வ்யா.—(மட்டுலாவு தண்டுழாயலங்கலாய்) தேன்மாறாத செவ்
வித்திருத்துழாய் மாலையாலே யலங்கீர்த்தனவனே. இத்தால்-திரு
த்துழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்து வென்னு
மிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமலை யென்னு
மிடமும், ஒப்பனையழகும் சொல்லித்தாய்த்து. (புலன்கழல் விட்டு

அ.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. “இங்குமங்குமெங்குமான-
எத்திறத்தும்” என்றாய்-முமுக்ஷுசரீரம், முக்தசரீரம், ஸுகம்ச
ரீரம் இவையெல்லாவற்றிலும் ஸுகமாயிருக்குமென்கை. திறம்-
ப்ரகாரமாய், அத்தால் - சரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. எல்லாவஸ்த
தையிலுமென்றபடி. (அஉ)

வீள்விலாதபோகம்) தர்சநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதா தர்சநீயமுமான தேவரீர்திருவடிகளைவிட்டு, வேறுபோக்கில்லாத போகத்தை. புலன்சுமல்-புலப்படும் திருவடிகளை. (விண்ணில்நண்ணியேறினும்) பரமபதத்தேயேறிக்கிட்டிலும்.

(எட்டினோடிரண்டெனங்கயிற்றினால்) எட்டுமிரண்டும்சுட்டி-பத்தாய், அத்தைபக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தாலே மறைத்துச்சொல்லுகிறார். “கயிறு” என்று-பந்தகமென்றபடி. (மநந்தனைக்கட்டி) ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸைவிஷயாந்தரங்களில் போகாதபடிபந்தித்து. (வீடிலாதுவைத்தகாதலின்பமாகுமே) விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர்திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரோமம், ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும். ... (அந)

அ.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.“வீடிலாதுவைத்த காதலின்பமாகும்” என்று - கீழ்ப்ரஸ்துதமானபக்தி தம்பக்கல் காணாமையாலும், தம்மைப்ரகர்தியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈசுவரன்ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும், அவன்நினைவாலே பேறாகையாலும், எந்திறத்தில் என்னுதன், தன் திருவடிகளிலே பரமபக்தியுத்தனம்படிபண்ண நினைத்திருக்கிறானோ, நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிறானோ, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிறதென்னோவென்கிறார்.

பின்பிறக்கவைத்தனன்கொலன்றின்றுதன்கழற்

கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன்கொலாழியான்

தன்றிறத்தோரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன்

என்றிறத்திலென்கொலெம்பிரான்குறிப்பில்வைத்ததே. (அச)

ப-ரை.—இந்தசரீராவஸாநத்துக்குமேலே, பின்பிறக்கவைத்தனன்கொல்-இன்னமும் சிலசரீரபரிக்கரஹம்பண்ணும்படியாக நினைத்திருக்கிறானோ; அன்றி-அன்றிக்கே, நின்று - இடைவீடில்லாமல், தன்கழற்கு - தன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு-அன்பை, உறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன்கொல் - உறைக்கவைத்து அதுபவிக்கும்நாள் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறானோ; ஆழியான்தன்றிறத்து-ஸர்வாதிகத்வஸூசகமான திருவாழியையுடையனுவனுடைய ஸ்வரூபருபகுணவிபூதிகளிலே, ஓரன்பிலா-ப்ரோமகந்தமில்லாதவனாய், ஓர் அறிவிலாத-ஜ்ஞாநலேசமில்லாதவனாய், நாயினேன் - ஹேயனான, எந்திறத்தில் - என் விஷயத்திலே, எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேச்வரன், குறிப்பில்வைத்தது என்கொல் - திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது என்னோ. (அச)

வ்யா.—(பின்பிறக்கவைத்தனன்கொல்) இந்த சரீராவஸாநத்துக்குமேலே இன்னமும் சிலசரீரபரிக்கரஹம்பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறானோ. அன்றிக்கே (பின்புஇறக்கவைத்தனன்கொல்)

அ.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு. பின் பிறக்க என்னுதல்; பின்பு இறக்கவென்னுதல்.

தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும் தன்னை விஸ்மரித்து நசிக்க நினைத்திருக்கிறானோ. நித்யமான வாத்மாவுக்கு பகவத் ஜ்ஞாந லாபாலாபங்களையிடேறே ஸதஸத்பாவவே ஹதுக்கள். “అసద్బ్రహ్మజ్ఞానైశ్చ
త్-అసన్నేవ సభవతి-ఆ స్థిరప్రాకృతீర్ద్యౌః, సస్తమేన నతో యురితి” “அஸத் ப்ராஹ்
மேதிவேதசேத் - அஸந்நேவஸபவதி, அஸ்திப்ராஹ்மேதிசேத்வே
த,ஸந்தமேநந்ததோவிதுரிதி” என்னக்கடவதினோ. (அன்றி) அன்
றிக்கே.(நின்று தன்கழற்கன்புறைக்கவைத்தநாளறிந்தனன் கொல்)
விச்சேதமில்லாதபடி தன்திருவடிகளுக்கு அன்பையுறைக்கவைத்து
அநுபவிக்கும்நான் எனக்குண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறானோ. அன்
புறைக்கையாவது - பரமபக்தியுக்தனாகை. வைத்தநுபவிக்கும் நா
ளென்கிறது - ஒருதேசவிசேஷத்தி லநுபவத்தை. இத்தால் - இச்
சேதநனுக்கு ஜந்மமும் விஸ்மர்தியும் விநாசமும் பக்தியில்லாமை;
உஜ்ஜீவநம் பரமபக்தியுக்தனாகை யென்றதாய்த்து. ஜந்மமாகிறது-
விஷயாந்தர ப்ராவண்யஹேது. விஸ்மர்தியாகிறது - விஷயாந்தர
ப்ராவண்யகார்யமாகையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமும்விநாசமினோ.

(ஆழியான்றன்திறத்து) ஸர்வாதிகனான தன்னிடை யாட்டத்து. (ஓரன்பிலாவறிவிலாதநாயினேன்) அவன்ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளில் ப்ரோமகந்தமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞாநலேசமுமின்றிக்கே, ஹையனானநான். ப்ரோமகந்தமின்றிக்கே, அதில்லையென்கிற வறிவுமில்லாதவென்றுமாம். “நாயினேன்” என்கிறது - திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழைந்து திரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து தொட்டார்க்கும் ஸ்நாநம் பண்ணவேண்டும்படி அமேத்ய பதார்த்தமாகையும். (என்திறத்தில்) ஸம்ஸாரிகளைப் போலே விமுகனாதல், முக்தரைப் போலே போகப் பரவணாதலன்றிக்கேயிருக்கிற வென்னிடையாட்டத்தில். (எம்பிரான் குறிப்பில் வைத்தது-என்கொல்) என்னாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னோ. “பிறந்தபின்மறந்திலேன்” என்கிற ஜ்ஞாநத்தையும், “நடந்தகால்கள்நொந்தவோ” என்கிற ப்ரோமத்தையும் உபாயமென்றிருக்கிறிலர், ஈச்வரன்நினைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார். “வரந்தரும் திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில்” என்று-ஸாமான்யேநவுபாயமாகச்சொல்லுவதுமதுவே, தமக்கு உபாயமாகவிசேஷித்துச்சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட்டால்-என்னுடைய பூர்வ வர்த்தத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்கிறானோ, இத்தலையில்விநாசம் தன்னிழவாம்படியானகுடம்றுடக்கை நினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறானோ வென்றதாய்த்து. ... (அச)

அவன் நினைவே ஸாதநமென்பானென், தம்முடைய ஜ்ஞாநம்
ஸாதநமாகாதோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்தபின் இத்தயாதி.)

அ.—எண்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. என்னை இப்ப்ரகர்தியோடே வைத்தபோதே தேவரீர்நினைவின்னதென்றறிகிலேன், முந்துற முன்னம்உன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவடிகளில்பிறந்த ருசியைமாற்றி இதரவிஷய ப்ரவணாகக்கூதொழியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

நச்சராவணைக்கிடந்தநாதபாதபோதினில்
வைத்தசிந்தைவாங்குவித்துநீங்குவிக்கநீயினம்
மெய்த்தன்வல்லையாதலாலறிந்தனன்நின்மாயமே
உய்த்துநின்மயக்கினில்மயக்கலென்னைமாயனே. (அரு)

ப-ரை.—உகவாதார்க்குக்கிட்டவொண்ணாதபடி, நஞ்சு - விஷத்தையுமிழுகிற, அராவணை-திருவனந்தாழ்வானுகிறதிருப்பள்ளியிலே, கிடந்த-கண்வளர்ந்த ருளுகிற, நாத-ஸ்ரவேச்வரனே, பாதம்-தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற, போதினில்-புஷ்பத்திலே, வைத்த-வைக்கப்பட்ட, சிந்தை - மனஸ்ஸை, வாங்குவித்து-அவைகளினின்றும் மீளும்படிபண்ணி, நெடுங்காலம் அகன்றிருந்ததுபோராமே, இன்னம் நீங்குவிக்க - இன்னும் அகலும்படி பண்ணுகைக்கு, நீ - ஸர்வசக்தியான நீ, மெய்த்தன்வல்லை - மெய்யே ஸமர்த்தன்; ஆதலால் - ஆகையாலே, அறிந்தனன்-உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்று அறிந்துகொண்டேன்; மாயனே - ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே, நின்மாயம் - தேவரீரிட்டவழக்கான ப்ரகர்தியோடே, உய்த்து - நித்யஸம்ஸ்ரஷ்டனும்படிபண்ணி, நின் - உனக்கு பரிசுமான, மயக்கினில் - சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி, என்னை-உன்கைபார்த்திருக்கிறவென்னை, மயக்கல் - அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும். (அரு)

வ்யா.—(நச்சராவணைக்கிடந்தநாத) உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தையுமிழுகிற திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனே. நீ உகந்தானா நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. (பாதபோதினில்வைத்தசிந்தை) உன்திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மனஸ்ஸை. ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசய போக்யமுமாயிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மனஸ்ஸை யென்கை. (வாங்குவித்து) திருவடிகளில்நின்றும் மீளும்படிபண்ணி. “नैवेऽपि शक्यं” “निவேऽपि शक्यं” என்று மனஸ்ஸையும் விமுகமாம் படிபண்ணி. (நீங்குவிக்கநீயினம்மெய்த்தன்வல்லை) நெடுங்காலம் அகன்றதுபோராமே யின்னமகலும்படிபண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியான நீ மெய்யே வல்லை.

(ஆதலாலறிந்தனன்) ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடிவஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல சக்தியையுடையாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென் றறிந்துகொண்டேன். (நின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல்) உமக்குச் செய்யவேண்டுமென்னென்ன ; “सुखं” “मममाया” என்கிறபடியேதேவரீரிட்டவழக்கான ப்ரகர்தியோடேநித்யஸம்ஸ்ரஷ்ட

னும்படி பண்ணி, உனக்கு பரிகரமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மூட்டி என்னை யறிவுகெடுக்கப் பாராதொழியவேணும். சேதநனா யறிவுகெடுக்குமவையாகையாலே, “மயக்கு” என்று - சப்தாதிவிஷ யங்களைச்சொல்லுகிறது. (என்னை) உன்பக்கலிலே நயஸ்தபரனாய் உன்கைபார்த்திருக்கிறவென்னை. (மாயனே) நம்மை யொழியச் செல்லாதாரை சப்தாதிகளிலேமூட்டி யறிவுகெடுப்புதோமோ, ஸ்வதந்தரையன்றோ நாம் அங்ஙன் செய்வதென்ன; ஆச்சர்ய மான சேஷ்டிதங்களுடையவனே. “ఉపమానమஸౌఖ్యానామ్ஸாதూநாம்” என்கிறபடியே ப்ரஹ்லாதனை எதிரம்புகோக்கப்பண்ணவல்லை, ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனான சிசுபாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனாகவும் வல்லை, இதுவன்றோ தேவ ரீருடைய ஸ்வாதந்தர்யமென்கிறார். ... (அரு)

அ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு. உம்மை நம்பக்கல்நின்றமகம்நி ப்ரகர்திவச்யராக்குவோமாக நம்பக்கலிலே அதிஸங்கை பண்ணுவா னென்னென்ன; விரோதிநிரஸநஸமர்த்தனானீ என்ப்ரகர்திஸம் பந்தத்தையறுத்து என்நினைவைத் தலைக்கட்டாதொழிந்தால் அதிச ங்கைபண்ணுதே செய்வதென்னென்கிறார்.

சாடுசாடுபாதனே சலங்கலந்தபொய்கைவாய்

ஆடரவின்வன்பிடர்நடம்பயி ன்றநாதனே

கோடுநீடுகையசெய்யபாதநாளு முள்ளினால்

வீடனாகமெய்செயாதவண்ணமென்கொல்கண்ணனே. (அசு)

ப-நா.—சாடு-சகடாஸுரன்முடியும்படி, சாடு-உதைத்த, பாதனே - திரு வடிகளையுடையனாய், விஷமேயிக்கு, சலம்கலந்த - அத்தோடேயமுநாஜலமும் கலந்திருந்துள்ள, பொய்கைவாய்-பொய்கையிலே, ஆடு-வர்த்திக்கிற, அரவின்- காளியனுடைய, வன்-திண்ணிதான, பிடர் - பிடரியிலே, நடம்பயி ன்ற - நர்த் தநம்செய்தவனாய், நாதனே-எங்களுக்கு வகுத்தஸ்வாமியாய், நீடு-ஸர்வகாலத் திலும், கோடு-ஸ்ரீபாஞ்சஜநயத்தை, கைய-திருக்கையிலே யுடையவனாய், கண் ணனே-ஆச்ரிதஸுலபனானவனே, செய்ய - அழகிதான, பாதம்-உன் திருவடித் தாமரைகளை, நாளும்-ஸர்வகாலமும், உள்ளினால்-அதுஸந்தித்தால், வீடனாக-ப்ர கர்திஸம்பந்தமற்றுத்திருவடிகளைப்பெறுமவனாக, மெய்செயாதவண்ணம் - மெ ய்செய்யாதொழிகின்ற ப்ரகாரம், என்கொல்-என்னோவென்கிறார். (அசு)

வ்யா.—(சாடுசாடுபாதனே) சகடாஸுரன்முடியும்படி திருவ டிகளை நியிர்த்தவனே. அதுகூலர்க்கு உத்தேஸ்யமான திருவடிகளே யாய்த்து ப்ரதிகூலர்க்குநாசகரமாய்த்து. இத்திறே வஸ்துஸ்வபாவம். “விடமுமமுதமுமாய்” என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-விரோதிநிர ஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த்தானிழக்கிறேனோவென்கை.

அகூ-பா-சாடுசாடுபாதனே-ப்ரதிபத வ்யாக்ரநங்கள். கசுத

(சவுங்கலந்தபொய்கைவாய்) விஷமேப்ரசுரமாய் அத்தோடேயமுநா
ஜலமும் மிச்சரமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. “சுந்யஸ்ய ஸிவஹிம்”
விஷ்ணு ஸ்ரீசாரிணம்! ஸ்ரீமஹிமஸ்ய ஸ்ரீமஹிமஸ்ய” “தஸ்யாஸ்சாதிம
ஹாபீமம் விஷாக்கநிஸ்ரிதவாரிணம் | ஹரதம் காளியநாகஸ்ய ததர்ஸா
திவிபீஷணம்” என்னக்கடவதிறே. (ஆடரவின்வன்பிடர்நடம்பயி
ன்ற) அப்பொய்கையிலே வர்த்துக்கிற காளியனுடைய திண்ணிய
பிடரியிலேநின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாராடினாப்போலே
யிருக்கை. “ஆடரவு” என்று-க்ரோதத்தாலே யாடுகிற அரவென்று
மாம். “ஆடல்” என்று - நடையாட்டமும், கூத்தும். (நாதனே)
வகுத்தஸ்வாமியானவனே. விரோதிரஸந முகப்பாகைக்கடியான
ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தால் - என்விரோதியைப்போக்
குகைக்கு உகப்பல்லாராயிழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே யிழக்
கிறேனோவென்கை. பகவத்ஸமாச்சரயணத்துக்கும் அநுபவத்துக்
குமாக ஸர்ஷ்டமான சரீரத்திலே அஹங்காரலேச முண்டானால்
அதுநிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, சகடாஸுரநிரஸநத்தை
யருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்யமான வாத்மாவுக்கு, விஷ ஸம்
ஸர்க்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹஸம்பந்தமென்று தோற்றுகை
க்காகக் காளியமர்த்தநத்தை யருளிச்செய்தார். அதுகூலமாகவை
த்ததொன்றிறே சகடம், உபஜீவ்யமாயிருப்பதொன்றிறே யமுநா
ஜலம்.

(கோடுநீடுகைய) ஸர்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிருபகமென்னு
ம்படி. அத்தைப்பிரியாத ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. என்
விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன்கையில் பரிகரமில்லாமே யிழக்கி
றேனோ, என்கையில் பரிகரமுண்டாயிழக்கிறேனோவென்கை. (செ
ய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால்) உன்திருமேனிக்கு பரபாகமாய் ஆகர்
ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக வநுஸந்தித்
தால். இத்தால்-நான் அந்யபரனாய்த்தானிழக்கிறேனோ வென்கை.
(வீடனாகமெய்செயாதவண்ணமென்கொல்) இப்படி சக்தனாயிருக்க,
ப்ரகீர்தி ஸம்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப்பெறுமவனாக மெய்செய்யா

அ.— எண்பத்தாரும்பாட்டு (ஆடரவு) ஆடல் - ஸஞ்சாரமாய், அத்தால் - வர்த்தித்திற அரவென்னுதல். மெய்செய்கை - சரீரமிருக்கச்செய்தே ஒருஜ்ஞாநவிஷயத்தாலேமெய் போலேதோற்றியிருக்கையை சரீரநிவர்த்திபூர்வகமாக யதாவானபகவதநுபவத்தைச்செய்கை. நான் இச்சங்கைக்கு ஹது சொல்லாதபடி என்னபிமதம் செய்யாமைக்கு ஹதுவைச்சொல்லலாகாதோ என்கிறுரென்று வாக்யத்தை அந்வயித்துக்கொள்வது. (அக)

தொழிகிற ப்ரகாரமென்னோ. மெய்செய்கையாவது - விஷயீகாரமா த்ரத்திலே, “முடியாததென்னெனக்கேலினி” என்னப்பண்ணுதல், ஜ்ஞாநலாபத்தாலே, “யாவர்நிகரகல்வானத்தே” என்னப்பண்ணுதல் செய்யுமில்வனவுகளாலேவந்த ஆஸ்வாஸமொழிய தே ஹஸம்பந்தத்தை அறுக்கையும், நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். (கண்ணனே) ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கி பரமபக்தி பர்யந்தமாக வெல்லா வவஸ்தைகளையு முண்டாக்கி முக்தராக்குகையன்றோ வவதாரத்துக்குபலம், அதுபாவ்யமாயிருப்ப தொரு கர்மஸேஷமுண்டாயோ வவதரித்தது; ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதிசங்கை பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; நீ சக்தனாய்வைத்து என்னபிமதஞ்செய்யாமைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ நான் அதிசங்கைபண்ணினதுக்கு ஹேதுசொல்லும்படியென்கிறார். (அசு)

அ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு. “செய்யபாதம் நாளுமுள்ளினால்” என்று நீயே எனக்கு அபாச்ரயமென்கையாலே நம்மையொழிய வுமக்கு வேறொரு பற்றில்லையோவென்ன; அபாச்ரயமாக ஸம்பாவனையுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரவித்திக்கு தேவரீர்கைபார்த்திருக்கும்படியாய் இழிந்தபின்பு, ஸர்வாதிகரானதேவரீரையொழிய வேறொரு பற்றையுடையே எல்லேனென்று தம்முடைய வதிகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதமான அநந்யகதித்வ க்யாபநம் பண்ணுகிறார் மேல்.

நெற்றிபெற்றகண்ணன் விண்ணிதானோடுபோதின்மேல்

நற்றவத்தநாதனோடுமற்றுமுள்ளவானவர்

கற்றபெற்றியால்வணங்குபாதநாதவேதநின்

பற்றலாலோர்பற்றுமற்றதுற்றிலேனுரைக்கிலே.

(அஎ)

ப-ரை.—நெற்றிபெற்றகண்ணன் - நெற்றியிலே கண்ணையுடையான ருத்ரனும், விண்ணின்நாதனோடு-ஸ்வர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், போதின்மேல் - திருநாடிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடையனாய், நல்தவத்தநாதனோடு-ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தபஸ்சைப்பண்ணுகையாலே பதினான்கு உலகங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் அவற்றுக்கு நாதனான சதர்முகனும், மற்றுமுள்ளவானவர்-ஹவிர்ப்பாகபுகுக்களான மற்ற தேவதைகளும், கற்றபெற்றியால்-தந்தாம்கற்ற ப்ரகாரங்களாலே, வணங்கு - ஆச்ரயிக்கும், பாத-திருவடிகளையுடையனாய், நாதவேத-ஸ்ரவலோகநாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே, உரைக்கில் - உண்மைசொல்லப்புகில், நின்றபற்றலால்-உந்திருவடிகளே அபாச்ரயமாயிருக்கும்தொழிய, மற்றோர்பற்றுது -வேறோர் பாச்ரயத்தை, உற்றிலேன் - உடையேனல்லேன். (அஎ)

வ்யா.—(நெற்றிபெற்றகண்ணன்) நெற்றியிலே கண்ணையுடைய ருத்ரன். தன்னுடைய ஸகத்யதிசயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே லலாட-நேத்ரத்தைத் தனக்குப்பேறாக நினைத்திருக்கிறான்.

(விண்ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்தநாதனோடுமற்றுமுள்ளவானவர்) ஸ்வர்க்கத்துக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனோடே, திருநாபீகமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தாநமாகவுமுடையனாய் துஷ்க்ரமான தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுமாய் அதுக்கு நிர்வாஹகனுமானப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களானஸகல தேவதைகள். ஸம்ப்ரதிபந்நக்ஷத்ரஜ்ஞரான தேவர்களோடும் இந்த்ரனோடுங்கூடப்ரம்ஹருத்ரர்களைச் சொல்லிற்று, அவர்களோபாதி இவர்களும் க்ஷத்ரஜ்ஞரென்று தோற்றுகைக்காக.

(கற்றபெற்றியால்வணங்குபாத) தாந்தாங்கற்றப்ரகாரங்களாலே யாச்ரயிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாரங்களென்கையாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுகையாலும்-இவர்களுடைய சாஸ்த்ரவஸ்யதையையும் ஜ்ஞாநஸக்திகளுடைய வைஷ்ணவங்களை யும் சொல்லுகிறது. (நாதவேத) நாதனாக வேதப்ரதிபாத்யனானவனே. தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “सर्वदेवाः ऋषयः सन्तः सर्वदेवाः” “सर्वदेवाः” “तमैस्वराणाम्प्रथमம்மஹஸ்வரம்” “பதிம்விஸ்வஸ்ய” என்னக்கடவதிமே. (நின்பற்றலாலோர்பற்றுமற்றதுற்றிலேன்) உன்திருவடிகளே அபாச்ரயமாகவிருக்கும்தொழிய எனக்கு வேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்சமில்லை. உறுதல்-தீண்டுதல். (உணாக்கிலே) தேவதாந்தரஸ்பர்சமில்லையென்று சொல்லுகையும் எனக்கவத்யமென்கை. (அஎ)

அ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டுப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடையவதிகாரம் ஈஸ்வரனாலேயென்றார்-கீழ்; இதில் - அவர்கள் தங்களாபந்நிவ்ர்த்திக்கு தேவரீர்கைபார்த்திருக்கும்படி பரமோதாராரான தேவரீரையொழிய வேறொருவரை தேவதையாக மதிப்பனோவென்கிறார்.

வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டிவெள்ளையிற்றராவளாய்

அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்றருவரைக்கோராமையாய்

உள்ளநோய்கள் தீர்மருந்துவானவர்க்களித்தவெம்

வள்ளலாரையன்றிமற்றோர்தெய்வம்நான்மதிப்பனே. (அஅ)

ப-ரை.—வெள்ளைவேலை - வெளுத்தகடலானக்ஷீராப்தியிலே, வெற்புநாட்டி-மந்தரபர்வதத்தைநாட்டி, வெள் - வெளுத்த, எயிறு - தந்தபங்தியைக்காட்டுகிற, அராவு - வாஸுகியாகிறபாம்பை, அளாய்-சுற்றி, அள்ளலாய்-திரைகள் எதிரோவந்து செறியும்படி, கடைந்தவன்று-மதநம்பண்ணின காலத்திலே, அருவரைக்கு - அரிதான அம்மலை அமிழ்ந்தாதபடி முதுகிலேநின்று சுழலுகைக்கு, ஓர்-அத்விதீயமான, ஆமையாய்-ஆமையாய்தரித்து, வானவர்க்குஉள்ள நோய்கள்-இந்த்ராதி தேவர்களுக்குண்டான துரிதங்களை, தீர்-தீர்க்கத்தக்க, மருந்து-அமர்த்தத்தை, அளித்த - அவர்களுக்குக்கொடுத்தருளுகையாலே, எம்வள்ளலாரையன்றி - எனக்கு ஒளதார்யத்தைப் ப்ரஸாதித்தவனையொழிய, நான்-அநந்யப்ரயோஜனனாய் அநந்யசரணனானான், மற்றோர்தெய்வம் - வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே-ஆச்ரணீயமாகமதிப்பேனோ. (அஅ)

“உதாராஸ்ஸர்வஏவைதே” என்கிற ஓளதார்யத்தை எனக்குப் பரகாசிப்பித்தவனையொழிய அநந்யப்ரயோஜனமாய் அநந்யசரணமாயிருந்துள்ளநான் வேறொருதைவத்தை ஆச்ரயணீயமாகநினைப்பேனா.

ஆ.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளையும் மேன்மைகுலையாதபடி நின்று ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, “ॐ ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம: ॥ ॐ நம: ॥” “கர்ஷ்ணாச்ரயாடிகர்ஷ்ணபலா: கர்ஷ்ணநாதாப்சபாண்டவா:” என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு தூத்யஸாரத்யங்களைப்பண்ணித்தாமுநின்று ஸத்யஸங்கல்பனாய்க்கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை யழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக்கொடுத்தவுன்னையொழிய ஒருதைவமுண்டென்றுநான் நினைத்திருப்பனாவென்கிறார்.

பார்மிசுத்தபாரமுன்னொழிச்சுவானருச்சுநன்

தேர்மிசுத்துமாயமாக்கினின்றுகொன்றுவென்றிசேர்

மாறதர்க்குவாண்கொடுத்துவையமைவர்பாலதாம்

சீர்மிகுத்தனின்னலாலோர்தெய்வநான்மதிப்பனே. (அக)

ப-ரை.—பார் - எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்பூமி, என்னால் ஸஹிக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன, மிகுத்தபாரம் - மிக்கபாரத்தை, முன்-தான் முற்பாடனாய்நின்று, ஒழிச்சுவான் - அதைத்தவிர்ப்பிக்கைக்காக, அருச்சுநன்-அர்ஜுநனுடைய, தேர்-தேரை, மிகுத்து - பார்த்தபார்த்த விடமெல்லாம் நடத்தி, மாயமாக்கி - பகலையிரவாக்குவதுமுதலிய ஆச்சர்யங்களுையுண்டாக்கி, நின்று - முகம் தோற்றமே நின்று, கொன்று - எதிரிகளைக்கொன்று, வென்றிசேர் - தங்களுக்குவெற்றியுண்டாவதாக நினைத்திருந்த, மாரதார்க்கு - மஹாரதரான துர்யோதநாதிக்கு, வான்கொடுத்த - வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து, அவர்கள் “ஒருகோல்குத்துநிலமும்கொடோம்” என்றிருந்த, வையம்-பூமியை, ஐவர்பாலதாம் - பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி, சீர்மிகுத்த-புகழ்மிகுந்த, நின்னலால் - உன்னையொழிய, நான்-நீ ஆசிரிதபகஷபாதிவென்றறிந்தநான், ஓர் தெய்வம் - வேறொருதைவத்தை, மதிப்பனே-ஆசர்யணீயமாக நினைப்பேனே வென்கிறார்.

(அக)

வ்யா.—(பார்மிகுத்தபாரம்) ஸர்வம்ஸைஹயான பூமிதன் னால்
பொறுக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன மிக்கபாரத்தை. “காலஸீமஹ
ஹீயோஸா” “காலநேமிஹதோயோஸௌ” என்று தொடங்கி, “சுஹ
ஸீமஹஹீரயா: ச்யவாஹ்வஸீமஹீ | ஸமூத்யந்நுயுரஜந ஸ்ந்நஸங்கும
ஜ்யஸ” “ததாந்யேஷம் ஹாவீர்யா நர்பாநாம்பவநேஷுதே | ஸமு
த்பந்நாதூராத்மா நஸ்தாந்நஸங்க்யாதுமுதஹயே.” (முன்னொழிச்
சுவானருச்சுநந்தேர்மிகுத்து) தான் முற்பாடனாய் அதைத்தவிர்ப்
பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடையதேரைப் பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம்
நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாடனாகையாவது - “ஸந்ஜ
ஸகரஞ்சாபம்” “விஸர்ஜயஸஸரஞ்சாபம்” என்று இறையத்த அர்ஜுந
னை, “கரீஷீவச்சந்தவ” “கரிஷ்யேவசநந்தவ” என்னப்பண்ணுகையும்,

யுத்தமத்யத்தில் விஜயபரிகரங்களில் உத்கர்ஷ்டபரிகரம் தேரொன்று எதிரிகள் மதிக்கும்படி தேரைநடத்துகையும், ஆயுதமெடுக்கக்கடவதன்றாக பதிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே ஸாரத்யவேஷத்திலே யதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜயவ்யாபாரங்களடையப் பண்ணினாய்த்து. (மாயமாக்கி) ஆச்சர்யங்களை யுண்டாக்கி. அதாவது-பகலை யிரவாக்குகையும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும்; ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன்ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. (நின்றுகொன்று) அர்ஜுநன் செய்தானென்னும்படி முகந்தோற்றமுமே நின்று எதிரிகளைக்கொன்று.

(வென்றிசேர் மாரதர்க்கு வான்கொடுத்து) நாம் யுத்தோந்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பூமியும் நம்மதாகக்கடவதென்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்தத்ரோணாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து. (வையமைவர்பாலதாஞ் சீர்மிகுத்தநின்னலால்) அவர்களுக்கு “ஒருபதந்யாஸமுங்கொடோம், ஸாகல்யேந எங்களதாக வேணும்” என்றிருந்த பூமியை பாண்டவர்கள் பக்கலிலேயாம்படி புகழைமிகுத்த வுன்னையொழிய. சீர் - புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய் பூமியை ஸாகல்யேநலபித்தார்க ளென்னும்படி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; “ஆச்ரிதபக்ஷபாதி” என்னும்தன்புகழை மிகுத்தானென்னுதல். (ஓர்தெய்வம் நான் மதிப்பனே) ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரயணீயமாக நினைப்பேனே. (அக)

அ.—தொண்ணூறும்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவரை ஆச்ரயணீயொன்றிறோ னென்று தம்முடைய அநந்யகதித்வம் சொன்னார் - கீழ்; இப்பாட்டில் - ஆச்ரயணீயர் தேவரீரோயானாலும் தேவரீரை லபிக்கைக்கு தேவரீர்திருவடிகளையொழிய என்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவ தில்லையென்றுதம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குலங்களாயவீரிரண்டிலொன்றிலும்பிறந்திலேன்

நலங்களாயநற்கலைகள்நாலிலும்நவின்றிலேன்

புலன்களைந்தும்வென்றிலேன்பொறியிலேன்புரிதநின்

இலங்குபாதமன்றிமற்றோர்பற்றிலேனெம்மீசனே. (கூ0)

ப - னை.—பொறியிலேன் - கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே வீழ்த்தம்சப்தாதிவிஷயங்களுக்கு வசப்பட்டு நடக்குமவனாய், புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் - பஞ்சேந்தரியங்களையும் நானிட்டவழக்காய் நடத்த சக்தியற்றவனாய், நலங்களாய - சேதநருடைய குணாகூலமாக நல்வழி போகைக்குடலாய், நற்கலைகள் நாலிலும்-மோக்ஷஸாதநங்களான நான்குவேதங்களிலும், நவின்றி

லேன் - அப்யஸிக்கப்பெற்றிலேனாய், குலங்களாய விரீரண்டில்ஒன்றிலும் - நான்குவர்ணங்களில் ஒருவர்ணத்திலும், பிறந்திலேன் - பிறவாதவனாயிரா நின்றேன்; புதித - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே யாவனாயும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியோகமுடையனாய், எம்மீசனே - அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனாவனே, நின் - தேவரீருடைய, இலங்கு - விளங்கா நின்றான், பாதமன்றி - திருவடிசையொழிய, மற்றொர்பற்றிலேன் - வேறொரு ஜீவநோபாயத்தை யுடையேனல்லெனென்கிறார். (கூ0)

வ்யா.—(குலங்களாயவித்யாதி) இப்பாட்டு “பொறியிலேன்” என்கிற பதந் தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும் பாடக்ரமத்தாலே கார்யபரம்பரையாலேயும் இரண்டுமுகமாக நிர்வஹித்துப்போரும். நம்மை லபிக்கைக்கு உம்முடைய பக்கலுள்ள தென்னென்ன; ஸம்ஸாரபீஜமான சப்தாதிவிஷயங்களிலே யகப்பட்டு நின்றேன், இதிதே என்பக்கலுள்ளது. “பொறி” என்று-சப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுகிறது, வறல்நாற்றத்தைக் காட்டியகப்படுத்திக்கொள்ளும தாகையாலும், அகப்பட்டால்பின்பு புறப்படவிரகற்றிருக்கையாலும், விநாசத்தோடேதலைக்கட்டுகையாலும்.

சப்தாதிவிஷயங்களே புருஷார்த்தமென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே இது அகப்படத் தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங்களிலே இந்திரியங்கள் போகாமே நோக்க மாட்டிற்றிலீரோவென்ன (புலன்களைந்தும் வென்றிலேன்) இந்திரியங்கள் ஸ்வவசத்திலே யென்னைக்கொடுபோக அவையிட்ட வழக்காய்த் திரிந்தே னித்தனைபோக்கி அவற்றிலே யோரிந்திரியத்தை நியமிக்க க்ஷமனாய்த்திலேன். “ஐயிஸ்யாஸிஸுஷிஸி ஸரநிஸ்ஸஹஸந” “இந்திரியாணிப்ரமாதீநி ஹரந்திப்ரஸபம்மந” என்னக்கடவதுதே. “ஹ்ரேஸஸஸஸஸஸ” “தர்மேணபாபமபநுததி” என்றும், “ஹ்ரேஸஸஸஸஸ” “ஸாந்தோதாந்தஉபரத” என்றும் மித்யாதிகளாலே வேதங்கள் இந்திரியஜயத்துக்கு வழிசொல்லாநின்றன, அவ்வேதங்களிலே யிழிய மாட்டிற்றிலீரோ வென்ன (நலங்களாய நல்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன்) நலங்களாயகலைகளாவது - “ஹ்ரேஸஸஸஸஸ” “தனாகுண்யவிஷயாவேதா” என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாகூலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதாபிதர்சதங்களிற் காட்டில் வத்ஸலதரங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷதத் ஸாதநங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை.

அ.— தொண்ணூறும்பாட்டு. பாடக்ரமம் * பொறியிலேன் தொடங்கி பதம் பேதியாமல் நீழ்நோக்கி அவரோஹணமாகவருகை. கார்யபரம்பரையாவது - ஒன்றினுடையகார்யம் ஒன்றினுக்காகக்கொண்டு அடிதொடங்கி மேல்நோக்கி ஆரோஹணமாகப் போருகை.

இப்படிப்பட்ட நாலுவேதங்களிலும் இகிலிக்கப் பெற்றிலே
ன். நவிலுதல் - பயிலுதல். கலை - வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்
யயநம் பண்ணினார்க்கிறே தத்பலமான வதுஷ்டாநம், அதிறே இந்
த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்த்ரியஜயத்தில் நான்
தூரஸ்தனென்கை.

இந்த இந்த்ரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழிவா நென்னென்னில் (குலங்களாயவீரிரண்டி லொன் றிலும் பிறந்திலேன்) உபேகையாலே இழியாதொழிந்தே னல்லேன், அயோக்யனாகையாலே யிழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவரணிகாதி காரமிதே. சதுர்த்தவர்ணத்திலே ஜநித்தவனுக்கும் பாகயஜ்ஞாத் யதிகாரமுண்டு, த்ரைவரணிக சுச்ருஷணத்திலே யதிகாரமுண்டு, அத்தாலே விரோதிபாபம்போகையாலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு ஸாதநமாகலாம், அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப் பெற்றிலேன். இவ்வுத்தக்ர்ஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராயத்திருவவதரித்த விவர் நாலுவர்ணத்திலே பிறந்திலே நென்பானென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே யவதரித்தக்ர்ஷணன் வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே, இவரும் வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். ‘ॐ नमो भगवते वासुदेवाय’ “கோபாலோயாதவம்வம்ஸம்மக்ந மப்யுத்தரிஷ்யதி” என்று அவதரித்த குலம் கோபகுலம், ரக்ஷய குலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” “ஸபிதாயஸ்துபோஷக:” என்னக்கடவதிதே. அதவா, நாலுவர்ணத்திலும்எனக் கந்வயமில்லாதபடியாலே த்ரைவரணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனானேன், அத்யயநம் பண்ணப்பெறாமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாதுஷ்டாந மில்லாமையாலே இந்த்ரியஜயம் பண்ணப் பெற்றிலேன். அஜிதேந்த்ரியனாகையாலே விஷயங்களின்கையிலே யகப்பட்டு நின்றே நென்கிறுரென்னவுமாம். ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தர ப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கலொருமுதலில் லையாகில் உமக்குஉஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நீர்நினைத்திருந்த தென்னென்ன (புரித)விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே அசுத்தராயத் தந்தாம் பக்கல்சுத்திஹேதுவின் றிக்கேயிருக்கும் குறைவானாயும்ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியையுடையவனல்லையோ.

(அதிகாரமிதே) நாலுவர்ணத்திலு மென்பானென்ன என்று
பூரிப்பது. பாகயஜ்ஞம்-யாகத்துக்கு உபசிக்கைக்கு காஷ்டாதி சுச்
ருஷைபண்ணுகை. அநுஷ்டாநகார்யமாக என்றது-அநுஷ்டாநத்
தாலே யுண்டான சுத்திக்கு ஹேதுவான கீழ்ச்சொன்னஜந்மாதிக
ளில்லாத குறைவளையாமென்றபடி. ... (கூ0)

அதாவது-உத்கர்ஷ்டஜந்மமென்ன, வேதஸ்பர்சமென்ன, வேதார்த்தாதுஷ்டாநமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தாநத்திலேபகவததுக்ரஹம்நின் றுவிஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. (நின்னிலங்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்) இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாப்போலே, குறைவாளர்க்கு முகங்கொடுக்கையாலே விளங்காநின் றுள்ள திருவடிகளை யொழிய வேறு ஜீவநோபாயத்தை யுடையே னல்லேன். (எம்மீசனே) வேறுமுதலின்றிக்கே அகதிகளான எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. (கூ0)

அ.—தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு. “சுஸூஷுஸூஷு” “ஸாஸ்தரபலம்ப்ரயோக்தரி” என்றுபேறு உம்மதானால் உம்முடையவி ரோதிரிவர்த்திக்கு நீரோகடவீராகவேண்டாவோ, “நின்னிலங்குபாதமன்றிமற்றோர்பற்றிலேன்” என்கிறதெத்தாலேயென்ன; ப்ராந்யாயத்தாலே. அதென்னென்னில், அசோகவநிகையிலேயிருந்தபிராட்டிதேவரீஸாலபிக்கைக்குராஷஸவதத்திலே அவளயத்நம் பண்ணுமன்றன்றோநான்என்னுடையவிரோதியைப்போக்குகைக்குயத்நம்பண்ணுவது, ஆனபின்பு அநந்யகதியாய் அகிஞ்சநனான என்னைஸ்வரக்ஷணத்திலேமூட்டி அகற்றுதொழியவேணுமென்கிறார்.

பண்ணுலாவுமென்மொழிப்படைத்தடங்களுள்பொருட்டு
எண்ணிலாவரக்காரெருப்பினுல்நெருக்கினாய்
கண்ணலாலார்கண்ணிலேன்கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்
எண்ணிலாதமாயநின்னையென்னுள்நீக்கலென்றுமே. (கூக)

ப - ரா.—பண்ணுலாவு - பண்ணோடே சேர்ந்த, மெல் - மர்துவான, மொழி - பேச்சையுடையளாய், படை - வாள்போலே ஒளியையும், தடம் - வைசால்யத்தையுமுடைத்தான, கண்ணுள் பொருட்டு - திருக்கண்களை யுடையளான ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகள்நிமித்தமாக, எண்ணிலா - அஸங்க்யாதரான, அரக்கரை - ராக்ஷஸர்களை, நெருப்பினுல் - சராக்நியாலே, நெருக்கினாய் - அழியச் செய்தநீயே, கண் அலால் - எனக்கு நிர்வாஹகனல்லாமல், ஓர்கண்ணிலேன் - வேறொரு நிர்வாஹகையுடைத்தாகாதவனாய், கலந்த - நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின, சுற்றம் - பந்துவர்க்கத்தை, மற்றிலேன் - வேறேயுடைத்தாகாதவனாயிராநின்றேன்; எண்ணிலாதமாய - அஸங்க்யேயமான ஆச்சர்யசக்தியையுடையவனே, நின்னை - ஸர்வசக்தியா யிருந்துள்ளவன்னை, என்னுள் - அகிஞ்சநனான வென்பக்கல் நின்றும், என்றும் - நான் கலங்கினவன்றும்; நீக்கல் - அகற்றுதொழியவேணும். (கூக)

வ்யா.—(பண்ணுலாவுமென்மொழி) பண்ணோடேசேர்ந்த மர்துவான பேச்சையுடையவள். “சுஸூஷுஸூஷு” “ஸாஸ்தரபலம்ப்ரயோக்தரி” என்றுசக்ரவர்த்தித்திருமகன் வாய்ப்புலத்தும்படி வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. “பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கை” என்றவளிறே. (படைத்தடங்களுள் பொருட்டு) வாள்போலேயொளியையும் இடமுடைமையை யுமுடைத்தான திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு.

“நஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநாதாம
 லிதேக்ஷணம்” என்று அவர்வயதினோகத்தில் தரிக்கமாட்டாதகண்க
 ளிதே. ஆகஎதிர்த்தலையை “அகலகில்லேன்” என்னப்பண்ணும்பேச்
 சமுதையும்கண்ணமுதையுமுடையவனென்கை. தம்முடைய வெறு
 மைசொல்ல விழிந்தவர் பிராட்டியுடைய வேற்றங்களைச்சொல்லுகி
 றது, நிகர்ஷ்கர்ஷ்டமான விவ்வாதம்ஸ்வரூபம்பிராட்டியோபாபாதியும்
 ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாபாதியும் விலக்ஷணமென்கைக்காக. ஜ்ஞாநம்
 பிறந்தபின்பு பிராட்டி அசேகவநிகையிலே யிருந்தாப்போலே,
 அஸஹ்யமிதே சேதநனுக்கு ரீரவாஸமும். (எண்ணிலாவரக்க
 னை) அவனையோலே விரோதிகள் அஸங்க்யாதராகவேணுமோ,
 அஞ்சானாலாகாதோ. (நெருப்பினுள்ளெருக்கினாய்கண்) சராக்ரியா
 லே யழியச்செய்தநீ எனக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். “यथाऽहं
 ननु त्वं” “யதாராகவநிர்முத்தஸ்ஸர?” என்கிறபடியே ஸரஸ்தா
 நீயனான திருவடியையிட்டு லங்கையைதவித்து, ராக்ஷஸைக்
 கண்கலங்கும்படிபண்ணினீ எனக்கு நிர்வாஹக நென்னுதல்.
 இத்தால் - என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்
 ணவேணுமென்கை.

(அலாலோர்கண்ணிலேன்) “लोकानां ह्यहं भूतम्” “லோகா
 நாம்த்வம்போதர்ம்மம்” என்கிற தேவரீரையொழிய வேறொரு நிர்
 வாஹகரை யுடையேனல்லேன். “தயரதம்சுமகன்மன்னை யன்றி
 மற்றிலேன்றஞ்சம்” என்கிறார். “ननु त्वं नृप” “நத்வாகுர்ம்
 மி தஸுக்ரீவபஸ்ம்” என்று - பிராட்டிக்கு சக்தியுண்டாயிருக்க
 ப்ராப்தியில்லாதேதவிர்ந்தாள், எனக்கு ஸக்தியுமில்லை யென்கிறார்.
 (கலந்தசுற்றம்மற்றிலேன்) நெஞ்சுக்குப்பொருந்தின பந்துவர்க்
 கத்தை வேறுடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதா பிதாக்
 கள் தைவம் ரக்ஷிக்கிறதென்று காட்டிலேவிட்டுப் போனார்கள்,
 வளர்த்தவர்களை “विद्वन्मृतमश्नुते” “பிதரம்மாதரம்தாராந்”
 என்கிறபடியே நான்விட்டேன். “मृतमश्नुते विद्वन्मृतमश्नुते”
 “ப்ராதாபர்த்தாச பந்துஸ்ச பிதாச மமராகவ” என்கிற
 படியே ஸர்வவிதபந்துவும் தேவரீரையென்கிறார். பிராட்டிக்குத்
 தனியிருப்பிலே திருவடிவந்து முகங்காட்டினார், அப்படியேயிருப்
 பதொரு குளிர்ந்தவிழியும் தேவரீரை யொழிய எனக்கில்லை யென்
 கிறார். ஜநககுலத்தில் பிறந்தவாபிஜாத்யமுண்டு அவருக்கு. “குல
 ங்களாயவிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்றிரோ நீரென்ன

தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு. பிராட்டியோட்டை ஸாம்யமு
 ண்டானால் அசோகவநிகைஸ்தாநம் இவனுக்கேதென்ன; அருளிச்
 செய்கிறார் (ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின் இதயாதி.) (கூக)

(எண்ணிலாதமாய) அஸங்க்யேயமான வாஸ்சர்ய சக்தியையுடைய வனல்லையோ. இத்தால் - நிஹீநஜந்மாவாய் சாஸ்த்ராதிகாரியும ன்றிக்கே யிருந்துள்ள பக்ஷிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்த சக்தியன்றோ தேவரீருடைய ஸக்தியென்கை. ராவணன்குறியழியாமே யிருக்க இக்கரையிலே அவன்தம்பியை லங்காராஜ்யத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜந்மம்பார்த்தோ. “*अक्षौः सप्तमः*” “அபி ஜ்ஞோராஜதர்மாணம்” என்கிறபடியே அவன் ஜ்ஞாநாதிகயென்ன; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களி ல் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ. (நின்னையென்னுள் நீக்கல்) ஸர்வசக்தியாயிருந்துள்ள வுன்னை, அகிஞ்சநனாயிருந்துள்ள வென் பக்கல்நின்றும், க்ஷுத்ரமான வுபாயாந்தரங்களைக்காட்டியகற்றுதொழியவேணும். (என்றுமே) நான்கலங்கினவன்றும் என்னை விடா தொழியவேணும். (கூக)

அ.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. “நின்னையென்னுள் நீக் கல்” என்றீர், நாம் உம்மையகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர் செய்ததென், நாம் உமக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; நிரு பாதிசரண்யரான தேவரீர்திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை “உன்னுடையகார்யம் எனக்குபரம், நீ பயப்படவேண்டா” என்று என் பயந்தீர் “*माया*” “*माया*” என்னவேணுமென்கிறார்.

விடைக்குலங்களேழடர்த்துவென்றிவேற்கண்மாதரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்துகாலியாய! வேலைநீர் படைத்தடைத்ததிற்கிடந்துமுன்கடைந்தநின்றனக்கு அடைக்கலம்புகுந்தவென்னையஞ்சலென்னவேண்டுமே. (கூஉ)

ப - னா.—முன் - முதல் முதலில், வேலைநீர்படைத்து - ஏகார்ணவத்தை ஸர்வஷ்டித்து, அதில் கிடந்து - க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, அடைக்கலம் புகுந்த இந்த்ராதி தேவர்களுக்காக, கடைந்து-அத்தைக்கடைந்த அம்ரத்தத்தைக் கொடுத்து, ராவணதிகளால் குடியிருப்பிழந்த தேவர்கள் நிலைநிற்கைக்காக, அடைத்து - ஸேதுபந்தம்பண்ணி, குலம் - நானாவர்ணமான, விடையேழடர்த்து - ரிஷபங்களேழையும் ஊட்டியாக நெரித்து, ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரீரையும், வென்றி - வென்றிகொள்ளத்தக்கதாய், வேல் - வேல்போன்ற, கண் - நோக்கையுடையளான, மாதரார்- நப்பின்னைப்பிராட்டி யுடைய, கடிக்கலந்த - பரிமளிதமான, தோள்புணர்ந்து - தோளையதுபவித்து, அவருக்குப்ரியமாக, காலி - பசுக்களை மேய்க்கும், ஆய - இடையனே, நின்ற னக்கு - தேவரீர் திருவடிகளை, அடைக்கலம் புகுந்த வென்னை - சரணமாக ப்பற்றினவென்னை, அஞ்சலென்னவேண்டும் - பயப்படாதே யென்று ஒருவார் த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (கூஉ)

வ்யா.—(விடைக்குலமித்யாதி) “முன் - வேலைநீர்படைத்து
அதிற்கிடந்து - கடைந்து - அடைத்து - விடைக்குலங்களேழடர்த்து
வென்றிவேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய -
நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவென்னை யஞ்சலென்னவேண்டும்”
என்றநவயம். (முன்வேலைநீர்படைத்து) “*अपवृणोते*” “அபஏவ
ஸஸர்ஜாதௌ” என்கிறபடியே ஏகார்ணவ ஸர்ஷ்டியைப்பண்ணி.
“வேலைநீர்” என்று - எல்லையான கடலென்னுதல்; திராக்கிளர்
த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். “வேலை” என்று - எல்
லையும், திராயும். “நீர்” என்று - கடல். (அதிற்கிடந்து) - அதி
லே கிடந்து. ஸர்ஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆச்ரயண
ருசிபிறந்தவன்று சரண்யரானநாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாதென்று
க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி. (கடைந்து) அக்கிடைபலித்து
தேவதைகள் ஐச்வர்யத்தை யிழந்து, “*इत्येवमस्मिन्*”
“ஸரணம்த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தாதேவதா
கணா” என்கிறபடியே சரணம்புகுர; அவர்கள்இழந்தவற்றை, கட
லைக்கடைந்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவ னென்கை.
(அடைத்து) அந்ததேவதைகளைக் குடியிருப்பழியும்படி அதிக்ரம
த்திலே நடந்த ராவணாதிகண்டக நிரஸநார்த்தமாக. தசரதாத்மஜ
னாய் வந்தவதரித்து லவணார்ணவத்தை யடைத்து. (விடைக்குல
மித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு சரண்யனாய் அவர்களாபத்திலே யுத
வினவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகம்கொடுக்கைக்காக கோப
ஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல் (வி
டைக்குலங்களேழடர்த்து) விடையேழடர்த்தென்னுதல், விடைக்
குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே இப்படி சொல்லுகிறது, “*अपवृणोते*”
“சாதுர்வர்ணயம்மயாஸ்ர்ஷ்டம்” என்கிறபடியே
கோஜாதியிலும் வர்ணபேதமுண்டாகையாலே. நாநாவர்ணமான
ரிஷபங்க ளேழையுமடர்த்து. நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை போ
சத்துக்கு இடைச்சுவராகையாலே நாநாஸ்வபாவங்களானவிடை
யேழையு மூட்டியாகநெரித்து. குலம்-வர்ணம். “குலங்களாய வீரி
ரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்றாரிறே. (வென்றிவேல்
கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய) “*अपवृणोते*”
“ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ” என்றும், “தூதுசெய்கண்கள்” என்
றும் சொல்லுகிறபடியேஸர்வராயும்கண்களாலேதோற்பிக்கும்தே
வரீரையும் தோற்பிக்கவல்லநோக்கையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டி

தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. இழந்தவற்றை-இழந்தபதா
ர்த்தத்தை. (கடிக்கலந்த) கலக்கை-எங்கும் வ்யாபிக்கையாய், அத்
தால் - மிகுதிசொல்லுகிறது.

சுரும்பரங்குதண்டுழாய்துதைந்தலர்ந்தபாதமே
 விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கரங்கவாணனே
 கரும்பிருந்தகட்டியேகடற்கிடந்தகண்ணனே
 இரும்பரங்கவெஞ்சரந்துரந்தவில்லிராமனே.

(கூங்)

ப - ரா.—சுரும்பிருந்தகட்டியே - ஸ்வாபாவிகமான ரஸத்தையுடையகண்
 னல்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனாய், கடல்கிடந்த கண்ணனே - திருப்பாற்
 கடலிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகக்கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், இரும்பு அரங்க -
 இரும்புபோன்ற எதிரிகள் சரீரத்திலே யழுந்தும்படி, வெஞ்சரம் - க்ருரமான
 அம்புகளை, துரந்த - விட்ட, வில் இராமனே - வில்லையுடைய தசரதாத்மஜனாய்,
 அரங்கவாணனே - கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டிகண்வளர்ந்தருளும
 வனாய், சுரும்பு - வண்டிகளானவை, அரங்கு - படிந்து, தண் - குளிர்ந்த, துழா
 ய் - திருத்துழாய்த்தாரானது, துதைந்து - நெருங்கி, அலர்ந்த - விகளியாரின்
 றுள்ள, பாதமே - திருவடிகளிலே, விரும்பி நின்று - அதுபவருசிபிறந்து, இறை
 ஞ்சுவேற்கு - அதுபவிக்கையிலே யிழிந்தவென் விஷயத்திலே, இரங்கு-கர்பை
 பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

(கூங்)

வ்யா.—(சுரும்பரங்குதண்டுழாய்த்துதைந்தலர்ந்தபாதமே)
 வண்டுபடிந்து ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்த் தாரானது அலர்ந்து
 வருகிற திருவடிகளையே. இத்தால் - திருத்துழாயோட்டை ஸம்
 பந்தத்தாலே ஸர்வாதிக வஸ்துவென்னு மிடத்தையும், திருவடிக
 ளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருத்துழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸ
 மு முண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்ந்ததற்கு செவ்வி
 யும் விகாஸமுமுண்டாமென்னு மிடத்தையும், திருத்துழாயாலே
 அலங்கர்தமா யிருக்கையாலே நிரதிசயபோக்யமென்னு மிடத்தையு
 மும் சொல்லிற்று.(விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிரங்கு) அதுபவருசி
 பிறந்து அதுபவிக்கையிலே யிழிந்த வெனக்கு இரங்கு. இவன்
 நாசகரமான விஷயாந்தரத்தில்நின்றும் மீளுவான், நிரதிசயபோக்
 யமானநம்மை யதுபவிப்பானென்று கர்பைபண்ணி யருளவேணு
 ம். தேவரீர்க்கு ஒருஇரக்கமாத்ரம், அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவ
 நம்; ஆனபின்புஇத்தனையும்செய்தருளவேணும்.(அரங்கவாணனே)
 கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே.
 தந்தாம்பக்கல் முதலின்றிக்கே யிருக்க வதுபவத்திலே யிழிந்தவர்
 களுக்கும் தேவரீரழகாலே விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்
 து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிறப்பித்து அதுபவிப்பிக்கைக்கா
 கவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “போதரோ
 யென்று சொல்லிப்புந்தியில்புகுந்து தன்பாலாதரம்பெருகவைத்த
 வழகன்” என்னக்கடவதிறே.

தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு. (துதைந்து) செவ்வியாய்,
 இரக்குமெனக்கு ஜீவநமென்று பூரிப்பது.

(கரும்பிருந்தகட்டியே) இவர்க்கு ருசிபிறப்பித்த வுபாத்யாய னைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல் கழிக்குமம்சமுண்டாதலின் றிக்கே ஸர்வதோமுசுமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய், பாகவிசே ஷத்தால் வந்த ஸாரஸ்யமின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ஸாரஸ்யத் தையுடைத்தாயிருப்பதொரு கன்னல்போலே நிரதிசயபோக்யனா னவனே. (கடல்கிடந்த கண்ணனே) பெரியபெருமாளுடைய அகந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேக்ஷாநிர பேக்ஷமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸௌலப்யத்தையுடையவனே. ப்ரஹ்மாவுக்குக் க்ஷீராப்திராதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத் தைஸௌலப்யமும் வடிவமுகும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே ப்ர த்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம்படியிதே யிருப்பது. (இரும்பரங்க வெஞ் சரந்துரந்த வில்லிராமனே) எதிரிகள்சரீரத்திலே யழுந்தும்படி *திப்தபாவக ஸங்காசமான அம்புகளைவிட்ட வில்லையுடைய தசர தாத்மஜனே. இத்தால் - “நஞ்சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்” என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரமும்அபிராமதை யும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே அதுபவிக்கலாயிருக்கை. “షేషுஷ்ய ஸர்வஸத்வமநோஹரம்” என்னக்கடவதுதே. ப்ராப்தராய் ஸந்நி ஹிதராய் நிரதிஸ்ய போக்யபூதராய் விரோதநிரஸந ஸீலராய் தே வரீரிருக்க இத்தலையில் ருசியுண்டாயிருக்க நான் இழக்கவேண்டுகிற தென்? இரங்கி யருளவேணுமென்கை. “கரும்பிருந்தகட்டியே- கடல்கிடந்தகண்ணனே - இரும்பரங்கவெஞ்சரந்துரந்தவில்லிரா மனே - அரங்கவாணனே-சுரும்பரங்குதண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பிநின்று இதைஞ்சுவேற்கிரங்கு” என்றந்வயம்(கூரு)

அ.— தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு. த்வததுபவ விரோதிக னைப் போக்கவும், அதுக்கதுகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அதுபவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்றபேக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, “இரங்கு” என்று - இவ்வளவபேக்ஷிக்கவமை யுமோ வென்ன; உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்குமதொழிய ஸ்வதந்தர மாயிருப்பதொருபதார்த்தமில்லாமையாலே என்னபிமதலித்திக்கு உன்னிரக்கமே யமையுமென்கிறார்.

ஊனின்மேயவாவிநீயுறக்கமோடுணர்ச்சிநீ
ஆனின்மேயவைந்துநீயவற்றுள்ளின்ற தூய்மைநீ
வானினோடுமண்ணுநீ வளங்கடற்பயனுநீ
யானுநீயதன்றியெம்பிரானுநீயிராமனே.

(கூசு)

ஆடிக் கட்டியாகையன்றிக்கே, “இருந்தகட்டி” என்று-இருந்த படியே கட்டியென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கோதுண்டா தலித்யாதி.) கந்தம்-அவதாரமூலம். ... (கூரு)

ப - னா.—உறக்கமோடு - தமோகுணபிபவத்தால்வந்த நித்தாயும், உணர்ச்சியோடு - ஸத்வகுணகார்யமான வுணர்த்தியும், நீ - உன்னதீநமாயிராநின்றது; வளம் - கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான, கடல் பயனும் - கடலிலுண்டாகும் அமர்தமும் ரத்நாதிகளும், நீ - உன்னதீநமாயிராநின்றது; ஆனில்மேயவைந்தும்-பசுக்களிடத்திலுண்டாகும் சுத்திகரமான பஞ்சகவ்யமும், நீ-நீயிட்டவழக்காயிராநின்றது; அவற்றுள் நின்ற தூய்மை-அந்தபஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டானசுத்தியும், நீ - உன்னதீநம்; வானினோடு - நிராலம்பமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், மண்ணும் - நீரிலேகிடக்கிற பூமிகளையாதே ஸகலாதார பூதையாகிறதும், நீ - உன்னாலே; யானும் - பத்தனுநானும், நீ-உனக்குப்ரகாரபூதன்; அதன்றி - அதுவொழிய, இராமன் - சக்ரவர்த்தித் திருமகனான நீயே, எம்பிரான் - அகிஞ்சநரான வெங்களுக்குஸ்வாமி. (கூசு)

வ்யா.—(உறக்கமோடுணர்ச்சி நீ - வளங்கடல் பயனும் நீ - ஆனில்மேயவைந்தும் நீ, அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ - ஊனில்மேயவாவிநீ - வானினோடு மண்ணும்நீ-யானும் நீ, அதன்றி யெம்பிரானும்நீ இராமனே” என்றநவயம். (உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ) தமோகுணபிபவத்தால் வந்த நித்தாயும், ஸத்வகுணகார்யமான வுணர்த்தியுமுன்னதீநம். இத்தால் - சேதநர்க்கு விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநமும், பகவத்ப்ராவண்ய ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. “అనాదిమూలము” “అనாதిమாய யாஸుப்த” என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்தாயாகச் சொல்லக்கடவ திறே. (வளங்கடல்பயனும்நீ) கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அமர்தமும் ரத்நாதிகளும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். இது-ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் - உன்பக்கல் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியாய் அஜ்ஞாநகார்யமான பந்தசபதார்த்தங்களெல்லாம் நீயிட்டவழக்கென்கை. (ஆனில்மேயவைந்தும்நீ) பசுக்களில் சுத்திகரமாகச்சொல்லுகிறபஞ்சகவ்யமும் உன்னதீநம். (அவற்றுள் நின்ற தூய்மைநீ) அந்த பஞ்சகவ்யங்களுக்குண்டான சுத்தியும் உன்ஸங்கல்பாதீநம். பரமபாவநரான தேவரீரோட்டைப்ரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு சுத்திஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பகவத்ஸமாராதநோப கரணங்களாகையாலேயிறே சுத்தி ஹேதுத்வம். “బ్రహ్మణానాం గణైశ్చైవ కృషేఁం ద్విభుక్తం | అస్యత్ర మహ్నో నిష్ఠ ని హిరన్యత్ర తిష్ఠతి” ப்ராஹ்மணாநாம்கவாஞ்சைவ குலமேகந்த்விதா கர்தம் | அந்யத்ர மந்த்ராரந்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ர திஷ்டதி” என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்ஸமாராதநமாகையாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு சுத்திஹேதுத்வம் பகவத்விஷயமாகையாலே, “క్షేత్రజ్ఞ స్వేశ్వర ஜ్ఞాన ద్విగుణిపరము” “கேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத விஸுத்தி: பரமாமதா” என்னக்கடவதிறே. “అవసరస్సర్వ ஸீகாநாంత்யமீவ” “పరిత్రాణం హి గోష్ఠ: పరిత్రం పరము” “பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ” “பவித்ராணம் ஹிகோவிந்தசி பவித்ரம் பரமுச்யதே.”

இத்தால் - அநாதிகாலம் விஷயந்தரப்ராவண்யத்தால் வந்த அசுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (ஊனில்மேய ஆவிநீ) சரீரத்திலே தாரசகமாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவர்த்திப்ராணனும் நீயிட்டவழக்கு. இத்தால்-சரீரஸ்திதியும் ஸரீரவியோகமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. (வானினோடு மண்ணும்நீ) நிரலம்பநமான ஆகாசத்திலே வாய்வாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிறது, நீரிலே கிடக்கிற பூமிகையாதே ஸகலாதாரபூதையாகிறது உன்னாலே. அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும் முத்தப்ராப்யமான நித்யவிபூதியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். (யானும்நீ) பத்தனான நானும் உனக்குப்ரகாரபூதன். இத்தால் - எனக்குருசியில்லாதவன்றும், “*एवायमिदं*” “ததாமிபுத்தியோகந்தம்” என்கிறபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. (அதன்றி) அதொழிய. (எம்பிரானும் நீயிராமனே) நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல்லவென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தித் திருமகனான நீயே அகிஞ்சநரான வெங்களுக்குஸ்வாமி. “*अपि वरुणापरिमलानाः*” “அபிவர்ணாபரிம்லாநாஃ” என்கிறபடியே-ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அழகாலும் சிலத்தாலும் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். “*अलक्ष्मीर्नैव परमादृष्टेः परमादृष्टेः यथापश्यामि निर्यातम्*” “அலக்ஷ்மிர்நைவ பரமாத்ரஸ்தேஃ யதாபஸ்யாமிநிர்யாந்தம் ராமம்ராஜ்யேப்ரதிஷ்டிதம்.” [புற்பாமுதலாவித்யாதி] “*यन्मृत्योर्ज्ञानम्*” “யாகதிர்யஜ்ஞஸீலாநாம்” என்று ஒருபக்கிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்; * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். (கூச)

அ.—தொண்ணூற்றஞ்சாம்பாட்டு. “எம்பிரானும் நீயிராமனே” என்று நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக்கொடுக்கவல்ல சக்தனுமாய் ஸ்வதந்தரனுமான சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யுபாயமென்றார் - கீழ்; இதில் - உபாயத்தில் தமக்குண்டான அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார். பாஹ்யவிஷயருசியைத் தவிர்த்து, உன்பக கலிலே ருசியைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புகுற நிறுத்தினீ, என்னை யுபேக்ஷித்து விஷயாந்தர ப்ரவணனும் படி கைவிட்டாலும் உன்னையொழிய வேறொருசதியில்லையென்று தம்முடைய அத்யவஸாயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு. “ரஃ - ராமஃ” என்கையாலே-
நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்குமென்கிறது. அழகாலும்
சீலத்தாலும் மோகூபர்யந்தம் வேண்டினார்க்கு வேண்டினது கொ-
டுப்பானென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவுமருளிச்செய்கிறார் (அலஃ
யஃ - அலமத்பு ஹிசிக்தேநஎன்றுதொடங்கி.) (கூச)

அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கியாசையாமவை
துடக்கறுத்துவந்து நின்றொழுற்கண்நின்றவென்னை
விடக்கருதிமெய்செயாதுமிக்கோராசையாக்கிலும்
கடற்கிடந்தநின்னலாலோர்கண்ணிலெனம்மண்ணலே. (கரு)

ப - ரா.—அடக்கரும் - அடக்கவரிதான, புலன்களைந்து - செவிமுதலிய
வைம்புலன்களையும், அடக்கி - விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, ஆசையாம
வை - அவ்விஷயங்களிலுண்டான ருசியை, துடக்கறுத்து - வாஸனையோடே
போக்கி, வந்து - மோகேஷ்சையாலேவந்து, நின்றொழிற் கண்நின்ற வென்
னை-உன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை, எம்மன்
ணலே - எனக்கு நிருபாதிசஸ்வாமியாய், நீ - இந்தரிய ஜபமேதொடங்கி இவ்
வளவும் புகுரநிறுத்தின நீ, விடக்கருதி - உபேக்ஷிக்கும்படி நினைத்து, மெய்
செயாது - ஆரம்பித்த ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை முடிய நடத்தாதே, மிக்கோரா
சையாக்கிலும் - விஷயந்தரங்களில் மிக்கருசியையுண்டு பண்ணினாலும், கடல்
கிடந்தநின்னலால் - என்நிமித்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி
னவுன்னையொழிப, ஓர் கண்ணிலேன் - வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேன்
லே நென்கிறார். (கரு)

வ்யா.—(அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி) ஆசார்யோப தேசத்
தாலும் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் இந்தரியங்களை நியமிக்கவிழிந்தால்
நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும், ஆகர்ஷகமான தன்வடிவை
க்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத் தானே
விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டா
னென்கைக்கு இங்கு சப்தமுண்டோவென்னில்; கீழே - “புலன்க
ளைந்தும்வென்றிலேன் பொறியிலேன்” என்றவராகையாலே இங்
குச்சொன்ன இந்தரியநியமநம் ஈச்வரனாலே யென்னுமிடம் அர்த்
தாத்வித்தம். தபோபங்கம்பண்ணவந்த ஊர்வசியை மாதர்புத்தி
யாலே நமஸ்கரித்துநின்ற அர்ஜுனனும், “उन्मूल्यं नृणां ह्यङ्गुलं
युष्मदङ्गुलम्” “தஸ்யாஹம்நிகரஹம் மந்யேவாயோரிவஸுது
ஷ்கரம்” என்னும்படியிறே இந்தரியநியமநத்தி னருமையிருப்பது.
(ஆசையாமவைதுடக்கறுத்து) அவ்வடிவில் பாவநத்வத்தாலே
விஷயங்களில் ருசியை வாஸனையோடேதவிர்த்து. விஷயந்தரருசி
க்கடி பாபமேயிறே. (வந்துநின்றொழில்கண்நின்றவென்னை) புரு
ஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலேவந்து உன்திருவடிகளிலே கைங்க
ர்யத்தை அர்த்தித்து நின்றவென்னை.

(நீவிடக்கருதி) இந்தரியஜபமேதொடங்கி இவ்வளவும் புகுரநி
றுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. (மெய்செயாது) ஆரம்பித்த
கார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது-ஆத்
மோஜ்ஜீவநத்தை யாரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்கும் மித்யா
வ்யாபாரம். “अस्य द्वाः कृष्णस्य द्वाः चरित्राणि द्वाः च सुखं च
ताः शङ्कलप्यन्त्यतासृतिं त्विदं विदुः सा सा संसृजते” “அந்ய
தாஸங்கல்ப்யந்யதாசர்தீ த்வித்யாசாரஸ்சயதே” என்னக்கட
வதிறே.

(மிக்கோரரசையாக்கிலும்) விஷயாந்தரங்களிலே ருசியை
ப்பிறப்பித்தாயாகிலும், ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்குக்ர்ஷிபண்ணினவன்
சப்தாதிவிஷயங்களில் ருசிக்கு உத்பாதகனாகக்கூடாது, அப்படியுடைய
னாலும், (கடல்கிடந்தநின்னலாலோர்கண்ணிலேன்) நான் அபேக்ஷி
யாதிருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக த்ரிபாத்விபூதியி லிருப்பை
விட்டு விஸத்ர்சமான ஸம்ஸாரத்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வ
ளர்ந்தருளுகிற வுன்னையொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையே
னல்லேன். (எம்மண்ணலே) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய
ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாகை
யாலே யென்கிறார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி நிரு
பாதிகஸ்வாமியாகையாலே. அண்ணல் - ஸ்வாமி. ... (கரு)

அ.—தொண்ணூற்றாரும்பாட்டு. தம்முடையவ்யவஸாயத்தை
யருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; இதில் - “அஞ்சலென்னவேண்
டுமே” என்றும், “இரங்கரங்கவாணனே” என்றும் பலபடியாக
அபேக்ஷியாநின்றீர், உம்முடையப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்
லீரென்ன; நான் ஸம்ஸாரத்தையறுத்து உன்திருவடிகளிலே பொ
ருந்தும்படியாக ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணுமென்று தம்
முடைய ப்ராப்யத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வரம்பிலாதமாயைமாயவையமேழுமெய்ம்மையே

வரம்பிலாழியேத்திலும்வரம்பிலாதகீர்த்தியாய்

வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்துவந்துநின்கழல்

பொருந்துமாதிருந்தநீவரஞ்செய்புண்டரீகனே.

(கூகூ)

ப - னா.—வரம்பிலாத-அளவிறந்தஸ்வரூபத்தையும் அளவிறந்த மஹாதாதி
பரிணாமங்களையுமுடைத்தான, மாயை - ப்ரகீர்த்தித்தவத்தை ஸ்வாதீநமாகவுடை
யனாய், மாய - ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடைய
னாய், வையமேழும் - ஸப்தலோகங்களிலுள்ளவர்களும், மெய்ம்மையே-அநந்
யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, வரம்பில் ஊழி - அஸங்க்யாத மானகல்பங்களை
ல்லாம், ஏத்திலும் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும், வரம்பிலாத - எல்லைகாண
வொண்ணாத, கீர்த்தியாய் - ரக்ஷகத்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாய், புண்ட
ரீகனே - தாமரைமலரையொத்த அவயவங்களை யுடையவனே, வரம்பிலாத-
அளவில்லாத, பல்பிறப்பு அறுத்து-பலவகைப்பட்ட பிறப்பையறுத்து, வந்து-
அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒருதேச விசேஷத்திலேவந்து, நின்கழல் - ஸ்ரீ
போக்யமான வுன்றிருவடிகளை, பொருந்துமா - பொருந்தும்படியாக, திருந்த-
கைங்கர்ய ஸுகமே ஸுகமாம்படி, நீ-என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக * ஆள்
பார்த்து ஸஞ்சரிக்கிறீர், வரம்செய்-ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணு மென்
கிறார்.

(கூகூ)

வ்யா.—(வரம்பிலாதமாயை) அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும்
அளவிறந்த மஹாதாதிபரிணாமங்களையுமுடைத்தான ப்ரகீர்த்தி தத்வ
த்தை ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே. மாயை-ப்ரகீர்த்தி.

அ.—தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. “வரஞ்செய்புண்டரீகனே” என்னுந்நீர், நம்முடையவிஸேஷகடாஷத்துக்கு உம்முடையபக்கவிலே யொருமுதல் வேண்டாவோவென்ன; திருமார்விலே பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல்வேணுமோ, அங்ஙனையொருநிர்ப்பந்தம் தேவரீர்க்குண்டாகில்என்விரோதியைப்போக்கியுன்னைக்கிட்டியடிமைசெய்கைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொருவுபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநனாய் தேவரீர்கைபார்த்திருக்கிற வெனக்குப் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடுதபாயத்தோடுவாசியறதேவரீரே தந்தருளவேணு மத்தனையன்றோவென்கிறார்.

வெய்யவாழிசங்குதண்டுவில் லும்வாளுமேந்துசீர்க்கைய!செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப!நாதனே!
ஐயிலாயவாக்கைநோயறுத்து வந்துநின்னடைந்
துய்வதோருபாயநீயெனக்குநல்கவேண்டுமே.

(கூஎ)

ப - ரா.—வெய்ய - எதிரிகள் குடல்குழம்பும்படி வெவ்விதான, ஆழி-திருவாழியையும், சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தையும், தண்டு - கௌமோதகீயென்னும் கதையையும், வில்லும்-ஸ்ரீசார்ங்கமென்னும்திருவில்லையும், வாளும்-நந்தகமென்னும் திருக்குற்றடைவாளையும், ஏந்து - எப்போதும் தரித்த, சீர்-அழகிய, கைய - திருக்கைகளையுடையனாய், செய்யபோதில் - சிவந்த தாமரைமலரைப்பிறப்பகமாகவுடைய, மாது - பெரியபிராட்டியார், சேரும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மார்ப - திருமார்வையுடையனாய், நாதனே- ஸர்வஸ்வாமி யானவனே; ஐயிலாய - ச்லேஷமத்தை ப்ரகீர்த்தியாக வுடைத்தான, ஆக்கைநோயறுத்து - சரீரமாகிறநோயை யறுத்து, வந்து - ஒருதேச விசேஷத்திலே வந்து, நின் அடைந்து - நிரதிசயபோக்யனான வுன்னை ப்ராபித்து, உய்வதோருபாயம் - அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை, நீ - எனக்கு இல்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீ, எனக்கு - உன்கைபார்த்திருக்கிறவெனக்கு, நல்கவேண்டும் - தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

(கூஎ)

வ்யா.—(வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில் லும்வாளுமேந்துசீர்க்கைய) காணவே யெதிரிகள் தறைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் அநவரதம் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே யேந்தினவனே. வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியிருக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனே யென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை யேந்தினபடியேயிருக்கிறது தேவரீர்க்கு ஒருவிரோதியுண்டாயோ, என்விரோதியைப்போக்குகைக்காகவன்றோவென்கை. “எப்போதுங்கைகழலாநேமியான்நம்மேல்வினைகடிவான்” என்னக்கடவதிமே. (செய்யபோதில்மாதுசேருமார்ப) சிவந்ததாமரைப்பூவைப்பிறந்தகமாகவுடையளாயிருக்கையாலேஸுகுமாரையாய்த் திருமேனிக்கு பரபாகருபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி “அகலகில்லேனிறையும்” என்று சொல்லப்படும் திருமார்வையுடையவனே.

தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. சீர்-வாத்ஸல்யமாதல்; அழகாதல்.

இத்தால்-ஆச்ரயண விறோதிபாபத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்நிதியுண்டாயிருக்க அதுபவவிநாஸ்யமாய் பகவத்ப்ராப்தி விறோதிகளை யழியச்செய்கைக்கு பரிகரமுண்டாயிருக்க,மாதர்பிதர்ஸந்நிதியிலே நோவுபடுவாராப்போலே, சரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கடவேனோ வென்கை. (நாதனே) ஸர்வஸ்வாமியானவனே. இத்தால்-இவள் புருஷகாரமாகாதே கையிலே பரிகரமுமின்றிக்கே யொழிந்தவன்றுதான் ஆருடைமை நோவுபடுகிறது.

இப்படியிருக்க, புருஷார்த்த வித்திக்கு எந்தலையிலேயுமோ ருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அதை தேவரீரோ தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்(ஐயிலாயவாக்கை நோயறுத்து) ச்லேஷ்மத்தை ப்ரகர்தியாகவுடைய சரீரமாகிற நோயையறுத்து. தேஹாத்மாபி மானிகளுக்கு ப்ரார்த்தநீயமானசரீரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்தால்வ்யாதியாயிறேயிருப்பது. “ஏய்ந்ததம்மெய்குந்தமாகவிரும்புவர்” என்னக்கடவதிதே. (வந்துநின்னடைந்து) ஒரு தேசவிஸேஷத்திலேவந்து நிரதிசயபோக்யனானவுன்னைப்ராபித்து. (உய்வதோருபாயம்) அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்ப தொருவழியை. (நீயெனக்குநல்கவேண்டுமே) ச்ரியஸ்பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவையெல்லாம் தரக்கடவநீயே, எல்லாவற்றுக்கு முன்கைபார்த்திருக்கிற வெனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல். (கூஎ)

அ.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. நம்முடைய விஸேஷகடாஷத்துக்கு உம்முடைய தலையிலே ஒருமுதல்வேணுமே, என்னை நீயே தரவேணுமென்னக்கடவீரோ வென்று பகவதபிப்ராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிசூல்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமே ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதுரிதத்தைத் தப்பும்படி நீயேபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

மறந்துறந்துவஞ்சமாற்றியைம்புலன்களாசையும்
துறந்துநின்கணாசையேதொடர்ந்துநின்றநாயினேன்
பிறந்திறந்துபேரிடர்கழிக்கணின் றுநீங்குமா
மறந்திடாதுமற்றெனக்குமாயநல்கவேண்டுமே. (கூஅ)

ப - ரா.—மாய - ஆச்சர்யமான சக்தியையுடையவனே; மறந்துறந்து-பிறர்மினுக்கம் பொறுதொழிகையும் பிறருக்குத் தீங்கை நினைக்கையுமாகிறவிவற்றைவிட்டு, வஞ்சம்மாற்றி - கர்த்ரிமத்தைத் தவிர்த்து, ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து - இந்த்ரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்களிலுண்டான ஆசையைவிட்டு, நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்து நின்ற - உன்பக்கலாசையையே

ஆதரித்துநின்ற, நாயினேன் - தண்ணியனான நான், பிறந்திறந்து - பிறப்பது சாவதான, பேரிடர் - மஹாதுக்கமாகிற, சுழிக்கண்ணின்று - சக்ரத்தினின்றும், நீங்குமா - நீங்கும்படி, மறந்திடாது - ஸம்ஸாரத்தில நான் பட்ட துக்கத்தை மறவாமல், எனக்கு - விரோதி நிரஸநத்திலே அசக்தனான வெனக்கு, நல்க வேண்டும் - புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார். (கூஅ)

வ்யா.—(மறந்துறந்து) மறமாதா - கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ர்த்தி பொருதொழிகையும், பரநர்த்தசிந்தையும். அத்தை விட்டு. (வஞ்சம்மாற்றி). கீர்த்தரிமத்தைத் தவிர்த்து. அதாகிறது-அதுகூலனாய்த்தோற்றி ப்ராதிபத்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம் - பொய். (ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து) இந்தரியங்களுக்கு இதரவிஷயங்கள் லுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ்-“பொறியிலேன்” என்றத்தை யகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே - கீழ்ச் சொன்ன கோப கீர்த்தரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயந்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்க்கு அஸம்பாவிதங்கள். (நின்கனாசையேதொடர்ந்துநின்ற) உன்பக்கலாசையையே ஆதரித்துநின்ற. அதாகிறது-பகவத்ப்மோமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆதரம். தொடர்வு - உறவு. (நாயினேன்) ப்ராதிபத்ய நிவர்த்தியும் புருஷார்த்த ருசியுமொழிய, புருஷார்த்த வித்திக்கு முதலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற அநந்யகதி.

(பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா) பிறப்பது சாவதான மஹாதுகை சக்ரத்தினின்றும் நீங்கும்படி. “பிறந்து” என்கிறவிது - ஷட்பாவவிகாரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “இறந்து” என்கிற விது - நரகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (மறந்திடாது மற் றெனக்கு மாயநல்கவேண்டுமே) ஸம்ஸாரத்திலேநான் பட்ட துக்கத்தையும்என்னுடைய பூர்வவர்த்தத்தையும் தேவரீருடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும்பார்த்து விஸ்மரியாதே, அபேக்ஷாமாத்ரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிரஸநத்திலே அசக்தனான வெனக்கு தந்நிவர்த்தி பூர்வகமாக புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். “மற்று” என்கிறது - விரோதிரிவர்த்தி ஸமநந்தரத்திலேலபிக்குமதாகையாலே. (மாய) “ஃஃஃஃ” “மமமாயா” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரசக்ரத்தை யறுத்து நித்யஸூரிகளோடே யொருகோவை யாக்கவல்ல வாச்சர்யசக்தியுத்தனே. (கூஅ)

தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. (விட்டு) அவன் விடுவிக்கவிட்டபடி சொல்லுகிறொன்று பூரிப்பது. அவைதான் - ப்ராதிபத்ய நிவர்த்திதான். மற்றெனக்கு - விரோதிக்கு. மற்றான புருஷார்த்தம். ... (கூஅ)

அ.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருசிபிறந்த பின்பு அத்தால்வந்த ப்ராதிசூல்ய நிவர்த்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர், அநாதிகாலம் நரகஹேதுவாகப் பண்ணின ப்ராதி சூல்யங்களுக்கு போக்கடியாகநீர் நினைத்திருந்த தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருகஷாரமாக “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ” “ஸ்ர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றவுன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரனான விதுவொழிய வேறுபோக்கடியுண்டோ, ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவஸ்யதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமானபோகத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

காட்டி நான் செய்வல்வினைப்பயன் றனல்மநந்தனை

நாட்டிவைத்து நல்லவல்லசெய்யவெண்ணினானைக்

கேட்டதன்றியென்ன தாவிபின்னை கேள்வநின்றனனும்

பூட்டிவத்தவென்னை நின்னுள் நீக்கல்பூவைவண்ணனே. (கக)

ப-ரை.—பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வ-வல்லபனும், பூவைவண்ணனே - காயாம்பூப்போன்ற திருநிறத்தையுடையவனே; நான்செய் - நான்செய்த, வல்வினை - ப்ரபலமானபாபங்களை, காட்டி - யமபடர்க்குக் காட்டி, “இந்த பாபபலம் நமக்கு அதுபவிக்க ப்ராப்தம்” என்று, பயன்றனல்-பலத்திலே, மநந்தனை-மநஸ்ஸை, நாட்டிவைத்து - பூட்டிவைத்து, நல்லவல்லசெய்யவெண்ணினாரென - கொடியசெயல்களைச் செய்யவெண்ணினாரென்று, கேட்டதன்றி - கேட்டுப்போந்தவற்றையகற்றி, என்னதாவி - பாபப்ரசாரனாய் அகிஞ்சநான வென்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னெனும் - உன்விஷயத்திலே, பூட்டிவைத்தவென்னை - ஸமர்ப்பித்தவெனனை, நின்னுள் - உன்பக்கல்நின்றும், நீக்கல்-அகற்றுதொழியவேணும். (கக)

வ்யா.—(காட்டி நான் செய்வல்வினை) நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயு முள்ள பாபங்களை யொழிய, செய்தவையாய், நரகப்ரவேசம் பண்ணி அதுபவிக்கவேண்டும் ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால் - இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுமவர்களென்கை. (பயன்றனல்மநந்தனைநாட்டிவைத்து) இந்தபாபபலம் நமக்கு இவ்வளவும் அதுபவிக்க ப்ராப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸ்ஸைபூட்டிவைத்து. (நல்லவல்லசெய்யவெண்ணினார்) கொடியசெயல்களைச்செய்ய வெண்ணினார். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை யறிவித்து இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவு மதுபவிக்க வேணுமாகாதே! என்று நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்துக் க்ருரமான செயல்களை யவர்கள்செய்ய நினைப்பது.

தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. பாபத்தைக்காட்டி நலிகையாலே, நான் நினையாதபடி-நான் வெறுக்காதபடி பண்ணுமவர்களென்கை. “நல்லவல்லசெய்யவெண்ணினார்” என்றபதத்தையும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார். (இந்தபாபபலமிய்யாதி.) ... (கக)

(எனக்கேட்டதன்றி) என்று கேட்டுப்போந்தவற்றையசற்றி. இப்படி சாஸ்தரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்யதையைத் தவிர்த்து. (என்னதாவிபின்னைகேள்வ நின்னொடும்பூட்டிவைத்தவென்னை) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையை யுடைய கர்ஷணனே! பாபப்ரகரனாய் அகிஞ்சநனான என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த வென்னை. “காலியாய-நின்றனக் கடைக்கலம்புகுந்தவென்னை” என்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். பூட்டிவைக்கையாவது - நீவிடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோ ராசையாக்கிலும்-நின்னலாலோர்கண்ணிலேன்” என்றத்தைஸ்மரிப்பிக்கிறார். (நின்னுள்நீக்கல் பூவைவண்ணனே) பூவைப்பூப்போலேறித்தையுமெளகு மார்யத்தையுமுடைய வடிவையுடையவனே! நன்பக்கல்நின்றும் அகற்றுதொழியவேணும். புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேத்யாதேயது பவிக்கும்படிபண்ணிருளவேணும். “பின்னைகேள்வ - என்னதாவி நின்னொடும் பூட்டிவைத்த வென்னை - காட்டி நான்செய்வல்லினைப் பயன்றனல்மநத்தனை நாட்டிவைத்து நல்லவல்லசெய்யவெண்ணிருளெனக்கேட்டதன்றி - பூவைவண்ணனே-நின்னுள் நீக்கல். (௧௬)

அ.—நூரும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சிந்நமான அநுபவத்துக்கு பரபக்தி யுக்தனாகவேண்டாவோவென்ன; அப்பரபக்தியைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

பிறப்பினோடுபேரிடர்ச்சுழிக்கணின் னுநீங்குமஃ
திறப்பவைத்தஞானநீசரைக்கரைக்கொடேற்றுமா
பெறற்கரியநின்னபாதபத்தியானபாசநம்
பெறற்கரியமாயனெயெனக்குநல்கவேண்டுமே. (௧00)

ப-ரை.—பிறப்பினோடு - ஜந்மத்தோடேகூடின, தாபத்ரயரூபமான, பேரிடர்-மஹாதுக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான, சுழிக்கண்நின்று - ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தினின்றும், நீங்குமஃது-நீங்குகைக்குறுப்பானதத்வஹிதங்களை, இறப்பவைத்த-மறைத்துவைத்து, ஞானநீசரை-ஸர்வோத்தமராகத்தங்களை அபிமாதித்திருக்கும்நீசரை, கரைக்கொடேற்றுமா - கரையிலேகொண்டேற்றுகைக்கு உபாயமாக, பெறற்கரிய-பெறுதற்கு அரிய, நின்னபாதம்-உன்திருவடிகளைவிஷயமாகவுடைத்தான, பத்தியான-பக்தியாகிற, பாசனம்-பஜரத்தை, உன்கர்பையாலேயொழிய, பெறற்கரிய - வேறொருவழியாலே பெறக்கூடாத, மாயனே-ஆச்சர்யசக்தியுத்தனே, எனக்கு - உன்கர்பையல்ல தறியாதவெனக்கு, நல்கவேண்டும்-பக்தியைத்தந்தருளவேணும். (௧00)

வ்யா.—(பிறப்பினோடுபேரிடர் சுழிக்கண்நின்று நீங்குமஃதிறப்பவைத்த) ஜந்மத்தோடேகூடின தாபத்ரயரூபமான மஹாதுக்கத்தைவிளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் நின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான தத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள்.

ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குமோக்ஷருசியைப் பிறப்பித்து தத்ஸா தநமானபக்தியைக் கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோ ஜநனாய் அநந்யஸாதநனாயிருந்துள்ள வெனக்கு த்வததுபவபரிகர மான அந்தபக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ, அத்தைத் தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து. ... (௧00)

அ.—நூற்றோரம்பாட்டு. நீர் நம்மை ப்ரார்த்திக்கும் பரபக்தி விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவர்த்தமானஇந்தரியங்களைக் கொண்டு நம்மைஅநவரதபாவனைபண்ணுமத்தாலே ஸாத்யமன்றோவென்ன; அங்ஙனையாகில் ஜிதேந்த்ரியனாய்க்கொண்டு அநவரதபாவனை பண்ணுவேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேணுமென்கிறார்.

இரந்துரைப்பதுண்டு வாழியேமநீர்நிறத்தமா வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில்மன்னுசீர்ப் பரந்தசிந்தையொன்றிநின்றினின்பாதபங்கயம் நிரந்தரம்நினைப்பதாகநீநினைக்கவேண்டுமே. (௧0௧)

ப - ரா.—திருவடிகளிலேவிழுந்து, இரந்து - தேவரீரை தலையாலே யிரந் து, உரைப்பதுண்டு-விண்ணப்பம் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு;வாழி- உன்வடிவழகுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது; ஏமம் நீர்-அபரிச்சிந்நமான கட ல்போலே யிருக்கிற, நிறத்த-திரு நிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே; மன் னு - இவ்வாத்மாவுக்குள்வருபாதுருபமான, சீர் - நன்மைசனையும், வரம் - ஆச் ரிதரபேக்ஷித்தவரங்கனையும், தரும்-தந்தருளுகிற, திருக்குறிப்பில்-திருவுள்ளத் திலே, வைத்ததாகில் - எனக்குத்தர நினைத்ததாகில், பரந்த-சப்தாதி விஷயங் களிலே பரந்த, சிந்தை - என்னுடைய மநஸ்ஸு, ஒன்றி நின்று - உன்பக்கலி லேபொருந்தி நின்று, நின்னபாதபங்கயம் - ப்ராப்தமுமாய் நிரதிசயபோக் யமுமானவுன் திருவடித்தாமகை, நிரந்தரம்நினைப்பதாக-நிரந்தரமாகநினை க்கும்படி, நீநினைக்கவேண்டும் - நீதிருவுள்ளம்பற்றியருளவேணும். (௧0௧)

வ்யா.—(இரந்துரைப்பதுண்டு) “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” “ஸிர ஸாயாசதஸ்தஸ்ய” என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்நாபிமான னாய்க்கொண்டுவிழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்துவிண்ணப்பம் செய்யப்புகுகிற தொருகார்யமுண்டு.வகுத்தவிஷயத்திலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அநவரதபாவனையேஅர்த்திக்கிறாராகில்இப்படிக்கூசிச் சொல்லுகிற தென்னென்னில்;தம்முடையபூர்வ வர்த்தத்தைப்பா ர்த்தும்,தத்வத்தினுடைய உத்துங் கதையைப்பார்த்துமருளிச்செ ய்கிறார். பூர்வவர்த்தத்தைப் பார்த்தால் கிட்டக்கூசவேணும், கிட் டினாலும் உத்துங்கதையைப்பார்த்தால் அநாதரிக்கிறோவென்று கூசவேணும். (வாழி) அவன்முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸ நம்பண்ணுகிறாரொன்னுதல்;அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான வவ னழகை யதுஸந்தித்து மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரொன்னுதல்.

(ஏமநீர்நிறத்தமா) “అమృతమౌషధిః” “அப்ரமேயோம ஹோததி” என்கிறபடியே-அபரிச்சிந்தமான கடல்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடைய நிருபாதிகபந்துவே. ஏமம்-உறவு. “సంబంధః” “ஸநோபந்து” என்றும், “అపరాధి” “அஹம்வோபாந்தவோஜாத” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. இத்தால்-இரந்தல்லது நிற்வொண்ணுத படியையும் மங்களாசாஸநம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறது. (வரந்தருந்திருக்குறிப்பில்வைத்ததாகில் மன்னுசீர்) இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வரங்களைத்தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலேவைத்ததாகில். சீர்-நன்மை. அதாகிறது. கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம்.

இந்தகைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவநையை அபேக்ஷிக்கிறார்மேல் (பரந்தசிந்தையொன்றின்று) சப்தாதிவிஷயங்களிலேபோந்த வென்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில்போகாதே உன்பக்கலிலே யொன்றின்று. (நின்னபாதபங்கயம்) ப்ராப்தமுமாய் நிரதிஸய போக்யமாகையாலே ஆகர்ஷகமுமான உந்திருவடிகளை. (நிரந்தம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டும்) அம்மநஸ்ஸு நிரந்தரமாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என்னினைவும் என்செயலும் அகிஞ்சித்கரம், உன் நினைவுக்கே பலவ்யாப்தியுள்ளுதென்கை. ... (க0க)

அ.—நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அநவரதபாவநைக்கு ஸரீரஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர் ஸர்வசக்தியாயிருக்க அநுவர்த்திக்கிற விவ்வசித் ஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரறுத்துத்தந்தருளு மளவும் நான் தரித்திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறோமென்று ஒரு வார்த்தை யாகிலும் அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

விவ்விலாதகாதலால்விளங்குபாதபோதில்வைத்து உள்ளுவேன தூனநோயொழிக்குமாதெழிக்குநீர் பள்ளிமாயபன்றியாயவென்றிவீரகுன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்புசெய்ததோன்றலொன்றுசொல்லிடே. (க0உ)

ப - னா.—தெழிக்கும் - கோஷிக்கிற, நீர் - கடலிலே, பள்ளி - ஆசிரிதார்த்தமாகக்கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய - ஆச்சர்ய பூதனே, பன்றியாய - மஹாவராஹமாய் பூம்புத்தரணம்பண்ணி, வென்ற - ஹிரண்யனைவென்ற, வீர - வீரத்தையுடையனாய், துள்ளுநீர் - திராக்கினர்த்தியையுடைய கடலிலே, குன்றினால் - நீரிலே ஆழக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு, வரம்புசெய்த - அணைசெய்த, தோன்றல் - சக்ரவர்த்தித்திருமகனே; விவ்விலாத - விச்சேதமில்லாத,

நூற்றோராம்பாட்டு. ஏமநீர் - ஏமம்-நெடுமை. ... (க0க)

காதலால்-ப்ரோமத்தாலே, விளங்கு-உஜ்வலமான, பாதபோதில்-திருவடித்தாம
ரைகளிலே,வைத்து - நெஞ்சைவைத்து, உள்ளுவேனது - அத்திருவடிகளையே
தஞ்சமாக நினைத்திருக்கிறவெனக்கு, ஊனம் - ஊனத்தைவினைக்கும், நோய்-
ஸம்ஸாரமாகிற நோயை, ஒழிக்கும் ஆவொன்று-போக்கநினைத்திருக்கிறதோ
ருபாயம், சொல்லி - அருளிச்செய்யமேனும். (க02)

வ்யா.—(விள்விலாதகாதலால்) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைப்பற்றி
நெகிழாதே அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு திருவடிகளில் பண்
ணின ப்ரோமத்தாலே. “விள்கை விள்ளாமைவிரும்பி” என்னக்
கடவதிறே. (விளங்குபாதபோதில்வைத்து) அந்த ப்ரோமத்தாலே
உஜ்வலமான திருவடித்தாமரைகளிலே நெஞ்சைவைத்து. அநந்ய
ப்ரயோஜநரான ஆச்ரிதருடைய ஸந்நிதியிலே அலருமதிறே திருவ
டித்தாமரைகள். இத்தால் - நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய் அசித்
ஸம்பந்த மநுவர்த்திக்கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸலரல்லாமே
யநுவர்த்திக்கிறதோவென்கை. (உள்ளுவேனதுநானோயொழிக்கு
மா) அத்திருவடிகளையே தஞ்சமென்று நினைத்திருக்கிற வெனக்கு
ஊனத்தை வினைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற நோயைப்போக்க நி
னைத்திருக்கிற விரகும். ஊனமாகிறது - ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான
ஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவதஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவதநுபவ
சங்கோசமும். இவற்றை வினைக்குமதிறே தேஹஸம்பந்தம். “சரீர
ம்” என்றும், “வ்யாதி” என்றும்-பர்யாயமிதே. இத்தால்-வேறொ
ன்றைத்தஞ்சமென்றிழக்கிறேனோ, சரீரத்திலாதரமுண்டாயிழக்கி
றேனோ.

(தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய) தேவரீரோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே
கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாநுகரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தரு
ளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌலப்யாதிகுணயுக்தனே. தெழிக்கை-
முழங்குகை. (பன்றியாயவென்றிவீர) விஸதர்ஸமான ஸம்ஸாரத்
திலே ஆச்ரிதாநுகரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விவ்வள
வேயன்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத மஹாவராஹமாய்
பாதாளகதையான பூமியை யெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷணை வென்ற
வீரத்தை யுடையவனே. (குன்றினுல்துள்ளுநீர்வரம்புசெய்ததோ
ன்றல்)தன்னில்கிடக்கும்பதார்த்தங்களைக்கரையிலே பொகடுந்திரை
க்கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே யழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு
அணைசெய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனே. தோன்றல் - அரசன். பரம
பதநிலயனான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து
ஸுலபராயும் தேவரீராயழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம்பண்ணியும்,
ஆச்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்தும், அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதங்களைப்
பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் சக்தியாலும் குறைவற்றதே
வரீர்க்கு, என்சரீரஸம்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு என்கையில் பொரு
ளுண்டோவென்கை.

(ஒன்றுசொல்லிடே) இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அதுவர்த்திக்கிறது நீ நினையாமையிதே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரிக்கும்படி “இன்னவளவிலேசெய்கிறோம்” என்று ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும்.

தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமரய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினால் துள்ளுநீர்வரம்புசெய்ததோன்றல்—விள்விலாதகாதலால் விளங்கு பாதபோதில் வைத்து உள்ளுவேன தூனநோயொழிக்குமா—ஒன்று சொல்லிடே” என்றநவயம். ... (க0உ)

அ.—தூற்றுமூன்றும்பாட்டு. அசித்ஸம்பந்தம்தே ஹாவஸாநத்திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்னென்ன; அங்ஙனே யாகில் தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மநநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒருப்கார மருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

திருக்கலந்துசேருமார்பதேவதேவதேவனே

இருக்கலந்தவேதநீதியாகிநின்றநின்மலா

சுருக்கலந்தகாளமேகமேனியாயநின்பெயர்

உருக்கலந்தொழிவிலாதுரைக்குமாறுசெயே. (க0ங)

ப - னா.—திரு - பெரிய பிராட்டியார், கலந்து - தேவரீரோடேஸம்ச்லேஷித்து, “அகலகில்லேனிறையும்” என்று, சேரும் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மார்ப - திருமார்பையுடையனாய், தேவதேவதேவனே - நித்யஸூரிகளுக்கு நீர் வாஹகனாய், இருக்கலந்த - ரிக்ப்ரசுரமான, வேதம் - வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே, நீதியாகிநின்ற - ஸ்வபாவமாகவுடையையாய் நின்ற, நின்மலா - ஹேயப்ரத்யநீகனாய், சுருக்கலந்த - பொன்போலே புகர்த்து, காளமேகம்-கறுத்தமேகம்போலே யிருக்கிற, மேனி - திருமேனியையுடைய, ஆய - கர்ஷணனே, சரியாபதி * அயர்வறுமமரர்கள் திபதி ஹேயப்ரத்யநீகன் விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தன் ஆச்ரிதஸுலபன் என்று, நின்பெயர் உருக்கலந்த - உன்திருநாமங்களை மநநம்பண்ணி, ஒழிவிலாது - இடைவிடாதே, உரைக்கும் ஆறு - பேசும் வழியை, உரைசெய் - அருளிச்செய்யவேணும். (க0ங)

வ்யா.—(திருக்கலந்துசேருமார்ப) பிராட்டி தேவரீரோடேஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதிசங்கித்து “அகலகில்லேனிறையும்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவனே. பத்தரோடு முக்தரோடு நித்யரோடு வாசியற, “க்ஷயோ஽ந்ரஹ்மணா” “ஈச்வரீம்ஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே - ஸர்வர்க்கும் அபாச்ரயபூதையான பிராட்டி தான் நித்யஸாபேகையாம்படியன்றோ தேவரீருடையபெருமை. (தேவதேவதேவனே) “ஸத்ஸாநீஸாந்யஸ்யுதீவா” “யத்பூர்வேஸாத்யாஸஸந்திதேவா” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று ப்ராப்யரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யனாய் கொண்டு நிர்வாஹகனாவனே. தேவரீரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த

தேஹயாத்ராசேஷமான காலமும்விடவொண்ணாத திருவடி களென்
கை. (தொடர்ந்து வீள்விலாத தோர்தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே)
மேல்விழுந்து இடைவிடாதபடியான ஸ்வபாவத்தை யெனக்குப்
பண்ணித் தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி - செறிவு. இத்தால்-அநு
பவ விரோதிகளைத் தேவரீரோபோக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்ப்ரஹ்
ணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடை விடாதே யதுபவிப்பேனா
கவும் பண்ணித் தந்தருளவேணுமென்ற தாய்த்து. ... (௧0௪)

அ.—நூற்றஞ்சாம்பாட்டு. நான்சொன்ன உபாயங்களி லிழி
யாதொழிகைக்கும் நான்செய்தபடி காண்கையொழிய போகத்திலே
த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக
குணாதிகரான தேவரீர் விஷயீகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவ
னாகையாலே உபாயாந்தராபேகையில்லை, தேவரீர் வடிவழகி
லந்வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடியென்கிறார்.

மண்ணையுண்டுமிழ்ந்துபின்னிரந்துகொண்டளந்தமண்
கண்ணுளல்லதில்லையென்றுவென்றகாலமாயினாய்
பண்ணைவென்றவின் சொல்மங்கைகொங்கைதங்குபங்கயக்
கண்ணின்னவண்ணமல்லதில்லையெண்ணும்வண்ணமே. (௧0௫)

ப-ரா.—மண்ணையுண்டு - ப்ரளயாபத்திலே லோகங்களை யடையத்திருவ
யிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து - ஸர்ஷ்டிகாலத்திலே வெளிநாடு சாணப்புறப்ப
டவிட்டு, பின் - ஸர்ஷ்டமானபின்பு, அஜ்ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க, இரந்
து - அவன் பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்றிரந்து, கொண்டு - நிரோற்றுப்பெற்
றுக்கொண்டு, அளந்த - திருவடிகளாலே அளந்தருளின, மண் - பூமியானது,
கண்ணுளல்லதில்லையென்று - நம்கடாக்ஷத்தில் நிலைநிற்குமதொழியவேறு ஸ்தி
தியில்லை யென்று, வென்ற - ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்கையிலே அகப்படும்
படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான, காலமாயினாய் - காலத்துக்கு நிர்
வாஹகனாய், பண்ணை - இசைகளைவெற்றிகொண்ட, இனசொல் - இனிய பேச்
சையுடையளாய், மங்கை - மங்கைப்பருவத்தையுடையளான பெரியபிராட்டி
யாருடைய, கொங்கை - தருமுலைத்தடத்திலே, தங்கு - பொருந்தி வர்த்திக்
கிற, பங்கயக்கண்ணு - புண்டரீகாக்ஷணை, எண்ணும் வண்ணம் - தேவரீரை
யிடைவிடதே அநுபவிக்கவேணுமென்கிற மனோரதப்ரகாரத்தக்குஹேது, நின்
னவண்ணமல்லது இல்லை - உன்வடிவழகல்லது வேறென்றில்லை. (௧0௫)

வ்யா.—(மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து) ப்ரளயாபத்திலே அபேக்ஷி
யாதிருக்க ஆபத்தே முதலாக வரையாதே இஜ்ஜகத்தைத்திருவயிற்
றிலேவைத்துரக்ஷித்து, உள்ளிருந்துநோவுபடாதபடிஸர்ஷ்டிகாலத்
திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்-தன்பக்கல் வீமுகரானுரளவிலும் வத்ஸ
லனென்கை. (பின் இரந்துகொண்டளந்து) ஸர்ஷ்டமானபின்பு
அஜ்ஜகத்தை மஹாபலியபஹரிக்க அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்
சென்றுஇரந்து, இந்த்ரனுக்குத்தாலோக்யராஜ்யத்தைக்கொடுத்து,

அவ்வளவுக்கு மேலே சதுர்த்தசபுவநத்தி லுண்டான ஸகல
சேதந்தலையிலும் உன்திருவடிகளைவைத்து. இத்தால் - விமுகரான
ரளவிலும் சிலவானுமாய் ஸாலபநுமாயிருக்கும்வென்கை. தன்
னை யழியமாறித்தாழ நிழ்கையிறே-சிலம். எல்லார்தலையிலும் திரு
வடிகளை வைக்கையிறே - ஸௌலப்யம். (மண்கண்ணுளல்லதில்லை
யென்று) விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து இப்படி செய்தரு
ளுகைக் கடியென்னென்னில்; இஜ்ஜகத்துக்கு நம்கடாஷ மொ
ழிய வேறு ஸ்திதியில்லையென்று. (வென்றகாலமாயினாய்) ஸகல
பதார்த்தங்களும் தன்கையிலே யகப்படும்படி ஸகலபரிணாமத்துக்
கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனவனே. இத்தா
ல் - ஸர்ஷ்ட்யாதிகளுக்கு கர்மீபவித்தும் அந்யசேஷத்வத்தால்
முறையழிந்தும், இப்படி காலவச்யரான சேதநர்க்கு தேவரீரல்ல
து காலத்தை ஐயிக்க விரகில்லையென்கை. “காலஸம்பசதேயத்ரநகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:” என்னக்
கடவதிறே. “மண்கண்ணுளல்லதில்லையென்றுவென்ற” என்று கீ
ழே அந்வயிக்கவுமாம். அப்பகூத்தில், மஹாபலி, ப்ரயஸ்யம் முத
லான விரோதிகளை உன்பேறுகவென்றவென்கை.

(பண்ணைவென்றவின்சொல்மங்கைகொங்கைதங்குபங்கயக்கண்
ண) “सुधुः सुधुः सुधुः” “மதுராமதுராலாபா” - என்கிறபேச்சை
யும்பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே
அபாச்சரயமாகவுடைய புண்டரீகாஷணே. இத்தால்-பருவத்தாலு
ம் பேச்சாலும் அவயவசோபையாலும் விலக்ஷணையானபிராட்டிக்கு
வல்லபனாகையாலே பூர்வவர்த்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்கலிலே
கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரோரிதமான விசேஷ கடா
ஷத்தைப் பண்ணினவென்கை. (நின்னவண்ண மல்லதில்லை
யெண்ணும் வண்ணமே) தேவரீரை இடைவிடாதே யதுபவிக்க
வேணுமென்கிற மனோரதப்ரகாரத்துக்குஹது உன்வடிவழகல்
லது வேறொன்றில்லை. உன்னுடைய விசேஷகடாஷத்துக்கடியான
வாத்ஸல்யாதி குணங்களொழிய உன்வடிவழகே யெனக்கு இம்
மனோரதத்துக்கும் ஹதுவென்கை. ... (க0௫)

அ.—நாற்றாரும்பாட்டு. “நின்னவண்ணமல்லதில்லை” என்
று-தாம் வடிவழகிலே துவக்குண்டபடி சொன்னார் - கீழ்; இதில் -
தேவரீருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான்நெகிழிலும் என்
னெஞ்சுவேறொன்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறார்.

கறுத்தெதிர்ந்தகாலநேயிகாலனோடுகூடவன்
றறுத்தவாழிசங்குதண்டுவில்லும்வாளுமேந்தினாய்
தொறுக்கலந்தவூனம்தொழிக்கவன்றுகுன்றமுன்
பொறுத்தநின்புகழ்க்கலாலோர்நேசமில்லைநெஞ்சமே. (க0௬)

ப - ரா.—கறுத்து - க்ருத்தனாய், எதிரந்த - எதிரிட்ட, காலநேமி - கால
நேமியாகிற வஸுரன், காலனோடுகூட - மர்த்யுவோடேகூடும்படி, அன்று -
அவனாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்த வன்று, அறுத்த - அவன்தலையை
யறுத்த, ஆழிசங்கு தண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினாய் - திருவாழிதொடக்கமா
னதவ்யாயுதங்களை தரித்தவனே, தொறுக்கலந்த - பசுக்களுக்குண்டான-ஊன
மஃதுஒழிக்க - அதுபவவிநாச்யமான ஆபத்தைப்போக்குகக்காசு, அன்று-பசு
க்களும் இடையரும் வருந்துகிறகாலத்திலே, முன் - அவைகளுக்கு நாசம்வரு
வதற்கு முன்னமே, குன்றம்பொறுத்த - கோவர்த்தநத்தை யெடுத்த ரக்ஷித்த
நின்புகழ்க்கலால் - உன்கல்யாணகுணத்துக்கல்லது, நெஞ்சம் - என்மநஸ்ஸு
க்கு, ஓர் நேசமில்லை - ப்ராவண்யலேசமுமுண்டாகாத. (க0௬)

வ்யா.—(கறுத்தெதிரந்தகாலநேமிகாலனோடுகூட) க்ருத்தனாய்
எதிரிட்ட காலநேமியாகிறவஸுரன் மர்த்யுவோடே கூடும்படி.
இந்த்ராதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் நபர்வராநு
க்ரஹத்தையும்பொறுதே க்ருத்தனானாய்த்து. “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்”
“ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” என்கிறவிஷயத்திலேகிடர்
க்ருத்தனாய்த்து. “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்”
பந்து:” “அஹம்வோபாந்தவோஜாத:” என்கிறபடியே நிருபா
திகபந்துவின் பக்கலிலேயிறேகோபித்தது. ஓரஞ்சலியாலே யொரு
நீராகக்கலக்கலாம்விஷயத்திலே துஷ்ப்ரகர்தியாகையாலே எதிரம்பு
கோத்து நபரித்தானென்கை. அதுகூலித்தாரை யுன்னோடே கூ
ட்டுகையும் ப்ரதிகூலித்தாரை யமனோடேகூட்டுகையுமிறே தேவ
ரீர்க்கு ஸ்வபாவம். (அன்று) காலநேமியாலே இந்த்ராதிகளுக்கு
ஆபத்து வந்தவன்று.(அறுத்தவாழிசங்குதண்டுவில்லும்வாளுமேந்
தினாய்) ஸபரிகரான காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி
தொடக்கமான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரித்தவனே. திருவாழியாலே
அவன்தலை யறுப்புண்டபின்னும் தேவர்களுக்கு என்னவிரோதம்
வருகிறதோ! என்று, “கைகழ்லாநேமியான்” என்கிறபடியே திவ்
யாயுததரனாயிருக்கிறபடி.

(தொறுக்கலந்த ஐனமஃதொழிக்க) இந்த்ராதிகளுக்கு அஸு
ரனால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினபடி சொல்லிற்று-கீழ், இந்த்ர
னால் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்வந்த ஆபத்தைப்போக்கின
படி சொல்லுகிறதுமேல். பசுக்களுக்கு அதுபவவிநாச்யமானஆப
த்தைப்போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷ
யமான இந்த்ரனால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அதுபவித்தேயறுமா
ய்த்து. (அன்று) “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்” “ஸ்ஸுஹ்”
லமதீவார்த்தம்” என்கிறதசையிலே. தொறு - பசு. (குன்றமுன்
பொறுத்த நின்புகழ்க்கலால்) கோவர்த்தநத்தை தரித்து ரக்ஷித்த
வுன்கல்யாண குணத்துக்கல்லது.

இந்தரன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்தித னல்லாமையாலே, அழிச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய ரக்ஷ யவர்க்கத்தை மலையெடுத்து நோக்கினுனென்கை. “முன்” என்கிறது - ஒருத்தருக்கு நோவுவருவதற்கு முன் பென்கை. “வரை முனேந்தும்” என்று .. அவன் அநாயாஸேந தரிக்கச்செய்தே யும், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து “பொறுத்த” என்கிறார் இவர். (ஒர்நேசமில்லை நெஞ்சமே) வ்யக்த்யந்தரத்தி லாதல், குணந்தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என்மநஸ்ஸுக்கு ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ரயோஜநாந்தரபர ரான இந்தராதிகளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே யழித்தும், ஸ்வாபிமாநத்துக்குள்ளே கிடக்கிற பசுங்களுக்கு மிடையருக்கும் வந்தவாபத்தை மலையெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன்னுபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்நே ஹமில்லையென்ற தாய்த்து. (௧0௬)

நூற்றேழாம்பாட்டு.கீழிரண்டுபாட்டாலே-தமக்கும்தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டானபகவத்ப்மோத்துக்கடியான வடிவ முகையும் ஆபத்ஸகத்வத்தையும் பேசினார்; இதில் - அந்தஸங்கவி ரோதியான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை ப்ரபலரான அஸுரர்களை யழி யச்செய்தாப்போலே போக்கின வுன்திருவடிசளுக்கல்லது வேறொரு விஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

காய்சினத்தகாசிமன்னன் வக்கரன்பவுண்டரன்
மாசினத்தமாலிமான்சுமாலிகேசிதேநுகன்
நாசமுற்றுவீழநாள்கவர்ந்தநின்கழற்கலால்
நேசபாசமெத்திறத்தும்வைத்திடேனெம்மீசனே. (௧0௭)

ப - ரா.—எம்மீசனே - எனக்கு நிர்வாஹகனுனவனே; காய் - ஸாத்விக ரைக்கொன்றல்லது நில்லாத, சினத்த-கோபத்தையுடைய, காசிமன்னன்-காசி ராஜனும், வக்கரன் - தந்தவக்ரனும், பவுண்டரனும் - பெளண்டகவாஸுதேவ னும், மாசினத்தமாலி - மிச்சகோபத்தை யுடையனுமாலியும், மான்சுமாலி- மஹானுஸமாலியும், கேசி-ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்குபாதகனுன கேசியும், தேநுகன் - பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் பயங்கரனுதேனுக்ராஸு ரனும், நாசமுற்று - துக்கத்தை யநுபவித்து, வீழ - ம்ரதராய் விழும்படி, நாள் கவர்ந்த - ஆயுஸஸைவாங்கின, நின்கழற்கலால் - உன்திருவடிகளி லல்லது, நேசபாசம் - பக்தியாகிற கயிற்றை, எத்திறத்தும் - எந்ததசையிலும், வைத்தி டேன் - வையேனென்கிறார். (௧0௭)

வ்யா.—(காய்சினத்தகாசிமன்னன்)காயும் சினத்தை யுடைய
காசிராஜன். ஸாத்விகரைக் கொன்றல்லதுவிடாதகோபத்தையுடை
யவனென்கை. காய்தல் - கொல்லல். அப்படியிருக்கும் தந்தவகான்.
(பவுண்டிரன்) “நச்வரோஹம்” என்றிருக்கும் பெளண்ட்ரக
வாஸுதேவன். (மாசினத்தமாலி) பெரியசினத்தையுடைய மாலி.
(மான்சுமாலி) மஹானுஸம்மாலி. பெரியசினத்தை யுடையனும்
பத்ராகாரனுமா யிருக்குமென்கை. (கேசி) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான
தேவதைகளுக்கும் பாதகனுனகேசி. (தேநுகன்) கர்ஷணனை அநு
வர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரான தேநு
கன். இவ்வாஸுர வர்க்கத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப் பேசிற்று,
தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌர்யம் தோற்றுக்கை
க்காக.

(நாசமுற்றுவிழ நாள்கவர்ந்த) துக்கத்தை யதுபவித்து ம்ரத
ராய் விழும்படி ஆயுஸ்ஸை வாங்கின. நாசம் - துக்கம். “விழ்தல்”
என்று - விடுதலாய், ப்ராணனை விடும்படி யென்றுமாம். இத்தால்-
ஆசிரித விரோதிகளை ஸ்வசத்ருக்களைப் போலே கண்ணற்று க்ருர
மாக வதித்தபடி. (நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்
திடேன்) விரோதிரஸந சீலனுனவன் திருவடிகளில்லது, பக்தி
யாகிறகயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வையேன். பந்தகமாகையாலே
பக்தியைக்கயிறு என்கிறது. “எட்டிஞோடி ரண்டெனும் கயிற்றினால்”
என்னக்கடவதிறே. (எம்மீசனே) என்னுதனே. விஷயாந்தர ப்ரா
வண்ய ஹேதுவான பாபங்களையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரோமத்துக்கு
விரோதியான பாபங்களையும் போக்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்து
கைக்கடி இத்தையுடையவனாகையா லென்கை. ... (க0௭)

அ.—நூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்
லை நெஞ்சம்” என்றும், “நின்கழற்கலால் நேசபாசமெத்திறத்தும்
வைத்திடேன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே, இதுக்கு விஷயமாக
நம்மைக்கிட்டி அதுபவிக்கப்பார்த்தாலோ வென்ன; போகமோகூ
ஸுகங்களை அதுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னை ப்ராபிக்கவேணுமெ
ன்னு மாயையொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிறார்.

கேடில்சீர்வரத்தனாய்க்கெடும்வரத்தயனரன்
நாடினோடுநாட்டமாயிரத்தனாடுநண்ணினும்
வீடதானபோகமெய்திவீற்றிருந்தபோதிலும்
கூடுமாயைல்லதொன்றுகொள்வனோகுறிப்பிலே. (க0அ)

நூற்றெட்டாம்பாட்டு. சொல்லக்கடவதிறே - சொன்னீரன்
றோ வென்றபடி.

ப-னா.—கேடில் - அழிவில்லாத, சீர்-ஸம்பத்தையுடையனும்படி, வரத்தனாய்-பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடையனாயிருக்கிற, அயன்நாடினோடு - ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸத்யலோசஸம்பத்தையும், கெடும்-எல்லாம் தன்னாலே அழியும்படி, வரத்து-பகவத் ப்ரஸாதம்பெற்ற, அரன்நாடினோடு-ருத்ரனுடைய கைலாஸஸம்பத்தையும், நாட்டமாயிரத்தன்நாடு - ஆயிரங்கண்களையுடையனான இந்த்ரனுடைய ஸ்வர்க்கலோகஸம்பத்தையும், நண்ணினும்-பெற்றாலும், வீ-தான - பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற, போகமெய்தி - போகத்தை ப்ராபித்து, வீற்றிருந்தபோதிலும்-நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பராயிருந்தபோதிலும், கூடுமாசையல்லது-உன்னைக்கூடவேணுமென்னு மாசையல்லது, ஒன்று-வேறென்றை, குறிப்பில் கொள்வனோ - நெஞ்சால் நினைப்பனோ வென்கிறார். (௧0அ)

வ்யா.—(கேடில் சீர்வரத்தனாய்க் கெடும்வரத்தயனான்) (கேடில் சீர்வரத்தனாய் - அயன், கெடும்வரத்தனாய் - அரன்) அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத் ப்ரஸாதத்தையுடையனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வமும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாய்ப்படி பகவத் ப்ரஸாதம் பெற்ற ருத்ரன். அதவா, அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனாய் வரப்ரதாநக்ஷமனான ப்ரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தையுடையனாய் வரப்தாநக்ஷமனான ருத்ரன் என்றுமாம். (நாடினோடு நாட்டமாயிரத்தன்நாடுநண்ணினும்) இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராக்ஷனுடைய நாட்டையும் பெற்றாலும். நாட்டம் - கண். “நாடு” என்று - நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதாகிறது - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய மூலகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நானொருத்தனும் பெற்றாலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பாவனையில்லையிறே; கூடாதது கூடினாலும்.

(வீடதானபோகமெய்தி) அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமாகிற போகத்தை ப்ராபித்து. மோக்ஷமாகிறது-ஸம்ஸாரநிவர்த்தி மாத்ரமாதல், ஒருதேசவிசேஷ ப்ராப்தியாதலன்று, கைங்கர்யபோகமென்கை. (வீற்றிருந்தபோதிலும்) கைங்கர்யோபகரணங்கள் குறைவற்றிருந்தபோதிலு மென்னுதல்; நிரதிசயாநந்த நிர்ப்பரனாயிருந்தபோதிலு மென்னுதல். கைங்கர்யோபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண்டாமதிறே. போகமோக்ஷங்கள் ஏகாச்ரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும்.

வரத்தனாய்-வரத்தை லபித்தவனென்னுதல்; வரத்தைக் கொடுக்கிறவனென்னுதல். வீற்றிருக்கை-மூவருடைய ஐச்வர்யத்தாலும் இவ்வருகுள்ளாரில் வேறுபாடு தோற்றவிருக்கையாதல்; மோக்ஷத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருக்கையாதல். ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தால் கைங்கர்யம் வேண்டாவோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யேத்யாதி.) (௧0அ)

க0கூ-பா-சுருக்குவாரையின் நி-ப்ரதிபத-வ்யாக்யாநங்கள், களகூ

(கூடுமாயைல்லது ஒன்று கொள்வனோருநிப்பிலே) உன்னைக் கூடவேணுமென்னு மாயைல்லது வேறொன்றை நெஞ்சால் விரும்புவனோ. “ஈரூரகாபுரேஸ்துஸுதீஸ்துரீஸ்து | ஸுஸுரகாபுரீஸுதீஸ்துரீஸு” “தர்மார்த்தகாமைபகிந்தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்யகோஸ்திதா | ஸமஸ்தஜகதாம்மூலே யஸ்யபக்திஸ்திராத்வயி” “ஐஜ்ஞானயதாபக்திஸு” “விஜ்ஞானம் யதிதம்ப்ராப்தம்” என்றிறே பகவதீஜ்ஞானபக்திகள் ரஸித்தவர்களுடைய வார்த்தை. ... (க௦அ)

அ. — நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ்-நம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன வாசைஸ்வயத்தந்தாலே அநவரதபாவனைபண்ணியும் ஸததம் கீர்த்தநம்பண்ணியும் பெறுவாருடைய ஆசைபோலே யிருந்ததி!, “நிரந்தரம்நினைப்பதாகநீநினைக்கவேண்டுமே” என்றும், “திருக்கலந்துசேருமார்ப தேவதேவதேவனே” என்றும் தொடங்கி, “நின்பெயருருக் கலந்தொழிவிலாதுநாக்குமா றுநாசெய்” என்றும், “கூடுமாசையல்லதொன்று கொள்வனோ” என்றும் பேசினீரோயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னைப் போரிக்க காலக்ஷேபார்த்தமாகப் பேசினின்றவித்தனை, அதுதானும் வேதங்களும் வைதிகபுருஷர்களும் பேசிப் போரக்காண்கையாலே டேசினே நித்தனையென்கிறார்.

சுருக்குவாராயின் றியேசுருங்கினயசுருங்கியும்
பெருக்குவாராயின் றியேபெருக்கமெய்துபெற்றியோய்
செருக்குவார்க ள்தீக்குணங் க ள்தீர்த்ததேவதேவனென்
றிருக்குவாய்முநிக்கணங் க ளைத்தயானுமேத்தினென். (௧0௯)

ப-ணை.—ஒருகாமத்தானே ஒருகாலத்தானே, சுருக்குவாரையின்றியே-ஒரு கர்த்தாவாலும் சுருக்குதலின்றிக்கே, சுருங்கினாய்-வாமநாவதாரம்செய்தருளி, சுருங்கியும்-சுருங்கியிருக்கச்செய்தேயும், பெருக்குவாரையின்றியே-ஒருவரால் பெருக்குதலின்றிக்கே, பெருக்கமெய்து - பெருக்கத்தையெய்தும், பெற்றி யோய் - ஸ்வபாவத்தையுடையவனே, செருக்குவார்கள்-செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய, தீக்குணங்கள் - ஆஹங்காரமமகாரமாகிற ஸ்வபா வத்தை, தீர்த்த - தன் அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, தேவதேவன்என்று - இந்த ராஜிதேவர்களுக்குக் குடியிருப்பைக்கொடுத்த ஸர்வேச்வரனேயென்று, த்ரை விக்ரமாபதாநத்தைப்பற்றி, இருக்குவாய்-வேதஸ்தலங்களும், முனிக்கணங்கள்- வைதிகரான சௌநகாதிமுநிஸமுஹங்களும், ஏத்த - ஏத்தக்கண்டபடியாலே, யானும் - தாஸபூதனான நானும், ஏத்தினேன் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணினே னென் னிறார்.

நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. (பேசினீர்) அதுஸாதநமாகாதோ
வென்ன வென்றபடி.

வ்யா.—(சுருக்குவாரா யின்றியே சுருங்கினாய்) ஒருகர்மத்தாலே ஒருகாலத்திலே ஒருகர்த்தாவாலுண்டாம் ஹ்ராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாதுக்ரஹம் ப்ரோரிக்க இச்சையாலே வாமநனாய். சேதநர் கர்ம பேதத்தாலும் கர்த்ர்பேதத்தாலும் க்ரிமிகீடங்களாகாநின்றார்த்ருக்ளிமே.கலிகாலமும் சேதநனாஅங்குஷ்டமாத்ரமாக்ரநின்றதிமே.லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்யபாரதந்த்ரயத்தாலே திருவடி ஹ்ராஸ்வ பூதனாநினிமே. (சுருங்கியும்) அப்படியே சிறுகியிருக்கச் செய்தேயும். (பெருக்குவாரா யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்) பூர்வோக்தமான வர்த்தி ஹேதுக்களின்றிக்கே யிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே. பெற்றி - இயல்வு. இத்தால்-அர்த்தித்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரத்திலே செய்தது வாய்த்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்தச புவனங்களிலுண்டான ஸகலசேதந்தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வர்த்தி ஹ்ராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்கை.

(செருக்குவார்கள்) இந்த்ராதிகளைநலிந்து த்நாலோக்யத்தை அபஹரித்து, “ஸயஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “நயஷ்டவ்யம்நதாதவ்யம்” என்று ஈச்வராஜனாயை அதிலங்கித்து, இப்படிச் செய்தோமென்னும் அநுதாபமுமின்றிக்கே செருக்கிவர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல் வாருடைய. (தீக்குணங்கள் தீர்த்த தேவதேவன்) அஹங்கார மமகாரமாகிற நாசகரமான ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்தித்வத்தால் தவிர்த்து, இந்த்ராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே. (என்றிருக்குவாய் முறிக்கணங்களேத்த) இப்பாசுரத்தாலே-த்நாவிக்கரமாபதாநத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முனிஸமுஹங்களும். “ஐத்ரஹஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “விசக்ரமேப்ர்திவீமேஷஏதாம்” “ப்ரஹ்மஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “தரிர்த்தேவப்ர்திவீமேஷஏதாம்” இத்யாதி வேதங்களும், “ஸக்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஸங்கைஸ்ஸ-ராணாதிவிபூதலஸ்தைத் ததாமதுஷ்யைர்க்ககநேசகேசரைஸ்துத்” இத்யாதிகளாலே செளநகாதிகளும் ஏத்தக்கண்டவாறே. (யானுமேத்தினேன்) தேவரீருடைய ஸௌசீல்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் விரோதிரஸநசீலத்தையும் பேசி, காலகேசபம்பண்ணி யல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே யானுமேத்தினே னித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினே னல்லே நென்கை. (க0க)

கர்த்ர்பேதம் - நான் கர்த்தாவாய்ச் செய்கையன்றிக்கே தனக் கொரு கர்த்தாவுண்டாய், அவனுக்கு பரதந்த்ரனாய்க் கொள்ளும் வடிவு. இது திருவடிபக்கலிலே கண்டோ மென்கிறது. (க0க)

கக0-பா-தூயனாயுமன்றியுஞ் ப்ரதிபத-வ்யாக்யாநங்கள். கஅக

அ.—தூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. “தத்விப்ரா ஸோவிபந்யவஃ” என்கிறபடியே அஸ்ப்ர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும் தேவர்களும் முநிகணங்களும் ஏத்திப் போந்தவிஷயத்தை நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த நான் ஏத்தக்கடவேனல்லேன், தன்செல் லாமையாலே புகழ்ந்தானென்றுதிருவுள்ளம் பற்றிப்பொறுத்தருள வேணுமென்று, கிழ் “ஏத்தினேன்” என்றதுக்குக் கூறாபணம்பண்ணுகிறார்.

தூயனாயுமன்றியுஞ்சுரும்புலாவுதண்டுழாய்
மாயநின்னைநாயினேன்வணங்கிவாழ்த்துமீதெலாம்
நீயுநிள்குறிப்பினிற்பொறுத்துநல்குவேலைநீர்ப்
பாயலோடுபத்தர்சித்தம்மேயவேலைவண்ணனே. (கக0)

ப-ரை.—சுரும்பு-வண்டிகள், உலாவு - ஸஞ்சரியாநின்றன, தண்-குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனாய், மாய - ஆச்சர்யசக்தியுடைய, வேலைநீர்ப் பாயலோடு - திருப்பாற்கடலில் படுக்கையோடும், கடல்போலே குளிர்ந்தவடிவோடும், பத்தர்சித்தம்-ஆச்சரிதருடைய ஹ்ரதயத்திலுண்டான ஸகலதாபங்களும்போம்படி, மேய - நித்யவாஸம்பண்ணும், வண்ணனே-ஸ்வபாவமுடையனான, நின்னை-தேவரீனா; தூயனாயும்-பரிசுத்தனாயும், அன்றியும்-அபரிசுத்தனாயும், நாயினேன்-நிவீரனானநான், வணங்கி - திருவடிகளிலே தலையாரவணங்கி, வாழ்த்துமீதெலாம்-வாயாரவாழ்த்துகிற விதுவெல்லாம், நீயும்-பொறுமையை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும், நின்குறிப்பினில் பொறுத்து-உன் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து, நல்கு-கர்பைசெய்தருளவேணும்()

வ்யா.—(தூயனாயுமன்றியும்) “தத்விப்ரா ஸோவிபந்யவஃ” “கேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விசுத்திபரமாமதா” என்கிறபடியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அநுஸந்தித்து நான் யோக்யனென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடையவடிவைக் கண்டு மேல்விழுந்து நான் நித்யஸம்ஸாரியென்றுபுத்திபண்ணாதே பரிமாறியும். அதவா; “நஹி ஜ்ஞாநேநஸத்ரஸம்பவித்ர மிஹவித்யதே” என்கிறபடியே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே சுத்தனென்று பரிமாறியும், அந்தஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்காரமமகாரங்களால்பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறியும் போந்தேனென்றுமாம்.(சுரும்புலாவுதண்டுழாய்மாய) தம்மணமையையும் அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது.

தூற்றுப்பத்தாம்பாட்டு. தூயனாயும்-சுத்தனாயும். அறியும்-அசுத்தனாயும். அவனுடைய பாவநத்வத்தையும் தன்னுடைய அயோக்யதையையும் அநுஸந்திக்கை சுத்தி; அவதாரத்தில் ஸஜாதீய புத்தியும் தன்தோஷம் பாராமல் மேல்விழுகையும் அசுத்தி. இது முந்தின அர்த்தம்.

வண்டுகள் அபிநிவேசிக்கும் திருத்துழாயாலே அலங்கீர்தமாய் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. திரயக்குக்களுக்கும் ஸ்பர்ஹை பண்ணவேண்டும்படியிதே போக்யதையிருப்பது. ஒப்பனையழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப் பண்ணிற்று.(நின்னை) ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவனாய் ஸஞ்ஜிபோக்யனாய் யிருக்கிறவன்னை.

(நாயினேன்) உன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லை யென்கிறார். (நாயினேன்) திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து நுழைந்த வாசலெல்லாவற்றிலும் பரிபூதனாய், தேவரீர் உகந்து தொடிலும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையும்படிஸ்வரூபத்தையுடைய நான். (வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம்) ஒன்றைச் செய்து அதுக்குக் கூராமணம் பண்ணுகிறேனோ, திருவடிகளிலே தலையா வணங்கி வாயா வாழ்த்திப் போருகிற இதெல்லாம். (நீயும்) நானும் ப்ரோமத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலன், கூர்ந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும். (நிள்குறிப்பினில் பொறுத்து நல்கு) காகசிகபாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து. என்ன பராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து. அவ்வள வன்றிக் கே, இவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்தித னல்லனென்று ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்.(வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தர்சித்தம் மேய வேலைவண்ணனே) இது தம்மைப் பெறுகைக்கு வேறுதுவருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற்கடலிலே படுக்கையோடே அக்கடல் செவ்வே நின்றாப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்தில் ஸகலதாபங்களும் போம்படி நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸ்வபாவனே. ஆச்ரிதருடைய ஹ்ர்தயத்திலே புகுரக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதிகூனாய் வந்து கண்வளர்ந்தருளி, ஆசாலேசமுடையாருடைய ஹ்ர்தயத்தில் ச்ரமஹரமாகப் புகுருமவனாகையாலே, என்னைப்பொறுத்து நல்கவேணுமென்கிறார். (கக0)

அ.—நூற்றுப்பதினேராம்பாட்டு. தம்முடைய தண்மையை அதுஸந்தித்து, “பொறுத்து நல்கு” என்றார்-கீழிற்பாட்டில்; இதில்-பகவத் ப்ரபாவத்தை யதுஸந்தித்து காலகேஷ்பார்த்தமாகப்பண்ணின அதுகூலவ்ர்த்தியால் வந்தகுற்றத்தையும் ப்ராமாதிசமாகச் செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக் கொள்ளவேணுமென்கிறார்.

திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்தாப்போலே பொறுத்தென்றபடி. வேலை வண்ணம் - நிறமும், ஸ்வபாவமும். (கக0)

வைதுநின்னைவல்லவாபழித்தவர்க்குமாறிப்போர்
செய்துநின்னசெற்றதியில்வந்தவர்க்கும்வந்துனை
எய்தலாகுமென்பராதலாலெம்மாயநாயினேன்
செய்தகுற்றம்நற்றமாகவேகொள்ளுலநாதனை. (ககக)

ப-ரை.—நின்னைவெய்து-புகழுமைக்குவிதயமான வுன்னைவசவுக்குவிதயமாக்கி, பழித்தவர்க்கும்-உன்னுடைய தூத்யஸாரத்யாதிகளை இழிதொழிலாகப் பழித்த சிசுபாலாதிகளுக்கும், மாறில் பேர்ச்செய்து - எதிரில்லாதயுத்தத்தைப் பண்ணி, நின்னசெற்றத்தீயின் - உன்னுடைய கோபாக்கிரியாலே, வெந்தவர்க்கும்-தக்தமான வாலிமுதலானவர்களுக்கும், உன்னை - ஸர்வாதிகளுனவுன்னை, வந்து எய்தலாகுமென்பர் - வந்து கிட்டலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள்; ஆதலால்-ஆகையாலே, எம்மாய-தத்யமுதலான ஆச்சார்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், ஞாலநாதனை-ஐந்தத்துக்கு நிருபாதிக சேஷியானவனை, நாயினேன் - அநநயகதியாய் உன்கைபார்த்திருக்கிற நான், செய்த குற்றம் - ப்ரமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தை, நற்றமாகவேகொள் - குணமாகக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். (ககஉ)

வ்யா.—(வைது நின்னை) “ஸ்வஃ ஸ்வஃ பூயஃ” “ஸ்தவ்யஃ ஸ்தவஃ ப்ரியஃ” என்று புகழப்படும் உன்னை பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி. பருஷந்தானென்னென்னில்; அபிஷித்தக்ஷத்ரியனன்றிக்கே, அவர்க ளுக்குப் பெண்கொடுத்து, பெட்டைக்குடியான வம்சத்திலே பிறந்தானென்றும், இடக்கையும் வலக்கையும்றியாத இடைக்குலத் திலே பிறந்தானென்று மாய்த்துப் பருஷிப்பது. (வல்லவாபழித்த வர்க்கும்) அவ்வவர்களுக்கு அவத்யமான தூத்யஸாரத்யநவநீத செளர்யாதிகளை வர்த்தஹாரியாகப் பழித்து. பழி - குற்றம். வல்ல வா பழிக்கையாவது - உள்ளசக்தியெல்லாம் பகவந்நிந்தையிலே யாக்குகை. (மாறில்போர்செய்து நின்னசெற்றதியில் வெந்தவர்க் கும்) எதிரில்லாத யுத்தத்தைப்பண்ணி, உன்கோபாக்நியாலே தக்தரானவர்களுக்கும். மஹாராஜரோடே வாலிபண்ணின யுத்தத் தை யாய்த்து இவர் மாறில்லாத போர் என்கிறது. அவர்களாகி றார் - சிசுபாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள். (வந்துனை யெய்தலாகுமென்பர்) ஸர்வாதிகளுன வுன்னைவந்துப்ராபிக்கலாமென்று நிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள். “புருஷஸ்ப்ரஹ்மணஸ்சிவஸ்த்ருணாந் துஷ்டாஸுஸம்ஸ்யா புருஷஸ்ச ஸுஸந்தஸ்ச ஸ்ரீஸ்ச்ரீவஸ்யஸுஸ்யஸா” “பகவச்சகக்ரோண வ்யாபாதிதஸ்தத்ஸமரணாதகத்தாகிலாசஸஞ்சயோபகவந்த முபநீ தஸ்தஸ்மிந்நேவஸ்யமுபயயௌ” என்று சிசுபால மோக்ஷத்தைச் சொன்னான் ஸ்ரீபராசர பகவாந்;

நூற்றுப்பதினோரம்பாட்டு.பெட்டைக் குடி-கொடுத்துக்கொ
ள்ளுகிற ஸம்பந்த மாத்ரமொழிய அபிஷேகத்துக்கு யோக்யதை
யில்லாத குடி. வல்லவா - அவன் தோஷமுள்ள வளவு மென்னு
தல்; தன்சக்தியுள்ளவளவு மென்னுதல். (ககக)

“ராமபாணஹதக்ஷிப்ர
மாவஹத்பரமாங்கதம்” என்று வாலியுடைய பரகதிப்ராப்தியைச்
சொன்னான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந். (ஆதலால்) உன்னை நிந்தித்தார்க்
கும் எதிரிட்டார்க்கு மகப்பட குணப்ரபாவத்தாலே உன்னைப் பெ
றலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகையாலே.

(எம்மாய) ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைப் பொறுக்கைக்
கடியான தயாகாங்க்ஷாத்யாஸ்சர்ய குணங்களை எனக்குப் ப்ரகாசிப்
பித்தவனே. (நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்)
அநந்யகதியாய் உன்னை பார்த்திருக்கிறநான் ப்ராமாதிகமாகச்செ
ய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவேணும். (ஞாலநாதனே)
ஜகத்துக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே. ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகமி
ன்றிக்கே இருந்ததேகுடியாக இஜ்ஜகத்தை யுடையவனென்று குற்
றத்தைக்குணமாகக் கொண்டருளுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது.

அ.—தூற்றப்பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— கீழிரண்டு பாட்டா
லே - இத்தலையில் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேணுமென்று க்ஷாபண
ம்பண்ணி, அக்குற்றங்களை குணமாகக் கொள்ள வேணு மென்று
சொன்னார்; இப்பாட்டில் - திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆயுஸ்ஸு
எனக்கு இன்னபோது முடியுமென்று தெரியாது, அவன்றிருவடி
களிலே வணங்கி வாழ்த்தி காலக்ஷேபம் பண்ணப்பாரொன்கிரார்.

வார்களாகிநான்கள்செல்லநோய்மைகுன்றிமூப்பெய்தி
மாளுநாளதாதலால்வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஆளதாகுநன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்
மீள்விலாதபோகம்நல்கவேண்டும்மாலபாதமே. (ககஉ)

ப-ரை.—வார்களாகி - ஆயுஸ்ஸையும் வாள்போலே, நான்கள் செல்ல-
நான்கள்கழிய, யௌவநாவஸ்தையிலுண்டாகக்கடவ, நோய்மை - பலம்,
குன்றி-வ்யாதிகளாலே. குறைந்து, மூப்பு எய்தி-பலஹாரியாலே கிழத்தனத்
தையடைந்து, ஆயுஸ்ஸானது, மாளும் நாளது-முடியும் நாளாய்த்து; ஆதலால்-
ஆகையாலே, என்நெஞ்சமே - என்னுடைய மனஸ்ஸே, ஆளதாகும் நன்மையெ
ன்று - அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று, நன்குணர்ந்து - நன்றாகவறி
ந்து, வணங்கி-தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம்பெறவணங்கி, வாழ்த்த-வாய்ப்படை
த்தப்ரயோஜனம்பெற வாழ்த்தப்பார்; வணங்குகையும் புகழுகையும் ஸாதநமா
னாலோவென்ன; மாலபாதமே - ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேச்வரன் நிருவடிகளே,
நமக்கு, மீள்விலாதபோகம்-யாவதாதம்பாவியான கைங்கர்யபோசத்தை, நல்க
வேண்டும்-தந்தருளவேணுமென்கிரார். (ககஉ)

(மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும் மாலபாதமே) ஸர்வா திகனா ஸர்வேச்வரன் றிருவடிகள், நமக்கு “நமஸுநரவர்தீ” “நச புநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே யாவதாதம்பாவினான கைங்கர்ய போகத்தைத் தரவேணும்; நீவணங்கி வாழ்த்தப்பார். “நமஸுநரவர்தீ” “நமஇத்யேவவாதிந:” “சுவிஸுநரவர்தீ” “தத்விப்ரானோ விபந்யவ:” என்றிவை ப்ராப்யாந்தர்ப்பூதமா யிறே யிருப்பது. நீ இத்தைச் செய்யப்பாரொன்று கருத்து. (ககஉ.)

அ.—நூற்றுப்பதின்மூன்றும்பாட்டு. “மீள்விலாதபோகம் நல்க வேண்டும்” என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பாரதந்தர்ய த்தினுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான தூர் மாநாதிகளாலே அபஹதராயிருந்தோம், நமக்கு அந்தப்பேறுபெறு கைகூடுமோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, தூர்மாநத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஸஸையறுத்த ருத்ரனுடைய பாதகத்தைப் போக்கின வனே நமக்கு பாரதந்தர்ய விரோதியான தூர்மாநத்தைப்போக்கிப் பேற்றைத்தரும், நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிருவென் கிறார்.

சலங்கலந்தசெஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்வெண்டலைப்
புலன்கலங்கவுண்டபாதகத்தன்வன்துயர்கெட
அலங்கன்மார்பில்வாசநீர்கொடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கொள் மாலைநண்ணும்வண்ணமெண்ணுவாழிநெஞ்சமே. ()

ப-ரை.—சலங்கலந்த-கங்காசலத்தைத்தனக்குள்ளே அடக்கினதாய், செஞ் சடை - சிவந்தஜடையையும், கறுத்தகண்டன் - பாற்கடலிலுண்டான விஷத் தைப்பாரம்பண்ணுகையாலே கறுத்தகண்டத்தையுமுடையனாய், புலன்கலங் க-தன்னுடைய இந்த்ரியங்கள் கலங்கும்படி, வெண்தலை - வெளுத்த ப்ரஹ்ம கபாலத்திலே, உண்ட - பிச்சைபுக்கு ஜீவித்துத் திரிந்தவனாய், பாதகத்தன்-பா தகத்தையுமுடையனான ருத்ரனுடைய, வன்துயர்கெட - வலியதுக்கம் கெடும் படி, அலங்கல் - திருமாலையையுடைத்தான, மார்வில்-திருமார்வில், வாசம்-பரி மளிதமான, நீர்-நீராலே, கொடுத்தவன் - அக்கபாலத்தை நிறைத்து ரக்ஷித்த வனுடைய, அடுத்த-ஸ்வரூபாநுபந்தியான, சீர்-கல்யாண குணங்களால்வந்த, நலங்கொள்-வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மாலை-ஸர்வேச்வரனை, நண்ணும் வண் ணம்-கிடும் ப்ரகாரம், எண்ணு-அவனுடைய இரக்கமேயென்று புத்திபண்ணி யிரு; நெஞ்சமே-மநஸ்ஸே, வாழி-உனக்கு இந்த வ்யவஸாயம் உண்டாயிடுக. ()

வ்யா.—(சலங்கலந்த செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன்) கங்கா ஜலத்தை ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே யடக்கினதாய், சிவந்த ஜடை யையும் ஸ்ரீராப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத் தையு முடைய ருத்ரன். கங்காதரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவ னுடைய சக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கை யாலே-இந்த சக்தி ஸாதித்துப்பெற்றதென்கைக்கு ஸூசகம்.

இப்போது இவனுடைய சக்தி சொல்லுகிறதென்னென்னில்; குருபா தகஹதுவா யிருந்துள்ள இந்த துர்மாநத்துக்கடி இந்த சக்தி யென்கைக்காக. ஸத்ப்ரகர்திகளுக்குண்டான சக்தி ஸாத்விகர்க்கு நிழலாமாப்போலே, துர்மாரிகளுக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதக மாயிதே யிருப்பது. (வெண்தலை) “முடையடர்த்தசிரமேந்தி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம்தரி த்துக்கொண்டு திரிகையால் ரக்தாதிஸ்பர்சங்கள்போய் அஸ்திமாத்ர மாகையாலே வெளுத்தசிரசிகபாலத்திலே, (புலன் கலங்க வுண்ட) பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய சக்தியையும், லோகமடங்க ஆச் ரயிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையு மதுஸந்தித்து, பின்பு பாதகி யாய் சிரசிகபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹாரியையுமது ஸந்தித்து, ஸர்வேந்த்ரியங்களும் கூடாபிதமாம்படி அதிலே ஜீவித் துத் திரிந்தவன். (பாதகத்தன் வந்துயர்கெட) பிதாவுமாய் லோக குருவுமாயிருந்துள்ள அவன் றலையையறுக்கையாலே வந்த பாதக த்தையுடையவனுடைய வலியதுக்கம் கெட. “வந்துயர்” என்கிற து-ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமாதல் அநுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வசக்தி போக்கவேண்டும்படியிருக்கையாலே.

(அலங்கல்மார்வில் வாசநீர்கொடுத்தவன்) திருமாலையுடை த்தான திருமார்வில் பரிமளிதமான நீராலே அக்கபாலத்தை நிறைத்தவன். “அலங்கல் மார்வு” என்றது - ப்ரயோஜநாந்தர பரரோடு அநந்ய ப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கைக்கிட்ட தனிமாலையென்று தோற்றுகைக்காக. “வாசநீர்” என்றது; - அதுதான் “ஸ்வரூப” “ஸ்வகந்த” என்கிற விக்ரஹத்திலே உத்பந்நமான ஜலமாகையாலே. முன்பு “ஊறு செங்குருதி” என்றது-பரிக்க்ரஹித்த விக்ரஹத்தினுடைய ஸஜாதீய பாவத்தினுடைய மெய்ப்பாடு தோற்றுகைக்காக. (அடுத்தசீர்நலங் கொள்மலை) ஸ்வரூபாது பந்தியான கல்யாண குணங்களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை. (நண்ணும் வண்ணமெ ண்ணு) இப்படி துர்மானியானவனுடைய பாதகத்தைப் போக்கின வன், அநந்யப்ரயோஜநரான நம்முடையதுர்மாநாதிகளைப்போக்கு விக்கக் குறையிலலை. நீ அவனைப்ராபிக்கும்ப்ரகாரம் அவனிரக்க மேயென்று புத்திபண்ணியிரு. அதாகிறது - அவனை நம்தலையாலே ப்ராபிக்க விரகில்லை, அவன்றானேயிரங்கித் தன்னைத்தந்தருள வே ணுமென்று வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை. (நெஞ்சமே-வாழி) நெஞ்ச மே, உனக்கு இந்தவ்யவஸாயம் ஒருபடிப்படவுண்டாகிடுக. ()

அ.—நூற்றுப்பதினாலம்பாட்டு. இப்படியானால் நமக்கு கர்த்ய மென்னென்ன; ஜ்ஞாநப்ரதாநமே தொடங்கி பரமபதப்ராப்தி பர் யந்தமாக நம்பேற்றுக்கு பாயம், நஷ்டோத்தரணம் பண்ணின ஸ்ரீவராஹநாயனார் திருவடிகளையாக நினைத்து, சரீராவஸாநத்தள வும் காலக்ஷேபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்தப்பாரொன்கிறார்.

ஈனமாயவெட்டு நீக்கியே தமிழ்நிறிமீதுபோய்
வானமாளவல்லையேல்வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே
ஞானமாகிராயிருகிஞாலமுற்றுமோரொயிற்
றேனமாயிடந்தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே. (ககசு)

ப-ரை.—ஈனமாய-சேதநர்க்குக்குறையான, எட்டும்நீக்கி-அவித்யாதிகளைந தையும் தாபத்ரயங்களையும் நீக்கி, ஸாம்ஸாரிகமான துக்கங்களும் நீங்கி, மீது- லீலாவிபூதிக்குமேலே, போய்-அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய், வானமாளவல் லையேல்-பரமபதத்தைஆளவிரும்புவாயாகில், உள் ளுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகார த்தைப்போக்குகைக்கு, ஞானமாகி-ப்ரகாசகமான ஜ்ஞாநமாய், நாயிருகி-புறம்பு ள்வற்றைக்காட்டும் ஆதித்யனாய், ஏனமாய்-வராஹாவதாரஞ்செய்தருளி, பூமி யையடங்க, ஓர்-அத்விதீயமான, எயிறு-எயிற்றாலே, இடந்த-பிளந்த, மூர்த்தி- விலக்ஷணவிக்ரஹபுத்தனாய், எந்தை-என்னையெழுதிக்கொண்ட ஸ்வாமியுடைய, பாதம்-திருவடிகளை, எண்ணி-உபாயமாக வதுஸந்தித்து, என்னெஞ்சமே-எனக் குபகவதநுபவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே, வணங்கி-அவன்றிருவடிகளை வணங்கி, வாழ்த்து-வாழ்த்தப்பார். (ககசு)

வ்யா.—(ஈனமாயவெட்டும் நீக்கி) சேதநர்க்குக்குறையான அவித்யாதிகளைந்தையும் சரீரஸம்பந்தப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களை யும்நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே, “ஈன ம்” என்கிறது. ஈனம்-குறைவு. (ஏதமிழ்நிறி) ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துக்கங்களும்போய். துக்கஹதுவான அவித்யாதிகள் போகை யாலே தத்கார்யமான துக்கங்களும் போயிற்றே. ஏதம் - துன்பம். (மீதுபோய்வானமாளவல்லையேல்) துக்கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூ திக்குமேலே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போய், பரமபதத்திலே, “ஸ்ரீவராஹநாய” “ஸஸ்ஸவராட்பவதி” என்கிறபடியே குறைவற்ற வி ருப்பைவேண்டியிருந்தாயாகில். (வணங்கிவாழ்த்தென்னெஞ்சமே) உன்வழியே என்னைக்கொண்டுபோகையன்றிக்கே, பகவதநுபவத் துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!, காலக்ஷேபார்த்தமாக அவன்றிரு வடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார்.

நூற்றுப்பதினாலம்பாட்டு. (அவித்யாதிகளிட்யாதி) அவித்யா ஸ்மிதா பிநிவேசராக த்வேஷங்களாகிற வைந்தும். அவித்யகர்மவா ஸந ருசிப்ரகர்தியாகவுமாம். (ககசு)

வணங்கிவாழ்த்துகை காலக்ஷேபமாகில் கீழ்ச்சொன்ன பேற்
யுக்குமுதலேதென்ன; இன்னதென்கிறதுமேல் (ஞானமாகி நாயி
ருகி) ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்குகைக்கு ப்ரகா
சகமான ஜ்ஞாநமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாசகனான ஆதித்யனாய்.
இத்தால் - ஆத்மஜ்ஞாநஹதுவுமாய் ஐந்த்ரியிகஜ்ஞாந ஹேதுவு
மென்றதாய்த்து. பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி யறிந்தாலாய்த்து
விடலாவது; ஆத்மவிஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து புரு
ஷார்த்தருசியுண்டாவது. ஆக, ஜ்ஞாந ப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனெ
ன்கை. (ஞாலமுற்று மோரொயிற்றேனமா யிடந்தமூர்த்தி) மஹா
வராஹமாய், பூமியையடங்க அத்விதீயமான எயிற்றாலேயிடந்தவில
க்ஷணவிக்ரஹயுக்தன். “மூர்த்தி” என்று - ஸூரிபோக்யமான பூர்
ணஷாட்குண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச்சொல்லுகிறது. அவ்வ
டிவையுடையவன்கிடர் தன்னையழியமாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்
ணிநுனென்று கருத்து. (எந்தை) அந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை
யெழுதிக்கொண்டவனென்னுதல். அவ்வடிவை யுடையவன் தன்
னையழியமாறுகைக்கடி இத்தையுடையவனாகையாலேயென்னுதல்.
(பாதமெண்ணியே) அவன்றிருவடிகளே உபாயமாக அநுஸந்தித்து.
மஹாவராஹமாய் ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் பூமியை உத்தரித்
தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்
று அத்யவஸித்து “வணங்கி வாழ்த்து” என்கிறார்.

“ஈன்மாயவெட்டும்நீக்கி யேதமின்றி மீதுபோய் வானமாளவ
ல்லையேல்-ஞாலமாகிநாயிருகிஞாலமுற்றுமோரொற்றேனமா யிடந்
தமூர்த்தியெந்தைபாதமெண்ணியே-வணங்கிவாழ்த்தென் னெஞ்ச
மே” என்றந்வயம். (௧௧௪)

அ.—நூற்றுப்பதினைந்தாம்பாட்டு. அவன், “अवाक्यनाथः”
“அவாக்யநாதரஃ” என்கிறபடியே ஸ்வயம்நிரபேக்ஷன், நாம் அநேக
ஜந்மங்களுக்கடியான கர்மங்களைப்பண்ணிவைத்தோம், அவன்றிரு
வடிகளே உபாயம் என்று நினைத்தமாத்ரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்
தருளக்கூடுமோ வென்று சோகித்த திருவுள்ளத்தைக் குறித்து,
ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ஸகலவிரோதிகளையும்போக்கித்தன்னைத் தரு
வானாக ஏறிட்டுக்கொண்டான், நீஇனிசோகிக்கவேண்டாவென்று
திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “असृजः” மாஸ-சு” என்கிறார்.

அத்தனாகியன்னையாகியாளுமெம்பிரானுமாய்
ஒத்தொவ்வாதபல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான்
முத்தனார்முகுந்தனார்புகுந்து நம்முள்மேவினார்
எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழைநெஞ்சமே. (௧௧௫)

ப-ரை.—முத்தனார் - சற்றேனும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவராய், முகுந்தனார்-
முத்திபூமிப் பரதரானவர், ஒத்தொவ்வாத-ஒத்தும்ஒவ்வாமலுமிருக்கிற, பல்பிறப்
பொழித்து - எண்ணிறந்த ஜந்மங்களைத் தவிர்த்து, நம்மை-நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்
போந்த நம்மை, ஆள்கொள்வான்-அடிமைகொள்ளுகைக்காக, அத்தனாகி-ஹித
மேப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய், அன்னையாகி-ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்
மாதாவுமாய், ஆனும் - அடிமைகொள்ளக்கடவ, எம்பிரானுமாய் - என்ஸ்வாமி
யாய், நம்முள்புகுந்து - நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமான நம்முடைய மநஸ்ஸிலே
புகுந்து,மேவினார்-ஒரு நீராகப்பொருந்தினார்;இப்படியிருக்க, ஏழைநெஞ்சமே-
அறிவில்லாதநெஞ்சே, எத்தினால் - என்னஹேதுவினாலே, இடர்க்கடல்கிடத்தி-
துக்கஸாகரத்தில் கிடக்கிறாய். (ககரு)

வ்யா.—(அத்தனாகி) ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்பிதாவுமாய்,
ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதாசெய்யு முபகாரத்
தை மாதாசெய்யமாட்டான்;மாதாசெய்யு முபகாரத்தை பிதாசெய்
யமாட்டான். இரண்டு வகைப்பட்ட வுபகாரத்தையும் அவன்
றானே செய்யவல்லனா யிருக்கை. “सर्वेषामेव लोकांस्तु विदुः”
“ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் பிதாமாதாசமாதவஃ” என்
றும், “உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய்தந்தை” என்றும் சொல்லக்கட
வதினே. அதவா, (அத்தனாகி அன்னையாகி) ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பா
தகனுமாய்,உத்பந்நஜ்ஞாநத்துக்குவர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்
னவுமாம். “गौतमो ब्रह्मविद्” “கரீயாரந் ப்ரஹ்மதஃபிதா” என்று
ஜ்ஞானோநாத்பாதகளை பிதாவென்று சொல்லக்கடவதினே. இவ்வள
வால் - கீழிற்பாட்டில் “ஞானமாகி” என்றத்தை விவரிக்கிறது.
(ஆனும் எம்பிரானுமாய்) அடிமைகொள்ளக்கடவ என்ஸ்வாமி
யாய். உக்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்
தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாயென்கை. இவைதான்
ஸர்வவித பந்துவுமா யிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். “सुखं विदुः”
“மாநாபிதாப்ராதானிவாஸஸ்ப்ரா
ணம் ஸுஹ்ர்தகதிர்நாராயணஃ” என்றும், “எம்பிரானெந்தையெ
ன்னுடைச்சுற்ற மெனக்கரசென்னுடைவாணாள்” என்றும்சொல்ல
க்கடவதினே.(ஒத்தொவ்வாதபல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாள்கொ
ள்வான்)இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து ஏதுக்காக வென்னில்;
விரோதி நிவர்த்தி பூர்வகமாகஸ்வரூப ப்ராப்தமான அடிமைகொள்
ளுகைக்காக வென்கிறார். (ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து)
ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு,இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்ம
த்தைத் தவிர்த்து.

நூற்றுப்பதினைந்தாம்பாட்டு. இவ்வளவால் - இந்தயோஜனை
யால் புநருக்தியாகாமல் விவரணமென்றபடி. ஒத்து ஒவ்வாத - ஒரு
வ்யவஸ்தையில்லாத என்று முந்தின அர்த்தம். ... (ககரு)

ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜன்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜன்மம் த்யாஜ்யமாயுமிதே யிருப்பது. அதவா, ஓராகாரத்திலே ஒத்தும் ஓராகாரத்திலே வைஷம்யப்பட்டு மிருக்கும் ஜன்மங்களென்றுமாம். ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலேதேவ திர்யங் மதுஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே வீஷமமாயு மிருக்கை. “மகிழலகொன் றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை” என்னக்கடவதிதே. (நம்மை ஆள் கொள்வான்) நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிக ளைக் கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுகைக்காக. ஜன்மங்கள்தோறும் உடன்கேடாய்ப் போந்த தாகையாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி “நம்மை” என்கிறார்.

(முத்தனார்) அஸ்ப்ரஜ்ட ஸம்ஸாரகந்தரானவர். “முத்தர்” என்று - ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைச் சொல்வகிறதன்று, தன்னுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ப்ராசபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. (முகுந்தனார்) முக்திபூமிப்ரதரானவர். இத்தால்- நித்யவ்யாவர்த்தி சொல்லுகிறது. ஆக இரண்டாலும் - விரோதி நிவர்த்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி பூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ர தத்வத்துக்கடியான ஔதார்யத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. (புகுந் து நம்முள்மேவினார்) “ஃஃஃ” “க்ஷிபாமி” என்கிறபடியே த்யாக விஷயமாய்ப்படி சூழ்த்துக்கொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேய ப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒரு நீராகப்பொருந்தினார். நம்முடைய தண்மை பாராதே தம்முடையபெருமைபாராதே ஸர்வபரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினா ரென்கிறார். (எத்தினாலிடர்க்கடல்கிடத்தி) நம்முடைய ஹிதமறி கைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞராயோ; ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் சக்தராயோ, அவன் அசக்தராயோ; கார்யம் செய்துகொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தராயோ. தன்மேன்மை பாராதே தாமுநின்று உபகரிக்கு மவனாயிருக்க, துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எத்தினாலே. (ஏழை நெஞ்சமே) பகவத்விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்புசோகிக்க வுமறியாதே, ஆணைக்கமுத்திலே யிருந்தாப்போலிருக்கிற அறிவுகே டுபோலேகாண், நம்காரியத்துக்கு அவன்கடவனானபின்பு இன்று சோகிக்கிற வறிவுகேடு மென்கை. ஏழையர் - அறிவிலோர்.

“முத்தனார் முகுந்தனார் - ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மை யாள்வொள்வான் - அத்தனாகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பி ரானுமாய் - நம்முள்-புகுந்து-மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே - எத்தி னால் இடர்க்கடல் கிடத்தி” என்றநவயம். ... (ககரு)

அ.—தூற்றுப்பதினாரும்பாட்டு. மேலுள்ள ஜன்ம பரம்பரை களுக்கடியான கர்மத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவானாக ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றார்-கீழ்; இதில்-நரகஹதுவான பாப த்தைப்பண்ணி, நாம் அத்தாலே யமவச்யராயன்றோ விருக்கிறதெ ன்ற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து; நமக்குத்தஞ்சமான சக்தவர்த்தித் திருமகனார், தம்மோடே நம்மைக் கூட்டிக்கொண்டபின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

மாறுசெய்தவாளரக்கனாளுலப்பவன்றிலங்கை
நீறுசெய்துசென்றுகொன்றுவென்றிகொண்டவீரனார்
வேறுசெய்துதம்முளென்னைவைத்திடாமையால்நமன்
கூறுசெய்துகொண்டிறந்தகுற்றமெண்ணவல்லனே. (கககூ)

ப-ரை.—மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள்அரக்கன்-ருத்ர
னிடத்தில் பெற்ற வானையுடையனாராவண்ணுடைய, நாள்உலப்ப-ஆயுஸ்தை
முடிக்கைக்காக, அன்று - பிராட்டியைப்பிரித்த வன்று, இலங்கை நீறுசெய்து-
திருவடியை இடுவித்துலங்கையைபஸ்மமாக்கின விடத்திலும், * வணங்கவி லா
க்கனாவிருந்தபடியாலே, சென்று - ஸேதுபந்தம்பண்ணிச்சென்று, லங்கையை
முற்றிகையிட்டு, கொன்று - பரிகரங்களோடேகூட ராவண்ணைக்கொன்று, வெ
ன்றிகொண்டவீரனார் - ஜயித்தவீர ஸ்ரீயோடே நின்ற சக்ரவர்த்தித்திருமகனார்;
வேறுசெய்து-இவன் நமக்குப்புறம்பாயிருப்பானென்று, தம்முள்-தம்
திருவள்ளத்தில், என்னை வைத்திடாமையால் - என்னை நியாயமையாலே,
நமன் - அவரவர்கள் செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவயமன், கூறு செய்து
கொண்டு - பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்றம் - செய்து சூழிந்த பாபத்தை,
எண்ணவல்லனே-நினைக்கவல்லனே. (கககூ)

வ்யா.—(மாறுசெய்த) எதிரிட்டுக்கொண்ட. “उद्धृणुन्मन्त्रिणः”
“युद्धिन्मन्त्रिणः” “युद्धिन्மन्त्रிணம்” “यதிவாராவணஸ்ஸவ
யம்” என்றிருக்கிறவிஷயத்தையிதே எதிரிட்டுக்கொண்டது. தம்பி
யோபாதி அதுகூலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க துஷ்டப்ரகீர்தி
யாகையாலேகிடர்எதிரிட்டுக்கொண்டது. (வாளரக்கன்நாள்உலப்ப)
வாலியைக்கொன்று அவ்வரசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்
ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தே எதிரிட்டது, ருத்ரன்பக்கல்
பெற்றவானையும்,ப்ரஹ்மா தனக்குக்கொடுத்தவயஸ்ஸையும்தனக்கு
பலமாகவிச்வஸித்திருக்கையாலே. நம்கையில்வாளிருக்க ஒருவரா
லும் ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தால்வந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க
ஒருவரால் கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானாய்த்து. (வாளக்கன்
நாள்உலப்ப) ராவண்ணுடைய அந்தவானையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடி
க்கைக்காக. யாதொன்றைத்தனக்குபலமாக விச்வஸித்திருந்தான்,
அத்தையாய்த்து அழித்தது.உலப்பு-முடிவு.“உலப்பிலானே” என்
றும், “உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.
(அன்று) “சுரிசுமுற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையின்கடு
விசையரக்கன்” என்கிறபடியே - அவன் ப்ராதுகூல்யத்திலேகைவ
ளர்ந்தவன்று. பரஹிம்ஸை பண்ணின வளவன்றியே, தேவதைகள்
குடியிருப்பை யழித்தவளவே யன்றியே, “नयःश्वस्यैःनयःश्वस्यैः नयः
श्वस्यैः” “नयःश्वस्यैः नयःश्वस्यैः नयःश्वस्यैः” என்கிறபடியே-
ஈச்வராஜனாதி லங்கநம் பண்ணின வளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவந
மான மிதுநத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாம்படிபண்
ணின ப்ராதுகூல்யமிதே.

(இலங்கைநீறுசெய்து) இப்படி செய்யச்செய்தேயும் அதுகூலி க்குமாகில் இவனை வ்யர்த்தமே யழியச்செய்கிற தென்னென்று பார்த்தருளி, ஒருதனியானைப்போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. (சென்று) அவ்வளவிலும் அதுகூலியாமையாலே ரிச்யமுகத்தில் நின்றும் கடற்கரையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்கரணான கடலை யணைசெய்து, லங்கையைச்சென்று அடைமதிள்படுத்தி.(கொன்று) அவ்வளவிலும் “நநபேயம்” “நநமேயம்” என்கிற ப்ரதிஜ்ஞைகூலை யாமையாலேஸபரிகரமாக ராவணனைக்கொன்று.(வென்றிகொண்ட வீரனார்)அவனைஜயித்து வீரஸ்ரீயோடேநின்றவர்.

(வேறுசெய்து தம்முள்ளை வைத்திடாமையால்) இவன் நமக்குப் புறம்பா யிருப்பா னெருவெனன்று தம்முடைய திருவுள் ளத்தில் என்னை நினையாமையாலே. “வேறுசெய்து” என்கிறது- நாம் பண்ணின கர்மத்துக்கு கர்த்தாவும் போக்தாவும் நாமே யென்றிருக்கை. “என்னை” என்று-அவன்றிருவடிகளிலே பரந்யா ஸம் பண்ணின வென்னை யென்றபடி. எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம்படி தமக்கு அந்தரங்கனாக்கிவைக்கையாலே யென்கை. (நமன்கூறுசெய்துகொண்டு) செய்தார் செய்தகுற்றங்க ளைஆராயக்கடவ யமன், என்னை விபஜித்துக்கொண்டு. ஆண்பிள்ளை யான சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்,தம்மோடே கூட்டிக்கொள்ள யம னாலேபிரிக்கலாமோ. இப்பாட்டு-சக்ரவர்த்தித் திருமகனைச்சொல்லு கிறது;—“அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்றுசொல்லு கிறபடியே - யமவச்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயீகரித்து பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினை த்து. கூறுசெய்கை-பிரிக்கை. (இறந்த குற்றமெண்ணவல்லனே) செய்துகழிந்தபாபத்தை எண்ணவல்லனே. கீழ்க்கழிந்த பாபமா வது - அதுதாபதசையையும் ப்ராயச்சித்த தசையையுங்கழித்து, நரகாநுபவம்பண்ணியே கழிக்கவேண்டுமவை யென்கை. “எண் ணவல்லனே” என்றது - பாபம் பண்ணினானென்று தனி க்ரஹத் திலே யிருந்து நினைக்கவும் சக்தனல்லன். ... (ககக)

அ.—நூற்றுப்பதினேழாம்பாட்டு. யமவச்யதாஹேதுவான கர்மங்கள்போனாலும் தேஹாரம்பகமா யிருந்துள்ளப்ராரப்தகர்மம் கிடந்ததில்லையோ வென்ன; அந்த ப்ராரப்த கர்மத்தையும் ததாச் சயமான தேஹத்தையும்போக்கி பரமபதத்திலேகொண்டுபோவா னானபின்பு நம்பேற்றுக்கு ஒருகுறையிலலை யென்கிறார். பூர்வாகமா கிறது - தேஹபரம்பரைக்கு ஹேதுவாயும், நரகஹேதுவாயும், ப்ராரப்தமாய் அநுபவ விநாச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்தகர்ம மொழிந்தவை

நஷ்டமாகக் கடவது; ப்ரார்ப்தகர்மம் அதுபவவிநாச்யமாகக் கடவது; ப்ரபந்நனுக்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே த்ரிவிதகர்மங்களிலும் அதுபவிக்கவேண்டுவதில்லை.

அச்சநோயொடல்லல்பல்பிறப்பவாயமூப்பிவை
வைத்தசிந்தைவைத்தவாக்கைமாற்றிவானிலேற்றுவான்
அச்சதனநந்தகீர்த்தியாதியந்தமில்லவன்
நச்சநாகணைக்கிடந்தநாதன்வேதகீதனே. (கக௭)

ப-ரை.—அச்சதன் - ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் நமுவவிடாதவனாய், அநந்தகீர்த்தி - அபரிச்சேத்யமான குணப்ராதையுடையனாய், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு, ஆதியந்தமில்லவன்-முதலும் முடிவுமின்றிக் கேயிருக்குமவனாய், நஞ்சு-ப்ரதிகூலரிடத்தில் விஷத்தை உமிழ்கிற, நாகணைக்கிடந்த - திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன்-ஸ்ரீவஸ்வராய்யாய், வேதகீதன்-நாராயணுவாகத்திலே ப்ரஸித்தனாகச்சொல்லப்படுமவனவன்; அச்சம்-பயமும், நோயொடும்-வ்யாதியும், அல்லல்-ஆதிவ்யாதியும், மூப்பு-ஜரையும், பல்பிறப்பவாயவிலை - அநேகஜந்மங்களாகிற விலைகளை, வைத்த-அதுஸந்திக்கிற, சிந்தை-மநஸ்ஸையும், வைத்த-அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான, ஆக்கை - சரீரத்தையும், மாற்றி-தவிர்த்து, வானிலேற்றுவான்-பரம்பதத்தில் ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்கிறார். (கக௭)

வ்யா.—(அச்சநோயொடல்லல் பல்பிறப்பவாய மூப்பிவை) பயம், வ்யாதி, அத்தோடே கூடின ஆதி, ஜரை அநேகஜந்மமாகிற விலை. பயமாவது - ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க ப்ரதமத்திலெடுத்தது, ஆதிவ்யாதிகள் எல்லார்க்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே. அதாகிறது - ஆகாமியான துக்கத்துக்கு ஹேதுவான லிங்கதர்சனத்தாலே வரும் மாநஸதுகம் - பயமாகிறது. அது ஸர்வதுக ஸாதாரணமிதே. வ்யாதியாகிறது - சிரோரோகாதிகள். ஆதியாகிறது-காமக்ரோதாதிகள். “நோயொடல்லல்” என்றது - இரண்டும் ஆத்யாத்மிகமாகையாலே. அதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும் ஆதிதைவிகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜரையாகிறது - பால்பெளவநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ரார்ப்தகர்மங்களை, அநேகஜந்ம ஸம்பாவனையாலே “பல்பிறப்பு” என்கிறது. “ஆய - இவை” என்கிறது-ஸந்நிவிதங்களான அதுபவங்களைச் சொல்துகிறது. (வைத்தசிந்தை) உக்தமான விவற்றை யதுஸந்திக்கிற மநஸ்ஸையும். (வைத்தவாக்கை) அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான சரீரத்தையும். (மாற்றி) ஆக-ப்ரார்ப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதிகளையும், அவற்றை யதுபவிக்கிற கரணங்களையும், ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றை யடங்கத்தவிர்த்தது. (வானிலேற்றுவான்) “ॐ ஜந்நாந்ரக்ஷஸ்வ” “நோபஜநம்ஸ்மரந்நிதம்சரீரம்” என்கிறபடியே இவற்றை ஸ்மரிக்கைக்கும் அவஸரமில்லாத பரம்பதத்தே ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவன்.

இஸ்ஸ்வபாவத்தையுடையவனொன்ன (அச்சுதன்) திருவடிகளை ஆச்ரயித்தானா ஒருநாளும் ஒருபடியாலும் நமுவவிடாதவன். (அநந்தகீர்த்தி) இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேத்யமான குணப்ரதையை யுடையவன். (ஆதியந்தமில்லவன்) ஆத்யந்தரஹிதன். அதாகிறது-ஆச்ரிதவிஷயத்தில் செய்யநினைத்திருக்கு மவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கே யிருக்கை. (நச்சுநாகணைக்கிடந்த நாதன்) ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் பிரியமாட்டாத ஸர்வஸ்வாமி ப்ரதிகூலர்பக்கவிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய், ஜாதிப்ரயுக்தமானமென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடையனான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (நாதன்) தாழநின்று உபகரிக்கைக்கும் ஆச்ரிதரைப் பிரியமாட்டாமைக்கும் ஹேதுவுடையவ னாகையாலே (வேதகீதனே) அச்சுதனாகவும் வகுத்த ஸ்வாமியாகவும் நாராயணநுவாகத்திலே ப்ரஸித்தனானவன். “*सर्वज्ञोऽयमस्युत्थं नारयणम्*” “ஸார்வதம் சிவமச்சுதம் நாராயணம்” என்னக்கடவதிதே. ... (ககஎ)

அ.—நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு. “வைத்த சிந்தைவைத்த வாக்கைமாற்றி” என்று ப்ராரப்த கர்மாவஸாநமான விரோதி நிவர்த்திக்கும், “மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்” என்றும், “நம்மையாட்கொள்வான்” என்றும், “வானிலேற்றுவான்” என்றும் சொன்ன ப்ராப்யஸித்திக்கும், ஈச்வரனே கடவானென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; ஈச்வரனை நோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ருசியை ஆவிஷ்கரிக்கிறார் - இதில்.

சொல்லினுந்தொழில்கணுந்தொடக்கருதவன்பினும்

அல்லினும்பகலினோடானமாலேகாலையும்

அல்லினாண்மலர்க்கிழத்திநாதபாதபோதினைப்

புல்லியுள்ளம்வீள்விலாதுபூண்டுமீண்டதில்லையே.

(ககஅ)

ப-ரை.—சொல்லினும் - வாசகமானஸ்துதி கீர்த்தநங்களிலும், தொழிற்கணும்-காயிகமானப்ரதக்ஷணஞ்சல்யாதிகளிலும், தொடக்கருத-பந்தம் நீங்காத, அன்பினும் - மாநஸமான ப்ரோமத்திலும், நல் அல்லும் - பகவத்விஷய ப்ரவணயத்தோடு செல்லக்கடவராத்ரியும், நன்பகலும்-ஆத்மயாத்ராசேஷமாகப்போக்கக்கடவபகலும், அல்ஆன-ராத்ரியோடே கூடின, மாலே-ஸாயம் ஸந்த்யையும், பகல் ஆன-பகலோடுகூடின, காலையும்-ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும், அல்லி-படர்ந்து, நாள்-அப்போதலர்ந்த, மலர்க்கிழத்தி-தாமரைப்பூவைப் பிறப்பகமாகவுடைய ளான பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனானவனே!, உள்ளம் - என் மநஸ்ஸானது, பாதபோதினைப்புல்லி - உன்திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற்றி, வீள்விலாது - விச்சேதமில்லாதபடி, பூண்டு - அதிப்ரவணமாய், மீண்டதில்லை-அதினின்றும் வேறுகுணங்களில் மீளப்பெற்றதில்லை. (ககஅ)

வ்யா.—(சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கறாதவன்பினும்) வாசிகமானஸ்துதி கீர்த்தநாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷணஞ்சல் யாதிகளும், மாநஸமானப்ரேமமும். ஆக, மனோவாக்காயவ்யாபாரங் களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறாதவன்பாகிறது - விஷயாந்தரஸ்பர்சமில்லாதப்ரேமம். (அல்லும் நன்பகலினோடான மாலைகாலையும்) தமோபிபூதையோடும் விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தோ டும் செல்லக்கடவராத்ரியும், தேஹயாத்ராசேஷமாகப் போதுபோக் கக்கடவஅஹஸ்ஸம், ராத்ரியோடே கூடினஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடே கூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும். கரணத்ரயங்க ளுக்கும் ஏகம் விஷயமானப்போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயம துவேயாகை. “நன்பகல்” என்றத்தை எல்லாக்காலத்துக்கும் கூட்டி, நன்றான இரவும், நன்றானபகலும், நன்றானஸந்த்யையுமெ ன்கிறார் - பகவத் விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே.

(அல்லிநாண்மலர்க்கிழத்திநாத) படர்ந்த செவ்வித்தாமரைப் பூவைப்பிறப்பாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுமார் யாதிகளாலே அதிகையான பிராட்டிதான், “அகலகில்லேனிறை யும்” என்று மேல்விழும் ஸர்வாதிகளே. அல்லிபோலேயாய் செவ் வித்தாமரைப்பூவைப்பிறப்பாகவுடையவ ளென்றுமாம். இத்தால்-இவர்திருவுள்ளத்துக்கு ஒருமிதுநமே ப்ரார்ப்யமென்ற தாய்த்து. (பாதபோதினைப்புல்லி) உன்திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப்பற் றி. ச்ரியஃபதியான வுன்திருவடித்தாமரைகளை மனோவாக்காயங்க ளினாலே ஸர்வகாலமும்பற்றியென்றபடி. புல்லல் - புனைதல். (உள் ளம் வீள்விலாதுபூண்டு) என்மநஸ்ஸு ஒருக்காலும் விச்சேதமில் லாதபடி அதிப்ரவணமாய். (மீண்டதில்லையே) இருவரும் சேர்ந்த சேர்த்தியழகிலே அதுபவிக்கவிழிந்து அதில் பர்யாப்தி பிறவாமை யாலே குணந்தரங்களிலும் மீண்டதில்லை. ... (ககஅ)

அ.—நூற்றுப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. கரணத்துக்கும் கர்தர் பாவம் பிறக்கும்படியாக வுமக்கு நம்பக்கலில் பிறந்த அபினிவே சம் ஸம்ஸாரத்தில் கண்டறியாததொன்றா யிருந்தது, இவ்வபினி வேசத்துக்கடியென்னென்ன; பெரியபெருமாள்! கேட்டருள; உம் முடைய வடிவழகையும் சீலத்தையும் காட்டி தேவரீர் பண்ணின கர்ஷிபவித்தபலமன்றோ வென்கிறார்.

பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ணமாயகேள்
என்னதாவினென்னும்வல்வினையினுட்கொழுந்தெழுந்து
உன்னபாதமென்னநின்றவொண்கடர்க்கொழுமலர்
மன்னவந்துபூண்டுவாட்டமின்றியெங்கும்நின்றதே. (ககக)

ப-நா.—பொன்னிசூழ்-காவேரிசூழ்ந்த, அரங்கம்மேய-கோயிலிலே என் நிமித்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பூவைவண்ண - காசாம்பூப்போன்ற திரு நிறத்தையுடையனாய், மாய-ஆச்சர்யமான சீலஸௌலப்யங்களை யுடையவனே, கேள்-உன் விஷயத்தில் எனக்குப்பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும்; என்னதாவியென்னும் - என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபேராய், வல்வினையினுள்-க்ஞரமான பாபராசியிலே, கொழுந்தெழுந்து - ச்ரத்தையாகிற கொழுந்து உதித்து, ஒண்சுடொன்ன நின்ற-வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயனாகச் சொல்லப்படுவதாய், கொழுமலர் - செவ்வியமலர்போலே ஸுகுமரமான, உன்ன-உன்னுடைய, பாதம் - திவ்யவிக்ரஹத்தை, மன்னவந்து பூண்டு - பிரியாதபடிவந்து பூண்டு, எங்கும் வாட்டமின்றி-க்ஷுத்ரவிஷயங்களால் சலிப்பிக்க ஒண்ணுதபடி, உன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவிபூதிகள், நின்றது-எனக்குப் ப்ராப்தமாய் நின்றது. (ககக)

வ்யா.—(பொன்னிசூழ்ரங்கமேயபூவைவண்ண) காவேரி சூழ்ந்தகோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே. கோயிலுக்கு ஒருதோள்மாலையிட்டாப்போலே அலங்காரமாயய்த்துத் திருப்பொன்னி. பரமபதத்திலே நித்யவாஸம், அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; க்ஷீராப்தியில் நித்யவாஸம், ச்வேதத்வீபவாவிகளை காதாசித்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு;கோயிலில் நித்யவாஸம்,பாபராசியான வெனக்கு தேவரீர்பக்கலிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச்சொல்லும் படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவனென்கை.(மாய)இப்படி வேறொருவ்யக்தியில் காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமானசீலத்தையும் ஸௌலப்யத்தையுமுடையவனே. (கேள்) உன்னுடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் எனக்குப் பிறந்தருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும் உமகாரஸ்மர்தியையுடைய வென்பக்கலிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

(என்னதாவியென்னும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழுந்து) என்னுடைய ஆத்மாவென்றுபேராய் பாபராசியான அதின்பக்கலிலே உன்னைக்குறித்து ச்ரத்தையானது உதித்து. கர்மயோகத்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவச்ரத்தை, பாபப்ரகரண தசையிலும் தோற்றம்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தினேற்றமிருப்பது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, * अज्ञानं नृणां मूलम् - அபராதாநாமாலயமாகவாய்த்து இவர் நினைத்திருப்பது. (உன்னபாதமென்னநின்றவொண்சுடர்க்கொழுமலர்) உன்னுடைய திவ்யவிக்ரஹ மென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுவிய மலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியே, கீழ்ப்பிறந்த ச்ரத்தைக்குதேஜோமயமாய், “युवाकुमारः” “யுவாகுமாரஃ” என்கிறபருவத்தையுடைத்தாய் அத்யந்தஸுகுமாரமானவடிவே விஷயமென்கை.

“பாதம்” என்று சேஷபூதன் வ்யவஹாரமிருக்கிறபடி. (மன்னவந்து பூண்டு) பிரியாதபடி வந்துபூண்டு. பூண்கையாகிறது-வ்யக்த்யந்தரங்களிலும் அந்வயியாதொழிகை. வாட்டமின்றியெங்கும் நின்றதே) கூடாத்ரவிஷயவாஸநையால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி உன்னுடையஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள் எனக்குப் பராதமாய் நின்றது. அவ்விக்ரஹந்தான் ஷாட்குண்யவிக்ரஹமென்னும்படி குணப்ரகாசகமாகையாலே குணங்களிலே மூட்டிற்று; அக்குணங்கள் தான்ஸ்வாச்யமான திவ்யாதம்ஸ்வரூபத்திலே மூட்டிற்று; அஸ்ஸ்வரூபந்தான் ஸ்வநியாய்மமான விபூதியிலே மூட்டிற்று. ஆக, என்னுடைய ஆதரத்துக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதமாய்த்தென்கை. (௧௧௯)

அ.—நூற்றிருபதாம்பாட்டு. “உன்னபாதமென்ன நின்றவொண்கடர்க்கொழுமலர் மன்னவந்துபூண்டு” என்று - வடிவழகிலே பிறந்த ஆதரத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இதில்-கிடந்தானை கண்டேறுமாப்போலே தாமே அவ்விக்ரஹத்தைப்பற்றுக்கையன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப்பெரிய பெருமாள், தம்முடைய விக்ரஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடிவைக்கையாலே விரோதிவர்க்கத்தை யடையப்போக்கி, அபுநாவர்த்திலக்ஷணமாய் நிரதிசயாந்த ரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று, “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்று உபகாரஸ்மீர்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

இயக்கரூதபல்பிறப்பிலென்னைமாற்றியின் றுவந்
சூயக்கொண்மேகவண்ணனண்ணியென்னிலாயதன்னுளே
மயக்கினுன் தன்மன்னுசோதியாதலாலென்னாவிதான்
இயக்கெலாமறுத்தருதவின்பவீடுபெற்றதே. (௧௨௦)

திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளேசரணம்,

ப-ரை.—உயக்கொள்-பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாததைத்தருமவனாய், மேகவண்ணன் - காளமேகநிபச்யாமமானவடிவையுடைய ஸர்வேச்வரன், என்னை-நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவென்னை, இயக்கரூத-இடைவிடாதேவருகிற, பல்பிறப்பில்-தேவாதி சதுர்விதஜந்மங்களினின்றும், மாற்றி - மாற்றநினைத்து, இன்று-உன்னைஸ்மரியாதிருக்கிற இப்போது, வந்துநண்ணி - நானிருந்தவிடத்தேவந்துகிட்டி, தன்னிலாய-தனக்குப் ப்ரகாரமான, என்னுளே-என்றஹந்தயத்திலே, தன்-தன்னுடைய, மன்னுசோதி-திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை, மயக்கினுன்-பிரிக்கவெண்ணாதபடி கலந்தான்; ஆதலால்-ஆகையாலே, என் ஆவிதான்-என்னுத்தமாவானது, இயக்கெலாமறுத்து - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரகர்தி ஸம்பந்தங்களை யறுத்து, அருத-யாவதாத்மபாவி விச்சேதமில்லாத, இன்பவீடுபெற்றது-நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றதென்கிறார். (௧௨௦)

வ்யா.—(இயக்கறாத பல்பிறப்பிலென்னைமாற்றி) “மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே - விச்சேத்யாதேதேவதீர்யங் மதுஷ்யஸ்தாவராத்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களினின்றும், அஜ்ஞாநம் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவென்னைமாற்றினேத்து. இயக்கறாமையாவது - ஒருதேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தை யதுபவிக்கவிழிந்து, அநேகதேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப்பண்ணுகையாலே தேஹபரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை. இயக்கு-நடையாட்டம். “இயக்கல்” என்று வல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது. மாற்றநினைத்தத்தை “மாற்றி” என்பானென்னென்னில்; “உயிர்முதலாய் முற்றுமாய்” என்றாப்போலே. (இன்று வந்துயக்கொள் மேகவண்ணன் நண்ணி) விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பந்திருபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத்தரும் காளமேகநிபச்யாமமானவன், எனக்கு நினைவின்றிக் கேயிருக்க, இன்று நிர்ஹேதுககர்பையினாலே நானிருந்தவிடத்தேவந்துகிட்டி. நண்ணுதல்-அணைதல். “நச்சநாகணைக் கிடந்தநாதன்” என்றும், “பொன்னிசூழரங்கமேயபூவைவண்ணன்” என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், “உயக்கொள்மேகவண்ணன்” என்றும் பெரியபெருமாஸ்திருமேனியைத்தமக்கு உஜ்ஜீவநேஹதுவென்கிறார். (என்னிலாயதன்னுளே) அஹம்புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவலிக்கும்படி, தனக்குப்ரகாரமான என்னுடையஹ்ரதயத்திலே. “उज्ज्वल” “தத்தவமலி” என்று உபதேசித்து, “अहम्ब्रह्म” “அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்று அதுஸந்தித்துப் போந்தஅர்த்தமிதேஇவர்இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த சரீராத்மஸம்பந்தம் இங்குச் சொல்லுகிறது, தன்பேராக வுபகரித்தவிதுக்கு ஹேதுவாக.

(மயக்கினுன் தன்மன்னுசோதி) அபிமதமாய் அதுருபமாய் ஜ்யோதிர்மயமான துவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடிகலந்தான். மயக்கம் - செறிவு. அதாவது-தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு க்ஷணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினென்கை. (ஆதலால்) இப்படி தான்மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புகுர நிறுத்துகையாலே. (என்னுவிதான்) தனக்கு அநந்ய சேஷமாய், ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே அபிமதமுமான என்னுத்தமாவானது. (இயக்கெலாமறுத்து) அந்யோந்யகார்யகாரண பாவத்தாலே

ஒழுக்கறாத அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரகர்தி ஸம்பந்தங்களை யறுத்து. “இயக்கறாதபல்பிறப்பில்” என்று - காரணமானதேஹ ஸம்பந்தங்களைச்சொல்லிற்றாய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாந கர்மங்களெ ன்ன, ததாச்ரயமான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையுங்கூட்டி “எலாமறுத்து” என்கிறார். (அறாத இன்பவீடுபெற்றதே) யாவ தாத்மபாவிவிச்சேதமில்லாத நிரதிசயாநந்தமான கைங்கர்யரூப மோக்ஷத்தைப்பெற்றது. (கஉ0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—பூ ஆறு ஐந்து மூன்று நின்று நாகம் ஒன்று ஆதி தாது தன்னுள் சொல்லு; சொல் உலகு இன்னை தூய்மை அங்கம் தலை ஏகம் விடத்த புள் கூசும் அரங்கன்; அங்கன் பண்டு வானிறம் சுங்கை வரத்தில் ஆண் விண் படை பரத்தில் வானகம் காலன்; காலன் குரக்கினம் மின் ஆதி அம்புலாவு காய்த்தகடம் வெற்பு ஆனை ஆயன்; ஆயன் வேறு வெஞ்சினம் பாலின் மண் தோடு காரோடொத்த குன்று கொண்டை வெண்டிணை சரம்; சரம் பொற்றை மோடி இலை மன்னு இலங்கை சங்கு மரம் சாலி செழு நடந்த; நடந்த கரண்டம் நன்று நின்று நிற்பதும் இன்று காணில் குந்தம் வண்டு; வண்டு போதில் மரம்பொத அறிந்து ஒன்றி புன்புலம் எட்டுச் சோர்வு பத்தின் வாசி கடை; கடை எத் திறம் மட்டு பின்பு நச்சராச் சாடு நெற்றி வெள்ளை பார்மிகுத்த குலங்களாய பண்ணுலாவு; பண்ணுலாவு விடை சுரும்பு ஊனின் மேய அடக்கரும் வரம்பில் வெய்யவாழி மறம் காட்டி பிறந்து இரந்து; இரந்து விள்விலாத திருக்கலந்து கடுங்கவந்தன் மண்ணை கறுத்தெதிர்ந்த காய்சினத்த கேடில் சீர் சுருக்குவாரை தூயனா யும் வைதுநின்னை; வைதுநின்னை வாள்ளாகி சலங்கலந்த ஈன மாய அத்தனாகி மாறுசெய்த அச்சநோயொடு சொல்லினும் பொன் னிருழ் இயக்கறாத காவலில்.

ஆ பாகரம்-கஉ0:

பெருமாள் திருமொழிவரையில் பாட்டு-எசகூ.

ஆ பாகரம்-அசகூ.

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யாநம் ஸம்பூரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः.

பிள்வராலோகஞ்சீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

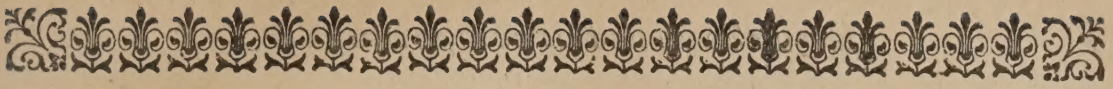
—:0:—

அவதாரிகை.—(மற்றொன்றும் வேண்டாமநமே) இதில் மநஸ்ஸைக்குறித்து, பகவத்விஷயத்திலே வாசிகமாக அடிமைசெய்த ஆழ்வார்திருநாமத்தை நிரந்தராதுஸந்தாநம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

மற்றொன்றும்வேண்டாமநமேமதிளரங்கர்
கற்றினம்மேய்த்தகழலிணைக்கீழ் - உற்ற
திருமாலேபாடுஞ்சீர்த்தொண்டாடிப்பொடியெம்
பெருமானையெப்பொழுதும்பேசு.

வ்யா.—(மற்றொன்றும் வேண்டா மநமேயென்று) “சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லா” என்கிறபடியே, இங்கு “மற்றொன்றும்” என்று - பரத்வாதிகளின்பேரைப் பற்றச்சொல்லுகிறதாதல்; புருஷார்த்தாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதாதல். “மற்றொன்றும்வேண்டா” என்று-ப்ரியஹிதங்களுக்கு உபப்பாக வேறொன்றும் வேண்டாவென்கிறது. (மநமே)பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவானமநஸ்ஸை, அந்தப்பொதுவான ஆகாரத்தைக்குலைத்து, அதில் ஒன்றையே என்றும் அநுபவிக்கப்பார். அதென்னென்னில்; (மதிளரங்கர் கற்றினம்மேய்த்த கழலிணைக்கீ முற்ற திருமாலே பாடுஞ்சீர்த்தொண்டாடிப்பொடி யெம்பெருமானே யெப்பொழுதும்பேசு) என்கிறது. (மதிளரங்கர்) “மதிள்திருவரங்கத்தானே” என்று இவர் பேசும்படி திருமங்கையாழ்வார் கட்டின மதியையிட்டு நிரூபிக்கும் படியான கோயிலையுடையவர். “ஆயபொன்மாமதிள்குழ் அழகார் தென்னரங்கமே” என்று அவர் தாமு மருளிச்செய்தார். “திண்கொடிமதிள்குழ் திருவரங்கத்தாய்” என்னும்படியான அரங்கர். (கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீமுற்ற திருமாலேபாடும்) அதாவது- “கற்றினம்மேய்த்த வெந்தைகழலிணை” என்று உபக்ரமித்து, “மழைக்கன்று வராமுனேந்தும் மைந்தனே” என்றும், “வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள், கவளமால் யானைகொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலே, துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டாடிப்பொடிசொல்” என்றும் அவதாரத்தோடே கூட அரங்கமாலே யதுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டிற்று. அதிலே தேங்கினமடுவிநே அர்ச்சாவதாரம். விக்ரஹைகதேசமான திருவடிசளைச் சொன்னது விக்ரஹத்துக்கு முபலக்ஷணம். “அழகியபைம்பொன்” இத்யாதி

பெரியபெருமாஸ்திருவடிகளை ஸேவித்தவாறே, “கற்றினம் மேய் த்த வெந்தைகழலிணை” என்னு மாகாரந்தோற்றி யிருக்கும். அதா வது - “கன்றின்பின் சிறுக்குட்டச் செங்கமலவடியும் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாயசைந்திட்டாய் நீயெம்பிரான்” என்று வடிவி லே தொடைகொள்ளலாம்படியாயிருக்கும். “காவிரித்தென்னரங் கம் மன்னியசீர் மதுகுதனா - உன்னை யிளங்கன்றுமேய்க்கச் சிறுகா லே யூட்டி யொருப்படுத்தேன்” என்றும், “காவிரித்தென்னரங் கன் பண்டவன்செய்த கிரீடை” என்றுமிதே பட்டர்பிரானருளிச் செய்தது. “வண்டினங்கள், ஆலிக்குஞ்சோலை அரங்கத்தரவணையான் காலிப் பின்போனகழல்” என்னக்கடவதிதே. திருக்கைகளைக் கண் டவாறே, “மழைக்கன்று வரைமுனேந்தும்” “கொடியேறு செந் தாமரைக்கை” என்னலாயிருக்கும்; “குன்றேந்திக்கோநிராகாத்த வன்” என்றும்; * ஆயனாயன்று குன்றமொன்றெடுத்தான் அரங்க மாநகரமர்ந்தானிதே. திருமுகமண்டலத்தைக்கண்டவாறே, “வெ ண்ணெயுண்டவாயன்” என்று - கவ்யஸேவை பண்ணின ஆகா ரந்தோற்றியிருக்கும்; பர்வதரயம் இப்படி ஸர்வசேதந ஸம்ரக்ஷண ஸமர்த்தங்களாயிருக்கும். * கேயத்திங்குழலூதிற்றும் நிராமேயத் ததும் * நீலகுண்டதிமங்களாவாய் * வையமேழுங்கண்டாள் பிள் ளைவாயுள்*முற்றுமுண்டகண்டமிதே. வாயிலும் வயிற்றிலும் வை த்திதே நோக்குவது. (கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைக்கீழு ற்ற திருமாலேபாடும்) ஆசிரிதரக்ஷணத்துக்குறுப்பாய் அதிஸுலபமா னதிருவடிகளுக்கு ஒக்கும்படியான வதிலே யூன்றியடிபட்டு, “அடி சூட்டலாகு மந்தாமம்” என்னும்படி அரங்கமாலுக்கும் திருமா லையைப்பாடித் திருவடிகளிலே சூட்டும். “செய்ய சுடராழியானடி க்கே சூட்டினேன் சொன்மலை” என்னக்கடவதிதே. (பாடுஞ்சீர்) பாடுகைதானே இவர்க்கு ஸ்ரீயாய்த்து. (சீர்த்தொண்டரடிப் பொடி) * துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த்தொண்டரடிப்பொடியி தே. (தொண்டரடிப்பொடியெம்பெருமானை) அவர்க்கு “அரங்கநக ரொம்பிரான்” என்னும்படி, * இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய் கோ யிலெம்பெருமான் நம்பெருமாளாயிருப்பர்; இங்கு - * தொண்ட ரடிப்பொடி யெம்பெருமானாயிருக்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரான ஆகாரத்தாலே நமக்கு நாதராயிருப்பர். இப்படிநம க்கு ஸ்வாமியானவரை, “எப்போதுமீதேசொல்” என்கிறபடியே- ஸர்வகாலத்திலும் அதுஸந்தித்துப்போரும். இத்தால் - “ஸ்ரீஸு- ஸ்ரீஸு” “குரோர்நாமஸதாஜபேத்” என்னு மர்த்தஞ் சொல் லிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாய நம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைவ்யாக்யாநாவதாரிகை.

—:0:—

நித்யஸூரிகளோடொத்த ப்ராப்தி தமக்குண்டாயிருக்க அதை அறியாதே, அநாதிகாலம் “தேஹமே ஆத்மா” என்றும் சப்தாதிவிஷயங்களே போக்யமென்றும் விரும்பி, ஸம்ஸாரத்தில் கைகழிந்த ஆழ்வாரை, பெரியபெருமாள் தம்முடையஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமப்ரபாவத்தை நிர்ஹேது கமாகக்காட்டியருளக்கண்டு, தாமுமதுபவித்து அதுபூஷுக்க னையும் அதுபவிப்பிக்கவும் வல்லராய்ப் பெரியபெருமானையும் உக ப்பித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸம்ஸாரிகளாகிறார் ஐஹிகத்தில் புண்யபாபரூபமான கர்ம ங்களை ஆர்ஜித்தும், ஆமுஷ்மிகத்தில்ஸ்வர்க்கநரகங்களிலேஅதினு டைய பலாதுபவத்தைப் பண்ணியும்; இப்படிகதாகதம்பண்ணித் திரிவார் சிலராய்த்து. அதுதன்னிலும் புண்ய பாபரூபமான கர் மங்களேஸ்வர்க்கநரகங்களிலே அதுபவித்து கர்மசேஷத்தோடே பூமியிலேகர்ப்பவாஸம்பண் ணுகைக்குவரும்வழியிலே இவ்வாத்மா படும் எளிவரவைவேதாந்தத்திலே பஞ்சாக்நிவித்யையென்று ஒரு ப்ரதேசத்திலே ஒதிவைத்தது. அதாவது-யாதநாசரீரத்தாலே நர காதுபவம் பண்ணி அச்சரீரத்தை அங்கேபொகட்டு, அநந்தரம் புண்யசரீரத்தை பரிக்ரஹித்து ஸ்வர்க்காதுபவம்பண்ணி, அங்கே அச்சரீரத்தைப்பொகட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே நிராலம்பந மான ஆகாசத்திலே பதிக்கக்கடவன்;

அரும்பதவிளக்கத்தின் அவதாரிகை.

பரமகாருணிகரான ஆச்சான்பிள்ளை இவ்வாழ்வாருடைய தி ருநாம வைபவஜ்ஞாநம் பகவந்நிர்ஹேதுககடாக்ஷலப்தமென்று ப்ரமாதர்வைப வகதநமுகேந இப்ப்ரபந்த தாத்தர்யத்தை ஸங்க்ர ஹேணவருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளோடொத்த இத்யாதி.) முதல் மூன்று பாட்டாலே - தாமுமதுபவித்து, மேல்பதினொரு பாட்டாலே - அதுபூ பூஷுக்களையும் அதுபவிப்பித்து, “எம்பிரா ற்கினியவாறே” என்று பெருமானையுபபித்துத் தலைக்கட்டுகிறா ரென்றபடி. திருநாமத்துக்கு ப்ரபாவம் ஏதென்ன; ஏவம் விதரா னஸம்ஸாரிகளை உஜ்ஜீவிப்பிக்கை என்று ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, திருநாமவைப வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளாகிறாரென்று தொடங்கி, திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பதென்னுமளவும்.)

ஆதித்யன் தன்கிரணங்களாலே ஹிமவானில் ஹிமத்தை உபா
தாநம்பண்ணி, அத்தாலே ஆகாசத்திலே மங்கிக்கிடக்கிற ஆத்மா
வை க்ரஹித்துமேகத்திலேபுகவிடக்கடவன்; அங்கே அந்தஹிமம்
வர்ஷருபேணவர்த்திக்கு மளவும்கிடந்து வர்ஷதாரைகளோடேபூ
மியிலேபதிக்கக்கடவன்; அந்தஜலம்ஸஸ்யத்துக்குதாரகமாய்ப்புகு
மளவிலேதத்வாராஸஸ்யத்திலேபுகக்கடவன்; அந்தஸஸ்யம் பக்வ
மாய் அந்நருபேணபரிணமிக்குமளவுங்கிடந்து, அந்நமானதுபுருஷ
சரீரத்திலேபுகுந்து சுக்லமாய் பரிணமிக்குமளவுஞ்செல்ல அங்கே
கிடந்து,ஸ்த்ரீபுருஷஸம்யோகத்தாலே சுக்லத்வாராஸ்த்ரீசரீரத்தி
லேபுகுந்து, “सञ्ज्मृश्यामस्य सञ्ज्मृश्यामस्य सञ्ज्मृश्यामस्य” “பஞ்சம்யாமா
ஹதாவாபபுருஷவசஸோபவந்தி” என்கிறபடியேகர்ப்பமாய்பரி
ணமிக்கக்கடவன்; கர்ப்பவாஸம்பண் ணும்போது, “अश्विस्तु कलशं
स्तुल्यं तैरुत्तुभौ ज्ञेयः। अश्विभिरुत्तुभौ वरुणस्य नमः” “அத்யாம்லகடு
தீக்ஷ்ணைஷ்ண லவணைர்மாத்ர்போஜநை:| அதிதாபிபிரத்யர்த்தம்
வர்த்தமாநாதிவேதந:” என்கிறபடியே-மாத்ர்போஜநத்தில் அந்த
ர்ப்பூதங்களான க்ரூரத்ரவ்யங்களாலே தொடரிவிட்ட ஈயம்போ
லே துடியாநிற்கும்; இந்த க்லேசத்தோடே கர்ப்பதும்பமாகிற
பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை நீட்டமுடக்கமாட்டாதே,
“केशिन्मृश्यामिमांश्च जठरास्तु कुरुतु:” “க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திமா
ப்நோதி ஜடராந்மாதூராதூ:” என்கிறபடி க்லேசேநஜநித்து, பா
ல்யதசையில் அசுசிப்ரஸ்ர்வங்களிலே கிடந்து, “कण्ठाय नैषिचां च
सिंहैः पृथिव्यै:। स्नानं नानिचान्तरं मन्त्रैश्च वै च यम्” “கண்டயேநேபி
சாஸுக்த: பரிவர்த்தேப்யநீஸ்வர:| ஸ்நாநபாநாதிசாஹாரமவாப்
நோதிபபோச்சயா” என்கிறபடியே - துன்றவிடத்தைச் சொரிதல்,
கடித்தவற்றைத் துடைத்தல் செய்யமாட்டாதே, தாரகாதிகளும்
பராதீநமாய், இப்படி க்லேசேந அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி,
தானே ஒரு ப்ரவ்ர்த்தி பண்ண ஸ்மனானவளவிலே, “अन्तर्द्वैतं
काश्च यैश्चैत्रैः सदा” “தஸ்மாத்பால்யேவிவேகாத்மாயதேதஸ்ரோ
யஸேஸதா” என்கிறபடியே பகவத்ப்ரவணாக ப்ராப்தமாயிருக்க,
“चार्थेन्द्रियैः” “பால்யேக்ரீடநகாஸக்தா:” என்றுலீலையோடே
காலத்தைப்போக்கி யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவானவி
ஷயாந்தரங்களோடேபோதுபோக்கி,ஜரையிலேவந்து அகப்பட்டு

அத்தாலே-ஹிமஸ ஹிதமானகிரணத்தாலே என்றபடி(தொட
ரிவிட்ட)தொடராவது - ஈயமுருக்குகைக்குறுப்பான ம்ர்ந்நிர்மித
பாத்ரவிசேஷம்.கர்ப்பதும்பம்-கர்ப்பகோளம் - “अश्विस्तु कलशं
स्तुल्यं तैरुत्तुभौ ज्ञेयः” “அதோமுகோவை க்ரியதே
ப்ரபலைஸ்ஸஹிமாருதை: | க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திம்” இத்யாதி.

அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியேயி
ருக்கச் செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, “क्लेशान्प्रतिनिवृत्ति
युक्त्युत्पत्तिः” “க்லேசாதுத்க்ரந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கர
பீடித:” என்கிறபடியே-உத்க்ரமணதசையிலே க்லேசத்தை யதுப
வித்து அநந்தரம் மர்த்யுபரவசனம். இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய
அநர்த்த பரம்பரைகளைக்கண்டு, “सुखदुःखसंज्ञा” “ஸஹ்
தம்ஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே பரமஸஹ்ர்த்தான ஸர்வே
ஸ்வரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக, “आनन्दविभवज्ञा
नः” “மாநம்ப்ரதீபமிவகாருணிகோததாதி” என்கிறபடியே
சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். எங்ஙனே யென்னில்;-வே
தாந்தத்திலே, “ऊरुप्रधानं” “க்ஷரம்ப்ரதாநம்” இத்யாதி வாக்
யங்களாலே சித்சிதீச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரியக் காட்டிக்கொ
டுத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தாலே, “असंख्यज्ञातृ”
“ஏஷஸர்வபூதாந்தராத்மா” என்று அந்தனுக்குக்கண்ணைக்கொடு
த்தாப்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக்காட்டினாப்போ
லேயும், சேதநா சேதநங்கள் சரீரம் ஈச்வரன்சரீரியென்றும், ஈஸ்
வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்
கொடுத்து, “द्वैतज्ञा” “த்வாஸஹ்ரண” இத்யாதி வாக்யங்களா
லே சேதநனுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டி
க்கொடுத்து, “अविद्या प्रज्ञा” “ததாவித்வாந் புண்யபா
பேவிதூய” இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஒளபாதிகமான அசித்ஸம்ஸ
ர்க்கமற்று, ஒருதேசவிசேஷத்திலே ஸஞ்ரிபோக்யமான போகத்தை
அதுபவிக்குமதுஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமென்றுகாட்டிக்
கொடுத்து, இப்படிஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாபப்ராசர்ய
த்தாலே இத்தைக்கைவிட்டுவேதபாஹ்யராயும் இதுக்குள்ளேபுகு
ந்து “अज्ञानविमोक्षण” “தத்நாவகேபிசபலாஸ்யலபீபவ
ந்தி” என்கிறபடியே விளக்கிலே, “विदित्व” என்று சிலபதார்த்தங்
கள் நசித்துப்போமாப்போலே, வேததாத்பர்ய மறியாமையாலே
குதர்ஷ்டிகளாய்நசித்துப்போக, தாம்பண்ணின வேதப்ரதாநம்அகி
ஞ்சித்கரமாகையாலே ஒலைப்புறத்தில்செல்லாததே சத்திலே எடுத்
துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே ஸம்ஸாரிஸஜாதியனாய் வந்தவதரித்த
விடத்திலும், “வைதுநின்னைவல்லவாபழித்து” என்கிறபடியே
உள்ளசக்தியடங்க பகவந்நிந்தைக்குடலாயும், ஹிரண்யராவண
தி ரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும்
கார்யகரமாகாதவிடத்திலும் உடையவன் உடைமையைவிடமாட்
டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸர
ப்ரதீக்ஷனாய்வர்த்திக்க, சேதநர்பக்கலிலே யாதர்ச்சிக ஸஹ்ர்த மெ
ன்று ஒன்றுபிறக்க, அதுவ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி

அத்தாலே அத்வேஷம்பிறந்து அதடியாகப்பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம்பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையா லும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிகசேஷி யென் றும் இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்றும் யதா ஜ்ஞாநம்பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபாதுரூபமான புருஷார்த்தத்தி லே ருசிபிறக்குமளவும் தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புகுரறிதுத்தி புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோவென்று புபுத்ஸைபிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரவித்தமான கர்மாத்யுபாயங் களைக்காட்டிக்கொடுத்து, இது துஷ்கரம் என்றும் விளம்ப்யபலப்ர தமென்றும் ப்ரமாதஸம்பாவணையுண்டென்றும் இவற்றில் இழிய இறாய்த்தவர்களுக்கு வேதாந்த வித்தமான தன்னுடைய உபாய யபாவத்தைக்காட்டிக்கொடுக்க, பக்தியினுடைய துஷ்கரதையோ பாதிப்ரபத்திரிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிட்டவரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு ஸர்வாதி காரமான யாத்ர்ச்சிகபகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமே சேதநருடைய பாபத்தைப்போக்கி ஸுக்ர்தாதுகூலமாக கர்மயோகாதிகளிலே மூ ட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே மூட்டுதல், விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யத் தைக்கொடுக்கைக்குத்தானே நிர்வாஹகமாம்படியான வைபவத் தையுடைத்தாயாய்த்துத்திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணமேதென்னில்; “*ஐஸ்வர்யேஷு ர்ஷஸம்ஸாரஹ்நாந்*” “*கிஞ்ஜபந்முச்யதேஜந்தூர்ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத்*” என்றும் “*யூஷிஸ்சுஸந்நாந்*” “*யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்*” என்றும் - உபோத்கா தபலச்ருதிகளிலேசொல்லி, நடுவேதிருநாமத்தைச்சொல்லுகையா லே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்டதிருநாமத்திலே யிழிந்தவராகை யாலே அத்திருநாமவைபவத்தைப்பேசுகிறார் - இப்ரபந்தத்தாலே.

திருநாமத்தில் இவர் இழிகைக்கடிஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மம். அதுதனக்கு வக்தாவார்? ச்ரோதாவார்? அது வினைந்தபடியெங்ஙனெயென்றால்; - பாண்டவர்களுக்கு இவ்வருகே நாலேந்துதலைமுறை சென்றவள விலே, “ஸ்ரீசதாந்கன்” என்பானொரு ராஜாவுளனாய், அவன் பக வத்விஷயீகாரமுள்ளஸந்தாநத்திலேபிறந்தானொருவனாகையாலே

“*ஸபீஷஸுஷாஸ்யஸ்த்ரஸ்தஃஸுதயாஸ்தா | ஸீசாஸுஷாஸ்யஸ்த்ரஸ்தஃ*” “*பா பேநமஹதாப்ரப்தஸ்தர்ஷார்தஃ க்ஷுதயாததா | க்லேசாதுத்க்ரா ந்திமாப்நோதி*” இத்யாதி. சர்வாதிகார மென்றவிடத்திலே வேதா ந்த கோப்ராம்ஹணஸ்யாதித்தியாதி - “*ஐஸ்வர்யேஷுஸ்தவச்சந்நாந்*” “*ஐஸ்வர்யேஷுஸ்தவச்சநம் | ஸுஷாஸ்யஸ்த்ரஸ்தஃஸுதயாஸ்தா | க்லேசாதுத்க்ரா ந்திமாப்நோதி*” “*யூஷிஸ்சுஸந்நாந்*” “*யாதிப்ரஹ்மஸநாதநம்*” என்றும் - உபோத்காதபலச்ருதிகளிலேசொல்லி, நடுவேதிருநாமத்தைச்சொல்லுகையாலே

பரமஸாதத்தவிகளும், அபிஷித்தனுவன்மேதொடங்கிச் சிறியத்
தைப் பெரியது நலியாதபடி நாட்டைரக்ஷித்து, அதர்ஷ்டசேஷ
மாகவிவர்களுக்கு நம்மாச்செய்யலாவதென்னென்று ஸ்ரீசௌநகப
கவான்பக்கலிலேசென்று, “தேஹபோஷணபரராய்முலையடியேதி
ரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநோபாயமாயிருப்பதொன் றருளிச்செ
ய்யவேணும்” என்று கேட்க; “காலம் கலிகாலமாயிருந்தது,
பாபப்ராசுர்யத்தாலே வேறொன்றுக் கதிகாரிகளில்லை, ஸர்வாதிகார
மான பகவந்நாமஸங்கீர்த்தநமே ஆத்மாக்களுக் குஜ்ஜீவநோபாய
மாயிருப்பது” என்றருளிச்செய்தான். அங்கு ஸ்ரீசௌநகபகவாந்
வக்தா, சதாநீகன் ச்ரோதா; இங்கு-ஆழ்வார்வக்தா, பெரியபெரு
மாள் ச்ரோதா; அங்கு-அஜ்ஞாத ப்ரசநம், இங்கு-ஜ்ஞாதப்ரசநம்.
ஜ்ஞாதம் ப்ரசநவிஷயமாவானென்னென்னில், “ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”
“கிம்ம்ர்ஷ்டம் ஸ-தவசநம்” என்கிறபடியே-ஆழ்வார்வாயாலே தி
ருநாமவைபவத்தை யருளிச்செய்யக் கேட்கையிலுண்டான ப்ரீதி
யாலே இன்னமு மிவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்தைப் ப்ரகாசிப்
பிக்கிற ச்ருதிகளிலும் வேதோபப்ர்ஹ்மணம் பண்ணின ரிஷிகளி
லும், அல்லாத ஆழ்வார்களிலும், இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;
எங்ஙனேயென்னில்;-“ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “யதோவா இமாரிபூ
தாரி” இத்யாதிவாக்யங்களாலே ஜகஜ்ஜந்மஸ்திதிலயஹேதுவான
ஜகத்காரணவஸ்துவைச்சொல்லி, “காரணஸ்துயே” “காரணந்துத்
யேய” என்கிறபடியே அதுவேஉபாஸ்ய மென்று இவ்வளவாலே
த்யேயவஸ்துவைச்சொல்லி, “ஸப்ரஹ்மா” இத்யாதி
ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களுக்கு விசேஷாகாங்கக்ஷையுண்டாகையா
லே ஸர்ஷ்டிவாக்யகதி ஸாமாந்யந்யாயத்தாலே, “ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”
“ஏகோஹவைநாராயண ஆவீத்” என்று விசேஷித்து இவ்
வளவாய்த்து ச்ருதிசொல்லிற்று; வேதோபப்ர்ஹ்மணம்பண்ணின
ரிஷிகள், “ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “அஜாயமானோபகுதா
விஜாயதே” என்கிற ச்ருத்யுபப்ர்ஹ்மணமான இதிஹாஸபுராண
முகத்தாலே திருவவதாரங்களை ப்ரகாசிப்பித்தார்கள்: அதில் -
ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந் ராமாவதாரத்திலே மண்டிநான்; ஸ்ரீபராசர
பகவாந் கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டிநான்; ஸ்ரீசௌநகபகவாந்
அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை, “ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஃஸ்யஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய”
“தாமர்ச்சயேத்” தாம்ப்ரணமேத் தாம்பஜேத்தாம் விசின்த
யேத்” இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தான்; ஆழ்வார்களில் முத
லாழ்வார்கள், மேன்மைக் கெல்லையான பரத்வத்திலும் நீர்மைக்
கெல்லையான திருமலையிலும் மண்டிநார்கள்; நம்மாழ்வாரும் பெரி
யாழ்வாரும் கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே யூன்றியிருப்பார்கள், திருமங்
கையாழ்வார் உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் மண்டிநார்;
அர்ச்சாவதாரஸாமாந்யமு மன்றிக்கே பெரியபெருமானையல்லது
வேறறியாதிருப்பாரொருவராய்த்து-இவர்.

அர்ச்சாவதார ஸாமான்யத்தைக்காட்டில் கோயிலுக்கேற்றமென்னென்னில்;-காவேரியானது ப்ரவாஹமும்ஏகரூபமாய் ஸ்தலமுமதுவாயிருக்கச் செய்தே தீர்த்த விசேஷங்களிலே ரஸவிசேஷங்களுண்டாகிறுப்போலே, போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ஏற்றம் வேறொரு இடத்துக்கில்லை; அல்லாதாரில் இவர்க்குண்டான வேற்றம்போலே ப்ரபந்தாந்தரங்களில்காட்டில் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனெனென்னில்;-“நீராய் நிலனாய்” என்று தொடங்கி “சிவனாயனாய்” என்று-சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிற விந்த ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு, “అనుప్రవేశ్యతం సామన్యధర్మః” “அதுப்ரவேசகர்தம்ஸாமாநாதிகரண்யம்” என்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “முனியேநான் முகனே முக்கண்ணப்பா” என்று தோற்றுகிறத்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதல், இன்னமும் சப்தத்திலருமையாலே ஸ்வார்த்தத்தையறிகைக்கு அருமைப்படவேண்டுதல் செய்யுமிக் குறைகளொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையும்; கடல் பேராமாயிருக்கச்செய்தேயும் நீர்த்தெளிவாலே தறைதோற்றுமாப்போலே சப்தத்தின்சேர்வையாலே ப்ரமேயம் கந்ததிருக்கச்செய்தேயும் உள்ளதடங்கத்தோற்றும்படி யிருக்கையும், இன்னமும் ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய் அர்த்த க்ரஹணமரிதாயிருத்தல், மகாபாரதம்போலேபெருத்துதாத்பர்ய மறியவரிதாயிருத்தல் இவ்விரண்டுகுறையுமின்றிக்கே, ஒருசேதநனுகுஜ்ஞாதவ்யமாய், பரந்த சடங்குகளைச் சுருங்க ப்ரயோகவர்த்திசெய்துகொடுத்தாப்போலேஸைகலார்த்தங்களும்இப்ப்ரபந்தத்துக்குள்ளே யுண்டாகையாலும்ப்ரபந்தாந்தரங்களில்காட்டில் இப்ப்ரபந்தத்துக்கு நெடுவாசியுண்டு. *

அ.—முதல்பாட்டு. திருநாமம், யமவச்யதையைத் தவிர்த்துத்தருமென்று இதினுடையபாவநத்வத்தையும், திருநாமங்கற்றருடைய ராஜகுலத்தையும் சொல்லுகிறது.

த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாவது-த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யப்ரமத்தை, “అధ్యక్షాధిపతిః” “மத்யேவிரிஞ்சிகிரிஸம் ப்ரதமாவதார:” என்கிறபடியே அவதாரப்ரயுக்த ஸாம்யப்ரமென்றுநிர்வஹிக்கவேண்டு மருமையென்றபடி. இதுதிருப்பல்லாண்டுப்ரவேசத்தில் இவரருளிச்செய்த ப்ரக்ரியை. சப்தத்தினுடையசெவ்வையாலே ஸ்வத:அர்த்தபோதகத்வ முண்டானாலும் ப்ராதிதிகார்த்த ப்ரகாசத்வமொழிய தாத்பர்யம் துவகாஹ மாகையாலே தத்ப்ரகாசத்வம் கூடுமோவென்ன; (கடலித்யாதி.)

காவலிற் புலனைவைத்துக்கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து
நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்மர்தலைகண்மீதே
மூவுலகுண்டுமிழ்ந்தமுதல்வநின்னாமங்கற்ற
ஆவலிப்புடைமைகண்டாயரங்கமாநகருளானே. (க)

ப-ரை.—மூவுலகு-ஸைகலலோகங்களையும், உண்டு - ப்ரளயாபத்திலே திரு
வயிற்றிலேவைத்துரக்ஷித்து, உமிழ்ந்த - பின்பு வெளிநாடுகாணப் புறப்பட
விட்ட, முதல்வ - ஜகத்காரணபூதனானவனே, நின் - தேவரீருடைய, நாமம்-
திருநாமத்தை, கற்ற-ஆசார்யமுகேநஅப்யஸித்த, ஆவலிப்புடைமை- செருக்கி
னாலே, புலன்-பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், காவலில்வைத்து - அப்ராப்தவிஷயங்
களில் செல்லாதபடியடக்கி, கலிதன்னை - இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துகைக்கு
ப்ரதிபந்தகமான பாபராசியை, கடக்கப்பாய்ந்து - ஸவாஸநமாகப்போக்கி,
நமன்மர்தலைகண்மீது - யமன்தலையிலும் அவன் படர்கள்தலையிலும், நாவ
லிட்டு-நாவல்கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம்கிடாய் - ஸஞ்சரியாநின்றோம்
கிடாயென்கிறார்.... (க)

வ்யா.—(காவலில் புலனைவைத்து) காவலில்லாதபடி இந்த்ரி
யங்களைவைத்து. அதாகிறது - மேல்சொல்லுகிற லாபங்களுக்கு
அதுகூலமாகச் செய்ததொன்றில்லையென்கையும், அவ்வளவேய
ன்றியே, “सुखः” “नर्पसः” என்னும்படியே விஷயப்ரா
வண்யங்களில் நியதி யின்றிக்கே போந்தபடியும். விஹிதங்களை
யதுஷ்டித்தல் நிஷித்தங்களை விடுதல் செய்யாதவனென்கை. இது
க்கடியாகக் கொண்டிழிந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலும், “राण्डि
रुण्डि” “राकातिपिरनिरिति” என்று - அஜிதேந்த்ரியரானவர்க
ளுக்கும்பகவத்ப்ராப்த்யுபாயமேது என்றிறே கேட்டது. ஆகஇப்
படி சேதனன்றான் மூலையடியே திரிந்தாலும் அவன்தோஷங்களை
ப்போக்கி மேல்சொல்லுகிற நன்மைகளைக்கொடுக்கும்படியாயாய்த்
துத் திருநாமத்தினுடைய ப்ரபாவமிருப்பது. ஒருவன் விஷதஷ்ட
னனால் விஷவித்யையில் குசலனாயிருப்பானெருவன், “नैःसुकमे
एन्नोन्नय्वारक्कवुमाम्, குளிக்கவுமாம், உறங்கவுமாம், ஸ்வைர
ஸஞ்சாரம் பண்ணவு மமையும், நான் அழகியதாகப் போக்கித்
தருகிறேன்” என்னுமிதே; அப்படியேயாய்த்து ஸம்ஸாரவிஷ
தஷ்டனைக்குறித்துத் திருநாமப்ரபாவமிருப்பது. “வைத்து” என்
கிறவிது-புத்தியூர்வேண அந்தியிலே மூட்டிப்போந்தேனென்கை.

(காவலித்யாதி) அதுகூலமாகச்செய்ததொன்றில்லையென்கை
என்றது-பலிதமான தாத்பர்யம். அடைவே உக்தவிவரணம் (விஹி
தங்களை இத்யாதி.) காவலில்லாதபடி புலனைவைத்திருக்க மேற்
சொல்லுகிற பலங்கள் வித்திக்கக் கூடுமோவென்ன; (இதுக்கடி
யாக வித்யாதி.) இதுக்கடியாகக்கொண்டிழிந்த-திருநாமஞ் சொல்
லுகைக்குமூலமாகக்கொண்டிழிந்த வென்றபடி. என்றிறே கேட்ட
து-அதுக்கு திருநாமஸங்கீர்த்தநமேஉபாயமென்றிறேப்ரதிவசநம்.

காவலில்லாதபடியென்றால்சப்தம்வசிக்குமோ வென்னில்;மீமாம்ஸ
கர்சப்தத்தை நியமித்தாகிலும்அர்த்தத்தை முக்யமாகக் கொள்ளு
மாப்போலே, இங்கும் அர்த்தகௌரவத்தாலே சப்தத்தை நிய
மித்துச்சொல்லுகிறோம். அங்ஙனன்றியே காவலிலேபுலனைவைத்
தென்னவுமாம். அந்தபக்ஷத்தில் இது ஸாதநகோடியில்புகாதேபல
கோடியிலே புசக்கடவது. அதாவது - இதரவிஷயங்களிலே மண்
டித்திரிந்த விந்தரியங்களைத் திருநாமத்தை யண்டைகொண்: பல
த்தாலே சிறையிலே வைத்தபடி. அராஜகமாய்க்கிடந்தகாலம் குறு
ம்புசெய்தாரா, ராஜகீயமானவாதே ராஜாவை யண்டை கொண்டு
சிறையிலே வைக்குமாப்போலே. அதவா, அப்ராப்த விஷயங்க
ளிலே மண்டித்திரிந்த விந்தரியங்களைப் ப்ராப்த விஷயத்திலேமூட்
டினெனென்னவுமாம். “पुनःप्राप्त्यै विनोदयन्” “பும்ஸாம்த்ரஷ்
டிசித்தாபஹாரிணம்” என்னும்படியான விஷய மாகையாலேஅப்
ராப்தவிஷயங்களில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே யாக்கிக் கொள்ள
வல்லவைவருக்கான விஷயமிதே.

(கலிதன்னைக்கடக்கப்பாய்ந்து) அஜிதேந்தரியத்வத்துக்கு
அடியானபாபராசியைவாஸநையோடே போக்கி. “தன்னை” என்ற
து-த்ரஷ்டத்தில் விஷய ப்ராவண்ய ஹேது, அத்ரஷ்டத்தில் நரக
ஹேது, பகவத்வைமுக்யஹேது, தேஹாத்மாபிமானஹேது,இன்
னமும் அநர்த்தங்களுக் கடியானகனத்தை நினைத்து என்னை நிய
மித்துப்போந்ததுதன்னையே, நானிப்போது நியமித்தேனென்கை.
“கடக்க” என்றது-அஸ்ப்ரஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன் என்
னலாம் படியிருக்கை. அதாகிறது-வந்து கழிந்ததென்று தோற்றா
தபடியிருக்கை. “கலி” என்று-காலபரமானபோது க்ரதயுகபுருஷர்
களிலேயொருவனென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கை. திருவடி ஸமு
த்ரதரணம் பண்ணினுப் போலே இவர்பாப ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க
வல்லரானார்.

காவலிலே என்னுதல் ; காவலில்லாத புலனென்னுதல்.
ஒழிய,காவலில்லாதபடி ஸப்தம்வசிக்குமோவென்னி லென்றபடி.
அர்த்தகௌரவம் - திருநாமவைபவம். அப்போது திருநாமத்துக்
கு வைபவமில்லையே என்ன (அந்தபக்ஷத்திலித்யாதி.) மூன்று
மர்த்தத்துக்கு ஸப்த நிர்வாஹம் (காவலில்லாத புலனையென்று.)
மூட்டினது கொண்டு ப்ரவசநமாமோவென்ன (पुनःप्राप्त्यै - பும்
ஸாமித்யாதி.) தன்னை என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (என்னை நிய
மித்தித்யாதி.) “கடக்கப்பாய்ந்து” என்றதுக்குஇரண்டுதாத்பர்யம்-
அவ்வருகுபட்டவொன்னும்படிநிரலித்தென்னுதல்; அநாயாஸேந
நிரலித்தென்னுதல். இரண்டாவது (திருவடியித்யாதி.)

“நின்னும்ங்கற்ற” என்று - திருநாம வைபவத்தாலேவந்த வித்தைத் தந்தலையாலே வந்ததாகச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; திருநாமத்துக்குள்ளதொரு ஸ்வபாவமாய்த்துது. இராமடமூட்டுவாராப்போலே முகந்தோற்றமே நின்று உபகரிக்கையாலே யிவன்றானே செய்துகொண்டானாக வபிமர்நிக்கலாயிருக்கும். இனி பலம் தன்னதாகையாலே “பாய்ந்து” என்னத்தட்டில்லை. தாம் தேஹஸம்ஸ்ரீஷ்டராயிருக்கச் செய்தேயும்இத்தை, “கடந்து” என்னலாம்படி யிறே பெரியபெருமாள் இவரை விஷயீகரித்தது.

(நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்ற மர்தலைகள்மீதே) பாப பலத்தை யதுபவிப்பிக்கும் யமனுடைய தலையிலும் அவன்மனாட்டி தலையிலு மடியிட்டு ஸஞ்சரியாநின்றோம். நலிந்துபோந்த யமபடரை யொருபேரையிட்டுத் துகைக்கிறார் காணும். “நாவலோநாவல்” என்றும், “அறையோவறை” என்றும், தோற்றவர்கள் முன்னே ஜயித்தவர்கள் சொல்லுஞ் சொல்லு. முன்பு யமாதிகள் பேர்கேட்க வஞ்சிக் கிடந்த விவர், திருநாமத்தையண்டை கொண்டபலத்தாலே யவர்கள் யமன்வாசலிலே சென்று தலையிலே யடிவைத்து அறைகூவுகிறாரிறே. வாலிபேர் கேட்க வஞ்சிச்சுரமடைந்து கிடந்த மஹாராஜர், பெருமானே யண்டைகொண்ட பலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்றறை கூவினுப்போலே. அங்கு - நாமி பலம்; இங்கு - நாமம் பலம். “உழிதருகின்றோம்” என்றது - தம்மிடுக்குத்தோற்ற நின்று நிர்ப்பய ஸஞ்சாரம் பண்ணுகிறபடி. “பாபத்துக்கு நீயெழுதிவைத்த பட்டோலையைக் கொண்டுவரவல்லையாகில் புறப்பட்டாய்” என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. “உழிதருகின்றோம்” என்கிற பகுவசநத்தாலே - திருநாமம் ரவிக்க வாயிலே பட்டவாறே இவர் சதசாகமாகப் பணைத்தபடி. அதவா, இதில் இயலை அப்யஸித்து இதில் அத்வேஷமுடையாராயுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிற ராய்த்து. ஸமுத்ரலங்கநம் முதலாகலங்கையிலுண்டான பராக்கரமெல்லாம் திருவடி தானொருவனுமே செய்தானாயிருக்க, பிராட்டியைக் கண்ட ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக மதுவநமழிக்கிற பலத்திலே யெல்லா முதலிகளுக்கும் அந்வயமுண்டானாப்போலே, ஒருத்தனுக்கு ராஜகுலஸம்பந்தமுண்டானால் அவன் பந்துக்களு மவனையென்னென்றருமடங்க வாழக்கடவதிறே; அவ்வளவுமில்லையாகிறதன்றே பகவத் ஸம்பந்தத்துக்கு.

ஹேதவந்தரம்(இனிபலமித்யாதி.) ‘கடக்கப்பாய்ந்து’ என்றதி ன்முந்தின தாத்பர்யத்திலே (தாம் தேஹேத்யாதி.) ‘தம’ என்று-அந்தரங்கபரிகரமாய், அத்தாலேமனாட்டியைச்சொல்லுகிறது. இப்பரபந்தத்திலியலை அதிகரித்து இதில் அத்வேஷமுண்டான மாத்ரங்கொண்டும் நீதிபூர்வகமாகத் திருநாமஞ்சொன்ன தம்பேறுண்டாகக் கூடுமோவென்ன (ஸமுத்ரலங்கநமித்யாதி.) பரிஹாராந்தரம் (ஒருத்தனுக்கித்யாதி.)

“நின்னாமம்” என்றது-* ஓராயிரமாயுலகேழளிக்கும்பேரன்றோ, தேவரீராப்போலேயோ திருநாமம், கட்டிப்பொன்னுக்கும்பணிப் பொன்னுக்குமுள்ள வாசிபோராதோதேவரீர்க்கும் திருநாமத்துக்கும். மறுவலிதும் ப்ரளயாபத்திலன்றோ தேவரீரோடுத்தது, ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்று மெடுக்கும்போது தேவர்திருநாமம்வேண்டாவோ. “நீளரவைச்சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்பற்றிக்கடத்தும்படை.” “மந்தரம்” என்னுதொழிந்தது-காலநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, அதிகாரநியமமென்ன, இவை தொடக்கமானவை வாராமைக்காக. இடறினவன் “அம்மே” என்னும்போது ஒருசடங்கு வேண்டாவிடே. நஞ்சீயர், “அப்ரயதனாய்க்கொண்டு திருநாமம் சொல்லலாமோ” என்று பட்டரைக்கேட்க; “கங்காஸ்நாநம் பண்ணப்போமவனுக்கு உவர்க்குழியிலேதோய்ந்து போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மை களைப்பண்ணிக்கொடுக்கவற்றானது கீழுள்ள அசுத்தியைப்போக்க மாட்டாதோ” என்றருளிச்செய்தார். வாயாலே திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு ஆகாதாரில்லை, மாதர்காதகனுக்குங்கைசலித்தால் அம்மேயென்ன ப்ராப்தியுண்டாயிடுமேயிருப்பது. “கற்ற” என்றது - ஆசார்யோச்சாரணாசார்யண க்ரமத்தாலேவந்ததாயிருக்கை. பெரியபெருமாள் சொல்லுவித்த வந்தரம் சொன்னவராய்த்து இவர். கற்றவென்றது-ஸார்த்தமாகவன்றிக்கே சப்தமாத்ரத்தை அப்யஸிக்கை. (ஆவலிப்புடைமை.) வைச்சரவணனென்னுமாப்போலேயாய்த்துத்திருநாமஸம்பந்தத்தால் வந்தவைச்வர்யம். (கண்டாய்) இவ்வர்த்த முபதேசிக்கவேண்டியிருந்ததோ, என்வடிவிலே தெரியாதோ. ரஸாயநஸேவைபண்ணினாயும் மண்தின்றாராயும் வடிவிலேதெரியாதோ. நான் பண்டையவெனன்று தோற்றுகின்றதோ, மண்தின்றவன் முகம்போலே யிருந்ததோ வென்முகமும். (அரங்கமாநகருளானே) இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்றுத் திருநாமஞ்சொல்லவல்லா நொருவனைக் கிடைக்கவற்றோவென்னும் நசையாலே யன்றோ. ஸத்யஸங்கல்பராகையாலே தேவரீருடைய நினைவு ஸபலமாகப்பெற்றது. (மாநகர்) ராஜா இன்னமண்டபத்தேயிருந்து நினைப்பிட்டானென்றால் பின்னை அவன்தன்னாலுந் தவிர்க்கவொண்ணாதாயிருக்குமாப்போலே, இங்கேயிருந்து விஷயீகரித்ததென்றால் இனி தேவராலுந்தவிர்க்கப்போமோ.

“மூவுலகுண்டுமிழ்ந்தமுதல்வ” என்றத்தாலே ஸர்வநிர்வாஹகத்வம் பவிதம். “நாமங்கற்றஆவலிப்பு” என்கைக்குத் திருநாமத்துக்கேற்றமே தென்ன (நின்னாமமென்றித்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் (ஸார்த்தமாகவித்யாதி.)

(மாநகர்) ஸாம்ஸாரிகமானதுர்வ்யவஹாரமறுமிடம். முன்பு அந் தியிலே கைவளர்ந்து அஸதஸ்யனாய் நால்வரிருந்தவிடத்தில் சென் றேறமாட்டாதேயிருந்தவன், தனக்கே யொருராஜகுலஸம்பந்தமு ண்டானால் ஸதஸ்ஸைமதியாதே சென்றேறுகையும், அவர்கள் சிர ஸாவஹிக்கையுமாயிதேயிருப்பது; அப்படியே, முன்பு யமாதிகளு க்கஞ்சிக்கிடந்து இடமறியாதே போந்தவர், இப்போது திருநாம ஸம்பந்தத்தாலே யமாதிகள் தலையிலேயடியிட்டுத் திரியும்படியான ராஜகுலத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமத்தினுடையபாவநத்வமும் அதுகற்கையாலே தமக்குப்பிறந்த ராஜகுலத்தையுஞ் சொல்லிற் று-கீழ்; இதில் - திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைச்சொல்லுகி றது. ஆனால் பின்னைபோக்யதையைச்சொல்லி பாவநத்வத்தைச் சொன்னாலோ வென்னில்; பயம் போனாலிறே ரஸ்யதையிலேயிழி வது, ஜ்வரமதுவர்த்தியாரிந்கபரல்ரவிக்குமோ; முன்புபாபத்தை க்கூடு பூரித்து யமபீதனையிருக்கிறவனுக்கு அந்தபயம் நிவர்த்த மானால்லது போக்யதையிலே நெஞ்சுசெல்லாதுதே. “यन्नायं स्मृत्स्नोः सन्ध्यायां विमोक्षन्त्योऽप्यन्तरः” “யந்நாமஸங்கீர்த தநதோமஹாபயாத்விமோக்ஷமாப்நோதிநஸம்ஸயந்நர:.” என்று- ரிஷிகள், திருநாமம் பயநிவர்த்திக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லுவார்க ள்; ஆழ்வார்கள், “பிழைப்பில் பெரும்பெயரோபேசி” என்று-போ க்யதாப் ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுவார்கள். இத்திருநாமந்தான் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கும்; உபா யாந்தரநிஷ்டர்க்கு உபகரணமா யிருக்கும்; ப்ரபந்நர்க்கு தேஹ யாத்ராசேஷமா யிருக்கும். முத்துப்படுந்துறையில் முக்குவார், முத்தைக்கொடுத்துப்பழங்கொள்ளுவார்கள்; * செழுமுத்துவெண் ணெற்கெனச் சென்று மாறுவர்களிறே. விலையறியுஞ் செட்டிபக் கல் புகுந்தவாதே பெருவிலையனும்; செருக்கரானார் இத்தைப்பூண் டதுபவிப்பார்கள்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்குமுறுப்பாய், ஸாதநாந்தரநிஷ்டர்க்கு முறுப்பாய், ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்வயம் ப்ரயோ ஜநமாயாய்த்து இத்திருநாம மிருப்பது.

“நகர்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஸாம்ஸாரிகேத்யாதி.) (க)

இரண்டாம்பாட்டு.—(பச்சைஇத்யாதி) (பயம்போனாலிறே) இத்யாதிவாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்-கீழில்பாட்டில் சொன்ன திரு நாமத்தினுடைய பாவநத்வத்திலே இவர் குற்றமில்லையென்று பவி த்ததிறே. இத்தால் ரிஷிகளில்வ்யாவர்த்தி(யந்நாமேத்யாதி) “பெரு ம்பெயரோ” என்றவிடத்திலே, பெருமைபோக்யதையாலேஒன்றுக் கே அநேகாகாரம் கூடுமோவென்ன; (இத்திருநாமந்தானே இத் யாதி.) உக்தமான ஆகாரதரயத்துக்கும் அடைவேதர்ஷ்டாந்ததரய முமென்று கண்டுகொள்வது.

கீழே “நின்னாமங்கம்” என்ன நின்றீர், நம்பேர் சொன்னார்
க்கு நாங்கொடுக்கக்கடவ தொருநாடுண்டு, அத்தை அவர்களால்
கொள்ளோமென்ன வொண்ணாது, அத்தைக்கொள்ளீர்ஒன்று பெ
ரிய பெருமா ளருளிச்செய்ய; திருநாமஞ் சொல்லும்போதை ரஸ
மொழிய அவ்வருகுபோ யதுபவிக்கும் ரஸமெனக்கு வேண்டா
வென்கிறார்.

பச்சைமாமலைபோல்மேனிபவளவாய்கமலச்செங்கண்

அச்சதாவமரோதேயாயர்தங்கொழுந்தேயென்னும்

இச்சுவைதவிரயான் போயிந்திரலோகமானும்

அச்சுவைபெறினும்வேண்டேனரங்கமாநகருளானே. (உ)

ப-ஹ—அரங்கமாநகர் உளானே - ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கோயிலிலேவந்
து நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே, மா - ச்லாக்யமான, பச்சைமலைபோல் - மரத
ககிரியையொத்த, மேனி - திருமேனியையும், பவளம் - பவளத்தையொத்த
வாய்-திருவதரத்தையும், கமலம் - தாமரைமலரையொத்த, செம்கண் - சிவந்
ததிருக்கண்ணையுமுடையனாய், அச்சதா-ஆச்ரிதரையொருக் காலும்நழுவவிடா
தவனே, அமரர்ஏதே * - ஆயர்வறுமமரர்களதிபதியானவனே, ஆயர்தம் கொ
ழுந்தே - இடையருக்கும் பசுக்களுக்கும் நியாமகனானவனே, என்னும் - என்கி
ற, இச்சுவைதவிர - இப்படியதுபவிக்கும் ரஸத்தைவிட்டு, யான் - திருநாமஞ்
சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநாயையுடையனானான், போய் - நெடுந்தூரம்
போய், இந்திரலோகம் ஆளும்-பரமபதத்தை யாளுகிற, அச்சுவைபெறினும்-
அந்தபோகத்தைக்கிட்டப்பெறலும், வேண்டேன் - விரும்பேனென்கிறார். (1)

வ்யா.—(பச்சைமாமலைபோல் மேனிப்பவளவாய்க்கமலச்செங்
கண் அச்சதாவமரோதேயாயர்தங்கொழுந்தேயென்னும்மிச்சுவை)
இந்தரஸமிருந்தபடி கண்டீர், உமக்குத் தான் புறம்பே போவெ
ன்ன வேண்டியிருந்ததோ வென்கிறார். (பச்சைமாமலைபோல்
மேனி) பச்சை நிறத்தை யுடைத்தாய் ச்லாக்யமாயிருப்பதொரு
மலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனியிருப்பது. காணப் புக்கால்
கண்ணுங் குளிர்ந்து நெஞ்சங்குளிரும்படி ச்லாக்யமா யாய்த்திருப்
பது. தாபத்ரயாதூரனுடைய ஸகலதாபங்களும் கண்டபோதே
யாறும் படியாய்த்துத் திருமேனி யிருப்பது. நெய்திணுங்கிணுப்
போலே யகவாயில் தண்ணளியினுடைய செறிவெல்லாம் வடி
விலே காணலாம்படி யிருக்கை.

“வேண்டேன்” என்கிறப்ரதிஷேதத்துக்குப்ரஸக்தியையருளிச்
செய்கிறார் (கீழேநின்னாமமித்யாதி.) பசுமையாலே குளிர்த்தியைச்
சொல்லி, பச்சையாகையாலேமாமலையென்கிறார்(கண்ணுங்குளிர்ந்
தித்யாதி.)நெஞ்சங்குளிரும்படி யென்னென்ன; இத்தால்பலித்த
தாத்தர்யம் (தாபத்ரயாதூரனுடையவித்யாதி.) பசுமையைச் சொ
ன்னதுக்குப்ரகாராந்தரோண தாத்தர்யம் (நெய்திணுங்கிணுப்போ
லே இத்யாதி.)

(கமலச்செங்கண்) ஜீவநாதர்ஷ்டத்தாலே இத்திருப்பவளத்துக் குத்தப்பினொயு மகப்படுத்திக்கொள்ளும் கண்கள். வாயால்சொல்லமாட்டாதகுறையுங்கண்ணாலேயிறே தலைக்கட்டுவது. “ஸ்வந ஸ்ரீஸிங்க” “லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ” என்கிறபடியே அகவாயில் வாத்ஸல்யாதிசுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்கிறபடி. மென்மை குளித்தி நாற்றந் தொடக்கமானவற்றுக்கொரு போலியாமத்தனையல்லது அகவாயில் தண்ணளியெல்லாமில்லையே யதுக்கு. “விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை, விபூதியில்லை” என்கிற சூர்யவாதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விக்ரஹத்தை ஆதரித்த விவர்கள் உத்தேஸ்யராகப்பெற்றோமே” என்று ஜீயரருளிச் செய்தார்.

(அச்சுதா) தர்ஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன மலை பவளம் தாமரை போலேநாட்செல்லநாட் செல்லச்செவ்விமாறுதல், தானழிதல்செய்யாதே ஏகரூபமாயிருக்கை. “ஸ்வரூபம்” “ஸதைகரூப ரூபாய” என்னக்கடவதிறே. அதவா, இச்செவ்வி மாறாதே செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறொன்றுமாம். “செவ்வழிசெவ்விதிருக்காப்பு” என்னக்கடவதிறே. இவ்வழிகிலே யகப்பட்டாரை ஒருநாளும் நழுவவிடா நென்றுமாம். (அமரரோறே) இவ்வழிகை ஸதாதர்சநம் பண்ணும் போக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. காலமெல்லாமிடைவிடாதே அநுபவியாரின்றாலும் எல்லேகாணவொண்ணாதபடி அவ்வருகாயிருக்கை. “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்னக்கடவதிறே. அவ்வநுபவம் மாறினால் முடியுமவர்களென்று தோற்றுகைக்காக, அநுபவத்தினுடைய அவிச்சேதத்தாலே “அமரர்” என்கிறது. “ஸ்வரூபம்” “ஸதாபச்யந்திஸூரய” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் பிராட்டி திருவடி திருவநந்தாழ்வான் போல்வார்கள் அநுபவிக்குமதாய் அதிகர்தா திகாரமாயிருக்கிறதோ வென்னில்; (ஆயர்தங்கொழுந்தே) மேன்மைக்கெல்லையானவர்களுக்கு நியாமகனாயிருக்குமாப்போலே தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் ஸுலபனாபடி.

தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்வரூபம் - வசஸாஸாந்தவயித்வேத்யாதி.) இந்தபக்ஷத்தில் திருவதரத்தில் ஸ்வாபாவிசமானசெவ்வியைச் சொல்லுகிறது.

தாத்பர்யாந்தரம் (வாயாற்சொல்லவியதி.) “செம்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபம் - லோசநாப்யாமித்யாதி.) ப்ராஸங்கிகம் (விக்ரஹமில்லை மித்யாதி.) (அதிபதி) அதிக: பதி: - அதிபதி: என்றபடி. நித்யராயிருக்கிறவர்களை “அமரர்” என்று மரணப்ராஸக்தியைச் சொல்லுவா நென்னென்ன; (அவ்வநுபவம் மாறினாலித்யாதி.)

வடிவழகும் மேன்மையும் நீர்மையு மொருபசங் கூட்டாயிறே பரத்வ மிருப்பது.(என்னும்) இஸ்ஸ்வபாவங்களை அதுபவித்தோ உமக்கு இவ்வினிமை பிறந்ததென்னில்; அங்ஙனன்று, திருநாமத்தி னுடைய உக்திமாத்ரத்தாலேவந்தவினிமை.(இச்சுவைதவிர) இந்த ரஸத்தைவிட்டு. சுவை - ரஸம். கைப்பட்டத்தை விட்டு இவ்வறு சுவைக்கு வேறேயொருசுவை யிருந்தவிடந்தேடிப்போகச் சொல் லுகிறாயோ. இவருடைய வறுசுவை யிருக்கிறபடி. திருநாமத்தை உம்முடைய நாக்கிலேயிட்டுப் பாராமையிறே நான் உபதேசிக்க வேண்டுகிறது. (யான்) திருநாமஞ்சொல்லுகைக்குப் பாங்கானநா வையுடையநான். (யான்) ஒருதேசவிசேஷத்தேபோ யதுபவிக்கு மளவும் விளம்பத்தை ஸஹியாதத்வரையையுடைய நான். (போ ய்) கோயிலுக்கணித்தாயிருக்கையுமன்றியே நெடுங்கை நீட்டான அத்தூரமெல்லாம் போய். (இந்திரலோகம்) நிரவதிகைஸ்வர்ய யுக் தனுடைய லோகம். “ப்ரஹ்மேந்த்ராதி சப்தங்கள் பரமாத்மவாச கம்” என்கிற வேதாந்த வாஸனே தோற்றவருளிச்செய்கிறார். (ஆ ளும்) “ஆள்மின்கள் வானகம்” என்னும்படியே இஷ்ட விநியோ கார்ஹமாம்படியிருக்கை. (அச்சுவை-இச்சுவை) அதுச்சுருதி வித் தம், இது ப்ரத்யக்ஷவித்தம்; அதுகேட்டார்வாய் கேட்டுப்போம து; இது கைப்பட்டது. (பெறினும் வேண்டேன்) கிட்டு மளவும் வேண்டாவென்கிறீர், கிட்டினவாறே நீரோ அதிலே தோன்மாறு கிறீரென்ன; பெற்றாலு மெனக்குவேண்டா, அதைத்தந்து பார் க்கலாகாதோநான் ஆதரிக்கும்படி காணவென்கிறார். “உருது” என் னாதொழிந்தது தம்மிலு மளவுடையார் நித்யாதுபவம்பண்ணுகிற விஷயத்துக்குக் குற்றஞ் சொன்னாராவர்; இன்ன முமதுக்கு உத் கர்ஷம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களையும் அநாதரித்தாராவர். பால் கைக்கும்புளிக்குமென்னிலன்றோபிணங்கவேண்டிவது, அதுதான் வேண்டேனென்பாரைச்செய்யலாவதில்லையே. “ஹ்நஸ்யுந்நஸ்யு” “பாவோநாந்யத்ரகச்சதி” என்றவனைச் செய்யலாவதுண்டோ.

“இச்சுவை” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தரம் (திருநாமத் தை யித்யாதி.) இந்தபக்ஷத்தில், “இ” என்றது - அதிசயத்திலே. முந்தினது ஸந்நிஹிதத்வத்திலே தாத்பர்யம். தாத்பர்யாந்தரம் (ஒருதேசவிசேஷத்திலே யித்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் (ப்ரஹ்மேந் த்ராதித்யாதி.) (இங்குத்தைக்கு நன்மையேதென்ன)-என்றதுக்கு தாத்பர்யம். திருநாமத்தினுடைய போக்யதையைவிட்டு பரமபத மும் வேண்டேனென்றவித்தால் - கோயிலிலேயிருந்து திருநாமத் தைச்சொல்லுகையே பரமப்ராப்யமாய்த்தே, இன்னம் இங்குத் தைக்கு நன்மையேதென்ன என்றபடி.

பரமபதம் வேண்டாவென்ன இங்குத்தை நன்மையே தென்ன;
(அரங்கமாநகருளானே)பரமபதத்தில்துபவத்தைவிட்டு, இவ்வழ
கையும் சீலத்தையு மிங்குள்ளாரை அதுபவிப்பிக்கைக்கு வந்து
கிடக்கிறது போராதோ. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கிற நீர்மை
யை அதுபவிக்கைக்கு அங்குள்ளாரு மிங்கேவாராநிற்க என்னை
அங்கே போகவிடத் தேடுகிறதென். இத்தால் - சொல்லிற்றாய்த்
து - இங்கேயிருந்து திருநாமத்தை அதுபவிக்கு மினிமைக்கு பா
மபதாதுபவமும் ஸத்ர்சமன்றென்னும்படி தமக்குத் திருநாமம்
ரவித்தபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (உ)

அ.—மூன்றும்பாட்டு.(வேதநூல்)உமக்குப் பரமபதம்வேண்
டாவாகில் கோயிலோடே தோள்தீண்டி:பான ஸம்ஸாரத்திலேயிரு
ந்து திருநாமத்தை யதுபவியுமென்று பெரியபெருமா ளருளிச்செ
ய்ய; அத்தையும் நிரூபித்தவாறே திருநாமஞ் சொல்லுகைக்குஅவ
காசமில்லாதபடி துரிதபரம்பரையே யாயிருந்தது, ஆகையாலே
எனக்கு அதுவேண்டாவென்ன; திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கவகாச
மில்லாதபடி ஸம்ஸாரத்துக்கு நீர்சொல்லுகிறகுறையென்னென்று
கேட்டருள; ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷங்களை உபபாதித்து
க்காட்டுகிறார். இத்தால்-பழகிப் போருகிற ஸம்ஸார யாத்நாயி லும்
ஜாகுப்பை பிறக்கும்படி திருநாம மினிதென்று, அம்முகத்தாலே
திருநாமத்தினுடைய போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

வேதநூற்பிராயம் நூறுமனிசர்தாம்புகுவரோலும்
பாதியுமுறங்கிப்போகும்நின்றதிற்பதினையாண்டு
பேதைபாலகனதாசும்பிணிபசிமூப்புத்துன்பம்
ஆதலாற்பிறவிவேண்டேனரங்கமாநகருளானே. (ங)

ப-னா.—அரங்கமாநகருளானே - திருவரங்கத்திலே வந்து நித்யவாஸம்
பண்ணுவனே, மனிசர்தாம்-மதுஷ்யர்கள், வேதம்நூல்-வேதசாஸ்தரத்தின்
படி, நூறுபிராயம் - நூறுஸம்வதஸ்ரம், புகுவரோலும் - ஜீவித்திருப்பார்களே
யாயினும், பாதியும் - அதிற்பாதியான ஐம்பதுஸம்வதஸ்ரமும், உறங்கிப்போ
கும் - நித்தையாலேசுழியும்; நின்ற - மிகுந்திருக்கிற, இப்பதினையாண்டு - இந்த
ஐம்பது ஸம்வதஸ்ரங்களோவென்றால்;-பேதை-தாயின் அறிவின்படி நடக்கும்
குழவிப்பருவமும், பாலகன்-செய்யுந்தீம்பைக்கண்டார் கடியவொண்ணதபால்
யப்பருவமும், அதாகும் - விஷயப்ரவணனய்த்திரியும் யௌவநப் பருவமும்,
பிணி-மூலையடியே திரிவதாலுண்டான வ்யாதியும், பசி - பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்
கும் ஐம்புலனிலுண்டான வாசையும், மூப்பு-கிழத்தனமும், துன்பம்-துன்பமு
மாய்த்தலைக் கட்டும்; ஆதலால் - இப்படியிருக்கையாலே, பிறவி - ஹேய
மாயிருந்துள்ள ஜந்மத்தை, வேண்டேன் - நான் ஒருக்காலும் விரும்பேன்
என்கிறார்.

தாத்தப்ரயாந்தரம் (தாழ்ந்தார்க்கித்யாதி.) (உ)

வ்யா.—(வேதநூல்பிராயம்நூறு) “ஷீஷாஸ்தி” “வேத
ஸாஸ்த்ராவிரோதிநா” என்கிறபடியேவேதமாகிறதூல். வேதாச்ய
சாஸ்த்ரமென்னக்கடவதிறே. நூல் - சாஸ்த்ரம். அதவா, வேத
ங்களும் நூல்களு மென்னவுமாம். வேதங்களும், வேதார்த்த
ஜ்ஞாநமுடைய புருஷர்களுடைய வசனங்களும். (பிராயம் நூறு)
“ஷீஷாஸ்தி” “சதாயுர்வை புருஷஃ” என்றிறேசொல்லுவது;
இதிறேபரமாவதி. இதுதான் ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போமித்
தனை, புகுகைக்கு ஸம்பாவனையில்லை. அந்த நூல்தான் அளவு
கோல் வாசியால் வந்த வேற்றத்தாலே சிலர்பக்கலிலே நெடுவாசி
பட்டிருக்கும், அதை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (மனிசொன்று) “ஷீஷா
ஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
வாகதாசிந்நாயம் பூத்வாபவிதாவாநபூயஃ” என்கிறபடியே-கல்பா
தியிலே தோற்றி, கல்பாந்தத்திலே முடிவாயிருக்குமிதே; சிலர்க்கு
அங்ஙனன்றியே யிருக்கை. தாம் கர்ப்பந்தொடங்கி மரணத்துக்கு
யோக்யமாயிருக்க, தமக்கொரு ஜீவநமும் பரிக்காஹமுங் காணெ
ன்று ஷேபிக்கிறார். (புகுவாலும்) முதலிலே புகுவாரில்லை, கர்ப்
பத்திலே முடிதல், ஜநியாநிற்கமுடிதல், பிறந்துமுடிதல், நாலு
நாளிருந்து முடிதல், பால்யத்திலே முடிதல், செருக்கித்திரியும்
யௌவநத்திலே முடிதல், ஜரையிலே முடிதலாய், மரணத்தை
நிர்ணயிக்க வரிதாம்படி யிறே யிருப்பது. “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
திச | ஜாதமாத்ரோசம்ர்யதேபாலபா வேதயௌவநே || மத்யமம்
வாவத ப்ராப்தேவார்த்தகேவாத்ருவாம்ர்தி” என்னக்கடவதிறே.
ப்ராணிகள் தங்களாயுஸ்ஸுப்போகிறபடி யொன்றையு மறியாதே
உதயாஸ்தமயங்களைக் குறித்து உகவாநிற்பர்கள். “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
ஆதித்யே நந்தத்யஸ்தமிதேரவௌ | ஆத்மநோநாவபுத்த்யந்தே
மதுஷ்யாஜீவிதக்ஷயம்.” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி” “ஷீஷாஸ்தி”
“மின்னின்னிலையில” “வாஸ்களாகி நாஸ்கள் செல்ல.” (புகுவாலும்)
வருந்தி நூறுவ்யஸ்ஸுப்புக்கானாகில்.

மூன்றும்பாட்டு.—(வேதநூலித்யாதி) (ஆர்ஷமித்யாதி) ஆர்
ஷம்-வ்யாஸாதிரிஷித்ர்ஷ்டவேதம் இத்யர்த்தஃ. அளவுகோல் வாசி
யாலே என்றது - தேவபேதத்தாலும், யுகபேதத்தாலும், நெடுவா
சிபட்டிருக்கு மென்றபடி. அளவுகோல் வாசியாலே நெடுவாசி
பட்டிருக்கு மென்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஷீஷாஸ்தி - நஜாயதே
ம்ர்யதே இத்யாதி.) ப்ராஸங்கிகம் (ப்ராணிகளித்யாதி.) “ஜீவிதக்ஷ
யம்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஜாயஸ்வேத்யாதி.)

(பாதியுமுறங்கிப்போகும்) அதிலே செம்பாதி கடிக்கூறாகப் பாழாய் நித்தாயாலே கழியும். பாதியுமுறங்கிப்போகிற கணக்கிலே, திருநாமஞ் சொல்லக்கடவ காலம் வ்யர்த்தமே போவதே! என்று வெறுக்கிறாராய்த்து. “असौ नृणां क्षुब्धोऽस्ति” “ஐஹௌநித்ராஞ்சதந்த்ரீஞ்ச” என்று-இனையபெருமானைப்போலே யிருக்கவிதேயடுப்பது. “सर्वत्रै र्वयुः” “ஸைததம்கீர்த்தயந்தஃ” என்று ஸர்வ காலமும் திருநாமஞ்சொல்லவிதே கண்டது. (நின்றதில் பதினையாண்டு) சேஷித்ததிலே பதினைந்து ஸம்வத்ஸரம் பாலனாயும் யுவாவாயும் விஷயப்ரவணனாயும் இங்ஙனே கழியும். “நின்ற விப்பதினையாண்டு” என்றபோது - சேஷித்தநாள், பதிற்றஞ்ச - ஐம்பது ஸம்வத்ஸரமென்றாகிறது. இவன் போரப்பொலியப் பரிக்கிறகாலமெல்லாந் தமக்கொன்றாயிராமையாலே, “இது” என்று - கூ-தரமாகப் பேசுகிறார். (பேதை) திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கும் யோக்யதை யின்றிக்கே, தன்னுடைய ஹிதாஹிதங்கள் ஜநநியினுடைய புத்த்யதீநமாயிருக்கும் அத்யந்த சைசவம். (பாலகன் அதாகும்) பாலனாகிற வந்த வவஸ்தை யாமென்றபடி. தீம்புகள் செய்தாலும் பொடியவொண்ணாதபருவம். இவனை “திருநாமஞ்சொல்லிற்றிலன்” என்று வெறுக்கவொண்ணாதே. (அதாகும்) ததநந்தரமான வந்த வவஸ்தையாமென்றபடி. ததநந்தரம்யௌவநம்வந்துப்ரவேசித்து விஷயப்ரவணனாய்த் திரியும். ஜநநியுடைய புத்த்யதீநமான பேதைத்தனமென்னென்னும்படியா யாய்த்து இதின் அறிவு கேடிருப்பது. உள்ளவறிவு அகர்த்தயகரணத்துக் குடலாகையாலே அந்த யௌவநம் கழிவதற்குமுன்னே வ்யாதிவந்து கைக்கொள்ளும். அத்தை வேரும் விறகுந்தேடி யொருபடி பரிஹரித்துக் கொள்ளக்கண்டு பசிதலையெடுக்கும். பசியாவது-ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ஸ்வஸ்வ விஷயங்களிலே ப்ரவணமாகை.

கடிக்கூறாகப்பாழாயென்றது-ஒருசெய்யிலேசெம்பாதிஉழுமாய்ப் பாழாமாப்போலேஎன்றபடி. “பாதியும்” என்றஸப்தத்துக்குதாத்பர்யம்(திருநாமஞ்சொல்ல வித்யாதி.) முந்தினவர்த்தத்தில்,நின்ற விப்பதினையாண்டு,பேதைபாலகனாயும்மிக்குள்ளகாலமெல்லாம்யுவத்வவார்த்த கத்வாதிகளாலேகழியும். யுவாவாயும்விஷயப்ரவணனாய்,இங்கேகழிக்குமென்றது-இங்ஙனே சிலகாலங் கழியுமென்றபடி; என்று அதுக்கு தாத்பர்யம் (இவன் போரப்பொலியவித்யாதி.) “பாலகன்” என்றதுக்கு ப்ரஸ்துதோப யோகித்வேந தாத்பர்யம் (இவனையித்யாதி.)

பெருமாளுடைய வடிவமுகம் அங்குத்தைபாவநத்வமும் விஷயாந்தரங்களில் துவக்கையுமறுக்கும். வர்த்தனயுள்ளும்புகமாட்டாதவற்றைக்கு இவன்வாசலிலே வந்து நிற்பர். ஆக இப்படி வாஸிதமாகையாலே ஸ்வப்நத்திலுங்காண்பது இவர்வடிவேயா யிருக்கும். இனி “*देवोऽयं सत्यं*” “தேசோயம்ஸர்வகாமதுக்” என்கிறபடியே தேசந்தானே யெல்லா நன்மையும் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று; ஆகையாலே கோயில்வாஸம் அடிக்கழுஞ்சுபெற்றுச் செல்லாநிற்குமிதே. (ந)

அ—நாலாம்பாட்டு. (மொய்த்த) கீழ் மூன்றுபாட்டாலும்-ஸ்வலாபத்தைப்பேசினாராய், மேல்பதினொருபாட்டாலே-பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். ஸ்வாநுபவத்தை விட்டு இவர் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான விவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கிற விழவு பொறுக்கமாட்டாமையாலும், இவ்விஷயந்தான் ஸம்ஸாரிகளைப் பெற்றல்லது தனிய நுபவிக்கவரிதாகையாலும், “*यत्*” “ஏகஸ்வாநுப^ஜஞஜீத” என்கிறபடியே அநுபூதாம்சம் பிறரை அநுபவிப்பித்தாலல்லது நிற்கமாட்டாத ப்ரகீர்த்தியாகையாலும், பரோபதேசத்திலே ப்ரவர்த்தராகிறார். இதில்முதல்பாட்டு, ஸம்ஸாரிகள், பாபிகளான வெங்களுக்குத் திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கு யோக்யதை யுண்டோ வென்ன; ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமில்லாதபடி பாபப்ரகரண ஸூத்ர பந்துவும் திருநாமப்ரபாவத்தாலே பரமபதப்ராப்தியைப்பண்ணி படியைக்கேட்டார்க்கு ‘அயோக்யன்’ என்று அகலவிரகுண்டோ வென்ற விடத்திலும் விமுகராகக்கண்டவாமே அதைக்கேட்டு வைத்து பாபபலமான ஜந்மாதிக்கலேசத்தை அநுபவிப்பதே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

மொத்தவல்வினையுணர்ந்துமூன்றெழுத்துடையபேரால் கத்திரபந்துமன்றேபராங்கதிகண்டுகொண்டான்; இத்தனையடியராணர்க்கிரங்குநம்மரங்கனய பித்தனைப்பெற்றுமந்தோபிறவியுள்பிணங்குமாமே. (ச)

ப-நா.—மொய்த்த - மொய்த்துக்கொண்டு கிடப்பதாய், வல்-காலத்தவ் மூன்றதனையும் அநுபவித்தாலும் நசியாததான, வினையுள் நின்று - பாபமாகிற ஸமுத்ரத்தின் உள்ளே நின்று, மூன்றெழுத்து உடைய பேரால் - மூன்றெழுத்தையுடைய கோவிந்தாவென்னுந்திருநாமத்தாலே, கத்திரபந்துமன்றே-ஸூத்ர பந்துவுமன்றே, பராங்கதி - உத்கர்ஷ்ட கதியான பரமபதத்தை, கண்டுகொண்டான்-கண்டநுபவிக்கப்பெற்றான்; இத்தனை அடியராணர்க்கு-மநஸ்ஸஹகார மின்றிக்கே “கோவிந்தா” என்னுந்திருநாமத்தை வாயால் உச்சரிக்குந்தாஸ பூதருக்கு, இரங்கும்-இரங்கி கர்பைசெய்தருளுமவராய், நம்அரங்கனய-நமக்கு ஸ்வாமிபான அழகியமணவாளானுகிற, பித்தனை-ஸௌசீல்யகுணயுக்தனவனை, பெற்றும் - கிட்டி அநுபவிக்கப்பெற்றிருந்தும், பிறவியுள் - ஜந்மங்களிலகப்பட்டு, பிணங்குமாறு - வருந்தும் விதத்தைக்கண்டு, அந்தோ - ஜயோவென்று வெறுக்கிறார்.

வ்யா.—(மொய்த்தவல்வினை) பாபங்கள் மிகைத்து அஹமஹ மிகயா, “நான் முற்பட நான் முற்பட” என்று மேல்விழுந்து மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்கிறபடி. தேன்கூட்டை ஈ மொய்த்துக் கொள்ளுமாப்போலேமொய்ச்சை. “நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறு மெறும்புகள்” என்னக்கடவதிதே. முதலிகள் ‘லங்கையை’ எனக்கு என்னுமாப்போலே. ‘ஸுஹஸ்தரஸுஹஸ்தர’ ‘ஸுஹஸ்தரஸுஹஸ்தர’ மேரு மந்தரமாத்ரோபி’ ‘இஷீகதூலமக்நெளப்ரோதம்.’ ஜகத்ஸர்ஷ்டியில் ஈஸ்வரனுக்குண்டான சக்திபோரும் சேதநனுக்கு பாபஸ்ர்ஷ்டியி லுண்டான சக்தியும். (வல்வினை) ஒருபாபந்தானே காலதத்வமுள் ளதனையும் அதுபவிக்கவேண்டும்படியாயிதே அதின்கநமிருப்பது. ‘ஸுஹஸ்தரஸுஹஸ்தரஸுஹஸ்தர’ ‘யத்ப்ரஹ்மகல்பநியுதாதுபவேபி’ - ஒரு ஸர்வஸக்தி போக்குதல் தவிருதல் செய்யவேண்டும்படியிதே பாப த்தின் கநமிருப்பது. (உள்ளின்று) ஸமிதை யிடாமாணியைப்போ லே தானே சூழ்ந்துகொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு கூடா த்ரஜந்து நின்று அலையுமாப்போலே; அணுபரிமாணவஸ்து, பாப ஸமுத்ரத்திலே நின்றலைகிறபடி. “சிறியனேலுஞ் செய்வினையோ பெரிதால்” என்னக்கடவதிதே. (நின்று) பாபங்களுக்கு இடையா தொழிகை. “ஸர்வஸக்தி” “ஸர்வம்ஸஹமே” என்னக்கடவதிதே. நெருப்பிலே கால்பாவினுப்போலே, பாபங்களிலேவேர்விழுவதே!. (மூன்றெழுத்துடையபோல்) மூன்றெழுத்தையுடையதிருநாமத் தாலே. “கெடுமிடராயவெல்லாம்” இத்யாதி.

நாலாம்பாட்டு.—(மொய்த்தவித்யாதி) “மொய்த்த” என்ற துக்கு அபினிலேஸ பூர்வகமான செறிவைச்சொல்லுதல்; கேவலம் செறிவுமாத்ரத்தைச்சொல்லுதல். இரண்டாவது (தேன்கூட்டை யித்யாதி.) அர்த்தத்வயத்துக்கும் வ்யுத்க்ரமண த்ர்ஷ்டாந்தத்வய ம் (நெய்க்குடத்தை யித்யாதி.) “மொய்த்த” என்றதுக்கு ஏகார்த்த மாதல். இப்படி கனத்த - பாபத்தைக் கூடுபூரிக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மேருமந்த ரோத்யாதி.) “ஸர்வஸக்தி” “ஸர்வேபா ப்மநஃ” என்றது இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதம். இத்தால் பஸிதம் (ஜகத்ஸர்ஷ்டித்யாதி.) “ஒருபாபந்தானே” என்ற வாக்யத்தால் பஸித்ததாத்பர்யம் (ஒருஸர்வசக்தித்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் (நடுக் கடலிலேயித்யாதி.) அதாவது - ஸ்வவசமன்றிக்கே யதின் நடுவே நின்றலைகிறபடியென்றபடி. “ஸமிதையிடாமாணி” என்றவாக்யத் துக்குச்சேர (பாபங்களுக்கித்யாதி.) “நடுக்கடலிலே” என்றதுக் குச்சேர (நெருப்பிலே யித்யாதி.) அன்றிக்கே, “ஸமிதையிடாமா ணி” இத்யாதி வாக்யங்கள், “உள்ளின்று” என்றதுக்கு தாத்பர்ய த்வயமாய், (பாபங்களுக்கு) இத்யாதிவாக்யங்கள், ‘நின்று’ என்றது க்கே தாத்பர்யத்வயமென்று நிர்வஹிக்கவுமாம்.

(இத்தனையடியரானார்க்கு) ஸுதரபந்துவி னளவு ஆதுகூல்ய முடையார்க்கென்னுதல்; ஸுஸ்வரன்ஸேஷி, நீஸேஷபூதன், என் றால் அதில் அத்வேஷமுடையார்க்கென்னுதல். “ஸுஸுஸுஸு” “ஸு ஸுஸு” “பதிம்விஸ்வஸ்ய” “யஸ்யாஸ்ய” என்று சிலர் சொன்னால் மநஸ்ஸதிர்ந்திராதிருக்கை. இவ்வளவைக்கொண்டு “அடியரானார்க் கு” என்னலாமோவென்னில்; பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செ ய்கிறார். “ஸுஸுஸுஸுஸு” “துராசாரோபிஸர்வாஸி” என்றுதொ டங்கி, “ஸுஸுஸுஸுஸுஸு” “ஸுஸுஸுஸுஸு” “நிர்த்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத்பரமாத்மநஃ” என்னக்கடவதிதே. “இத்த னை” என்கிறவிதுதான் மேருமந்தரம்போலே மலயமலை சுமந்தாப் போலேயாய்த்துஇருக்கிறது அத்தலைக்கு. “ஸுஸுஸுஸுஸுஸு” “பூயிஷ்டாந்தேநமஉக்திம்விதேம” என்னக்கடவதிதே. (இரங்கு ம்) அத்வேஷபுத்தனுக்குஇது புருஷார்த்தமாம்போது ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே இத்தலையிலாபிமுக்யத்திலே அவஸர ப்ரதிக்ஷண யிருக்கையிதே. பெறுகிறதுதன்னை. இத்தலையிலுள்ளது விலக்கா மை, பேற்றுக்கிதெங்ஙனேபோரும், அன்றீன்றகன்றுக்குத் தாயிர ங்குமாப்போலே தானே யெல்லாங் செய்தாலும் “ஒன்றுஞ் செய் திலோம்” என்னுமிரக்கமே யாய்த்துஉள்ளதென்றுமாம். “உன்ன டியார்க்கென்செய்வனென்றேயிருத்திநீ” என்னக்கடவதிதே.

(நம்மரங்கனாய) அகிஞ்சநரான நமக்காகக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. பரமபதம் நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும்; திரு ப்பாற்கடல்முக்தப்ராயரான ஸைகாதிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ம்; அவதாரங்கள் தாத்காலீநரான பாக்யாதிகர்க்கு; கோயிலில்நிலை தேசகாலங்களுக்குப் பிற்பாடரான நிர்ப்பாக்யர்க்கு முகங்கொடுக்க விதே. “நம்” என்றது ஸுதரபந்துவோடு ஸகோத்ரிகளான நமக் கும் ஸுலபனானவிடமென்கை.

அல்பாதுகூல்யமுண்டு, பகவதபிப்ராயத்தாலே “அடியார்” என்னலாம், அதுக்குதர்ஷ்டாந்தம் (ஸுஸுஸுஸு-துராசாரோ பித் யாதி.) அதாவது - பாபங்களைக் கூடுபூரித்திருக்கை. ஆச்ரயண மாத்ரங் கொண்டு பகவத்ப்ரபாவத்தாலே நிர்த்தோஷ னென் றுப்போலே என்றபடி. பகவதபிப்ராயத்தாலே என்றதின் விவரணம் (இத்தனையென்கிற வித்யாதி.) இது புருஷார்த்த மாம்போதென்றது - அடிமை அபேக்ஷித மாம்போதென்றபடி. ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தாலே என்றது - அடியாரான ஸம்பந்தத் தாலே என்றபடி. “இரக்கமேயாய்த்து உள்ள தென்றுமாம்” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே பாடம். அப்போது, ப்ரதிகோடி யருளிச்செய்யாமையாலே இவ்வாக்யத்துக் கர்த்தம் ஸந்திக்த்தம் “ஸுதரபந்துவோடு” என்ற வாக்யம் தாத்பர்யாந்தரமாதல்.

(பித்தனை) பித்தராகிரூர் - பூர்வாவஸ்தையில்ஜ்ஞாநமின்
றியிலே யொழிகை. தன்னையுமறியாதே பிறனையுமறியாதே யிருக்
குமவனென்றுமாம். அதாகிறது - கொள்ளுமவன்சிறுமை பார்
த்தல், கொடுக்கிறவன் பெருமைபார்த்தல், கொடையின் சீர்மை
பார்த்தல் செய்யவறியாதிருக்குமவனென்கை. (பெற்றும்) தான்
குறைவாளனே யாகிலும் குறைதீர்க்கும் ரக்ஷக னிருந்தவிடத்தே
செல்லவேணுமிதே. அது வேண்டாதபடி பூர்ணான தான் “என்
னைக்கொள்வாருண்டோ” என்றுகிடக்கிறவிடம். (அந்தோபிறவி
யுள்பிணங்குமாறே) ஸுலபமான விஷயத்தைவிட்டுப் போனாலு
மாமிறே போய்ப்பெறுகிற விஷயம் இத்தோடு துல்யமாயிருக்குமா
கில்.ஜந்மாதிகளிலே தானகப்பட்டுக்கிடக்கச்செய்தே அந்யோந்யம்
விவாதம்பண்ணி முடிந்துபோவதே! என்று வெறுக்கிறார். ஒருவிட
க்கைப்பற்றி இரண்டு பதார்த்தம் விவாதம் பண்ணுமாப்போலே,
அத்யந்தஹீநமாயிருவர்க்கும் பாதத்தம்போராதவிஷயங்களைப்பற்
றி ஸ்பர்த்தைபண்ணித் திரிவதே!. (அந்தோ) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்பர்ஹாவிஷயமான ஆத்மவஸ்து இப்
படிபடுவதே! என்று, தர்மஹானிகண்டால் “படுகுலைபடுகுலை” என்
பாரோபாதிவெறுக்கிறார். ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமாய் ஸுஸீல
முமான விவ்விஷயத்தை விட்டு, அப்ராப்தமுமாய் துர்லபமுமாய்
துஸ்ஸீலமுமானவிஷயங்களைப்பற்றிக் லேசிக்கக்கண்டால், தார்மிக
ரான விவர்க்குப்பொறுக்கப்போமோ. (ச)

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு.(பெண்டிரால்) “பிறவியுட்பிணங்குமாறு”
என்று-விலக்ஷணவிஷயத்தை விட்டு துர்விஷயங்களைப்பற்றி அநர்
த்தப்படுவதே! என்று வெறுத்தார்-ஈழ்;என்றான், ஷோடஸவயஸ்
யைகளான ஸ்த்ரீகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்லாங்
கு சொல்லுவா நென்னென்று லோகாயதிகன் ப்ரத்யவஸ்தாநம்
பண்ணினான்; அவனாகிறான் - தேஹாதிரித்தமாயிருப்பா நொரு ஆ
த்மா உண்டென்றும், தர்மாதர்மங்களுண்டென்றும், பரலோகமு
ண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம், ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்பு
கொண்டு அநுபவிக்கிற தர்ஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை
யென்னுமவன். அவர்களைக்குறித்து விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வா
த்யநேக தோஷதூஷிதங்களென்று இவையெல்லாஞ் சொல்லவே
ண்டுவது லபித்தாலிதே. துராராதமாகையாலே லபிக்கையரிதெ
ன்கிறார்.

பெண்டிராற்சகங்களுய்ப்பான்பெரியதோரிடும்பைபூண்டு
உண்டிராக்கிடக்கும்போதுவுடலுக்கேகரைந்துநைந்து
தண்டுழாய்மாலைமார்பன்றமர்களாய்ப்பாடியாடித்
தொண்டிபூண்டமுதமுண்ணுத்தொழும்பர்சோறுகக்குமாறே.

விடக்கு.ஸவம் “நம்மரங்கனாய” என்கையாலே-ப்ராப்தியும்
ஸௌலப்யமும், “பித்தன்” என்று-ஸௌஸீல்யம். ... (ச)

ப - ரை.—பெண்டிரால் - மனைவியராலே, சுகங்கள் - ஸுகலஸுகங்களே யும், உய்ப்பான் - அதுபவிப்பதாகக் கோலி, பெரியதோரிடம்பை - மிகப்பெரி தான துக்கங்களை, பூண்டு - மேற்கொண்டு, இரா - ராத்ரிகாலங்களிலே, உண் டி - புஜித்து, கிடக்கும்போது - அணையிலேசாயும்போது, உடலுக்கே கரை ந்து-சரீர தாரணத்துக்கே கரைந்து, நைந்து-மநஸ்ஸுசிதிலமாய், தண் - குளிர் ந்த, துழாய்மாலை - திருத்துழாய்மாலையை, மார்பன் - திருமார்பிலேயுடைய னுன ஸர்வேச்வரனுடைய, தமர்களாய் - தாஸபூதராய், பாடி - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி, ஆடி - அதுதான் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமை யாலேயாடி, தொண்டிபூண்டு - சேஷவர்த்தியைமேற்கொண்டு, அமுதமுண் னு - குணதுபவமாகிற அமர்த்தத்தைபுஜியாத, தொழும்பர் - நீசர், சோறுகக்கு மாறு - சோற்றை விரும்பும்வகையேதோவென்கிறார்.

வ்யா.—(பெண்டிராற்சுகங்களுய்ப்பான்) இவனுடைய ஸங்கல்ப வாக்யம். அக்நியையணைந்துவிடாய்தீர நினைப்பாரைப்போலேயும், ஆடுகிறபாம்பின்நிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம்தீர நினைப்பாரைப் போலேயும், விஷபக்ஷணத்தைப்பண்ணி தரிக்கநினைப்பாரைப்போ லேயும், துடுகஸாதநத்தையிதே ஸுகஸாதநமாக ப்ரமிக்கிறது. “கொண்டபெண்டிர்” என்கிறபடியேதன்னுடைய அநந்யத்வம்தோ ற்ற அதுவேணும் இதுவேணுமென்று துஸ்ஸுகங்களை அபேக்ஷித் து அலைக்கும் விஷயமிதே. இவனுடைய த்ரவ்யத்தளவும் போகத் தளவுமிதே இவன்பக்கலாதரம். “பெண்டிரால்” என்றது - ஜாத்ய பிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தளவிலே காலத்தையும் பரிச்சேதித் து பரிக்கரஹியார்கள் த்ரவ்யப்ரதானைகளாகையாலே. இவன் நினை த்தபோக ரஸம் அங்கில்லை, பிறர்காணில்எளிவரவு, அத்தைத்தப் பினானுகில் மேல் நரகம், இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவ மிருப்பது. “ஆநந்தமயம்” என்கிற விஷயத்தை லபித்தாப்போலே யிதேஇவனுக்கொரு ஸ்திரீபதார்த்தம் லபித்தாவிருப்பது. “சுகங்க ள்” என்கிற பஹுவசநத்தாலே-ஸர்வரஸங்களு மிவளாலே என்றி ருக்கை.

ஐந்தாம்பாட்டு.—(பெண்டிராலித்யாதி.) வ்யங்க்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம் (அக்நியை அணைந்தித்யாதி.) விஹிதநிஷித்த விஷயங் களினுடைய துடுகஸாதநத்வத்தை ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரீயையா லே அருளிச்செய்து, அவர்கள் ஸ்வபாவத்தாலும் இது துடுகஸாதந மென்னக் கோலி, ப்ரதமம் விஹிதவிஷயத்தினுடையதுடுகஸாதந த்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கொண்டபெண்டிரித்யாதி.) “அலைக் கும் விஷயம்” என்கிற தென் இவன் ப்ரீதியுமில்லையோ என்ன (இ வனுடைய வித்யாதி.) அநந்தரம் நிஷித்தவிஷயத்தினுடைய துடுக ஸாதநத்வத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பெண்டிரொன்ற தித்யாதி) சாஸ்த்ரப்ரக்ரீயையாலே நிஷித்தவிஷயத்தினுடைய துடுகோதகத் த்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (பிறர்காணித்யாதி.)

இவள்கால்நலத்தாலேதநமுண்டாம், பக்வையானவளவிலே
காமரஸம், ததநந்தரத்திலேபுத்ரஸம்பத்தென்றூப்போலே யிறே
இவன் அபிமானித்திருப்பது. “உய்ப்பான்” என்றது - இவன்இப்
படிபாரித்துப்போமதொழிய அவ்விஷயத்தி லதுபாவ்யமா யிருப்
பதொரு ரஸமில்லை. நிஹீநவிஷயமாகையாலே நெடுநாள் சென்றா
லும் இன்னது அதுபவித்தோ மென்றுப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணலாவ
தொன்றில்லை. இவனுடைய பாதிஸம்வாதமே யுள்ளது. அவர்கள்
த்ரவ்யபகைளாய் அநாதரித்தாலும் அவ்வநாதரமேஹேதுவாக
ஸ்ரத்தைமிகும் இவனுக்கு. (பெரியதோரிடும்பைபூண்டு) அத்தா
லே காலன்கொண்டும் பரஹிம்ஸைபண்ணியும் துஸ்ஸகமான
மஹாதுகங்களைஏறிட்டுக்கொள்ளும். “பூண்டு” என்றது - கழுத்தில்
புக்கவாயோடுபோலே தன்னால் கழற்றவொண்ணாதிருக்கை. அளவி
றந்த ஸுகத்தை அதுபவிக்கவேணுமென்றுகோலி அளவிறந்த
துகத்தையாய்த்து ஏறிட்டுக்கொள்வது. ஓரஞ்சலியுண்டதுக்கமா
ட்டாதவிஷயத்தையன்றேபற்றிற்று. “ஸுஸுஹ்” “ஸுஸுகம்கர்
த்தும்” என்கிறபடியேஸாதநவேளையேதொடங்கி ரவிக்கும்விஷய
மன்றே; “தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி யென்மாயப்பிறவிமயர்வறு
த்தேன்” என்னக்கடவதிமே. இங்கே ஸாத்யஸாதநங்க ளிரண்டும்
துகைரூபமாயிருக்கும். (உண்டிரா) இராவுண்டு. ஜீவிக்கவு மவஸா
மில்லாதபடி பகலெல்லாம் தட்டித்திரிந்து அஸ்தமயவேளையிலே
யாய்த்து ஜீவிப்பது. முதல் ஸ்வஸாரீர ரக்ஷணத்தைப்பண்ணிக்கொ
ண்டு நின்று பின்னையிறே விஷயாதுபவம் பண்ணப்பார்ப்பது. (கிட
க்கும்போது) அநந்தரம் ஓரிடத்திலே விழவிடுகை அபேக்ஷிதமா
யிருக்கும், அப்போது ஸிதிலனாகையாலே விஷயங்களை அதுஸந்தி
த்தல் அதுபவித்தல்செய்ய க்ஷமனல்லன்.

“சுகங்கள்” என்றதுக்கு-போகரஸங்களென்றுஅர்த்தாந்தரம்
விவக்ஷித்து, “உய்ப்பான்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (இவனிப்
படியித்யாதி.) “உய்ப்பான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம்
(இவனுடைய வித்யாதி.) அதாவது - அவர்கள் த்ரவ்யபகை
ளாகையாலே இவனுக்கு போகங் கொடார்களென்றபடி. இவர்
கள் அநாதரித்தால் இவன் மேல்விழுவா நென்னென்ன; (அவர்
களித்யாதி.) ஸ்ரத்தை மிகுகைக்குஹேது பாபப்ராகர்யம்.
அத்தாலே - விஷயஸுகாபேகையும. அதுக்கு இப்போது
ஏதென்ன; (ஓரஞ்ஜலீத்யாதி.) அன்றே பற்றிற்று (தூராராதனாயி
மே) ஆகையாலே என்றபடி. “பெரியதோரிடும்பை பூண்டு” என்று
ஸாதநம் துகைரூபமாகையன்றிக்கே ஸுகங்களுக்கும் “உய்ப்பான்”
என்றஸத்யமும் துகைரூபமென்கிறார் (ஸுஸுஹ்-ஸுஸுகமித்யாதி.)
ஸாதநஸமயத்திலும் ரவிக்கு மென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தூயவ
முதையித்யாதி).

(உடலுக்கே கரைந்துரைந்து) நாளை இவற்றை ரக்ஷித்து நாமும் ஜீவித்தோமாய்விடவல்லோம் என்று சிந்தியாநிற்கும். அவதாரணத்தாலே - தேஹாதிரித்தமாயிருப்ப தொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென் றிருக்கிலிறேயதுக்கு மொருக்கால் கரைய வேண்டு வது, ஸரீரஸமநந்தரத்தில் வகுத்த புருஷார்த்தத்தை லபிக்கும் விரகேதோ, நரகத்தையும் கர்ப்பவாஸத்தையும் தப்பும் விரகேதோவென்று கரையவிதேயடுப்பது, அதுக்கு யோக்யதையில்லா மையாலே தேஹதாரணத்துக்கே கரையாநிற்கும். “கரைந்துரைந்து” என்றது - பகவத்குணவித்தரா யிருப்பார் “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று படுமதடங்க தேஹத்திலே படுமாய்த்துஇவன். (தண்டுழாய் மாலைமார்பன் தமர்க ளாய்ப் பாடியாடி) ஸர்வேஸ்வரனை அதுபவித்து, “ॐ ஸுஹஸ்ர ஸுஹஸ்ர” “அஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களித்துச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுத் திரியக்கடவ சேதநர்படுமநர்த்தமே யென்கிறார். (தண்டுழாய்மாலைமார்பன்) ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருத் துழாய்மாலையாலே அலங்கர்த்தனவன். இவர்கள் பற்றின துராராத விஷயங்கள் போலன்றியே தன்வெறுமையை முன்னிட்டு என்னைப்பற்றுமவனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்று தனிமலை யிட்டுக் கொண்டிறே அவனிருப்பது. அவன் ரக்ஷகனாகாதவன்றும் கிட்டுவார்க்கு அவ்வடிவும் ஒப்பனையுமே ப்ரயோஜனம் போருங்கிடர். (தமர்களாய்) இவ்விஷயத்தில்இவனுக்குஸாத்யம்ஒன்றில்லை,ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தத்துக்கு அதுமதிபண்ணுமித்தனையேவேண்டுவது. இவ்வாத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபமிதிதே. அவனை, “ॐ ஸுஹஸ்ர” “பதிம்விஸ்வஸ்ய” என்றும், இவனை, “ॐ ஸுஹஸ்ர” “யஸ்யாஸ்மி” என்றும், “ॐ ஸுஹஸ்ர” “தாஸோஹம்” என்றுமிதே நிர்த்தோஷப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது. தமர் - அடியார். கீழ்ச்சொன்னவை யடங்க இவன்றானே யேறிட்டுக் கொண்டவையிறே.

(பாடியாடி) பகவததுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப் பாடி, அதுதான் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலேயாடி. “ॐ ஸுஹஸ்ர ஸுஹஸ்ர ஸுஹஸ்ர” “காயந்திகேசித் ப்ரணமந்திகேசிந் நர்த்தயந்திகேசித்” என்று மதுவநத்திப்புக்க முதலிகள்படியாய்த் திரியக்கடவனிறேஇவன். ஒருதேசவிஸேஷத்திலே சென்றாலும், “ஹ்ரு ஹ்ரு” “ஹாவுஹாவு” என்று ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலேபாடிஸஸம்ப்ரமநர்த்தம்பண்ணியிறே திரிந்திருப்பது. (தொண்டுபூண்டு) அடிமைபூண்டு, தனக்குவகுத்த ஸேஷவர்த்தியையேறிட்டுக் கொண்டு. “உறும்” என்று ஏறிட்டுக்கொள்ளுகை யன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக்கொண்டு.

தாத்பர்யாந்தரம் (இவகர்ப்பற்றினவித்யாதி.) போக்யதையைப்பற்ற மூன்றாமர்த்தம் (அவனித்யாதி.)

(பூண்டு)இவ்வாத்மாவுக்குதாஸ்யமேயிறே ஆபரணம். “ஸ்ருஷ
 ஶ்ருஷ்யை” “தருமசீராரலங்கர்த” என்றது ஆபரணமானுப்
 போலே. நம்பெருமானுக்குச் சேரசுந்தரபாண்டியன் தம்பிரான்
 பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமாகிறவாபரணம். அவனுக்கும்
 அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று; இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே
 கிடப்பதொன்றிறே. “இடும்பைபூண்டு” என்கிறதுபோலன்றே
 யிது. “ஸர்வஸ்ய” “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றும் “வழு
 விலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிறதிறே இது. “பூண்டு”
 என்கிறஸப்தம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்கநெடுவாசிப்படஅர்த்
 தம் சொல்லுவானென்னென்னில்; அர்த்தபலத்தாலே;-அப்ராப்ய
 விஷயத்திலேஸைவைய “ஸர்வஸ்ய” “ஸைவாஸ்வவர்த்தி” என்
 றும், ப்ராப்தவிஷயத்தில் பாரதந்தர்யத்தை “ஸர்வஸ்ய” “ஸைவாஸ்வ
 வர்த்தி” என்றும், “பாரதந்தர்யம்போபும்ஸி” என்றும், “ஸர்வஸ்ய” “ஸைவாஸ்வ
 வர்த்தி” என்றும் விஷயம் பேதித்தாப்போலே இங்கும்
 அர்த்தபலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது. (அமுதமுண்
 ண) ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் நித்யாநுபாவ்யமாயிருக்கு மமர்தமாய்
 த்துஇது. “ஸர்வஸ்ய” “ஸைவாஸ்வவர்த்தி” “தவதாஸ்யஸைவகஸங்கிநாம்” எ
 ன்றும், “ஸர்வஸ்ய” “ஸைவாஸ்வவர்த்தி” “தவதாஸ்யம்மஹாஸஜ்ஞ” என்
 றும் சொல்லக்கடவதிறே.(தொழும்பர்)இதினுடையபோக்யதையை ய
 நியாதே அபோக்யமாய் அப்ராப்தமாயிருந்துள்ளக்ஷுத்ரவிஷயங்
 களை விரும்பும் நீசர். தொழும்பர் - தண்ணியர். ப்ராப்தியில்லா
 மே யித்தை யிழக்கிறாரல்லர்; லபிக்கையில் நேர்த்தியுண்டா யிழ
 க்கிறாரல்லர். க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்கும் இதுக்குமுள்ள நெடுவாசிய
 றியும் சேதநருமாயிருக்க, துராராதமாய் அபோக்யமாயிருக்கிற
 விஷயத்திலேமண்டப்பண்ணிற்றிறே † பாபபலம்.(சோறுகக்குமா
 றே) மண்ணில்காட்டில் சோற்றுக்கு வாசியறிந்து ஜீவிக்கிறபடி
 யெங்ஙனே. நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவத்சேஷத்வமே தா
 ரகமென்றநியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறுதாரக
 மென்றறிந்து ஜீவிக்கிறானே. புத்ராதிகள் ஜீவிக்கக் காண்கிற வாஸ
 நைகொண்டு ஜீவிக்கிறுனித்தனையிறே. வாசியறியுமவனாகில் ஆத்
 மாவுக்கு நன்மையெண்ணானே; ஒன்றிலே விஸேஷஜ்ஞாந முண்
 டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ. ... (டு)

அர்த்தாத்மம் (இவனுக்கித்யாதி.) “தண்டுழாய்மலைமார்
 பன்” என்றத்தைப்பற்ற (ப்ராப்தியில்லாமையித்யாதி.) “தமர்
 களாய்” என்றத்தைப்பற்ற (லபிக்கையிலேயித்யாதி.) ... (டு)

† “சாபலம்” என்றும் பாடம்.

அ.—ஆறும்பாட்டு. (மறஞ்சுவர்) விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ் திரத்வாதி தோஷங்களநேகமுண்டானாலும் எங்களுடைய த்யாக த்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ண துபவம்பெற் றிலோமேயாகிலும் விஷயங்க ளநேகமுண்டானபின்பு ஒன்றிலில் லாதநன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக்கொண்ட துபவிக்கிறோமென் ன; அப்படியேயானாலும் அந்தபோக்தாதான்ஸ்திராக வேணுமே, அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரனென்று போக்தாவி னுடைய நிலைநில்லாமையைச் சொல்லுகிறார்.

மறஞ்சுவர்மதினெடுத்துமறுமைக்கேவெறுமைபூண்டு
புறஞ்சுவரோட்டைமாடம்புரளும்போதறியமாட்டார்
அறஞ்சுவராகிறின்றவரங்களுர்க்காட்செய்யாதே
புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்துபுட்கவ்வக்கிடக்கின்றீரோ. (சு)

ப-ஊ.—மறம் - க்ரொளர்யமாகிற, சுவர்-சுவரை, மதினெடுத்து - மதிளா கவெடுத்தும், மறுமைக்கு - ஆமுஷ்மிகத்துக்கு, வெறுமைபூண்டு - தாரித்ர்யத் தைமேற்கொண்டும், புறஞ்சுவர் - வெளிச்சுவராய், ஓட்டை - அஸ்திரமான, மாடம் - சரீரமானது, புரளும்போது-தறையில்விழும்காலத்தை, அறியமாட் டார்-அறியமாட்டார்களென்ன; பின்னைசெய்கிறதென்னென்னில்; அறம்சுவராகி நின்ற-தர்மமேப்ரகர்தியாகநின்ற, அங்களுக்கு-கோயிலிலேவந்துகண்வளர்ந் தருளுகிற அழகியமணவாளனுக்கு, ஆள்செய்யாதே - அடிமைசெய்யாதே, புறஞ்சுவர் - வெளிச்சுவரானவுடம்பை, கோலஞ்செய்து - அலங்கரித்து, புள்- பகூதிகள், கவ்வ - கவ்வம்படி, கிடக்கின்றீரோ - அநர்த்தப்பட்டுக் கிடக்கிறீர் களே யென்று வெறுக்கிறார் (சு)

வ்யா.—(மறஞ்சுவர்மதினெடுத்து) மறமாகிற சுவரையானாக வெடுத்து. க்ரொளர்ய ஸமுதாயத்தையாய்த்துத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பது. அமாநித்வாத்யாத்ம குணங்க ளெல்லாவற்றுக் குமாக இவன்பக்க லுள்ளதுக்ரொளர்யமேயாய்த்து. மறம்-அருளி ன்மையும், கோபமும், தறுகண்மையுமாம். அதாவது-இவன் அதிக்ர மனய்வர்த்தியானின்றான், தனக்கு அநர்த்தத்தைத் தானேசூழ்த்துக் கொள்ளா நின்றனென்று ஸத்துக்கள் ஐயோ! என்று தனக்கு ஹிதம்சொல்ல நினைத்தால் தன்பக்கலணுகவொண்ணாதபடிக்குத்த னாயிருக்கும். ஒருஸாத்விகர தன்பக்கல்கிட்டாமைக்கு இடுமரண் இதுவிதே. ராவணனுக்கு, மாரீசன் மால்யவான் கும்பகர்ணன்ஸ்ரீ விபீஷணழ்வான் இவர்களெல்லாரும் ஹிதம் சொன்னவிடத்தில் சொன்ன ஹிதம்கேளாமையாலேதன்னோடுசேர்ந்தகும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்துபோனார்கள்; அல்லாதார்விக்ரதரானார்கள். இது விதேதுஷ்ப்ரகர்திக்குஹிதம் சொன்னால் படுமெளிவரவு.

“மதினெடுத்து” என்றது - இந்தக்ரௌர்யம் ஸ்வரூபப்ராப்த மாய் வந்ததொன்றன்று, ஒருநாள்வரையிலே பகவத்விஷயீகாரம டியாக அழிவதொன்றென்று தோற்றுகைக்காக. வீரஸுந்தர ப்ர ஹ்மராயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதின்போலேயிறே இவன்றான் பண்ணிக் கொள்ளுமரண் விநாஸபர்யந்தமாய்முடியும்படி. இவன் இத்தால்பெற்ற ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறது (மறுமைக்கே வெறு மைபூண்டு) இவனிருந்தகாலத்தில் செய்த கார்யம் அதர்ஷ்டத்துக் கு தாரித்ர்யத்தைக் கூடுபூரித்த வித்தனை. ஸரீரதாரணத்தோபாதி ஆத்மதாரணமாயிருப்பதொரு நன்மையும் வேணுமென்று இருந் தானாகில், ஈஸ்வரன் அத்நையே நினைத்துரக்ஷிக்குமிறே. “ஹ்ருக்ஷ்” “தாதுஸாம்யேஸ்திதே ஸ்மர்த்தா” என்கிறபடியே ஆ த்மோஜஜீவநார்த்தமாக ஒருக்கால் நினைத்தானாகில், “ஹ்ருக்ஷ்” “அஹம்ஸ்மராயி” என்று அதுதன்னை யொன்றையுமே கொண்டு முடிய நடத்துமிறே ஈஸ்வரன். ஸரீரவிஸ்லேஷஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு குளிரந்தவிழியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டா னாய்த்து. இம்மையிலே வெறுமையாகில் ஆகமாபாயிகளுமாய் ஸரீ ரத்தளவுமாயிறேயிருப்பது. மறுமையிலே வெறுமையாகிறது-நித் யமான ஆத்மாவுக்குப்பிறந்ததாசையாலே வந்ததாரித்ர்யம் நித்ய மிறே. இதுக்குமுன்பு ஒன்றின்றிக்கே யொழிந்தாலும் மேலேஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்கு அடுத்தானில்லையே என்கிறார்.

(புறஞ்சுவரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டிர்) புற ஞ்சுவரென்கிறது - தேஹத்தை. புருஷார்த்தோபயோகியாக ஈஸ் வரன் தந்தஸரீரத்தைக்கொண்டு விஷயாந்தரப்ரவண மாக்குகை யாலே“புறஞ்சுவர்” என்கிறது.இத்தைக்கொண்டு ஆத்மாவுக்குஒரு நன்மை தேடினாகில் அதுதானே உத்தேஸ்யமாமிறே.

ஆறும்பாட்டு.—(மறஞ்சுவரித்யாதி.)ஸபாபர்வணிதர்மபுத்ரஸ்ய ராஜஸூயகர்த்தவ்யாதாவிமர்ஸஸமயேகர்ஷ்ணாகமந வேளாயாம், “ஹ்ருக்ஷ்” “தாதுஸாம்யேஸ்திதே ஸ்மர்த்தா” என்கிறபடியே ஆ த்மோஜஜீவநார்த்தமாக ஒருக்கால் நினைத்தானாகில், “ஹ்ருக்ஷ்” “அஹம்ஸ்மராயி” என்று அதுதன்னை யொன்றையுமே கொண்டு முடிய நடத்துமிறே ஈஸ்வரன். ஸரீரவிஸ்லேஷஸமநந்தரத்திலே அவ்வருகேயொரு குளிரந்தவிழியில்லாதபடி பண்ணிக்கொண்டா னாய்த்து. இம்மையிலே வெறுமையாகில் ஆகமாபாயிகளுமாய் ஸரீ ரத்தளவுமாயிறேயிருப்பது. மறுமையிலே வெறுமையாகிறது-நித் யமான ஆத்மாவுக்குப்பிறந்ததாசையாலே வந்ததாரித்ர்யம் நித்ய மிறே. இதுக்குமுன்பு ஒன்றின்றிக்கே யொழிந்தாலும் மேலேஒரு நன்மை தேடிக்கொள்ளுகைக்கு அடுத்தானில்லையே என்கிறார்.

(ஒட்டைமாடம்) “அப்போது விழுந்தது, இப்போது விழுந்தது” என்னும்படி அஸ்திரமாயிருக்கையாலேசொல்லுகிறார். (ஒட்டைமாடம்) ஒடும்பூட்டுங்கொண்டு ஸமாதாநம்பண்ணி நிற்கவேண்டும்படியிருக்கை. “மாடம்” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே, நீர்ஹிதம்சொல்லுகிறது இப்போதன்றோ, க்ரமத்திலே செய்கிறோ மென்ன; (புரளும்போதறியமாட்டீர்) ஜீவிக்குங்காலமின்னவளவென்று அறியமாட்டிகோள். கெடுவிகாள்! மரணமன்றோ தோள்தீண்டியாக வந்து நிற்கிறது, க்ரமத்திலேசெய்கிறோமென்று ஆறியிருக்கலாமோ. இருக்கும் நாள் அந்யபராயக்கொண்டு உங்களுக்குநன்மையைப்பார்த்திலிகோள், இனிமரணவேளையில் தானே ஸக்நரல்லிகோள், நீங்கள் என்று நன்மைதேட விருக்கிறிகோள், இனி முடிந்துபோ மித்தனையாகாதே! யென்கிறார்.

(அறஞ்சுவராகிநின்ற) தர்மமே ப்ரகீர்தியாகநிற்கிறவர். “ஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்” “ரஹஸ்யஸூத்ரம்” “ஹ்ருதஸூத்ரம்” “லோகாநாமத்வம்பரோதர்மம்” “ராமோவிச்ரஹவாந்தர்மம்” “க்ரஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்” என்கிறபடியே வித்ததர்மமாயிருக்கிற இருப்புப்ரகீர்தியிறே. “ஹ்ருதஸூத்ரம்” “உபாயோபேயத்வேததிஹதவதத்வம்நதுகுணௌ” என்னக்கடவதிறே. (ஆகிநின்ற) உபாயாந்தரங்கள் போலே ஸாத்யமன்றிக்கேவித்தமாய்க்கொண்டு சமைந்து நின்றவர். ஸாத்யதர்மங்களுக்கு பலவேளையில்வந்தால் அவன்கைபார்த்திருக்கவேணும், அவன் தன்னைப்பற்றினார்க்குவேறென்றை அபேக்ஷிக்கவேண்டாவே: இனி இவனுக்கு வேண்டுவது இவ்வரணி லொதுங்கோ மென்னுமையாய்த்து. “ஹ்ருதஸூத்ரம்” “ப்ராகாரஸ்ஸர்வவர்ஷணீநாம்” என்றதிலே ஒதுங்குவோமென்னுங் குறைவாளர்க்கு அரணுகச்சொல்லக்கடவதிறே. (நின்ற) “ஹ்ருதஸூத்ரம்” “ஆஸ்யாயதிவாராமம்” என்கிறபடியே அவன் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறபடி. (அரங்குார்க்கு) விஷயம் தூரமென்னுங் குறையுமில்லையிடீர். “நம்மைக்கொள்ளுவாரார்” என்று கிடக்கிறவராய்த்து. (ஆள்செய்யாதே) இவன் தலையிலதுஷ்டாநமில்லாதபின்பு பலத்திலே அந்வயிக்கு மித்தனையிறே. இவனுக்கு ஸ்வரூபப்ரப்தமான பலமாகச்சொல்லுகிறது அடிமையையிறே; இத்தையிறே இழந்து போந்தது.

ஒடும்-தட்டோடும், சாய்ந்து புரளும்போது அஸக்த்யாஹிதத்தையறிந்து அதுக்குடலாக ஒன்றைச்செய்யமாட்டிகோளென்றுவிவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் (இருக்கும் நாளித்யாதி.) ஸாதநாதுஷ்டாநபூர்வகமன்றோ ஸாத்யவித்தி, ஸாதநத்தைபு மதுஷ்டியுங்கோளென்ன வேண்டாவோவென்ன; (இவன் தலையி லித்யாதி.) இத்தையிழந்துபோருகைக்கடி ஏதென்ன; பாரதந்தர்யத்துக்கு இசையாமையாலே என்றுபார்த்து அடிகண்டெழுந்திருக்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி.)

இவனுக்கு ஒரிடத்திலும் பாரதந்தர்யம் தவிராது. கர்மபாரதந்தர்யமாதல்; ஈஸ்வரபாரதந்தர்யமாதல். அதில் கர்மபாரதந்தர்யத்துக்கு இசைந்தான் - வாஸநையாலே; ஈஸ்வரபாரதந்தர்யத்துக்கிசைந்திலன் - பாபத்தாலே. (ஆட்செய்யாதே) “உண்ணாதே” என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

(புறஞ்சுவர்கோலஞ்செய்து) “అసన్మేవసభా” “அஸந்நேவஸபவதி” என்கிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் அஸத்ஸமமாய்க்கிடக்கவந்தேறியான வுடம்பை யொப்பித்துத் திரிகிறிகோளிறே. ஆத்மாவை அலங்கரிக்கையாவது - அடிமை செய்கையிறே. புத்தகங்களை யகவாய்ப் பெருச்சாளியறுத்துக்கிடக்கத் தெருவுபாட்டை நூலும் துருப்பும்வைத்து அலங்கரிக்குமாப் போலேயாய்த்து உடம்பைப் பேணுகை. (புள்கவ்வ) மாம்ஸ பக்ஷணம்பண்ணித் திரியக்கடவ பக்ஷிகளும் முந்துறக்கவ்வி, பின்னே “கர்தக்நமாம்ஸம்” என்று பொகட்டுப்போம். (கிடக்கின்றீரோ) வகுத்த விஷயம் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க இங்ஙனே அந்தரப்படுகிறிகோளே! என்று வெறுக்கிறார். பராரந்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறார். * கோவை வாயாளில்படியே அவன் சாத்தும்படியான வுடம்புபடும்பாடே! என்று வெறுக்கிறார். இவர்கள் செத்துக்கிடக்கச் செய்தேயோ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்னில்; அங்ஙனன்று, இவர்கள் உண்டு உடுத்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே “கிடக்கின்றீரோ” என்கிறார். “నయనస్థిపురీலக” “நேயமஸ்தி புரீலங்கா” என்று திருவடி சொல்லிற்று இராவணன் லிம்ஹாஸநஸ்தனா யிருக்கச் செய்தேயிறே. துர்யோதனாதிகள் பூசற்களத்திலே பட்டுக்கிடக்க அவர்களை ஸ்ரீ வேதவ்யாஸபகவான்கண்டு, “நான் சொல்லிற்றுச் செய்யாதே பட்டுக் கிடக்கிறிகோளே!” என்று வெறுத்தாப்போலே வெறுக்கிறாரென்றுமாம். (சு)

அ — ஏழாம்பாட்டு. (புலே) “தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணுத் தொழும்பர்” என்றும், “புள்கவ்வக்கிடக்கின்றீர்” என்றும், எங்களை நிந்திக்கிறதென், ஸம்ஸாரஸ்வபாவம் இங்ஙனே யிருந்தது, “தண்டுழாய் மாலேமார்பன்” என்று ஆச்ரயணியனாகச் சொன்னவன் தூரஸ்தனாகையாலே எங்களுக்குக் கிட்டவரிது, இன்னமும் ஆச்ரயிப்பார்க்கு விலக்கடிகள் பலவுமுண்டாயிருந்தது, அந்தத் தடையைப் மறுத்து ஆச்ரயணியனையுங் காட்டித் தாருமென்ன; இங்கேவந்தவதரித்து விரோதநிரஸநஸீலனான தஸாதாத்மஜநை ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

நூலும் துரும்பும்வைத்து அலங்கரிக்கையாவது - காமன்மிடற்றில் நூல்பிடித்துத்துரும்புபிடித்துக் காமன் வீடலங்கரிக்கை.()

புலையறமாகிநின்றபுத்தொடுசமணமெல்லாம்
கலையறக்கற்றமாந்தர்காண்பரோகேட்பரோதான்
தலையறுப்புண்டுஞ்சாவேன்சத்தியங்காண்மினையா
சிலையினுலிலங்கைசெற்றதேவனேதேவனாவான். (எ)

ப-ரை.—கலை - ஸ்மர்த்திதிஹாஸபுராணங்களை, "அறக்கற்ற - நன்றாக அப்யஸித்த, மாந்தர் - கூரத்தாழ்வான்போல்வார், புலையறம் - நீசதர்மமாய், ஆகி-வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய், நின்ற-பழையதாய்ப்போருகிற. புத்தொடு-பௌத்தமதத்தையும், சமணத்தோடு - க்ஷமணமதத்தையும், எல்லாம் - மற்றமதங்களையும், காண்பரோ-நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்களோ; அல்லது, கேட்பரோ - செவியாலேதான்கேட்பார்களோ; அது நிற்கப்ரத்யக்ஷத்திலே, தலை- என்தலையானது, அறுப்புண்டும் - அறுக்கப்பட்டாலும், சாகேன்-நான் சாகமாட்டேன்; ஐயா - ஸ்வாமிகளே, சத்தியம் - இந்தப்ரத்யக்ஷமானப்ரத்யயத்தை, காண்மின் - காணுங்கோள்; சிலையினால் - வில்லினாலே, இலங்கை-லங்கையை, செற்றதேவனே - ஜயிக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையவனே, தேவனாவான் - ஆச்ரயணியனாவான். (எ)

வ்யா.—(புலையறமாகிநின்ற புத்தொடுசமணமெல்லாம்) சதுர்விதமான பௌத்தர் க்ஷமணர்முதலானவை யெல்லாம். புலையறம் - நீசதர்மம். அதாகிறது - ஜ்ஞாந விஷயமான பதார்த்தங்களும் ஜ்ஞாநமுமேயுள்ளது, இதில் ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமும்அது மாநமுமே என்பாரும், பதார்த்தங்கள்அதுமேயங்கள்ஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும், அதுமேயமாயும் பதார்த்தங்களில்லை கேவல ஜ்ஞாநமேயுள்ளதென்பாரும்,அந்தஜ்ஞாநமுயில்லை ஸர்வம்ஸூந்யம் என்பாரும், ஸர்வத்தையும் ஸூந்ய மென்னலாமோ, ஜகத்து கார்ய காரண ரூபத்தாலே நித்யமாயும், அநித்யமாயும், பிந்நமாயும், அபிந்நமாயும், ஸத்யமாயும், அஸத்யமாயும், இப்படி அநேக மென்பாரும்; ஆக இப்படி சொல்லுகிற நீசதர்மம். (ஆகிநின்ற) நெல்லுக்குக்களைபோலே வைதிகதர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப்பழையதாய்ப்போருமென்கை. "எல்லாம்" என்றது-ஸாங்க்யன்,வைஸேஷிகன், பசுபதிமதம் முதலானவை. இவைநீசதர்மமானபடி யெங்ஙனையென்னில்; - ஈஸ்வர விபூதியிலே ஒருவனை ஹிம்வித்தார்க்குச்சொல்லுகிற பாபங்களுக்கு அவதியில்லை, ஈஸ்வரனையும், ஈஸ்வரவிபூதியையும், அஜ்ஞாநாவியாலே அழிக்கப்பார்க்கிறவர்களிறே; அகண்டகண்டநப்ரவர்த்தநிறையடங்க.

(கலையறக்கற்றமாந்தர்) ஸ்ருதிஸ்மர்த்திதிஹாஸங்களில் நிலைநின்றவர்களாய் வேததாத்தர்யம் கைப்பட்டவர்கள். அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. (காண்பரோ கேட்பரோதான்) இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல்,செவியாலே கேட்குதல் செய்வார்களோ.

ஆழ்வான், இஷ்டவித்தி வாசிக்கிறவர்களோடே யிருந்து தாழ்த்துவா ஆழ்வானுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. பாஹ்யகுத்ரஷ்டிகள் ஸத்தயா அஸஹ்ய மாகையும், பகவத்விஷயம் ஸத்தயாதாரகமாயிருக்கையுமிதே தர்ஸநநிஷ்டையாவது. (தலையறுப்புண்டுஞ் சாகேன் சத்தியங்காண்மின்) நிர்ந்தோஷ ஸ்ருதிப்ரமாணமென் றிருக்கு மளவில்லாதார்க்கு மிதுவே ஆஸ்ரயணீய வஸ்துவென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன், அததைக்காணுங்கோள். மமுவைக்காய்ச்சிக்கையிலே இட்டால் அக்நி தன்கார்யம் செய்யமாட்டாதொழிகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிதே; அப்படியே என்னுடைய ஸிரச் சேதத்தைப் பண்ணினால் அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே யிருந்ததாகில் தசரதாத்மஜனே ஆஸ்ரயணீயனென் றிருங்கோள். “**ऋतुञ्जयः**” “தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தர்ஸ” என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே, வரபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாததலை யறுக்கக் கண்டோமிதே; அப்படியே அற்றதலையின் கார்யமான மரணம்பிறவாதபடியிதே இவர் ப்ரதிஜ்ஞை. தலையறுக்கச் செய்தேயும் மரணமின்றிக்கே யொழியக்கூடுமோ வென்னில்; (சத்தியங்காண்மின்) ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்ஸயிக்கிறதென், நான் பண்ணுகிற தர்ஷ்டப்ரத்யயத்தைக் காணுங்கோள்.

(ஐயா) அவர்கள் இறையாதேகாண்கைக்காக இரக்கிறார். நீர் இனி ப்ரத்யயம்பண்ணவேண்டா, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே அமையும், ஆஸ்ரயணீயன் இன்னானென்று சொல்லலாகாதோ வென்ன; (சிலையினாலிலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான்) வரங்கொடுத்த தேவதைகள் தரம் குலையாமே சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்வந்தவதரித்து, கையில்வில்லாலே லங்கையை அழியச் செய்தவனே ஆஸ்ரயணீயன்.

ஏழாம்பாட்டு.— (புலையித்யாதி) இஷ்ட வித்தி யென்றது- ஸாங்க்ய வாசஸ்பதி என்று பேரானஸாங்க்ய ஸ்ராஸ்தரம். ஆழ்வானுக்குச் சொன்னவார்த்தையாவது - இத்தனை போது தாழ்த்த தென்னென்ன; இவ்வர்த்தாந்தத்தை யருளிச்செய்ய; “கலை அறக் கற்றமாந்தர்காண்பரோ கேட்பரோ” என்றருளிச்செய்து புநஸ் ஸநாநம்பண்ணுவித்தருளி ஸ்ரீபாததூளியு மிடுவித் தருளினாராம். “தலையறுப்புண்டுஞ் சாவேன்” என்றது - ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமொழிய சாவாதிருக்கக் கூடுமோவென்ன (மமுவையித்யாதி.) அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலே ப்ரதிஜ்ஞை கார்யகரமா மென்னுமதுக்கு உதாஹரரம் “**ऋतुञ्जयः** - தர்மாத்மா” இத்யாதிஸ்லோகம், இந்த்ரஜித்வதஸமயத்தில் இளையபெருமானுடையப்ரதிஜ்ஞை.

தேவதைகள் தங்களளவறியாதே ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்து, பின்னை தங்கள் குடியிருப்பிழக்கும்படி அவனாலே நெருக்குண்டு போக்கற்றவளவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவார்கள், அதுக்குப் போக்கடிசெய்கை ஈஸ்வரனுக்கே பரமிதே. ப்ரஹ்மாதிகள் வர பலத்தாலே பூண்கட்டினலங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையிலில்லாலே யழியச்செய்தவனே உங்கள் விரோதியையும் போக்கிரகிக்குமென்கை. (தேவனே) ராவணவதஸமநந்தரத்தில் கையும்தவிலுமாய் நின்றபோதை வீரஸ்ரீயால்வந்த புகரையுடையவனே ஆஸ்ரயணியனாவான். (௭)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. (வெறுப்பு) இப்படிவைதிகமர்யாதைகளிலே நின்ற தசரதாத்மஜனே ஆஸ்ரயணியனென்று சொன்ன விடத்தில், அங்குத்தை குணதிக்யத்தை புத்திபண்ணி ஆஸ்ரயியாதே, ஸம்ஸாரிகள் விக்ரதராயிருந்தபடியைக்கண்டு, இதுக்கடி பாஹ்யதர்ஸநருசிகளாகையிறே; ஆனபின்பு இவர்கள் வத்யொன்று பெரிய பெருமானைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வெறுப்பொடுசமணர்முண்டர்விதியில்சாக்கியர்கள் நிற்பால்
பொறுப்பரியனகள் பேசில்போவதே நோயதாகிக்
குறிப்பினுக்கடையுமாகி கூடுமேல் தலையையாங்கே
அறுப்பதே கருமங்கண்டாயரங்கமாநகருளானே. (அ)

ப-ரை.—அரங்கமாநகருளானே - ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமாகக்கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே; வெறுப்பொடு-பகவத்விஷயத்தைக்கேட்கப்பொறுதே வெறுத்துப்போகிற, சமணர் - க்ஷமணர்களும், முண்டர்-சைவர்களும், விதியில் - பகவத்ஸமாச்ரயணம்பண்ணி அறுபவிக்கபாக்கியமில்லாத, சாக்கியர்கள்-பௌத்தரும், நிற்பால் - ஸர்வஸ்மாத்பரானுவன்விஷயத்திலே, பொறுப்பரியனகள் - பொறுக்கவரியனவாயிருப்பனசிலவற்றை, பேசில்-சொல்லுவார்களாகில், ஸாத்விகன், அதுவே-அவன்நிந்தையே, நோயதாகி-நோயாகி, போவது-முடிந்துபோவான்; அங்ஙனன்றிக்கே, எதிரிகள் நசிக்கும்படி, எனக்கு,—குறிப்பு அடையுமாகில்-இலக்குவாய்த்து, கூடுமேல்-என்கையில் சிக்கும்படி எனக்கு சக்தியுமுண்டானால், ஆங்கே-பகவந்நிந்தைபண்ணினவிடந்தன்னிலே, தலையையறுப்பதே-அவன் தலையையறுத்துத்தள்ளுகையே, கருமங்கண்டாய் - கர்த்தவ்யங்கிடாயென்கிறார். (அ)

வ்யா.—(வெறுப்பொடுசமணர்முண்டர்) அர்த்தகாமநிபந்தநமாகவன்றிக்கே நிர்ணிபந்தநமாக பகவது தகர்ஷங்கேட்டவாறே சிவிலென்றிருப்பார்கள். வேதப்ரதிபாத்யதயாவரும் பகவது தகர்ஷமும், தத்ஸமாராதநாந்தர்க்கதமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவிறிம்ஸையும், அமணர்க்கும் சைவர்க்கும் அஸஹ்யம். திருநாளி லெழுந்தருளாநின்றால் நான்கொள்வாரும், “கொம்பூதிற்று” என்று முட்டிக்கொள்வாருமாயிறே முண்டரிருப்பது. முண்டர் என்கிறது-சைவரை.

“முண்டன்நீறன்” என்கிறபடியே அவனுடையவடிவையிறே இவர்களும் தரித்திருப்பது. சமணராகிற முண்டரென்னவுமாம். (விதியில்சாக்கியர்கள்) பகவதுத்கர்ஷத்தையறிந்து தத்ஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி அநுபவிக் கைக்கீடானபாக்யமில்லாதபௌத்தர்.

(நின்பால்பொறுப்பறியனகள்பேசில்) ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் குணதிகளு உன்பக்கலிலேபொறுக்கவறியனவறியுப்பனசிலவற்றைச் சொல்லுவார்களாகில். ஈஸ்வரஸத்பாவத்தையும் தத்விபூதிஸத்பாவத்தையும் இல்லேசெய்வாரும், ஒருகூஷத்ர ஜ்ஞனே பரதேவதை யென்பாருமானால், வைதிகர்க்குப் பொறுக்கப்போகாதிறே. அவர்கள் சொல்லும் பாசரம் தம்வாயால் சொல்ல மாட்டாமை யாலே “பொறுப்பறியனகள்” என்கிறார். “தான் தீங்குநினைந்த” என்றும், “அன்றின்னாதனசெய் சிசுபாலன்” என்றுமிதே இவர்கள் வார்த்தை யிருப்பது. “பேசில்” என்றது-செவிகேட்கச் சொல்லு வர்களாகி லென்றபடி. மஹாபலி, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கலிலேசென்று “எனக்கு ராஜ்யஸ்ரீகுறைந்து வாராநின்றது இதுக்கு அடியென்” என்று கேட்க; “அஸுரர்களுக்காக தேவர்களை நெருக்கினாய், அவர்கள் க்ஷீராப்தியிலே சென்று ஆச்ரயிக்க அவர்கள் விஜயார்த்தமாக அதிதிவயிற்றிலே புகுந்தருளினான், உன்னுஸ்வர்யம் முடிந்ததுகாண்” என்ன; அவன் பகவந்நிந்தையைப் பண்ண; செவிபுதைத்துக்கொண்டு “கெடுவாய்! என் முன்னேபகவந்நிந்தையைப் பண்ணினாய், என் தலையை யறுத்தாயாகில் எனக்கு உபகரித்தாயாயிற்று, நீயிப்படி சொன்னதுக்காக ராஜ்யப்ரஷ்ட னாவாய்” என்று சபித்தான். “விரக்தனானவன் ராஜ்யத்தை யொன்றாக நினைத்து இப்படி ஸபிப்பானென்” என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக்கேட்க; “நாயைதண்டிக்கை யாகிறது அது தின்கிற அமேத்யத்தை விலக்கு கையன்றோ” என்றருளிச்செய்தார். ராஜகுமாரனை தண்டிக்கையாவது - சாந்தையும் வெற்றிலையையும் விலக்குகையிறே. (போவதே நோயதாகி) திருநறையூரையைப்போலே ஸத்வப்ரகரனாயிருந்தானாகில் அவன் நிந்தையே நோயாக முடிந்துபோவது.

எட்டாம்பாட்டு.—(வெறுப்பித்யாதி) “பேசில்” என்ற யதிஸப்தத்துக்கு-பேசார்களென்று அந்யதாப்ரதிபாதந முண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவருளிச்செய்கிறார் (பேசிலென்றது செவிகேட்கச்சொல்லுவார்களாகிலென்றபடியென்று.) “பொறுப்பறியனகள்” என்று-பகவந்நிந்தை. அது அஸஹ்யமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் (மஹாபலீத்யாதி.) போவதே நோயதாகி-அதுவே நோயாகிப் போவது என்றந்வயத்தை விவக்ஷித்து (திருநறையூரையரித்யாதி.)

அதவா-கேட்டார் பொறுக்க மாட்டாதபடி அஸக்தனாயிருந்தானாகில் அவர்கள்முகத்திலே விழியாதே போவதென்றுமாம். “*గుర్వృక్షిణాన్ నిష్ఠాపిష్యந்தే* | “*కర్ణాక్షపిష్యన్ గుప్తః*” “*గురோர்யத்ரபரீவாதோ నిந்தாவாபి ப்ரவர்த்ததே* | *కర్ణెణ తత్రபితాతవ్యెణ కந்தవ்யమ్*வாத தோந்யத:.”

(குறிப்பெனக்கடையுமாகில்) அங்ஙனன்றிக்கே எதிரி நஸிக் கும்படி இலக்குவாய்க்குமாகில். குறித்தல் - நினைத்தலும் கருத்தி லது கிட்டலும். (கூடுமேல்)தான் அவன்கையிலேயகப்படாதபடி யெதிரியை நிரஸித்துத் தப்பவல்லஸக்தியோகமுண்டாகில்.(தலே யை யாங்கே அறுப்பதே கருமம்) பகவந்நிந்தை பண்ணின விட ந்தன்னிலே தலையை யறுக்கையிறேகர்த்தவ்யம். கருமம் என்றது- அவன்கார்யமென்னவுமாம்; ஸ்வகார்யமென்னவுமாம். பின்னை அவன் நிந்தைபண்ணக் கேளாதொழியலாம், பகவந் நிந்தை பண்ணி அவன் தனக்கநர்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளா தொழிய லாம். * அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையில் யஜமானனுக்கும் பசுவுக்கும் ஸ்வர்க்க வித்தியுண்டாகச் சொல்லாநின்றதிதே. (கண்டாய்) ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தில் ரிஷிகளுக்கு விரோதியான ராவணாதிகளை யழியச்செய்ததேவரீர்க்கிறேஇதுசொன்னாலேறுவது. (அரங்கமா நகருளானே) கோயிலில் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது அவதாரத் தில் பிற்பாடராருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக வன் றோ வென்கிறார். ஆந்ரஸம்ஸ்யப்ரதாநராய் பரமசாந்தரான இவ் வாழ்வார்“வதமாம்” என்றுவிதிப்பானென்னென்னில்;“*నహింஸ్యాత్ - ఘోరన్*” “*నహిம்ஸ்யாத - பூதாநి*” என்கிறதன்றே, அக்நீஷோ மீயஹிம்ஸைபோலே யிருப்பதொன்றிறே இது. பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கும், பகவதஸாதாரணரா யிருப்பார்க்கும், பாத்ய பாதக ஸம்பந்தமே யுள்ளது.“எண்ணுத மானிடத்தை யெண்ணுத போதெல்லாம் இனியவாமே” என்னக்கடவதிதே.(அ)

கேட்டார் பொறுக்கப்போகாதபடி யென்றது - பொறுக்கப் போகாதபடியானவற்றைக்கேட்டாரொன்றபடி.கருத்தில் காட்டில் இலகு.“கருமம்” என்றதுக்கு-கர்த்தவ்யமென்றுமுந்தினவர்த்தம். கார்யமென்றதிலே அர்த்தத்வயம்.கார்யம் என்ற பக்ஷத்தில் அர்த் தத்வயத்துக்கும் ஸம்வாதம் (அக்நீஷோமீயேத்யாதி.) இவரு டைய ஆந்ரஸம்ஸ்ய ஸ்வபாவத்துக்குச் சேராமையே யன்று ப்ர மாண விருத்தமுமென்கிறார் (நஹிம்ஸ்யாதித்யாதி.)(என்னாநின்ற திதே)என்றவநந்தரம் இரண்டுக்கும் சேரும்படி என்னென்னிலெ ன்று ஸங்கையைப் பூரிப்பது. இவ்விரண்டுக்கும் வ்யுத்க்ரமேண பரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (அக்நீஷோமீயேத்யாதி வாക്யத்வயத் தாலே.)பாத்ய பாதகஸம்பந்த முண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (எண்ணுதமானிடத்தை யித்யாதி.)(அ)

உங்களுக்கு ஆஸ்ரயணியரான தேவதைகள், ராவணாதிகள் கையிலே நெருக்குண்டு கூப்பிடுமன்றிறே ரக்ஷகனெருவனுண் டென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படுவதென்றுமாம். (ஒருவனென் றுணரமாட்டார்) தேவதாந்தரங்களை ஆரதிக்கிற நீங்கள் ஆபத்த சைகளை யொழிந்தபோது அவர்களோபாதி இவனும்ஒருவனென் று புத்திபண்ண மாட்டிகோள். அபுநராவர்த்தி லக்ஷணமோக்ஷத் தைத் தருமிவன்பக்கல் க்ஷுத்ரபலப்ரதரான தேவதைகள்பக்கல் பண்ணின ஆதரமுமின்றிக்கேயிருக்கிறதிமேஸம்ஸாரிகள்மதிகேடு.

(அற்றமேலொன்றறியீர்) அற்றம் - மறைபொருள். அறியா மைக்கடி அபிதாநவர்த்திக்கு மேல்பட தாத்பர்யவர்த்தி யறிகிலி கோள். “ஊஸாஹ்யஸூக்யம்” “ஷுஷுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு” “ஸாஸா ஸாஸா” “வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்” “வேதைஸ்சஸர்வைரஹமே வவேத்ய” “நாராயணபராவேதா” என்னக்கடவதிமே. (அவனைய ல்லால் தெய்வமில்லை) அவனையொழிந்த தேவதைகளுடைய ஸத் பாவத்தை யில்லையென்கிறாரல்லர், ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டு அத்தேவதைகளுமுளர், ஆஸ்ரயணிய ரில்லையென்கிறார். “அவனை” என்றுகொண்டு - மேல்சொல்லுகிற கர்ஷணனை நினைக் கிறார்.

“அவனை” என்றுநீரருளிச்செய்கிறவனைஇன்னானென்று விஸே ஷியீர், நாங்களாஸ்ரயிக்கவென்ன; (கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை கழலிணைபணிமினீரோ) என்கிறார். “கர்ஷணன்” என்னாதே “கற்றி னம்மேய்த்த” என்றது-தேவதாந்தரங்களைப்போலே துராராதன ன்றிக்கே ஸர்வஸூலபனென்கைக்காக. பசுமேய்க்கை, * அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியா யிருந்தத்தோடொக்கும்; கன்று மேய்க்கை யிலே யாய்த்துத் திருவுள்ள முகந்திருப்பது. ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறைய நின்றார் பக்கலிலே யிறே திருவுள்ளம் மண்டியிருப்பது. “திவத்திலும் பசுநினை மேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே-பசுமேய்க் கையில்உகப்பு; கன்றுகளைமேய்க்குமிடத்தில் இனிதுகந்திருக்கும். கற்று-கன்று. (எந்தை.) நானகப்பட்டதுறையிலே நீங்களுமகப்பட ப்பாருங்கோள் (கழலிணைபணிமினீரோ) அச்செயலுக்குத்தோற்று “ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு” “சுணைர்த்தாஸ்யமுபாகத” என்கிறபடியே நான் அவன் திருவடிகளிலே விழுந்தேன், நீங்களுமப்படியே ஆஸ் ரயியுங்கோள்.

“கற்றினம்மேய்த்த” என்றதுக்குமேலே ஓரர்த்தபரிணைபண் ணுவாராக, “கன்றுமேய்த்தினிதுகந்த” என்றவிடத்தை உட்கொ ண்டருளிச்செய்கிறார் (கன்றுமேய்க்கையிலேயித்யாதி.)

தான் சிறியனாய் நின்ற நிலையிலே தன்னை யாஸ்ரயித்தா
ரைப் பொறுப்பிக்குமவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள். யயாதி இந்தர
னோடே ஏகாஸநத்தி விருந்தவளவிலே, கர்மபூமியிலே புண்ய
கர்த்துக்களாய்ப் போருவாராரோவென்ன; அஸத்யஞ் சொல்ல
லாகாதென்னும் நினைவாலே நான்வர்த்திக்கிற நாளிலே என்னைச்
சொல்லுவார்களென்ன; ஏகாஸநத்திலிருந்தது பொறுமையாலே
ஆத்மப்ரஸம்ஸை பண்ணினாயென்று, “ஸ்ரீ” “தவம்ஸ” என்று
தலைகீழ்ப்படத் தள்ளினனென்று உண்டாயிருந்தது; வேதோப
ப்ரஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவர்த்தமான மஹாபாரதத்தில் இதுஎன்ன
வேதார்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்று குறைப்பட்டிருக்குமென்ன;
அவனே ஆஸ்ரயணீயனென்னு மிவ்வர்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்
றருளிச்செய்தார். (கூ)

அ.—பத்தாம்பாட்டு. (நாட்டினான்) “தண்டுழாய் மாலைமார்
பன்” என்கிற தேஸுவிப்ரகர்ஷம் தீர ராமாவதாரத்தை யருளிச்
செய்தீர், அநந்தரம் அதிலும் ஸ-லபமான கர்ஷணாவதாரத்தை யரு
ளிச்செய்தீர், ராமாவதாரத்தோடு கர்ஷணாவதாரத்தோடு வாசி
யென் இரண்டுக்கும் பிற்பாடரான வெங்களுக்கென்ன; தேஸுகால
த்தால் வந்தகுறைதீரக் கோயிலிலேவந்து பெரியபெருமானாய்க்
கண்வளர்ந் தருளுகிறார், அங்கே ஆஸ்ரயியுங்கோள், அவனையொ
ழிய மோக்ஷார்த்தமாக வொருதேவதைகளை ஆஸ்ரயிக்கையாவ
து - அஸ்ரீவாசலிலே ஐஸ்வர்யம் வேண்டி யிருப்பாரோ பாதி கிடி
கோளென்கிறார்.

நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோரருள்தன்னாலே

காட்டினான் திருவரங்கமுய்பவர்க்குய்யும் வண்ணம்

கேட்டினோநம்பிமீர்காள் கெருடவாகநனுநிற்கச்

சேட்டைதன்மடியகத்துச்செல்வம்பார்த்திருக்கின்றீரோ. (க௦)

ப-னா.—ரஜஸ்தமஸ்ப்ரகரர்களுக்கு, எங்கும்-எல்லாவிடங்களிலும், தெய்
வம் - ஐயன்பிடாரி முதலான தாமஸதேவதைகளை, நாட்டினான் - நிலைநிறு
த்தினான்; உய்பவர்க்கு - உஜ்ஜீவநாபேகை யுள்ளவர்களுக்கு, நல்லது-

“கற்றினம்மேய்த்த” என்றதுக்குதாத்பர்யாந்தரம் (தான்சிறி
யனானவியாதி.) தன்னை ஆஸ்ரயித்தாரைப்பொறுக்கைக்கு ஸம்வா
தம் (யயாதித்யாதி.) என்ன வேதார்த்தஞ் சொல்லுகிறதென்று
கேட்க; ஸர்வேச்வரனையொழிந்ததேவதைதங்களை ஆஸ்ரயித்துப்
பெற்றாலும் அத்தை இத்தைச்சொல்லித் தள்ளிவிடுவார்கள், ஸர்
வேஸ்வரனொருவனுமே தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு எல்லாம்
கொடுத்தாலும் “ஒன்றுங்கொடுத்திலோம்” என்று குறைப்பட்டி
ருக்குமென்று இவ்வளவுங்கூட்டி நிர்வஹிப்பது ... (கூ)

விலக்ஷணமாய், ஓர்-அத்விதீயமான, அருள்தன்னாலே-கர்பையினாலே, திருவரங்கம் காட்டினுன் - கோயிலைக்காட்டி யருளினுன்; நம்பியீர்காள் - பகவத்வ்யதி ரித்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருப்பவர்களே, கேட்டிளோ - நீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக்கேட்டிகோளே; கெருடவாகநன்நிற்க - பெரியதிருவடியைவாஹ நமாகவுடையவன் இருக்கச்செய்தே, சேட்டைதன்மடியகத்து - மூதேவியிடத்திலுண்டான, செல்வம்பார்த்திருக்கின்றீரோ - தனம்வாங்கலிருக்கிறீர்களே யென்கிறார்.

(க0)

வ்யா.—(நாட்டினுன்) ஸத்வப்ரசுரராய்த் தன்னைப் பற்றுமளவுடையவரன்றிக்கே யிருக்கும் ரஜஸ்தமஃப்ரசுரர்க்கும் தேவதைகளை நாட்டினுன். அதுக்கடி தன்னரசுபோலே ஸ்வதந்த்ரராய் மூலையடியே திரியப்புக்கவாறே, ஸ்வஸ்வகுணாகூலமாக தேவதைகளை ஆஸ்ரயித்து, பின்னை சேதநரிறே நம்வாசியறிந்து நம்மைப்பற்றுகிறார்களென்னும் நினைவாலே யாய்த்து தேவதைகளை நாட்டிற்று. (நாட்டினுன்) உபக்ரந்தைப்பெறாத கொடிபோலே யாய்த்து ஈஸ்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தை யொழியில் தேவதைகளுடைய ஸத்தாதிகளிருப்பது. சுள்ளிக்கால்நாட்டினுப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. “நிறுத்தினுன் தெய்வங்களாக” என்னக்கடவ திறே. (தெய்வமெங்கும்) “ஐயன்” என்றும், “எழுமுத்தி” என்னுமிதெல்லையாக ஆசண்டாளமாச்ரயணீயரைக் கற்பித்தான். “ॐ ருக்ஷாந்” “விஷ்ணுராத்மாபகவதஃ” என்றும், “இறைய வரவரவர் விதிவழியடையின்றனரோ” என்றுஞ் சொல்லக்கடவ திறே. முதல்தன்னிலே இவற்றை முமுகூஷுவிஸ்கூயா ஸர்ஷ்டித்துப் பின்னை வேதசகூஷஸஸையுங் கொடுத்துவிட்டால், குணாகூலமாக தேவதையை ஆஸ்ரயித்து, அவற்றினுடைய ஸ்வபாவங்களையும் தன்வாசியையும் அறிந்து நம்பக்கலிலே வருகிறன வென்றாய்த்து தேவதைகளை ஸர்ஷ்டித்தது, அதுபோய்க்கொள் கொம்பு மூடப்படர்ந்து அவர்கள் பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப் பண்ணும்படியாய்விட்டது.

பத்தாம்பாட்டு.—(நாட்டினுனித்யாதி) “நாட்டினுன்” என்றதுக்குதேவதைகளுக்கு அந்த ராத்மத்வேநநின்று அவர்களை ஸ்திதிப்பித்தானென்று அர்த்தாந்தரம்விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உபக்ரந்தையித்யாதி.) முந்தினவர்த்த விவரணம் (சுள்ளிக்காலித்யாதி.) இரண்டாமர்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் (நிறுத்தினுனித்யாதி.) ஈஸ்வரனுடைய ஆத்மபாவத்தையொழிய இவற்றின் ஸத்தையில் லையென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் (ॐ ருக்ஷா - விஷ்ணுராத்மே த்யாதி.) “நாட்டினுன்” என்றதின் முந்தினவர்த்தத்திலே நோக்காக “நல்லதோரருள்தன்னாலே” என்றதுக்கவதாரிகை (முதல்தன்னிலேயித்யாதி.)

(நல்லதோரருள்தன்னாலே) தான் நினைத்தவழியே தன்னுடைய ஹிதமறிந்து போராதே நோவுபட்டிருந்தன வாகாதே! யென்று கர்பைபண்ணினாயிற்று.

(நல்லதோரருள்) இவற்றினுடைய கர்மாநுகுணமாகவாதல், ஆஸ்ரயாநுகுணமாகவாதல் பண்ணுமருள்போலன்றியே, “*நீலயா நகரீ*” “*கர்பயாகேவலம்*” என்கிறபடியே இவற்றினுடைய துர்க்கதியைக் கண்டுபண்ணுமருள்; இவர்கள் தந்தாந்தஸையை யறிந்து அதுஸந்தித்து அதுக்கருதபிக்கவு மறியாதிருக்கச்செய்தே பண்ணுமருளிறே. “நல்லதோரருள்” என்கையாலே-கீழ்தேவதைகளை யுண்டாக்கிவைத்ததும் அருளின்கார்யமென்கிறது. (அருள்தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்) சிலர்எங்களுக்குக் காட்டவேணு மென்னக் காட்டுகையன்றிக்கே, முலைக்கடுப்புத் தீர்த்தநாயிலே பிச்சுவாரைப்போலே தன் செல்லாமையாலே காட்டினாயிற்று. இருந்தகிழிச்சீனாயோடே ரத்நத்தைக் கொடுப்பாரைப்போலே கோயிலோடே கூடவாய்த்துத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்தது. இவர்களோடு இவர்களாஸ்ரயிக்கிற தேவதைகளோடு வாசியறத் தந்தாம் நிலையையுணர்ந்து, ரக்ஷகாபேகையுண்டானவன்று நாமறியோமாக வொண்ணாதென்று ரக்ஷகனானதான் தன்னை ஸந்நிஹிதனாக்கிவைத்தான். இதுதான் ஆர்க்கென்னில்; (உய்பவர்க்கு) உஜ்ஜீவிப்போ மென்பாரொல்லார்க்கு மொக்குமிது; இந்நிழலில் ஒதுங்கோமென்னாமையேவேண்டுவது. இது உஜ்ஜீவநமானவோ பாதி தேவதாந்தரபஜநமும் பந்தகமாகையாலே ஸம்ஸார ஹேதுவென்கை.

(உய்யும்வண்ணம்) தேவதாந்தரமுகமாக தச்சரீரியை ஆராதிக்கையும் உஜ்ஜீவநப்ரகாரமானாலும் அது அதிகர்தாதிதாரம், கோயிலைவந்து ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கை ஸர்வாதிகாரம். (கேட்டோ நம்பியீர்காள்) பகவத்வயதிரித்த விஷயலாபத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ளநீங்கள் இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்டிகோளே யென்கிறார். ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க தேவதாந்தரங்களை ஆஸ்ரயித்து அத்தாலே பூர்ணராயிருந்துள்ளநீங்கள் கேட்டிகோளே யென்றுமாம். ஸம்ஸாரிகள் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலேயிருக்கையாலே உணர்த்தி “கேட்டிகோ” என்கிறார்.

ஆஸ்ரயாநுகுணமாக-அதிகாராநுகுணமாகவென்றபடி. “ஆஸ்ரயணாநுகுணமாகவாதல்” என்றும் பாடமுண்டு; அறியோம்.

(கெருடவாகநனுநிற்க) கருடவாஹநனிதே ஆஸ்ரயணீயன். பெரியதிருவடிகழுத்திலேநற்றரிக்க விருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல், ஸாக்ஷால்லக்ஷமியையெனக் கென்னுதல் செய்யுமிவற்றிலே யொன்றேயமையுமிதே ஸர்வேஸ்வரனாகைக்கு. தன்பக்கலாஸாலேசமுடையா நிருந்தவிடத்தேகொடுவந்துகாட்டும்பரிகரத்தையுடையவன்நிற்க. “நிற்க” என்கிறது. “अस्मिन्” “ஆசயாயதிவாராம” என்கிறபடியே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கை. தேவதாந்தரங்கள்பக்கல்போமிடத்தில் இவனை அதிக்ரமித்துப் போகவேண்டும்படி இவனுடைய ப்ரத்யாஸத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(சேட்டைதன் மடியகத்துச்செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே) அபூரீகிழிச்சீரையிலே தநம்வாங்கவிருக்கிறீகோள். அல்லக்ஷமீ பக்கலிலே ஐஸ்வர்யத்தை ஆகாங்க்ஷித்திருக்கிறீகோளே. இதர தேவதைகளை ஆச்ரயித்து மோக்ஷம்பெறவிருக்கையாகிற விது அபூரீபக்கலிலே ஐஸ்வர்யம் வேண்டியிருக்கையிதே. பந்தகமாய் க்ஷாத்தரமான பலங்களைத்தரும் தேவதைகளை ஆச்ரயித்து அபுநராவர்த்திலக்ஷணமோக்ஷத்தை லபிக்கப்போமோ; அம்ணனைக்கூறாவேண்டுகிறது - கொலையைக்கருதியிதே. அப்படியே யிவர்கள் மதிப்பையறுக்கையிதே; ரஜஸ்தமஃப்ரகரணா ஆஸ்ரயித்து நித்யஸத்வஸ்தர்பெறும்பேற்றை எங்ஙனே பெறும்படி. பகவத்ப்ரவணரானவர்கள் தேவதாந்தரங்களை தர்ணீகரித்திதே யிருப்பது. “ருத்ரனும் தேவியும் போகாநிற்க, பகவத்ப்ரவணனாயிருப்பானொருவன் அவர்களை யநாதரித்துத் தன்வஸ்தரத்தைக் குத்தினான்” என்கிறத்தை நினைப்பது. ... (க0)

அ.—பதினேரரம்பாட்டு. (ஒருவில்) இப்படி ஸௌலப்யகாஷ்டையை உபதேசியாநிற்கச்செய்தேயும் அனிகர்தரா யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து, நான் ஆஸ்ரயணீயனாகச்சொன்ன சக்ரவர்த்தித்திருமகன், பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காகவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்க பாக்யஹானியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைக்கமாட்டாதே காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறீகோளே என்று இன்னதாகிறார்.

“கருடவாகநன்” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தரம் (தன்பக்கலித்யாதி.) “நிற்க” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹம்-ப்ராப்த விஷயமாகையாலே தூரஸ்தனே யாகிலும் ஸந்நிஹிதனென்று சொல்லலாம்படியான ப்ரத்யாஸத்தியைச்சொல்லுகிறது. “சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே” என்று-தேவதைகளா யிருக்கிறவர்களை அநாதரித்துச் சொல்லலாமோ வென்ன (பகவத்ப்ரவணரித்யாதி.) இதுக்கு ஸம்வாதம் (ருத்ரனுமித்யாதி.) ... (க0)

ஒருவில்லாலோங்குமுந்நீரடைத்துலகங்களுய்யச்
செருவிலேயரக்கர்கோணைச்செற்றநஞ்சேவகனார்
மருவியபெரியகோயின்மதிட்டிருவரங்கமென்னாக்
கருவிலேதிருவிலாதீர்காலத்தைக்கழிக்கின்றீரோ. (கக)

ப-ரை.—ஒருவில்லால்-கைக்கெட்டிற்றொருவில்லாலே, ஒங்கு-கொந்தளிக்
கிற, முந்நீர் - ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலம்ஆகிய மூன்றுவகைப்பட்ட நீரை
யுடைய ஸமுத்ரத்தை, அடைத்து-மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டி, உலகங்கள்-
பாதாளம்முதலியலோகங்களிலுள்ளார், உய்ய-வாமும்படி, செருவிலே-நேரா
னயுத்தத்திலே, அரக்கர்கோணை - ராக்ஷஸராஜனான ராவணனை, செற்ற-ஜயித்
தருளினவனாய், நம்சேவகனார்-ஆச்ரிதரான நம்முடைய அஞ்சலிக்குத்தோற்கு
மவரான அழகிய மணவாளன், மருவிய - திருவுள்ளம்பொருந்தி நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற, பெரியகோயில் - பெரிய கோயிலென்றும் பேரையுடைத்தாய்,
மதிள் - உயர்ந்தமதினையுடைத்தான, திருவரங்கமென்னு - திருவரங்கமென்
று சொல்லாதவர்களாய், கரு-சர்ப்பத்திலுங்கூட, திருவிலாதீர்-பகவத்கடாக்ஷ
மில்லாதவர்களே, காலத்தை - ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்துத் தொண்டுசெய்து
வாமுகைக்குச்சுண்டகாலத்தை, கழிக்கின்றீரோ - வ்யர்த்தமாகப்போக்குகிறி
கோளையென்று வெறுக்கிறார். (கக)

வ்யா.—(ஒருவில்லால்)கைக்கெட்டிற்றொருவில்லாலே யாய்த்
துக் கடலையடைத்தது. அதுக்கடியென்னென்னில்; ஸமுத்ரத்தை
ஆர்த்தித்து வழிவேண்டிக்கிடந்தவிடத்திலே வந்து முகங்காட்டிற்
றில்லை, இது குணத்துக்கு முகங்காட்டுமதாயிருந்ததில்லை, “
ஸுந்ஸுந்ஸுந்” “சாபமாநயஸௌமிதீரோ” என்கிறபடியே-கொண்டு
வாதக்காணையென்று கையிலே வில்லைவாங்கி, அவ்வில்லு எதிரிகள்
பக்கல் தண்ணளிபண்ணினாலும் பண்ணாத * ஆஸ்ரீவிஷோபமமான
அம்புகளை விட்டார். (ஒங்குமுந்நீர்) கடலினுடைய ஸ்வாபாவிக
மான வேஷத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, கையும் வில்லுமாய்நின்ற
வீரவுறைப்பைக்கண்டு, கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து
கொந்தளித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஆர்த்திக்கிரங்
குமதன்றே, அம்புக்கிரங்குமதினே. உபாத்யாயன்கையில் கசை
கண்டு சிறுப்ரஜைகள் காலிலே விழுமாப்போலே திருவடிகளா
வும்வந்து வெள்ளங்கோத்ததாய்த்து. “
ஸுந்ஸுந்ஸுந்” “ஸமுத்ரஸ்யதத்க்ருத்தோ ராமோரக்தாந்தலோசநஃ”
என்னக்கடவதினே.

பதினேராம்பாட்டு.—(ஒருவில்லாலித்யாதி.) உபாத்யாயன்
கையில் கசைகொண்டு சிறுப்ரஜைகளை நியமிக்கும்போது கோப
ஸஹிதனாய் நியமிக்குமாப்போலே, இவரும்வில்லைக்கொண்டு ஸமு
த்ரத்தை அடர்க்கும்போது கோபஸஹிதராகவே அடர்த்தாரொன்
றுதர்ஷ்டாந்தத்திலே பலிப்பித்து அதுக்குப்ரமாணம் (ஸுந்ஸுந்-
ஸமுத்ரஸ்யேத்யாதி.)

(அடைத்து) நாலிரண்டம்பு விட்டவாமேவந்து முகங்காட்டி முதுகெடுத்துக் கொடுத்தவாமே அதின்மேலேயாய்த்து அணைகட்டிற்று. ஆகையாலே கல்லாலன்று அடைத்தது, வில்லாலென்கை. இங்ஙனன்றாகில் விட்டவிட்ட மலைகளெல்லா மாழ்ந்துபோய் அடைத்ததாய்த் தலைக்கட்டாது.

(உலகங்களுய்ய) பாதாளம் பூம்யந்தரிஷ்ஸ்வர்க்கம் இவ்வுலகங்களைய்ய. ராவணனுடையபாஹுபலத்தாலே இவ்வுலகங்களெல்லா மாழ்ந்திறே கிடந்தது. “नयश्चद्वयम् नतातव्यम् नபோक्तव्यम् कतञ्चन” என்றுயஜ்ஞாதிகளைவிலக்கியும் அம்பாலே இந்த்ராதிகளை ஜெயித்தும் பஹுமுகமாகநலிந்தான், இவனை யழித்த பின்பாய்த்து லோகங்கள்ஜீவித்தது. அங்ஙனன்றியே, “नञ्चद्वयश्चद्वयम्” “ஸேதுந்தர்ஷ்ட்வாஸமுத்ரஸ்ய” என்கிறபடியே அசுத்தரானவர்களும் அத்தை தர்சித்து சுத்தராம்படி யடைத்து என்று கீழே யோஜிக்கவுமாம். (செருவிலே) மாயாம்ர்கத்தைக்காட்டி ராஜபுத்ரர்களை யகற்றி, திறந்து கிடந்த வாசலிலே நாய்புகுருமாப்போலே, தனியிருப்பிலேவந்து பிரித்த கோழைப்பையலைப்போ லன்றியே, பத்தும் பத்தாகயுத்தத்திலே. (அரக்கர்கோனை) நான் ராக்ஷஸராஜனென்று தன்பரிகரத்தைப் பார்த்து அபிமாநித்திருந்தவனை. தானே யதிக்ரமம் பண்ணுமளவின்றியே துர்வர்க்கத்துக்கடைய வொதுங்கநிழலா யிருந்தவனை. (செற்ற) அவன் கண்முகப்பே பரிகரபூதரை யழித்து, ப்ரஜைகளை யழித்து, தன்தலைதரையிலே புரளக்கண்ணுலேகாண் பாரில்லையாம்படி யிருக்க, தான்காணும்படி ஒரோதலையாக வறுத்திறே அழியச்செய்தது. “नञ्चद्वयश्चद्वयम्” “கச்சாநுஜாநாமி.” (நஞ்சேவகனார்) ஈஸ்வரத்வத்தாலே “சேவகனார்” என்கிறூரல்லர், ஸேவகவாசியாலே. அதாகிறது - கையில் கைக்குச்சேவிக்குமவனென்கை. அதாகிறது - ஓரஞ்சலிக்கும் தான் உள்ளதனையு இவனை ஸேவிக்குமென்கை. * தாய்தலையற்றற்றுவிழத்தொடுத்த தலைவனிறே.

தாத்தர்யாந்தரம் (தானே அதிக்ரமமித்யாதி.) “செற்ற” என்றதுக்கு ஒருநாளல்லா ஒருநாளாகிலு மதுகூலிக்குமோ வென்று குணதிக்யந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அவன் கண்முகப்பே யித்யாதி.) அப்படி யொருநாளல்லா ஒருநாளாகிலும் இவன் அதுகூலிக்குமோ வென்னும் நினைவு பெருமாளுக்கு முண்டென்னு மதுக்கு நியாமகமேதென்ன; (नञ्चद्वयश्चद्वयम्-கச்சாநுஜாநாமி இத்யாதி.) அதவா, வக்ஷ்யமாணமான அவருடைய ஸௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணமாதல்; அந்தப்பக்ஷத்தில், “அவன் கண் முகப்பே” என்ற வாக்யம் சித்ரவதத்திலே நோக்காசக்கண்டுகொள்வது. “சேவகனார்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (அதாகிறதித்யாதி.) “சேவகவாசியாலே” என்ற முந்தின வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (தாய்தலையித்யாதி.)

(என்ன) உடம்புநோவவேண்டா, ஒருக்திமாத்ரமே யமையும். அவருடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பற்றின திருநாமம். தேஸஸ் பர்ஸியான திருநாமமேயமையும்.

(கருவிலேதிருவிலாதீர்) ஸககரமாயிருக்க நீங்கள் அநாதரிக்கிறது. கர்ப்பத்திலும் பகவத்கடாக்ஷமில்லையிறே. “ஐய்யுஸ்யை ஸுயஸ்யை” “ஜாயமாரம்ஹிபுருஷம்யம்பஸ்யேநமது ஸுதந” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ ஸமயத்தில் தயநீயதையைக் கண்டு குளிர நோக்குவதொருநோக்குண்டு, அது இவனுக்கு பகவத்ப்ராவண்யமாகிற ஸம்பத்துக்கடி, அதுவும் பெருதவர்களாகாதே! நீங்களென்கிறார். “கருவரங்கத்துட் கிடந்து கைதொழு தேன் கண்டேன்” என்றும், “கருக்கோட்டியுட்கிடந்து கைதொழுதேன்” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே. (காலத்தைக் கழிக்கின்றீர்) “விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸ்வராயநிவேதிதும்” என்று-பகவதஸமாச்ரயணதிக்குக் கண்ட காலத்தை வ்யர்த்தமே போக்குகிறிகோளே. காலகர்த பரிணாமில்லாத தேசத்தில் நின்று மிங்கேவந்துகிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூரிகள்நித்யாநுபவம்பண்ணுநிற்க அத்தைவிட்டு உங்களவஸரம் பார்த்துக்கிடக்க, நீங்கள் காலத்தை வ்யர்த்தமேபோக்குவதே! நித்யஸூரிகள்நுபவம்உங்களுக்கும் வேணுமென்று அது ஸாத்மிக்கைக்காக இங்கே சிரம செய்விக்கைக்கு வந்துகிடக்க நீங்கள் அந்யபரராய்த் திரிகிறிகோளே! யென்கிறார். (கக)

அ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (நமனும்) வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லச்சொன்னீர், எங்கள்பாபத்தாலே பஹுஜல்பம்பண்ண ஸ்மராகாநின்றோம், திருநாமஞ்சொல்ல ஸக்தராகிறிலோமென்ன; ஆகில் ஸ்ரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமமுத்தாரகமென்று முத்கலோபாக்யாந முகத்தாலே சொல்லி, இப்படிப்பட்ட ப்ராவத்யையுடையவனார் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க துக்கபாகிசுளாவதே! என்று இவர்களநர்த்தத்தைப் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

நமனுமுற்கலனும்பேசநரகில்நின்றார்கள்கேட்க
நரகமேசுவர்க்கமாகும்நாமங்களுடையநம்பி
அவன தூரரங்கமென்னுதயர்த்து வீழ்ந்தளியமாந்தர்
கவலையுட்படுகின்றொன்றதனுக்கேகவர்கின்றேனே. (கஉ)

கர்ப்பத்தில் கடாக்ஷம் பகவத்ப்ராவண்யஹேதுவென்றதுக்கு ஸம்வாதம் (கருவரங்கத்துளித்யாதி.) தாத்பர்யாந்தரம் (நித்யஸூரிக ளநுபவ மித்யாதி.) (கக)

ப-ரை.—மனமும் - யமதர்மராஜாவும், முற்கலனும் - முற்கலபகவானும், பேசு - ஸம்வாதம்பண்ண, அத்தை, நரகில் நின்றார்கள் - நரகத்திலுள்ளவர்கள், கேட்க - பாபபலாதுபவம்பண்ணுகிற ஸமயத்தில்கேட்க, அத்தாலே, நரகமே - அந்நரகந்தானே, சுவர்க்கமாகும் - போகபூமியோடொக்கநிலைக்கத்தக்க, நாமங்களுடைய - திருநாமங்களை யுடையனாகையாலே, நம்பி - பூர்ணனா யிராநின்றான்; இப்படியிருக்க, திருநாமம்சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்ருப்படைத்த, அளியமாந்தர் - அருமருந்தன்னமதுஷ்டர், அவனது ஊர் - அந்த ஸர்வேச்வரன் நித்பவாஸம்பண்ணுகிற தேசம், அரங்கம் என்னது - திருவரங்கமென்னமல், அயர்த்து - அவன் திருநாமங்களைமறந்து, வீழ்ந்து - விஷயப்ரவணராய்க் கொண்டு தலைகீழாகவிழுந்து, கவலையுள்படுகின்றொன்று-துக்கத்திலே யகப்படுகிறார்களேயென்று, அதனுக்கே - அதற்காகவே, கவர்கின்றேன் - க்லேசப்படாநின்றேனென்கிறார். (கஉ)

வ்யா.—(நமனுமுற்கலனும்பேசு) பண்டுமுத்கலனென்பானொருவன் பாபப் ப்ரசரனாய் வுர்த்திக்குற நாளிலே தேதுவைதாநம்பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, “கர்ஷ்ணாய” என்றுகொடுத்தான்; பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலேயமபடர்வந்துநெருக்கி யமன்பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன்தான் இவனை யெதிர்கொண்டுஸம்பாவிக்க, “உன்னுடையபடர் என்னை நெருக்கிக் கொண்டு வர நீஸம்பாவி யாரின்றாய், இதுக்கு ஹேதுவென்” என்ன; “உன்னுடையப்ரபாவம் அவர்களுமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலே, ஒருக்கால்திருநாமத்தைச்சொன்னாய்காண்” என்றுஅத்தைப்ரசம்விக்க; இங்ஙனேப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமானவித்தைநரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவநந்தரம் அவ்விடந்தானே ப்ராப்யபூமியாய்த்தென்றுசொல்லிப்போருவதொருகதையுண்டு, அதையிங்கேசொல்லுகிறது. (நமனுமுற்கலனும்பேசு) முத்கலபகவாந் ஸத்காரத்துக்குஹேதுவென்னென்று சொல்ல, யமன் முன்பே திருநாமஞ்சொன்னாய்காணென்று சொன்னவிவ்வளவே யாய்த்துப் பிறந்தது. யமன்தனக்குப் பாவநமாகத் திருநாமத்தைச்சொன்னானல்லன், முத்கலபகவாந்கேட்கஅவனுக்குஉபதேசித்தா னல்லன், நாரகிகளைத் தன்கைசலிக்க நலிந்து இவற்றுக்குஇனிபோக்கடியீதென்றுசொன்னானுமல்லன், திருநாமஞ்சொன்னானொருவன். நரகம்புக்காணென்முதன்பதத்துக்குஹாரி வருகிறதோவென்றுசொன்னானித்தனை, “**केशवः केशवः केशवः केशवः केशवः**” “கிந்த்வயாநார்ச்சிதோதேவகேசவகிலேஸநாஸநஃ” என்று அவர்களை கர்ஹித்துச் சொன்னானுமல்லன். (நரகில் நின்றார்கள் கேட்க) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்துமீண்டு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டாருமல்லர், பாபத்தினுடைய பலாநுபவம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலேயாய்த்துக் கேட்டது. அப்போதுதானும் ஸமித்பாணிகளாய்க் கேட்டாருமல்லர், ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமஞ் செவிப்பட்ட வித்தனை

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.—(நமனுமித்யாதி) (சொல்லிப்போரு
வதொருகதையுண்டு) ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்திலே இதியேஷ்.

பாபம் பண்ணுகிற வேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவு மொருத்தர் திருநாமஞ் சொல்லுவாரில்லையோ, அப்போது கேளா தொழிவா நென்னென்னில்; அப்போது விஷய ப்ராவண்யத்தால் வந்த செருக்காலே செவிப்படாது, இப்போது துக்கா நுபவம் பண்ணுகிற வளவாய் ஆரோநல்வார்த்தை சொல்வா ரென்னுந்தசையாகையாலே செவிப்படுமே.

(நரகமேசுவர்க்கமாகும்) அந்தநரகந்தான் போகபூமியோ
டொத்து மாறிநினைப்பிடு மித்தனையிறே வேண்டுவது. “*विष्णु*
वैद्यं लोकांश्चैतन्निद्रां विद्वत्सुखं” “விபீஷணவாதேயம்ஹி லங்கை
ஸ்வர்யமிதம்க்ர்தம்” என்கிறபடியே - ராவண ஸம்பந்தத்தாலே
துஷ்ப்ரக்ர்திகளுக்கு ஸ்தாநமான லங்கையை ஸாத்விகர்க்கு ஸ்தா
நமாக்கிக் கொடுத்தாப்போலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்க
மாம்படி பண்ணுகிறான் நாமியோவென்னில்; (நாமங்கள்) திரு
நாமப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து. (நாமங்களுடைய நம்பி)
இத்திருநாமங்களையுடையவனாகையாலே புஷ்கலனு யிருக்குமவன்.
எல்லாநன்மைக்குந் தன்னைப்பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்கு மவனு
க்கும் ஏற்றத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கவற்று யாய்த்துத் திருநாம
மிருப்பது. “*देवनाय नमः*” “தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்”
என்றும், “பேராயிரங் கொண்டதோர் பீடுடையன்” என்றுஞ்
சொல்லக்கடவதிதே. “* நாரணன் தம்மனை நரகம்புகான்”
“*नारायणाय नमः-नारायणशब्दमात्रम्.*” (அவன தூரரங்க
மென்னது) இப்படி பூர்ணனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
தேசம் கோயிலென்னுமிவ்வளவுகிடர் இவனுக்குநேர்த்தி. நேர்த்தி
ஆல்யமாய் பலம்கனத்திருக்கச்செய்தேயும்இத்தைச் சொல்லவொ
ட்டாதபாபத்தின் கனமிருந்தபடியென். இப்படி திருநாமஞ் சொல்
லுவார் அருகிருக்க லாகாதென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்
றும் போகத்துரத்துவாரும், திருநாமஞ் சொன்னதுவே ஹேது
வாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந் தானிருப்பது. ஒருவனு
டைய அந்திமஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தையுபதேசித்து இத்தை
ச்சொல்லாயென்ன; அவனும் “ஆமாகில்சொல்லிப்பார்க்கிறேன்”
என்று இத்தை அநேகமுருச் சொல்லி அதுதன்னைச் சொல்லாதே
செத்துப்போனான். இரண்டும் அக்ஷரமொத்திருக்கச்செய்தேசொல்
லவொட்டிற்றில்லையிறே பாபபலம்.

துணைக்கதாநமானநரகம் ஸுனைக்கதா நமானஸ்வர்க்கமாகக் கூடுமோவென்ன; (மாதிரியித்யாதி.) நாமஸஹஸ்ரவாந், தஸ்மாத் தேவ: திருநாம ப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து என்றதே கீழ், அப்படி நாமியை யொழியவும் நாமமேரக்ஷக மென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நாரணன் தம்மன்னை இத்யாதி.) ஸாயஸஜ்ஜமும் - நாராயணஸப்தமாத்ர மென்றதுக்கடி “ஐரூஷ்ண-ஆர்த்தாவிஷ்ணு” இத்யாதி, நாட்டில் நின்றும் போகத்துரத்துவாரூமென்றது - கைசிக வர்த்தாந்தத்தைப்பற்ற, ஹிம்லிப்பார்-ஹிரண்யாதிகள்,

(அயர்த்துவிழ்ந்து) வகுத்தவன்திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷயப்ரவணராய்க்கொண்டு தலை கீழாக விழுந்து. “மறந்தே னுன்னை முன்னம்” என்றும், “യസ്സുസ്തௌ” “யந்மு ஹூர்த்தம்க்ஷணம்வாபி” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிதே.

(அளியமாந்தர்) திருநாமஞ் சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப்படைத்த அருமந்த மதுஷ்யர், “தாமுளரோ” என்கிறபாட்டையும், “நாவாயிலுண்டே” என்கிறபாட்டையுஞ்சொல்லிக்கொள்வது. (கவலையுள் படுகின்ற லென்று) துக்கத்தே யகப்படுவதே! என்று. (அதனுக்கே கவர்கின்றேனே) அதனுக்கேக்லேசப்படா நின்றேனென்கிறார். ஸகருபமான திருநாமஸ்பர்ஸத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள், துக்கபாகிகளாவதே! யென்றிதே இவர்க்லேசப்படுகிறது. அவதாரணத்தாலே—எனக்குக்கரைதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணாத படி ஸம்ஸாரிகள் துக்கம் எனக்கு ஆற்றப்போகிறதில்லையென்கிறார். கவலை - துன்பம். (கஉ)

பதின்மூன்றும்பாட்டு.— (எறியுநீர்) ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி ஹிதம் சொல்லுகைதான் அவர்களுக்கு அஸஹ்யமா மளவானவாதே, இவர்கள் துஷ்ப்ரகீர்த்திக ளென்று பாராதே துர்க்கதியைப் பார்த்து, ஸ்வகத மாக இவர்கள் ஸ்வரூபம் பகவதர்த்தமாயிருக்கிற படியை அறிந்திலர்களே யாகிலும், ஒருபாதியின்றியே வாயாலே “திருவரங்கம்” என்பார்களாகில் ஸம்ஸாரம் கரம்பெழுந்துபோமாகாதே! என்கிறார்.

எறியுநீர்வெறிகொள்வேலைமாரிலத்துயிர்களெல்லாம்
வெறிகொள்பூந்துளபமாலேவிண்ணவர்கோளையேத்த
அறிவிலாமனிசரெல்லாமரங்கமென்றழைப்பராகில்
பொறியில்வாழ்நரகமெல்லாம்புல்லெழுந்தொழியுமன்றே. ()

ப-ரை.—எறியும் - அலையெறியாநின்றன, நீர் - நீரையும், வெறிகொள்-புலால்நாற்றத்தையுமுடைத்தான, வேலை - கடலாலேசூழப்பட்ட, மாரிலத்துயிர்களெல்லாம் - மஹாபீர்திவியிலுள்ளசேதநரெல்லாரும்; வெறிகொள் - பரிமளத்தையும், பூ - செவ்வியையுமுடைத்தான, துளபமலை - திருத்துழாய் மாலையையுடையனான, விண்ணவர்கோளை - *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, ஏத்த - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கு, அறிவிலா - ஜ்ஞாநமில்லாத, மனிசரெல்லாம்-மதுஷ்யரெல்லாம், அரங்கமென்றழைப்பராகில்-வாய்ப்படைத்த ப்ரயோஜனம்பெற “திருவரங்கம்” என்றுசொல்லுவர்களானால், பொறியில்வாழ் - இந்தரியங்களுக்கு வசப்பட்டுநடக்கிற, நரகமெல்லாம் - ஸம்ஸாரமெல்லாம், புல்லெழுந்தொழியும் - கரம்பாய்ப்போமென்கிறார். (கங)

பதின்மூன்றும்பாட்டு.— (எறியுமித்யாதி) நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கிப் பதினொருபாட்டு பரோபதேசமாயிருக்க, இப்பாட்டு ஸ்வாதுஸந்தாந ரூபமாக அருளிச்செய்கிற விது ப்ரகரண விருத்தமென்று தோற்றுமாகையாலே அதுக்கீடாக அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளையித்யாதி.) ... (கங)

வ்யா.—(எறியுநீரித்யாதி) எறியாநின்றிருந்துள்ள நீரையு
டைத்தாய் அஸாதாரணமான கந்தத்தையு முடைத்தான கடல்
குழப்பட்ட மஹாப்ரதிவிபி லுள்ளசேதநவர்க்கமடங்கலும். “எறி
யுநீர்” என்கிறது - த்ரிபாத்விபூதியிலே அஸங்குசிதமாகவிருக்கை
க்கு யோக்யரான சேதநர். “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்
போலே” என்கிறபடியே, கூடாபிதமான நீர்வெள்ளத்துக் குள்ளே
யிருக்கிற ஸங்கோசந் தோற்றுகைக்காக. “வெறிகொள்வேலை” என்
றது-சாத்தின திருத்துழாயின் பரிமளத்தை அநுபவிக்கைக்கு யோ
க்யரான சேதநர் ஸமுத்ரத்தினுடைய துர்க்கந்தத்துக்கு இலக்கா
யிருக்கிற அநர்த்தம்தோற்றுகைக்காக. (மாரிலம்) பஞ்சாசத்கோடி
விஸ்தீர்ணயானப்ரதிவி. (உயிர்கள்) தேஹஸம்பந்தமற்றால் ஸ்ரீ
கௌஸ்துபம்போலே ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரியவிஷயமான வஸ்து கிட
ரொன்கை. (எல்லாம்) ஸ்வாதந்தர்யத்தையே முடிய நடத்தக்கடவ
தான தேவவர்க்கத்தோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களானமதுஷ்ய
வர்க்கத்தோடு வாசியற ஸகலசேதநரும்.

(வெறிகொள்பூந்து ளபமாலே விண்ணவர்கோனை யேத்த) பரி
மளத்தையுஞ் செவ்வியையு முடைத்தான திருத்துழாய் மாலையா
லே அலங்கர்தனா யிருக்கு மிருப்புக்குத் தோற்று நித்யஸூரிகள்
ஏத்துமாப்போலே இவர்களை யு மேத்த வாய்த்துக் கண்டது.
“ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” “ஸ்ரீஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய” என்றுஇனைய
பெருமானைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளையும் முதலிலே ஸ்ரீஷ்டித்தது
தன்னைய துபவிக்கைக்காக வாய்த்து.

இதுஜ்ஞாநப்ரதாநர் பெறும்பேறாயிருந்தது, அத்தனை யறிவி
ல்லாத கூடாத்ரஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டுமோ வென்னும் ஸங்கை
யிலே மேல்சொல்லுகிறது (அறிவிலாமனிச ரொல்லா மரங்கமென்
றழைப்பராகில்) மதுஷ்யஜநமத்திலே பிறந்துவைத்து அறிவின்றி
க்கே யிருந்தார்களாகிலும், திருவரங்கப்ராவண்யம்வேண்டா, உக்
திமாத்ரமே அமையும். “ஆகில்” என்றது - பாபப்ரகாரர்க்கு இது
தானும் லித்தியாதென்கை. (பொறியில்வாழ்நரகம்) இந்த்ரியங்க
ளுக்குக்குடிமக்களாய் வர்த்திக்கிற லீலாவிபூதி. எல்லா வவஸ்தை
யிலும் தப்பாதபடி தன்பக்கலிலேயகப்படுத்திக்கொள்ளவற் றுகை
யாலே, “பொறி” என்று-இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது(நரகம்)
அவிவேகிகளுக்கு நரகம் யமனுடைய தண்டல்; அறிவுடை
யார்க்கு நரகம் ஸம்ஸாரம். “நன்றுமஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்”
என்னக்கடவதிறே. (எல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே) லீலா
விபூதி கட்டடங்கத் தரிசாய்ப்போமிதே. ... (கட)

அ.—பதினாலாம்பாட்டு. (வண்டினம்) பிறர்முகம்பார்த்துச் சொல்லியும் தம்மிலே சொல்லியும் இப்படி ஹிதம் சொன்ன விடத்திலும் அவர்கள் விழுசராகையாலே அவர்களை வெறுத்து, அவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால்வந்த க்லேஸந்தீர கர்ப்பூரநிகரத்தை வாயிலே யிடுவாரைப்போலே கோயிலை யதுபவித்து, இப்படி தங்களுக்குச் சொல்லப் பார்த்தமா யிருக்க இத்தை அநாதரிப்பதே ! என்று அவர்களை உபேக்ஷாவசநத்தைப் பண்ணி இவர்பரோப தேசாந்நிவர்த்தராகிரார். இது ஸ்வாதுபவமா யிருக்க பரோப தேசமாகத் தலைக்கட்டுகிறது; ஸத்துக்களதுபவஜ்ஞாநம் பிறர்க்கு கர்த்தவ்யமாகக் கடவதிறே.

வண்டினமுரலுஞ்சோலைமயிலினமாலுஞ்சோலை

கொண்டன்மீதணவுஞ்சோலைகுயிலினங்கூவுஞ்சோலை

அண்டர்கோனமருஞ்சோலையணிதிருவரங்கமென்னு

மிண்டர்பாய்ந்துண்ணுஞ்சோற்றைவிலக்கிநாய்க்கிடுமினீரோ. ()

ப-ரை.—வண்டினம் - மதுபாநத்தாலே மதித்தவண்டிகள், “தாழைமடலாடுருஞ்சித்தவள வண்ணப்பொடியணிந்து யாழினிசைவண்டினங்கள் ஆளம்வைக்கும்” என்கிறபடியே, ஆளம்வைக்கும்-ஆளத்திவையாநின்ற உள்ள, சோலை- திருச்சோலைகளையுடைத்தாய், இனம்- இனமினமாக, மயில் - மயில்களானவை, ஆலும் - நர்த்தநம்பண்ணுநின்ற உள்ள, சோலை - சோலைகளையுடைத்தாய், கொண்டல் - மேகங்களானவை, மீது - மேலே, அணவும் - வந்துபடியாநிற்கும், சோலை - சோலைகளையுடைத்தாய், குயிலினம் - குயிலினங்களானவை, கூவும்- ஒன்றையொன்று அழையாநின்ற உள்ள, சோலை - சோலையையுடைத்தாய், அண்டர்- அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களுக்கு, கோன்-நர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், அமரும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, சோலை - சோலைகளை, அணி - ஆபரணமாகவுடைத்தான, திருவரங்கமென்னு - திருவரங்கம் என்றுவாயாற் சொல்லாத, மிண்டர்- நன்றிசெட்ட வர்களான மூர்க்கர், பாய்ந்து- மேல்விழுந்து, உண்ணும் சோற்றை-உண்கிற சோற்றை, விலக்கி - நீக்கி, நீர் - நீங்கள், அதை, நன்றியறியும் குணமுள்ள, நாய்க்கிடுமின் - நாய்க்கிடுங்கோ ளென்கிறார். (சச)

வயா.—(வண்டினமுரலுஞ்சோலை) கிண்ணகத்திலிழிவார்திரளாகவிழியுமாப்போலே மதுவெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரள் திரளாக வாய்த்துஇழிவது. கழுத்தேகட்டளையாகமதுபாநத்தைப்பண்ணி, புக்கத்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலும், தான் வாய்விடமாட்டாமையாலும் ஆளத்திவையா நிற்கு மாய்த்து. முக்தர் திரள்திரளாக பகவததுபவம் பண்ணி, போக்குவீடாகஸாமகாநம் பண்ணிக்களிக்குமாப்போலே, இவ்வூரில் திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்குமென்கை. (மயிலினமாலுஞ்சோலை) வண்டுகளுடையத்வரியைக்கேட்டும்சோலையின்பகமையைக்கண்டும்வர்ஷாவில் மேகங்களாக நினைத்து இனமினமாக மயில்களானவை ஸஸம்ப்ரமநர்த்தம் பண்ணுநிற்கும். ஆலுதல்-ஆடுதலும், களித்தலும்.

(அண்டர்கோனமருஞ்சோலை)வண்டு மயில்கொண்டல்குயில்
இவற்றோபாதி இவனுஞ் சோலைப்பரப்பையும் போக்யதையையுங்
கண்டு விடமாட்டாதே கிடக்கிறனாய்த்து. ரக்ஷயபூதரான ஸம்ஸா
ரிகளுக்கு ப்ராப்யமானவோபாதி ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனுக்கும் ப்ரா
ப்யமாய்க்காணு மித்தேசமிருப்பது. (அண்டர்கோன்) அண்டாந்
தர்வர்த்திகளை நிர்வஹிக்கைக்காக வென்னுதல்; பரவ்யூஹவிபவ
ஸ்தாநங்களை விஸ்மரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்னு
தல். (சோலையணிதிருவரங்கம்) சோலையை ஆபரணமாக வுடை
த்தான கோயிலென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானகோயி
லென்னுதல். (திருவரங்கமென்னுமிண்டர்) அவன் தங்களுக்காக
வந்து கண்வளராரிற், அவனிருந்ததேஹத்தை வாயாலேசொல்
லவுங்கூடமாட்டாத மூர்க்கர். மூர்க்கராகிருர் - விழுக்காடறியாத
வர்கள்.அதாகிறது-நரகவாஸம் கர்ப்பவாஸம் முதலானவைபிடரி
யைப்பிடித்துக்கொண்டுநிற், கேவலம் தேஹபோஷண பரரா
யிருக்குமவர்கள். (பாய்ந்துண்ணுஞ் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடு
மினீரோ)திருவரங்கமென்னமாட்டாத மூர்க்கராயிருப்பார்ஜீவிக்கி
றது வழியல்லாவழியே அபஹரித்து ஜீவிக்கிறார்க ளித்தனை, அத்
தை விலக்கி நாய்க்கிடுங்கோள். தங்களை யுத்தேசித்து வந்து கண்
வளர்ந்தருளுகிற அந்த உபகாரத்தை யறியாத கர்தகநர் ஜீவிக்கிற
ஜீவநத்தை விலக்கி ஒருநாள் ஒருபிடிசேரறிட்டவன் வாசலைப்பற்
றிக்கிடக்கும் அத்தனைகர்தஜ்ஞமானநாய்க்கிடுங்கோள். இதுதான்
“யோஸாதுப்யோர்
த்தமாதாய ஸாதுப்யஸ்ஸம்ப்ரயச்சதி” என்னும் நிர்வாஹகரைக்
குறித்திறே சொல்லிற்று. (கச)

பதினொன்பாட்டு. — (வண்டித்யாதி) இரண்டாமர்த்தத்தில் “அண்டர்கோன்” என்று நித்யவிபூதியோகம் சொன்னது - வ்யூ ஹவிபவஸ்தாநங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இரண்டாமர்த்தத்துக் குச்சோலையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரத்துக்காபரணமான வென்ற படி, நிர்வாஹகரைக் குறித்தென்றது - திருமங்கையாழ்வார்போல் வாராயென்றபடி. (கச)

அ.—பதினஞ்சாம்பாட்டு. (மெய்யர்க்கே) முதல்மூன்றுபாட்டாலே ஸ்வலாபத்தைப்பேசி, அநந்தரம் பதினொருபாட்டாலே பரோபதேசம்பண்ணி, அதுதன்னைஸ்ஸாரிகள்ஸ்வீகரியாமையாலே அவர்கள் பக்கல் நின்றும் கால்வாங்கினாராய்நின்றார்-கீழ்;இவர்களிலே அந்யதமனாயிருந்துள்ளவென்னைப் பரோபதேசம்பண்ணவல்லேனும்படி ஸ்வவிஷயத்தில் ஸம்சயநிவர்த்திமுதலாக பரம்பக்தி பர்யந்தமாகப்பிறப்பிப்பதே! யென்று, பெரியபெருமாள்தமக்கு நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின மஹோபகாரத்தை மேல்பத்துப்பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார்.இதிறே க்ர்தஜ்ஞருடையஸ்வபாவமிருக்கும்படி.“என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்” என்னுந்நிற்பர்களிறே.இப்பாட்டில் அத்வேஷம்பிறந்தவளவிலேதன்படிகளையெல்லாங் காட்டிக்கொடுக்குமென்றும், தானு மொருவனுளன் என்றறிந்தவளவிலே ஸம்ஸய நிவர்த்தியைப் பண்ணிவைக்குமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை எனக்கு அத்வேஷம் பிறந்தவளவிலே காட்டித்தர அதுபவிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

மெய்யர்க்கேமெய்யனாகும்விதியிலாவென்னைப்போலப்
பொய்யர்க்கேபொய்யனாகும்புட்கொடியுடையகோமான்
உய்யப்போமுணர்வினார்கட்கொருவனென்றுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பாடறுத்துத்தோன்றாமழகனூரங்கமன்றே, (கரு)

ப-ரை.—புட்கொடியுடையகோமான்- பெரியதிருவடியைத்வஜமாகவுடையஸ்ர்வஸ்வாமியானவன், என்னைப்போல - என்னைப்போன்ற, மெய்யர்க்கு - அத்வேஷமுடையவனுக்கு, மெய்யனாகும் - மெய்யனாயிரா நின்றான்; என்னைப்போல-என்னைப்போன்ற, பொய்யர்க்கு-விமுகரானார்க்கு,பொய்யனாகும்-பொய்யனாயிராநின்றான்; உய்யப்போ முணர்வினார்கட்கு-உஜ்ஜீவிக்கும் வகை தேடவேணும் என்னும் அறிவுபிறந்தவர்களுக்கு,ஒருவனென்றுணர்ந்தபின்னை-ஸ்ர்வேச்வர னொருவனுளனென்கிற ஜ்ஞானம்பிறந்த பின்பு, ஐயப்பாடு-தானே ப்ராப்யனும் விரோதியைப்போக்குவானும் என்கிறவிஷயத்திலுண்டான ஸந்தேஹத்தை, அறுத்து - அறுத்துக்கொண்டு, தோன்றும் - தோன்றுகின்ற, அழகனார் - அழகியவடிவுபடைத்தவனுடையதேசம், அரங்கம்-கோயிலென்கிறார். (கரு)

வ்யா.—(மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்) இங்கு “ மெய் ” என்று சொல்லுகிறது - பொய்தவிர்ந்தமாத்ரமானவத்வேஷத்தை யாய்த்து. இவன்பக்கலுள்ளது அத்வேஷமானாலும்அவன் இவன்பக்கலிருக்கும்படி யென்னென்னில்; (மெய்யனாகும்) மெய்யானபரிமாற்றமுடையார் திறத்திலிருக்கக்கடவ படிகளை இவன்பக்கலிலேயிருக்கும். அதாகிறது - தன்படிகளை யடங்க இவனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும்.

பதினஞ்சாம்பாட்டு.(மெய்யர்க்கேயித்யாதி)(பரோதேசம்பண்ணவல்லேனும்படி)என்றவநந்தரம்“பண்ணினான்”என்று கூட்டுவது.

இரண்டிடத்திலும் ஸப்தமொத்திருக்க இது அர்த்தமாகிற படி யெங்ஙனே யென்னில்; குணப்ரகரண மாகையாலும் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனுக்கு இதோரோற்றமாகச் சொல்லவொண்ணுமையாலும், இம்மாத்ரமே பற்றாசாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமுண்டாகையாலும், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே இதுக்குமேல் வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷண யிருக்கையாலும், இதுதான் ஸம்ஸாரிகளிலே சிலர்க்கு ஸம்பாவித மாகையாலும், ஈஸ்வரனுக்குக்குற்றமல்லாமையாலும், ஸப்தத்தைநெருக்கியே அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். இன்னம் கண்ணழிவற்ற மெய்யராய்ப் பரிமாறுவார் நித்யஸூரிகளேயாகையாலும், அந்தமெய் ஸம்ஸாரிகள்பக்கல் ஸம்பவியாமையாலும், இனித்தான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ள தொன்றாலே பேராகவேண்டியிருக்கையாலும், “ஐஞ்ஞ ஷீஸ்யஸூரீ” “மிதர்பாவேந ஸம்ப்ராப்தம்” என்கிற தர்மிக்ரஹகப்ரமாணத்தோடு சேருகையாலும், இதுவே அர்த்தமாகவேணும். இந்த அத்வேஷத்தைஸாதநமாக்க வொண்ணாதிதே சேதநனாகையாலே. இந்தருசி ஸ்வரூபார்த்தர்ப்பூதமாகையாலும் அநுபவ வேளையிலே யுள்ளதொன்றாகையாலும் ஸாதநமாகமாட்டாது.

(பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்) மெய்யென்று பேரிடலாவ தொருபொய் இவ்வாச்யத்திலினியுண்டாகமாட்டாதென்றுதோற்றினால் பின்னை கண்ணநீரோடே யாய்த்துக் கால்வாங்குவது. ஸர்ப்பதஷ்டனை நெற்றியைக்கொத்திப் பார்த்தால் பசையிலையாகில் மர்தனென்று மீளுமோ பாதி, இவன்பக்கல் ஜீவநஹது வில்லையென்று ஈடுபாட்டோடே யாய்த்து மீளுவது. “மெய்யர்க்கே” என்கிற அவதாரணத்தாலே- அத்வேஷமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. “பொய்யர்க்கே” என்கிற அவதாரணம்- மெய்க்குப்ரஸங்கமில்லாத பொய்யரைச் சொல்லுகிறது. மெய்யென்று சொல்லுகிறது - ஸத்யத்தை. ஸத்யமென்கிறது - பகவத் விஷயத்தைப் பற்றின வறிவை.

குணப்ரகரணமாகையாலுமென்றது - ஸம்ஸயநிவர்த்தி முதலாகபரமபக்திபர்யந்தமாக உபகரிக்கிற ஒளதார்யகுணப்ரகரணமாகையாலு மென்றபடி. நித்யஸூரிகளேயாகையாலு மென்றது - நித்யஸூரிகளே ஆகையாலே என்றபடி. மெய்யென்றுபேரிடலாவது ஒரு பொய்யென்றதுக்கு-“நன்மையென்று பேரிடலாவது-ஒரு தீமையுங்காணாதே” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யத்துக்கு ஜீயரூளிச்செய்தவதுவே அர்த்தமாகக்கண்டுகொள்வது.

“பொய்” என்று சொல்லுகிறது-பகவத் வ்யதிரித்தமான பதார்த்தங்களை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தை. மெய்யர்க்கு மெய்யனாய்ப் பொய்யர்க்குப்பொய்யனாய்ப் போந்தமை யெங்கேகண்டோ மென்னில்; (என்னைப்போல) நான் நெடுநாள் தன்பக்கல் வைமுகம் யம் பண்ணிப் போந்தவிடத்தில் என்னைக் கிட்டமாட்டாதே நின்றான்; எனக்கு அத்வேஷம்பிறந்தவளவிலே மேல்விழுந்து விஷயீகரித்தான்; இவை யிரண்டும் என்பக்கலிலே கண்டேன். (விதியிலாவென்னை) அவனுடையசீலமிதுவாயிருக்க அநாதிகாலம் விஷயாந்தரப்ரவணஞாய் பகவத்விஷய விமுகனாய்ப்போந்த பாக்யஹீநனென்று முன்பிழந்த இழவுக்கு வெறுக்கிறார். “பழுதேபலபகலும் போயின” என்று-பெற்ற பேற்றிற் காட்டில் இழந்தஇழவே மேற்படும்படியிறே இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்படியிருப்பது. “ஸ்வஸ்தி” “நிந்திதஸ்ஸவஸேஸல்லோகேஸ்வராத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே” என்னக்கடவதிறே. இப்படி மெய்யென்று பேரிடலாவதொரு பொய்யைக்கொண்டு விஷயீகரிக்கிறவன்றான் ஆளில்லாதானொருவனோ வென்னில்; (புட்கொடியுடையகோமான்) மெய்யான பரிமாற்றத்தையுடையா ரநேகருடைய பழிகளை ஒருவன் செய்யவல்லவனும்படி சமைந்தாரநேகரையுடையானொருவனாய்த்து. “கொடி” என்று- “சுஸ்ப்ஷாஸுஸஸ்” “தாஸஸஸகாவாஹநம்” இத்யாதிக்கு உபலக்ஷணம். “ஸ்வஸ்தி” “நிவாஸஸ்யயா” இத்யாதி. (கோமான்) * அயர்வறுமமரர்கனதிபதியாகையாலே மேனாணிப்பையுடையனாயிருக்குமவன். ஸம்பந்நராயிருக்குமவர்களேயாகிலும் தநலோபத்தாலே ஒருகாச விழுந்தவிடத்தே போய்த் தேடாநிற்பர்களாய்த்து. தந்தாம் வஸ்துவை விடமாட்டாமையாலே.

(உய்யப்போமுணர்வினார் கட்டு) கீழ்-பொய்யிலே வ்யவஸிதராய்நின்றநிலையில்நின்றும் கால்வாங்கி நாம்உஜ்ஜீவிக்கும் ப்ரகாரமேதோவென்று வெளிச்செறிப்பையுடையவர்களுக்கு. ஈதொழிய முடியப்போ முணர்வுண்டுபோலேகாணும். “ஹிஸஸ்தி” “புத்திராஸாத்ப்ரணஸ்யதி” என்னக்கடவதிறே. உய்யப்போ முணர்வாகிறது - யாதர்ச்சிகமாக விளைந்ததொரு ஸ்கந்தமடியாக, நாமார் நாம்நின்றநிலையேதென்றும், மேல் நமக்குப்போக்கடியே தென்றும் பிறக்கு முணர்வு. (ஒருவனென்றுணர்ந்தபின்னை) ஈஸ்வரனு மொருவனுள்ளென்று அறிவுபிறந்த பின்பு. கேவலதேஹமேயன்று உள்ளது, தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மாவுண்டு, அவனுக்கு ஸ்வாமியாயிருப்பா னொரு ஈஸ்வரனுமுண்டு என்னும் அறிவுடையார்க்கு.

“என்னைப்போல” என்றத்தைப்பற்ற (எனக்கத்வேஷமித்யாதி. இழந்தஇழவே மேற்பட்டிருக்குமென்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்வஸ்தி - நிந்தித இத்யாதி.)

(ஐயப்பாடறுத்துத்தோன்றும்) ஈஸ்வரஸத்பாவத்தையிசையாதநாளிறே இவனுக்கு ஸம்ஸயமுள்ளது. தானேப்ராப்யனென்னுமிடத்திலும், தானே விரோதி போக்குமென்னுமிடத்திலுமுண்டான ஸம்ஸயங்களை யறுத்துக்கொண்டு வந்துதோன்றும். இவனுக்கு ஸம்ஸய நிவர்த்தி பண்ணுவது எத்தாலேயென்னில்; (அழகன்) “శిష్యస్తீఁంఞాధిమూఁత్యైం ద్రుష్ణమ్” “ஸிஷ்யஸ்தேஹம்ஸாதிமாம்த்வாம்ப்ரபநம்” என்று அர்ஜுநனுக்கு உபதேசத்தாலே ஸம்சயத்தை யறுத்தா நத்தனை, அளவில்லாதார்க்கு அழகாலே ஸம்ஸயத்தை யறுத்துக்கொண்டு வந்து, தோன்றும்-ப்ரகாஸிக்கும். “திருமேனியடிகளுக்கு” என்றும், “கண்டவாற்றற்றனதேயுலகென நின்றான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-கண்டபோதே ஸர்வாதிகவஸ்துவென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியிறே திருவடிவுதானிருப்பது. (ஊரரங்க மன்றே) இவ்வழகு ஒருதேஸவிஸேஷத்திலே போனால்ன்றோ அது பவிக்கலாவதென்ன; அதுவேண்டா, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே கோயிலிலே அதுபவிக்கலா மென்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை, நத்தம்கோயில் என்னும்படியாயாய்த்துக் கோயிலில் நித்யஸந்நிதியிருப்பது.

(கடு)

சூதனாய்க்கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்
மாதராரகயற்கணென்னும்வலையுட்பட்டமுந் துவேனைப்
போதரோயென்றுசொல்லிப்புந்தியிற்புகுந் துதன்பால்
ஆதரம்பெருகவைத்தவழகனூரரங்கமன்றே.

ஷட்விம்ஸகஸீஸ்வரனென்ற விடத்திலே “శంషడింశకవిత్యహ
 స్పష్టవింశతాహః” “தம்ஷட்விம்ஸக மித்யாஹஸஸப்தவிம்ஸந்த
 தாபரஃ”. இத்யாதி. வடிவழகுஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாஸகமானாப்போ
 லே ப்ராய்ப்ரபகவிஷயமான ஸம்ஸயத்தையும் அநுவர்த்திப்பி
 க்கு மென்று, “திருமேனியடிகளுக்கு” இத்யாதி வாக்யங்களுக்கு
 தாத்பர்யம். (கரு)

யகப்பட்டு, அழுந்துவேளை - அழுந்திக்கிடக்கிறவென்னை, போதரோயென்று சொல்லி - வாவென்று சொல்லி, புந்தியுள்புகுந்து - என் மநஸ்ஸிலேவந்துபுகுந்து, தன்பால்-தன்விஷயத்திலே, ஆதாரம்பெருகவைத்த - அன்பை மிகவும் பெருகப்பண்ணின, அழகன் உளர் - அழகைநீருபசமாக வுடையவனுடைய தேசம், அரங்கமன்றே - கோயிலன்றோ வென்கிறார்.

(சூதனாய்க்கள்வனாகி) தம்முடைய பூர்வவர்த்த மருளிச்செய்கிறார். சூதாவது - பஸ்யதோஹரத்வம். களவாவது-பரத்ரவ்யத்தை யென்னதென்றிருக்கை. ப்ரமாண விஷயமான வர்த்தத்தையிலேயென்கை. இனிகாஷ்டாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும், ரத்நாபஹாரம் பண்ணினவனுக்கும் அபஹாரமொத்திருக்க, த்ரவ்யவைஷம்யத்தாலே தோஷமும் நெடுவாசி பட்டிருக்கும்; சண்டாள த்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் வவிஷ்டத்ரவ்யத்தை அபஹரித்தார்க்கும் த்ரவ்யம் ஒன்றானாலும் ஸ்வாங்களுடைய வைஷம்யத்தாலே தோஷம் நெடுவாசி பட்டிருக்கும். இத் த்ரவ்யம் ஸ்ரீ கௌஸ்துபம்போலே ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்ப்ர்ஹணீயமான ஆத்ம த்ரவ்யம், உடையவனும் ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே தோஷத்துக்கு அவதியில்லையென்கை. ஆக, களவாகிறது - ஈச்வர சேஷமான வாத்மவஸ்துவை “என்னது” என்றிருக்கை. சூதாவது-பஸ்யதோஹரத்வம். அதாவது - ஸத்வர்த்தனா யிருப்பானொருவன் பரஸேஷமாய்க் கொண்டு ஆத்மஸ்வரூபமுண்டு, ஸேஷியான ஈஸ்வரனுமுண்டு, தர்மா தர்மங்களு முண்டென் றிருந்தால், அவை யெல்லாம் பொய்காணென்று அவனை விப்ரலம்பித்துத் தன்படியாக்கிக் கொள்ளுகை. அகவாயில் நினைவுஇதுவானால் பின்னையி துக்கு வர்த்தகரா யிருப்பாரோடேயிறே ஸஹவாஸம்பண்ணுவது (தூர்த்த ரோடிசைந்தகாலம்)ப்ராப்தனான ஸர்வேஸ்வரனைவிட்டு அப்ராப்த விஷயங்களிலே அதிப்ரவணரோடே பொருந்திப்போந்தகாலம். இப்படிப் போந்தகாலத்தை ஸ்மரிக்கையுங்கூட அஸஹ்யமாயிருக்கிறதாய்த்துஇவர்க்கு. இப்படி அநர்த்தப்பட்டுப் போந்தகாலத்துக்குத் தொகையில்லை கிடர்.

பதினாறம்பாட்டு.—(சூதனாயித்யாதி) பரத்ரவ்யத்தை யென்னதென்றிருக்கையாவது - பகவதீயமான வாத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருக்கையென்று விவகரித்து, அதினுடையக் கொளர்யத்தை ஸத்ர்ஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (இனி காஷ்டாபஹார மித்யாதி.) “ॐ”-தர்ணகாஷ்டாபஹரோண”இத்யாதி. தூர்த்தரோடிசைந்து மாதராரகயல்கணென்று வலையில்பட்டு அழுந்துவேளையென்னுதே, “காலம்” என்று விஸேஷித்ததுக்கு தாத்பர்யம் (இப்படி பொருந்தினுலித்யாதி.) ஆனால் போது என்னுதே, “காலம்” என்பானென்னென்ன; நிருபபதகாலஸப்தம் காலதைர்க்ய பரமா கையைப்பற்றவென் றருளிச்செய்கிறார் (இப்படி அநர்த்தப்பட்டித்யாதி.)

ஆத்மாவுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வரூபம் வைஷ்ணவ ஸஹவா ஸமேயா யிருக்க, அநர்த்தஹேதுவான ஸ்வபாவத்தை யுடைய வர்களோடே காலத்தைப் போக்குவதே. பாகவத ஸஹவாஸம் பகவத் விஷயத்தோடே மூட்டிவிடுமோபாதி, விபரீதருடைய ஸஹவாஸம் விஷயப்ராவண்யத்தோடே மூட்டிவிடுமிதே. (மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேனை) ஸ்த்ரீகருடைய கயல்போலே முக்த்தமாயிருந்துள்ள கண்ணுகிற வலையிலே யகப்பட்டுக் கால்வாங்கமாட்டாத வென்னை. ஜாதிமாத்ரமே பற்றா சாக மேல்விழுமதொழிய ஜந்மவர்த்தங்க ளாராயவறியான், கண்ணினுடைய ஆகர்ஷகமே யறியு மித்தனை. அகவாய்மயிர்க் கத்தியா யிருக்க இவனையொழியத் தங்களுக்குச்செல்லாமை தோற்றும்படியாபாய்த்துப் பார்ப்பது. “கண்” என்றுபேராய்வலையின் கார்யமே யாய்த்துபலிப்பது. அதுதானும் மணிவலையிதே. கண்ணுக்குள்ளே மணியுமுண்டிதே; அதைப்பற்ற “வலை” என்கிறது. புறம்பு கால்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்ணைக்காட்டி, தாம் கிட்டாதே அகலாநிற்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்களோடே கலந்தானாய்த்து. அதுக்கடி, கிட்டினவன்று அபினிவேஸத்தோடே போகோப கரணங்களைக் கொண்டிழிந்த விவன் தனக்கு ஸநாந்யங்கொண்டு புறப்படவேண்டும்படி யிதே அதின் தண்மையிருப்பது. இவன்றான் அவிவேகியாகையாலே அகவாயாராயமாட்டாதேவாய்கரையிலேயழிந்தினோவுபடாநிற்கும். (வலையுள்பட்டமுந்துவேனை) மீண்டு கால்வாங்கவொண்ணாது, அதுதன்னில் அநுபாவ்யமொன்றில்லை, கிடந்து உழைக்குமித்தனை. விஷயப்ராவண்யத்தால்வித்தித்தது க்லேசமே யாய்விட்டது. இவ்வோவிஷயங்களிலே யகப்பட்டுக்கால் வாங்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு, பெரியபெருமாள், ஆழ்வீர், நீர் நினைத்திருப்பதென், ஆசைப்பட்டிருப்ப தென்னென்ன; இப்படி யென்னை நோவுபடுத்தின கண்ணை ஒருதார்மிகன் கொண்டு வந்து காட்டுமாகிலாமிதே யென்றுகண்ணழகியாரை யுகப்பேனென்ன; “கண்ணின் வாசியறிந்தார்” என்றுதிருத்திரையைவிட்டு நின்று திருமுகத்தைக் காட்டினான். * உயிர்க்கெல்லாம் தாயா யளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்களைக் காட்டி யருளி, ஆழ்வீர்! நீர் ஆசைப்பட்ட கண்ணுடையார் இங்கே காணும், இங்கே பாரீரென்ன;

“தூர்த்தரோடு” என்றதுக்கு வாஸநை (ஆத்மாவுக்கித்யாதி.) வலையின் கார்யமின்னதென்று உபபாதநம் (புறம்பித்யாதி.) (அது கிட்டின) இத்யாதிவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம் - ஸ்வதோஷந் தங்களுக்கு அவிதிதமாகையாலே அதில் நிற்பர்களுன்றபடி.

“இவைசிலகண்களிருந்தபடி யென்” என்று தாம் முன்பு அதுபவித்தகண்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்கையாலே இவருடைய நெஞ்சு விஷயந்தரங்களில் நின்றும் மீண்டது. “ராமகமலபத்ராஷு ஸ்ஸர்வஸத்வமநோஹரஃ | ரூபகாஷீஜ்யஸ்ப்ஷ்ணுஃ | ஸ்ருஸுத்ஸநகாஜ்ஜீ” “ராமகமலபத்ராஷு ஸ்ஸர்வஸத்வமநோஹரஃ | ரூபகாஷீஜ்யஸ்ப்ஷ்ணுஃ | ஸ்ருஸுத்ஸநகாஜ்ஜீ” “ராமகமலபத்ராஷு ஸ்ஸர்வஸத்வமநோஹரஃ | ரூபகாஷீஜ்யஸ்ப்ஷ்ணுஃ | ஸ்ருஸுத்ஸநகாஜ்ஜீ”

(புந்தியுள்புகுந்து) இவ்வளவிலே விலக்குகைக்குபரிகரமில்லாதபடிநினைவுக்குவாய்த் தலையைப்பற்றினான். நாம்புகுமிடத்தில் இவர்க்கு விலக்காமையுண்டாயிருந்ததென்று இதுவே பற்றாசாக விவர்த்தியுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தானென்றுமாம். புகுந்து செய்ததென்னென்னில்; (தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த) அப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணிப்போந்த ஆதரம் தன்பக்கலிலே யாம்படியாகப் பண்ணினான். பாழிலேபாய்கிறநீராப் பயிரிலே வெட்டிவிட்டாப்போலே ஆதரத்தை ஸப்ரயோஜநமாக்கினான். (பெருக) “அதனில்பெரிய” என்னுமாப்போலே அதுபாவ்யான தன்னளவன்றிக்கே பெருகும்படியாக வைத்த. இதுக்கடியாகத் தந்தலையிலொன்றுங் காணாமையாலே ஈதொருதண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தானத்தனை கிடொன்கிறார். இப்படி ஆதரத்தைக் கரைபுரளப் பண்ணின பரிகரமேதென்னில்; (அழகன்) “பேரமர்காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி” என்னக்கடவதிதே. பக்தி வர்த்தகமான கர்மஜ்ஞாநஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்துஇவர்க்குவடிவழகு. இவர்க்கு ஸம்ஸயத்தை அறுக்கைக்கும், ஆதரத்தைப் பெருக்குகைக்கும், ஸாமக்ரி ஒன்றேயாய்த்து. (அழகன்) அழகையே நிரூபகமாகவுடையவன். (ஊராரங்கமன்றே) இவர் திருவுள்ளத்தில் புகுருகைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷா யிருந்தவனூர்கோயிலென்கிறார். பரமபதம் கலவிருக்கை யென்னும்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம். ருசிபிறந்தபோது புக்கதுபவிக்கலாம் தேஸமிதேயிது. ... (கசு)

அ.—பதினேழாம்பாட்டு. (விரும்பி) கீழ் - ஆதரம் பெருகினபடிசொல்லிற்று; இதில் - அகவாயில் ஆதரம் விளைந்து புறவாய்கட்டழியாமலிருக்கையன்றிக்கே, சக்ஷராதிகரணங்களும் தன்னைக்கண்டுசேதநஸமாதியாலே களிக்கும்படி பண்ணினானென்கிறார்.

விரும்பினின்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன்மதியொன்றில்லை
இரும்புபோல்வலியநெஞ்சமிறையிறையுருகும்வண்ணம்
சுரும்பமர்சோலைசூழ்ந்தவரங்கமாகோயில்கொண்ட
கரும்பினைக்கண்டுகொண்டென்கண்ணினைகளிக்குமாறே. (கசு)

(நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேஸம்) என்றத்தால் பலிதம் (ருசிபிறந்தபோதுதித்யாதி.) (கசு)

ப-ரை.—விரும்பி - ஆதரத்தோடே, நின்று - ஒருபடிப்பட நின்று, ஏத்த மாட்டேன் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதவனாய், விதியிலேன் - அஞ்சலிபந்தம் முதலிய காயிகவ்யாபாரங்கள் பண்ணாதவனாய், மதியொன்றில்லை-ஸர்வேச்வர நெருவனுள்ளென்று அறியாதவனாய், இரும்புபோல்-இரும்பைப்போலே வலிய - பலிஷ்டமான, நெஞ்சம் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது, இறை யிறை-கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், உருகும் வண்ணம் - உருகும்படிக்கீடாக, சுரும்புவண்டிகள், அமர் - பொருந்தியிருந்துள்ள, சோலைசூழ்ந்த-சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், மா-ச்லாக்யமான, அரங்கம் - திருவரங்கத்தை, கோயில் கொண்ட - வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டிருக்குமவனாய், சுரும்பினை - சுரும்பு போலே ரஸாவஹனானவனை, இணை - ஒன்றுக்கொன்றொப்பான, என்கண்-என்கண்கள், கண்டுகொண்டு - பார்த்தவண்ணமாய், களிக்குமாறே - களித்துப் போரும்படி யென்னென்று ப்ரீதராகிரார். (௧௭)

வ்யா.—(விரும்பிநின்றேத்தமாட்டேன்) மனோ வாக்காயங்களுடைய பூர்வவர்த்தத்தையருளிச்செய்கிரார். விஷயம் விலக்ஷணமானால் அத்யாதரத்தோடே வ்யவஸிதனாய் நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேணுமிதே, அதுசெய்யமாட்டிற்றிலேன். “स्वस्त्वस्वस्वस्व” “ஸோஹம்ஸ்துதௌ நசஸாமர்த்த்யவாந்” என்னுமாப்போலே பகவத்விஷயத்தைப்பேசவென்றால் வாகிந்த்ரியத்துக்கு ஸக்தியில்லை, வ்யதிரித்தவிஷங்களைப்பேசவென்றால் ஆதரமுண்டாய் ஸக்தியுமுண்டாயிருக்கும். வாக்வ்யாபாரம்புறம்பேயானாலும்காயிகவ்யாபாரங்களில் நம்பக்கல்பண்ணிற்றேதேனுமுண்டோவென்னில்; (விதியிலேன்) “अद्विष्टा” “விதிர்விதாநம்” என்கிறபடியே காயிகவ்யாபாரத்தைச் சொல்லுகிறது. உன்னை யுத்தேஸித்து உன்பக்கலநுகூலமாக விதுக்கு முன்பு கையால் ஒன்றுஞ்செய்திலேன். “अज्ञाना” “ஸாஜிஹ்வாயா ஹரிம்ஸ்தௌதி” என்கிறவதுவும், “अज्ञाना” “யௌதத்பூஜாகொளகொள” என்கிறவதும், புறம்பேதப்பிற்றுகிலும்நெஞ்சாலேதான்நம்மை நினைத்தீரோவென்ன; (மதியொன்றில்லை) உன் வாசியறியாதொழிந்தால் நீயொருவனுண்டென்றிருக்கு மறிவுங் கூடஇல்லை. உன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுள்ளபடியறியக்ஷமனாயிருப்பன்; உன்னளவில்வந்தால் உன்ஸத்பாவத்திலும்ஜ்ஞாநமில்லை. “अज्ञाना” “अज्ञाना” “அஸத்ப்ரஹ்மேதி வேதசேத்-அஸந்நேவஸபவதி” என்னக்கடவதிதே. “अज्ञाना” “வித்யாந்யாஸரிப்பநைபுணம்.”

பதினேழாம்பாட்டு.—(விரும்பியித்யாதி.) (ஸத்பாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை) என்கைக்கு, இது இல்லாவிடிவ்ருமநர்த்தமேதென்ன; (அஸத்ப்ரஹ்மேதீத்யாதி.) ப்ரஹ்மவேதநமில்லாததுகொண்டு “अज्ञाना” “அஸந்நேவ” என்று அவதரிக்கிறதென், அல்லாதபதார்த்தவிஷயஜ்ஞாநமுண்டேயென்ன; (अज्ञाना-வித்யாந்யேத்யாதி.)

இப்படிமநோவாக்காயங்களை அந்யதாவாகக் கார்யங்கொண் டராகில், ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை மேலேதிருத்திக் கொள்ளுகிறோ மென்ன; (இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்) தேவரீர்க்குத் திருத்திக் கொள்ளுகைக்கு யோக்யதையில்லை. இரும்பாகில் அக்ரியாலே நிமி ர்த்துக்கொள்ளலாம்; இது ஒருபடியாலும் திருத்த வெண்ணுதென் கை. இதுக்குமுன்பு-பூர்வாவஸ்தையில்தாம்நின்றநிலையை யருளிச் செய்தாராய், இதுக்குமேல்-அத்தலையில்ப்ரபாவஞ்சொல்லுகிறார்(இ றையிறையுருகும்வண்ணம்) இவ்வன்மையோடே முடிந்து போகா தபடி இப்போதுஎன்மநஸ்ஸை சிதிலமாம்படிபண்ணினான். கடிந ஸ்தலத்திலேவர்ஷித்தால் கடிந்யமடங்க நெகிழ்ச்சிக்குறுப்பாமாப் போலே, விஷயாந்தரத்தாலே மநஸ்ஸு அதிகடிநமானுலும்சிதில மாம்படி வயிரவுருக்காயிறே பகவத்ப்ரபாவமிருப்பது. (கரும்ப மரித்யாதி) உருக்கினவிஷயந்தானிருக்கிறபடி. வண்டுகள்பொருந்தி விடமாட்டாத சோலை; பரிமளம் படிந்தாப்போலே தன்னிலே பிறந்ததென்னும்படியாயாய்த்து வண்டுகள்படிந்து கிடக்கும்படி. ம துமாநிலிறே அது கால்வாங்குவது. மதுமாறுவது செவ்விமாநிலி றே. ஆக நித்யவஸந்தமான சோலையென்கை. சோலையின்போக்யதை புரணியென்னும்படியாயாய்த்து ஊரில்போக்யதை யிருப்பது. பரம பதத்தோபாதி ஸ்லாக்யமான கோயிலாகக் கொண்டான். (கரும் பினை) “கரும்பு” என்றது-கைதொட்டால் பிசகுநாறாதேயிருக்கும் போக்யமான வஸ்துவை. ப்ராப்தமுமாப் ஸுஸீலமுமா யிருக் கச்செய்தேயும்போக்யதையாய்த்துமிக்கிருப்பது; “கன்னல்” என்னு தொழிந்தது-பாகவிஸேஷத்தாலே ஆக்கனய்வந்தஸாரஸ்யமல்ல, ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸாரஸ்யமென்கைக்காக. “रन्तेऽः” “रहो வைसः” என்னக்கடவதிறே. (கண்டுகொண்டு) “நிதியெடுத்துக் கொண்டு” என்னுமாப்போலே கண்ணுலே பருகும் கரும்பாய்த்து இது. “एषः सन्ध्यायां विव” “லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ.” (என்கண்ணி ணைகளிக்கு மாறே) நரகாவஹமானவிஷயங்களைக்கண்டுகளித்துப் போந்த வென்கண்கள்கிடர் இவ்விஷயத்தைக்கண்டுகளிக்கின்றன. (இணை) களிப்புக்கு ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமித்தனை போக்கிவேறு பமாநமில்லை. முக்தர்ஸதாதர்ஸநம் பண்ணிக் களிக்குங் களிப்பும் இக்கண்ணுலே யிப்படி களிக்கிற விதுக்கு ஸத்ர்ஸமன்றிறே. கரண திபனான என்னையொழியத் தானேகளியா நின்றன.

இரும்புபோலிமாத்ர மென்னும்படி வலியநெஞ்சமென்றபடி. புரணி-ஸப்ரை. “என்கண்ணிணை” என்றத்தால்வ்யாவ்ர்த்தி(முக்த ரித்யாதி.) இக்கண்ணுலே என்றது-விஷயாந்தரப்ரவணமான இக் கண்ணுலே என்றபடி, தாத்பர்யாந்தரம் (கரணதிபதியித்யாதி.)()

இந்தரியங்கள் ஜ்ஞாந ப்ரஸாத்வாரமென்கிறவந்நிலைகுலைந்து
சேதநஸமாதியாலே தானே களியா நின்றன.] ரஃஸுநஸுநஸுஷ்டி:-
ராமம்மேதுகதாதர்ஷ்டி:] கர்த்தாவையொழியவே கரணங்களுக்
கே அந்வயவ்யதிசேகங்களிலே சேகஹர்ஷங்க ஞுண்டாம்படியி
தே விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. (க௭)

அ.—பதினெட்டாம்பாட்டு. (இனிதிநா) கண்களினுடைய
களிப்புக்குப் போக்குவிடான ஆநந்தாஸ்ருக்கள் ப்ரவஹிக்கையா
லே குட்யாதி வ்யவதாநம்போலே அதுபாவ்ய விஷயத்தைமறை
யாநின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

இனிதிநாத்திவலைமோதவெறியுந்தண்பரவைமீதே
தனிகிடந்தரசெய்யுந்தாமரைக்கண்ணெனம்மான்
கனியிருந்தனையசெவ்வாய்க்கண்ணனைக்கண்டகண்கள்
பனியரும்புதிருமாலோவென்செய்கேன்பாவினே. (கஅ)

ப-ரை.—இனிது-இனிதாக, திநா-திநாகளிலுண்டான, திவலை-சிறுதிவலைக
ளானவை, மோத-அடிக்க, ஏறியும் - கிளராரிற்பதாய், தண் - குளிரந்திருந்து
ள்ள, பரவைமீது - ஸமுத்ரத்தை யொத்த காவேரி மத்யத்திலே, தனிகிடந்து-
தனியனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அரசெய்யும்-சேதநருடைய அஹங்காரத்தை
ப்போக்குகிற, தாமரைக்கண்ணன் - புண்டரீகாக்கூனாய், எம்மான்-என்னை யெ
ழுதிக்கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய, கனியிருந்தனைய - கனியையொத்து,
செம் - சிவந்திருந்துள்ள, வாய் - திருவதரத்தையும், கண்ணனை - திருக்கண்க
ளையுமுடையவனை, கண்டகண்கள் - காணப்பெற்ற கண்களானவை, பனி-
குளிரந்த, அரும்பு - ஆநந்தாஸ்ருக்கள், உதிரும் - ப்ரவஹியாநிற்கையாலே, பா
வியேன் - நன்றாக ஸேவிக்கைக்கு பாக்யம்பண்ணாத நான், என்செய்கேன்-
செய்யத்தக்க தென்னென்று அதுதபிக்கிறார். (கஅ)

வ்யா.—(இனிதிநாத்திவலைமோத) “ஒண்சங்கதை வாளாழி
யான்” என்னுமாப்போலேஇவ்விடமு மொருகடைக்குறைத்தலா
யிருக்கிறதாய்த்து. இனிதாகத் திநாகளிலுண்டான திவலையானது
ஸ்பர்சிக்க. மலைபோலே சிலபெருந்திநாகள்வந்துமுறிந்து சிறுதிவ
லையாய், துடைகுத்தயுறங்குவாளைப்போலேதிருமேனியைஸ்பர்சி
யாநிற்கும்; அவை அங்குத்தைக்கனுகூலமாக ஸ்பர்சியாநிற்கச்செ
ய்தேயும், இதுவும் பொறுத்திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை ய
துஸந்திக்கையாலே, “மோத” என்கிறாராய்த்துஇவர். “அரக்கர்கோ
னைச்செற்றநஞ்சேவகனார்” என்று-ஆஸ்ரயண வேளையிலேசக்தியை
யருளிச்செய்தார்; இப்போதுபோகவேளையாகையாலேஸௌகுமார்
யத்தையதுஸந்திக்கிறாரிதே. (ஏறியுந்தண்பரவைமீதே) திநாக்கி
ளர்த்தியையுடை-த்தாய்ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின்மே
லே சாய்ந்தருளுமாப்போலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனெ
ன்னுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பாலும் ஜலஸம்ர்த்தியாலும் இதுதன்
னையே ஸமுத்ரமாகச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(தனிகிடந்து) நினைவறிந்துபரிமாறுவார் ஒருநாடாகவுடையவன்கிடர் இங்கேவந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். இப்படிக்கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒருகார்யமற்று அந்யபரராய்த் திரியாநின்றார்களிறே ஸைகமேஸம்ஸாரிகள். “தனியேன் வாழ்முதலே” என்பாளுருதனியனைக் கிட்டுமோவென்னும் நசையாலேயிறே தனியேவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறது. அதுக்குடலாகச்செய்கிற கார்யந்தா னேதென்னில்; (அரசுசெய்யும்) அரசுசெய்கையாவது-வன்னியமறுக்கை.வன்னியமாகிறது-“அஹம்” என்றிருக்கை. அதை அறுக்கையாகிறது - “நம:” என்னப் பண்ணிக்கொள்ளுகை. “नमश्चैव” “நம இத்யேவவாதிந:” என்கிறபடியே-நித்யஸூரிகளுடைய யாத்நாயே இங்குள்ளார்க்கும் யாத்நாயாம் படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. இவ்வன்னியமறுக்கைக்குப் பரிகரமே தென்னில்; (தாமரைக்கண்ணன்) கையிலேப்ரஹ்மாஸ்த்ர மிருக்க வெல்லவொண்ணாத விடமில்லையிறே; அங்குள்ளாவென்ற பரிகரத்தைக்கொண்டாய்த்து இங்குள்ளாவென்றது. “தாமரைக்கண்ணனைவிண்ணோர் பரவுந் தலைமகனை” என்னக்கடவதிறே.அவர்களுக்குபோகோபகரணமானவித்தைக்கொண்டுகிடர் இங்குள்ளாருடையவிரோதியைப்போக்குவது. இப்ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்குஅகப்பட்டாராரொன்னில்; (எம்மான்)நான் தோற்று என்னை யெழுதிக்கொடுத்தேன். ஸம்ஸாரிகளுக்கும், இவ்வுருகானவென்னைத் தோற்றித்தகண்களுக்கு இனிவெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ.

(கனியிருந்தனையசெவ்வாய்) அக்கண்ணாலே நிர்மமரானார்க்கு அதுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி. கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயாய்த்துத்திருவதரத்தில்போக்யதையிருப்பது. “இருந்து” என்றது-அச்செவ்வின்றுமொக்க ஏகஸ்ரூபமாயிருக்கிறபடி. “सद्वैराग्य” “ஸதைகரூபரூபாய” என்னக்கடவதிறே (கண்ணனை)பெரியபெருமானைத்திருவடித்தொழுதால், “அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு முதவுகைக்காக கர்ஷணன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான்” என்று ஸ்மரிக்கலாம்படியாய்த்திருப்பது.

பதினெட்டாம்பாட்டு.—(இனிதிராயித்யாதி)அப்படிநித்யஸூரிகளை யுடையவன் இங்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகைக்குஹதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தனியேன்வாழ்முதலித்யாதி.) அதுக்குடலாக-இவனைப் பெறுகைக்குடலாக வென்றபடி. (அவர்களுக்கு) இத்யாதி வாக்யம் தாத்பர்யாந்தரமாதல். “எம்மான்” என்று கண்ணமுகுக்குத்தோற்றவரநீரொருவருமேயானால் ஸம்ஸாரிகளை வன்னிய மறுக்கைக்குக்கண்ணமுகு பரிகரமாய்த்ததில்லையென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிகளுக்கு மித்யாதி.)

யசோதைப்பிராட்டி பின்னாமனங்கன்றும் தீம்பிலே கை வளரும்படி வளர்த்தமொசுப்பெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் பெரிய பெருமானைக்கண்டால் என்றும், வலிஷ்டாதிகளாலேஸுசிக்ஷிதராய் வாரந்துவடிந்த விநயமெல்லாந்தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்தி த்திருமகனை ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்கும் நம்பெருமானைக்கண்டால் என்றும் பட்டரூளிச்செய்வார். (கண்டகண்கள்) அநாதிகாலம் இழந்த விழவு தீரக்காணப்பெற்ற கண்கள்.

(பனியரும்புதிருமாலோ)கண்டதுபவிக்கப்பெற்றபரீதியாலே ஆநந்தாஸ்ருப்ரவஹியாரின்றது. அதுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய், வறுத்தபயறு முனைக்கும்படியிருக்குமென்கை. விரகமடியாகவந்ததாகிலிலே உஷ்ணமாயிருப்பது. “अस्मिन्नेति” “ஆஹ்லாதஸீதநேத்ராம்பு” என்னக்கடவதிதே. (என்செய்கேன்பாவியேனே)கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, “என்செய்கேன்” என்கிறார். பெறுதற்கரியவிஷயத்தைக்கண்டதுபவிக்கப்பெற்றிருக்க இதுக்குஇடைச்சுவ ருண்டாவதே! “என்செய்கேன் பாவியேனென்கிறார்.” “ஆலோ” என்றது- விஷாதாதிசயஸூசகம். அத்தலையில்வைலக்ஷணயத்தையளவுபடுத்தவொண்ணாது, அதுபவஜநிதஹர்ஷத்தை அளவுபடுத்தப் போகிறதில்லை, என்செய்கேன்பாவியேனென்கிறார். கண்ணநீர்ஊற்றுமாறாதபடி வெள்ளமாய்ச்செல்லுகையாலே இத்தைமாற்றியொருக்கால்கண்டதாய் விடப்போகிறதில்லை, இவ்விஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அதுபவிக்கப்பெற்றிலேன், இன்று கண்ணநீர்மறைக்க அதுபவிக்கப்பெற்றிலேன், என்கார்யம்வெள்ளக்கேடும்வறட்டேடுமாய்த்தென்கிறார். அங்ஙனன்றியே, இப்போது இழவுண்டாய் “பாவியேன்” என்கிறார்ல்லர், பாட்டுக்கேட்டு ஈடுபட்டுப் பாவியேனென்பாரைப்போலே பாவியேனென்கிறாரென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

அ.—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (குடதிசை)சக்ஷராத்யவயவங்களுக்குப் பிறக்கிற விக்ர்திகளையன்றிக்கே, ததாச்சரயணமான அவயவியான சரீரந்தான் கட்டழியாரின்ற தென்கிறார்.

குடதிசைமுடியைவைத்துக்குணதிசைபாதம்நீட்டி

வடதிசைபின்புகாட்டித்தென்றிசையிலங்கைநோக்கிச்

கடல்நிறக்கடவுளெந்தையரவணைத்துயிலுமாகண்

டுடலெனக்குருகுமாலோவென்செய்கேனுலகத்தீரோ. (கக)

மொசுப்பு-செருக்கு. “பனி” என்று-குளிர்த்தியைச் சொன்னதுக்குதாத்தர்யம் (அதுபவஜநிதேத்யாதி.) பயறுமுனைக்கும்படியென்றது - பயிர்குளிரந்தநிலத்திலே முனைக்குமாகையாலே, இங்கும் கண்ணீரின் குளிர்த்தியாலே பயிர்முனைக்கும்படியிருக்குமென்றபடி. (கஅ)

ப-ரை.—கடல்நிறம் - கடலோடொத்த நிறத்தையுடைய, கடவுள் - ஸர்வேச்வரனாய், எந்தை - என்னை யெழுதிக்கொண்டவன்; குடதிசை - மேலேத்தித்திக்கிலே, முடியை - உபயவிபூதிக்கு மாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தையுடைத்தான திருமுடியை, வைத்து - வைத்தருளி, குணதிசை - கீழைத்திக்கிலே, பாதம் - சேதநர் வாழுகைக்கு இழியும் துறையான திருவடிகளை, நீட்டி-என்னளவும் வர நீட்டி, வடதிசை-ஸம்ஸ்கர்த முரணரான வடதிசையி லுள்ளார்க்கு, பின்பு - பின்னழகை, காட்டி-காட்டியருளி, ஸ்ரீவீஷ்ணுவானுக்காக, தென்திசை - தெற்குதிக்கிலுள்ள, இலங்கை - லங்கையை, நோக்கி-கடாக்கித்துக்கொண்டு, அரவணை-திருவந்தாழ்வானாகிறதிருவணையிலே, துயிலுமாகண்டு - கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டு, எனக்கு-என்னுடைய, உடல்-சரீரமானது, உருகும் - உருகாநின்றது; உலகத்தீரோ-லோகத்திலுள்ளவர்களே, என்செய்கேன்-என்னசெய்யப் புகுகிறேன். (கக)

வ்யா.—(குடதிசைஇத்யாதி) இவரையுருக்கினபரிகரந்தானிருக்கிறபடி. பூமியை ஸர்ஷ்டித்தது புண்யபாப மிச்சரங்களாயும் பாபப்ரசாரங்களாயுமிருந்துள்ள-மதுஷ்யதீரயக்ஸ்தாவரங்களாயுமிருந்துள்ளபதார்த்தங்கள் வர்த்திக்கைக்காகவென்றும், ஆகாஸத்தை ஸர்ஷ்டித்தது புண்யயோரிகளான தேவதைகள் வர்த்திக்கைக்காக என்றும் நினைத்திருப்பர். நடுவில் திக்குக்களுக்கு ஒரு விநியோகமில்லை, இது வ்யர்த்த ஸர்ஷ்டியோவென்றிருப்பர்; இப்போது அங்ஙனன்று, இதுவும் ஸப்ரயோஜநமென்னுமிடமுங்கண்டார்;—சேதநஸர்ஷ்டிமுமுகூஷ விஸர்கூஷ யானாப்போலேயும், சேதநர் வர்த்திக்கைக்கு லோகஸர்ஷ்டியானாப்போலேயும், திக்குக்களை ஸர்ஷ்டித்ததும் சேதநர்க்குருசிஜநகமான ஸ்வவ்யாபாரார்த்தமாகக் கண்டதாகாதே! என்றிருக்கிறார். (குடதிசைமுடியைவைத்து) மேலேதிக்கு ஸப்ரயோஜநமாம்படி உபயவிபூதிக்கு மாகச் சூடின திருவபிஷேகத்தையுடைத்தான திருமுடியைவைத்து. “முடியானே” என்கிறபடியே சேஷிதவத்தை யதுஸந்தித்து அத்திக்காக வாழும்படியிறே திருமுடியைவைத்தது. (குணதிசைபாதம்நீட்டி) “முவுலகுந்தொழுதேத்துஞ்சீரடியான்” என்கிறபடியே-ஸகலலோகங்களும் வாழுகைக்கு இழியுந்துறையான திருவடிகளை, கீழைத்திக்குவாழும்படியாக நீட்டி. “நீட்டி” என்றது-என்னளவும் வர நீட்டின திருவடிகள் என்கிறார். துர்யோதநஸ்தாநம் இங்ஙனே வாழ்ந்துபோனால் அர்ஜுநனிருப்பவாழ்ச்சொல்லவேண்டாவிதே, “ஆளவந்தார்திருவடித்தொழுவெழுந்தருளினால் துர்யோதநஸ்தாநம்’ என்று திருமுடிப்பக்கத்தில் ஒருப்ரதேசத்தில் ஒருநாளுமெழுந்தருளியிருந்தறியார்; திருவாசலுக்குக்கிழக்கு எழுந்தருளியிராதப்ரதேசமில்லை” என்று பட்டரருளிச்செய்வர்.

பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (குடதிசையித்யாதி) வித்தமான ஆகாரத்தை இவர் இப்போது அருளிச்செய்கிறதுக்குப் ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (பூமியை ஸர்ஷ்டித்ததித்யாதி.) திருமண்டங்குடிகோயிலுக்குக் கிழக்கேயிறே. என்னளவிலே வரநீட்டினவென்றது - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக வரநீட்டினவென்றபடி.

(வடதிசைபின்புகாட்டி) வடக்குதிக்கு ஆர்யபூமியாகையாலே ஸம்ஸ்கர்தமுரணராய், ஆழ்வார்களீர்ச்சொல்லும் நடையாடாத தேசமாகையாலே அத்திக்கைத்திருத்தும்போது பின்பழகெல்லா ம் வேணும் என்றிருந்தார். “ஸ்ரீரங்கேஷ்வரே” “பூர்வாங்காததிகாபராங்ககலஹம்” என்னக்கடவதிதே. (தென்திசையி லங்கைநோக்கி) இதுக்குமுன்புத்தைதிக்குக்களைக்கடாக்கித்தது அவ் வோ தேசங்களின் வெறுமை தீருகைக்காக; இதுதங் குறைதீரு கைக்காக. அவை கர்பாகார்யம்; இது தன்செல்லாமையாலே யாய் த்து. “அன்பொடு தென்திசைநோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்” என்ன க்கடவதிதை. ஸ்ரீவிபீஷணைவானுக்கு வன்னியமறுத்து ராஜ்யத் தைக்கொடுத்து அவன் ஸம்ரத்தியைப் பார்த்துகொண்டு கண்வளர் ந்தருளுகிறபடியாய்த்து. மாதா ப்ரஜைகளுக்குமுலைகொடுத்து அவ ற்றின் முகமலர்த்தி காரணகைக்குப் பாங்காகச்சாயுமாப்போலே. “செல்வவிபீடணற்குவேறாக நல்லானை” என்னக்கடவதிதே. “விபீ ஷணன் புகுருமாகில் நானும் என்பரிகரமும் வீடைகொள்ளு மித் தனை” என்று மஹாராஜர்சொல்ல; “அன்றின்றகன்றின்பக்கல் வாத் ஸல்யத்தாலே முன்னனைக்கன்தைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொ ள்ளும் ஸுரபியைப்போலே, ஸபரிசரரான வும்மை விடவேண்டு மளவிலும் விபீஷணனை விடோம்” என்றாரிதே. அந்தமஹாராஜர் தமக்கு ஒருநலிவுவரப்புக்கவளவிலே, “சிங்கேஷ்வரே” “கிம்கா யம்வீதயாமம்” என்றாரிதே.

(கடல்நிறக்கடவுள்) நித்யஸூரிசுருக்ரு நித்யாகாங்குதிதமான வடிவையுடைய பரதேவதைகிடர்-ஒருஸம்ஸாரியைக்குறித்து ஸா பேஷுனய்க்கிடக்கிறான். கடல்போலே கண்டார்க்கு ச்ரமஹரமா பாய்த்து வடிவிருப்பது கடல் வர்ணத்துக்குப்போலியாமித்தனை போக்கிப் பராக்ர்தவஸ்துவுக்குக்குலப்பாகமாட்டாதிதேயென்கை. (எந்தை) அவ்வடிவைக்காட்டி யென்னை யெழுதிக்கொண்டவன். பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென், ப்ரகர்திவஸ்யனாய் தாழ்வுக்கெ லையானவென்னளவும்வரவன்றோவெள்ளம்கோத்தது. “நீசனென் னிறைவொன்றுமிலேன் என்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோ திக்கே” என்னக்கடவதிதே. (அரவணைத்துயிலுமாகண்டு) விலக்ஷ ணமான ரத்நத்தை விலக்ஷணமான தகட்டிலே யழுத்தினுப்போ லே, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபின்பாய்த்து இவ்வஸ்து மஹார்க்கமாய்த்து.

தூர்யோதநஸ்தாநமென்ற ப்ரஸங்கத்தில் ஐதிஹ்யம் (ஸ்ரீவிபீஷணமுவானுக்கு) இத்யாதிவாக்யம். தாத்தர்யாந்தரம். முந்தினதாத்தர்யத்துக்குச்சேர ப்ரமாணம் (செல்வவிபீடணற்கித்யாதி.) அப்ராக்ர்தவஸ்துவுக்கு என்றது-“கடவுள்” என்றத்தைப் பற்றி. “நசன்வானவர்க்கு” என்கிற பாட்டெல்லாம் விவகிதம்.

தூய - பரிசுத்தமான, தாமரை - தாமரைமலையொத்த, கண்களும் - திருக் கண்களும், துவர் - சிவந்த, இதழ் - திருவதாரமும், பவளம் - பவளம்போ ன்ற, வாயும் - திருவாயும், ஆய - பண்டேயாய், சீர்-சீர்மையை யுடைத்தான், முடியும் - திருவபிஷேகமும், தேசம்-ஸமுதாடசோபையும், கண்டால், அடிய ரோர்க்கு - ஸ்வரூபஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கு, அகலலாமே-அகலப்போமோ.

வ்யா.—(பாயுநீரங்கம்) அடைத்தேற்ற வேண்டாதபடி நீரு க்குப் பள்ளநாலியான கோயில். இது உபலக்ஷணம். பாவநமாயும் ப்ரஸந்நமாயு முள்ள பதார்த்தங்களுக்குப் பள்ளமடையாயிதே கோயிலிருப்பது. [ரஹ்மான் ரஹ்மான் ரஹ்மான் - ரஹ்மான் யம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மதுஷ்யமநோயதா] நீருக்கு ஸாத்விகர் நிதர்ச நமாயிதே இருப்பது. (தன்னுள் பாம்பணை) அந்நீருறுத்தாமைக் குப்படுத்தபடுக்கையாய்த்து த்திருவநந்தாழ்வான். “வெள்ளைவெள் ளத்தின்மே லொருபாம்பை மெத்தையாகவிரித்து” என்னக்கடவ திதே. (பள்ளிகொண்டமாயனார்) கண்வளர்ந்தருளும் போதை யழகு ஆஸ்சர்யமாயாய்த்திருப்பது. “ஸஹ்யான் டிஷ்டீஹ் ஸஹ்யான் டிஷ்டீஹ்” “ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாநஸுகஸைப்தஃபரந்தபு” என் னக்கடவதிதே. நிற்பல் இருத்தல் செய்தாராகிலும் அகலலாங்கிடர். “ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய்” என்றும், “ஆனையில் கிடந்த கிட ச்கைகண்டிடப் பெற்றிலேன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. ஆனையில் கிடக்கை - ஆனேபோலே கிடக்கை.

(திருநன்மார்பும்) பிராட்டியாலே விலக்ஷணமான மார்பும். பிராட்டியுடைய செம்பஞ்சின் சுவடுகளும் கழித்தமாலேகளுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. பிராட்டி “அகலகில்லேனிறையும்” என்று பிரியமா ட்டாதவைலக்ஷணயத்தையுடைய மார்வமென்னவுமாம். (மரதக வுருவும்) கண்டார்கண் குளிரும்படி நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாப்போலே யாய்த்து வடிவிருப்பது. (தோளும்) கீழ்லவை போலே இடுசிவப்பிலாத தோளும். அவ்வெள்ளத்திலே அழுந்து கிறார்க்குத்தெப்பம்போலே யிருக்கிறதிருத்தோளும்.

(தூயதாமரைக்கண்களும்) பிராட்டியோடு ஹிரண்யாதிக னோடுவாசியறக் குளிரநோக்குகிற திருக்கண்களும். நோக்குக்குத் தூய்மையாவது-நிர்ஹேதுசமாகக்கடாக்கினை.

இருபதாம்பாட்டு.—(பாயுநீரித்யாதி) பள்ளநாலி-பள்ளமடை. இது உபலக்ஷணமென்றது-இதுக்கும் உபமாநமானஸாத் விகஹ்ர தயத்துக்குப் பள்ளமடையென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்ற படி. கீழ் அபிப்ரேதமானவர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார் (பிராட்டியு டையவித்யாதி.) இரண்டாமர்த்தத்துக்கு-திருவுக்கு நன்னுனமார் வென்றபடி. உபமாநமுகேநச் சொல்லாமைக்கு தாத்பர்யமருளிச் செய்து, ரூபகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அவ்வெள்ளத்திலே யித்யா தி.) தூய்மைக்கு மூன்று தாத்பர்யம். முந்தின தாத்பர்யம் (பிரா ட்டியோடித்யாதி.) இரண்டாவது (நோக்குக்கித்யாதி.)

இருபத்தோரம்பாட்டு.—(பணிவினாஸ்த்யாதி) (உத்யோகமா
த்ரமே யிவ்விஷயத்துக்கு வேண்டுவதித்யாதி.) அப்யுபகம்ய மரு
ளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணந் தன்னையித்யாதி.) இரக்கமிதேவேண்டு
வது, ஆனபின்பு இவனுடைய வுத்யோகம் அவனுடைய இரக்க
த்துக்கு ஹேதுவென்று தாத்தபர்யம்.

ப-பா.—பேதைநெஞ்சே - அறிவில்லாதநெஞ்சே; பேசிற்று - வேதங்களு
ம் வைதிகபுருஷர்களும் பேசிப்போந்தவற்றை, பேசல்லால் - சொல்லு மித்
தனையொழிய, பெருமை - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப குண விக்ரஹ விபூதி
களிலே, ஒன்று - ஏகதேசமும், உணரலாகாது - அறியக்கூடாத; ஆசற்றூர்தங்
கட்கல்லால்-உபாயாந்தரமாகிற குற்றமற்றவர்களுக்கல்லது, அறியலாவானுமல்
லன்-அறியக்கூடாதவனுயிராநின்றான்; ஆகையால், மாசற்றார்மனத்துளாணை-
தன்பக்கலிலே ஸர்வபர நாயாஸம்பண்ணியிருக்குமவர்களுடையநெஞ்சிலேநித்
யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நாம் - அவன் பக்கலிலேஸர்வபரநாயாஸம் பண்ணி
னநாம், வணங்கி - அதுபவித்த, இருப்பதல்லால் - தரிக்குமதொழிய, அவன்
பெருமையை அதுஸந்தித்தால், பேசத்தானாவதுண்டோ-பாசுரமிட்டுப்பேசக்
கூடுமோ; நீசொல்லாய் - சாபலம்பண்ணுகிற நீயேசொல்லிக்காணென்கிறார்.

வ்யா.—உக்திப்ராக்ர்தவிஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோவெ
ன்ன;அவை-பரிச்சிந்நமாகையாலே;இது அபரிச்சிந்நமாகையாலே
பேசுவொண்ணாது. ஆனால்,“సాక్షియూహంస్తతః” “ஸாஜிஹ்வாயா
ஹரிம்ஸ்தௌதி” என்கிற விஷயத்தைக்கைவாங்கியிருக்கு மத்தனை
யோவென்னில்;(பேசிற்றேபேசல்லால்)முன்புவேதங்கள் வைதி
கபுருஷர்கள் பேசிப்போந்தவைதன்னையே சொன்னோ மாமித்தனை
போக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ர்சமாக வொரு பாசுரமிட்டுப் பேசி
த்தலைக்கட்ட வொண்ணாது. பேசிப்போந்தவைதா நெங்ஙனே
யென்னில்;“నీలయజ్ఞఃసృష్ట్యైశ్చ” “நீலதோயதமத்யஸ்தாவித்
யுல்லேகேவ” “நீலமுண்டமின்னன்னமேனி” “అశ్వపుష్పఃకృష్ణః”
“அதஸீபுஷ்பஸங்காசம்” “ఋణయస్యయజ్ఞఃకృతః” “ஹிரண்மயபு
ருஷோத்ர்ஸ்யதே” “యక్షః” “ருக்மாபம்” “சட்டுரைத்தநன்பொ
ன்னுன்திருமேனியொளியொவ்வாது” இந்த ப்ராக்ர்தபதார்த்தங்
கள் அப்ராக்ர்தவஸ்துவுக்கு விஸத்ர்ஸமிறே. இது தன்னைக்கொண்
டிழிவானென்னென்னில்; அதிந்த்ரியவிஷயத்திலிழியும்போது ஒரு
நிதர்ஸநத்தைக்கொண்டிழியவேண்டுகையாலே சொன்னவித்தனை
யொழிய உள்ளபடி சொல்லித் தாயத் தலைக்கட்ட வொண்ணாது.
வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமத்தனையல்லது நம்மால் பேசி
முடியாது. அவை பேசினபடியென்னென்னில்;“అపః” “அப்ரா
ப்ய” என்று பேசினவித்தனை. அப்படியேபேசுவொண்ணாது என்
று பேசுமத்தனை என்றாகவுமாம். அதுக்கடி யென்னென்னில்;
(பெருமையொன்றுணரலாகாது)இன்னதுபோலேயென்றுஸத்ர்ச
த்ர்ஷ்டாந்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்றுபரிச்சேதித்தல் செய்ய
வொண்ணாது.

இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(பேசிற்றேயித்யாதி)(உக்திப்ரா
க்ர்தவிஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோ) இத்யாதி சங்காபரிஹாரங்
களுக்கு அத்யந்தம் ப்ரயோஜநம். தாத்பர்யம் (இந்தப்ராக்ர்தபதா
ர்த்தங்களித்யாதி.)

இதரவிஷயங்களில்வந்தால் உபமாநத்தளவும் உபமேயம் வர மாட்டாது; இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவுமுபமாநம் வரமா ட்டாது ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றிலொன்றையும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணா தென்கை.

ஆனால் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்குமறியவொண்ணாதோ வென்னில்; (ஆசற்றூர்தங்கட்கல்லாலறியலாவானுமல்லன்) ஆச-குற்றம். இனி இத்தை விஷய விபாகம்பண்ணிக்கொள்ளுமித்தனை. அதாகிறது - உபாயவிஷயமாகவருங்குற்றம். அதாகிறது-பாரதந்தர்யத்துக்குச் சேராதவை. அஹங்காரகர்ப்பமான அசேதநக்ரியாகலாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கை. இதரோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத் தில் அவனுடைய அதுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாய மாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தராபேகை யில்லை; இதரோபாயங்களை ஷீட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கல்லது தன்னை உள்ள படி யறியலா யிருப்பானொருவனல்லன்.

(மாசற்றூர்) இதுவுமொரு மாநஸதோஷமாயிற்று; அதாகிற் கு - ப்ராப்யபாஸங்களிலே ப்ராப்ய புத்தியைப்பண்ணியிருக்கை. அவன் தன்னையே பற்றி ஐஸ்வர்யாதிகளை லபித்துப்போகாநிற்பர் கள். அங்ஙனன்றியே அவன் தன்னையே பெறவேணுமென்றிருக்கை- மாசறுகைமாவது. (மனத்துளாளை) இப்படி எல்லாவற்றையும்விட் டு ஸம்ஸாரநிவர்த்திபூர்வகமாக ஒருதேசவிஸேஷத்திலேநித்யாநு பவம்பண்ணவேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண் ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவன். இவர்கள்நெஞ்சுக்குப்புறம்பு, காட்டுத் தீயோபாதியாக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தை யொழிய தரிக்க மாட்டாதாப்போலே இவர்கள்நெஞ்சொழிந்த விடத்தில் தரிக்க மாட்டாதுய்த்து. திருப்பதிகளில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒருசுத்தஸ்வபாவனுடைய ஹ்ரதயத்தைக்கணிசித்திறே. “என் னிலாதமுன்னெலாம்” என்னக் கடவதிறே. (வணங்கிநாமிருப்ப தல்லால்) ஆசரிதர் நெஞ்சைவிட்டுப்போகாதவனுனபின்பு, அவன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம்பண்ணின நாம், அவனை அதுபவித்துத் தரிக்குமதொழிய வேறு க்ரதயமுண்டோவென்கிறார். வணக்கமெ ன்று-ஸர்வப்ரகாராநுபவத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

“ஒன்று” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஸ்வரூபமென்ன வித் யாதி.) உபாயவிஷயமான குற்றத்தை ப்ரகாராந்தரோணவருளிச் செய்து ஆனால் உகந்தருளின நிலங்களிலே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறானில்லையோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (திருப்பதிகள் வித் யாதி.)

என்கிறபடியே - தன்னுடைய அசுத்தி போக்குகைக்காக
ருத்ரன் சிரஸாதரிக்கையாலே லொத்தரமென்று சொல்லுவதொரு
குற்றமுண்டு; அவனோட்டை ஸ்பர்ஸமுள்ள தொருபதார்த்தங்கள்
நிர்மால்யமென்று ததீயரான சைவர்க்கும் அஸ்பர்ச்சயமாயிதேயிரு
ப்பது. அப்படி அடியுடையாளானாலும் தன்னுடைய பாவநத்வத்
துக்கும் ஈரப்பாடுண்டாய்த்து.*ஆறுபொதிசடையோனிதே. ஆகை
யாலே நாற்றமும்பிற்பாடுமுண்டே; அதில்லாதபடியாலும், பெரிய
பெருமாள் நடுவே பள்ளிகொள்ளுகையாலும் புனிதமிதே. ஆயிரு
க்கச்செய்தேயும்திருவடிகளோட்டைஸ்பர்ஸத்தாலே எங்கேனும்
புகினும்பாவநத்வம்மேற்பட்டிருக்குமாய்த்து. “உன்றனடிசேர்ந்
தருள்பெற்றாளன்றே” என்னக்கடவதிதே. அப்படிப்பட்ட திருவ
டிகளையுடையவன்தானேவந்து படுகாடுகிடக்கிறவேற்றமுண்டிதே
காவிரிக்கு. (நடுவுபாட்டு) நடுவிடத்து. யஸோதைப்பிராடி மடியி
லே சாய்ந்தாப்போலே யாய்த்துக் காவேரியின் நடுவேகண்வளர்ந்
தருளுகிறபடி.

(பொங்குநீர்பரந்துபாயும்பூம்பொழிலரங்கந்தன்னுள்) ஜல
ஸம்ர்த்தியாலே கோயிலைக்கிட்கிறோமென்கிற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்
தாலே பெரியகிளர்த்தியோடே வாராநிற்கும்.(பரந்துபாயும்) ஒரு
மடையாலன்றியே தன்னபிநிவேசமெல்லாந்தோற்ற எங்குமொக்
கப் பாயாநிற்கும். (பூம்பொழில் அரங்கந்தன்னுள்) ஜலஸம்ர்த்தி
யாலே பொழில்களும் பூமாறாதே செல்லுமாய்த்து. பெரியபெரு
மாளுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அதுகூலமான ஜலஸம்ர்த்தி
யையும் நித்யவஸந்தமான பொழிலையுமுடைய ச்ரமஹரமான தே
சம். இத்தால் - கோயிலினுடைய பாவநத்வமும் போக்யதையுஞ்
சொல்லிற்றாய்த்து.

(எங்கண்மால்) ஆச்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவு
கொண்டாப்போலேயிருக்கை. “எங்கள்” என்று-தம்மைப்போலே
பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பாராயும்கூட்டிக்
கொள்ளுகிறார்.கோயிலில் பாவநத்வபோக்யத்வங்களைக்கண்டுசாய்
ந்தருளினுனென்று பேராய், நிருபித்தால் ஆச்ரிதவ்யாமோஹமே
ஹேது. வ்யாமோஹமேயாய் ஸம்பந்தமன்றியே யிருக்கையன்றி
யே (இறைவன்) இவற்றையுடையனாயிருக்கை. (ஈசன்) உடை
யவனானாலும் நியமிக்க சக்தனன்றிக்கே யிருக்கையன்றியே நல்
வழி போக்குகைக்குக் கூடமானாயிருக்கை. ஸ்நிக்தனாய் ப்ராப்தனாய்
ச்சக்தனாயிருக்குமவனென்கை. குணத்ரயவஸ்யதையைத்தவிர்த்து,
நித்யாநுபவம்பண்ணும் தேசத்தேதற்கொடுபோக நினைத்து, வாத்
ஸல்யப்ரோரிதனாய் வந்து தன்னுடைமையைத் தன்கருத்திலேநட
த்துகைக்காகக் கிடக்கிறபடி.

இம்மூன்று பதங்களாலும்பலித்த தாத்பர்யத்தைத் தொகுத்
தருளிச்செய்கிறார் (குணத்ரயேத்யாதி.)

(கிடந்ததோர்கிடக்கை) கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மகுணங்களை விஸ்
மரித்துக் கிடையழுகிலே யகப்பட்டார். நிற்பதல் இருத்தல் செய்தா
னாகில் மறக்கலாய்த்திறே. நாட்டில் அழகியரா யிருப்பார்க்கு நிற்
பதல் இருத்தல் செய்தபோது அழகுதோற்றிச் சாய்ந்தால் தோற்று
வது வைருப்யமேயாயிருக்கும்; இவ்வியத்தில் சாய்ந்தபோதாய்த்
து அழகு மினுங்கியிருப்பது. “*நீயுந்நீயுந்நீயுந்நீயுந்*” “*ஸ்ரீமாந்*
ஸுகஸுப்தபிரந்தபு” என்னக்கடவதிறே. (ஓர்கிடக்கை) ஒருக்
கடித்தோ மல்லாந்தோ கண்வளர்ந்தருளுகிற தென்று தெரியாதி
ருக்கும். இவர்கள்தான், நின்றானாகில் “*நிலையாந் நின்றான்*” என்பர்
கள்; இருக்கக்கண்டால், “*பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்*” என்பர்கள்;
சாயக்கண்டால், “*கிடந்ததோர் கிடக்கை*” என்பர்கள்.

(கண்டுமெங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்) இவ்விஷயத்தைக்கண்
டதுபவிப்பதற்கு முன்பாகில்மறக்கவுமாம்,கண்டதுபவித்தபின்பு
இனித்தா நெந்தப்ரகாரத்தால் மறப்பது. (வாழ்கேன்) இவ்விஷ
யத்தைவிட்டுப்போய் மணலை முக்கவோ. அதுபவித்தால் மறக்க
வொண்ணது; மறந்தால் புறம்புதரிக்கவொண்ணது. (ஏழையே
னேழையேனே) நாளை அத்யந்த சபலனாய், கிட்டினு லதுபவிக்க
மாட்டேன்; பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டேன்; (ஏழையேன் ஏழையே
னே) முன்பு இதரவிஷயங்களிலே அகப்பட்டு சிதிலனாயிருப்பன்;
இப்போது பகவத்விஷயத்திலே அகப்பட்டு புறம்பு கால்வாங்க
மாட்டாதே யிருப்பன்; அதுகர்மத்தாலே வந்த சைதில்யம்; இது
விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே வந்த சைதில்யம். ... (உரு)

அத்விதீயத்வமென்னுதல், அன்றிக்கே, கிடக்கும் ப்ரகா
ரம் உபயாகாராவலம்பையாயிருக்கையாலே தர்ஷ்டங்களுக்கு ஸம்
சயஜநகமாகையால்வந்த அத்விதீயத்வமாதல்,இத்யாதிலௌந்தர்
யாதிசயத்தைச் சொல்லுகையாலே பலித்ததாத்தப்ரயமென்று ஏகா
ர்த்தமாதல்.(நிற்பதல் இருத்தல் செய்தாராகில் மறக்கலாய்த்திறே)
என்கைக்கு அவ்வோவவஸ்தைகளுக்கு ஆகர்ஷதத்வ மில்லையோ
வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்தானித்யாதி.) மறக்கவொ
ண்ணதாகில் அதுபவிக்கவல்லீரோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
(ஏழையேனேழையேனேயென்று.) அர்த்தாந்தரம் (முன்பித்யா
தி.) முந்தினவர்த்தத்துக்கு வீப்ஸைக்கர்த்தம் - அத்யந்த சாபலம்.
விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே அதுபவிக்கமாட்டேன், பிரிந்தால்
தரிக்கவும் மாட்டேனென்றபடி.இரண்டாமர்த்தத்துக்கு“ஏழை”
என்று - சாபல்யமாய், அத்தால் - பகவத்விஷயத்தில் சைதில்யத்
தைச்சொல்லுகிறதாய்,“ஏழை” என்ற வீப்ஸைக்கு தாத்தப்ரயம்-
முன்பு இதரவிஷயங்களிலுண்டான சைதில்யத்தைச் சொல்லுகி
றது. இப்போது இதரவிஷயங்களில் சைதில்யம் சொன்னதுக்கு
தர்ஷ்டாந்தார்த்தம். ... (உரு)

அ.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு. (வெள்ளநீர்) “மனத்தினால் நினைக்கலாமே” என்றும், “பேசத்தானுவதுண்டோ” என்றும், “எங்ஙனமறந்துவாழ்கேன்” என்றும், இவர் மறக்கப்புகவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்ரோமத்தைக் காட்டக்கண்டு, இவ்விஷயத்தில் நமக்குண்டான ப்ரோமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததீயென்றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷணயத்தை அதுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்தபக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், பித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்த ப்ரோமம் அசித்ஸம்ஸர்ஷ்டனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வவிக்கவொண்ணாமையாலும் அதுதபித்து, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் கர்த்ரிமஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதே! என்றுதிருவுள்ளத்தைநிந்துக்கிரார்.

வெள்ளநீர்பரந்துபாயும்விரிபொழிலரங்கந்தன்னுள்
கள்வனார்கிடந்தவாறுங்கமலநன்முகமும்கண்டும்
உள்ளமேவலியைபோலுமொருவனென்றுணரமாட்டாய்;
கள்ளமேகாதல்செய்துன்கள்ளத்தேகழிக்கின்றாயே. (௨௪)

ப-ரை.—வெள்ளம் - பெரியப்ரவாஹத்தையுடைய, நீர்-காவேரியானது, பரந்து - நாற்புறத்திலும்பரவி, பாயும்-பாய்கையாலே, விரி - விஸ்தர்தமான, பொழில் - சோலைகளாலேசூழப்பட்ட, அரங்கந்தன்னுள் - கோயிலிலே, கள்வனார்-ஆச்ரிதர்ஸ்வாதந்தர்யத்தை அபஹரிக்குமவரான அழயமணவாளன், கிடந்தவாறும் - பள்ளிகொள்ளும் ப்ரகாரத்தையும், கமலம் - தாமரைமலர்போலே, நல் - விலக்ஷணமான, முகமும் - திருமுகமண்டலத்தையும், கண்டும்-கண்டதுபவிக்கப்பெற்றும், உள்ளமே - மனஸ்ஸே, வலியைபோலும் - நீகடினையாயிராநின்றாய்; ஒருவனென்று - அவன் அத்விதீயனென்று, உணரமாட்டாய் - அறியமாட்டுகிறிலை; இவ்விஷயத்தில், கள்ளமேகாதல்செய்து - கர்த்ரிமமாகப்பக்திபண்ணி, உன்கள்ளத்தே - உன்னுடைய யகர்த்ரிமச்செய்கையிலேயே, கழிக்கின்றாய் - காலத்தைக்கழியாநின்றாயென்கிரார். (௨௪)

வ்யா.—(வெள்ளநீர் பரந்துபாயும்) காவேரி ஸஹ்யமே தொடங்கிக் கோயிலேநோக்கிவருகிறதாகையாலே தன் அபிரி வேசமெல்லாந் தோற்றம்படி பெருவெள்ளமாக நீரைக்கொடுவந்து சிலர்க்குக் குலைசெய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாயாநிற்கும். அபிரிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து தலைக்கட்டாது. (விரிபொழிலரங்கம்) நீர்பாய்ந்த பரப்படங்கலும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்.

இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (வெள்ளநீரித்யாதி.) செவ்வை பரிகரமானுப்போலே யென்றது - சேஷத்வம் பரிகரமானுப்போலே யென்றபடி.

(அரங்கந்தன்னுள்கள்வனார்) பரமபதத்தில் அகர்த்ரிம ரான நித்யஸூரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமானுப்போலே, கர்த்ரிம ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கைக்கு செளர்யம்பரிகரமாக வாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந் தருளுகிறது. நீர்வாய்ப்பும் சோலைவாய்ப்புங் கண்டு சாயந்தானெ ன்கிறது வ்யாஜமாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரணத்திலே நினை வாயய்த்திருப்பது. நிலவருஞ்சென்றுபுக்கால் முற்பட செளர்ய கந்தியாயய்த்துத் திருமுகமிருப்பது. அதாகிறது-ஒரு உபாதியா லே தம்மைவந்து கிட்டினுடைய ஆத்மவஸ்துவை யபஹரித்து சட்டைப் புரைக்குள்ளே யிட்டுக்கொள்வவொன்று தோற்றியிருக் கும். அதாகிறது-தமக்கு அந்தரங்கமாக்கிக்கொள்ளுகை. இன்னமுந் தான் ஆத்மவஸ்துவைத்தன்னதாக வபிமாநித்துப்போந்தான், நாம் இவன் அபிமாநித்த அதைமீட்போம் என்று பார்த்துத்தம்மழ் கைக்காட்டி, “ஜிஹ்வி” “ஜிதந்தே” என்னப்பண்ணுமவராய்த்து. அவ னதான் வஸ்துவை இவன் நெடுநாள்பட அபஹரித்துப் போந்த படி. தன்னத்தைத்தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாம்படியிறே சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரம் காழ்ப்பேறினபடி. ஆத்மஸமர்ப் பணமும் ஆத்மாபஹாரமிதேயென்னும்படியான இவ்வஸ்துவிதே இப்படி யெளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்ப்பண மாகிறதுதான் மஹாபலிதாநம்போலே யிருப்பதொன்றிறே.

(கிடந்தவாறும்) வசீகரணபரிகரந்தானும் சீலாதிகளான ஆத்மகுணங்களும்ல்ல, அவயவசோபையானருபகுணங்களும்ல்ல, “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்னும் கிடையழகாய்த்து. (கமல நன்முகமும்) விகாஸம்செவ்விசூளிர்ந்தி பரிமளம் என்றாப்போலே சொல்லுகிறவற்றைப்பற்றத் திருமுகத்துக்குத்தாமரையையொரு போலியாகச்சொல்லு மித்தனைபோக்கி, ஸர்வதாஸதர்சமல்லாமை யாலே “நன்முகம்” என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய்ஜோதிர்மயமான மு கத்துக்கு ப்ராகர்தவஸ்து ஸதர்சமாகவற்றே; ஆசரிதவிஷயத்தில் பேதுசெய்யாதமுகத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தமுண்டோ; ஸம்ஸாரத்துக் குள் குளிர்ந்தமுகம்இதொன்றுமே யென்கிறார். (கண்டுமுள்ளமே வலியைபோலும்) கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகைக்கண்டு வைத்தும் நெஞ்சே! ஒருவிகாரம் பிறவாதே திண்ணிதாயிருந்தாயீ!. கீழ்ப்பி றந்தவிகாரமெல்லாம் விஷய வைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற அஸத்ஸம மா யிருங்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

நிலவர் என்றது - ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையவர்களை. “கள்வ னார்” என்றதுக்கு, கீழே-முகத்தில் தண்ணீரையைக்காட்டி அபஹ ரிக்கு மென்றருளிச்செய்து, திருமுகத்தில் ஸௌந்தர்யத்தாலும் அபஹரிக்கு மென்கிறார் (இன்னமும்மியாதி.) குணத்திலே நோக் காக நன்மைக்கு தாத்தர்யாந்தரம் (ஸம்ஸாரத்துக்குளியாதி.)

இப்போது எனக்குவந்தவன்மை யென்னென்னில்; (ஒருவனென்றுணரமாட்டாய்) அத்விதீயனென்று உணரமாடுகிறிலே. ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனை யுள்ளபடியுணரவேணும், அப்படியுணர்ந்தால் அத்தலையில் வாத்தஸல்யத்துக்கு ஸத்ர்சமாகவும் விஷயவைலக்ஷணயத்துக்கு ஸத்ர்ஸமாகவும் விடாய்பிறக்கவேணும், அதுபிறவாமையாலே “வலியை” என்கிறார்.

இப்படியாகில், கீழ், “கண்ணிணைகளிக்குமாரே” என்றும் “பனியரும்புதிருமாலோ” என்றும், “உடலெனக்குருகுமாலோ” என்றும், சொல்லிப் போந்தவை யெல்லாம் என்னாய்த்தென்னில்; (கள்ளமேகாதல்செய்து) உனக்கு ப்ரக்திவிஷயத்தில் பண்ணிப்போந்தவாஸனை இங்குமதுவர்த்தித்துப்போந்த வித்தனையொழிய இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ர்சமாக ஸ்நேஹித்தாயல்லையே. விஷயாந்தரங்களில் பண்ணிப்போந்ததும் பலபக்தியாகையாலே இங்கும் பலபக்திபண்ணிற்று. (உன்கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே) இந்த கர்த்ரிமபக்தியானது பண்டே யுன்பாழியிறே, இங்கும் அதுதன்னையே முடிய நடத்தினாயித்தனையிறே. விஷயாந்தரங்களோபாதியாக இது தன்னையும் நினைத்தாயித்தனை போக்கி இவ்விஷயத்துக் கறுருபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரோமம் என்கிறார். ... (உச)

அ.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (குளித்து) தமக்குப்பிறந்த வாதரம் விஷயாதுருபமாகப்போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸர்க்கயுக்தனுக்குப் பிறந்ததாகையாலே பித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்ததெளிவுபோலே விஸ்வலிக்க வொண்ணாமையாலும், என்செய்தோமென்றுதிருவுள்ளத்தைக்குறித்து அதுதபித்தாராய்நின்றார்-கீழ்; இனி-அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று ஒருதேசவிஷேத்திலே நித்யாநு பவம்பண்ணுகைக்கு நங்கையில் முதல் காண்கிறிலோம், நாம் விஷயத்தை யிழந்தேபோ மித்தனையாகாதே! யென்று சோகிக்க; நீர்சோக்கிறதென், அசித்ஸம்ஸர்க்கமற்று நம்மைப் பெறுகைக்கு சாஸ்த்ரங்களிலே த்நாவர்ணிகாதிகாரமாயும், ஸர்வாதிகாரமாயுமுண்டான ஸாதநங்கள் ப்ரவித்தமன்றோ, அவற்றிலேயொன்றையதுஷ்டித்துநம்மை லபிக்கமாட்டீரோவென்ன; எனக்கு அவையொன்றிலும் யோக்யதையே தொடங்கி யில்லையென்று மேல் பத்துப்பாட்டாலே தம்முடைய உபாயஸூன்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

பலபக்தி - ப்ரயோஜனார்த்தமான பக்தியென்றபடி. பாழி-ப்ரக்தி.... ... (உச)

இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு.—(குளித்தித்யாதி.) (இங்கேபித்தோபஹதனுக்கு) என்கிறவாக்யத்தாலே ஒருஹது சொல்லுகையாலே, கீழில்பாட்டில் அவதாரிகையில் சொன்ன ஹதுத்வயத்தோடே இதுவுமொருஹதுவாகக் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் பின்னை, கீழ் இவர்க்குப் பிறந்ததாகச்சொன்ன ஜ்ஞாந பக்திகள் என்னன்புதாய்த்தென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பிறந்த போகோபகரணமான ஜ்ஞாநபக்திகளாய்த்து-அங்குச்சொல்லிற்று; அவை ஸாதநகோடியில் அந்தர்ப்பவியாது, அவ்வதுபவம் காதாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாகைக்குத் தன்கையில் ஸாதந மில்லையென்கிறார்-இங்கு. இதில் முதற்பாட்டில்-ப்ரஸித்தமாய் த்நாவர்ணிகரானவர்களுக்கு அதிகாரமான ஜ்ஞாநபக்திகளில் எனக்கோரந்யமில்லையென்கிறார்.

குளித்துமூன்றனலையோம்புங்குறிகொளந்தணமைதன்னை
ஒளித்திட்டேனென்கணில்லைநின்கணும்பத்தனல்லேன்;
சுளிப்பதென்கொண்டுநம்பிகடல்வண்ணாகதறுகின்றேன்;
அளித்தெனக்கருள்செய்கண்டாயரங்கமாநகருளானே. (உரு)

ப-ரை.—குளித்து - நித்யஸ்நாநம் முதலான ஸ்நாநங்களைப் பண்ணி, மூன்றனலை - கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம்தக்ஷிணக்நியாகிற மூன்றக்கிளை, ஒம்பும் - ஆதரித்துப்போருமதாய், குறிகொள் - மந்த்ரலோபாதிகள் வாராமே காக்கவேண்டிய, அந்தணமைதன்னை - ப்ராஹ்மண்யத்தை, ஒளித்திட்டேன் - பாழேபோக்கினேன்; என்கணில்லை-என்விஷயமாக எனக்கொன்றுமில்லை; நின்கணும்-உன்விஷயத்திலும், பத்தனல்லேன் - ஸ்நேஹமில்லாதவனாயிராநின்றேன்; இப்படியிருக்க, என்கொண்டுகளிப்பது - நான் எத்தைக்கொண்டுகளிப்பது; நம்பி - சீலாதிசுணபரிபூர்ணராய், கடல்வண்ண - கடல்போலே கறுத்த நிறத்தையுடையனாய், அரங்கமாநகருளானே - கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, கதறுகின்றேன் - கர்ணகரேமாக்கப்பிடிநின்றேன்; எனக்கு-என்னை, அளித்து - உன் கர்பைக்குவிஷயமாக்கி, அருளிசெய்கண்டாய் - கர்பையும் செய்தருளவேணுங் கிடாயென்கிறார். (உரு)

வ்யா.— (குளித்து மூன்றித்யாதி) ஜந்மமாத்ரத்தையே கொண்டு நீ அவற்றையதுஷ்டித்துவாவென்னுமித்தனைபோக்கி, ஜந்மப்ரபர்தி ப்ராஹ்மண்யத்துக்குஅதுருபமாயிருப்பதோரதுஷ்டாநமில்லையென்கிறார். (குளித்து) நித்யஸ்நாநம், நைமித்திகஸ்நாநம், ப்ராயஸ்சித்தஸ்நாநமென்று ஸ்நாநம்பஹ-விதமாயிருக்கும். நித்யஸ்நாநம் நைமித்திக ஸ்நாநத்துக்குடலன்று; அந்த நைமித்திக ஸ்நாநம்ப்ராயஸ்சித்தஸ்நாநத்துக்குடலன்று; இவைதனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரங்களாயிறேயிருப்பது கர்மாதுஷ்டாநந்தானொழியயோக்யதாபாதகங்கள்பண்ணிப்போரத்தான் அரிதாயிறேயிருப்பது.

ஜ்ஞாநபக்திகளென்றது - “ஐயப்பாடறுத்துத் தோன்றுமழகன், ஆதரம் பெருகவைத்தவழகன்” என்றபதங்களைப்பற்ற.

உபாயசூந்யதை சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே ஸ்நாநாதிராஹித்யம் சொல்லுவா நென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கர்மாதுஷ்டாநந்தானொழியவித்யாதி.) மூன்றனலாவது - கார்ஹபத்யாஹவநீயதக்ஷிணக்நிகள். ஒம்புகையாவது - ஹோமஸாதநங்களைக்கொண்டு வளர்க்கை. இத்தையருளிச்செய்கிறார் சவலைப்ரஜையித்யாதி.)

(மூன்றனலை) அக்நி என்னுதே, “அனல்” என்றது-ஆராதியாரின்ருல் அபர்யாப்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்குமென்று தோற்றுக்கைக்காக. (மூன்றனல்) ஒன்றே துராராதமாயிருக்க மூன்றையிறே விதித்தது. (ஓம்பும்) சவலைப்ரஜைகளுக்குச் சோறும் நீரும் முடிந்துகொண்டு திரியும் மாதாவைப்போலே, உமியும் இந்தநமுங்கொண்டு திரியவேண்டும் விஷயமென்கை.

(குறிகொள்) மந்த்ரலோபம், க்ரியாலோபம், த்ரவ்யலோபம், காலபேதம், தேவதாத்யாகம் என்கிற இவற்றிலொன்றுண்டாமாகில் நிஷ்பலமாயிருக்கையாலே, கரணம்பிழைக்கில் மரணமென்கை. பண்ணின அகர்த்தங்களைக் கூடாந்திக்கு விஷயமாக்கி ஓரஞ்ஜலியாலே ஸுப்ரஸந்தமாம் விஷயமன்றே. (அந்தணமை) இப்படியிருக்கிற தேதென்னில்-ப்ராஹ்மண்யம்; அதுதன்னை யொளித்திட்டேன்-ப்ராஹ்மண்யமில்லாமை யென்னளவேயாய்ப் போகையன்றியே இவ்வர்ணந்தான் தண்ணிது என்னும்படி பண்ணினேன். விஸரிஷ்டராயிருப்பாரைக் கண்டால் இன்னானதிகரித்த வர்ணத்திலே சிலவரன்றோவென்றுகொண்டு அவர்களுக்கும் அவத்யமாம்படி திரிந்தேன். இதிறே நான் கர்மயோகத்தில் நின்றநிலை.

ஆனால் ஜ்ஞாநயோகமிருந்தபடியெங்ஙனையென்னில்; (என்கணில்லை) என்விஷயமாக எனக்கொன்றில்லை. ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநமெனக்கில்லையென்கை. கர்மயோகமில்லையென்றபோதேதத்ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோக மில்லையென்னு மிடம் அர்த்தவித்தமன்றோவென்னில்; இஜ்ஜந்மத்தில் அதுஷ்டித்ததொரு கர்மமில்லையாகிலும் பூர்வஜந்மத்தில்கர்மயோகம் பக்வமாய், அவ்வளவிலேதேஹவிஸ்லேஷம்பிறந்து அநந்தரஜந்மத்தில் ஜ்ஞாநம் நைஸர்க்கிகமாயிருக்குமிதே, அதுவுமில்லையென்கை. ஆனால் பக்தியோகமிருந்தபடியென்னென்னில்; (நின்கணும்பத்தனல்லேன்) கண்டார்க்குஸ்ப்ரஹ்மபண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாதநின்பக்கல்எனக்கு ஸ்நேஹலேசமில்லை. கர்மஜ்ஞாநங்க ளிரண்டுமில்லையாயிருக்க உபயஸாத்யமான பக்தி யில்லை யென்னு மிடம் சொல்ல வேணுமோ வென்னில்;

“ஜ்ஞாநகர்மங்களிரண்டு முண்டானால் பக்தி கூடியல்லதிராது” என்கிற ஈட்டுவாக்யத்தோடே, “கர்மஜ்ஞாநங்க ளிரண்டுமில்லையாயிருக்க” என்றவாக்யத்துக்கு விரோதமுண்டேயாகிலும், * நோற்றநோன்பிலருளிச்செய்தது - “பரிநிஷ்பந்நஜ்ஞாநனுக்கு அநந்தரக்ஷணத்திலேபக்திபிறந்து” என்றத்தைப்பற்றி; இவ்விடத்தில் சொன்னது-அபரிபக்வ கர்மஜ்ஞாநனுக்குகாலாந்தரத்திலே பக்தி பிறக்கையைப்பற்றிச் சொன்ன தாகையாலே விரோதமில்லை என்று கண்டுகொள்வது.

தம்முடையகர்பைக்கு என்றது - தாம்கர்பை பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக வென்றபடி. வெறுமைகளு மரிதாகையாலே யென்றது. வெறுமைகளை முன்னிடுகையும் அல்லாதார்பக்கல் அரிதாகையாலென்றபடி. (இத்தால் அகிஞ்சநனென்றபடி) என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - இப்படி வெறுமையை முன்னிடுகிறது அதுதாபபூர்வகமல்லாமையாலே அகிஞ்சநனென்றபடி. “நம்பி” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தரம் (தேவரீருடைய பூர்த்தியித்யாதி.) இந்த பக்ஷத்தில் உபாயாந்தரங்களில் அந்வயமில்லையாகில் ப்ரதிபத்தியிலே அந்வயமுண்டே யென்று ஸங்கதிகண்டுகொள்வது. ப்ரமாணம் உபயார்த்த ஸாதாரணம்.

(கடல்வண்ண) தேவரீருடைய ஸீலாதிருண பூர்த்தி யெல்லாம் வேணுமோ, வடிவழகேயமையாதோ என்பேற்றுக்கு. ஒருகடலோடே ஸ்பர்த்தை பண்ணி ஒருகடல் சாய்ந்தாப்போ லேயிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “ஐயப்பாட லுத்துத்தோன் றுமழகன்” என்றும், “ஆதரம் பெருகவைத்தவழ கன்” என்றும், இவ்வடிவழகேயிறே இவர்பற்றாசாகச் சொல்லிப் போந்தது. இத்தால்-சரண்யனென்றபடி.

உம்முடைய வெறுமையையும், நம்முடைய பெளஷ்கல்யத் தையும் அறிந்திராகில் இதற்குமேற்பட உமக்கு வேண்டுவதென் னென்ன; (கதறுகின்றேன்) அந்நிலையிலேதான் நிற்கப்பெற்றே னோ, ஸாதநாதுஷ்டாரம் பண்ணிப்பலம் தாழ்த்துக் கூப்பிடுவாரா ப்போலே சரவணகடுகமாகக் கூப்பிடாரின்றேன். ஸ்வரக்ஷணத் தில் கைவாங்கி, தேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகுக்கு மங்களா சாஸநம் பண்ணுகையே யாத்நாயா யிருக்கிறேனோ. இத்தால் பலித்ததாய் விட்டது - ஆசாலேசமுடையார்க்கு முகங்கொடுக் கக்கடவவவர் ஓராச்சரிதன் கூப்பிடாரிந்க அநாதரித்து நிற்பதே! என்று நாட்டார் சொல்லும்படி தேவரீர்க்கு ஓரவத்யத்தைத் தந் தேனித்தனையிறே.

இப்படி உமக்கொரு நன்மைகளுமில்லையாகில் பின்னை நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்னென்னில்; (அளித்தெனக் கருள்செய் கண்டாய்)என்னை தேவரீர்க்குக்ர்பாவிஷயமுமாக்கிக்ர்பையும்பண் ணவேணும். அதாவது - அதுதாபத்தைப்பிறப்பிக்க வேணுமென் கை. ஏன்றான்? நமக்குஇங்ஙனே அடியேதொடங்கிச் செய்யவேண் டுகிறநிர்ப்பந்தந்தா நென்னென்னில்;(அரங்கமாநசருளானே) தந் தாமுக்கென்ன ஒருமுதலு மில்லாதாரா ரக்ஷிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. குறைவற்றாரா ரக்ஷிப்பார்க்கு இங் குவரவேணுமோ, அங்கே யிருக்கவமையாதோ. இங்கே வந்து கிடையழுகாட்டியும் அர்ச்சகபராதிநமான சீலவத்தைக் காட்டி யும் ருசியேதுடங்கியுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ. (உரு)

அ.—இருபத்தாரும்பாட்டு. (போதெல்லாம்) த்நாவர்ணிகா திகாரமானவுபாயமில்லையாகில் ஸர்வாதிகாரமான அர்ச்சநஸ்தவ நாதிகள்தானுண்டோ வென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

போதெலாம்போதுகொண்டுன்பொன்னடிபுனையமாட்டேன்;
தீதிலாமொழிகள் கொண்டுநிருக்குணஞ்செப்பமாட்டேன்;
காதலால்நெஞ்சமன்புகலந்திலேனது தன்னாலே
ஏதிலேனரங்கர்க்கெல்லையென்செய்வான் தோன்றினேனே. (1)

“கடல்வண்ண” என்றபதத்தோடே கூட்டி, “கதறுகின் றேன்” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வர க்ஷணத்தி லித்யாதி.) (உரு)

ப-ரை—போதெலாம் - ஸர்வகாலங்களிலும், போதுகொண்டு - புஷ்பங்
களைக்கொண்டு, உன் - உன்னுடைய, பொன் - அழகிதான், அடி - திருவடிகளி
லே, புனையமாட்டேன்-ஸமர்ப்பிக்கக்ஷமனாகிறிலேன்; தீதிலா-குற்றமற்ற, மொ
ழிகள்கொண்டு - வார்த்தைகளைக்கொண்டு, உன் - உன்னுடைய, திருக்குணம்-
கல்யாணகுணங்களை, செப்பமாட்டேன் - சொல்லமாட்டுகிறிலேன்; சாதலா
ல் - காதலடியாகிற, அன்பு - அன்பை, இதுக்குமுன்பு, நெஞ்சம்கலந்திலேன்-
நெஞ்சில்ஸ்பர்சித்ததில்லை; அதுதன்னாலே - அதினாலே, அரங்கற்கு - அழகிய
மணவாளனுக்கு, ஏதிலேன் - ஒருகரணத்தாலும் ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றிலேன்; என்
செய்வான் தோன்றினேன் - ஏதுக்காக்கப்பிறந்தேனென்கிறார். (உசு)

வ்யா—(போதெலாம் போதுகொண்டுன்பொன்னடிபுனைய
மாட்டேன்) அழகிய செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும்
உன்னுடைய ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகளிலே புனையவிதேயடு
ப்பது, அதில்சர்வத்தையில்லாமையேயன்று, சக்தியேயில்லை யென்
கிறார். உன்னை யொழிந்தவிஷயங்களிலே செய்யவென்றால் சர்த்
தா சக்திகளிரண்டு முண்டாயிருக்கும். “ ுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு ”
“யௌததத்பூஜாகொளகொள” என்கிறபடியே-தேவரீர்திருவடிகளை
யே ஆரதிக்கக்கண்டகைகளைக்கொண்டு, அப்ராப்தமாய் அநர்த்தா
வஹமாயிருந்தவிஷயங்களை ஆரதித்துப்போந்தேன். காலமெல்
லாம் மாட்டேன், ஒருக்கால் வல்லேன் என்கிறாரல்லர்; ஸர்வகால
மும் மாட்டேனென்கிறார். ஒருகாலத்தில் சக்தனாகில் அதுதானே
பேற்றுக்குப்போரும்படியாயிதே தேவரீர் ப்ரபாவமிருப்பது. “ ுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு ”
“ஸக்த்ருச்சாரிதம்யேந” என்றும், “ ுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு ”
“ஸக்த்ஸ்மர்த்தோபிகோவிந்த” என்றும், “ ுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு ”
“ஸக்த்தேவப்ரபநாய” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிதே.

காயிகமானவ்யாபாரத்தை புறம்பேவிநியோகங் கொண்டோ
யாகிலும் உம்முடையபேச்சுக் குற்ற மற்றிராநின்றது, ஆனபின்பு
நம்குணங்களைப் பேசமாட்டிரோவென்ன; (தீதிலாமொழிகள்கொ
ண்டுன் திருக்குணஞ்செப்பமாட்டேன்) பேச்சுக் குற்றமற்றாலும்
உன்னுடைய கல்யாண குணங்களைப் பேசவென்றால் க்ஷமனாகிறி
லேன். ஹேயகுணயுக்தமான க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பேசவென்
றால்வாச்சியீடனாகநறுக்கறப்பேசவல்லேன்; “ ுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு ”
“ஸாஜிஹ்வாயாஹரிம்ஸ்தௌதி” என்கிற குணங்களில் வந்தால்
நாப் புரளாது.

இருபத்தாரும்பாட்டு. (போதெல்லாம்) வாச்சியீடனாக-
வாச்சியிட்டு வெட்டினாப்போலே யென்றபடி.

(என்செய்வான்தோன்றினேனே) ‘‘விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:’’ என்கிறபடியே-தேவரீர்க்குதுப்பான ஜந்மமாயி ருக்க நான்வதுக்காகப்பிறந்தேன். ‘‘என்செய்வான்பிறந்தேன்’’என் னாதே, ‘‘தோன்றினேன்’’ என்கிறது-உத்பாதங்கள்போலே அநர்த் தஹதுவாகப் பிறந்தேனென்கை. உத்பாதங்களுடையதோற்றந் தான் தமக்கும் ப்ரயோஜநமின்றிக்கே பிறர்க்கும் அநர்த்தமாயிறே யிருப்பது; அதுபோலேயாய்விட்டதிதேயென்ஜந்மமென்கிறார். ()

அ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு. (குரங்குகள்) மதுஷ்யாதி கார மானவையொன்றுமில்லையாகில், திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முத லானவர்களைக்கொள்ளு மடிமையை, சாஸ்த்ரவஸ்யதை யின்றிக் கேயிருந்துள்ள திர்யக்குக்களைக் கொள்ளுவதாக நாம்வந்தவரித்த காலத்தில், திர்யக்ஸாமாந்யத்தாலே அணில்கள் சுத்தபாவநையோ டேபண்ணிற்றின சிலகிஞ்சித்காரமுண்டு, அதுதானுண்டோ வெ ன்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

குரங்குகள்மலையைநூக்கக்குளித்துத்தாம்புரண்டிட்டோடித் தரங்கநீரடைக்கலுற்றசலமிலாவணி லும்போலேன்; மரங்கள்போல்வலியநெஞ்சவஞ்சனென்றெஞ்சுதன்னால் அரங்குநூர்க்காட்செய்யாதேயளியத்தேனயர்க்கின்றேனே. ()

ப-நா.—குரங்குகள்-வாநரவீரர்களானவர்கள், கிஞ்சித்கரித்துஸ்வரூபம் பெ றுகைக்காக, மலையை - பர்வதத்தை, நூக்க - தள்ளிக்கொண்டுவர, தாம்-தாங் கள், குளித்து - நீரிலேமுழுகி, புரண்டிட்டி-கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலே புரண்டு, ஓடி - ஸேதுபந்தம் சடக்கெனத்தலைக்கட்ட வேணுமென்கிறத்வராதி சயத்தாலே ஓடி, தரங்கம் - திரையையுடைத்தாய், கிளர்ந்திருந்துள்ள, நீர்- கடலை, அடைச்சலுற்ற-தூர்க்கையிலே ஒருப்பட்டனவாய், சலமிலா - குற்றமற் றனவான, அணிலும் - அணில்களையும், போலேன்- ஒவ்வேன்; இதுவன்றியும், மரங்கள்போல் - மரங்களைப்போலே, வலியநெஞ்சம் - கடிநசித்தத்தை யுடை யனாய், வஞ்சனென் - வஞ்சநபரனாய், அளியத்தேன் - அருமந்தமதுஷ்யனான நான், அரங்குநூர்க்கு - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவருக்கு, நெஞ்சுதன் னால் - பாவவீர்த்தியாலே, ஆட்செய்யாதே - அடிமைசெய்யாமல், அயர்க்கின் றேன் - மறந்து அநர்த்தப்படாநின்றேனென்கிறார். (உஎ)

வ்யா.—(குரங்குகள் மலையைநூக்க) மலைகளாலே கடலைத் தூர்க்கிறவிடத்தில் மலைகளுக்குத்தொகையுண்டாய் ஸ்ரீவாநரவீரர் களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே ஒருமலையை அநேகர் கூடித் தொட்டுக்கொண்டு வருவார்களாய்த்து.

இருபத்தேழாம்பாட்டு.(குரங்குகளியாதி) ‘‘மலை’’ என்றஐக வசநத்துக்கு தாத்பர்யம் (மலைகளாலே யித்யாதி.) உபாத்யாயன், கசைகொண்டுவரச்சொன்னால் அவன்முகமலர்த்திக்காக எல்லா ரும்தொட்டுக்கொண்டு வருமாப்போலே யென்றபடி.

ஒருமலைஒருவர்க்குப்பாத்தம்போராதபடிபெருமிடுக்காராயிருக்கச் செய்தேயும் உபாத்தியாயர்களைப்போலே எல்லாரும் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறவேணுமென்றிருக்குமவர்களாகையாலே இப்படிச் செய்கிறார்களாய்த்து. ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையாரோடு இல்லாதாரோடு வாசியறத்துரும்பெழுந்தாடும்படியிறே, அடிமைகொள்ளுகிறவர்களையும் வில்லுமாய்நின்றநிலைதான். (மலையைநூக்க) கடலிலே பொகட என்னுதே “நூக்க” என்றது-ஒருதிரளுக்கு ஒருமலை விஷயமாகப்போராமையாலே வேறையொருதிரள்வந்துபற்ற அவர்கள் பக்கலிலே நூக்க இப்படி கைமேலேபோயாய்த்து மலை கடலிலேபுகுவது. “ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಸ್ಕೃತ” “அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே” என்றுகொண்டு, பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகரைபுரண்டு செல்லாநிற்க அக்காரியத்துக்குவேண்டுவார் ப்ரவர்த்தியா நின்றார்களென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதிதே. கடல் தூர்ப்புண்டு அக்கரைப்பட்டதாய்விடவற்றேயென்னும் த்வரையாலே எல்லாருமொக்க ப்ரவர்த்தித்தாராய்த்து.

(குளித்து இத்யாதி). ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய த்வரைதான் அணில்களுக்குப்போந்திராமையாலே, பெருமாளுக்கு ஆற்றுமைகரைபுரளாநிற்க முதலிகளுக்கு இத்தனை மெத்தனவெல்லாமென்தான்? இருந்தபடியால் சடக்கெனக்கடலடைக்கிறவர்களுக்கு சக்தியில்லை, ஆனபின்பு, மலையாலே தூர்ப்புண்டப்ரதேசத்துக்கு மணல் சுமக்கப் பரிகரமில்லையிறே என்று, அணில் நீரிலேபுக்குத் தோய்கையும் கரையிலே யேறினால் மணல் தொற்றுகையும், உதறினவாறே விட்டுக்கழிகையும் இவை முன்பேகைகண்டபடியாலே இப்ப்ரகாரத்தாலே கடலைத்தூர்ப்போமென்று பார்த்துக் கடலிலேபுக்கு முழுகுமாய்த்து. இம்முழுக்குதன்னாலே நீர்சுவறும், மணலுங்கொண்டு வரலாமென்றாய்த்து நினைவு. (தாம்) கடலில் நீர்சுவறுவதும் மணல் தொற்றுவதும் தம்முடம்பிலே யென்றறியாதாய்த்து அடிமையில் த்வரையாலே. தாழ்வுபட்ட கார்யமடங்கத்தங்களாலே தலைக்கட்டுகிறதாக வபிமாரித்துத் திரிகிறபடியாலே “தாம்” என்னவுமாம். (புரண்டிட்டோடி) புக்கமலைகளுக்கு நொய்மணல்புக்குச்சொரிந்துகொண்டு வருகிறபடிபோராதென்றுபார்த்து மணலிலேபுரண்டோடித் திரியாநிற்குமாய்த்து. உள்ளமணலும் வழியிலேயுதிரும்படியாகவோட இடையிலே நின்றவர்கள் இவற்றின் த்வரையைக்கண்டு ஏன்றான் இத்தனை வியக்கமென்றால்?

விஷயமாகவும் போராமையாலே யென்றது-போராதிருக்கச் செய்தேயுமென்றபடி. ஒருதிரளுக்கும் விஷயம் போராதிருக்க வேறே சிலர்வந்து பற்றுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಸ್ಕೃತ - அவகாஹ்யார்ணவமித்யாதி.)

ஆகையாலே கடல்தூர்ப்புண்ணுமென்றபடி. “சலம்” என்று வ்யாஜமாய், அத்தாலே-அஹ்ர்தயமென்றபடியாய், அதின் நிக்கே யிருக்கையாவது - பாவத்தில்புரையற்றிருக்கை. அதவா, “சலம்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் (சலம்வ்யாஜமென்று;) இங்ஙனே யாகவுமாம். மித்ரகார்யபுத்த்யாசெய்கிற முதலிகளைப்போலன்றிக் கே நிருபாதிசமாயிருக்கை. “मित्रकार्योत्थमद्वन्द्वस्य” “मित्रकार्यमकर्मितम् पवत्पिरवारादरात्तमा” என்றாரிதே பெருமாள்.

“இரும்புபோல் வலியநெஞ்சம்” என்றவர் அதுக்கு மவ்வரு
கே ஒருவன்மை சொல்லுகைக்காக “மரங்கள்போல் வலியநெஞ்
சம்” என்கிறார். அக்நியிலேயிட்டுஉருக்கி நினைத்தகார்யம்கொள்ள
லாம்இரும்பு, இத்தை நெருப்பிலேயிட்டால் கரிந்துபோய் முன்பு
நின்ற நிலையுங் கெடுமித்தனை. (வஞ்சனேன்) இப்படி நெஞ்சு திண்
ணிதாயிருக்கச்செய்தே இது த்ரவத்ரவ்யமோவென்று தேவரீரும்
ப்ரமிக்கும்படி பாவித்துக்காட்டாநிற்பன். அகவாயில் நினைவு ஒன்
றாயிருக்க “இவனத்தனை பகவத் ப்ரோமமுடையாரில்லை” என்று
ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துவர்த்திப்பன். “இறையிறையுருகும் வண்
ணம்” என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை யதுசயிக்கிறார். (நெஞ்சுதன்னா
லரங்கனார்க்காட்செய்யாதே) அணில்கள்பக்கலிலும் பாவசத்தியே
யிறேயுள்ளது, அந்நெஞ்சைக்கொண்டு ஸந்நிஹிதனான வுன்பக்க
லிலே அல்பாதுகூல்யம் பண்ணுதே. இந்த பாவசத்திமாத்ரத்தை
யே பரிபூர்ணசேஷவர்த்தியாகக்கொள்ளும் பகவதபிப்ராயத்தா
லே “ஆள்செய்யாதே” என்கிறார். (அளியத்தேன்) “अहम्सर्वज्ञः”
“அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்னும் இனாயபெருமானைப்போ
லே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களுக்கும் அர்ஹமான அருமந்தவஸ்து
கிடர்இது. (அயர்க்கின்றேனே) விஸ்மரித்து அநர்த்தப்பட்டுப்போ
வதே! இவ்விஷயம் ஸந்நிஹிதமல்லாமையாலேயாதல், இத்தலை
யில் யோக்யதையில்லாமையாலே யாதலன்றிறே; “மறந்தேனுன்
னைமுன்னம்” என்கிறபடியே விஸ்மர்தியாலேயிறே அநர்த்தப்பட்
டது. சலமிலாமரங்கள்போலென்னவுமாம்; மரங்கள்போலே சல
மிலாவென்னவுமாம். மரத்தை ஓராயுதத்தாலே சலிப்பிக்கவுமா
ம், நெஞ்சையொன்றாலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதென்றபடி. (உஎ)

அ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (உம்பரால்) அணில்கள் திர
யக்காய்வைத்து நமக்கு கிஞ்சித்கரிக்கவுத்யோகித்தபாவசத்தி உம
க்கில்லையாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வான் பொய்கையிலே புக்கு இடர்
பட்டு நாம்சென்று தனக்குதவக்கடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்
டு, அதுதான் உமக்குண்டோவென்ன; அதுவுமில்லையென்கிறார்.

உம்பராலநியலாகாவொளியுளரானைக்காகிச்

செம்புலாலுண்டுவாமும்முதலைமேற்சீறிவந்தார்;

நம்பரமாயதுண்டேநாய்களோஞ்சிறுமையோரா

எம்பிராற்காட்செய்யாதேயென்செய்வான்தேன்றினேனே. ()

(விஸ்மர்தியாலே யிறே அநர்த்தப்பட்டது) என்றவிடத்திலே,
“अहम्सर्वज्ञः सन् सर्वज्ञः॥ सर्वज्ञः सर्वज्ञः॥ सर्वज्ञः सर्वज्ञः॥”
“விபதோநைவவிபதஸ்ஸம்பதோநைவஸம்பதஃ! விபத்விஸ்மரண
ம்விஷ்ணோஸ்ஸம்பதத்தஸ்யைவஸம்ஸம்ர்திஃ” என்றததுஸந்தேயம்.

(22)

இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (உம்பராலித்யாதி.) “அறியலா
கா” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம்; இவ்விரண்டையு மருளிச்
செய்கிறார் (ஐஞாநாதிகாரனாலு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.)
முந்தினது - அஹங்காரிகளானவர்கள் அறியுமது அவத்யமாகை
யாலே நிஷேதிகையிலே தாத்பர்யம்; இரண்டாவது-சக்யநிஷே
தம்.

வளர்த்தவனுக்குத் தொட்டால் குளிக்கவேண்டும்படியான தண்மையையுடைய பதார்த்தம். (சிறுமையோராவெம்பிராற்கு) எத்தனையேனும் தண்ணியோமானாலும் தண்மையில் கண்ணில்லாதவர்க்கு. தோஷதர்சநத்தில் அவிஜ்ஞாதாவாய்குணதர்ஸநத்தில் * ஸஹஸ்ராம்சவா யிருப்பர். “ஸுஸ்ரஜ்ஜ் ஸுஸ்ரஜ்” “யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்று ஓதப்படுகிற வவனுக்கு அவிஜ்ஞாதர்த்தவமாவது - இத்தலையில் தோஷங்கண்டு பொறுத்து உபகரித்தானாயிரா தொழிகை.

(எம்பிராற்காட்செய்யாதே) தோஷம்பாராதே ஆபத்தேஹே துவாக ரக்ஷிக்கிறது வகுத்தவிஷய மாகையாலே. வகுத்தசேஷியுமாய் உபகாரகனுமாயிருக்குமவனுக்கு அடிமை செய்கையிறே ப்ராப்தம், அதுசெய்யாதே.எங்களுக்கார்யம்தமக்கே பரமாக வேறிட்டுக்கொண்டால் நம்முடைய கரணங்களுக்கு ஸ்வரூபாது ரூபமான வர்த்தியிலே அந்வயிக்கையிறே ப்ராப்தம்.

(என்செய்வான் தோன்றினேனே) வ்யர்த்தஜந்மாவானேன். “ஸ்வஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்” “ஸ்ரஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்” என்கிறபடியே ஜந்மப்ரயோஜநம் அடிமையானால் அதுக்கசலான என்ஜநம் வ்யர்த்தமேயிறே. பிறந்தேன்என்னாதே, “தோன்றினேன்” என்றது, “ஸுஸ்ரஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்” “அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்ற இளையபெருமாள்பிறவிபோலையாகிலிறே மறந்தே நென்னலாவது, அதில்லாமையாலே “தோன்றினேன்” என்கிறார். ... (உஅ)

அ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (ஊரிலேன்) ஆனேஇடர் பட்டபோது,அது,தனக்குதவுகைக்காகநினைத்த நினைவு உமக்கில்லையாகில் ஸ்ரீஸாளக்ராமம் திருவையோதையை கோயில்முதலாக நாம் உகந்த நிலங்களில் ஒருவனுக்கு ஜந்மாதிகளுண்டானால் அவனை நமக்கு ரக்ஷித்தே தீரவேணும், அங்ஙனே இருப்பன சிலவுண்டோ வென்னில்; அவையு மெனக்கில்லையென்கிறார்.

ஊரிலேன்காணியில்லையுறவுமற்றொருவரில்லை;

பாரில்நின்பாதமூலம்பற்றிலேன்; பரமமூர்த்தி!

காரொளி வண்ணனேகண்ணனேகதறுகின்றேன்;

ஆருளர்களைகணம்மாவரங்கமாநகருளானே.

(உக)

ப - ஐ.—ஊரிலேன் - தேவரீர் நித்யஸந்நிதி பண்ணுகிற ஸ்ரீஸாளக்ராமம் முதலான திருப்பதிகளில் பிறவாதவனாய், காணியில்லை - திருப்பல்லாண்டு பாடுகைமுதலானதற்காகவிட்ட காணியாட்சியில்லாதவனாய், உறவில்லை - பந்துக்களில்லாதவனாய், மற்றொருவரில்லை-ஸ்நேஹிகளில்லாதவனாய்,பாரில்-தண்ணிதானபூமியிலே வலித்து, நின்பாதமூலம் - உன்திருவடித்தாமரைகளை, பற்றிலேன் - தஞ்சமாகப்பற்றாதவனாயிராநின்றேன்; பரமமூர்த்தி - பரமசேஷியாய், ஒளி - புகர்மிக்கிருந்துள்ள, கார்வண்ணனே - வர்ஷுகவலாஹகத்தை யொத்ததிருநிறத்தையுடையனாய்,கண்ணனே-ஆச்ரித ஸுலபனுனவனே,கதறு

நிஹீநதையினுடைய உபபாதநம் (வளர்த்தவனுக்கித்யாதி.) “பிரான்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம்இரண்டு.... ... (உஅ)

கின்றேன் - பலம் தாழ்த்தாணாப்போலே கூப்பிடாநின்றேன்; அம்மா- ஸர்வ ஸ்வாமியாய், அரங்கமாநகருளானே-ஆச்ரிதர் கூப்பிடு கேட்கைத்தாகக்கோ யிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, அடியேனுக்கு, ஈனகண் ஆருளர்- தேவரீரையொழிய ரக்ஷகர் வேறே ஆரிருக்கிறார்கள்; உன்னையொழிய வேறே ரக்ஷகரில்லையென்றுகருத்து.வரஹுகவலாஹுகம்-மழைக்காலத்துமேகம்.(உக)

வ்யா.—(ஊரிலேன்) இங்கு“ஊர்” என்று இவர்நினைக்கிறதா- ஸதாபகவத்ஸந்நிதியுண்டான ஸ்ரீஸானக்ராமமென்ன, அவதாஸ்தலமான திருவயோத்யாதிசுளென்ன, கோயில்முதலாயிருந்துள் ளதிருப்பதிகளென்ன,இவற்றையாய்த்து.“ஊர்” என்கிறஸாமாந்ய வாசிசப்தம் இவ்விசேஷங்களைக் காட்டுமோவென்னில்; சேதந ரிலே ஒருகுருச்சியில் பிறவாதாரில்லையிறே; அவைதான் அதர்ஷ்ட ஹேதுவென்கைக்கு ஒருப்ரமானமுமில்லை: இங்கு உபாயகுந யதையைச் சொல்லிப்போருகிற ப்ரகரணத்தோடு சேரவேண்டு கையாலே இச்சப்தம் இவ்விசேஷங்களையே சொல்லிற்றுகக்கட வது. நாமபிமாரித்திருந்த வெல்லைக்குள்ளே பிறந்தானென்று தேவரீர்க்குப்பற்றுகப்பிடிக்கலாவதொருதேசத்தில் பிறக்கப்பெற் றிலேன்.தேசவாஸமாத்ரமே ஆத்மோத்தாரகமென்கைக்கு ப்ரமா ணமென்னென்னில்; “ஐஸ்யம்ஸர்வகாமநக்” “ஹ்ருஷ்யஸ்யஸி” “ஐஸ்ய ஸ்ரீரக்ஷாபுஷி ஸ்ரீரக்ஷஸுநக்” “தேஸோயம் ஸர்வகாமதுக்” “பவத்விஷயவாஸிந்,” “திர்யக்யோநிகதாஸ்சாபி ஸர்வேராமம துவர்தா” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே. (காணியில்லை)அப் படி அத்தேஸங்களில் ஜந்மமில்லையாகில் ஏதேனு மோருபாதி யாலே அவ்வோவிடங்களிலே க்ஷேத்ரஸ்பர்சமுண்டாகக் கூடும், அதுவுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார். அதாவது- தேஹயாத்ராசேஷமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை முதலான நிமித்தங்களிலே அந்வயித்தல், “திருநந்தநவநம்” என்றப்போலே சிலவுண்டாதல், தாநத்தாலும் விலையாலுமுண்டாய் அவ்வூரிலே சென்று காணியாளவேண்டும்படியான ஸ்பர்சமுண்டாயிருக்கை.

அவையொன்றுமில்லையாகில் அவ்வூரிலுள்ளாரோடே ஒரு கொள்கொடையால் வரும் ஸம்பந்தமாதல், மந்த்ரஸம்பந்தமாதலு ண்டோவென்னில்; (உறவில்லை மற்றொருவரில்லை) இவையின்றிக் கே யொழிந்தால் கண்பழகியிருப்பாரொருபந் துக்களுண்டோ வெ ன்னில்; அதுவுமில்லையென்கிறார். ஆனால் உமக்கு வாஸமெங்கே யென்ன; (பாரில்) ஒருபற்றுக பெறுவிடில் தரிக்கவொண்ணாதபடி அநந்தக்லேசபாஜநமான பூமியிலே வாஸம்.

இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (ஊரிலேன்) “பாரில்” என்ற துக்கு உன்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்கையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே யென்று ஒருதாத்பர்யத்தை வித்திப்பித்து; அன்றிக்கே, “ஊரி லேன்” இப்பாதித்யாலே - பற்றுகில்லாமையைச் சொன்னவநந்த ரம்“பாரில்” என்று விசேஷித்ததற்கு தாத்பர்யாந்தரம் (ஒருபற்றுகித்யாதி.) இப்போது பற்றுகிழில் க்ரமத்திலே கொள்ளுகிறோ மென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ வென்ன வென்று ஸங்கதியா கக்கடவது.

* கலங்காப் பெருநகரி விருக்கிதேனோ நிர்ப்பரனாயிருக்கைக்கு, ஒருவர்கூறையெழுநடுக்கிறபயஸ்தாநத்திலே யன்றோ எனக்கு வாஸம். ஆகையால் (நின்பாதமூலம் பற்றிலேன்) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புகலற்றார்க்குப் புகலான உன் திருவடிகளில் எனக்கோரந்வயமில்லை. “*ਭੈਸੰਧਰਯਃ*” “தமேவம்ஸரணம்கத:” என்று ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்கான காகத்துக்குங்கூடப் புகலிடமாயிதே தேவரீர்திருவடிகளிருப்பது. ஆனால் பின்னை யொருவழியாலும் உமக்கொரு நன்மையிலையாகில் பின்னைஇழக்கு மித்தனையன்றோவென்ன; (பரமமூர்த்தி) ஸ்வகதமாக ஒரு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்றே னத்தனைபோக்கி உன்பக்கலிலும் இல்லையோ. ஸர்வாதிகனாய் பரமசேஷியாயிருக்குமவனல்லையோ. சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயிதே சேஷித்வமிருப்பது. இவன் “*ஸ்வஹம்*” “ஸ்வதந்த்ரோஹம்” என்றுப்ரமித்தவன் னும் இவன் ப்ரதிபத்தி யொழியஸ்வரூபத்தை மாறாடவொண்ணாதே.

ஸ்வரூபத்தையழிக்க வொண்ணாதாகில் ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்திக்கு வழியேதென்ன; (காரொளிவண்ணனே) முதலடியிலே ருசிஜநகமாய்ருசிபிறந்தார்க்கு உபாயமுமாயன்றோ வுன்வடிவழகிருப்பது. (கண்ணனே) வடிவழகுண்டானாலும் உத்துங்கதத்வ மன்றோவென்ன வொண்ணாதபடி ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுண புக்தனல்லையோ.

ஆகையால் என்றது-“ஊரிலேன்” இத்யாதியிலேவித்தமான பற்றா சில்லாமையாலே யென்றபடி. புகலற்றார்க்குப் புகலான வென்றது - உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாதார்க்கு ஒருபற்றாசை வ்யாஜமாகக்கொண்டு புகலானவென்றபடி. பரமமூர்த்தி - பரமசேஷி; ஸர்வாதிகனாகையாலே பரமசேஷியென்ற படி. (பரமசேஷி) என்றதுகொண்டு ஈச்வரனுடைய உபாய பாவத்தைக் காட்டுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியாயிதே யித்யாதி.) ஆகையாலே சேஷத்வ நிர்வஹணத்வாரா உபாயமென்று தாத்பர்யம். ஆனால் சேஷத்வத்தை நிர்வஹிக்கும்போது இவன்பக்கலிலும் ப்ரதிபத்தியுண்டாகவேண்டாவோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவன் ஸ்வதந்த்ரோஹ மித்யாதி.) ஆகவித்தால் அவன்றானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விஷயிகரிக்குமென்றபடி. ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்திக்கு வழியேதென்னவென்றது - ருசியுண்டாகவேண்டாவோ வென்றபடி.

பரமசேஷியாய் விலக்ஷண விக்ரஹோபேதஞாய் ஸௌலப் யாதிகல்யாணகுணயுக்தஞாயிருக்கிற நீயிருக்க எனக்குஇழக்கவே ணுமோ. வகுத்த சேஷியாவது, சேஷித்வஸம்பந்தமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையனாவது, இவையிரண்டுமில் லையாகிலும் விடவொண்ணாத நீர்மையையுடையனாவது, இப்படிப் பட்ட தேவரீருள்ளீராயிருக்க எனக்கு ஒரிழவுண்டோ. (கதறுகின் றேன்) தேவரீருடைய இந்தவைலக்ஷணங்களை அதுஸந்தித்து ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணிபலந்தாழ்த்தாராப்போலே கூப்பிடா நின்றேன்.

(ஆருளர்களைகண்) நான் இப்படி கூப்பிடாநிற்க தேவரீர் ஆறி யிருக்கிறது தேவரீரை யொழிய வேறார் ரக்ஷகராக. நான் எனக்கு ரக்ஷகனாகவோ, என்னனவும் புகுரநில்லாத பிறர் எனக்குரக்ஷக ராகவோ. (அம்மா) உடைமை நசித்தால் இழவு உடையவனதன் றோ. (அரங்கமாநகருளானே) உடையவனானும் ஸந்நிஹிதனல்ல னென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ. ஸம்ஸாரத்தில் நன்மை பெற வேணுமென்று கூப்பிடுவாருமுண்டாகக் கூடுமோ என்னும்நசை யாலேயன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (உக)

அ.—முப்பதாம்பாட்டு. (மனத்தில்) ப்ரஸித்தமான கர்மாத் யுபாயங்களில்லை, ஸ்த்ரீசூத்ராதிகாரமான த்யாநஸங்கீர்த்தநாதிக னுமில்லை, அணிகளுக்குண்டான பாவசத்தியுமில்லை, ஆனையிடர் பட்டபோது நினைத்த நினைவுமில்லை, புண்யதேசவாஸத்தால் வரும் நன்மையுமில்லையென்றார் - கீழஞ்சுபாட்டாலே; இந்நன் மைகளொன்றுமில்லையாகிலும் உம்முடையபக்கல் தீமைகளில்லை யாகில் உம்மால் வருமிழுவில்லாமையாலே உம்மை யங்கீகரித்து உம்முடைய கார்யங்களுஞ் செய்கிறோம், அதுஇருந்தபடி யென் னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; நன்மைகளொன்றுமில்லா தவோபாதி தீமைகளெனக் கில்லாததில்லையென்கிறார் - மேலஞ்சு பாட்டாலே. அதில் இப்பாட்டில்-ஆதுகூல்பா பாவத்தை அதுபா ஷித்துக்கொண்டு, தம்முடைய பரஸம்ர்த்யஸஹத்வமாகிற அநா த்மகுணத்தைப்பேசுகிறார்.

மனத்திலோர் தூய்மையில்லைவாயிலோரினசொலில்லை;

சினத்தினுற்செற்றம்நோக்கித்தீவினிவினி வன்வாளா;

புனத்துழாய்மாலையானேபொன்னிசூழ்திருவரங்கா!

எனக்கினிக்கதியென்சொல்லாயென்னையாளுடையகோவே. ()

“வகுத்தசேஷியாவது” இத்யாதிவாக்யத்தில், “காரொளி வண்ணனே கண்ணனே” என்றதுக்கு, கீழருளிச்செய்த ரீதியொ ழிய ரீத்யந்தோண தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. (உக)

ப-ரை.—புனம் - தன்னிலத்திற்போலே திருமார்பிலே செவ்வி பெறும்படியான, மாலையானே - திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய், பொன்னிசூழ்காவேரியாலே சூழப்பட்ட, திருவரங்கா-கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளுமவனாய், என்னையாளுடைய கோவோ - என்னை அடிமையாகக்கொண்ட சேஷியானவனே, மநத்தில் - மநஸ்விலே, ஓர்தூய்மை-காமக்ரோதாதிகள் இல்லாமையாகிறதூய்மை, இல்லை - இல்லாதவனாய், வாயில் - வாயிலே, ஓரின்கொல் இல்லை - பிறரிடத்துப்ரியமாக வசியாதவனாய், சினத்தினால் - கோபத்தாலே, செற்றம்நோக்கி - பகைமை தோற்றப்பார்த்து, தீவிளிவிளிவன் - மிகக்கொடுமையாக வார்த்தைசொல்லா நிற்பன்; இனி-தெவரீகாராகுகமாகப் பற்றினபின்பு, எனக்கு - இப்படிப்பட்ட க்ருரகுணங்கனையுடையனான வெனக்கு, கதியென்போக்கடியென், சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும். (௩௦)

வ்யா.—(மனத்திலோர் தூய்மையிலை) “मनसुः शुद्धिर्दृष्टः” “मनसा तु विष्णु-वृत्तेन” என்றும், “सुखं ज्ञानं च धर्म-सुखम्” “ये तु ज्ञानादविष्णु-वृत्त-संशय-” என்றும் - மநச்சுத்தியைப் பேற்றுக்குப் பரிசுமாகச்சொல்லக்கடவதிறே; அந்தசுத்தி யெனக்கில்லையென்கிறார். ஓர்தூய்மையென்றது - காமக்ரோதலோப த்வேஷாதிகளில் ஒன்று குறைந்து அதில் சுத்தமாகப் பெற்றிலேன். கலுஷம்காதாசித்தகமாக இல்லையாகவும் பெற்றிலேன். (வாயிலோர் இன்கொலில்லை) மநச்சுத்தியில்லையானால் வாயில் ப்ரியவசநங்கள்தா னுண்டோவென்னில்; அதுவுமில்லை யென்கிறார். ஓரின்கொல்லாவது-இதுக்குமுன்பு ஒருவரைக்குளிர ஏன் என்றறியேன். குளிர ஏன் என்றார் திறத்திலும் அதுகூலமாக வொருமறுமாற்றஞ் சொல்லியு மறியேன். “நெடுஞ்சொலால் மறுத்த நீசனேன்” என்கிறபடியே அபிமதவிஷயங்களை யுக்கும்போது ச்ரவணகடுகமாயாய்த்திருப்பது. ஆக இவ்விரண்டுபதத்தாலும்-கீழ் அஞ்சுபாட்டாலும் சொன்னவர்த்தத்தை அநுபரவித்தாராய்த்து.

(சினத்தினால் செற்றம்நோக்கி) இவையில்லாமையே யன்றிக் கே பரஸமீர்த்திகண்டால் நிர்ணிபந்தநமாக இவர்களுக் கநர்த்தங்கனையே தேடாரிந்பன். நெஞ்சிலே கோபத்தாலே சாத்ரவந்தோற்றப்பாராரிந்பன். செற்றம் - கோபம். சினம் என்றும் - கோபம். மிக்ககோபத்தாலே. * ஓராளுமொருநோக்கும் நேராகவாய்த்துப் பார்ப்பது. (தீவிளிவிளிவன்) நோக்கேயன்றியே வாய்விட்டால் கேட்டார்க்கு நெருப்பை வழியட்டினுப்போலேயாய், குடிபறியும் படியாக வாய்த்து வாய்விடுவது. (வாளா) இதெல்லாஞ் செய்கிறது தான் ஒருகாலேக்கு வெற்றிபெறப் பார்க்கவோ வென்னில்; இதுதானே ப்ரயோஜநமாயிருப்பன்.

முப்பதாம்பாட்டு. (மனத்திலோரித்யாதி) அர்த்தாந்தரம் (செற்றம் கோபமித்யாதி.)

ப்ரயோஜநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவிதே. ஸாத்வி
கர், பரப்ரயோஜநத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமாப்
போலே பரநர்த்தத்தையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருப்பன்.

உம்முடையபடியி துவாகில் நம்மை நிர்ப்பந்திக்கிறதென்னெ
ன்ன; (புனத்துழாய் மாலையானே) நம்தன்மைபார்த்து அகல
வொண்ணாதபடி அபேக்ஷாமாத்ரமே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கக் கட
வொமென்று ரக்ஷணதர்மத்திலே தீக்ஷித்துத் தனிமாலை யிட்டன்
றே தேவரீரிருக்கிறது, ப்ராப்தியாலும் போக்யதையாலும் என்
னாலுன்னை விடப்போமோ. தன்னிலத்தில்போலே திருமார்பிலே
செவ்வி பெறும்படியான திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனே.
(பொன்னிசூழ் திருவரங்கா) ரக்ஷகனாய் தூரவிராதே ஸந்நிஹிதனா
கவும்பெற்றேன். எத்தனையேனும் தண்ணியர்க்கும் ஆச்ரயிக்கும்
படியன்றோ தேவரீர் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.
இட்டதிருத்துழாய் மாலைக்குப்புறமாலைபோலே யாய்த்துத் திருப்
பொன்னியோட்டைச் சேர்த்தியிருக்கிறபடி.

(எனக்கு) கீழே தன்மையை யுபபாதித்தாரிதே. இப்படி
தோஷப்ரகரணவெனக்கு. (இனி) எந்தோஷத்தையதுஸந்தித்
துநான் எனக்குரக்ஷகனாகை தவிர்ந்துதேவரீர்பக்கலிலே நயஸ்தபா
னாபின்பு. (கதியென்சொல்லாய்) போக்கடிசொல்லாய். போக்க
டியறச்சூழ்த்துக்கொண்டுவைத்து “அவனைச்சொல்லாய்” என்னும்
படியிதே ப்ராப்தியிலுற்றமிருப்பது. நீர் போக்கடி சொல்லென்ற
போதாக நமக்குச்சொல்லவேண்டுகிற தென்னென்னில்; (என்னை
யாளுடையகோவே) இத்தலையில் சேஷத்வமும் அத்தலையில்
சேஷித்வமும் வ்யவஸ்திதமாயன்றோ விருப்பது, வேறிதுக்குக் கட
வாரார். இது ஆருடையவஸ்துவாய் நோவுபடுகிறது. ... (௩0)

அ.—முப்பத்தோராம்பாட்டு. (தவத்துளார்) சாஸ்த்ரீயமாய்
மோக்ஷார்த்தமான விஹிதங்களில் எனக் கோரந்வயமில்லை யென்
றீர், ஸ்வர்க்கபலார்த்தமாகவாதல், விப்ரலம்பகராய் த்ரஷ்டபலார்
த்தமாக வாதல், ஸத்கர்மாதிகளைப் பண்ணிப்போந்தீராகில் அவற்
றில் உபாதிகளைப்போக்கி நன்மையிலே மூட்டுகிறோம், அவைதா
னுண்டோவென்னில்; அவையொன்றுமில்லை, ஸ்வப்ராப்திக்கு பரி
கரமாக தேவரீர்தந்த ஜந்மத்தை விஷயப்ரவணனாய் ப்ரத்வேஷத்
தாலே விநாசஹேதுவாகத் தந்தீராகக்கொண்டே நென்கிறார்.
ஆனால் கீழில்பாட்டோடோ இதுக்கு ஸங்கதியென்னென்னில்;
பரஸம்ர்த்தய ஸஹத்வமே யன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்
தாலே பந்துஜநங்களுக்கும் அசலானே நென்கிறார்.

“என்னையாளுடைய கோவே” என்றத்தைப்பற்ற (ப்ராப்தி
யாலுமென்றது.)

தவத்துளார்தம்மில்லேன்; தநம்படைத்தாரில்லேன்;
உவர்த்தநீர்போலவென்றனுற்றவர்க்கொன்றுமல்லேன்;
துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கேதுவக்கறத்துரிசனானேன்;
அவத்தமேபிறவிதந்தாயரங்கமாநகருளானே.

(நக)

ப - னா.—தவத்துளார் தம்மில்லேன் - மோக்ஷார்த்தமாக தபஸ்ஸை
அதுஷ்டித்தார் கூட்டத்தில் சேராதவனாய், தநம்படைத்தாரில்லேன் - திரு
மங்கையாழ்வார் போல்வாணாப்போல பாகவதாராதநத்துக்குத் தரவ்யார்ஜநம்
செய்தவர்கள் கூட்டத்தில் சேராதவனாய்; உவர்த்தநீர்போல - உவர்தநாமுகத்
திலே இறைத்துக்கொண்டால் அதுகண்விழிக்க வொண்ணாதபடி கரிக்குமாப்
போலே, என்றனுற்றவர்க்கு - ஏன்பந்துக்கருக்கு, ஒன்றுமல்லேன் - ஒருவகை
யாலும் நல்லனாய்ப் போந்தேனல்லேன்; பின்பு நான்செய்துபோந்தபடி யென்
னென்னில்; துவர்த்தசெவ்வாயினார்க்கு - மிகச்சிவந்திருந்துள்ள அதரத்தை
யுடைய ஸ்த்ரீகருக்கு, துவக்கற - பந்தமற, துரிசனானேன் - கள்ளனாயினே
ன்; அரங்கமாநகருளானே - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே, இப்படிப்
பட்ட எனக்கு, பிறவி - ஜன்மத்தை, அவத்தமே தந்தாய் - வயர்த்தமாகத்தந்த
ருளினீரென்கிறார்.

(நக)

வ்யா.—(தவத்துளார் தம்மில்லேன்) “यज्ञेन दानेन च सन्नाथ
“கீந” “யஜ்ஞேநதானேநதபஸாநாஸகேந” என்று-தபஸ்ஸை மோ
க்ஷார்த்தமாக விதித்ததிதே. முமுக்ஷு-க்களாய் தபஸ்ஸை யதுஷ்டி-
த்தாரில் கூட்டாகப் பெறுமையே யன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிப்ரயோ
ஜநாந்தர பரராய் அது தன்னையே பண்ணுவாருமுண்டு, அவர்களு
க்குங் கூட்டாகப் பெற்றிலேன். இவை யித்தனையு மன்றியிலே
யொழிந்தால் ஒருதபஸ்ஸை ஆரம்பித்து அதில் வைகல்யத்தாலே
ப்ராயஸ்சித்திகளானார்தங்களில்தான் கூடப்பெற்றேனே. ஆக,
தபஸ்பர்சமுடையார் ஒருவரிலுங் கூடப்பெற்றிலேன் என்கிறார்.
(தநம்படைத்தாரில்லேன்) அர்த்தலாபத்தையும் புருஷார்த்த
ஸாதநமாகச் சொல்லக்கடவது விலக்ஷணவிஷயத்தில் வ்யயிக்கு
மன்று. “यज्ञेन दानेन” “யஜ்ஞேநதானேந” என்றும், “यज्ञेन दानेन
च सन्नाथ” “யஜ்ஞேநாதாநம் தபஸ்சைவபாவநாநி” என்றும்,
“सद्दानेन सति श्रद्धा” “தத்தாநம்ஸாதத்த்விகம்ஸம்மர்தம்” என்றுஞ்
சொல்லக்கடவதிதே.

முப்பத்தேராரம்பாட்டு. (தவத்துளாரித்யாதி) தவத்தோர்
தம்மில்லேன் என்னாதே, “தவத்துளார்” என்றதுக்கு தாத்பர்
யம் (यज्ञेन-யஜ்ஞேநேத்யாதி.) “தவத்துளார்” என்றது-தபஸ்ஸி
ல் கூட்டப்பட்டவர் என்றாய், அத்தாலே- கிஞ்சிதநவயமுடையா
ரைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். “தவத்துளார்தம்மில்லே
ன்” என்கிற பஹுவசநத்தாலே பலித்ததாத்பர்யம் (இவையித்த
னையுமித்யாதி.)

“ய்யாக்யாசவித யா பஹ்வந்நம்ப்ராப்துயாத்” என்றும்—ஸத்விஷயத்திலே வ்யயிக் குமன்று த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கு ப்ரகாரநியதியில்லையென்றுஞ் சொ ல்லிற்றிறே; இம்முகத்தாலே த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணுவாரில் கூட் டல்லேன். திருமங்கையாழ்வார்போல்வார் அதுஷ்டிப்பதுஞ் செய் தார்களிறே. இவையின்றிக்கே யொழிந்தாலும், “ஃஸுஸ்ருஷ்ஃஃஃஃ ஃஸுஸ்ருஷ்ஃஃஃஃ” “யத்துப்ரத்யுபகாரார்த்தம்பலமுத்திஸ்யவாபுந்” என்கிற ராஜஸதாநமாதல், “ஃஸுஸ்ருஷ்ஃஃஃஃ” “அஸத்க்ர்தமவ ஜ்ஞாதம்” என்கிற தாமஸதாநமாதல், இவை யுண்டோவென் னில்; அவையொன்று மில்லையென்கிறார். இவையிரண்டு மில்லா தாரும் பந்துக்களுக்குறுப்பா யிருப்பார்களிறே, அதிருந்தபடி யெ ன்னென்னில்; (உவர்த்தநீர்போலவென்றனுற்றவர்க் கொன்று மல்லேன்) உவரநீரை முகத்திலேபேறிட்டுக்கொண்டால் அது கண்விழிக்க வொண்ணாதபடி கரிக்குமாப்போலே, என்னை நேர்மு கம்பார்க்கவொண்ணாதபடியாயாய்த்துநான் அவர்கள்திறத்தில் அவ த்யபூதனாய் வர்த்தித்தபடி. அவர்ஜநீயபந்துக்கள் என்முகத்தே விழித்தால் அற்றைக்கு ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாயாய்த்து அவர்க ளுக்கு அவத்யபூதனாய் வர்த்தித்தபடி. அவர்களுக்கு ப்ரியமே பண்ணுகையாலே ப்ரியவிஷயமாகவும் பெற்றிலேன், அவர்களு க்கு அஹிதமெண்ணுகையாலே ஹிதைவியாகவும் பெற்றிலேன், எனக்கும் அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகையாலே தனக் குத்தானு முளனமென்னு மளவும் பெற்றிலேன், அவர்களுக்கவ த்யபூதனாய்ப் போனேன்.

இன்ன வழியாலே தநம்படைத்தார் என்னுதே, ஸாமாந் யேந சொல்லுவானென்னென்ன; (ய்யாக்யாச - ய்யாக்யாசே த்யாதி.) தநஸம்பாதநம்பண்ணினவனுக்கு ஸாத்விகராஜஸ தா மஸதாநங்க ளுண்டாகையாலே, அதில் ஸாத்விகதாநாபாவத்தை, “விலக்ஷண விஷயத்தை” இத்யாதி வாக்யத்தாலே பலிப்பித்து, ராஜஸதாமஸதாநாபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவை யின்றிக் கே யொழிந்தாலும்த்யாதி.) இவையின்றிக்கேயொழிந்தாலு மென் றது-ஸாத்விகதாநமும் ததர்த்தமாகத்ரவ்யார்ஜநமுமின்றிக்கேயொ ழிந்தாலுமென்றபடி. “என்றனுற்றவர்க்கொன்றுமல்லேன்” என்ற து-எனக்கு மூத்தவர்க்கு ஒன்றுமல்லே னென்றபடி. ப்ரியஹிதகர த்வரூபமான அதிசயாவஹனல்லன் என்றவித்தால் பலித்தது-அவ த்யகரத்வமிறே; அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கித்யாதி.)

பந்துக்களுக் காகாதவர்களும் தந்தாமுக்கு அபிமதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கா யிருப்பார்களே, அதிருந்தப்படி யென்னென்னில்; (துவர்த்த வித்யாதி) அகவாயில் அநாத்மகுணங்களை மறைத்து அதரத்தில் பழுப்பைக்காட்டி யகப்படுத்திக் கொள்ளுமவர்களாய் த்து; இவனும் உள்வாயில் தண்மையறியான், தன்னோடு அவர்களுக்கொருபந்தமில்லாமையு மறியான், இவனும் அவ்வதரத்தில் பழுப்புக்கவ்வருகுபோகமாட்டாதே அகப்படுமாய்த்து. அகவாயில் அநாத்மகுணங்களை மறைக்கைக்குப் புறம்புள்ளாரோடு இவனுக்கு ண்டானதுவக்கறுக்கைக்கும் அதரத்தில் பழுப்பேயாய்த்து அவர்களுக்குப் பரிசுரம். புறம்புள்ள ஸகலபந்துக்களையும்விட்டுப் பற்றி னவர்களுக்கும் துரப்பரனாய்த் தலைக்கட்டினேன். அதாகிறது-அவர்கள்பக்கலிலும் அபகாரகனாய்ப் போந்தவனாகையாலே அவர்களுக்கும் இவனோட்டை ஸம்பந்தமறவேணுமென் றிருக்கை. துரிசன்-களான். “தேநசாஸ்யவமாரித:” என்று - நீசனான ராவணனுக்கு மாகாதா னொருவனென்று அவன் சொன்னாப்போலே, தண்மைக்கெல்லையான ஸ்த்ரீகளுக்குமாகாதே அவர்களாலே பஹிஷ்கரிக்கப்பட்டேன் நானொருவனென்கிறார்.

ஆனபின்பு (அவத்தமேபிறவிதந்தாய்) தேவரீர் எனக்கு ஜந்மத்தை வ்யர்த்தமே தந்தருளினீராய்ப்பலித்தது. தம்முடைய கர்மமடியாகவந்த அநர்த்தத்தை அத்தலையிலே ஏறிடுவா னென்னென்னில்; கர்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்தவராகையாலே அருளிச்செய்கிறார். கர்மமாவது- ஈஸ்வரஹ்ரதயத்திலே நிக்ரஹரூபேண நின்று பலிப்பதொன்று. ஸகலப்ரவர்த்தி நிவர்த்திகளும் ஈசுவராதீநமாம்படியாயாய்த்து ஸ்வரூபமிருப்பது; கர்மத்தைப் பொறுத்தோமென்னப்போமதொன்று. “ததாமி புத்தியோகம்தம்” என்கிறபடியே-புத்திப்ரதாநம் பண்ணி நல்வழி போக்குமிடத்தில் நிவாரகரில்லை; ஆக இவ்வளவு உணர்ந்தவிவர்க்குச் சொல்லலாமிதே. கிணற்றில் விழுந்த ப்ரஜையைக்கண்டு பேசாதேயிருந்தால், “தாய்தள்ளினாள்” என்னக்கடவதிதே. (அரங்கமாநகருளானே) சாஸ்த்ரங்களாலே மீட்கவொண்ணாதபடி கர்மபரதந்த்ரராய் விஷயாந்தர ப்ரவணராயிருப்பாரை, அழகாலும் சிலத்தாலும் மீட்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. (நக)

“செவ்வாயினார்க்கே” என்கிற அவதாரணம் சஸ்ப்தத்திலே யாக்கிதாத்பர்யம் (தேந-தேநசேத்யாதி.) கிஞ்ச ஸம்பந்தத்தாலும் இத்தலையால்வந்த இழவை அத்தலையில் ஏறிடலாமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு தர்ஷ்டாந்தம் (கிணற்றிலித்யாதி.) (நக)

அ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (ஆர்த்து) நம்பக்கல் விமுக
ரான ஸம்ஸாரிகளுக்குங்கூட ஆகாதபடி வர்த்தித்தநீர் நம்பக்கல்
வந்தபடி யென்னென்னில்; ப்ரதிபந்தகாரிகளாயிருப்பார் செய்யும்
வற்றுக்கோரடைவுண்டோ, என்மெளர்க்கயத்தாலே வந்தே நெ
ன்கிறார்.

ஆர்த்து வண்டலம்புஞ்சோலையணிதிருவரங்கந்தன்னுள்
கார்த்திரளனையமேனிக்கண்ணனையுன்னைக்காணும்
மார்க்கமொன்றறியமாட்டாமனிசரில் துரிசனாய்
மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன்மூர்க்கனேன்மூர்க்கனேனே. ()

ப-ரை.—வண்டு - மதுபாநம் பண்ண விழிந்தவண்டிகள், ஆர்த்து - சப்தி
த்துக்கொண்டு, அலம்பும் - அலையா நிற்பதாய், அணி - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப
ணம் போன்ற, திருவரங்கந்தன்னுள் - கோயிலிலே சண்வளர்ந்தருளும்வனாய்,
கார்த்திரளனைய - மேகஸூஹத்தையொத்த, மேனி - திருமேனியை யுடைய
னாய், கண்ணனே - ஆச்ரிதஸூலபருனவனே, உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்
று - உன்னைப்பெறுகைக்கு ஒருபாயம், அறியமாட்டா- அறியமாட்டாதவனாய்,
மனிசரில் - மதுஷ்யர்களுக்குள், துரிசனாய் - கர்த்தரிமனாய், மூர்க்கனேன்- பிடி
த்தது விடமாட்டாததண்ணியனான நான், வந்துநின்றேன்—; மூர்க்கனேன்
மூர்க்கனேனே - மிகவும் மூர்க்ககுணமுடையேனாயிராநின்றேனென்று தம்மு
டைய நிவீரதையையருளிச்செய்கிறார். (நஉ)

வ்யா.— (ஆர்த்துவண்டலம்புஞ்சோலை) திருச்சோலையில்
மதுவைப்பாநம் பண்ணவிழிந்த வண்டுகளானவை, அபிரிவேசத்
தாலே பரிச்சேதித்திழிய வறியாதே யிழிந்து கழுத்தே கட்டளை
யாகப்பருகி,புக்கமது இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமையாலே
ஆர்த்துக்கொள்ளாநிற்கும். முக்தர் பகவதநுபவஜநிதஹர்ஷத்துக்
குப் போக்குவீடாக ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே ஒருதேச
விசேஷத்திலே பகவதநுபவத்தாலே முக்தர்க்குப் பிறக்கும் விகா
ரம் திரயக்குக்களுக்கும் பிறக்கும்படியாயாய்த்துக் கோயிலின் போ
க்யதையிருப்பது. “ஈஹநிஷ்டை” “ஈஹநிஷ்டை” “ஈஹநிஷ்டை” “காயந்திகே
சித்ப்ரணமந்திகேசிதந்ரத்யந்திகேசித” என்று-மதுவநமழித்தமுத
லிகள், ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடுவார், ஆடுவார், ஒரு
வரையொருவர் சுமப்பார், ஒருவரையொருவர் பொகடுவாரானார்க
ளிறே; இவர் தம்முடையஸத்தையுண்டாகைக்குக் கூப்பிடுகிறார்;
இவை ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகக் கூப்பிடுகிறன.(வண்டலம்புஞ்
சோலை) மதுபாநம் பண்ண விழிந்தவண்டிகள் மதுவின்மிகுதியா
லே ப்ரளயத்தி லகப்பட்டலைகிற மார்க்கண்டேயனைப்போலேயும்,
கண்ணகத்திலகப்பட்ட திருச்சோலைபோலேயும் அலையாநிற்குமா
ய்த்து. அலம்பல்-தனும்பல்.

முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (ஆர்த்துத்யாதி) “அலம்பல்”
என்று-அவகாஹநத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே பலித்ததாத்பர்யம்-
அலைதல்.

(அணிதிருவரங்கந்தன்னுள்) ஸம்ஸாரத்துக் காபரணம்போலேயாய்த்துக் கோயிலிருப்பது. லீலாவிபூதிக்கு நாயகனொருவனுண்டே யாகிலும் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதரல்லாதபோது தாலிகட்டா ஸ்தரீகள்போலே யாய்த்து லீலாவிபூதி. (சோலையணிதிருவரங்கம்) சோலையை ஆபரணமாகவுடைய கோயிலென்னவுமாம். (கார்த்திரளனையமேனி) மதுவெள்ளத்தைக்கண்டு கடலென்று ப்ரமித்து, மேகஸமுஹங்கள் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி, நெகிழ்ந்து போகமாட்டாதே அவைஉள்ளே புகுந்து சாய்ந்தாப் போலேயாய்த்துப்பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. வடிவில் கறுப்பாலும், குளிர்த்தியாலும், பரோபகாரமேஸ்வபாவமாயிருக்கையாலும், தனக்கென்ன வென்றுவையாமையாலும், மேகத்தையொருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லும்படியாயாய்த்திருப்பது. “தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள்” என்று-வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாக மேகஸமுஹங்களைச் சொல்லக்கடவதிதே. (கண்ணனே) மேகத்திற்காட்டில் வ்யாவர்த்திசொல்லுகிறது; - கடக்கநின்று ஜலத்தை யுபகரிக்குமதிதே மேகம்; ஸஜாதீயனாய் வந்துகிட்டித் தன்னையாய்த்து உபகரிப்பது. பெரியபெருமானைக்கண்டால் யசோதைப்பிராட்டிவைத்த வெண்ணெயைக்களவுகண்டமுதுசெய்து மூலையடியே திரிந்து வளர்ந்த செருக்குத்தோற்றியாய்த்திருப்பது. “கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயன்” என்னக்கடவதிதே.

(உன்னைக்காணும் மார்க்கமொன்றறியமாட்டா) உன்னைப்பெறுகைக்குறுப்பாக நீயுபதேசித்துவைத்த, மார்க்கமுண்டு-வழி, அதாகிறது - உபாயம்; அவையாகிறன - கர்மயோகம், தத்ஸாத்யமான் ஜ்ஞாநயோகம், உபயஸாத்யமான பக்தியோகம், அவதாராஹஸ்யம், புருஷோத்தமவித்யை, அதுக்தமான திருநாமஸங்கீர்த்தனம், புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், இப்படி சேதநபேதத்தோபாதி போருமிதே உபாயபேதமும். இவற்றிலே யொன்றை யதுஷ்டிக்க மாட்டாமை யெயன்றிக்கே அறியவும் மாட்டாதவனாய்த்து. (மனிசரில்) அறிவுக்கடைவில்லாததிர்யக்யோநியாயிழக்கவுமாயிதே, அறிகைக்கு யோக்யமான மதுஷ்யஜந்மத்தைப் பெற்றுவைத்திதே இழக்கிறது.

“*अनुसन्धेयं नानुसन्धेयं नानुसन्धेयं*” “பர்த்தாநாம பரம் பார்யாபூஷணம்பூஷணாதபி” என்கிற ந்யாயத்தாலே-விபூதிநாதனாச்வரனன்றோவிபூதிக்கு ஆபரணமென்ன; (லீலாவிபூதித்யாதி.) “கார்த்திரளனையமேனி” என்று ஸாம்யம் சொன்னால், வ்யாவர்த்தி சொல்லும்போதும் அவரைச்சொல்லாதே, “கண்ணன்” என்பானென்னென்ன; (பெரியபெருமானே யித்யாதி.) பெரிய பெருமானே கர்ஷணனாகையாலே ஸஜாதீயத்வப்ரயுக்தோபகாரிகத்வரூபவ்யாவர்த்தியும் பெரியபெருமானுக்கேயென்றபடி. (அதுக்தமான) பகவத்கீதாயாமிதிசேஷ்.

(துரிசனாய) அவர்கள் தாங்கள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே யாம்படி அவர்களுக்கு த்யாஜ்யனான கர்த்ரிமன். திர்யக்ஜந்மமாய் அயோக்யனென்று ஆறியிருக்கிறேன் னல்லேன், மதுஷ்ய ஜந்மத்தாலுள்ள ப்ரயோஜநம் பெற்றிலேன். [ஊஸுஷ்யௌஸ்ய - மாதுஷ்யம் ப்ராப்ய] உபயவிலக்ஷணனானே னென்கிறார். துரிச-களவு.

இப்படியிருக்கிறநீர் என்பக்கல் வருவானென்னென்னில்; (மூர்க்கனேன்வந்துநின்றேன்) என் தண்மை பாராத மூர்க்கனாகையாலே வந்துகொடுநின்றேன். என் தண்மையையும்றிந்து உன்னை வலக்ஷண்யத்தை யு மறிந்துவைத்து “அயோக்யன்” என்று அகலவிடேயடுப்பது; அதைச் செய்யாதே வந்துகொடுநின்றேன். தண்ணீர் குடிக்கிற ஆற்றிலே நஞ்சையிடுவாராப்போலே, விலக்ஷணயோக்யமானவிஷயத்தைக்கிட்டி அழித்தே னென்கிறார். “கண்ணன்” என்றது அங்குத்தைக்காகாதாரில்லையிறே, அத்தையே பற்றிவந்து நின்றேன். (மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே) இதொருமௌர்க்க்யமேயென்கிறார். வீப்ஸையால் - இரண்டு தலையையும் அதுஸந்தித்து அத்தலைக்குவந்த அவத்யத்தைப்பார்த்தும் தம்முடைய தண்மையைப்பார்த்து மருளிச்செய்கிறார். ... (நஉ)

அ.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. (மெய்யெல்லாம்) இப்படி நன்மைகளுமில்லை, தீமைகளாலுங் குறைவில்லை, நான் இங்குத் தைக்காகாதானொருவனென்கிறார். அநந்தரம், கீழ்ப்பாட்டோடு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியென்னென்னில்; “மூர்க்கனேன்வந்து நின்றேன்” என்றீர், அந்தமௌர்க்க்யம் ஹ்ர்தயத்திலேபட்டுச் சொல்லுகிறோவென்னில்; அதுவும் பொய்யென்கிறார். ஆனால் நம்மைக்கிட்டிகைக்கொரு உபாயமில்லையாகில் மேல்போக் கென்னென்று கேட்க; தேவரீர்திருவடிசுளோட்டைஸம்பந்தமும் கர்பையுமொழிய வேறுண்டோவென்று சரமோபாயமான கர்பையை வெளியிடுகிறார்.

மெய்யெல்லாம்போகவிட்டுவிரிகுழலாரிப்பட்டுப் [தேன்; பொய்யெல்லாம்பொதிந்துகொண்ட போழ்க்கனேன்வந்துநின் ஐயனேயரங்கனையுன்னருளென்னுமாசைதன்னால் பொய்யனேன்வந்துநின்றேன்பொய்யனேன்பொய்யனேனே()]

அவன் பக்கலிலே வந்து நிற்கைக்குஹது மூர்க்கனாகையாலே என்றருளிச்செய்து, நீகண்ணனாகையாலே யென்று ஹைத்வந்தரம் (கண்ணனென்றதித்யாதி.) இந்தப் பக்ஷத்தில் மூர்க்கனாயிருந்துவைத்து நீ கண்ணனானது கொண்டு, “வந்து நின்றேன்” என்று நிர்வாஹம். “மூர்க்கனேன்” என்றதின் அதுபாஷணம் “மூர்க்கனேன்மூர்க்கனேன்” என்றது. ... (நஉ)

ப-ஐ.— மெய்யெல்லாம் - மெய்யான நினைவையும் மெய்யானசொல வையும், மெய்யானசெயலையும், போகவிட்டு-கைசோரவிட்டு, விரி-விரிக்கப்பட்ட, குழலாரில் பட்டு - கூந்தலையுடைய ஸ்திரீகள்வலையிலே அகப்பட்டு, பொய்யெல்லாம் - பொய்யென்று பேர்பெற்றவையெல்லாவற்றையும், பொதிந்து கொண்ட - நிறைத்துக்கொண்டவனாய், போழ்க்கனேன் - அடைவுகேடனாகையாலே, வந்து நின்றேன் - நிரல்லஜ்ஜனம்வந்து நின்றேன்; ஐயனே - எனக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கனே - கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே, உன்னருளென்னு மாசைதன்னால் - உன்கீர்ப்பையில் எனக்குண்டான ஆசையாலே, வந்துநின்றேன் - வந்தேன்; நான் எப்படிப்பட்டவனென்றால், பொய்யனேன் பொய்யனேன் பொய்யனேன்-எல்லாப்படியாலும் பொய்யனாகவே யிரா நின்றேனென்கிறார். (நட)

வயா.—(மெய்யெல்லாம்) மெய்யாகிறது - பூதவிதமாய் யதார்த்தமாயிருக்கும் ர்த்தமாய்த்து. கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதமசிலையாய்த்து ஸத்யந்தானிருப்பது. “सत्यं ब्रह्म” “ஸத்யம் ப்ரதமஸ்வம்” என்னக்கடவதிறே. ஜந்மவர்த்தத்தால் குறையின்றிகைசிகள், “பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹித்தாரில் பொய்சொல்லக்கடவாரில்லேகாண்” என்று தன்னை பகதிக்க நினைத்த ப்ரஹ்மராசுஸனைக்குறித்துச் சொன்னானிறே பகவத்விஷயத்திலே நாலடிவர நிற்கையாலே. (எல்லாம்) இவைதான் பலவகையா யாய்த்திருப்பது. மநஸ்ஸால் நினைப்பதும் மெய்யாய், அத்தோடே சேர்ச்சொல்லுவதும் மெய்யாய், செய்வதும் மெய்யாயிருக்கை. பந்துவாயிருப்பா நெருவனுக்கு மெய்யைச்சொல்லிப் புறம்புள்ளார்க்கு அஸத்யனாயிருக்கவுங் கூடுமிறே, அதுவுமில்லை; இவையெல்லாம் நானிருக்கிற நாட்டிலும் நடையாடாதபடி ஸவாஸநையோடே போகவிட்டே நென்கிறார். தன்னோடே பரிமாறினார்பக்கலிலே மெய்யிருக்குமாகில் தன்பக்கலிலே வந்து பொசியக்கூடுமென்று அவர்கள்பக்கலிலும் மெய்நடையாடாதபடி பண்ணினேன். ஸம்ஸாரிகள் அஜ்ஞராகையாலேபொய்யோடுஞ் செல்லும்; மெய்கொண்டேநடக்க வேண்டும் தேவரீர்திருவடிகளிலேயிறே அஸத்யனாய்த்து.

நீர் இப்படிமெய்யை நேராகப்பொகடுகைக்கு வாஸநை பண்ணிற்று எங்கேயென்ன; (விரிகுழலாரில்பட்டு)உன்கோஷ்டிக்குப்பொய்யாகாதாப்போலேயிறே இவர்கள்கோஷ்டிக்கு மெய்யாகாதபடி.

முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. (மெய்யெல்லாமித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன நன்மையில்லாமையை அதுபாஷிக்கிற விடத்திலே, “மெய்யெல்லாம்போகவிட்டு” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்னவித்யாதி.) “ப்ரதமசிலை” என்றதுக்கு நியாமாகத்வேந “सत्यं ब्रह्म” “ஸத்யம் ப்ரதமஸ்வம்” இத்த்யாதியையருளிச்செய்வார்.

ஸத்யனாயிருக்குமவனுக்கு ஸ்த்ரீகளோடொரு க்ஷணகால மும் ஸம்ஸர்க்கமரிதாயாய்த்திருப்பது. (விரிகுழலாரில்) மயிர்முடி த்திருக்கில் “இதொரு மயிர்முடியே! மாலைசுற்றின் வாக்கே!” என்று அதிலே வித்தனாயிருக்கும்; விரித்திருக்கில் “ஓசழக்காக மயினாவிரித்துப்பொகட்டபடியே!” என்று அதிலே வித்தனாயிரு க்கும். “என்னையுன்செய்கை நைவிக்கும்” என்று-பகவத் விஷய த்தில் ஸாத்விகர் படுமதெல்லாம் படுமாய்த்து. (பட்டு) வலையிலே யகப்பட்ட சிலபதார்த்தங்களைப் போலே தன்னால் மீளவொண்ணா தபடி யகப்படுகை. ஆசார்யோபதேசத்தாலே வகுத்தவிஷயத்தில் * பனியிருங்குழல்களைக் கண்ணாலே காணுநிற்க, நெஞ்சு ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே யாம்படியிறே அதிலகப்பாடிருப்பது.

(பொய்யெல்லாம் பொதிந்து கொண்ட) மெய்யைக்குடநீர்வழி த்தாப்போலே பொய்களைக் கூடுபூரித்தேன். பகவத் விஷயஸம்ஸர் க்கம் பொய்யரை மெய்யராக்குமாப்போலேயாய்த்து- இவ்விஷயம் ஸத்யரை அஸத்யராக்கும்படி. (எல்லாம்) மெய்க்குச் சொன்ன வ கைகளெல்லாம் இதுக்கு முண்டிறே. “பொய்” என்று பேர் பெற் றவையெல்லாவற்றையுந் தம்மோடே சேர்த்துக் கொண்டாரா ய்த்து. (பொதிந்துகொண்ட) அவற்றிலொன்றுஞ் சோராதபடி பொதிந்து கொண்டேன். நாட்டார் தந்தாமபிமத விஷயங்களுக் குக் கார்த்திகைக்கு ஒருபொய் சொல்லவேண்டினால், அவர்களும் என்பக்கலிலேவந்து கேட்டுப்போம்படி பொதிந்துகொண்டேன். எட்டுப் புரியுங்கட்டினாராய்த்து. (போழ்க்கனேன் வந்து நின்றே ன்) என்னை யதுஸந்தித்தால் பொய்யனன்றோ, அங்குத்தைக் காகா தவனென்று மீளவிதே யடுப்பது; பண்ணறைய னுகையாலே நிர் லஜ்ஜனாய் வந்துகொடுநின்றேன். (நின்றேன்) ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணிபலத்துக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷராய் நிற்பாபாப்போலே வந் துநின்றேன். (போழ்க்கனேன்) போழ்க்கமை - பண்ணறை.

இப்படிப்பட்ட நீர் சமதமாத்யுபேதர்வரும் நம்பக்கலிலேவரு வானென், விரிகுழலார்பக்கல் போகீனென்ன; (ஐயனே) என்னா லழித்துக் கொள்ள வொண்ணாத நிருபர்திக ஸம்பந்தமடியாக வந் தேன். எத்தனையேனும் அநீதியிலே கைவளர்ந்தப்ரஜைகளுக்கும் மாதாபிதாக்களிருக்குமிடத்தில், பிறர்காணாதபடி புழக்கடையாலே வந்து புகுரலாம்படியிறே ப்ராப்தியிருப்பது. (அரங்கனே) நம் மை “நிருபர்திக பந்து” என்றறிந்தது சாஸ்த்ர வாஸநையாலே யோ, ஆசார்யோபதேசத்தாலேயோ வென்ன; அவற்றாலன்று, கோயிலிலேவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் கண்டறிந்தேன்.

ப்ரதமசிலை - ஆதாரசிலை. வினாக்கோட்டைக்கு எட்டுப்புரி கட்டுவார்கள். பண்ணறை - அடைவுகேடு. (நடநட)

நித்யவிபூதியிலிருப்பைக் காற்கடைக்கொண்டு, அநபிமதமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய வுஜ்ஜீவநமேப்ரயோஜநமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியாலே, இஜ்ஜந்துக்களில் தேவரீர்திருவடிகளுக்காகாதாரில்லையென்னுமிடத்தையும் இக்கிடைதானே யுபதேசிக்கிறதில்லையோ. நம்பக்கலிலேவந்து நீர்கொள்ளப்புகுகிற கார்யமென்னென்ன; (உன்னருளென்னுமாசைதன்னால் - வந்துநின்றேன்) தேவரீர்க்ரபையின்பக்கல் எனக்குண்டான நசையாலேவந்தேன். தந்தாமை முடியச்சூழ்த்துக் கொண்டவர்களுக்கும் தேவரீர்க்ரபையில் நசைபண்ணலாம்படியிறேதேவரீர்க்ரபையிருப்பது. ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே யழியச்செய்ய தேவரீர்உத்யோகித்ததசையிலும் காகத்துக்குத் திருவடிகளிலே புகுரலாம்படியிறேதேவரீர்க்ரபையிருப்பது. “*सद्धासुखिकुल्लोऽसुखोऽसुखोऽसुखो*” “*வதார்ஹமபிகாகுத்ஸ்தஃ க்ர்பயாபர்யபாலயத்*” என்னக்கடவதிறே.

உம்முடையபக்கல் நன்மைகளில்லாமையுமறிந்து தீமைகளுண்டென்னுமிடமுமறிந்து வந்தீரல்லீரோ, அதிகாரிகளில் இப்படிப்பட்ட வும்மையன்றோ நாம் தேடியிருக்கிறது, இதுதான் மெய்யோ என்ன; (பொய்யனேன்) நிருபித்தவிடத்தில் இதுவும் பொய்யாயிருந்ததென்கிறார். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரானதேவரீர் ஸந்நிதியிலே மெய்யென்றுசொல்லலாவது என்பக்கலுண்டோ வென்கிறார். (பொய்யனேன்) “*தீமைகள்எனக்கில்லாதனவில்லை*” என்று சொன்னவிவ்வார்த்தைகள், “*असुखं सुखं*” “*அஹமஸ்மயபராதாநாமாலயஃ*” என்னும் வார்த்தை. இவ்வதிகாரத்துக்கு தேவரீர் ஸந்நிதியில் விலைசெல்லும் வார்த்தையென்று சொன்னேனினித்தனை, எந்தண்மை யென்னெஞ்சில் பட்டுச் சொன்னேனல்லேன். (பொய்யனேனே) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர் இப்பொய்தன்னை மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியன்றோ நான்பொய்சொன்னபடி. தாம் கீழ் “*ஆதரம்பெருகவைத்தவழகன்*” என்றும், “*கண்ணிணைகளிக்குமாதே*” என்றும், “*பனியரும்புதிருமாலோ*” என்றும், “*உடலெனக்குருகுமாலோ*” என்றுஞ்சொன்ன பொய்ம்மாலேகளை அநுஸந்தித்து “*பொய்யனேன் பொய்யனேனே*” என்கிறார். மெய்கொண்டு பரிமாறவேண்டுந் தேவரீர்திருவடிகளிலே எத்தனைபொய்சொன்னேனென்கிறார். ... (ந.ந.)

அ.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு. (உள்ளத்தே) ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான மநஸ்விலே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய் நங்குற்றங்களை நேராகவறியும் ஸர்வஜ்ஞான விவனை பொய்யான நான்கிட்டி அவத்யத்தைவிளைத்து என்னகாரியம் செய்தேனென்று லஜ்ஜித்து,

இதில் காட்டில் நங்குற்ற மறிகைக்கு ஜ்ஞாநமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்துபோகையே நன்றென்று பெரியபெருமாஸ்திருவடிகளிலே நசையற்று அகலுகிறார்.

உள்ளத்தேயுறையும்மாலையுள்ளுவானுணர்வொன்றில்லாக்
கள்ளத்தேநாநுந்தொண்டாய்த்தொண்டுகேகோலம்பூண்டு
உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதியென்று
வெள்கிப்போயென்னுள்ளேநான்விலவறச்சிரித்திட்டேனே. ()

ப-ரை.— உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, உறையும் - எப்போதும் வர்த்திக்கும், மலை - ஸர்வாதிகனாவனை, உள்ளுவான் - அநுஸந்திக்கக்கூடான, உணர்வொன்றில்லா - ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன பகவதஜ்ஞாநமென்ன தேஹஸ்வபாவஜ்ஞாநமென்ன இவற்றில் ஒன்றுமில்லாதவனாய், கள்ளத்தேன் - ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் மறைத்துப்போந்தவனாய், நானும் - ஒருவகை நன்மையுமின்றிக்கே யிருக்கிற நானும், தொண்டாய் - உன்னுடைய அடிமையிலே அநவயித்தவனாய், தொண்டிக்கே கோலம்பூண்டு - அடியான்போல நாமரூபங்களை தரித்து, உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம்-அநுஸந்திப்பாரநுஸந்திக்குமதெல்லாம், உடனிருந்தறிதியென்று-கூடவிருந்துஅறிவாயென்று, நான்—, என்னுள்ளே - எனக்குள்ளே, வெள்கி, லஜ்ஜைப்பட்டி, விலவறச்சிரித்திட்டேன் - விலாக்கொடியும்படி சிரித்தேனென்கிறார். (௩௪)

வ்யா.—(உள்ளத்தே) நினைவுக்கு வாய்த்தலையானநெஞ்சிலே யிருக்குமவனாய்த்து. புறம்புள்ளானொருவனாகிலிறே கண்ணால்கண்டதுக்கவ்வருகிற யானென்றிருக்கலாவது. (உறையும்) ஸதாஸந்நிஹிதனாயிருக்கை. போக்குப்பகுதியுண்டாகிலிறே போனபேதாக முலையடியே நடக்கலாவது. (மலை) ஸர்வாதிகனை. ஆத்மாவுள்ளே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே ஸர்வத்தையும் அறியமாட்டான்; ஆகாசம் வ்யாபியாநிற்கச்செய்தே வ்யாப்யத்தைக்குறித்து அதுக்கு நியந்தர்தையில்லை; இவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கும். (உள்ளுவானுணர்வு) நம்முள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்று அநுஸந்திக்கக்கூடான ஜ்ஞாநமில்லை. (உணர்வொன்றில்லா) ஆத்மஜ்ஞாநமுண்டாகிலிறே பகவதஜ்ஞாநமுண்டாவது. அதில் ப்ரதமத்திலே யறியவேண்டு மாத்மஜ்ஞாநமில்லை; ஈஸ்வரவிஷய ஜ்ஞாநமுமில்லை; தேஹஸ்வபாவத்திலும் ஜ்ஞாநமில்லை.

(கள்ளத்தேன்) ஜ்ஞாநஹீநனென்று என்னை நாட்டாரறியாமல் பகட்டி மறைத்துப்போந்தேன். நமக்கோ ராத்மகுண மில்லையென்றுசொல்லும்போது என்னந்தராத்மாவறியவில்லையென்பன்;

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு. (உள்ளத்தேயித்யாதி.) (ஸம்ஸாரிகளோடே முடிந்து போகையே) என்ற விடத்திலே, ஸம்ஸாரிகளோடே கூடி முடிந்துபோகையே என்று கூட்டி நிர்வஹிப்பது. “உள்ளுவானுணர்வொன்றில்லா” என்று - ஈஸ்வரவிஷயஜ்ஞாநமொன்றுமில்லாவென்றது தத்பூர்வபாவியான ஆத்மஜ்ஞாநமும் தேஹஸ்வபாவஜ்ஞாநமு மில்லையென்றபடி.

அத்தாலே அவர்களும், இவனுக்கு ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநமும் பா
மாத்மவிஷயஜ்ஞாநமு முண்டென்று நினைத்திருக்கும்படியாக அ
வர்களுடும் மறைத்துப்போந்தேன். அடியில் அநாத்மகுண முண்
டாயிருக்கவிதே யில்லையென்பது, அக்களவுக்கு உன்னையும் பெரு
நிலையாகநிறுத்திக் களவுகண்டு போந்தேன். (நானுந்தொண்டாய்)
ஒருநன்மையுமின்றிக்கே யிருக்கிற நானும், ஆத்மகுணோபேதர்
அதிகரிக்குமுன்னுடைய அடிமையிலே அந்வயியாநின்றேன். ஆர்
செய்யக்கடவ வடிமையிலே ஆர் அந்வயிக்கிறார். சண்டாளன் வே
தாத்யநத்தை அதிகரித்தால் நாட்டார் கர்ஹிப்பார்களென்று,
“स्वस्वस्यैव” “ஸ்வாத்மாப்யேநம்விகர்ஹதே” என்றுதானு
ம் அருவராநிற்குமிதே; அப்படியேபடுகிறார். (தொண்டுக்கே கோ
லம்பூண்டு) உன்னைக்களவுகண்டுவிடுமதன்றிக்கே ஸாத்விகர்சிரஸா
வஹிக்கும்படி ரூபநாமங்களை தரித்துப்போந்தேன். பரப்புமாறத்
திருநாமத்தையிடுவது, ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை தரிப்பது, அஹர்தய
மாகத்திருநாமத்தைச்சொல்லுவது, உன்போக்யதையைச் சொல்
லுவது, யமாதிகள் தலையில்என்காலென்பதாய், நானுமொருவனாய்
பரோபதேசம்பண்ணுவதாய், எத்தனை செய்தேன்-எத்தனை ஜல்
பித்தேனென்கிறார். (உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி
யென்று) நினைவுக்கு வாய்த்தலையைப்பற்றியிருக்கையாலே அதுஸ
ந்திப்பா ரதுஸந்திக்கு மதெல்லாவற்றையும் கூடவிருந்தறிதியெ
ன்று, “ॐ” “ஏகோஹமஸ்மீதிசமந்யஸேத்வம்”
இத்யாதி. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வநியந்தாவாயிருக்கிற நீஉடனேயிருக்
கவோ நான்இவ்வமணக் கூத்தெல்லாம் அடித்தேனென்கிறார்.

(வெள்கிப்போய்) தம்முடைய கர்த்ரிமத்வத்தையும், அவனு
டைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும், அவனுடைய ஸந்நிதியையும், அது
ஸந்தித்து லஜ்ஜாவிஷ்டரானார். (போய்) ஸந்நிதியிலே லஜ்ஜித்
துக் கவிழ்தலையிட்டு நிற்கமாட்டாமையாலே கடக்கப்போந்தார்.

அவனில்லாத விடம்தேடிப்போகிறாரிதே யிவர். பாஹ்யவிஷயங்
களிலே லஜ்ஜித்தால் அங்குநின்றும் அது இல்லாதவிடந்தேடிப்
போருவரோ, அவ்வாஸநையாலே போருகிறாய்த்திங்கும். (என்
னுள்ளே) இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக் கூட்டல்லர்
கள், பெரியபெருமாள்பக்கல்நின்று மகன்றாராய்நின்றார், அவர்
ஸந்நிதியுண்டானாலும் அவர் இதுக்குக் கூட்டல்லர், இனி இவர்
தம்மிலே சிரிக்குமத்தனையிதே. தம்முடைய அபஹாஸ்யதைக்குத்
தாமே ஸஹகாரியா மித்தனையிதே.

இவ்வர்த்தத்தில்-அபஹாஸரூபமான அர்த்தத்தில். ஸம்ஸாரி
கள் லஜ்ஜாகுந்யராகையாலே இவ்வபஹாஸத்துக்குக்கூட்டல்லர்,
இப்படி லஜ்ஜிக்கை ஈசுவரனுக்கு அநபிமதமாகையாலே பெரிய
பெருமாள் இதுக்குக் கூட்டல்லொன்றபடி.

(விலவறச்சிரித்திட்டேனே) விலாக்கனொடியும்படி சிரித்தா
ராய்த்து. அபஹாஸ்யதைக்கவதியுண்டானுவிதே சிரிப்புக்கவதியு
ண்டாவது. அகலநினைத்தவராகையாலே, தீப்பாய்வார், வெற்றிலை
தின்று பூட்டிப் பூச்சுடித் தீப்பாய்வாரைப்போலே சிரிக்கிறாரா
ய்த்து. அர்ஜுநன் இவ்விஷயத்தில் நசைகிடக்கையாலே சோகித்துக்
கைவாங்கினான்; இவர் நசையறநீங்குகிறாராகையாலே சிரித்துக்
கைவாங்குகிறார். (நசு)

அ.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இவர், இப்படி கைவாங்கின
வாதே பெரியபெருமாள், இவரையிழந்தோமாகாதே! என்று நொ
ந்து, ஆழ்வீர்! நீர் அகலநினைத்ததுக்கு ஹேதுவென்னென்று கே
ட்டருள; ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீர்திருமுன்பே கீர்த்தரிமங்களைச்சொ
ல்லி உம்மைக்கிட்டி அவத்யாவஹனாவதிந்காட்டில் என்னகவா
யறியாத ஸம்ஸாரிகளும் நானுமாயிருக்கப் பார்த்தேனென்ன; நீர்
கிட்டின ப்ரயோஜன மழகியது, நாம் தோஷத்தில் அவிஜ்ஞாதா,
அவர்கள் தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞர், நாம் குணஸர்வஜ்ஞர்; ஆகை
யாலே நம்வாசல் ஸர்வர்திகாரங்காணுமென்ன; இது உக்திமாத்ர
மேயோ, அதுஷ்டாநமுமுண்டோவென்ன; பண்டே அடிபட்டுக்
கிடக்கிறதுகாணுமென்று த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தைக் காட்டிக்கொடு
த்தான்; த்ரைவிக்ரமாபதாநம் கேட்டறியீரோ, வலிஷ்ட சண்
டாள விபாகமற எல்லார்தலையிலும் நங்கால் பொருந்தினபடி யறி
யீரோவென்று, சீலாதிக்யத்தையும் தன்செல்லாமையையும் காட்டி
ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராகிறார்.

தாவியன்றுலகமெல்லாந்தலைவிளாக்கொண்டவெந்தாய்

சேவியேனுன்னையல்லாற்சிக்கனச்செங்கண்மாலே

ஆவியேயமுதேயென்றனருயிரனையவெந்தாய்

பாவியேனுன்னையல்லாற்பாவியென்பாவியேனே. (நரு)

ப-ரை.—அன்று-மஹாபலியாலே அபஹந்தமானவன்று, உலகமெல்லாம்-
ஸகலலோகங்களையும், தாவி தலைவிளாக்கொண்ட - எல்லார்தலைக்கும் அவ்வரு
காம்படிதாவியளந்தருளினவனாய், எந்தாய்-எனக்குசேஷியாய், செங்கண்மா
லே - புண்டரீகாக்ஷண ஸர்வேச்வரனே, உன்னையல்லால் சேவியேன் - உன்
னையொழிந்தவர்களுக்கு ஆட்கெய்யேன்; ஆவியே - எனக்குப் ப்ராணபூதனாய்,
அமுதே - அம்ர்தம்போலே ரஸாவஹனாய், என்றனருயிரனைய - என்னருமந்த
ப்ராணனுக்கு அந்தராத்மாவாய், எந்தாய்-என்ஸ்வாமியானவனே, பாவியேன்
பாவியேன் - மஹாபாபியான நான், உன்னையல்லால்-உன்னையொழிய, பாவி
யேன்-புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினைவேனென்கிறார். (நரு)

விலாக்கள் - பார்ச்வஸந்திபந்தங்கள். ஆனால் அர்ஜுநன் இவ்
விஷயத்தை அகஸ்டீமென்று சோகித்தானில்லையோ வென்ன; அரு
ளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனித்யாதி.) (நசு)

வ்யா.— (தாவி) உங்கள்தலையிலே நாம் காலைவைக்கப் புகாநின்றோமென்னில்; துர்மாநவாஸநையாலே ஸம்வதியாதே ஆணையிடுவர்களிறே. “திருவாணை நின்னாணை” என்று-ஸாத்விசர் திருவடிகளை லபிக்கைக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி யிடுமாணையை, திருவடிகளைக் கிட்டாமைக்கு இடுவர்களாய்த்து; இவர்களறியாத படி அநாயாஸேந எல்லார்தலையிலும் திருவடிகள்பட வளர்ந்தா ன். தாவுதல் - கடத்தல். (அன்று) மஹாபலியாலே அபஹ்ர்த மாய், தன்னுடைய சேஷித்வமும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சேஷத்வ மும் அழிந்துகிடந்தவன்று. (உலகமெல்லாம்) மஹாபலியால் அபஹ்ர்தமான வளவேயன்றியேப்ரஹ்மலோகபர்யந்தமாக ஸகல லோகங்களையும், வலிஷ்ட சண்டாள விபாகமற எல்லார்தலையி லும் திருவடிகள் படும்படி வளர்ந்தபடி. (தலைவிளாக்கொண்ட) ரக்ஷயத்தினுடைய வளவல்லவாய்த்து ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. “अक्षयक्षयक्षय” “அத்யதிஷ்டத்தஸாங்குலம்” என்னக்கடவ திறே. (எந்தாய்) “அமரர்சென்னிப்பூவினை” என்று-நித்யஸூரி கள் சிரஸாவஹிக்கும் திருவடிகளை விமுகரான ஸம்ஸாரிகள்தலை யிலே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவர்ஜநீயஸம்பந்த மென்கிறார். தந்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையினாலே “எந் தாய்” என்கிறார். உறங்குகிற ப்ரஜையைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக் கும் தாயைப்போலே அன்று தன்பேராகவிதே ரக்ஷித்தது. அன் றறியாத குறைதீர முறையறிந்தவின்று உபகாஸம்ர்தியாலே “எந் தாய்” என்கிறார். ஸம்ஸாரிகள் இன்றுமறிந்தவர்களே, அவர்களு க்குமாகத் தாம் உகக்கிறாரிறே.

(சேவியே னுன்னையல்லால்) இப்படிப்பட்ட நம்மைவிட்டுப் புறம்பேபோக நினைப்பானென்னென்ன; உன்னுடைய நீர்மையறி யாதே நினைத்தே னத்தனை, உன்னைவிட்டுப் புறம்பே போகேனெ ன்கிறார். உன்னையிழந்தால் நானும் பிறருமிதேயுள்ளது, இரண்டி லும் அந்வயிக்கப் பார்த்திலேன். அவையிரண்டுமிதே ப்ரணவத்தி லும் மத்யமபதத்திலும் சொல்லுகிறது. சேஷத்வவாஸநையாலே புறம்புபோனாலும் ஸேவிக்கும்த்தனையாய்த்து இவர். இது எத்தனை குளிக்கு நிற்குமென்ன; (சிக்கன) இதெல்லாக் குளிக்கும் நிற் கும் - யாவதாத்மபாவி. ஸர்வேச்வரனைக்குறித்து “सर्वः” “மா ஸர்வஃ” என்கிறார் இவர்.

முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. (தாவியித்யாதி) தலைவிளாக்கொண் ட-எல்லார்தலைக்கும் அவ்வருகே போனவென்றபடி. “எந்தாய்” என்றதுக்கு அபரபாவித்வேநதாத்பர்யாந்தரம் (தந்தலையிலுமித் யாதி.) முந்தின வர்த்தத்துக்குச்சேர (உறங்குகிறவித்யாதி.) இர ண்டாமர்த்தத்துக்குச்சேர (அன்றறியாதவித்யாதி.)

(செங்கண்மாலே) இது ஸ்வபாவகதநமன்று, தாத்காலீந விஸேஷணம். இவர் “சிக்கன” என்றவாறே, திருவுள்ளம் இவர் பக்கலிலே ப்ரஸந்நமாய், இவர்பக்கல் வ்யாமோஹமுள்ளடங்கா மையாலே கண்வழியே புறப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிறபடி. (செங்கண் மாலே) வ்யாமோஹத்தாலே குதறிச்சிவந்த கண்களையுடையவ னே. ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானைக் குறித்து மஹாராஜர், “*सद्यः*” “வத்யதாம்” என்றபோது பெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தாப்போ லே யாய்த்து, இவர் “விலவறச்சிரித்திட்டேன்” என்றபோது பெரி யபெருமாள் திருவுள்ளமழிந்தபடி; பின்பு திருவடிவார்த்தையாலே “*अदृशोऽस्मिन्*” “அதராமஃப்ரஸந்நாத்மா” என்றுபெருமாள் உளராளுப்போலே யாய்த்து, இவர் “சிக்கன” என்றபின்பு பெரிய பெருமாளுளரானபடி. திருவடி அவதாரத்திலே “*मासः*” “மாஸ-சு” என்றான்; இவர் அர்ச்சாவதாரத்திலே “*मासः*” “மாஸ-சு” என்கிறார். (செங்கண்மாலே) என் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு முகம்மலரும்படி வ்யாமுக்தரான தேவரீரையொழிய புறம்பு எங்கேபோவேன்.

அவ்வளவேயோ (ஆவியே) என்ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ. இவர்க்கு ஒருவாயுவிசேஷமன்று ப்ராணன், “என் திருமகள் சேர் மார்வனே யென்னு மென்னுடைய ரவியேயெ ன்னும்” என்கிறபடியே ஒருமிதுநங்காணும் இவர்க்குப் ப்ராணன். (அமுதே) தாரகமாத்ரமேயா யிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசய போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும் மருந்தாயிருக்குமவனல்லே யோ. அவ்வளவேயோ (என்றாருயிரனைய) என்னாத்தமாவன்றோ நீ; ஆத்மாவைவிட்டு சரீரத்துக்குப்புறம்பே போக்குண்டோ. (எந்தாய்) அயோக்யனென்று அகலப்புக்க வென்னை நசியாதபடி மீட்ட என்ஸ்வாமியல்லையோ. வத்ஸலனைவிட்டுப் புறம்பே போகவோ; ப்ராணனைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ; போக்யவஸ் துவைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ; என்னை நல்வழிபோக்குவித்த ஸ்வாமியைவிட்டுப் புறம்பேபோகவோ என்கிறார்.

வார்த்தைகள் அழகிதாயிருந்தது, கீழே “ஐயனேயரங்கனே” என்றும், “என்னையாளுடையகோவே” என்றும் அபுத்த்யாசொன் னவை போலன்றிறே யென்ன; (பாவியேனுன்னையல்லால்) உன் னையொழிய புறம்பொருவரை நெஞ்சாலும் நினைவேன். (பாவியேன் பாவியேனே) பாபப்ரகரரான ஸம்ஸாரிகளை விடமாட்டாதே எல் லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்த வுனக்கு அயோக்யனென்று அகலநினைத்ததுக்குஹேது என்பாபமேயிறே. (பாவியேன்) குற்றங் காணமாட்டாத வளவேயோ, உபேக்ஷித்த ஸம்ஸாரிகளையும் உபேக்ஷிக்கமாட்டாதவுன்னை அகலநினைத்ததுக்குஹேது என்பாபப்ரா சர்யமேயன்றோ.

என்னைக்கொண்டகன்று என்ஸத்தையை யழிக்கப்படுக்கவள வேயோ, எல்லார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவான வுன்னையும் உன்னை யொழிந்தவெல்லாருடைய ஸத்தையையும் நசிப்பிக்கைக்குக்கிடர் நான் நினைத்ததென்கிறார். (௩௩)

அ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு. (மழைக்கு) அயோக்யனென்று அகலாதபடிதன்நீர்மையைக்காட்டிச் சேரவிட்டுக்கொண்டானென் றார்-கீழிற் பாட்டில்; இதில் - தம்முடையவயோக்யதை கழிந்தவா றே ப்ராப்யத்தில்த்வமைக்கு,யோக்யரைக் கொண்டுபோய் அடி மைகொள்ளும் தேசத்தேறக்கொடுபோகவேண்டியிருந்தார், அது செய்யக்கண்டிலர்; அதுக்கடி இவரை அகலாமே சேரவிடுகை க்குத் தான்பட்டபா டறியுமவனாகையாலே ஆமமற்றுப் பசிமிக வேணுமென்று பேசாதிருந்தான்; விஷயங்கள் நடையாடுகிற தே சத்திலே யிருந்து க்லேசப்பட்டேபோமித்தனையாகாதே! என்று ப்ராப்யத்தில் த்வையாலும் விரோதியில் அருசியாலுமாக, பெரி யபெருமாள் கண்வளர்ந்தருள வரிதாம்படி, கேட்டா ரெல்லாரும் நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

மழைக்கன்றுவரைமுனேந்தும்மைந்தனேமதுரவாறே
உழைக்கன்றேபோலநோக்கமுடையவர்வலையிற்பட்டு
உழைக்கின்றேற்கென்னைநோக்காதொழிவதேயுன்னையென்னை
அழைக்கின்றேனாதிமூர்த்தியரங்கமாநகருளானே. (௩௪)

ப-ரை.—மழை - இந்த்ரனேவின ஸம்வர்த்தகம் என்கிற மேககணங்க ளாலே, அன்று - இடையரும் பசுக்களும் வருந்தினவன்று, வரை - கைக்கெட் டிற்றொருமலையை, முன் - அவை நலிவுபடுவதற்கு முன்னமே, ஏந்தும் - தரி த்த, மைந்தனே - பெருமிதிக்கனாய், மதுரஆறே - இனிதான நதியையொத்தவ னே; உழைக்கன்றேபோல நோக்கமுடையவர் வலையிற்பட்டு - மான்கன்றை யொத்த விழியையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய வலையிலே அகப்பட்டு, உழைக் கின்றேற்கு - துடிக்கிறவனான, என்னை-, நோக்காதொழிவதே - கடாக்கியா தொழிகுறையே; ஆதிமூர்த்தி - ஜகத்காரணபூதனாய், அரங்கமாநகருளானே - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே, உன்னை - ரக்ஷயவர்க்கம் தேடித்திரி கிற தேவரீரை, அழைக்கின்றேன் - ரக்ஷகாபேகையுடையனாய்க்கொண்டுகூப் பிடாநிற்க, என் - ரக்ஷித்தருளாமல் தாமஸிப்பதற்கு ஹேதுவென்னென் னுகிறார். (௩௫)

வ்யா.—(மழைக்கு) மழையென்றாலும் ஆனையென்றாலும் வ்யவஸ்திதமாயாய்த்து இவர்கள்கோஷ்டியிருப்பது. இப்போது கோவர்த்தநோத்தரணத்தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவ னைப்பற்றித் தம்துக்கெரிவர்த்ததியைப் பண்ணிக்கொள்ள நினைத்தவ ராகையாலே அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

“பாவியேன்” என்றதுக்கு, “தாவி” இத்யாதியைக்கடாக்கித் தருளிச்செய்து, “ஆவி” என்றத்தைக் கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (என்னைக் கொண்டித்யாதி.) (௩௬)

முப்பத்தாரும்பாட்டு. (மழைக்கித்யாதி) ஆனை என்றது- ஸ்ரீகஜேந்தராமுவானே.

பசித்தவர்கள் “சீமானே! என்பசியைப்போக்கவேணும்” என்னுமாப்போலே ஆபத்தைகளை! என்னுடிக நிவர்த்தியைப் பண்ணித்தரவேணு மென்கிறார். (அன்று) “ஸ்ரீஸ்ரீஐஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” “கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்” என்கிறபடியே-கன்றுகளும், பசுக்களும், இடையரும், நடுங்கினவன்று. அன்று மின்னுமே யாய்த்து ஆபத்து. அன்று கல்வர்ஷத்தகப்பட்டாரை ரக்ஷித்தாப்போலே இன்று துடிகவர்ஷத்தே யகப்பட்ட வென்னை ரக்ஷிக்கவேணும். கல்வர்ஷத்திலே நோவுபடவேணுமோ ரக்ஷிக்கும்போது; துடிகவர்ஷத்தே நோவுபட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ: ஒருவூராகநோவுபடலோ ரக்ஷிக்கலாவது; அவ்வூராகப்பட்டநோவை யொருவன்பட்டால் ரக்ஷிக்கலாகாதோ.

(வரை) இந்தரனேவ ஸம்வர்த்தகமேககணம் வர்ஷிக்கஉத்
யோகித்தவாரே திருவாழியை நியமிக்கவவஸா மில்லாமையாலே
கைக்கெட்டிற்றொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தானாய்த்து. இத்
தால் - இன்னத்தைப் பரிகரமாகக் கொண்டு இன்னத்தை ரக்ஷிக்க
வேணுமென்னும் நியதியில்லை யென்கை. என்னுடைய ரக்ஷணத்
துக்குப்பரிகரம் உதவப்பார்த்திருக்கவேணுமென்னுங்குறையில்லை
யென்கை. (முன்) மழையிலேபசுக்கள்நோவுபடுவதற்கு, முன்னே-
ஏற்கவே ரக்ஷித்தபடி. “*यस्यैवास्ति*” “பகுதாஸந்த ததுக
வர்ஷிணி” என்கிறபடியே - துக்கவர்ஷத்தில் நோவுபட்டுக் கூப்பி
டவும் பேசாதிருப்பதே!. (ஏன்தும்) ஏழுதிருநகரத்திலே மலையைய
யெடுத்த விடத்தில் ஒரு பூம்பந்தை யெடுத்தாப்போலே வரு
த்தமற்றிருந்தபடி. ரக்ஷணதர்மத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த்
தானிழக்கிறேனே. சேஷபூதர் * சூட்டுநன்மலைகளேந்தினாப்போ
லையாய்த்து சேஷிமலையேந்தினபடி. (மைந்தனே) மலையை அநா
யாஸை எடுக்கைக் குடலானபெருமிடுக்கையுடையவனே. “மைந்
தன்” என்று - பாலனாய், இத்தை ரக்ஷிக்கப்பெற்ற ப்ரியத்தாலே
இளகிப் பதித்தபடி யென்றுமாம். தந்தாம் ஜீவநம் பெற்றவாரே
இளகிப்பதிக்குமத்தனையிறே. ஸ்வரூபாநுரூபமாகவிறே ஜீவநமிரு
ப்பது. உன்பேற்றுக்கு நான் கூப்பி:-வேண்டுவதே! யென்கிறார்.

(மதுரவாறே) ரக்ஷகனன்றியே பக்ஷகனானும் விடலாயோ
வுன்வடிவிருப்பது. (மதுரவாறே) ஸமுத்ரம் என்னுதே, “ஆறு”
என்பானென்னென்னில்; கடலானால் விநியோகயோக்யமன்றிக்கே
யிருக்கும்; இது, விடாய்த்தார்க்குக்குளித்தல், முகத்திலே இறட்டி
க்கொள்ளுதல், பாரம் பண்ணுதல் செய்யலாயிருக்கும்; விடாயில்
லாதபேராதும் அழுக்கைக்கழற்றிக் கொள்ளலாயிருக்கும்:

ரக்ஷணம் ஜீவநமாமோவென்ன; (ஸ்வரூபாநுரூபேத்யாதி.)
இத்தால் பலிதம் (உன்பேற்றுக்கித்யாதி.)

கடலானால் இவனிருந்தவிடத்திலோடாது; இது இவனிருந்தவிடத்தேவருகையாலும், கிண்ணகமெடுத்தால் நடுவுள்ளவனை களை முறித்துக்கொண்டு வருமாப்போலே யிவ்வாறும் அயோக்ய தாது ஸந்தாநத்தாவிட்டவனைகளையும் முறித்துக்கொண்டு வருமாய்த்து. நின்றார் நின்றவிடங்களிலே உபஜீவிக்கலாம்படியாயிதே யிருப்பது; பரமபதத்தில் நின்றும்போந்து இடைச்சேரியிலேவந்து பிறந்தபடியை நினைக்கிறார்.

இந்தரனடியாக மழையால்வந்த ஆபத்தைப் போக்கினும்-அங்கு; உமக்கு ஆபத்துக்கடியென்னென்ன; (உழைக்கன்றித்யாதி) ஸ்தரீகளுடைய நோக்காகிற வலையிலே அகப்பட்டு நோவுபடுகிற வன்னேரோ நான். முக்த்தமான மானினுடையவிழிபோலே யகவாயிலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்க அஹ்ரதயமாக அநந்யப்ரயோஜனை களைப்போலே தங்கள்செல்லாமை தோற்ற நோக்குகிறவர்களுடைய நோக்காகிற வலையிலே யகப்பட்டுத் துடிக்கிற வென்னை. உழை - மான். வலையாகிறது - அகப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாய், கால்வாங்கிப்போகவொண்ணாதபடி பண்ணுமதாய், அதுதன்னில் ப்ரயோஜனமின்றிக்கே யிருக்குமதிதே. பகவத்விஷயத்தில் போகாமே துவக்குகைக்கு வேண்டுவதுண்டாய் அதுதன்னிலே யோக்யதை யின்றிக்கேயிருக்கை.

(என்னை) பசுக்களைப்போலன்றிக்கே நோவுபடுவதும்செய்து நோவுபட்டே னென்றறிவதுஞ் செய்து ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையே னாய் ரக்ஷகன் நீயே என்றிருக்கிறவென்னை நோக்காதொழிவதே!. கல்லால்வந்த ஆபத்துக்குக் கல்லாலே நோக்கினாய்; கண்ணாலேவந்தவாபத்தைக் கண்ணாலே நோக்கவேண்டாவோ. என்னைரக்ஷிக்கும்போது மலையை யெடுக்க வேணுமோ, குளிரநோக்குமத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது. நோக்கவேணு மென்னாதே, “நோக்காதொழிவதே” என்று கிலாய்க்கிறாரிதே ஸம்பந்தத்தாலும், நீர்மையிலுற்றத்தாலும், ஸீலத்தாலும். இவர் இப்படி கிலாய்த்துச்சொன்னபின்பும், இவர், நாங்கிட்டக்கொள்ள அயோக்யனென்று அகலக்கூடும், ஆமமறுங்கிடொன்று பேசாதே கிடந்தார். வ்யாதிக்ரஸ்தமானப்ரஜைகள் வ்யாதிதலைசாய்ந்து சோறுசோறென்று கூப்பிடப்புக்கால் த்வரிதானேதாய்க்கு உகப்பாமாப்போலே இவர் கூப்பிடுதன்னையே கேட்டுக்கொண்டு கிடந்தான். (உன்னையென்னெயழைக்கின்றேன்) வேறே யொருகாபுருஷன் வாசலிலேயோ நான் கூப்பிடுகிறது; ரக்ஷயம்தேட்டமாயிருக்கிறதேவரீரை ரக்ஷகாபேக்ஷையுடையே னாய்க்கொண்டு கூப்பிடாநிற்கச் செவிப்படா தொழிகைக்குப் புறம்பு அந்யபரதையென்? ஜகத்வ்யாபாரமும் மதர்த்தமன்றோ?.

“வ்யாதிக்ரஸ்தமான” என்ற வாக்யம் பேசாமைக்கு ஹேத்வந்தரமென்று தோற்றியிருக்கிறது.

நீர் அழைக்குங்காட்டில் அப்போதே உம்முடைய கார்யஞ்செய்யவேண்டுகிற தேவையென்னென்ன; (ஆதிமூர்த்தி) இது உருமாய்ந்து கிடந்தகாலத்திலே அபேக்ஷாரிரபேக்ஷமாக “ஐஸ்ஸாய்” “பஹுஸ்யாம்” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றையுண்டாக்கின வுனக்கு இதினுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பரமன்றோ. பெற்றார்க்கு ரக்ஷிக்கையும் பரமன்றோ. எங்கேனும் இடறிலும் “அம்மே! என்ன ப்ராப்தியில்லையோ, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஜகத்ஸ்ரீஷட்யாதிகள் தேடிப் பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென். (அரங்கமாநகருளானே) பரமபதத்தைவிட்டுக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவல்லவாகில் இக்கிடைக்கு வேறே ப்ரயோஜனமுண்டோ. கர்மாதுகூலமாக ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கைக்கு வந்து கிடக்கவேணுமோ. (அரங்கமாநகருளானே - உன்னையென்னே யழைக்கிறேன்) நான் ஏதேனும் பரமபதத்தேவந்து கூப்பிட்டேனோ, ருசிபிறப்பிக்க வந்துகிடக்கிறவிடத்திலே ருசிபிறந்தார் இழந்துபோகவோ. இவர் இப்படி கூப்பிடப் பெரியபெருமாள் ஆறியிருப்பானென்னென்னில்; பரமபதத்திலுள்ளார் போகத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறிவர்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயாலாபத்தாலே கூப்பிடக்கேட்டறிவர்; தம்முடைய கர்ஷிபலமான கூப்பிடு கேட்டறியாமையாலே பேசாதேகிடந்தார். (நக)

அ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. (தெளிவு) இப்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் பெரியபெருமானிரங்கி “ஐஸ்ஸாய்” “மாஸுஸாய்” என்னக்காணுமையாலே தம்மையொழிய வேறே யெனக்கொரு பந்துக்களுண்டாயிருக்கிறாரோ, ப்ரயோஜனாந்தர பரமாய் பந்தகமாயிருந்துள்ள புருஷார்த்தத்தை யபேக்ஷிக்கிறானென்றிருக்கிறாரோ, நம்முடையவனென்று அங்கீகரிக்கநான்பிழைப்பேனா இத்தனையுஞ் செய்யாதே ஆர்த்தத்வனிகேட்டுக் கண்ணுறங்கும்படி, அம்மே! இவர்திருவுள்ளம் இப்போது இங்ஙனே கொடிதாய்த்தாகாதே! என்று இன்னொதாகிறார்.

தெளிவிலாக்கலங்கல் நீர்குழ்திருவரங்கத்துளோங்கும்

ஒளியுளார்தாமையன்றே தந்தையுந்தாயுமாவார்

எளியதோரருளுமன்றேயென்றிறத்தெம்பிரானார்

அளியநம்பையலென்றோம்மவோகொடியவாரே.

(ந௭)

ரக்ஷயம் தேட்டமாயிருக்கிற வாக்யத்தாலே, “அரங்கமாநகருளானே - உன்னையென்னே அழைக்கின்றேன்” என்று கூட்டியருளிச்செய்து, “ஆதிமூர்த்தி - உன்னையென்னே” என்று கூட்டி தாத்தப்ரியம் (எங்கேனு மித்யாதி.) (நக)

முப்பத்தேழாம்பாட்டு. (தெளிவிலாவித்யாதி.) பந்துக்களுண்டாயிருக்கிறாரோவென்றது - பந்துக்களுண்டென்றிருக்கிறாரோவென்றபடி.

ப-ரை.—தந்தையும் தாயுமாவார் - ஹிதபரண தமப்பனும் ப்ரியபகா யானதாயு மாவார்; தெளிவிலா - தெளிகைக்கு அவகாசமில்லாதபடி மேன்மே லும் பெருகுகையாலே, கலங்கல்-கலக்கம்மாறாத, நீர்கூழ்-காவேரியால் சூழப் பட்ட, திருவரங்கத்துள் - கோயிலிலே, பரமபதத்தினின்றும் இங்குவந்த பின்பு, ஒங்கும் - மிக்குவருகிற, ஒளிபுளார்தாமேயன்றே - தேஜஸ்ஸையுடைய வரன்றே; என் திறத்து-அவர் என்விஷயத்தில் பண்ணவேண்டிவது, எளியதோ ரருளன்றே - ஒருங்கால் குளிரநோக்குவ தித்தனையன்றே; எம்பிரானார் - என க்கு உபகாரகரானவர், நம்பையல் - நம்முடைய பையலான இவன், நம் அளி யன் - நம்முடைய கர்பைக்கு பாத்தரபூதன், என்னார் - என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறுரில்லை; அம்மஓ! கொடியவாறே - ஆர்த்தத்வநிகேட்டும் கண்ணுறங் குவதே! இவர்ஸ்வபாவம் மிகக்கொடிதாமிராநின்றதி! யென்கிறார். (நா)

வ்யா.—(தெளிவிலாக்கலங்கல்) ஊற்றுமாறித் தெளிகைக்கு -அவகாசமில்லாதபடி மேன்மே லும் பெருகுகையாலே கலக்கம்மா றுதாய்த்து. இவரைப்போலேயாய்த்து ஆறும். ப்ராப்திக்குமுன்பு சோகத்தாலே கலங்கியிருப்பர்; கிட்டினால்ப்மோத்தாலேகலங்கியிரு ப்பர்: ஆறும் கோயிலுக்குமேற்கு; பெரியபெருமானைக் காணப்புகா நின்றேமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிவரும்; கிழக்குப்பட்டால் பிரிந்துபோகிற சோகத்தாலே கலங்கிப்போம். கோயிலருகுவழி போவாரில் சேதநாசேதந விபாகமில்லைபோலேகாணுங்கலக்கத் துக்கு.(நீர்கூழ்) “அதனில்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்று பெரியபெருமாள்என்னஎவிலிருக்குமாப்போலேயாய்த்து - ஆறும் கோயிலேவிளாக்கொலைகொண்டிருக்கும்படி. [ஐதூஷி: - துத்தாப்தி:] இத்யாதி-ரத்நாகரமான க்ஷீராப்திதமப்பனார்; நான் இவ்விடத்தில் ஜநநீ; ஸாக்ஷால்லக்ஷமி பெண்; மணவாளப்பிள்ளை ஸர்வலோ கோத்தரரான அழகியமணவாளப்பெருமாள்; இதுக்கு ஸத்ர்சமாக அங்கமணிசெய்யலாவதென்று விசாரித்துக்கொண்டு வருகிறுப் போலே யாய்த்து ஆறும்பெருகி, மத்தகஜம்போலேபிசுகிப் பிற் காலித்து வருகிறபடி. (திருவரங்கத்துளோங்கு மொளியுளார்) ஆற்றுப்பெருக்கைநீக்கித் தரைகண்டு உள்புகவரிதாமாப்போலே யாய்த்துப் பெரியபெருமாள் தேஜஸ்ஸை நீக்கிப் புகுவதுக் காச்ய மான வடிவழுகு காண வரிதாயிருக்கிறபடி. பரமபதத்தி லொளி பகல்விளக்கென்னும்படியாயாய்த்து, அந்தகாரத்தில்தீபம்போலே குறைவாளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உதவப்பெற்றபின்பு ஒளிமிக்கி ருக்கிறபடி.

(ஒங்குமொளி) நித்யஸூரிகளநடுவேயிருக்கிறபோது ஆதி த்யர்களநடுவே ஆதித்யனிருக்குமாப்போலேயாய்த் திருப்பது. இங்கு ஆர்த்தர் மிகவுமுண்டாகையாலே தத்ரக்ஷணம் பண்ணி ஒளியும் மிகாநிற்கு மத்தனை.

அப்படி விளாக்கொலை கொண்டிருக்குமோ வென்ன; (ஐதூஷி:- துத்தாத்திரித்யாதி.) “ஈரீ” “பர்யே” என்றதிலே நோக்கு.

(ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையுந் தாயுமாவார்) அவதாரணத்தாலே - “ ஸுசுஷி ” “ மாதாபிதா ” என்று தொடங்கி, “ ஸுராயண ” “ நாராயண ” என்கிற பொதுவில ன்று, வ்யூஹாவஸ்தை, விபவாவஸ்தை என்கிற விஸேஷங்களிலு மன்று, இனி எனக்குத் தந்தையுந் தாயுமாவார் பெரியபெருமா ளே யென்கிறார். தம்மையொழிய வ்யக்த்யந்தரத்திலேயும் ஒருபந் தமுண்டென்றறி யிருக்கிறாரோ. “ ஸர்வேஷாமேவலோகாநாம் ” இத்யாதி. இஸ்ஸ்லோகந்தான், தர்மபுத்ரா திகள் வநவாஸம்பண்ணுகிற ஆபத்தஸையிலே கர்ஷணனும் ஸத்ய பாமைப் பிராட்டியும் எழுந்தருள, அத்தைக்கேட்ட பராசராதி மஹர்ஷிகள் வந்து மார்க்கண்டேயபகவானைக்கண்டு பேரோலக்க மாக விருக்க; தர்மபுத்ரன், “ இவ்வாபத்துக்காச்வாஸஹேதுவாக எனக்கொரு நல்வார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் ” என்று ரிஷிக ளைக்கேட்க; அவர்கள்சொன்னவையடங்கபூர்வபக்ஷித்து ஸ்ரீமார்க் கண்டேயபகவான் எழுந்திருந்து சொன்னதாயிருக்கு மிஸ்ஸ்லோ கம். பின்பு சீராமப்பிள்ளையுடைய ஆபத்தசையிலே பட்டாருளிச் செய்ததா யிருக்கும். (தந்தையுந் தாயுமாவார்) பரியத்துக்குக் கட வார், ஹிதத்துக்குக் கடவார்.

(எளியதோரருமன்றே என் திறத்து) என் விஷயத்தில் மலே யையெடுத்து ரக்ஷிக்கவேணுமோ, தம்மையொழிய வேறேயொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசித்தேனாய் அத்தைக் கொடுத்து விடுகிறோ மென்றறியிருக்கிறாரோ, ஸ்ரீவிபீஷணாதிகள் ரக்ஷணம்போலே வில் லும்கோலும் எடுத்து ரக்ஷிக்கவேண்டித்தா னிருக்கிறாரோ, * குளி ர வொருகடாக்ஷம்கிடர் என் விஷயத்தில் பண்ணவேண்டுவது. (எம்பிரானார்) எனக்கு உபகாரகரானவர். இன்னதாகிற தசை யிலும் உபகாரகரொன்பானென்னென்னில்; செய்தவம்சத்தை இல் லைசெய்யுமவரல்லாமையாலே அத்தைமுன்னிடுகிறார். அடியிலே முறையையுணர்த்தி, அதுக்குமேலே ப்ராப்யப்ராபகங்கள்தாமே யென்னுமிடத்தை யுணர்த்தி, இப்போதும் நம்கூப்பிடுகேட்கவந்து ஸந்நிஹிதரா யிருக்கிற ஆகாரமுமுண்டிறே.

(அளியன் நம்பையலென்றார்) “ அளி ” என்று-தண்ணளி. இவன் நமக்கு நல்லன், நம்முடையபையலென்று ஒருவார்த்தையருளிச் செய்யக் கேட்க வாய்த்து இவராசைப்படுகிறது; ஆழ்வீரொன்னு மது இவர்க்கு அஸஹ்யமாய்த்து.

“ நாராயண ” என்கிற பொதுவிலன்றென்பது-பரத்வத்திலன்றெ ன்றபடி. அவதாரணத்துக்கு தாத்பர்யாந்தரம் (தம்மை யொழிய னித்யாதி.) இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஸர்வேஷாம் - ஸர்வேஷாமி த்யாதி.)

முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு, (மேம்பொருளித்யாதி.) மஹாபா
ரதத்துக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுத்வம் சரமச்லோகமுகேந
என்றபடி, ப்ரபந்தஸாரம் என்றதுக்கு ஹேது(இதுதானித்யாதி.)

“ஸ்ரீ காமஜீயேஸ்வரே” “ஸ்வர்க்காமோ ஜ்யோதிஷ்டோ மேநயஜேத” என்றிறே வ்யுத்தத்திலேயேயிலிருப்பது; அதுஷ்டாந வேளையிலேஜ்யோதிஷ்டோ மாதுஷ்டாநபூர்வகமாகவிதேஸ்வர்க்க லித்தி,ப்ராபக நிஷ்டையாலேயிறேப்ராப்யலித்தி; அப்படியேஇப் பாட்டிலேவ்யுத்தத்திலேயேயாய்த்வயம் அதுஷ்டாநவேளையாயிருக் கிறது. அதில்பூர்வபாகத்தளவிலே அதுஸந்தித்தார்நம்மாழ்வார்; உ. த்தரபாகத்தை அதுஸந்தித்தாள் ஆண்டாள்; அவையிரண்டையும் சேரவதுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரோயாய்த்து. இப்பாட்டுக்குக்கீழ்ப் பாட்டோடேஸங்கதியென்னென்னில்; “அனியன்நம்பய்யல்என்னு அம்மவோகொடியவாறே” என்று கிலாய்த்து வார்த்தைசொன்ன வாறே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யகரமான ஸம்ஸாரத்திலேவகுத்தபு ருஷார்த்தத்தையபேக்ஷிக்கையும், தத்வித்திக்கு நம்கைபார்த்திருக் கையும் அதுக்குமேலேவிளம்பம்பொறுதேகிலாய்க்கையும், ஆகவி வ்வளவு புகுரநிற்பாரைப் பெறுவோமே! என்றுபெரியபெருமாள் திருவுள்ளம்ப்ராஸந்நமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்கலும் திரு முகத்திலேதோற்றம்படியாயிருக்க; தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர்பக்க லிலேந்யஸ்தபரராய்த் தந்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப் பாரைக்கண்டால் இங்ஙனேயோ தேவரீர்திருவுள்ளமிருப்பதென்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப்பார்த்து விண்ணப் பஞ்செய்கிறார். சரமஸ்லோகம்ப்ரபத்தியைவிதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில்ருசியுடை யாருடைய அதுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்வயநிஷ்டர்பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான வுகப்பைச் சொல்லுகிறது-இப்பாட்டு.

மேம்பொருள்போகவிட்டுமெய்ம்மையைமிகவுணர்ந்து

ஆம்பரிசறிந்துகொண்டுஐம்புலனகத்தடக்கிக்

காம்பறத்தலைசினாத்துன்கடைத்தலையிருந்துவாழும்

சோம்பறையுபகத்திபோலுஞ்சூழ்புனலாங்கத்தானே. (நஅ)

ப-ரை.—சூழ்புனல் - காவேரியால்கூழப்பட்ட, அங்கத்தானே - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; மேம்பொருள் - மேன்மையை விளைக்கக்கடவதான ப்ராக்ர்தபதார்த்தங்களை, போகவிட்டு - ஸவாஸநமாசப்போக்கி, மெய்பூர்வபாகத்தளவிலே யென்றது - த்வயத்தில் பூர்வபாகத்தளவிலே யென்றபடி; “அகலகில்லேன்” என்கிறபாட்டிலே அதுஸந்தித்தாரொன்றபடி. ஆண்டாளதுஸந்தித்த “சிற்றஞ்சிறுகாலே” என்றபடி. த்வயார்த்தமான இப்பாட்டிலே - அதில் அதுக்தமான உகப்பைச்சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்து - மேலிப்பாட்டுகளிலே, த்வயநிஷ்டர்க்கு அல்லாதாரில் ஏற்றத்தைச்சொல்லுகையாலே, இப்பாட்டிலும் த்வயநிஷ்டருடைய ஏற்றத்துக்குடலாகச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (சரமஸ்லோக மித்யாதி.)

மையை மிகவுணர்ந்து - ஆத்மாவை உள்ளபடியறிந்து, ஆம்பரி சறிந்துகொண்டு-சேதநனுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்பதை யறிந்து, ஐம்புலன்பஞ்சேந்தரியங்களையும், அகத்து அடக்கி - விஷயாந்தரங்களில் போகாமே தம்முள்ளே அடக்கி, காம்பு அற - உபாயாந்தரங்களில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தமற, தலைசிறாத்து - தம்பக்கலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி, உன்தலைக்கடை - உன்திருவாசலிலே, இருந்து - ஸுப்ரதிஷ்டிதரா யிருந்து, வாழும்-வாழும்வராய், சோம்பனா - ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களை, உகத்திபோலும் - உகக்குமவனல்லையொ வென்கிறார். (ந.அ)

வ்யா.—(மேம்பொருள்) இதுக்கு மூன்றுபடிநிர்வாஹம். மேலெழுந்தபொருளென்றும், மேவினபொருளென்றும், மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருளென்றும். மேலெழுகையாவது - கர்மமடியாகவந்தேறியாய் பகவதஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே மறந்துபோமதாயிருக்கை; இத்தை யோக்யமென்று பார்த்து இழிந்தவனுக்கும் ஆபாதப்ரதிதியில் ஒன்றுபோலே தோற்றி, நிருபித்தால் அதுபாவயமா யிருப்பதொன்று மன்றிக்கே யிருக்கையென்றுமாம். மேவின பொருள் என்றது - “சுரஜ்ய” “துரத்யயா” என்கிறபடியே சேதநனால் பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. “ஹீனம் ஸுஜ்யம்” “தேவோஹம் மதுஷ்யோஹம்” என்று உடம்பைத் தாகாக நினைத்திருக்கும்படியிறே இத்தோட்டைப் பொருத்தமிருப்பது; அதைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். மேம்பாட்டை விளைக்கையாவது - தன்னைப்பற்றினாஸர்வஜ்ஞாதமராகவபிமா நித்திருக்கும்படிபண்ணவற்றுகை. பொருள் என்று - பதார்த்தம்; அதாகிறது - தேஹம். இதுதான் தேஹாதுபந்தியான ப்ராக்ர்தபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (போகவிட்டு) வாஸநையோடே விட்டென்கை. சரீரிகளால் அவை துஷ்கரமாகையாலே ப்ராக்ர்தி ப்ராக்ர்தங்கள் அபுருஷார்த்தமென்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகை; அல்லதுபுகுரவிட்டான் இவனாகிலிறே இவனால் போகவிடலாவது; “ஹீனம் ஸுஜ்யம்” “மமமாயாதுரத்யயா” என்கிறபடியே ஈஸ்வரன் பந்தித்த பந்தத்தை இவனால் போக்கவொண்ணாதிதே. “ஹீனம் ஸுஜ்யம்” “அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா” என்கிற ச்லோகத்தின்படியே - தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாதுபந்தியான ப்ராக்ர்தபதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையும், தேஹாதிரித்தமான ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையரான ஸநகாதிகளுக்கும் செய்யலாவது இவ்வளவே. இரண்டுமரம் கூடநின்றால் ஒன்றைவெட்ட நினைத்தவன் ஒருமரத்திலே கொத்திப் பெருங்காயத்தையிட அதுபட்டு நிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரதிபத்திமாத்ரத்திலே யிதுவிடும். “மெய்மையை மிகவுணர்ந்தாம் பரிசறிந்துகொண்டு” என்று மேலும் ஜ்ஞாநப்ரகரணமாகையாலே, “போகவிட்டு” என்று - ப்ரகரணபலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது.

(மெய்ம்மையைமிகவுணர்ந்து) மெய்யென்கிறது-ஆத்மாவை. “மெய்” என்ன ஆத்மாவைக்காட்டுமோவென்னில்; “*ஸத்யஞ்சாரந்தஞ்சஸத்யமபவத்*” என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸத்யசப்தம் அஸத்யவ்யாவர்த்தியைச்சொல்லுகிறதன்று, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யதையைச் சொல்லுகிறது. “மெய்ம்மை” என்றொரு முழுச்சொல்லாய், ப்ரத்யக்ஷிஷயத்தைச்சொல்லுகிறது. “கைம்மை, பொய்ம்மை” என்னுமாப்போலே, ஆக “மெய்ம்மை” என்று-மெய்யானதன்மையென்றபடி. (மிகவுணர்ந்து) “தேஹமே ஆத்மா” என்றிருக்கும் லோகாயதிகனளவன்றிக்கே, “தேஹாதிரித்தமாய் நித்யமாயிருக்குமாத்மா” என்னும்மீமாம்ஸகனளவன்றிக்கே, “ஜ்ஞாநமாகந்துகம்” என்னும்வைஸேஷிகனளவன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநகுணகமாய், அனுபரிமாணமாய், ஈஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அதுதான் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாக வுணருகை. அதாவது-ஆத்மாவையுள்ளபடியுணருகை.

(ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு) “ப்ரகர்திப்ராகர்தங்க்ளத்யாஜ்யம்” என்றறிந்து. ஆத்மாவையுள்ளபடியுணர்ந்தால் பின்னை, ஆம்பரிசாவது-கைங்கர்யமேயாய்த்து. ஆம்பரிசுவர்த்திக்கும்படியையறிந்து. ஆத்மாபிமாநரூபமாகவாய்த்து வர்த்திஹேதுக்கள்தானிருப்பது. தன்னைத்திரயக்காக வபிமாநித்தபோது த்ர்ணஸமூஹமாய்த்து வர்த்திஹேதுவாகக்கடவது; “*ஸஸ்ஸுஸு*” “மதுஷ்யோஹம்” என்றபிமாநித்தபோது அந்நம்வர்த்தி ஹேதுவாகக்கடவது; “*ஃஸுஸு*” “தேவேஹம்” என்றபோது அம்ர்தம் வர்த்தி ஹேதுவாகக்கடவது; “*ஃஸுஸு*” “தாஸோஹம்” என்றபோது கைங்கர்யமே வர்த்திஹேதுவாகக்கடவது. ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்களில் ஸங்கோசம்போய்ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியறிந்தால்ஸஹஜ கைங்கர்யமேயிறே வர்த்திஹேதுவாவது. (அறிந்துகொண்டு) “நிதியெடுத்துக்கொண்டு” என்னுமாப்போலே ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்க்ளத்யாஜ்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாபகவத்பரதந்த்ரமென்கிற ஜ்ஞாநமும்ப்ராப்யம் கைங்கர்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமுமிதே சேதநனுக்குவேண்டுவது; விடுவிக்கையும், பற்றுவிக்கையும், உபாயபூதனான வீஸ்வரன்கர்த்யமிதே. “மேம்பொருள், மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு” என்கிறவிவை, அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கேயிருக்க தத்தத்ஸ்வபாவ வாசியான ஸப்தங்களாலேமறைத்தருளிச்செய்கிறார். அர்த்தகௌரவத்தாலே.

“மெய்ம்மை” என்கிறதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஆகவித்யாதி.) முழுச்சொல்லென்று முந்தினவர்த்தத்துக்கு த்ர்ஷ்டாந்தரம் (கைம்மையித்யாதி.) (“மெய்” என்று ப்ரத்யயவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது) என்கிற வாக்கியம் ஸந்திக்கம்.

(ஐம்புலனகத்தடக்கி) இந்தரியங்களைத்தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. அதாவது - தன்வசத்திலே யாம்படி பண்ணுகை. மேம்பொருள்போகவிட்டு” என்கிற முதல்வார்த்தையிலேபோயிருக்க, “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்கிறது - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே “ஊஸீநஸ்” “மமேதம்” என்கிற புத்தியைத்தவிருகை. கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்கவேண்டுவன சிலவுண்டு, அவற்றையாய்த்துஇங்குச்சொல்லுகிறது. தனக்கினிதாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் அவனுக்குமினிதாகப்பண்ணுங் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; அவனுக்கே ப்ரயோஜனமாகப்பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம். “தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே” என்றும், “ரஹ்மான் ஸ்லீஹ்” “ரமமானாவநேத்ரய:” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிதே. ஆக இவ்வளவால் உத்தரகண்டார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய்விட்டது. “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்றும், “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்றும்-நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்கிறவிது, நாராயணபதத்தில் நாரசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே சேஷித்வம்ஆர்த்தமாகச்சொல்லிற்றாய், ஆக நாராயணசப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. “ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு” என்று - சதுர்த்தியி லர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. “உணர்ந்து” என்றுகொண்டு - ஜ்ஞாதர்வபரமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம்சொல்லிற்றாய்த்து.

இப்பாட்டில்குறையும் பூர்வார்த்தத்தில்சொல்லுகிற ப்ராபகத்தைச்சொல்லுகிறது (காம்பறத்தலைசிறாத்து) காம்பற-உபாயாந்தரங்களில் தனக்குண்டான தொற்றற, தலைசிறாத்து - தன்தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி. தன்தலையில்கிடக்கிற ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றையறுத்தென்றபடி. தலைமயிராகிறதுதான் அபிமாநஹேதுவிதே. கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச்சிறாக்கிறது அபிமாநத்தைப் போக்குகிறபடியாய்த்து. ஏகாங்கியாயும் ஸந்யாவியாயும் வபநம்பண்ணுகிறது தன்னபிமாநத்தைத்தானேபோக்குகிறபடி. தண்டமுகத்தாலேபிறபிமாநத்தைப்போக்குவதும்இம்முகத்தாலே; ஸ்வாபிமாநத்தைப்போக்குவதும்இம்முகத்தாலேயிதே. ஆக அஹங்காரகர்ப்பமான வுபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச்சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாக விதேவித்தோபாய பரிந்ரஹமிருப்பது. “காம்பறத்தலைசிறாத்து” என்றவிதுவும் அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்தருளிச் செய்கிறார்.

(கோமுற்றவரித்யாதி) விவரணம் (தண்டமுகத்தாலேயித்யாதி.)

இவரோ யன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் “*ஹ்ருஸ்பரண*” “*த்வாஸ்பரண*” இத்யாதிகளாலே அர்த்தங்களை மறைத்துச்சொல்லும்; அந்தச் ச்ருதிச்சாயையாலே யருளிச்செய்கிறார். (உன்கடைத்தலையிருந்து) உன்தலைக்கடையென்றபடி. “*ஹ்ருஸ்பரண*” “*சரண*” என்கிற ஸ்தாநத்திலே “*கடைத்தலை*” என்கிறார். ஸ்வநிகர்ஷத்தை யதுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையை யதுஸந்தித்துப் புறம்புபோகமாட்டாமையாலும், திருவாசலைப் பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன்வாசலைப்பற்றிக்கிடந்தொரு நாயை நலிந்தவனைவெட்டித் தானும்குத்திக் கொண்டபடியைக்கண்டு, “ஒரு தேஹாத்மாபிமானியனவிதுவானால் பரமசேதநன் யமாதிகள் கையில் நம்மைவிட்டுக்கொடான்” என்று திருவாசலைப்பற்றிக்கிடந்தானிமே. (இருந்து) விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பரகுபரகென்று திரிந்தவன், மரக்கலத்துக்கு நங்கூரம்விழவிட்டாப்போலே “*ஹ்ருஸ்பரண*” “*அதஸோ பயங்கதோபவதி*” என்று-அபயஸ்தாநத்தைப்பற்றி நிர்ப்பயனாயிருந்தபடி. (வாழும்) உபாயம் ஈஸ்வரனையானால் போகமிமே பின்புள்ளது. “*இருந்துவாழும்*” என்று-அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியானவிருப்பு என்றுமாம். (சோம்பறையுடையபோலும்) உன்பக்கலிலேந்யஸ்தபரராய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக்கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ள மிங்ஙனே உகந்தாகாதே யிருப்பது. “*வாழ்ஞ்சோம்பர்*” என்று - கெடுஞ்சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்றுமாம். அதாகிறது-சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே ஆஸ்திக்யாதிநோகத்தாலே நிரபேக்ஷாபாயத்தை ஸ்வீகரித்து பகவதநுபவமே யாத்நாயாய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கைபோலும். நித்யஸூரிகளை யுகக்குமாப்போலே சோம்பறையுடையது. (சூழ்புனலரங்கத்தானே) இது நீரறிந்தபடி யெங்ஙனே யென்னில்; கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதுதானேயறிவிக்கிறதில்லையோ. நீர்வாய்ப்பையும், நிழல்வாய்ப்பையும்பற்றக்கண்வளர்ந்தருளுகிறா றென்றுபேராய், “ஒரு சோம்பரைக்கிடைக்குமோ” என்னும்நசையாலே யிமே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “*காம்பறத்தலைசிராத்து*” என்றவிடம்-உபாயஸ்வீகாரத்துக்கங்கமான உபாயாந்தரபரித்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. “*சூழ்புனலரங்கத்தானே-உன்கடைத்தலை*” என்று நாராயணசப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

அர்த்தகௌரவத்தாலே மறைத்தமாத்ரத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தம் (*ஹ்ருஸ்பரண*-த்வாஸ்பரணேத்யாதி.) நங்கூரம்-இருப்புத்தடி.

பிராட்டி ஸ்வரூபநிருபகதர்ம மாகையாலும், நாராயண சப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதையாகையாலும், “உன்” என்கிறவிதி லே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அதுஸந்தேயம். “கடைத்தலை” என்றது- “சரண” “சரணெள” என்றபடி. “இருந்துவாழும்” என்ற க்ரியா பதத்தில்-உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயி ருக்கிறபடியையும் சொல்லிற்று. “சோம்பரை” என்று- “ஸ்வயே” “ப்ரபத்யே” என்கிற உத்தமனாலே - ஆகிப்தனான வதிகாரியைச் சொல்லுகிறது (நஅ)

அ.—முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (அடிமையில்) மேல் ஆறு பாட்டும்-இந்த ஜ்ஞாநமுடையாருடைய ராஜகுலம் சொல்லுகிற து. இவருடைய * பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமையிருக் கிறபடி. ஜந்ம வர்த்த ஸ்வபாவங்களால் குறைய நின்றார்களே யாகி லும் அவர்கள் இந்த ஜ்ஞாநமுடையார்களாகில் உத்தேஸ்ய ரொன் கிறார். இப்பாட்டால் - எத்தனையேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையுடையார்க ளாகில் திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவஹிக்கப்படுவ ரென்கிறார்.

அடிமையிற்குடிமையில்லாவயல்சதுப்பேதிமாரில்
குடிமையிற்கடைமைபட்டகுக்கரில்பிறப்போலும்
முடியினில் துளபம்வைத்தாய்மொய்கழற்கன்புசெய்யும்
அடியரையுக்கத்திபோலுமரங்கமாநகருளானே. (நகூ)

ப-ரை.—துளபம்-திருத்துழாய்மாலையை, முடியினில்வைத்தாய்-திருவபி ஷேகத்திலே சாத்தியருளி, அரங்கமாநகருளானே - கோயிலிலே கண்வளர்ந் தருளும்வனே; அடிமையில் குடிமையில்லா - ஸர்வேச்வரனான வுனக்கு அடி மைசெய்கையே புருஷார்த்தமென்று நினையாதவர்களாய், அயல் - அதுக்கச லாக, சதுப்பேதிமாரில் - நிக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வணமாகிற நான்குவேதங்களை அத்யயநம்பண்ணினவர்களைக் காட்டிலும், குடிமையில் கடைமைபட்ட - அடி மைசெய்யப்ராப்தியுடையராய், குக்கரில் பிறப்போலும் - பஞ்சமஜாதியிலும் தாழ்ந்த குலத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், மொய் = நெருங்கின, கழற்கு- உன்திருவடிகளிலே, அன்புசெய்யும் - அந்தரங்கவர்த்திபண்ணுகிற, அடியரை- தாஸபூதரை, உகத்தி - உகக்குமவன்னேரே நீயென்கிறார். (நகூ)

வ்யா.—(அடிமையில் குடிமையில்லா) கைங்கர்யம் நமக்குக் கர்த்தவ்யம் என்றிருக்கு மவர்களன்றிக்கேயிருக்கை.

நாராயணசப்தத்திலே அந்தர்ப்பூதமென்றது-நாரசப்தத்தி லேஅந்தர்ப்பூதமென்றபடி. (நஅ)

நித்யஸூரிகளில்காட்டில்இங்கேவந்து ஈச்வரன் ஆர்ஜித்தவர்க ளாகையாலே இவர்கள் சீரியொன்கை. அல்லாதபொன்னிற் காட் டில் வேதகப்பொன்னுக்கு ஏற்றமுண்டிறே. (முடியினில் துள பம்வைத்தாய்) திருத்துழாயோபாதி சிரஸாவணிக்குமவர்களென் கை. திருத்துழாய்மாலே ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமாஸப் போலே இவர்களாலே உன்னுடைய ஸர்வேச்வரத்வம் நிறம்பெ றுமென்னவுமாம். (மொய்கழற்கன்புசெய்யும்) “ஐம்புலனகத்தட க்கி” என்கிறபடியே உன்னுகப்புக்குப் புறம்பானவற்றைப் பொக ட்டு, “உன்செவ்வடி செவ்விதிருக்காப்பு” என்றுதிருவடிகளுக்குப் பரியுமதுவேயாத்நாயாய், அத்தையேப்ராப்யமாகநினைத்திருக்கும வர்கள். (அடியரை) கீழ்-உபேயத்தைச்சொல்லிற்றாய், இத்தால்-உ பாயத்தைச் சொல்லுகிறது. “சோம்பர்” என்கிறபடியேஸ்வரூபத் தைஉள்ளபடி யுணர்ந்து ஸ்வரக்ஷணத்தி லந்வயமின்றிக்கே யிருக் குமவர்கள். (அடியர்) அடியிலுள்ளாருகப்பதும் திருவடிகளே யாய், தாரகமும் திருவடிகளேயாயிருக்கை. “நிழலுமடிதாறுமா னோம்” என்னக்கடவதிறே. (உகத்திபோலும்) இப்படி யிருக்கு மவர்களை யுகத்தி. இதுக்குப் புறம்பான சதுர்வேதிகளைக்காட்டில் இவர்களுையேயிறே தேவரீருகந்திருப்பது. (அரங்கமாநகருளா னே) நிஹீநஜந்மாக்களாய் உனக்கு நல்லராயிருப்பார்க்கு முகங் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது; உத்கர்ஷ்டர்க்கு முகங்கொடுக்குமிடத்தில் பரமபதத்திலே யிருக்க வமையாதோ. (நக)

அ.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(திருமறுமார்வ) ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வர்த்தமுடையா ரும்,*மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டராகில் அவர்க ளுக்கு அந்தகர்மபலம் அநுபவிக்கவேண்டாவென்கிறார்.

திருமறுமார்வநின்னைச்சிந்தையுந்திகழவைத்து
மருவியமநத்தராகில்மாரிலத்துயிர்களெல்லாம்
வெருவுறக்கொன்றுசுட்டிட்டிட்டியவினையரோலும்
அருவினைப்பயனதுய்யாரரங்கமாநகருளானே. (சு0)

ப-ரை.—திரு = பெரியபிராட்டியாரையும், மறு = ஸ்ரீவத்ஸம் என்கிற மறு வையும், மார்வ = திருமார்விலே யுடையனாய், அரங்கமாநகருளானே = கோயி லிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; மாரிலத்துயிர்களெல்லாம் - இந்த மஹாபீர்தி வியிலுள்ளவர்களெல்லாரும், வெருவுற-ஐகத்தடைய நடுங்கும்படி, கொன்று- கொன்றும், சுட்டிட்டு-சுட்டும், இவ்வகைகளாலே, ஈட்டிய-ஸம்பாதித்த, 'வினை யரோலும்' - பாதகங்களை யுடையரோயானாலும், நின்னை-சீரியபெதிபானவுன்னை, சிந்தையுள் - தங்கள் நெஞ்சிலே, திகழவைத்து .. விளங்கும்படிவைத்து, மரு வியமநத்தராகில்-தீர்டாத்யவஸாயத்தை யுடையராயிருப்போயானால், அவர்

கள், அருவினைப்பயனதுய்யார் - மஹாபாதகங்களுடைய பலத்தை, அது பவிக்கமாட்டார்க ளென்கிறார். (௪௦)

வ்யா.—(திருமறுமார்வ) திருவையும், மறுவையும்,மார்விலே யுடையவனே. ச்ரியஃபதியான ஸர்வேச்வரனே. “ஸ்ரீஷ்யக்ஷு:” “ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷு:” என்கிறவிது ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமிதே. பிராட்டி திருமார்பிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பையதுஸந் திக்கிரூரிதே வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக. “அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா” என்றும், “நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை யும்” என்றுமிதே இவர்கள்வார்த்தை யிருப்பது. இதுதான் *மேம்பொருளில் மறைத்த லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை, அதில் நிஷ்டை யுடையவர்களுடைய வைபவம் சொல்லுகிறவிடத்தில் வெளியிடுகி றார். உபாயோபேயங்க ளிரண்டுக்கும் அவன்ஸம்பந்தமே வேணு மென்னு மிடந்தோற்றுகிறது. (நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவை த்து) ச்ரியஃபதியானவுன்னை உபாயாந்தரங்கள்கலசாமே நெஞ்சி லே விளங்கும்படியாக அத்யவவித்து. ஸமிதைபாதி ஸானித்ரி பாதியாக இவன்தலையிலும் சிறிது ஸஹாயமுண்டாகில் அவனு டைய வுபாயபாவம் திகழாதே மழுங்குமென்கை. ரக்ஷிப்பிக்கைக் குப் பிராட்டியும், ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும், இப்படியறிந்து துணி கைக்குத் தானும், அறிவிக்கைக்கு ஆசார்யனுமொழியவேறொன்று வேண்டாதிருக்கை. “வைத்து” என்று-இம்மிதுநத்தினுடைய பவ்யதையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

நாற்பதாம்பாட்டு. (திருமறுஇத்யாதி) ஸர்வேச்வரத்வசிஹ் நமிதே யென்றது - “மருவிய” என்றுசொல்லுகிற ப்ராப்யத்வோ பயோகித்வேந.வாத்ஸல்யம் தோற்றுகைக்காக வென்றது - “பய னதுய்யார்” என்றதுக்கு உபயோகித்வேந. அன்றிக்கே, “சிந்தை யுள் திகழவைத்து மருவியமநத்தராகில்” என்று சொல்லுகிற உபாயோபேய யோகித்வேந சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்த ரம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம்(அலர்மேல்மங்கையித்யாதி.) “திகழ” என்றதுக்கு - ஸ்வகதஸ்வீகாரம் கலசாமையாலுண்டான ஒளஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யாந்தரம் (ஸமி தைபாதியித்யாதி.) ஆனால் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிடு கைக்கு முதலாயுள்ளவையுண்டே, அவை நைரபேக்ஷ்ய பஞ்ஜக மன்றோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷிப்பிக்கைக்கித்யாதி.) “ரக்ஷிக்கைக்கு ஈச்வரனும்” என்கிற வாக்யத்துக்கு ப்ரயோஜ நம் சிந்த்யம்.

(மருவியமனத்தராகில்) இவ்வம்சம் உபேயாத்யவ ஸாயத் தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைவிட்டு ச்ரியஃபதியே பரம ப்ரயோஜநமென்று அத்யவவித்திருப்பராகில். “ஆகில்” என்றவிது-ப்ராபகவிஷயமாகவுமாம், ப்ராப்ய விஷயமாகவுமாம், இத்துணிவு ஒருசேதநனுக்குக் கிட்டுவதொன்றன்றென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக.

(மாநிலத்துயிர்களைல்லாம்வெருவுறக்கொன்று)ஒருஜந்துவை ஹிம்ஸிக்கும்போது ஜகத்தடைய நடுங்கும்படியாகவாய்த்து நலி வது. இத்தால் - இவனுக்கு ஹிம்ஸையினுடைய ருசிசொன்ன படி. (சுட்டிட்டு) சஸ்த்ராதிசுளால் நலியுமளவன்றிக்கே ப்ராண னோடேதகத்தமாக்கி.(ஈட்டியவினையோலும்) இம்மஹாபாதகங்க ளை, புருஷார்த்தருசியுடையார் அவ்வோ புருஷார்த்தங்களை ஆத ரிக்குமாப்போலேயாய்த்து இவன் இவற்றையேறிட்டுக்கொள்ளு வது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு இது ஸம்பவியாமையாலே பூர்வ வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஏலும்) “ஐஸ்நர்ஸஸ்நிஸ்” “ஜந்மா ந்தரஸஹஸ்ஸோஷ” “ஐஸ்நர்ஸஸ்நிஸ்” “பஹுநாம்ஜந்மநா மந்தே” “ஐஸ்நர்ஸஸ்நிஸ்” “அநேகஜந்மஸம்வித்தா” என்கை யாலே இவனால் இதுக்குமுன்பு செய்யக்கூடாது, கூடிற்றேயாகி லும்.(அருவினைப்பயனதுய்யார்)தாங்கள்தேடிஜீவிக்கப்பெருர்கள். கடலுக்குத் தொடுத்தவம்பை மருகாந்தாரத்திலே விட்டாப்போ லே அசல் பிளந்தேறிடுமத்தனை. “ஐஸ்நர்ஸஸ்நிஸ்” “தவிஷந்தஃ பாபகர்த்யாம்” என்னக்கடவதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, கர்ணன் விட்ட ஸர்ப்பசிரஸ்ஸ-ப்போலே கீசகத்தோடே போக்குமென் னுதல்;அங்ஙனன்றியே பகதத்தன்விட்ட சக்தியைமார்பிலேஏற்றா ப்போலே தான்அதுபவித்தல், பொறுத்தேனென்னுதல் செய்யு மத்தனை. அவன் “ஐஸ்நர்ஸஸ்நிஸ்” “ஸர்வபாபேப்யோ மோஷ்யிஷ்யாமி” என்னுநிற்க இவர்களுக்கு அதுபவிக்க விரகு ண்டோ. (அரங்கமாநகருளானே) இவையெல்லாம் அவதார ஸம யங்களிலே யன்றோ வென்னவொண்ணாதபடி அவதாரத்தில் பிற பாடர்க்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

கீசகம் - தலைக்கட்டு. “தான் அதுபவித்தல்” என்றதின் விவ ரணம் (பொறுத்தேனென்னுதலென்று.) இதுக்கு நியாமகம்- “அசுரர்க்குத் தீமைகள்செய் குந்தா” என்றவிடத்தில், அவன் மார்விலேற்கையாவது பொறுத்தேனென்னத் தீருமத்தனையிறே” என்று ஈட்டின்வாக்யம்.

இதுதான் ஈசுவானுசைப்பட்டே போமத்தனையொழிய இவ்வதி
காரிகளுக்கிது ஸம்பவியாது. ப்ராமாதிகமான புண்யத்தையும்
பாதகமென்றிருக்கிறவர்கள் பாபத்திலே யிழிவார்களோ, மாப்பி
லேயிருந்து “நக்ஷத்ரஸூக்ஷ்ம” “நகஸ்சிந்நாபராத்பதி” என்னுமவ
ள்தானே குறைசொன்னாலும் “செய்தாரோல் நன்னுசெய்தார்”
என்னுமவனுமென்னபாபங்களிலே யிழிவார்களோ. வாய்க்காயர்
நினைக்கவும் நிலமன்றென்கை. ... (சு0)

அ.—நாற்பத்தோராரம்பாட்டு. (வானுளார்) இவர்களுக்கு
ஜந்ம வர்த்தங்கனால் வரும் குறையில்லாமையேயன்று, தங்களோ
டுஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் தங்கனங்கீகாரத்தாலே பரிசுத்த
ராரம்படியான வுத்கர்ஷத்தை யுடையவர்களென்கிறார்.

வானுளாரறியலாகாவானவாவென்பராகில்

தேனுலாந்து ளபமாலைச்சென்னியாவென்பராகில்

ஊனமாயினகள்செய்யுமுனகாரகர்களேனும்

போனகஞ்செய்தசேடந்தருவரோல்புனிதமன்றே. (சுக)

ப-னா.—ஊனமாயினகள் செய்யும் - தாங்கள் பிறரைக் கொல்லுவதன்
றிக்கே, ஊனகாரகர்களேனும் - பிறரை யிடுவித்து ஹிம்ஸிப்பவர்களா யிருந்
தார்களேயாகிலும்; வானுளார் - உபரிதநலோகங்களிலுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளா
லே, அறியலாகா - இப்படிப்பட்டதென்று பகுத்தறியவொண்ணாத, வானவா-
பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே, என்பராகில் - என்று சொல்லு
வாராய், தேன்உலாம் - மதுஸ்ரவியா நின்னுள்ள, துளபமாலை - திருத்துழாய்
மாலையை, சென்னியா - திருமுடிவிலே யுடையவனே, என்பராகில் - என்று
சொல்லுவார்களேயானால், போனகம்செய்த சேடம்-அவர்கள் அழுதுசெய்து
மிகுந்தப்ரஸாதம், தருவரோல் - கர்பைசெய்து கொடுப்பார்களேயாகில், அன்
தே - அப்போதே, புனிதம் - பரிசுத்தராவர்கள். (சுக)

வ்யா.—(வானுளாரறியலாகாவானவா) ப்ரஹ்மாதிகளால்
துர்ஜ்ஞேயமானபரமபதத்தேநித்யவாஸம்பண்ணுமவனே. “ஆகா”
வென்கிறது-சண்டாளன் அக்நிஹோதரத்திலே புகுதலாகாதென்
னுமாப்போலே நிஷேதத்தைச்சொல்லிற்றுகவுமாம். பறணிலே
யுயரவிருந்தாரென்னு பரமபதநிலயனை அறியலாமோ; மதுஷ்யர்க
ளில் காட்டில் வ்யாவர்த்தியுண்டென்னு அதுகொண்டங்கே செல்
லலாமோ.

“ஈட்டியவினையர்” என்றதுக்குபூர்வாக விஷயமாக வருளிச்
செய்ததன்றிக்கே உத்தராகத்தைச்சொல்லுகிறதாக்கி, “ஏனும்”
என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (இதுதானித்யாதி.) வாய்க்காயர்-மேலே
முந்தஜ்ஞாநத்தையுடையவர்கள். ... (சு0)

நாற்பத்தோராரம்பாட்டு. (வானுளாரித்யாதி.) முந்தினவர்த்
தத்திலே நோக்கு “பறணிலே” இத்யாதி வாக்யம்;

“ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ அகிஞ்சந ” “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ அநந்யகதி ”
என்றிருப்பாரறியுமத்தை, “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” என்
றிருப்பார்க்கறியலாமோ. “ ஆசந்ரூர்தங்கட் கல்லாலறியலா வானு
மல்லன் ” என்னக்கடவதிதே. நீஞ்சவல்லவனோடு நீஞ்சமாட்டா
தவனோடுவாசியதக் கடலைநீஞ்சவொண்ணுதாப்போலே, சக்த
னோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயய்த்து பகவத்
விஷயமிருப்பது. “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ அநந்யஸாத்யே ” என்னக்கடவதி
தே. அஸ்ப்ரீஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாய் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹ
த்தை யுடையனாயிருக்கிறவனுடையபெருமையைப் பார்த்தாலும்
அவனே யுபாயமாகவேணும்; குணத்ரயவச்யனானவின்சிறுமை
யைப்பார்த்தாலும் அவனே யுபாயமாகவேணும்; ஸ்வரக்ஷணத்தில்
ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தாலும் அவனேயுபாய
மாகவேணும். (என்பராகில்) “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ மநஃபூர்வோ
வாகுத்தா ” என்கிறபடியே உள்வாயிலநுஸந்தாநம் வழிந்து
சொல்லும்சொல்லையுடையராகை. இத்தால்-“ ஸ்ரீஹ்ருக் ”
“ ப்ரார்த்தநாமதிஸ்ஸரணாகதி ” என்கிறபடியே உபாய ப்ரார்த்த
நையைச்சொல்லுகிறது. (ஆகில்) ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தை விடுகையா
லுள்ளவருமைசொல்லுகிறது. (தேனுலாந் துளபமாலைச் சென்னி
யா) கீழ்-உபாயாம்சம் சொல்லிற்றாய், இங்கு - உபேயாம்சத்தைச்
சொல்லுகிறது. மதுப்ரகரமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்
கர்தமான திருமுடியையுடையவனே. ஸர்வாதிகனாய் நிரதிசயபோ
க்யனாய் அதஏவபரமப்ராப்யனென்கை. (என்பராகில்) இத்தாலும்
ப்ராப்யப்ரார்த்தநையைச்சொல்லுகிறது. (ஆகில்) ப்ரயோஜநாந்தர
ங்களைவிட்டுஇவனையேபரமப்ரயோஜநமென்று நினைக்கையிலுள்ள
வருமைசொல்லுகிறது. “ ஸ்ரீஹ்ருக் ” “ ஸமாஹாத்மா
ஸுதுர்லப ” என்னக்கடவதிதே.

(ஊனமாயினகள்செய்யும்) வயிறு வளர்க்கைக்காக பரஹிம்
ஸை பண்ணுமவர்கள், மத்யராத்நியிலே மாம்ஸார்த்திகளாய் வரு
வாருண்டாகில் ஹிம்ஸ்யபதார்த்தத்தைப்ராணன்போகாமல் பந்தி
த்துமாம்ஸத்தை யறுத்துக்கொடுக்குமவர்கள். ஆந்ரீசம்ஸ்யப்ரதா
நர் பிறர்க்காகத் தங்களுடைய மாம்ஸத்தை யறுத்துக் கொடுப்பர்
கள்; அதுக்கெதிர்த்தட்டு இது. (ஊனகாரகர்கள்) தாங்கள் கொல்
லுமளவன்றிக்கே பிறரை யிடுவித்துக் கொன்று விக்குமவர்கள்.

இரண்டாமர்த்தத்துக்குச் சேர, (ஸ்ரீஹ்ருக் - அகிஞ்சநோ
நந்யகதித்யாதி.) “ பறணிலே ” இத்யாதி வாக்யத்தை ஸத்ரீஷ்டாந்
தமாகவிவரிக்கிறார் (நீஞ்சவல்லவனோடித்யாதி.) அநந்யஸாத்யமல்
லாமைக்குஹதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அஸ்ப்ரீஷ்டே
த்யாதி.)

ஜ்ஞாநம்பிறப்பதற்குமுன்புத்தைவர்த்தஞ்சொல்லுகிறது. (ஏனும்) முன்புசெய்யிலும் இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு ஸம்பவியாது; பிறருடைய ஆர்த்திகாணில் மோஹிக்குல் மோஹிக்குமத்தனை. ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே யகப்பட்ட மன்கேத்தினுடைய ஆர்த்தியைக்கேட்டு இது ஆரறிந்து விடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறதென்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்ட விவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈஸ்வரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோ பாதிஹிதருபமாயாய்த்திருப்பது. (போனகம்) பகவத்விஷயத்தில் சொல்லுமோபாதுயாகிலும் சொல்லவேணுமே, அதிலுங்குறையச்சொல்லவொண்ணாதே. (செய்தசேடம்) “ஸ்வீயஸுஹீஸுஸ்வீயஸ்” “தவதீயபுக்தோச்சிதஸேஷபோஜிநா” என்றும், “கலத்ததுண்டு” என்றும், சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கினகலத்தில்ப்ரஸாதம். (தருவோல்) பகவத் ப்ரஸாதம்போலே பரயோஜநாந்தரப்ரர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமதன்றே இது, அலப்யலாபம் கிட்டிற்றாகில். ஒருநாள் பட்டர் ப்ரஸந்நராய ஜீயர்க்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தைநினைப்பது. (புனிதமன்றே) தேசாந்தரோ காலாந்தரோ தேஹாந்தரோயன்றியே ஸ்பர்சவேதியாய் இரும்பு பொன்னுமாப்போலே அப்போதே பரிசுத்தம். [ஸ்வஹிஸுஸ்வஹி - ததுச்சிஷ்டம்ஸுபாவநம்] பகவத்ப்ரஸாதம்பாவநம்; இது ஸுபாவநம்.... (சக)

அ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (பழுதிலா) ஜந்மவர்த்தாதிகளால் குறையநின்றே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள், இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய் ஜந்மவர்த்தாதிகளால் உயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேஸ்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாநாந்தரப்ரதிக்கரஹவ்யவஹாரங்களுக்கு மர்ஹராவொன்கிறார்.

பழுதிலாவொழுகலாற்றுப்பலசதுப்பேதிமார்கள்
இழிகுலத்தவர்களேனுமெம்மடியார்களாகில்
தொழுமினீர்கொடுமின்கொண்மினென்றுநின்றோடுமொக்க
வழிபடவருளினாய்போல்மதின்திருவரங்கத்தானே. (சஉ)

ஆனால் தலைய ஆங்கேயறுப்பதெயன்றபடி. (இப்படிப்பட்டவனிட்யாதி) “பட்டர்ப்ரஸந்நராய்” என்றதுக்கு, “மைப்படிமேனி” என்கிறபாட்டு தாமருளிச்செய்த வர்த்தத்துக்கு, “இன்னுரென்றறியேன்” என்றத்தை ஸம்வாதமாக ஜீயரருளிச்செய்ததுக்கு ப்ரஸந்நராயென்றபடி யென்று சொல்லுவார்கள். ... (சக)

நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (பழுதிலாவித்யாதி) இந்த ஜ்ஞாநமென்றது-மேம்பொருள் ஜ்ஞாநமென்றபடி. “இந்த ஜ்ஞாநவிதுரராய்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - அதுஷ்டாந சேஷமான ஜ்ஞாநமில்லாமையைப் பற்றி; இல்லையாகில் “கொடுமின்” என்றத்தோடு சேராது.

ப-ரை.—மதிள் - திருமதிளாலே சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தானே - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனே; ஒழுகல் - ப்ரஹ்மாதொடங்கித் தங்களையும் நீண்டிவருகிற, ஆறு - பரம்பரையில், பழுதிலா - குற்றமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய், பலசதுப்பேதிமார்கள் - நான்குவேதங்களையும் அத்யயகம் பண்ணிப்போருமவர்களே; எம்மடியார்களாகில் - நம்மடியாரென்று அபிமாநிக்கலாம்படி யிருக்குமவர்கள், இழிகுலத்தவர்களேனும் - நிஹீநகுலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும், நீர் - நீங்கள், தொழுமின் - அவர்களைத்தொழுங்கோள்; கொடுமினென்று - உங்கள் பக்கலுள்ள விசேஷார்த்தங்களை அவர்களுக்கு உபதேசியுங்கொள்ளும்; கொள்மினென்று - அவர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தங்களுண்டாகில் கேட்டு கீர்தார்த்தராகுங்கொள்ளும், எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே, என்னோடுமொக்க-எனக்கு ஸமாநமாகவரகிலும், வழிபட - அவர்களை ஆராதித்தநல்வழிபோம்படி, அருளிநாயகம்பெய்தருளினுபென்கிறார்.

வ்யா — (பழுதிலாவொழுகலாற்று) ப்ரஹ்மாதொடங்கித் தங்களையும் வர நெடுகிப்போருகிற வம்ஸ ப்ரவாஹத்திலே ஒரு தோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள். அதாகிறது - உத்பத்திகளிலேயாதல், ஆசாராதிகளிலேயாதல், ஒருவகையாலும் ப்ராஹ்மணயப்ரச்யுதியின்றிக்கே யிருக்கை. (பலசதுப்பேதிமார்கள்) இவ்வம்சத்தில் சதுர்வேதிகளாயிருப்பா ரநேகரென்கை. “सत्सुखायुः” “सत्सुखेयुः” என்கிறபடியே நிஷிஸமராயிருக்கை. “सत्सुखायुः” என்று-ஸம்போதனை. ஒழுகல் - நெடுமை, ஆறு-வழி. (இழிகுலத்தவர்களேனும்) இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லையென்னும் நிஹீநகுலத்தில் பிறந்தார்களேயாகிலும். (ஏனும்) “अज्ञानं” “अज्ञानं” “अज्ञानं” என்கிறபடியே அநேக ஜந்மபுண்யங்களினுடைய வவஸாதத்திலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறக்குமென்று சொல்லுகையாலேஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்க்குநிஹீந ஜந்மங்கூடாது, விதுரதர்மவ்யாதாதிகளைப்போலே கூடிற்றேயாகிலும். (எம்மடியார்களாகில்) என்னோட்டை அஸாதாரணபந்தத்தை யறிந்து ஜ்ஞாநாதுகூலான ஸ்வாசாரத்தை யுடையராகில், கைங்கர்யமே எல்லா நன்மைகளாக நினைத்திருக்குமவர்களாய், ஈசுவரனும் இவர்கள்திறத்தில் நாமே யிவர்களுக்கு உபாயோபேயங்களும் எல்லாவுறவுமென்றும் நினைத்திருக்கப்படுமவர்கள்.

(தொழுமினீர்) நீங்கள் தொழுங்கோள். “विष्णुः” “विष्णुः” “विष्णुः” என்கிறபடியே உங்களுடைய வித்யாவர்த்தங்களும், ஜந்மோத்கர்ஷங்களும், மதஹேதுவாகையன்றியே தமஹேதுவென்றிருக்கும் நீங்கள் அவர்கள்காலிலே விழுங்கோள். “काले” “काले” “काले” இத்தயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ரஸாதமொழிந்த ஸாதநாதரங்கங்கள் பயஸ்தாநமென்றிருக்கும்நீங்கள் அவர்களை ஆராதியுங்கோள்.

தாத்தப்ரயாந்தரம் (काले = காலேஷ்வபிசேதயாதி.)

“ஸ்ரீஸ்ரீநமஸ்கு” “பரஸ்பரநீசபாவை” என்கிறபடியேஸ்வரூபப்ராப்தமானநீசபாவமானது அவர்களுக்குஸ்வரூபஸித்தி, உங்களுக்கு துர்மாநத்தாலே துஷ்கரம்; அவர்களைத்தொழுவே உங்கள் ஸம்ஸாரபீஜமான துர்மாநம்போம். நிஹீநஜந்மத்திலே பிறந்தவன்ப்ராஹ்மணனுக்கு ரக்ஷகனாக எங்கேகண்டோமென்னில்; கைசிக ஸம்பந்தம்ப்ராஹ்மணயப்ரச்யுதியாலேவந்தப்ராஹ்மராக்ஷஸத்வத்தைப்ராஹ்மணனுக்குப் போக்கிக்கொடுக்கக்கண்டோமிதே. (கொடுமின்கொண்மின்) அவர்கள் உங்கள்பக்கல் ஒருஜ்ஞாநாபேக்ஷபண்ணில் நீங்கள் ஆதரித்துச் சொல்லுங்கோள்; அவர்கள் பகவதஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்குப் ப்ராஸாதிக்கில் கேட்டு கர்தார்த்தராகுங்கோள். ஜாதிநிபந்தநமான ஸம்பந்தம்போலே யாதல், குணநிபந்தநமான ஸம்பந்தம் போலேயாதல், நீர்மேலெழுத்தான ஸம்பந்தமன்றிதே இவர்களோடு பண்ணும் ஸம்பந்தம்; இது யாவதாத்மபாவியான ஸம்பந்தமிதே. (என்று நின்னோடுமொக்க வழிபடவருளினாய்போல்) இப்பாகரம் பலப்ரதானதேவரீரோயருளிச்செய்ய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ. (நின்னோடுமொக்க வழிபட) எனக்குமேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலும் அவர்களை ஆரதித்து நல்வழிபோங்கோள். (அருளினாய்) “ॐ ஸ்ரீஸ்ரீநமஸ்கு” “பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷாயஸ்மிந்மலேச்சேபிவர்த்ததே | ஸவிப்னோந்த்ரோமுநிஸ்ஸர்மாநயயதிஸ்ஸைபண்டிதஃ || தஸ்மைதேயம்ததோக்ராஹ்யம் ஸைபூஜ்யோயதாஹ்யஹம்” என்கிறபடியே. (அருளினாய்) இந்தரஹஸ்யம்தேவரீர்க்ரபையாலே அருளிச்செய்தவித்தனையிதே. “பூசித்து நல்கியுரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே” என்று-பகவத்ஸம்பந்த யுக்தருடைய பாவநத்வம், நித்யஸூரிகளும் தந்தாடூடைய அபிமதவிஷயங்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினார்களாய் உபதேசிக்கு மத்தனையிதே. (மதிள் திருவரங்கத்தானே) உபதேசமாத்ரமேயாய்ப் போகாமே கோயிலிலேவந்து லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வானாவைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரித்துக்காட்டிற்றிலீரோ. (மதிள் திருவரங்கம்) கோயிலில் மதிளைக்கடக்கிலன்றோ தேவரீர்கட்டின இம்மர்யாதையைக் கடக்கலாவது. (சஉ)

“கொடுமின், கொன்மின்” என்றதுக்கு - ஜ்ஞாநப்ரதாநரூப ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவேணுமோ, அல்லாத கொடைகொள்கையைச் சொல்லுகிறதானாலோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஜாதிநிபந்தநமானவித்யாதி.) சொன்னார்என்னதே, “அருளினார்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (இந்தரஹஸ்யமித்யாதி.) இந்தரஹஸ்யமென்றது-“தொழுமின்” என்றத்தாலே பஸித்த பாவநத்வத்தை. இப்படி ரஹஸ்யமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பூசித்தித்யாதி.)

சுந-பா-அமரவோரங்க-ப்ரதிபத வ்யாக்யாநங்கள். கநக

அ.—நாற்பத்துமுன்றும்பாட்டு. (அமர)கீழ்ச்சொன்ன ஜந்ம வர்த்தாதிகளுக்கு மேலேஜ் ஞாநாதிகருமான இவர்கள், ஜந்மவர்த்தாதிகளின்றிக்கே இந்தஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வந்தவைலக்ஷணயத்வத புத்திபண்ணுதேகர்மநிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையேபுத்திபண்ணித் தாழ்நினைத்தார்களாகில் அந்தக்ஷணத்திலே அவர்கள்தான் சண்டாளரென்கிறார்.

அமரவோரங்கமாரும்வேதமோர்நான்குமோதித்
தமர்களில்தலைவராயசாதியந்தணர்களேனும்
நுமர்களைப்பழிப்பராகில்நொடிப்பதோரளவிலாங்கே
அவர்கள்தாம்புலையர்போலுமரங்கமாநகருளானே. (சுந)

ப-ரை.—அரங்கமாநகருளானே-கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனே; ஓர்-அத்விதீயமான, அங்கமாரும்-ஆறுவேதாங்கங்களையும், ஓர் - அத்விதீயமான, வேதம் நான்கும் - நான்குவேதங்களையும், அமர-ஸாவதாநமான, ஒதி-அத்யயநம்பண்ணி, தமர்களில்தலைவராய-தாஸபூதரில்அக்ரேஸரரான, சாதிஅந்தணர்களேனும் - ப்ராஹ்மணவரணத்திலே பிறந்தவர்களேயானாலும், நுமர்களை-தேவரீருடைய தாஸபூதரை, பழிப்பராகில் - அவர்களுடைய ஜந்மவர்த்தங்களைப்பார்த்து தூஷிப்பராகில், ஆங்கே - அப்போதே, நொடிப்பதோரளவில்-அந்தக்ஷணத்திலேயே, அவர்கள்தாம் - அவர்கள், புலையர்போலும் - சண்டாளர்களாவரென்கிறார். (சுந)

வ்யா.—(அமரவோரங்கமாரும்)அத்விதீயமான ஷடங்கங்களையும். அழகிதாக பாடங்களையும் தரித்து, அர்த்தத்தையும் தரிக்குமவர்களாகை. அங்கங்களுக்கு அத்விதீயத்வமாவது-ஒரங்கத்திலே ஜ்ஞாநங்குறைவறவுண்டானால் லோகத்தார் அவனை ஸர்வஜ்ஞனென்றுசொல்லும்படி யிருக்கை. “ஐக்ஷயாம்வரணசிக்ஷா” இத்யாதி. (வேதமோர்நான்கும்) வேதங்களுக்கத்விதீயத்வம்-அபௌருஷ்யத்வம். சப்தங்களில் காட்டில் வ்யாவர்த்தியாதல்; தனித்தனியே விநியோகபேதத்தால் வந்த வ்யாவர்த்தியாதல். (ஒதி) அங்கங்களோடுவேதங்களோடுவாசியற ஆசார்யோச்சாரணநாச்சாரணமுகத்தாலே க்ரஹிக்கை. இப்படிகளாலே எம்பெருமானையுள்ளபடி யறியு மவர்களாகை. (தமர்களில் தலைவராய) ஜ்ஞாநாநுகூலமான பகவத்விஷயத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரில் அக்ரேஸரராயிருக்கை.

நாற்பத்துமுன்றும்பாட்டு. (அமரவித்யாதி) “அங்கங்கள்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ஐக்ஷயாம்-சிக்ஷாயாமித்யாதி.) விநியோகபேதமாவது - வித்யர்த்தவாதருபேண வுண்டான விநியோகமென்றபடி, பகவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநாநுகூலமானபந்தமுடையாரில் என்று அந்வயிப்பது.

(சாதியந்தணர்கள்) கீழ்ச்சொன்னவைகூத்ரியவைஸ்யர்களுக்கும் பொதுவிதே; அவ்வளவன்றிக்கே ஜாத்யாப்ராஹ்மணராயிருக்கை. (ஏலும்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒருவர்க்கும் வித்திக்குமதல்ல, வித்திக்குமேயாகிலும். வைஷ்ணவநிந்தையில் வந்தால் இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமென்கை. துர்மானோபஹதர்க்கு அபசாரஹேதுவுமாய், இவையில்லாதார் தலைமேலேகாவிட்டுத்திரிகைக்குடலாமித்தனையிதே.

(துமர்களை) தேவரீ ரபிமாநத்துக்குள்ளே யடங்கி ப்ராப்யப்ராபகங்கள்தேவரீரோ யென்றுஅத்யவவித்து, உடையவனே உடைமைக்கு நிர்வாஹகன், உடைமையை விரியோகங்கொள்ளுவானுமவனேயென்றிருக்கும்வர்களை. (பழிப்பராகில்) பகவத்ப்ரபாவத்தை அஹங்காரத்தாலே விஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஜந்மமாத்ரத்தையேபுத்திபண்ணித் தங்களில் காட்டில் குறையநினைப்பராகில், பழிப்பாகிறது-குற்றம். அதாகிறது-பகவதபசாரங்களில் தலையானவபசாரம். உகந்தருளின நிலங்களில் த்ரவ்யமாத்ரத்தையேபுத்திபண்ணிக் குறைய நினைக்குமாப்போலே, வைஷ்ணவர்கள் ஜந்மமாத்ரத்தையேபுத்திபண்ணிக் குறையநினைக்கை. (பழிப்பராகில்) கொண்டாடுகையேயாய்த்து ப்ராப்தம், அஹங்காரமாகிற முசுற்களேறிப்ரமித்தபோதிதே அவர்களைக்குறையநினைப்பது; இப்படி கூடிற்றுகில். (நொடிப்பதோரளவிலாங்கே) காலாந்தரோ தேசாந்தரோ தேஹாந்தரோ அன்று, அந்த கூணத்திலே அவ்விடத்திலே. “புனிதமன்றே” என்றநன்மைபோலேதீமைவருமிடத்திலும் விளம்பமில்லை. (அவர்கள்தாம் புலையர்போலும்) அத்தேஹத்தோடே சண்டாளராவர்கள். த்ரிசங்குவுக்கு ப்ராஹ்மண சாபத்தாலே கழுத்தில்வீரசங்கிலிதானே வாளுனாப்போலே, இவனுக்கும் மார்வி லிட்ட பூணூல்தானேவாறும்விடும். (தாம்புலையர்) கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மாதிகளி லுத்கர்ஷங்கள் அபிமாந ஹேதுவாகையாலே அவை தானேஇவர்களுக்கு அநர்த்தஹேதுவாய்விட்டது. ஜாதிசண்டாளனுக்கு ஒருகாலத்திலே வைஷ்ணவனாகைக்கதிகாரமுண்டு; இவன் உசர வேறித்தகர விழுந்தவ னாகையாலும், பாகவதாபசாரமாகிற மஹா பாபத்தைப்பண்ணினவனாகையாலும், அவனிலுந் தண்ணியன் கர்மசண்டாளனிடே. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆத்ம விதஞ்சொன்ன ஸமநந்தரத்திலே ஆழ்வரன் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

முசலகன்றென்று - ஒருபேய்க்குப்பேர். “போலும்” என்றதுக்கு போலிமாத்ரமேன்றாக்கி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஜாதிசண்டாளனுக்கித்யாதி.) ஜந்மாதிகளில் உத்கர்ஷம் அபிமாநஹேதுத்வரா அநர்த்தஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் (பிள்ளைப்பிள்ளையித்யாதி.)

(அரங்கமாநகருளானே) “नकुञ्जान्” “नकुञ्जामிகतास
न” என்ற தேவரீர்க்கிறே பாகவதாபசாரத்தின் தண்மைதெரிவது.
கர்மயோகாத்யுபாய நிஷ்டர்க்குஸ்வகதமான உபாயாந்தரங்களில்
ந்யூநாதிரோகங்களைப்பற்றியிருக்கலாம், பகவத்ஸம்பந்தம் கொண்டு
பெறவிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு பாகவதாபசாரமாகிறது பகவத்ஸம்
பந்தத்தை யறுக்குமதாகையாலே பெறவிரகில்லை. பெறுகைக்கு அ
வர்கள்ஸம்பந்தமே யமைகிறுப்போலேஇழக்கைக்கும்அபசாரமே
யமையும்; ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு பயப்பட்டு நோக்கவேண்டு
வது-தேவதாந்தரஸ்பர்சமும், பாகவதாபசாரமும். பகவத்விஷயத்
தில் ஓர் ஆதுகூல்யம் பண்ணவேண்டுவதில்லை, இவை யன்றியிலே
யொழிந்தவனுக்கு ஈச்வரன் ஸூலபனாம் ... (ச௩)

அ.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. (பெண்ணுலாம்) கீழ்ப்ரதிபா
தித்த வர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னு மிடம், ப்ரஹ்மாதிகளுக்
கும் துர்லபமான பேற்றை திரயக்ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன்
பெற்றபின்பு சொல்லவேணுமோவென்று அந்யாபதேசத்தாலே
ஸ்வலாபத்தைச்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

பெண்ணுலாஞ்சடையினுனும்பிரமனுமுன்னைக்காண்பான்
எண்ணிலாபூழியூழிதவஞ்செய்தார்வெள்கிறிற் ப
விண்ணுளார்வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளையீந்த
கண்ணுறவுன்னையென்னோகளைகணக்கருதுமாறே. (ச௪)

ப-லா.—பெண் - கங்கையானவள், உலாம்-ஸஞ்சரிக்கிற, சடையினுனும்-
ஜடையையுடையனான ருத்ரனும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், உன்னை - ஸர்வஸ்
மாத்பரான வன்னை, காண்பான் - இப்படிப்பட்டவனென்று பரிச்சேசித்தறி
கைக்காக, எண்ணிலாபூழியூழி-நெடுங்காலமாக, தவஞ்செய்தார் - தபஸ்ஸுபண்
ணி, வெள்கிறிற்ச-காணக்கிடையாமையாலேவீணை தபஸ்ஸிலே யிழிந்தோமெ
ன்று லஜ்ஜித்திருக்க, விண்ணுளார்-நித்யஸூரிகள், வியப்ப-விஸ்மயப்படும்படி,

ஆனாலும் பகவத்ப்ரபந்நனான விவனுக்கு பாகவதாபசாரமு
ண்டானால் அந்த ப்ரபத்திதானே இத்தையும் நிவர்த்தமாக்காதோ,
பகவத்விஷயத்தை இழக்கைக்குடலாகவேணுமோ வென்ன; அரு
ளிச்செய்கிறார்(கர்மயோகேத்யாதி.) ந்யூநாதிரோகங்களைப்பற்றியிரு
க்கலாமென்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தரம் - ந்யூநாதிரோகங்களுண்டானா
லும்ப்ராயச்சித்தத்தாலே போக்கிரிப்ப்ரனாயிருக்கலாமென்றபடி.
இன்னமும் ஒருவழியாலே இழவுக்குடலென்னுமத்தை அருளிச்
செய்கிறார் (பெறுகைக்கித்யாதி.) ... (ச௩)

நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு. (பெண்ணுலாமித்யாதி) கீழ்ப்ரதி
பாதித்த வர்த்தங்களாவன-பாகவதவைபவம் தொடக்கமானவை;
இத்தால் - பகவத் ப்ரபாவத்தாலே கூடுமென்று தாத்பர்யம்.

“సరసుపదసుసన్మనసాచన్తయద్ధరిమ్” “பரமாபதமாபந்நோமநஸா சி
ந்தயத்தரிம்” என்கிறபடியே ஆபத்தைமுன்னிடாதே தபஸ்ஸி
லே யிழிந்து என்னகாரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்துநிற்க.

(விண்ணுளார் வியப்பவந்து) நித்யஸூரிகள், ப்ரஹ்மாதிக
ள் இப்படிபடாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு
திர்பக்கின்காற்கடையிலே அனாகுலையத் தலைகுலையவந்து விழுவ
தே! “எத்திறம்! எத்திறம்!” என்று விஸ்மயப்பட. (வந்து) அவ
ன் இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து. “சென்று” என்னுதே
“வந்து” என்றது-ஆனைக்குதவினது தம்பேரூயிருக்கிறபடி. ஆனை
க்கு ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜந்மோத்கர்ஷதையாதல், இவனுடை
ய ஜந்மாபகர்ஷதையாதல், இவற்றை யொன்றையும் பாராதே
ஆபத்தைப்பார்த்து ரக்ஷித்தபடி. (அன்று) ஸ்வபல மற்ற வன்று.
“గజుకర్షణే” “கஜஆகர்ஷதேதீரோ” என்றுசென்றகாலத்தில் இவ
னெடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியில்லை. அன்றுஒருமுதலையின் கை
யிலே யகப்பட்டவானைக்கருளையீந்தாய்; இன்று அஞ்ச முதலையின்
கையிலே யகப்பட்டவெனக்கருளாய். ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம்
நோவுபட்டது; நான் அநாதிகாலம் நோவுபட்டேன். அவனகப்ப
ட்டது மடுவிலே; நானகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே.
(அருளையீந்த) அருளுகையாவது-முதலையின்வாயினின்றும்மீட்டு,
அவனுடைய நொந்த காலேத்திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆஸ்வ
ஸிப்பித்து, அவன்கையில்பூவைத் தன்திருவடிகளிலே யிடுவித்
துக்கொள்ளுகை; அப்படி யென்னையும் விஷயாந்தரங்களினின்றும்
மீட்டு இழந்த காலத்துக்கு ஸாந்த்வநம்பண்ணியிறே அடிமையி
லேமூட்டுவது. (கண்ணுரு) அவன் உபகரித்ததசையிலே, கண்ணுரு
வென்கிறது - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறவார்த்தை.
ஸ்வலாபத்தில் ஸ்வயத்நத்தாலே லபிக்க விழிவாராப்பாராதே அ
கிஞ்சநர்பக்கலிலே முமுநோக்காயிருக்கிறவிது என்ன சுணையுடை
மை; என்னபும்ஸ்த்வம். ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தைப்பொகட்டுத் தங்க
ள்வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக்காலிலே விழவிட்டுக்கொள்
ளமாட்டாதே ஜகத்து இழப்பதே!. (உன்னையென்னு களைகணக்
கருதுமாறே) ஆச்ரிதபக்ஷபாதியானவுன்னை ஜகத்துக்குப்பொது
வான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிக்கேட றென்கிறார்.

எங்களையும் அநாதரித்தென்றது - “అతந்த்రిత” இத்
யாதியைப்பற்ற. சொன்னகாலத்திலே யென்றது - அஹங்காரத்
தோடே சொன்னகாலத்திலென்றபடி. (வாசியில்லை) உதவாமைக்
கு இதிசேஷம். தாத்தர்யாந்தரம் (அருகையாவ தித்யாதி....(சச)

அங்குள்ளார் விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை யதுபவித் தாப்போலே, இவர் தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கித் தம்மை அதுபவிப்பித்தபடி. திருவவதரித்தவன்று ஒளித்துப்போனவூரிலே கண்காணவந்து விரோதியை யழியச்செய்த வேற்றத்தை அதுபவிக்கிறார். (அரங்கமாலே) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடான தம்முடைய விரோதியைப்போக்கிக் கோயிலிலே வந்தாராய்த்து. (மாலே) ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும்பித்தரானவரை, விரோதிநிரஸநமும் தத்பூர்வகமான ஸ்வாதுபவமும் தன்பேரூயிருக்கை.

(துளபத்தொண்டாய) திருத்துழாயாழ்வார்க் கடிமைசெய்யுமவர்-புருஷார்த்தத்தின் சரமாவதியிலே நின்றவர். இதுதான் வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் திரளவடிமை செய்தபடியாய்த்து. “துளபத்தொண்டாய” என்கையாலே - அபசாரம் தட்டாதகைங்கர்யமென்கை. “ தொடையொத்ததுளபமும் கூடையும்பொலிந்துதோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்னக்கடவதிதே. (தொல்சீர்) ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் ஸீமையிலே நின்றவர். ஸஹஜகைங்கர்யத்தினுடைய மேலெல்லை வைஷ்ணவகைங்கர்யமிதே. (தொண்டரடிப்பொடிசொல்) இத்தால்-தொண்டரடிப்பொடியென்று பேரையுடையவர். இவருக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்றுகாணும் நிருபகம்; “ அடிப்பொடி ” என்கையாலே- “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்றாப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. (இளையபுன்கவிதையேலும்) சப்தத்தி லிளமையும், கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்டேயாகிலும். இளசாய்ப் புல்லியகவியேயாகிலும்.

“கவளமால்யானைகொன்ற” என்றதுக்கு தாத்பர்யாந்தரம் (திருவவதரித்தவனித்யாதி.) முந்தின தாத்பர்யத்துக்குச் சேர (அவதாரத்துக்கித்யாதி.) பாகவதர்கௌல்லார்க்கும் அடிமைசெய்தாலன்றோ சரமாவதியிலே நின்றதாவது, “துளவத்தொண்டாய” என்கிறதே என்ன; (இதுதானித்யாதி.) பின்னையுமொருதாத்பர்யம் (துளபத்தொண்டாய வென்கையாலே யித்யாதி.) அதாவது-திருத்துழாயை சுச்ருஷித்து அவ்வழியாலே பெரியபெருமாளுக்கு அடிமையாலே அபசாரம் தட்டாத கைங்கர்யமென்றபடி. அப்படி இதுகொண்டு பெருமாளுக்கு அடிமைசெய்வரோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தொடையொத்த வித்யாதி.) “ துளபத்தொண்டாய ” என்றபோதே “தொண்டரடிப்பொடி” என்னுமிடம் விதிக்குமாகையாலே புருஷத்தமன்றோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி.)

(எம்பிராற்கினியவாறே) எம்பிரானுக் கினிதாயிருக்குமிறே.
 “கோஷ்யஸுதவசநம்” “கிம்மர்ஷ்டம்ஸுதவசநம்” என்கிறபடியே
 பெரியபெருமாள் இத்தையுதந்தபடி யென்னென்கிறார். ப்ராஜைக
 ளுடைய மழலைச்சொல்லு தமப்பனார்க்கு இனிதாயிருக்குமிறே.
 “ஸ்ரீஸ்ரீஸுதவசநம்” “ப்ராஹ்மர்ஷ்யிஷ்யாமிஸநாதஜீவித:”
 என்கிறபடியே இவ்வுகப்புத்தானே புருஷார்த்தம். இவன் ஸத்தை
 பெறுகையாவது - அவன்ப்ரீதிக்குக் கைதொடுமானமாகை. இப்
 ப்ரபந்தம்கற்றார்க்கு பலம்சொல்லாதொழிந்தது - இவ்வுகப்புத்
 தானே அவர்களுக்கு பலமாகையாலே. இவ்வாழ்வாரை யுகந்
 தாப்போலே இப்ப்ரபந்தம்கற்றாரையும்பெரியபெருமாள் உகந்தரு
 ளுவனென்கை. “ஸ்ரீஸுதவசநம்” “ப்ரியதேஸததம்ராம:” என்று
 ஸ்ரீராமாயணம் கற்றருடைய பலம்போலேயாய்த்து இப்ப்ரபந்
 தங் கற்றருடைய பலமும். (சரு)

பெரியவாச்சான்பின்னே திருவடிகளே சரணம்.

திருமலைஸங்கதி.

யாதர்ச்சிகமான திருநாமஸங்கீர்த்தந்தாலே யமாதிகள்தலை
 யிலே காலவைத்தே னென்றார் - முதற்பாட்டில்; அதினுடைய
 இனிமையாலே பரமபதம் வேண்டேனென்றார் - இரண்டாம்பாட்
 டில்; அத்தோடு விரோதிக்கும் ஸம்ஸாரமும்வேண்டேனென்றார் -
 மூன்றாம்பாட்டில்; பாபப்ரகாரர்க்குத் திருநாமஞ்சொல்ல அதிகார
 முண்டாயிருக்க இவ்விஷயத்தை யிழப்பதே! என்றார் - நாலாம்
 பாட்டில்; அஸ்திரத்வாதிதொஷதுஷ்டங்களான ப்ராகீர்த்தவிஷயங்
 களைப் பற்றுவார் அவிசேஷஜ்ஞரென்றார் - அஞ்சாம்பாட்டில்; போக்
 தாவின் நிலையைச் சொன்னார் - ஆறாம்பாட்டில்; முமுகூடக்களாக
 ப்ரமித்திருக்கிற பாஹ்யரைக் குறித்து ஆச்ரயணீயவஸ்துவை உப
 தேசித்தார் - ஏழாம்பாட்டில்; இதுகேட்டால் பொறுதவர்கள்

இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஒருபலம் சொல்லவேண்டாவோவென்ன;
 (ஸ்ரீஸ்ரீஸுதவசநம் - ப்ராஹ்மர்ஷ்யிஷ்யாமீத்யாதி.) கேவலம் அவனைஉக
 ப்பிக்கையாலேஸநாதஜீவிதனாகவேனுமோ, கைங்கர்யத்தாலேயன்
 றோஸத்தாவித்தியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவன்ஸத்தையித்
 யாதி.) அதாவது - கைங்கர்யந் தானும் அவனுடையமுகோல்லாஸ
 ஹேதுவாகையாலே அவனுடையஉகப்பே ப்ரதானபுருஷார்த்தமெ
 ன்றபடி. “இளையபுன்கவிதையேலு மெம்பிராற்கினியவாறே”
 என்று - தம்மளவிலே பெரியபெருமாள் உகந்தபடியன்றோசொல்
 லிற்று, அது அவர்களுக்கு பலமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார்
 (இவ்வாழ்வாரையித்யாதி.)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

வத்யர்என்றார்-எட்டாம்பாட்டில்;இசைந்தவர்களைக்குறித்து,ஸ-ல
பனுனகர்ஷணனை ஆச்ரமியுங்கோளென்றார்-ஒன்பதாம்பாட்டில்;பிற்
பாடர்க்குஉதவும்படி கோயிலிலே ஸந்நிஹிதொன்றார்-பத்தாம்பா
ட்டில்; அதுக்குக் கண்ணழிவுடையார் கர்ப்பநிர்ப்பாக்யொன்றார்-
பதினொராம்பாட்டில்; தாம்பெற்றாலும் பிறநர்த்தம் பொறுக்க
மாட்டே னென்றார் - பன்னிரண்டாம்பாட்டில்; எல்லாருந் திரு
நாமத்தைச் சொல்லிப் பிழைப்பதுகாணென்று மநோரதித்தார்-
பதின்மூன்றாம்பாட்டில்;அவர்களோட்டைஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த
விடாய்தீரத் திருநாமத்தைச்சொன்னார் - பதினொராம்பாட்டில்;ஸம்
பந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பித்தபடி சொன்னார் - பதினஞ்சாம்பாட்டில்;
விஷயாதுருபமாக பக்திபெருகினபடி சொன்னார் - பதினொராம்பாட்
டில்; கண்களித்தபடி சொன்னார் - பதினேழாம்பாட்டில்; அதுபுற
வெள்ளமிட்டபடி சொன்னார் - பதினெட்டாம்பாட்டில்; உடலு
ருகினபடி சொன்னார் - பத்தொன்பதாம்பாட்டில்; உறவறிந்தார்க்
குஅகலவொண்ணு தென்றார்-இருபதாம்பாட்டில்; மநஸ்ஸால் பரிச்
சேதிக்கவொண்ணுதென்றார் - இருபத்தோராம்பாட்டில்; பாகுர
மிட்டுப் பேசவொண்ணுதென்றார் - இருபத்திரண்டாம்பாட்டில்;
மறக்கவொண்ணுதென்றார் - இருபத்துமூன்றாம்பாட்டில்; பிறந்த
பக்தி விஷயவைலக்ஷணயத்துக் கதுருபமாயிராமையாலே அது
கர்த்தரிமமென்றார் - இருபத்துநாலாம்பாட்டில்; சாஸ்த்ரீயமான
பக்த்யாதிக ளில்லையென்றார் - இருபத்தஞ்சாம்பாட்டில்; ஸ்த்ரீ
சூத்ராதிகளுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார் - இருபத்தாரும்
பாட்டில்; திரயக்குக்களுக்குள்ள நன்மையு மில்லையென்றார் - இரு
பத்தேழாம்பாட்டில்; ஆனை தன்னிடரிலேநினைத்தநினைவுமில்லை
யென்றார்-இருபத்தெட்டாம்பாட்டில்;விலக்ஷணதேசவாஸமில்லை
யென்றார் - இருபத்தொன்பதாம்பாட்டில்; இவையில்லாமையே
யன்றிக்கே பிறர்க்கு அநர்த்தகரானேனென்றார்-முப்பதாம்பாட்
டில்; நீசவிஷயங்களுக்கு மாகாதான் ஒருவனென்றார் - முப்பத்
தோராம்பாட்டில்; இப்படியிருக்கவந்து கொடுநின்ற மூர்க்கனென்
னார் - முப்பத்திரண்டாம்பாட்டில் அதுக்கடியான நிரலஜ்ஜனென்
னார் - முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டில்; இப்படிப்பட்ட நான் கிட்டி
அவத்யத்தை விளைப்பேனல்லேன் என்றார் - முப்பத்துநாலாம்பா
ட்டில்; நீர்மையாலே சேர்த்துத்கொண்டானென்றார் - முப்பத்
தஞ்சாம்பாட்டில்; விசேஷக:டாக்ஷம் பண்ணவேணுமென்றுபத
றினார் முப்பத்தாரும்பாட்டில்; அதுபெருமே கிலாயத்தார் - முப்
பத்தேழாம்பாட்டில்; இப்படி த்வரையையுடைய ப்ரபந்நராயுக
த்தியென்றார் - முப்பத்தெட்டாம்பாட்டில்; அவர்களுக்கு ஜந்மத்
தில் தாழ்வால்வரும் குறைவில்லையென்றார்-முப்பத்தொன்பதாம்

பாட்டில் ; அவர்களுக்கு ஹிம்ஸாதிவர்த்தத்தால் உண்டான பலமதுபவிக்கவேண்டாவென்றார் - நாற்பதாம்பாட்டில்; தங்க ளோடு ஸம்பந்தித்தாரையும் பரிசுத்தராக்குமவரென்றார் - நாற்பத்தோராம்பாட்டில்; இவர்கள் எம்பெருமானோபாதிபூஜ்யரென்றார் - நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டில்; இவர்களை ஜந்மவர்த்தாதிக ளாலே குறைய நினைத்தவர்கள் சண்டாளரென்றார் - நாற்பத்து மூன்றாம்பாட்டில்; ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை ஒரு திர்யக்குக்குக் கொடுத்தபடி சொன்னார் - நாற்பத்துநாலாம்பாட்டில்; இப்ப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு பலம் அருளிச்செய்தார்-நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டில்.

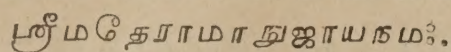
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு-காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புலைவெறுப்பு மற்றும் நாட்டினான் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய் சூது விரும்பி இனிது குடபாய் பணி பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது குரங்கு உம்பர் ஊர்மனம் தவம் ஆர்த்து மெய்உள்ளம் தாவி மழை தெளி மேம்பொருள் அடிமை திரு வான் பழுதிலா அமர பெண் வளவெழும் சுதிர்.

திருமலைவ்யாக்யாநம்

ஸம்பூர்ணம்.

பிள்ளைலோகம்ஜீயரருளிச்செய்த

திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— (தமேவமத்வேத்யாதி) இச்ச்லோகத்தில்
*செய்யும்புகந்துளபத்தொழில்மாலை யைஎப்போதும் செய்துபோ
ருவாராய், விசேஷித்து* செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ்மாலை
யையும் பேராத சீரங்கத்தையன் கழற்கணியும்வரான தொண்ட
ரடிப்பொடியாழ்வாரை ஸ்துத்யபிவாதநம்பண்ணும்படி சொல்லு
கிறது. “திருமாலை” என்கிற திவ்யப்ரபந்தமன்றிக்கே திருப்பள்ளி
யெழுச்சியையும், “[ஸ்ரீஹ்ருக்ஷிஸ்சுக்ஷிஸ்சுக்ஷிஸ்சு]” “ப்ராபோதகம்
யோகர்த்தஸூக்திமாலாம்” என்றுசொன்மாலையாகவிடே சொல்லு
வது. இதுதான் திருப்பள்ளியெழுச்சித் தனியையாய்த்திருப்பது.

తమేవమత్వాపరవాసుదేవం రక్షేత్యం రాజవదర్శనీయమ్ |

ప్రాబోధకింయోక్యతసూక్తిమాలాం భక్తాజ్ఞిరేణుంభగవస్తమిడే॥

வ்யா.—(ரூபவத்ஸரீயம்-ரஜீஷ்யம் - ஷ்ரவஸுதீவம் - ஸத்வா - ராஜ
வதர்ஹணீயம் - ரங்கேஸாயம் - பரவாஸுதேவம் - மத்வா) அதா
வது-ராஜவத்பூஜ்யராய் ரங்கராஜதானியிலே கண்வளர்ந்தருளுமவ
ரான ஸ்ரீரங்கராஜனா, ச்ருதிப்ரஸித்தரான பரவாஸுதேவராகவே
ப்ரதிபத்தி பண்ணியென்றபடி. ராஜவதர்ஹணீயராவது - ராஜவத்
பூஜ்யரென்றபடி. ராஜாதிராஜரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனாலும்
ஆராதனீயராயிருக்கை. (ரஜீஷ்யம் - ரங்கேஸாயம்) அதாவது-“செரு
விலேயரக்கர்கோனைச் செற்ற நம்சேவகனார் மருவிய பெரியகோ
யில்” என்றும், “புநரபிபுரஸ்கர்த்
தும் ஸ்ரீரங்கிண: பணிபுங்கவே” என்றும், “அரங்கத்தரவணைப்
பள்ளியான்” என்றும் பேசும்படி, * அரங்கந்தன்னுட் பரம்பணை
ப்பள்ளிகொள்ளுகை. இப்படி படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்
டருளும் பெரியபெருமானே. (ஸம்-ஷ்ரவஸுதீவம் - ஸத்வா - தம்பரவா
ஸுதேவமேவ-மத்வா) “வாஸுதீவஸிபுர:” “வாஸுதேவோஸி
பூர்ண:” என்கிற அந்த பரவாஸுதேவராகவே புத்திபண்ணி. இங்
குத்தையிற்படியை விசாரியாதே அங்குத்தையிற்படியாகவே அது
ஸந்தித்து. * ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்திங்குப்பிறந்த”
என்றும், “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல்
வண்ணன்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. * கடலிடங்கொண்ட
கடல்வண்ணரிதே பெரியபெருமாள். ஆகையால் பூர்ணஷாட்குண்
யராய் ஸர்வம் பூர்ணமாயாய்த்து இங்குத்தையிலவர்படி யிருப்
பது. அத்தாலே * யாவரும்வந்தடிவணங்கும்படி ஸர்வஸமாச்சரய
ணீயமா யாய்த்து இவ்விஷய மிருப்பது. அவதாரணத்தாலே -

[illegible]

*சூட்டுநன் மாலையிப்படியே-பாகவதமுகோல்லாஸ ஹேதுவானபக வத்கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தார் - அவர்; “ஊடீ - ஈடே” என்று- இதில் அவர்விஷயத்தில் வாசிககாயிக்ரூபகைங்கர்யத்தைச் சொல் லித் தலைக்கட்டுகிறது.

அ.— (மண்டங்குடியித்யாதி,) சேஷத்வ லீமாபூமியான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்திருவவதார ஸ்தலம் * மிக்கவேதிய ராலே அதுஸந்திக்கப் படுமென்கிறது.

மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்மன்னியசீர்த் தொண்டரடிப்பொடிதொன்னகரம்-வண்டு திணர்த்தவயல்தென்னரங்கத்தம்மாணைப்பள்ளி உணர்த்தும்பிரானுதித்தவூர்.

வ்யா.—(மாமறையோர் - வண்டுதிணர்த்தவயல் தென்னரங் கத் தம்மாணைப்பள்ளி யுணர்த்தும்பிரான் - தொண்டரடிப்பொடி- உதித்தவூர் - தொல்நகரமான - மண்டங்குடியென்பர்) “கண் ணங்குடி, குறுங்குடி, புள்ளம்பூதங்குடி” என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லுமாப்போலே, இங்கும் “மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர்” என்கிறது. இவர் மாமறையோராகையாலே மண் டங்குடியைச் சொல்லுமவர்களும் மாமறையோராய்த்து. * மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான ததீயவைபவத்தை யறிந்தவர் கள்; அதுதான் தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரமிதே. தொன்ன கரம் - பழையதாய்ப் போருகிற நகரம். நகரங்களிலே யிதே நல்ல வஸ்துக்களுண்டாவது, “நல்லார் நவில்குருகூர்” என்னுமாப்போ லே இது நகரமாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது (வண்டுதிணர்த்த வித்யாதிபால்) வண்டுகள் நெருங்கின வயலையுடைய, “வயலுளிரிந் தன சுரும்பினம்” என்றருளிச்செய்தாரிதே. “பூங்குவளைப்போ தில் பொறிவண்டுகண்படுப்ப.” இப்படி நீர்ப்பூவிலே வண்டுகள் நெருங்கின வயல்குழந்த கோயிலுக்கு நிர்வாஹகரான பெரியபெ ருமானே. (வண்டுதிணர்த்த வயல்தென்னரங்கத் தம்மாணைப்பள்ளி யுணர்த்தும்) என்கையாலே - “வயலுளிரிந்தன சுரும்பினம்” இத்யாதிப்படியே; “ஊடீஸுஷ்டு” “ மஞ்ஜரீஸுப்தப்ரங்கா ” என்று பூக்களிலே கண்படுத்த வண்டுகள் உணர்ந்தன. ஸ்ரீரங்க நாயகியார் ஸ்தநஸ்தபகத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறஸ்ரீரங்கராஜப் ரங்கத்தை, “அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே” என்று * ப ள்ளி யுணர்த்தும்பிரான் திருப்பள்ளியுணர்த்தி, பின்புள்ளார்க்கு ம் இப்ப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கி உபசரித்தருளினவர். (உதித்தவூ ர்) அறிவிலா மனிசர்க்கு அறியாதனவறிவித்து அஜ்ஞாநத்தைப் போக்குகைக்காகவாய்த்து - இவர் அவ்வூரிலே யுதித்தது. “கதிர வன் குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருளகன்றது” என் னும்படியாயாய்த்து ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிற்று. ஆ கையால், தொண்டரடிப்பொடி தென்னகரம் மண்டங்குடியென்பர்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

அ.—இவ்வாழ்வாராகிருர் முதலிலே ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விவேக சூந்யராய், தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, தததுபந்திகளான சப்தாதிவிஷயங்களிலே மண்டி, தம்மோடுசேர்ந்தாரையும் தத்ஸ்வபாவராக்கிப்பேர்ராநிற்க; “மாதரர்கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டமுந்துவேனைப், போதனோ யென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பா, லாதரம்பெருகவைத்த வழகன்” என்கிறபடியே—பெரியபெருமாள்தாம், நிர்ஹேதுக க்ர்பையாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தை மாற்றி, ஸ்வரூபாநு ரூபமாகத் தன்பக்கவிலே அபிரிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, இவரும் ப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யத்தைப்பாரித்துக்கொண்டு, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்றவிடத்திலே, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், கையை நீட்டியணைத்தல், குசலப்ரசநம்பண்ணுதல், “ॐ நம: சிவாய” “ஸ்ரீரஸாதேவப்ரதிகர் ஹ்ணதி” என்கிறபடியே—* சூட்டுநன்மலைகளை சிரஸா வஹித்தல் செய்யாதே பள்ளிகொண்டருளிநார் பெரியபெருமாள்;

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

நஞ்சேயரருளிச்செய்தவ்யாக்யாநாவதாரிகை.

“ ॐ நம: சிவாய ” “ அநாதிமாயயா ணுப்தோயதாஜீவஹ்ப்ரபுத்யதே ” என்கிறபடியே - அநாதிகாலம் அஜ்ஞாநத்தாலே யுறங்குகிற விவரைப் பெரியபெருமாள் தம்முடைய நிரவதிக க்ர்பையாலே யுணர்த்தியருள; உணர்ந்துபெரியபெருமாளே ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்னுமிடம் “ஐம்புலனகத்தடக்கிக் காம்பறத்தலைசிராத்துன் கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பறையுகத்தி” என்று இவரையிட்டுநிலையிடுவித்து, இப்ப்ரபந்தத்தாலே நாட்டுக்கு வெளிச்செறிப்புப் பண்ணிவைத்து நிர்ப்பரராய்க் கண்வளர்ந்தருள, அத்தலையித்தலையாய்ப்பெரிய பெருமாளே யுணர்த்தி யடிமைசெய்யப்பாரிக்கிறார்.

ப்ரவேசே. இவரதுகூலரானபின்பு உறங்குகிறுன்கைக்கு முன்பு உறக்கமில்லையோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மாதராரித்யாதி.)

கடுசு திருப்பள்ளியெழுச்சிவ்யாக்யாநாவதாரிகைகள்.

அதற்கு நிபந்தநம் அநாதரமென்னவொண்ணாது ப்ரீதிபூதராகையாலே; உண்டதருமையாலே யாதல்தமோபிபவத்தாலேயாதல் என்னவொண்ணாது சுத்தஸத்வமாகையாலே; பின்பு இதற்கு நிபந்தநமென்னென்னில்; “ஆதலால்பிறவிவேண்டேன்” என்னும்படிப் பரகீர்த்திஸம்பந்தம் அப்ராப்தமென்னும்படியான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தையுடையரானபடியையும், “போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரோல்புரிதம்” என்னும்படி ததீயசேஷபர்யந்தமாக ஸ்வரூபயாதாதம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், “இச்சுவைதவிர - அச்சுவைபெறினும்வேண்டேன்” என்னும்படிப் பரகீர்த்திபுருஷயாதாதம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும், “காவலிற்புலனைவைத்து” என்னும்படி இந்திரியங்களை நியமித்தபடியையும், “குளித்து மூன்றனலையோம்புங் குறிகொளந்தணமைதன்னை யொளித்திட்டேன்” என்னும்படி உபாயாந்தரங்களில் துவக்கற்றபடியையும், “உன்னருளென்னு மாகைதன்னால் பொய்யனென் வந்துநின்றேன்” என்னும்படி உபாய யாதாதம்யஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியையும் மதுஸந்தித்து, “சோம்பராயுகத்திபோலும்” என்கிறபடியே இவரையிப்படிப் பெறுவோமென்கிற ப்ரீதிப் பரகீர்த்தாலும், “ஆத்மாநம்வாஸுதேவாக்யம்சிந்தயன்” என்கிறபடியே இவரைப் புகுரநிறுத்தின தன்வைபவத்தையு மதுஸந்தித்து, “நாகமிசைத் துயில்வான்போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்கயோகணைவான்” என்கிறபடியே-எல்லாரையும் இவரைப்போலே நம்பக்கவிலைப் பரவணராக்கும்விரகேதோ! வென்று ததேகாக்ர சித்தராய்க்கொண்டு பள்ளிகொண்டருளினார்.

ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டுமவனே யென்றறுதியிட்டால் பின்பு திருப்பள்ளியுணரும்படியையும், அழகோலக்க மிருக்கும்படியையும், அருகே திருமாலையெடுத்து அடிமைசெய்யும்படியையும், மனோரதித்து இவையே யாதாயாய்ச்செல்லுமித்தனையிறே. நாய்ச்சியாருக்கு “மாரிமலைமுழஞ்சில்” என்கிற பாட்டிலே இதுவேயிறே அதுஸந்தாநம்; நம்மாழ்வாரும், * நெடுமாற்கடிமையிலே புருஷார்த்தத்தினுடைய சரமாவதியை நிலையிட்டு, அநந்தரம்*கொண்டபெண்டிரிலே நாட்டுக்குவேண்டும் ஹிதமருளிச்செய்து, பின்பு “கிடந்தநாஸ்கிடந்தாய்” என்கிற பாட்டிலே உணர்த்தி- யெழுப்பியடிமைசெய்யப்பாரித்தாரிறே.

“மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டு” என்கிறபடியேஇந்திரியவஸ்யராய்க்கைகழிந்தவன்று, “அநித்ரஸ்ஸைததம்ராமம்” என்கிறபடியே-உறங்காதிருந்த பெரியபெருமாள், “அடியரோர்க்ககலலாமே” என்னும்படிகைபுகுந்தபின்புகரைச்சல்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துஉறங்கப்புக்கார். “எம்பிராற் காட்செய்யாதேயென்செய்வான் தோன்றினேனே” என்றிருக்குமவராகையாலேகைங்கர்யத்வரையாலே, “ஊட்டிஸ்ரஹ்” “உத்திஷ்டநரசார்த்தூல” “ஸய்யாஹ்” “ஸமயாபோதித” “உம்பர்கோமானேயுறங்காதெழுந்திராய்” என்னுமாப்போலே“அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே” என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, “உனக்கேநாமாட்செய்வோம்” என்றாப்போலே “தொண்டரடிப்பொடியென்னுமடியனை பளியென்றருளி யுன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்” என்று-ததியபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது.=திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்குரிபந்தநமென்னென்னில்;-“ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு” என்கிறபடியே-கைங்கர்யயாதாதம்யமறியுமவராகையாலே, “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமிஜாக்ரதஸ்ஸவபதஸ்சதே” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம்உடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும்ஸர்வவிதகைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில் “தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்றுஅவருகந்தகைங்கர்யமாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் “திரிஷ்டுஷ்டி” “கரியதாமிதிமாம்வத” என்றும், “எனக்கேயாட்செய்” என்றும், “முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்” என்றும்சொல்லுகிறபடியே-ஏவிக்கொள்ளவேணுமென் றிருக்குமவராகையாலே, ப்ரபாதஸூசகங்களைச்சொல்லித் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்.

விச்வாமித்ரனும், “ஊட்டிஸ்ரஹ்” “உத்திஷ்டநரசார்த்தூல” “ஸய்யாஹ்” “ஸமயாபோதித” “உம்பர்கோமானேயுறங்காதெழுந்திராய்” என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தி, “உனக்கேநாமாட்செய்வோம்” என்றாப்போலே “தொண்டரடிப்பொடியென்னுமடியனை பளியென்றருளி யுன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்” என்று-ததியபர்யந்தமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாராயிருக்கிறது.=திருப்பள்ளியுணர்த்துகைக்குரிபந்தநமென்னென்னில்;-“ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு” என்கிறபடியே-கைங்கர்யயாதாதம்யமறியுமவராகையாலே, “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமிஜாக்ரதஸ்ஸவபதஸ்சதே” என்றும், “ஒழிவில் காலமெல்லாம்உடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே-ஸர்வதேச ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளிலும்ஸர்வவிதகைங்கர்யத்தையும் பண்ணுமிடத்தில் “தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்றுஅவருகந்தகைங்கர்யமாகவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் “திரிஷ்டுஷ்டி” “கரியதாமிதிமாம்வத” என்றும், “எனக்கேயாட்செய்” என்றும், “முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்” என்றும்சொல்லுகிறபடியே-ஏவிக்கொள்ளவேணுமென் றிருக்குமவராகையாலே, ப்ரபாதஸூசகங்களைச்சொல்லித் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறார்.

ஆனால் எழுப்புவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (எம்பிராற்கித்யாதி.) ஆனாலும் நிர்ப்பந்தித்தெழுப்புகைக்கு நிபந்தநமே தென்ன; ஸங்கா பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (திருப்பள்ளியித்யாதி.)

திருமாலையில் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு வாசி யென்னென்னில்;
 *அநாதிமாயயாஸுப்தரானவிவரைப் பெருமாளுணர்த்தினார் அதி
 ல்; இவர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலேஸுப்தரான அவரைத் திருப்ப
 ள்ளி யுணர்த்துகிறார்-இதில்; “புன்கவிதையே லுமெம்பிராற்கினிய
 வாறே” என்று-வாசிக கைங்கர்யத்தை இனிதாகக் கைக்கொண்ட
 படி சொல்லிற்று-அதில்; “தொடையொத்ததுளபமும் கூடையும்
 பொலிந்து தோன்றியதோள் தொண்டரடிப்பொடியென்னு மடி
 யனையளியனென்றருளி” என்கையாலே-காயிக கைங்கர்யத்தை இனி
 தாகக்கைக் கொண்டருளவேணுமென்கிறார் - இதில்; “எம்பிராற்
 கினியவாறே” என்று-பெரியபெருமாளுக்கினி தானகைங்கர்யத்தை
 ப்பெற்றுநின்றார்-அதில்; “அடியார்க்காட்படுத்தாய்” என்று-ததீய
 ருகந்தகைங்கர்யத்தையபேக்ஷிக்கிறார்-இதில். அதில்-பெரியபெருமா
 ளுடைய கர்ஷி பலித்தபடி சொல்லிற்று; இதில் - இவருடைய
 கர்ஷிபலித்தபடி சொல்லுகிறது. “எளியதோரருளுமென்றேயென்
 திறத்து” என்று - தம்மை விஷயீகரிக்க வேணுமென்றார்-அதில்;
 “அவர்க்குநாளோலக்கமருள்” என்று - பரஸமர்த்தியை ஆஸா
 லிக்கும்படி பாகம்பிறந்தபடி சொல்லுகிறது-இதில். *

அ.—முதற்பாட்டு. (கதிரவனித்யாதி) ஆதித்யனானவன் தன்
 ஸ்வரூபவித்திக்காக விளக்காய் வந்து தோற்றினான்; அவனைக்
 குஸலப்ரஸநம் பண்ணவேண்டாவோ வென்கிறார். “வையகத்தீ
 ரொளிவிளக்காக” என்றாரிறே.

ஆதித்யன் உதயகிரியிலேவந்துதோற்றினான், திருவாராதநத்
 துக்கு ஸத்ரஸமான ஸகலோபகரணங்களுங்கொண்டு துர்மானிக
 ளான தேவஜாதிகளும், ராஜாக்களும், பக்நாபிமாநராயத் திருக்
 கண்ணோக்காகத் தெற்குதிக்கிலே ப்ரதமகடாக்ஷத்துக்காக “நான்
 முற்பட்டேன் நான்முற்பட்டேன்” என்று முற்கோலிக்கொண்டு
 வந்து நின்றார்கள்; ஸர்வரக்ஷகராய்ச்ரியபுதியாய் ஆச்ரிதவத்ஸல
 ராய் ஸர்வஸைமாச்ரயணீயரான தேவரீர் அடியேனுக்காக உணர்
 ந்தருளினீரென்கிற தரத்தை அடியேனுக்குகந்தருளி திருப்பள்ளி
 யுணர்ந்து அடியோங்களடிமை கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.
 ப்ரஜைகளைக் காட்டி ஜீவநம் வேண்டுவாராப்போலே ஆராதக
 ரானதேவஜாதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வப்ரயோஜநத்தை
 அபேக்ஷிக்கிறார். *

அ.—முதல்பாட்டில் - “यस्यैवायं नमो नमो नमो नमो नमो”
 “யஸ்யாவதாரரூபாணி நமஸ்யந்திதிவௌகஸ?” என்னும்படியே-
 ஆராதகரான தேவஜாதிகள் அவஸரப்ரதீக்ஷராய்வந்துநின்றார்கள்,
 திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார்.

நாட்டையெல்லா மெழுப்புகிற ஆதித்யனுதித்தால் எங்களாதித்யனுதிக்கவேண்டாவோ, பாஹ்யமான அந்தகாரமிதே அவனாலே போக்கலாவது, ஆந்தரமான அந்தகாரம்போக்கும்போது தேவரீருணர்ந்தருளவேண்டாவோ. ஆதித்யன் உதயபர்வதத்தை வந்தணையாநின்றான், இருள்நீங்காநின்றது, ஸமாராதநோபகரணமான திருப்படித்தாமங்கள் விகலிதமாகா நின்றன, ஆராத்யர்தேவரீரென்று ஆராதிப்பாரொல்லாம் தந்தாம்பரிகரங்களோடே வந்தார்கள், இத்தையெல்லா மடைய தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளினிசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

கதிரவன்குணதிசைச்சிகரம் வந்தணைந்தான் கனவிருள்கள்துகாலையம்பொழுதாய், மதுவிரிந்தொழுகினமாமலரெல்லாம்வானவரசர்கள்வந்துவந்தீண்டி, எதிர்திசைநிறைந்தனரிவரொடும்புகுந்திருங்களிற்றீட்டமும்பிடியொடுமுரசும், அதிர்தலிலைகடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.()

ப-ரை.—கதிரவன்-ஸூர்யனானவன், குணதிசை-கிழக்குதிக்கிலே, சிகரம்-உதயகிரியிலே, வந்தணைந்தான்-வந்துகூடினான்; கனவிருள் - ராத்ரியில்மிக்கிருந்திருளானது, அகன்றது-ஸவாஸநமாகப்போயிற்று; திருவாராதநம்செய்கைக்கு உத்யோகிக்கக்கடவ, அம்-அழகிய, காலைப்பொழுதுஆய் - உதயகாலம்வர, மா - பெரிய, மலரெல்லாம் - புஷ்பங்களெல்லாம், விரிந்து - விசஸிதமாய், மதுஒழுகின - தேன்வெள்ளமிடாநின்றன; வானவர் - தூர்மாகளான தேவர்களும், அரசர்கள் - ராஜாக்களும், வந்து வந்து - ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து, ஈண்டி - திரண்டு, எதிர்திசை - திருக்கண்ணோக்கானதெற்குதிக்கிலே, நிறைந்தனர் - நிறைந்துநின்றார்கள்; இவரொடும்புகுந்த - இவர்களோடே இவர்கள் வாஹநமாகிய, இரும்களிற்றீட்டமும் - பெரிய ஆண்யானைத்திரள்களும், பிடியொடு - பெண்யானைத்திரள்களும், முரசும்-பேரிகைகளும், அதிர்தலில்-சப்திக்கும்போது, எங்கும்-எல்லாதிக்குக்களிலும், அலை-அலையெறியாநின்ற, கடல்போன்றுளது - ஸமுத்ரகோஷத்தையொத்திருந்தது; ஆதலால், அரங்கத்தம்மா - *திருவரங்கச்செல்வனாரானதேவரீர், பள்ளியெழுந்தருளாய் - திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளினிசேஷகடாக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார். (க)

வ்யா.—(கதிரவன்குணதிசைச்சிகரம்வந்தணைந்தான்) கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர்க்கு ப்ராதிகாலத்திலே ஸந்த்யாதிபங்கொண்டு வருவாபாப்போலே, திருகரணானவன் தன்கிரணங்களெல்லாவற்றோடும் கீழ்திண்கில்உதயகிரியைவந்தணையாநின்றான்.

வ்யா.—(கதிரவனித்யாதி) தன்னுடைய ஆயிரங்கிரணங்களாலும் ஜகத்திலந்தகாரத்தை நீக்கி வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணவல்ல ஆதித்யனானவன், கிழக்கிலே உதயகிரியிலே வந்து ஸங்கதனானான்.

“கதிரவரவரவர் கைந்நினாகாட்டினர்” “நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்து” என்று- தேவரீருடையார் அர்ச்சிராதிகதியே போம்போது, ஆதிவாஹிகர்தந் தாம்பதங்கள் நிலைநிற்கைக்காக, தேவருடையார்க்குத் தரங்கொடுத்து விளக்குடையாரோ பாதிவகுத்த விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரியாதிரார்களிறே. கண்வளர்ந்தருளுகிறதேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளுவதெப்போதோவென்று அவஸரப்ர தீக்ஷனாய், “*श्रीः देवसूत्रः*” “*प्रीशोऽथेतिஸ்-उर्यः*” என்கிறபடியே, கீழ்த்திக்கி லுதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். குன்றத் திட்டவிளக்காக உதயபர்வதத்தி னருகே ஊரையும் சோலையையும் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியையுங் கான்கையி லுண்டான ஆசைப்பாடுதோன்ற வந்து கொடுநின்றான்.

(கனவிருளகன்றது) ஆதித்யன்வரவுக்குத் தக்கபடியேசெறிந்தவிருளானது குறையவாங்கிற்று. “இருள்வீற்றிருந்தது பார்முழுதும்” என்கிறபடியே ராஜாஜ்ஞையை பங்கித்து வந்நிபர்குறும்புசெய்யுமாப்போலே ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணிற்று, மதிப்பனான ராஜா ஸபரிகரனாய் எடுத்துவிட்டவாறே ஒருபயணம் குறையவாங்குமாப்போலே இருட்டும் ஒருபயணங் குறையவாங்கிற்று. (காலையம்பொழுதாய் மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரெல்லாம்) இருட்டுப்போய் நின்றவளவிலே, “*ब्रह्मसूत्रम्*” “*ब्रह्म*” மேமுகூர்த்தேசோத்தாய,, “சிற்றம்சிறுகாலே,, என்கிறபடியே ஸமாராதநோபயோக்யமான அழகிய காலமாய், அக்காலத்திலே, தேசாந்தரம் போன பந்துக்கள் வாராநின்றார்கள் என்று அறிந்தவாறே.

அவனுக்கடுத்தாப்போலே கோயிலாய்த்துக் காணும்; திருவடிகளும் அத்திக்கிலையாகப் பெற்றது; அடியிலும் முடியிலும் ஆதித்யர்கள் வந்து நிற்க நடுவேகிடந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்?; * கதிராயிரமிரவிகலந் தெரித்தாலொத்த நீண் முடியிறே. “மிக்கசெஞ்சுடர்ப்பரிதி” என்னக்கடவதிறே. (கனவிருளகன்றது) ராத்ரியில் மிக்கஇருளானது ஸவாஸநமாகப்போய்த்து. (காலையம்பொழுதாய்) ஆராதகர்ஆராதநார்த்தமாக உத்யோகிக்கக் கடவகாலமாய்த்து. (மதுவிரிந்தொழுகின மாமலரெல்லாம்) உதயபலமாக ஆராதநோபகரணமான புஷ்பங்கள் விகவிதமாய் மதுவெள்ளமிடாநின்றது.

முதற்பாட்டு.—ஆதித்யனுக்கு உதயாஸ்தமநம் ஸ்வபாவமன்றே, நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக் கைக்கு என்கிறதெப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (கதிரவரவரவரித்யாதி.) விளக்குடையார் - கைவிளக்குப்பிடிக்கிறவர்கள்.

ஸ்வதேசத்திலிருந்தபந்துக்கள் முகமலருமாப்போலே, இவ்வெயிற்கொழுந்து தாமரைப்பூக்களை வந்தணவும்படியான காலவண்ணிமையாலே பூக்கள் ஸ்மிதம் பண்ணினவாதே, பூக்களினுடைய செறிவுநெடுகிசித்ரங்களாலே பூவில் தேன்களடைய வொழுகாரி ன்றன. மாமலர் - பெரியமலர். “மாமலரெல்லாம்” என்கையாலே. புஷ்பஜாதிக்கெல்லாமுபலக்ஷணம். மதுவிரிந்தொழுகின - மதுவெள்ளமிடாரின்றது. (வானவரித்யாதி) ஆராதகரான தேவர்களும் ராஜாக்களும் தந்தாம் பதப்ரம்சம் வராமெக்கு இதுவே யாத்நாயாகவும் ஆராத்யரான தேவரீரைத்திருவடித்தொழுகையிலுண்டான த்வையாலே முற்பட்டார் முற்பட்டபடி ஒருவரிருவராய் வந்து திரண்டு திக்குக்களெங்கும் நிறையப் புகுந்தார்கள். திருக்கண்ணோக்கிலும் அல்லாத திக்குக்களெங்கும் நிறைந்தார்களென்னவுமாம்; தேவரீருடைய பரிகரமென்னில் இங்ஙனே யிருக்கவேண்டாவோ. (இவரொடுமித்யாதி) இவர்களுடனே வந்த பெரியயானைத்திரள்களும் இனம்பிரியாதபேடைகளுமாய். ஸ்ரீரங்கமிதே!. வாத்யகோஷங்களும், இந்த ஸமுதாயமாக முழங்குகிறமுழக்கமானது, உறங்குகிறபிள்ளைகளை யொருவகைகளாலே யெழுப்புமாப்போலே வாத்யகோஷங்களாலே திருப்பள்ளி யுணரும்படி. (அதிர்தலில்) இப்படி கோஷிக்கையில். “குமிறுமோசைவிழுவொலி” என்னுமாப்போலே இந்தஸமுதாயகோஷமானதுசந்த்ரோதயத்தில்கடல்போலேகிளர்ந்தது, பெரும்புறக்கடலானதேவரீர் உணரவேண்டாவோ

(வானவரித்யாதி) துர்மானிகளான தேவர்களும், ராஜாக்களும், பக்நாபிமாநராய், தந்தாமுடைய பலலித்திக்கும் ஆபநிவீர்த்திக்கு முடலாக ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலித்திரண்டனர்கள். (எதிர்திசையித்யாதி) திருக்கண்ணோக்கான தெற்குதிக்கிலே விவரமறப்புகுந்து நின்றார்கள். (இவரொடும் புகுந்த இத்யாதி) இவர்களேனும் வாஹநங்களானகளிறுகளும் பிடிகளும் முரசினுடையத்வரிகளுமாய்த் திரண்டு நெருங்கிநின்று த்வரிக் கிறத்வரியானது அலையெறியாநின்றஸமுத்ரகோஷம்போலே எங்குங்கோஷியா நின்றது. (அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே) உபயவிபூதிநாதத்வம் தோற்ற * செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வஞரான தேவரீர் அநந்யகதியான அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி அடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார். ... (க)

“எதிர்திசை” என்று-முழுச்சொல்லாய்-திக்குகளெங்குமென்னுதல். ஆனைகள், பிடிகளோடே வருவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீரங்கமிதேயென்று.) பிராட்டியிருக்கிற ஸ்தலமாகையாலே, தாங்களும்பிடிகளோடே வருகின்றனவென்றபடி. “அரங்கத்தம்மா” என்று - இங்குத்தைக்கு நிர்வாஹகத்வம். ... (க)

உபயவிபூதியுத்தரானதேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி, இவர்களுக்கு முகங்கொடுத்தருளி, அடிமை கொண்டருள வேணுமென்றுகருத்து. (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கொடியித்யாதி) முல்லையின்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு கீழ்காற்றுவந்தது, தாமரைப்பூவில் கிடந்துறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுநங்களும் கிளம்பிற்றின, ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய விரோதியை யறுக்க அரைகுலையத் தலை குலைய வந்து ரக்ஷித்தருளினதேவரீர் கண்வளர்ந்தருளுகிறதென், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளீரென்கிறார்.

கொழுங்கொடி முல்லையின்கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுண திசைமாருதமிதுவோ, எழுந்தனமலரணைப்பள்ளிகொள்ளனம் ஈன்பனி நனைந்ததமிருஞ்சிறகுதறி, விழுங்கியமுதலையின்பிலம்புரைபேழ்வாய்வெள்ளையிறுவதன்விடத்தினுக்கனுங்கி, அழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே. (உ)

ப-ரை.—குண திசைமாருதம் - விடியற்காற்றானது, கொழும் - செழுமை தங்கிய, கொடி - கொடியையுடைத்தான, முல்லையின் - முல்லையினுடைய, கொழுமலர் - அழகியமலரின் பரிமளத்தை, அணவி - அனைந்துகொண்டு, கூர்ந்தது - விஞ்சிற்று; மலரணை-தாமரைப்பூவாகிறபடுக்கையிலே, பள்ளிகொள்-உறங்குகிற, அன்னம் - ஹம்ஸமிதுநங்களானவை, ஈன் - மழைபோலேசொரிகிற, பனிநனைந்த - பனியாலேநனைந்த, தம் - தங்களுடைய, இரும் - அழகிய, சிறகு-இறகுகளை, உதறி-உதறிக்கொண்டு, எழுந்தன-உறக்கம்விட்டெழுந்தன; விழுங்கிய-விழுங்கின,முதலையின்-முதலையினுடைய,பிலம்புரை-பிலத்வாரத்தை யொத்த, பேழ்வாய்-பெரியவாயிலுள்ள, வெள்ளையிறு-வெளுத்தகோரைப் பற்கள்ஊன்ற, அதன்-அம்முதலையினுடைய,விடத்தினுக்கு - பல்லின்விஷத்துக்கு, அனுங்கிஅழுங்கிய - மிகவும் நோவுட்ட, ஆனையின் - ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய, அருந்துயர்-பெரியதுக்கத்தை, கெடுத்த - போக்கின, அரங்கம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே. (உ)

வ்யா.—(கொழுங்கொடியித்யாதி) ஸச்சரத்தமான முல்லையினுடைய ஸச்சரத்தமான பூவையணவி. *அல்லியுந்தாதும் அரும்புமான கந்தல்படாமே அருமிதியானமணத்தை வாங்கிக்கொண்டு, “புதுமாதவிமீதணவி” என்னுமாப்போலேகீழ்த்திக்கில்காற்றானது, கூர்ந்தது-விஞ்சிற்று. கூருகையாவது - மிகுகை.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. போதுவிடிந்தமைக்கடையாளமான கீழ்காற்றும் புஷ்பசாயிகளான அன்னங்களினுடையப்ரபோதநமுண்டாயிற்று; ஆச்ரிதவத்ஸலரான தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா.—(கொழுங்கொடியித்யாதி)ச்சரத்தையையுடைத்தானமுல்லைச்செவ்விமலரின்பரிமளத்தையனைந்துகொண்டு விடிகாற்றானது “நீங்களுறங்குகிறதென்” என்றுஉணர்த்துவாரைப்போலே சூழ்ந்துகொண்டு முகங்களிலே அலையெறியாநின்றது. காலைப் பிடித்து உணர்த்துகிறபடி.

ஆதித்யனுக்கு நேரோ யுறவான தாமரைப்பூவினுடைய விகாஸமேயன்றியேநிலத்தில் பூவானமுல்லைப்பூவும்விகலித்து, அதின்மணத்தைக்கொண்டுதேவரீரைத்திருப்பள்ளி யுணர்த்துமாப்போலேவந்துகொடுநின்றது. “இதுவோ” என்றது-ராஜாக்களுக்குஅந்தரங்கரானவர்கள் வந்தவர்களைக்காட்டுமாப்போலேபார்த்தருளிரென்கிறார். ஸ்பர்ஸேந்தரியக்ராஹ்யமானதை “இதுவோ” என்கையாலே-காற்றுக்குஸததகதித்வம் தவிர்ந்து நின்றாப்போலே யிருக்கிறது. (எழுந்தனமலரணையித்யாதி) இக்காற்று வீசினவாறே விடிந்ததாகாதேயென்று மலராகிறபடுக்கையிலேபள்ளிகொள்ளுகிற ஹம்ஸமிதுநங்க ஞுணர்ந்தன. “பள்ளிகொள்” என்கிறது உகந்தருளின நிலத்திலேயுள்ளவை யாகையாலே வுபசரமாகவல்லது சொல்லாரிறே. நம்மில்சிறியார் இங்கு வர்த்திப்பாரிலில்லை யென்றிருப்பார்களே. பூம்படுக்கையாகையாலே தனிப்படுக்கைதணலோடொக்கையாலே மிதுநமாயல்லது சயியாமை தோற்றுகிறது; * மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி யாமே. (ஈன்பனிநனைந்த) உண்டானபனியாலேநனைந்ததென்னுதல்; சொரிகிறபனியென்னுதல். “ஒழுகுதுண்பனிக்கொடுங்கிய” இத்யாதி. (இருஞ்சிறகுதறி) “பெரியசிறகையுதறிக் கொண்டுபேடையைச் சிறகுக்குள்ளே வளர்த்தி. தன்சிறகையிட்டுக்கவித்துக்கொண்டாய்த்துக்கிடந்தது. நாடோடியான அன்னங்களெல்லா முணர்ந்தன, * அன்னமாயருமறைபயந்த தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணரவேண்டாவோ. (விழுங்கியவித்யாதி) முதலையின்கையிலே யானே யகப்பட்டதென்றாலோ தேவரீர் அராகுலையத் தலைகுலையப் புறப்படலாவது. காலிலேமுதலை கடிக்க “விழுங்கிய” என்கிறார்; பசல்கள்கிணற்றினருகே போயிற்மென்றால் “இனியிழந்தேன்” என்பாளைப்போலே.

(எழுந்தன இத்யாதி) தாமரைப்பூவாகிற படுக்கையிலே பனியை மதியாதே படுக்கைவாய்ப்பாலே உறங்குகிற ஹம்ஸ மிதுநங்களானவைகாலமுணர்த்த வுணர்ந்தன. இத்தால் - * அருமறைபயந்தவன்னத்தொடு ஸஜாதீயமான அன்னமெழுந்தன, நீயுமெழுந்திராயென்றபடி. (தமிருஞ்சிறகித்யாதி) பனியிலே நனைந்தசிறகுகளை யுதறிநின்றது. (விழுங்கியவித்யாதி) “పరమాపతమాపநః?” “பரமாபதமாபநః” என்று ஸ்வசக்திமாளும்படி பிலத்வாரமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற பெரிய பரப்பையுடைய முதலைவாயிலே யகப்பட்டு.

இரண்டாம்பாட்டு.—அன்னமென்னுநிற்க, மிதுநத்துக்கு வாசகமெங்ஙனையென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பூம்படுக்கையித்யாதி.) பனிசொரியுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஒழுகுதுண்பணியென்று.)

(பிலம்புரைபேழ்வாய்)பிலத்வாரத்தோ டொத்திருக்கிறபெரிய வாயின்.(வெள்ளையிறு)அங்குஆமிஷமில்லாமையாலேமணலையி றேபகூழிப்பது; ஆகையாலேசாணையிலிட்டசஸ்தரம்போலே காணு மிருப்பது.(அதன்விடத்தினுக்கனுங்கியமுங்கியவானையினருந்துய ர்கெடுத்த ஆனையினுடையகாலைப்பற்றினமுதலையினுடையபல்லின் விஷத்தாலேயனுங்கினோவுபட்டவானையினுடைய.அமுங்கிய-நோ வுபட்ட.(அருந்துயர்கெடுத்த)“అతని సత్యమును సత్యమును నమ్మ” “அத ந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்”இத்யாதி.(அருந்துயர்)இனியவ்வ ருகில்லையென்னும்படியானக்லேச மென்னவுமாம்.பெறுதற்கரியது யொன்றுமாம். ஸர்வேஸ்வரனை வந்துவிழப்பண்ணினநோவிதே. (அரங்கத்தம்மாவித்யாதி)அப்படி ஆர்த்தராணர்க்குரல் கேட்கிற விடத்திலே யுறங்குமத்தனையோ. ஒருமுதலை பிடித்தாலோ வுத வலாவது, ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே யாழ்விழுந்து இந்த்ரி யங்களாகிற முதலைகளைந்தின் வாயிலேவிழுந்து அகப்பட்டாயு ணர்ந்தருளிரகூழிக்கவேண்டாவோ. (௨)

அ.—மூன்றும்பாட்டு. (சுடரொளியித்யாதி) ஆதித்ய கிரண ங்கள்ளங்கும் பரந்தன, நகூத்ராதிபதியான சந்த்ரனும் விவர்ணனா னன், திருச்சோலையில் மடல்விரிந்த பாளையின் மணத்தைக்கொண் டுவிடிகாற்றானது வந்தது; கையுந் திருவாழியுமானவழகைக்கொ ண்டு உணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். முதற்பாட்டில் - கீழ்த்திக்கி லுதயகிரியிலே வந்தணைந்தானென்றது; இதில் - நேராகவுதித்து, தன்னுடைய தேஜஸ்ஸை யெங்கும் பரப்பிக்கொண்டு வந்து தோ ன்றினென்கிறார்.

அதினெயிற்றாலே நெருக்குண்டு மிகவும்நோவுபட்டு துதிக் கை முழுகும்படியான தசையிலே பெரிய ஆபத்தைத் தீர்த்து, “கைம்மாதுன்பங் கடிந்தபிரான்” என்று உபகாரசம்ர்தியாலே கர் தஜ்ஞரீடுபடும்படியான கையில் பூவின்செவ்வியழியாமே திருவ டிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அவனையடிமைகொண்ட மஹோ பகாரகராய், பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகக் கோயிலிலே நித்யஸந் நிதி பண்ணுகிற தேவரீருணர்ந்தருளும்போதையழகு காண வா சைப்பட்ட அடியோங்களுடைய ஆர்த்தியெல்லாந்தீரும்படியுணர் ந்தருளவேணுமென்கிறார். (௨)

அ.—மூன்றும்பாட்டு. நகூத்ராதிகள்ஒளிமழுங்கும்படி ஆதி த்ய னுதித்தான்; கையுந் திருவாழியுமான அழகை அதுபவிக்கும்படி திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார்.

அனுக்கம்-நோவு. “அமுங்கிய” அமுந்திய. நோவிலே அமு ந்தினவென்றபடி. துக்கத்தைப் போக்கினாலேவென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (అతని సత్య-அதந்த்ரித இத்யாதி.) (௨)

சுடரொளிபரந்தன சூழ்திசையெல்லாந் துன்னியதாரகையின்
னொளிகருங்கிப், படரொளிபசுத்தனன் பனிமதியிவனோ பாயிரு
ளகன்றதுபைம்பொழிற்கமுகின், மடலிடைக்கீறி வண்பாளைகனாற
வைகறைகூர்ந்ததுமாருதமிதுவோ, அடலொளிகிழ்தருதிகிரியந்த
டக்கைஅரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (ந)

ப-ரை.—சூழ்திசையெல்லாம் - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், சுடரொளி-
ஆதித்யகிரணங்களானவை, பரந்தன-பரவின; துன்னிய-ஆகாசத்தில் நெருங்
கின, தாரகை-நகூத்ரங்களினுடைய, மின்னொளி - மிக்கதேஜஸ்ஸானது, சுரு
ங்கி - குறைவுபட்டதுமன்றி, படரொளி - மிக்கவொளியையுடைய, பனிமதி-
குளிர்ந்தசந்த்ரனும், பசுத்தனன்-கருகினான்; பா-பரந்த, இருள்-அந்தகாரமான
து, அகன்றது-நீங்கிற்று; வைகறைமாருதம் - விடியற்காற்றானது, பை-பசுமை
யையுடைத்தான, பொழில் - சோலைகளிலுள்ள, கமுகின் - பாக்குமரங்களினு
டைய, மடலிடைக்கீறி, மடலைக்கீறி அத்தாலே, வண் - உதாரமான, பாளை
கள் - பாளைகளானவை, நாற - பரிமளிக்க, அதின்பரிமளத்தை முகந்து
கொண்டு, கூர்ந்தது-விஞ்சிற்று; அடல்-பெரியமிடுக்கையுடைத்தாய், ஒளிதிகழ்
தரு-தேஜஸ்ஸுவிளங்காநின்றதுள்ள, திகிரி-திருவாழியையுடைத்தாய், அம்-அழ
கையுமுடைய, தடம்-திருவாழி யாழ்வானுக்குஇடம் போரும்படியான, கை-
திருக்கைகளையுடைய, அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெழுந்தருளாயே. (ந)

வ்யா.—(சுடரொளிபரந்தனசூழ்திசையெல்லாம்) சூழ்ந்ததிக்
குளெங்கும் சுடரொளியானது - ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸான
து விஸ்தீர்த்தமாய்த்து. “தேஜஸ்ஸாம்ராசிமூர்
ஜிதம்” என்றும், “பயிலும்சுடரொளி” என்றும் சொல்லு
கிறபடியே தேவரீருடைய திருமேனி வொளியானது எங்கு
மொக்க விஸ்தீர்த்தமாம்படியாகயுணர்ந்தருளலாகாதோவென்றுகரு
த்து. (துன்னியவித்யாதி) நெருங்கின நகூத்ரங்களினுடைய பா
ஞ்செய்கிற தேஜஸ்ஸானது ஸங்குசிதமாய், விஸ்தீர்த்தமானவொளி
யையுடைய குளிர்ந்த சந்த்ரனும். (பசுத்தனன்) விவர்ணனா
னன்-கருகினான் என்றுகருத்து. “தாரகையின்புறந்தடவி யப்பால்
மிக்கு” என்றும், “சந்த்ரகாந்தாநநம்ராமம்”
என்றும் ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தரிப்பிக்கப்பண்ணும் திருவடிகளை
யுடையராய், ஸகலகலாபரிபூர்ணராய், நிஷ்களங்கனான சந்த்ரனைப்
போலேயிருக்கிறகுளிர்ந்ததிருமுகத்தையுடையதேவரீர் திருப்பள்
ளியுணர்ந்தருளலாகாதோ.

வ்யா.—(சுடரித்யாதி) பார்த்தபார்த்த விடமெங்கும் ஆதி
த்யகிரணங்கள் பரம்பிறு; அத்தாலே நகூத்ராதிகளுடைய தே
ஜஸ்ஸு தேற்றாதபடியாயிற்று. அவ்வளவன்றிக்கே, (படரொ
ளி இத்யாதி) இரவெல்லாம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணின சந்த்ரனும்
ஒளிமழுங்கினான்.

மூன்றும்பாட்டு.—பாஞ்செய்கிற - ஆகாசத்துக்குப் பரபா
கஞ்செய்கிற.

ஆகாசப்பரப்பெல்லாம்முத்துப்பந்தல்விரித்தாப்போலேயிருக்கிறநகரங்களினுடையதீப்தியும் மறைந்துஇவற்றுக்குநிர்வாஹகனான சந்த்ரனுடைய தீப்தியும்போய்த்து; தேவரீர் * அமலங்களாகவிழித்தருளாமையாலே, சந்த்ரன் தன்பரிகரமுந்தானும்வேற்றுருக்கொண்டான். (பாயிருள்) வ்யாபித்தஇருள். (அகன்றது) நிரஸ்தமாய்த்து. (பைம்பொழிவித்யாதி) கலக்கந்தெளிந்தால் தந்தாமுடைய போகம்ஒருக்குவானாப்போலே (மடலிடைக்கீறிவண்பானைகள்நாற) பானைக்குவண்மையாவது - காற்றுக்குத்தன்பக்கலுள்ளத்தைக்கொடுக்கையிறே. (வைகறை) என்று விடியற்காலம். (மாருதம்) காற்று; விடிகாற்றுவருகையும், கமுகிலுண்டான பானைகள் விகலிதமாகையும், இதிலுண்டான மணத்தைக் காற்றுக்கொண்டுவருகையாலேநாற்றம் விஞ்சிற்று. கூருகையாவது - மிகுகை. “மன்னாடுதென்றலுலா” என்று - பொதுவான காற்றன்றியே விடிந்தமைக்கடையாளம் தெரியவரச்செய்தேயும் கண்வளர்ந்தருளவேணுமோ. (அடலொளியித்யாதி) ஆதித்யர்கள் மின்மினியாம்படியிறே திருவாழியாழ்வானொளி. பெரியமிடுக்கையுடைத்தாய் ஒளி திகழாநிற்பதாய், தேஜஸ்ஸுவினங்காநின்றதுள்ளதிகிரியை யுடைத்தாய்வெறும்புறத்தில் ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியான வழகையுமுடைய திருக்கையிலே. (தடக்கை) திருவாழியாழ்வானுக்கு இடம்போரும்படியான திருக்கை. (அரங்கத்தம்மா) ஆர்த்தரானார்க்கு முகங்கொடுக்கவந்தவிடத்தே கிடந்துறங்குமத்தனையோ! தேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். (௩)

(பாயிருளகன்றது) அந்தசந்த்ரனுக்கு விகாஸேஹதுவாய்ப்பரம்பின இருளானது, மஹாராஜாக்கள் தோற்றினால் க்ரித்ரிமர் ஒளிக்குமாப்போலே மறைந்தது. (பைம்பொழில்கமுகினித்யாதி) பசுமையுடைத்தான சோலைக்கமுகுகளின் பானைகளானவை விரிய அதின்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு விடிவோறைக்காற்றானது எங்கும் வ்யாபியாநின்றது. (அடலொளியித்யாதி) திருவாழியாலே ப்ரதிபக்ஷத்தைப்போக்கினாப்போலே கையுந் திருவாழியுமான வழகைக்காட்டி ஸஹஜஸ்த்ருவான இந்த்ரியபாரவச்யதையைப் போக்கி, தேவரீரழகை அநுபவிக்கும்படி திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். (௩)

முத்துப்பந்தல்-முத்துக்கட்டின மேற்கட்டி. (௩)

அ.—நாலாம்பாட்டு. (மேட்டிளமேதிகளித்யாதி) “எருமை சிறுவீடு” என்கிறபடியே சிறுவீடன்றியே பெருவீடும் விடும்படியாய், இளங்கன்று மேய்க்கவொருப்பட்டு தலைவிடுகிற ஆயுறுதுகிற குழலி னோசையும் நாகின்மேலே செருக்கியோடுகிற விடையினுடைய குழலித் தில்மணியோசையும், திக்குக்கொளங்கும்பரந்தது, மதுபாநம்பண்ணிவண்டுகள் ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளம்பிற்றின - ஆர்ப்பரவமறப்போய் அதிக்ரமித்துச் செல்லாநின்றது, விரோதிநிரஸந சீலனாய் ஸர்வரக்ஷகனான தேவரீர்திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார்.

மேட்டிளமேதிகள் தலைவிடுமாயர்கள் வேய்ங்குழலோசையும் விடைமணிக்குரலும், ஈட்டியவிசைதிசை பரந்தனவயலுள் இரிந்தனசுரும்பின மிலங்கையர்குலத்தை, வாட்டியவரிசிலை வானவரோறே மாமுநி வேள்வியைக் காத்தவபிரதம், ஆட்டியவடுதிறலயோத்தியெம்மரசே அரங்கத்தம்மாபள்ளி பெழுந்தருளாயே. (ச)

ப-னா.—மேடு-உயர்ந்திருப்பதாய், இளம்-இளைந்தான, மேதிகள்-எருமைகளும், தலைவிடும்-மேய்க்கைக்குக்கட்டவிழ்த்துவிடுகிற, ஆயர்கள்-இடையருதுகிற, வேய்ங்குழலோசையும்-வேய்ங்குழலினுடைய ஓசையும், பசுக்களின் நடுவில் விடப்பட்ட, விடை-ரிஷபங்களின் கழுத்தில் சுட்டின, மணிக்குரலும்-மணியோசையும், ஈட்டியவிசை-இவ்விரண்டும் கூடினத்வநியானது, திசை-திக்குக்கொளங்கும், பரந்தன-பரவின; வயலுள்-கழனியில் தடாகங்களிலுள்ள தாமரைசெங்குநீர் மலர்களில் மதுபாநம்பண்ணுகிற, சுரும்பினம் - வண்டிகளானவை, இரிந்தன-சிதறியோடின; தூர்வர்க்கத்துக்கெல்லாம் புகலிடமான, இலங்கையர்குலத்தை - லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்க்குத்தலைவனான ராவணனுடைய குலத்தை, வாட்டிய-நிச்சேஷமாக முடித்தவராய், வரி-தர்சநீயமான, சிலை-ஸ்ரீசார்ங்கத்தையுடைய ராய், வானவரோறே-ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கு ஸ்வாமியானவராய், மா-சல்லாயராய், முநி - மநநசீலரான விஸ்வமித்ரருடைய, வேள்வியை-யாகத்தை, காத்து-ராக்ஷஸராலே ஒரு நலிவு வாராமே ரக்ஷித்து, அவபிரதமாட்டிய-அவபிரதஸ்நாநம்செய்வித்தவராய், அடுதிறல்-விரோதிகளை நிரஸிக்கும் மிடுக்கையுடைய ராய், அயோத்தி எம்மரசே-திருவயோத்யையை ஆளுகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமியாய், அரங்கத்தம்மா-திருவரங்கத்திலே பள்ளிகொண்டருளுமவனே, பள்ளியெழுந்தருளாய்-திருப்பள்ளியுணர்ந்தருள வேணுமென்கிறார். (ச)

வ்யா.—(மேட்டிளமேதிகள்) இளங்கன்றாயிருக்கச்சேய்தேவநிகியிருப்பனவான எருமைக்கன்றுகள். இவற்றினுடைய (தலைவிடுமாயர்கள்) தலைவிடுகையாவது-கட்டுவிடுக. சிறுவீடன்றியே விடிந்து மேய்கையாலே பராக்கம்மமேயுமே, பின்பு அவர்களுக்குப் பராக்கம்மபடியாலே குழலுதுமித்தனையிதே.

அ.—நாலாம்பாட்டு. சக்ரவர்த்தித் திருமகனாயவதரித்தருளி விரோதிநிரஸநபூர்வமாக ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம்பண்ணியருளினாப்போலே, த்வததுபவ விரோதியைப்போக்கி அதுபவிக்கத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணு மென்கிறார்.

வ்யா.—(மேட்டிளமேதிகளித்யாதி). கொம்புகள் அங்குரியாநின்றனள்ள இளைதான எருமைகளும், அவற்றை நியமிக்கக் கடவ இடையருதுகிற குழலோசையும்.

“காஞ்சநபூஷணை:” “காஞ்சநபூஷணை:” என்னும்படியே. (வரிசிலை வானவோறே) தர்சந்யமான வில்லையுடையவானவோறே. ராக்ஷஸ னாரிரவித்து அதுகூலனான ஸ்ரீவிபீஷணம் வானைவத்தாப்போலே இந்த்ரனுடைய அமராவதியை தரிப்பித்து இந்த்ரனுக்குஸ்வர்க்க லோகத்தையும் கொடுத்தபடி. (மாமுநியித்யாதி) முநிகளாகிறார்- மநசிஸரிமே. “நினைந்திருந்தேசி ரமம்தீர்ந்தேன்” “ஹிஸ்யஸ்யஸ்ய” “ஏஹிபஸ்யஸ்ய ராணி” இத்யாதி. எங்கள்பக்க லுள்ளதெல்லாங்குழை ச்சரக்கு, உன்னம்புபார்த்திருந்தோமென்னவல்லவர்களிமே; அப்ப டிப்பட்ட ரிஷிகள்வந்தாலோபோகலாவது. (மாமுநிவேள்வியைக் காத்து) லங்கையையழிக்கைக்கடியான வீரத்தைச்சொல்லுகிறார். தந் தாம்கார்யங்கள் தாந்தாமே மநம்பண்ணுமவர்கள் முநிகள்; இவனு க்குமாமுநித்வமாவது-தன்னுடைய தபஸ்ஸையழியமாறி, அவர்க ளோஸிபித்து, தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தையு மழித்து, பகவத்ஸ் வாதந்தர்யத்தையுமழியாதே, சக்ரவர்த்தித்திருமகனைக்கொண்டே கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகை. அத்வரத்ராணம்பண்ணி அவரை க்கொண்டே அவபர்தஸ்நாநம்பண்ணி அதுக்கிடான ப்ரதிபக்ஷத் தை முடிக்கைக்கடியான திறலையுடைய-பராபிபவநஸாமர்த்த்யமு டையருமாய்,

ஸ்ரீஸார்ங்கத்தை யுடையராய், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அபேக்ஷி தம் செய்யப்பெற்றோமென்னும் மேனாணிப்பையுமுடையவனே, விஸ்வாமித்ர பகவானுடைய யாகத்துக்கு விக்ரகர்த்தாக்களுமாய் ராவணவதத்துக்கு அடியான தாடகாதாடகேயரை நிரவித்து. (அவபிரதமாட்டிய) ஸமாராதநருபமான கர்த்தவ்யம் தலைக்கட்டி சத்ருபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான மிடுக்கையுடையராய், திரு வயோத்யைக்கு நிர்வாஹகராய்வைத்து அவ்வவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரு மிழக்கவேண்டாதபடி திருவயோத்யையி லுங்காட்டில் கோயிலைவிரும்பின ஸர்வாதிகரான தேவரீருணர்ந்தருளி அடிமை கொண்டருளவேனுமென்கிறார். (ச)

“காஞ்சநபூஷணை:” “காஞ்சநபூஷணை:” என்று அம்புகளழகா யிருக்குமாப்போலே, வரிசிலையென்று-வில்லும் அழகாயிருக்குமெ ன்றபடி. அமராவதி-இந்த்ரனுக்குப் பட்டணம். நினைந்திருக்கை- ரக்ஷகனாகநினைக்கை. ரக்ஷகனாக நினைத்திருப்பார்களோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஹிஸ்யஸ்ய-ஏஹிபஸ்யேத்யாதி.) அவரைக்கொ ண்டென்றது-பெருமானுடைய திறலானது-பெருமானைக் கொண் டவனை அவபர்தஸ்நாநம் பண்ணுவித்ததென்று திறலுக்கு விசேஷ ணம். அப்படிப்பட்ட திறலையுடையவொன்றபடி. (ச)

“ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ” “ தஸவரஷஸஹஸ்ராணி ” எனரு
ப்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதிக்கையன்றிக்கேபிம்பாடராளுரும்பெறு
ம்படியான கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜ
நம்வேண்டாவோ, விரோதநிரஸநம் பண்ணினோமாகில் இனியெ
ன்னென்று கிடக்கலாமோ; அப்படியே ராக்ஷஸராலே பீடிதரான
தேவஜாதிகள் வந்தால் உங்களுக்கு நான் செய்தபடி யழகிதே
யென்று வினவி யருளவேண்டாவோ வென்கிறார். “கூழ்நீர்சூல”
“ உத்திஷ்டநரசார்த்தூல ” என்றுகொண்டு பண்டையெழுப்பின
ரிஷிகள் வந்தெழுப்பினாலோ தேவரீர் உணர்ந்தருளப் பார்க்கிறது,
அடியோங்களை ரக்ஷிக்கைக்காக எழுந்திருந்தாலாகாதோ. ... (ச)

யேந்திக்கொண்டு, அமரர்கள் - தேவர்களானவர்கள், அடியிணைபணிவான் - தேவரீர் திருவடிகளில் பணிமாறுகைக்கு, புகுந்தனர் - வந்துநின்றார்கள்; ஆதலில் - ஆகையாலே, அம்மா - ஸர்வஸ்வாமியாய், இலங்கையர்கோன் - லங்காதிபதியான ஸ்ரீவிஷ்ணுமுவான், வழிபாடுசெய் - தாஸ்வர்த்திபண்ணுகிற, கோயில் - திருவரங்கத்திலே, எம்பெருமான் - என்போல்வார்க்கு முகம்தரவிருக்கிறதேவரீர், பள்ளியெழுந்தருளாய் - திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி கடாக்கீத்தருளவேனுமென்றிருர். (நு)

வ்யா.—(புலம்பினபுட்களும்) “வண்டினமுரலுஞ் சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை கொண்டல்மீதணவுஞ் சோலை” என்றிருரிதே; அவையெல்லாம் ப்ரதிப்ரகர்ஷத்தாலே சிலர் பாடசிலர் நர்த்தகிதவாத்யங்கள்பண்ண அதுக்கு இசையச் சிலராடச் சிலர் கொண்டாட விருந்ததிதே; இங்குச்சிலர், பெரியபெருமாள் இப்போது வைகவும் பள்ளிகொள்வதே! என்று கூப்பிடுமாப்போலே யிருக்கிறது. (போயிற்றுக்கங்குல்) முன்புபோலே அகன்றமாத்ரமேயன்றிக்கே ராத்ரியானது நிச்சேஷமாய்த்து; தமஸ்ஸ நேராகப்போனால் பின்பு ஸத்வமேயா யிருக்குமாப்போலே, ஆகையாலிதே “பகம்கண்டேன்” என்றது. (கலந்ததுகுணதிசைக்கனைகடலரவம்) கோஷமாத்ரமன்றிக்கேஎங்குமொக்க வ்யாபித்தது. (களிவண்டித்யாதி) உறவுமுறையாரைப் பட்டினிவிட்டு விருந்தூணைக் காலும் கலமும் வைத்துட்டுவாரைப்போலேயிதே தேவரீர்படி.

வ்யா.—(புலம்பின வித்யாதி) திருச்சோலையில் பகதிகளானவை உணர்ந்து ஆரவாரியா நின்றன. (போயிற்றுக்கங்குலித்யாதி) ஸர்வவாயு மபிபவிக்கக் கடவ தமஸ்ஸக் காச்ரயமான ராத்ரியானது வாஸநையோடே போய்த்து. (புகுந்ததுபுலரி) ஸத்வோத்தரமாகையாலே ஆராதநயோக்யமானகாலம் ஸந்நிஹிதமாய்த்து. (கலந்ததித்யாதி) கீழைதிக்கிலே கோஷிக்கையே ஸ்வபாவமான ஸமுத்ரகோஷம் எங்கும் வ்யாபித்தது. (களிவண்டித்யாதி) மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்குற வண்டுகளோடேகூடின நாநாவித புஷ்பங்களைத் தொடுத்துய்ந்த மாலைகளை யேந்திக்கொண்டுதேவர்களடைய, எல்லார்க்கும் நர்தனானதேவரீர்திருவடிகளிலே சாத்துகைக்கு அருள்பாடிடுவது எப்போதேர்வென்று புகுந்து நின்றார்கள்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புலரி-விடிவு. விடிவென்றால் - ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலிதேயித்யாதி.) ஸமுத்ரம் மிகவும் தவறிக்கை விடிவுக்கடையாளம். தமக்கு முகங்கொடாமல் ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கையைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உறவுமுறையா ரித்யாதி.) கால்-தாலக்கால்; அம்மானாதல். அம்மானாகையாலே மாலைசாத்த வேணும். (நு)

ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கள் தந்தாம்பதப்ரம்ஸம்வா
ரமைக்காக, நன்றாய்ச் செறிந்து வண்டுகள் மதுபாநம் பண்
ணிக்களித்துப் பாடிக்கொண்டு ஸேவியா நிற்பதாய்க் கலம்பகனா
யிருந்துள்ள அந்தத் தொடை யலங்கல்கள்கொண்டு வந்தார்
கள், அவர்க ளுக்காகிலும் முகங்கொடுத்தருளீரோவென்கிறார்.
(ஆதலிலம்மா) என்மாலே சாத்தாதபோது “என்னுயன்” என்ன
வொண்ணாதிதே. இப்படி விண்ணப்பஞ்செய்யு மிவர் பேச்சு இனி
தாயிருந்தவாறே பள்ளிகொண்டருள; (இலங்கையர்கோன் வழிபா
டுசெய் கோயில்) பள்ளிகொண்டருளவேணு மென்றவன் தானே
வந்து “எழுந்திரும்” என்றாலோ திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளுவது.
வழிபாடுசெய்கையாவது - திருவுள்ளக் கருத்தறிந்து அடிமை
செய்கையிதே. (இலங்கையர்கோன் வழிபாடுசெய்கோயில்) இது
வுமோரோற்றமிதேயிங்குத்தைக்கு. (எம்பெருமான்) ஆச்ரிதபராதிந
ரானதேவரீர் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். (ரு)

அ.—ஆறும்பாட்டு. (இரவியரித்யாதி) தேவரீர்பணிக்கடைத்த
ஆதித்யனேயன்றிக்கே, மற்றும் சோம்பி யிருக்கிற ஆதித்யர்
களும் வந்தார்கள்.

இரவியர்மணிநெடுந்தேரொடுமிவரோ இறையவர்பதினொரு
விடையருமிவரோ, மருவியமயிலினன ஹமுகனிவனோமருதரும்வசு
க்களும்வந்துவந்தீண்டிப், புரவியோடாடலும்பாடலுந்தேரும்சும
ரதண்டம்புகுந்தீண்டியவெள்ளம், அருவமையனையின்கோயின்மு
ன்னிவரோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (சு)

ப-ரா.—மணி - விலகூணமாய், நெடும் - பெரிதான, தேரொடு - தேரை
யுடையரான, இரவியர் - த்வாதசாதித்யர்களும், இறையவர் - ஜகத்துக்குநிர்
வாஹகரான, பதினொருவிடையரும்-ஏகாதசருத்ரர்களும், மருவிய-எப்போதும்

(ஆதலில்) ஆகையாலே பராவசோசரான தேவரீர். (இலங்
கையர்கோ னித்யாதி) ராவனாஹஜனென்று பாராதே லங்காதி
பதியான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானாலே கொண்டாடப்பட்ட கோயிலி
லே அஸ்மதாதிகளுக்குமுகந்தரவிருக்கிறதேவரீர்திருப்பள்ளியுணர்
ந்தருளவேணுமென்கிறார். அதவா, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யடிமை
கொண்டாப்போலே அடியோங்கனையு மடிமைகொண்டருளவே
ணுமென்கிறாராகவுமாம். (ரு)

அ.—ஆறும்பாட்டு. தேவஸேநாபதியோடேகூட ஜகத்துக்கு
நிர்வாஹகரானஸகலதேவதைகளும் ஸபரிகரராய்க்கொண்டு ஸ்வா
பிமத வித்தியர்த்தமாக ஆஸ்ரயிக்க வந்து நின்றார்கள்; தேவரீர்
உணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

விட்டிறங்காத, மயிலினன் - மயில்வாஹந்தை யுடையனாய், அறுமுகன் -
அறுமுகங்களுையுடையனான ஸுப்ரஹ்மண்யனும், மருதரும் - மருத்கணங்க
ளான நாற்பத்தொன்பதின்மரும், வசுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், வந்து
வந்து - ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிவந்து, ஈண்டி - நெருங்கி, இவர்களு
டையவாஹநமான, புரவியோடு - குதினாகளும், தேரும் - ரதங்களும், பாட
லும் - பாட்டுக்களும், ஆடலும் - ஆட்டங்களுமாய், குமரதண்டம்புகுந்து-ஸு
ப்ரஹ்மண்யனோடேவந்து, ஈண்டியவெள்ளம் - நெருங்கிநின்ற ஸேநாஸமுஹ
மான்த, அருவரை - மஹாமேருவை, அனைய-ஒத்திருந்தள்ள, கோயில்-கோயி
லில், நின்முன் - தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கத்திலே ப்ரதமகடாக்ஷத்துக்காக
வந்து நிற்கிறது; ஆகையால், அரங்கத்தம்மா - கோயிலிலே சுண்வளர்ந்த
ருளுமவனே, இவர்-இவர்களைக்கடாக்ஷிக்கைக்காக, பன்னியெழுந் தருளாய்-
திருப்பள்ளியுணர்ந் தருளவேணுமென்கிறார். (சு)

வ்யா.—(இரவியரித்யாதி) “*पञ्चानुद्विषः*” “பஸுநாமதி
பதி” என்கிறபடியே - பசுஸமரா யிருப்பார்க்கு நான் கட
வேனாகவேணும்” என்றுனிதே. (மருவியமயிலினன்) அவர்கள்
தேர்களினின்றும் ரிஷபங்களினின்று மிழியவுங்கூடும், “இவனை
மயிலோடேகூடக் கருப்பிடித்ததென்னும்படியா யிருக்கை. தே
வஸேநாபதியிதே. (மருதரும் வசுக்களும் வந்துவந்தீண்டி) மருத்
தேவதைகளும் அஷ்டவஸுக்களும்,முற்பட்டார்முற்பட்டபடியே
வந்து திரண்டு. (புரவியோடித்யாதி) தேர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே
தேர்பூண்ட புரவியென்னவுமாம். அன்றியே, அவ்வவ ரோறிவந்த
வாஹநமென்னவுமாம். (குமரதண்டம் புகுந்தீண்டியவெள்ளம்)
“தேவஸேநாபதி” என்று முன்னே சொல்லுகையாலே, “குமர
ன்” என்று - அவன்பேராய், “தண்டம்” என்று- தண்டுக்குப்பே
ராய், இத்தால்-ஸேநாஸமுஹத்துக்குப்பேராய், ஸேநாபதி வந்தா
ல் ஸேனையும் வரக்கடவதிதே.

வ்யா.—(இரவியர் இத்யாதி) த்வாதஸாதித்யர்கள் தங்களு
டைய விலக்ஷணமாய்ப்பெரிதான தேரோடேவந்தார்கள். (இறை
யவரித்யாதி) ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகரான ஏகாதசருத்ரர்கள் தங்
களுடைய வாஹநங்களான ரிஷபங்களும் தாங்களுமாக வந்துநின்
றார்கள். (மருவியவித்யாதி) தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்
யன் தன்வாஹநமான மயிலுந் தானுமாய் வந்து நின்றான். (மரு
தருமி த்யாதி) தேவதாவிஸேஷமான மருத்கணங்கள் நாற்பத்தொ
ன்பதின்மரும், அஷ்டவஸுக்களும், ஒருவர்க்கொருவர்முற்கோலிக்
கொண்டுவந்து திரண்டது. (புரவியோடித்யாதி) தேவர்களுடைய
வாஹநமான புரவிபூண்டதேரும், பாட்டுக்களும் ஆட்டமுமாய், தே
வஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனோடேதிரண்டு, பரிச்சேதிக்க
வொண்ணாதபடி திரளாய்க்கொண்டு.

ஆறும்பாட்டு.—“இறையவர்” என்பானென்னென்ன; அரு
ளிச்செய்கிறார் (*पञ्चानुद्विषः*-பஸுநாமித்யாதி.) தண்டம் - ஸமுஹமா
தல்-ஆபுதமாதல். (சு)

அங்ஙனன்றியே, தேவஜாதியாகையாலே ஷோடசவயஸ்க ராயிருப்பார்களிறே. இனி “தண்டம்” என்கிறது-அவ்வவருடைய பெரியதிரளை. அவ்வவராயுத பேதங்களை யென்னவுமாம். (ஈண்டியவெள்ளம்) நால்வரிருவரோ, வெள்ளமாயன்றோ கிடக்கிறது. (அருவரையித்யாதி) * அணியனார் செம்பொனைய வருவரையனைய கோயிலிறே. த்வாதசாதித்யர்கள், ஏகாதசருத்ரர்கள், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யன், மருத்துக்களாகிற தேவதைகள், அஷ்டவஸுக்கள், மற்றும் சொல்லிச்சொல்லாத தேவதைகளைய ஸபரிகரராய், தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளும்போதில் ப்ரதமகடாக்ஷத்தை நினைத்து, “நான்முற்பாடன், நான்முற்பாடன்” என்று எல்லாரும் திரண்டுவந்துநின்றார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார். (கூ)

அ.—(அந்தரமித்யாதி) முன்னில் பாட்டில்-தேவஸேநாபதியானவன் தன்வாஹநத்தோடும் பரிகரங்களோடும் வந்தமைசொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனானவன்றான் தன்வாஹநத்தோடே ஸபரிகரனாய்வந்தபடி சொல்லுகிறது; தேவஜாதியை மெய்க்காட்டுகொள்ள தேவரீரிட்ட வகை செய்வானாய் வந்தானென்கிறது; “*विष्णु*” “*पिशाचमात्र*” இத்யாதிப்படியே.

அந்தரத்தமரர்களுக்கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுரிவருமருதருமிவரோ, இந்திரனையுந்தானும்வந்திவனோ எம்பெருமானானகோயிலின்வாசல், சுந்தரர்நெருக்கவிச்சாதார்தூக்க இயக்கரும் மயங்கினர்திருவடித்தொழுவான், அந்தரம்பாரிடமில்லை மற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. ... (எ)

மஹாமேருவை யொத்திருந்துள்ளகோயிலில் திருக்கண்ணோக்கத்திலே ப்ரதமகடாக்ஷத்துக்காகவந்துநின்றார்கள், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு அநந்யப்ரயோஜநரோடுவாசியற ஸர்வநிர்வாஹகராய்க் கொண்டு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் உணர்ந்தருளி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளவேணுமென்கிறார். (கூ)

அ.—ஏழாம்பாட்டு. முதல்பாட்டில் ஸங்க்ரஹணை சொன்னத்தை இப்பாட்டுத் தொடங்கி மேலில்பாட்டுகளாலுமாக விஸ்தரிக்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன தேவதைகளுக்கு நிர்வாஹகனான இந்தரனும், வித்யாப்ரவசகரான ஸப்தரிஷிகளும், திருப்பள்ளியெழுச்சி திருவடித்தொழ ஸபரிகரமாக ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வந்து புகுந்தார்கள், திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி இவர்களை யடிமைகொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

ப-ஊ.—எம்பெருமான்—எங்களுக்கு ஸ்வாமியான, உன்கோயிலின் வாசல் உன்திருக்கோயில் வாசலிலே, இந்திரன்ருளும் - தேவர்களுக்கு அதிபதியான இந்திரனும், ஆனையும்-அவனுடைய ஐராவதமென்கிறயானையும், வந்து-வந்திருப்பதுமன்றி, அந்தரத்தமரர்கள்-அண்டாந்தர்வர்த்திகளான தேவர்களும், கூட்டங்கள் - இவர்களுடைய பரிவாரங்களும், அரும் - ஒருத்தராலும் செய்து முடிக்கவொண்ணாத, தவம் - தபஸ்ஸையுடைய, முநிலரும் - ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும், மருதரும் - மருத்கணங்களும், சுந்தரர் - சுந்தர்வர்கள், நெருக்க-நெருக்கவும், விச்சாதரர்-வித்யாதரர்கள், நூக்க - தள்ள, இயக்கர் - யக்ஷர்கள், திருவடித்தொழுவான்-தேவரீர்திருவடிகளேஸைவிக்கைக்காச, மயங்கினர்-நெருக்குண்டு மோஹியாநின்றார்கள்; அந்தரம்-ஆகாசமும், பார் - பூமியும், இடமில்லை - விவரமறநெருங்கிற்று; அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (எ)

வ்யா.—“இந்திரனானையுந்தானும்வந்திவனோ” என்கிறபதம் அர்த்தக்ரமத்தாலே முதலாகக்கடவது; இப்படியாமோ வென்னில்; இப்பாட்டுக்குத்தாத்பர்யம் இந்தரன் வந்தபடிசொல்லுகையாலே முதலாகக்கடவது. அக்ந்யாஹிதொன்னக் கடவதாயிருக்கச்செய்தே சப்தசேர்த்தி அர்த்தசேர்த்திக்காக ஆஹிதாக்நியாரொன்றதிறே. ப்ரணவம், சப்தத: ஆத்மஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்றே யாகிலும் அர்த்தத: பகவத்ஸ்வரூபமிதே சொல்லுகிறது. “ராஜபுருஷன்” என்றால் புருஷன் விசேஷணமாய் ராஜாவின்பக்கலிலே ப்ராதாந்யம் கிடக்குமாப்போலே.

(அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ) அந்தரம், அண்டம், ஆகாசமென்றும் - தேவலோகத்துக்குப்பேர். “கேசவன் தமர்” என்கிறதல்லவே, அவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்தையிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிதே. தேவர்கள் பன்மை - கூட்டங்களின் பன்மை. (அருந்தவமுநிவர்) ஸப்தரிஷிகளாகவுமாம்; பெறுதற்கரிய தபஸ்ஸைப்பண்ணி விரோதிரிவர்த்தி பண்ணினவர்களென்னவுமாம். (மருதருமிவரோ) மருத்தேவதைகள். “கூட்டங்கள்” என்கிறது மூன்றிடத்திலும் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

வ்யா.—(அந்தரமித்யாதி) அபிமானிகளான அந்தர ஜாதிகளையத் தங்களுடைய பரிகரமும் தாங்களும், பக்நாபிமாநராய்திரண்டு வந்து நின்றார்கள். இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகளான தேவதைகளை யொழிய அதுகத்தமான தேவதாகணத்தையருளிச்செய்கிறார். (அருந்தவமித்யாதி) ஒருத்தராலும் செய்து முடிக்கவொண்ணாத தபஸ்ஸையுடைய ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரான மருத்கணங்களும் வந்து நின்றார்கள். (இந்திரனித்யாதி.) ஸர்வாத்யக்ஷணான தேவேந்தரன் தன்வாஹநமான ஐராவதமும் தானுமாய் வந்துநின்றான்.

ஏழாம்பாட்டு.—அர்த்தம்வ்யக்ரமமா யிருக்க, சபதம்சேர்ந்தவிடமுண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அருண்-அக்நி ஆஹி தேத்யாதி.) சப்தமொன்றாயிருக்க அர்த்த ப்ராதாந்யமாகச்சொன்னவிடமுண்டோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் “ப்ரணவமித்யாதி”

(எம்பெருமானுகோயிலின்வாசல்) அணைந்தார்கள், வந்தார்களென்கிறவளவல்ல,பார்த்தருளீர்! திருவாசலிலேவந்தார்கள். “பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப்புகலரிய” என்னக்கடவதிதே. (சுந்தரர் நெருக்க) தேவஜாதியிலேயொருபேதம். “சுந்தரம்” என்று-அழகாய், அத்தாலே-பாடுவாரென்னவுமாம். சுந்தரொன்று - கந்தர்வர். (விச்சாதரர்நூக்க) அதிலே முன்கைவலியராயிருப்பார்சிலர். (இயக்கரும் மயங்கினர்) யக்ஷொன்றுகொண்டு ம்ர்துப்ரகர்திகளாயிருப்பார்சிலர். (மயங்கினர்) நெருக்கம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே மோஹித்தார்கள். இவர்கள் இங்ஙனேபடவேணுமோவென்றால், தேவரீரைத் திருவடித்தொழுகையிலுள்ள நசையிருந்தபடி. உள்நெருக்கம்மறிவிடத்திலே கண்டாலோவென்றால் புறம்புதானே நெருக்கம்மறிருக்கிறதென்கிறார்மேல் (அந்தரமித்யாதி) ஆகாசத்தோடு பூமியோடு வாசியறவிவரமறநெருங்கிற்று, தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளிப் பார்த்தருளீரென்கிறார். (எ)

அ.—(வம்பவிழித்யாதி) முன்னில் பாட்டில்-இந்தரன் ஸபரி கரனாய் வந்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் - திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளினால் கண்டருளக்கடவ உபகரணங்களை மங்களார்த்தமாக அவரவர்கள் கொண்டு வந்து நின்றார்கள் என்கிறது.

(எம்பெருமானித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனான தேவரீருடையகோயிற்றிருவாசல். (சுந்தரர்நெருக்கவித்யாதி)கந்தர்வர்கள்நெருக்க அவர்களுடனேவித்யாதரரும்நூக்க யக்ஷருமொன்றாகத் திருப்பள்ளியுணர்த்தருளும்போதையழகுசெய்து திருவடித்தொழுது திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்குண்டான ஆசையாலே ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலி மேல்மேலெனநெருக்குண்டுமோஹியானின்றார்கள். (அந்தரமித்யாதி)ஆகாசத்திலும் பூமியிலுமிடமில்லாதபடியாய்த்து, அத்யக்ஷராலும்நிற்கையரிதாம்படி நெருக்குப்படாநின்றார்கள், ஸர்வஸ்வாமியான தேவரீருணர்ந்தருளி அடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார். (எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. தேவரீர் திருவாராதநத்துக்கு அதுருபமான ப்ராதிகாலமானது ஸந்நிஹிதமாய்த்து; ஆராதநங்கமாய்க்கண்டருளுகைக்கு ஸத்ர்ஸமான உபகரணங்கள்கொண்டு அநந்யப்ரயோஜநரான ரிஷிகள்வந்து நின்றார்கள்; திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி அவற்றைக் கண்டருளவேணுமென்கிறார்.

விச்சாதரர்-வித்யாதரர்.“அந்தரம், பார் - மற்று-இடமில்லை” என்றவயம். (எ)

வம்பவிழ்வானவர்வாயுறைவழங்கமாநிதிகபிலையொண்கண்ணு
டிமுதலா, எம்பெருமான் படிமைக்கலங்காண்டற்கேற்பனவாயின
கொண்டுநன்முனிவர், தும்புருநாரதர் புகுந்தனரிவரோதோன்றி
னனிரவியுந்துலங்கொளிபரப்பி, அம்பரதலத்தினின்றகல்கின்றதி
ருள்போய் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே... (அ)

ப-ரை.—வழங்க - தேவரீருக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக, வம்பவிழ்-பரிமளித
மான, வாயுறை-புல்லும், மா - ச்லாக்யமான, நிதி - சங்கநிதி பத்மநிதிகளும்,
கையிலே யுடையராய்க்கொண்டு, வானவர் - ஸ்வர்க்கலோகத்திலே வர்த்திக்
கக்கடவ தேவர்களும், கபிலை - கபிலாஸுர்பிகளும், ஒண் - ஒளிபொருந்திய,
கண்ணுடிமுதலாக - திருக்கண்ணுடிமுதலாக, எம்பெருமான் - ஸர்வஸ்வரமி
யான தேவரீர், காண்டற்கு - கண்டருளுகைக்கு, ஏற்பனவாயின் - தகுதியா
யுள்ளனவான, படிமைக்கலங்கொண்டு - உபகரணங்க ளெல்லாங்கொண்டு.
நல் - அநந்யப்ரயோஜநரான, முகிவர் - ரிஷிகளும், மங்களகீதம் பாடுகைக்கு,
தும்புருநாரதர்-தும்புருநாரதர்களும், புகுந்தனர்-வந்து நின்றார்கள்; இவரோ-
இவர்களன்றியும், இரவி - ஸூர்யனானவன், துலங்கு ஒளி - தன்னுடையமிக்க
தேஜஸை, பரப்பி-பரப்பிக்கொண்டு, தோன்றினன் - தோன்றினான்; இருள்-
அந்தகாரமானது, அம்பர தலத்தினின்றும் - ஆகாசத்தினின்றும், போய்அகல்
கின்றது - ஸைவாஸமமாகப்போயிற்று; ஆதலால், அரங்கத்தம்மாபள்ளி யெ
ழுந்தருளாயே. (அ)

வ்யா.—(வம்பவிழ்வானவர்வாயுறைவழங்க) வானவர் - தேவ
ஜாதி. நித்யமானயௌவநத்தையுடையவர்களென்னுதல்; ஸௌகந்
த்யத்தை யுடையவர்கள். தந்தாம்பதங்களுக்குத் தக்க பூமலர்களை
யுடையவர்க ளென்னுதல். (வாயுறைவழங்க) “வாயுறைவழக்க”
என்றத்தைமெலித்து, “வாயுறைவழங்க” என்றாக்கி, அவர்களு
டைய நியமநப்ரகாரத்தை நினைக்கிறது. “வாயுறை” என்றது-அறு
கம்புல். “வம்பவிழ்” என்றது - ஸச்ரத்தமாயிருக்கை. (மாநிதி)
“நிதி” என்று-சங்கநிதி பத்மநிதியாகவுமாம்; நிதியென்று-நவரத்
நாதிகளாகவுமாம். மாநிதியென்று மஹார்க்க மென்றபடி. நித்ய
தாநத்துக்குத் தநராசிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

வ்யா.—(வம்பவிழி த்யாதி) பரிமளிதமான ஸ்வர்க்கத்திலே
வர்த்திக்கக்கடவ தேவர்கள் கோக்ராஸங்களுங் கொண்டுவந்து
நின்றார்கள். (மாநிதி யித்யாதி) சங்கநிதி பத்மநிதிகளும்,

எட்டாம்பாட்டு.—வம்பென்று - புதிதாய், யௌவநமாதல்;
பரிமளமாதல். நியமநப்ரகாரம் - உத்தேஸ்யவிஷயத்தைக்கிடும்
போதுகையும் அறுகம்புல்லுமாகக் கிட்டவேணுமென்கிற நியதி.
(வம்பவிழ்) வாயுறைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். வழக்கத்துக்கு-
தநத்திற்குறுப்பாக.

(கபிலை) பசுக்கள்வரக்கடவதிறே வழக்கத்துக்குறுப்பாக, வாயுறை, மாநிதிகபிலை,மற்றும் - சொல்லிச்சொல்லாத வுபகரணங்களெல்லாம்வந்தன; கண்டருளுகைக்குறுப்பாகத் திருக்கண்ணாடிதொடக்கமானவையுமெல்லாம் வந்தன.(ஏற்பனவாயினகொண்டு) தேவரீர்க்கு, ஸத்ர்சமானவை - அதுருபமானவை. (நன்முநிவர்); அத்தலைக்குப் பாங்கானவற்றையே மநநம் பண்ணுமவர்கள். (தும்புரு நாரதர் புகுந்தனரிவரோ) பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளின பின்பு இசைகேட்டருளுமாப்போலே. (தோன்றினனிரவியுந் துலங்கொளிபரப்பி) அவ்வோபணிக்குக்கடவார்கள் எடுத்துவந்தார்கள், அவற்றைக் கண்டருளவேணுமென்று காட்டுவாரைப்போலே, ஸஹஸ்ரகிரணமாகிற பந்தத்தைக்கொண்டு ஆதித்யனும்வந்தான். (அம்பரதலத்திலித்யாதி) இருளானது ஒரு பயண மெழுவாங்கிற்று என்றாப்போலேயிறே முன்புசொல்லிற்று. அவ்வளவல்ல-ஆகாசத்திலும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடி நிரஸ்தமானபடி சொல்லுகிறது. பாஹ்யமான இருளானது நிரஸ்தமானால் ஆந்தரமான விருளைப்போக்கியருளவேண்டாவோ; தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளி * அமலங்களாக விழித்தருளீரென்கிறார். ... (அ)

கபிலாஸ-ரபிகளும்,திருக்கண்ணாடிமுதலாக ஸர்வஸ்வாமியான தேவரீர் கண்டருளுகைக்கு ஸத்ர்ஸமான உபகரணங்களடையக்கொண்டு அநந்யப்ரயோஜநரான நிஷிகள்வந்து அவஸரப்ரதீக்ஷராய் நின்றார்கள். (தும்புருநாரதரித்யாதி) மங்களகீதங்கள் பாடுகைக்கு தும்புரு நாரதர்களும்வந்து நின்றார்கள். (தோன்றினனிரவியுமித்யாதி) மிக்க தேஜஸ்சையுடைய ஆதித்யனும் தந்தேஜஸ்சைப் பரப்பிக்கொண்டுவந்து தோன்றினான். (அம்பரமித்யாதி) ஆகாசத்தினின் றும்இருள்போயிற்று. பாஹ்யமான அந்தகாரமிதே அவனால் போக்கலாவது, ஸர்வரக்ஷகரானதேவரீர், ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப்போக்கத் திருப்பள்ளி யுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். (அ)

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளும்போதையழகு திருவடித் தொழவும் அழகோலக்க மிருக்கும்படி கண்டடிமை செய்யவும்வேணுமென்று, தந்தாமுடைய பரிகரமான மங்களவாத்யங்களும் வீணைகளுமாய்க் களித்துக்கொண்டு யக்ஷகந்தர்வாதிகள் வந்துநின்றார்கள்; அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளியடிமைகொண்டருள வேணுமென்கிறார்.

“எம்பெருமான் காண்டற்கு படிமைக்கலமாவது-மற்றுமுண்டான உபகரண பதார்த்தம். இசைகேட்டருளுகை-தாலாட்டுக்கேட்டுகக்குமாப்போலே உணர்ந்தருளும்போதும் பாட்டுக்கேட்கைக்காகப் பரடவந்தார்களென்றபடி. ... (அ)

கூ-பா-ஏதமில் தண்ணுமை-ப்ரதிபதவ்யாக்யாநங்கள். கஎஎ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏதமிலித்யாதி) முன்னிற்பாட்டில்-
நித்யதாநத்துக்குறுப்பானவையும்மற்றும்கண்டருளக்கடவனவும்
வந்தனவென்றது; இப்பாட்டில் - தேவரீர்திருப்பள்ளியெழுச்சிக்
கு நர்த்யவாத்யகீதங்களுக்குக் கடவரானவர்கள் வந்தார்களென்
கிறது.

ஏதமில் தண்ணுமையெக்கம்மத்தளி யாழ்குழல்முழுவமோடி
சைதிசைகெழும்க், கீதங்கள்பாடினர்கிந்நரர்கருடர்கந்தருவருமிவ
ர்கங்குலுமெல்லாம், மாதவர்வானவர்சாரணரியக்கர் சித்தரும்மய
ங்கினர்திருவடித்தொழுவான், ஆதலி லவர்க்கு நாளோலக்கமருள
வரங்கத்தம்மா ! பள்ளியெழுந்தருளாயே. ... (கூ)

ஏதமில்-நிர்த்தோஷமான, தண்ணுமை - மீர்தங்கமும், எக்கம் - ஒருதந்தி
யையுடையவாத்யமும், மத்தளி - மத்தளமும், யாழ்-வீணையும், குழல்-வேய்ங்
குழல் புல்லாங்குழல்முதலிய குழல்களுமாய், திசை-திக்குக்களெங்கும்முழுவ
மோடி - இவற்றின் முழக்கத்தோடி, இசைகெழுமி - இசைகூட்டிப் பாடக்கட
வரான, கிந்நரர் - கிந்நரர்களும், கருடர் - கருடர்களும், கந்தருவர் - கந்தர்
வர்களும், இவர் - மற்றுள்ளவர்களும், கங்குலுமெல்லாம் - ராத்ரியெல்லாம்,
மாதவர் - மஹாதபஸ்யையுடையரான ரிஷிகளும், வானவர்- பகுத்துச்சொல்
லப்படாத தேவர்களும், சாரணர் - சார்ணர்களும், இயக்கர்-யக்ஷர்களும், சித்
தரும்-வித்தர்களும், திருவடித்தொழுவான் - திருவடித் தொழுகையிலுண்டா
னத்வரையாலே, மயங்கினர் - நெருக்காநின்றார்கள்; ஆதலில் - ஆகையாலே,
அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, நாள்-இந்தநாளிலே, ஒலக்கமருள-திருவேரலக்க மரு
ளும்படிக் கீடாக, அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.— (கூ)

வ்யா.—(ஏதமில் தண்ணுமை) ஏதமென்று - குற்றம்; இல்லெ
ன்று-இல்லாமை. குற்றமற்ற வாத்யமென்கிறது. “தண்ணுமை”
என்றது - சிறுபறை. ஒருதலைப்பறை. எக்கம் - தாளம். ஏகதந்
த்ரியென்னவுமாம். மத்தளி-சிறுமத்தளி. “யாழ்” என்று - இசை
க்குமுன்னோட்டுக் கொள்வதொன்று. “குழல்” என்று - ஜாத்யேக
வசநம். (முழுவம்)பெருவாயன்; பெருமத்தளியென்றுமாம். இவற்
றிலுண்டான நாதமானது திக்குக்கள்தோறும் கெழுமி. ஏதமில்
தண்ணுமை, ஏதமிலெக்கமென்று எல்லாவற்றிலும் வைத்துச்சொ
ல்லலாம். (கீதங்கள்பாடினர் கிந்நரர் கருடர்) எல்லாரும்விடிவோ
டே வருவாரும், விடிந்துவருவாரும்மே; இவர்களைத் திருவுள்ளம்
பற்றியருளவேணும்.

வ்யா.—(ஏதமிலித்யாதி) நிர்த்தோஷமான மங்கள வாத்ய
விசேஷங்களும். ஏகதந்தரீ - எக்கம்; மத்தளி என்னவுமாம்; ஒரு
பறை விசேஷம். யாழ்விசேஷங்களும், குழல் விசேஷங்களுமா
ய்த் திக்குக்களெங்கும் முழங்கிக்கொண்டு மங்களமான கீதங்கள்
பாடக்கடவரான.

(கிந்நரர்கருடரித்யாதி) மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார். அதில் தலைவரான கந்தர்வர்களுள்ளிட்டவர்களைப்பார்த்தருளீர். (கங்குலுமெல்லாம்) ராத்ரியெல்லாம். (மாதவர்) மஹாதபஸ்யையுடைய ருஷிகள். (வானவர்) வைமானிகரான தேவர்கள். (சாரணர்) தேவஜாதிதன்னிலே யுலாவித்திரியுமவர்கள். (இயக்கர்) யக்ஷவொன்று - தேவஜாதியிலே சிலர். (சித்தர்) வித்தர்கள். (சித்தரும்மயங்கினர் திருவடித்தொழுவான்) வைமானிகரான தேவஜாதியோடு, பெரியதபஸஸ்க்களைப் பண்ணின மதிப்பரான ருஷிகளோடு, யக்ஷவித்தசாரணவொன்கிற தேவர்களோடு, கிந்நரர்கருடர்களென்கிற மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரோடு, இவர்களில் தலைவரான கந்தர்வரோடு வாசியற, சிறியார் பெரியாரென்னுதே தேவரீர் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளும்போதில் ப்ரதம கடாக்ஷத்தை நினைத்து ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலிநெருக்குண்ணினின்றார்கள்;- மங்களவாத்யங்கள், குழல்கள் இவைகொண்டு அடிமைசெய்யுமவர்களும் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கு உதவவந்தார்கள். (ஆதலிலித்யாதி) “நன்மணிவண்ணனூர்” என்கிறபடியே திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளியெல்லாரும் வாழும்படி கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்கிறார். (கூ)

அ.—(கடிமலரித்யாதி) உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் சேர்ந்திருக்கிறது எங்ஙனையென்னில்; “அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பம்” என்று தொடங்கி, “மாறன்விண்ணப்பம் செய்த” என்றும் “நமக்கேபதைதருவான்” என்றுதொடங்கி, “அங்கப்பதைகொ

கிந்நராதிகளும், கந்தர்வர்களும், மஹாதபஸ்யையுடையரிஷிகளும், அநுத்தரான தேவர்களும், சாரணயக்ஷவித்தர்களு மடையப் புகுந்து திருவடிதொழுகையி லுண்டான த்வரையாலேநெருக்காநின்றார்கள்; ஸர்வரக்ஷகரானதேவரீர் உணர்ந்தருளி அழகோலக்கமாக விருந்து அடிமை கொண்டருள வேணுமென்கிறார்....(கூ)

அ.—பத்தாம்பாட்டு.—நிகமத்தில், முதல்பாட்டுத் தொடங்கிச் சொன்ன தேவர்களோடுரிஷிகளோடு வாசியறதேவரீர்பக்கல் ஒரு ப்ரயோஜனங்கொண்டு மீளுமவர்கள்; அன்றிக்கே, தேவரீர்திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளும்போதை முகவிகாஸமே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்துமுடிக்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மயங்கினர் - நெருக்குண்டு மோவியாநின்றார்கள். “நன்மணிவண்ணனூர்” என்றது - திருவேங்கடமுடையான் நானாஜாதிகளையுங் கடாக்ஷிக்குமாப்போலே .தேவரீருங் கடாக்ஷித்தருளவேணும். (கூ)

ண்ட” என்றும், “நாநாயநாதமுநயே” என்றும் தொடங்கி பின்பு முடிக்கிறவிடத்திலும் “ஃநாநாயநாதமுநயே” என்றும் - உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் சேரக்கிடக்குமாப்போலே, இவரும் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் சேரத்தலைக்கட்டாநிற்கச்செய்தே இவருக்கோரோற்றமுண்டு. இப்ப்ரபந்தந்தன்னில், பாட்டுக்குப்பாட்டு, போதுவைகின்படிசொல்லுகையாயிற்று-கருத்து. முதற்பாட்டிலேசெய்தது-ஆதித்யனுனவன் உதயபர்வதத்தை வந்தணுகினான்: “தேசாந்தரம் போனபிள்ளைகள். வாராநின்றார்கள்” என்று கேட்டால், அவர்களுடன் ஸ்பர்சமுடைய மதுஷ்யருக்குமுகத்திலே விகாஸமுண்டாமாப்போலே, ஆதித்யனோடே தாமரைக்கு ஒரு சேர்த்தியுண்டிறே, அத்தாலே முன்புநின்றமாத்நாயில் சிறிது விகவிக்கக்கோலி அது கட்டுநெகிழ்க்க அவ்வளவிலே சித்ரவழியே தேன்ப்ரவஹத்ததென்றிறே சொல்லிற்று. இதில்-அவ்வளவுமன்றியே, இத்தாமரையோடு சேர்த்தியுடையஆதித்யனுமுதித்துமேலேபோனான், தாமரைகளும் கழியவலர்ந்தனவென்று போதுவைகின்படிசொல்லுகிறது.

கடிமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தனவியையோ கதிரவன்களை:—
ன் முளைத்தனனிவனோ, துடியிடையார்கரிசுழல்பிழிந்துதறித்துகி
லுடுத்தேறினர் சூழ்புனலரங்கா, தொடையொத்ததுளபமுங் கூ
டையும்பொலிந்து தோன்றியதோட் டொண்டரடிப்பொடியென்
னு, மடியனையளியனென் றருளியுன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்
பள்ளியெழுந்தருளாயே. (க0)

ப-ணா.—புனல் - சாவேரியாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, அரங்கா - கோயிலிலே
கண்வளர்ந்தருளுமவனே!; கடி-பரிமளத்தையுடைய, கமலமலர்கள் - தாமரை
புஷ்பங்களானவை, மலர்ந்தன - அலராநின்றன; கதிரவன் - அந்தத்தாமரை
யைமலர்த்தக்கடவ ஸூர்யனுனவன், கனை-கோஷிக்கையேஸ்வபாவமாகவுடைய,
சுடல்-சமுதரத்தில், முளைத்தனன்-உதயகிரியிலேவந்து தோன்றினான்; கண்
டாராப்பிச்சேற்றவல்ல, துடி-உடுக்கைபோன்ற, இடையார்-இடையையுடைய
ரானஸ்தீர்கள், சுரி-சுருண்ட, சூழல்-மயிர்முடியை, பிழிந்துதறி-பிழிந்து உதறி
விட்டு, துகிலுடுத்து - தந்தாம்பரியட்டங்களையுடுத்திக்கொண்டு, ஏறினர்-கரை
யேறினார்கள்; ஒத்த - தேவரீர்சாத்தியருளுகைக்குத்தகுதியான, துளபத்தொ
டை - திருத்துழாய்மாலையும், கூடையும்தோன்றிய - திருப்படலிகையுமாய்த்
தோள்நின், தோள் - தோளையுடையனாய், தொண்டரடிப்பொடியென்னும் -
தொண்டரடிப்பொடியென்றுபேரையுடையனான, அடியனை - அடியேனை, அளி
யனென்று - ஸ்நேஹிதனென்று, அருளி - கர்பைபண்ணி, உன்னடியார்க்கு-
தேவரீர்தாஸவர்க்கத்துக்கு, ஆள்படுத்தாய் - ஆள்படுத்துகைக்காக, பள்ளியெ
ழுந்தருளாய் - திருப்பள்ளியுணர்ந்தருளவேணுமென்கிறார். (க0)

வ்யா.—(கடிமலர்க்கமலங்கள் மலர்ந்தனவியையோ) கடியென்று-நறுநாற்றம். கந்தமுண்டாகச் சொல்லவேணுமோ; “வாசஞ் செய்பூங்குழலாளுடைய வாஸஸ்தாநமன்றோ. (மலர்ந்தனவியையோ) முன்பு சொன்னமாத்ரமேயல்ல, தேவரீர் கண்டருளவல்ல வளம்பூ. (கதிரவன்களைகடல்முனைத்தனனிவனோ)முன்பும் இவன்ப்ராஸ்துதனானவிடத்தில் “இவனோ” என்ற விடமில்லை, இவனை வினவியருளவேணும்; அவனுக்கு தாரகம் தேவரீர் குசலப்ரசநம்பண்ணினுலன்றோ.

இவர்கள் தந்தாமுடைய ஸத்தாதாரக மிழக்குமளவல்ல,இவர்களை வினவியருளாதே தேவரீருடையஸத்தாதாரக மிழக்கப்புகாரின்றி ரொன்கிறார் (துடியிடையாரித்யாதி) “தோழியும்நானுந் தொழுதோம்” “கோலங்கரியபிரானே குருந்திடைக்கூடறை பணியாய்” என்கிற இந்தாஸமிழக்கப் புகாரின்றிர். இத்தால் - பழைய மடுவின் களையையும், குருந்திலேறினபடியையும் நினைக்கிறது. * கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயனிறே பள்ளிகொள்ளுகிறவன். (சூழ்புனலரங்கா) நீர்ச்சீரையிட்டுக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளலாமோ.(தொடையொத்ததுளபமும்) திருமலை யெடுத்தால் திருக்குழலுக்கும் திருமார்வுக்கு மளவாயிருக்கை. திருமாலையாயும், திருப்பரியட்டமாயும் நிற்கிறார் சேதநவர்க்கமிதே.

வ்யா.—(கடிமலரித்யாதி) ஊரிலே தாமனாயாயுள்ளவையெல்லாம் அலர்ந்துதோன்றி மதுவெள்ளமிடா நின்றது. (கதிரவனித்யாதி) அந்தத்தாமனையை யலர்த்தக்கடவ ஆதித்யனும், கீழ்திக்கிலே கோஷிக்கையேஸ்வபாவமாகவுடைய ஸமுத்ரத்தில் உதயகிரியிலே வந்து தோன்றினான். (துடியிடையாரித்யாதி)கண்டாரைப் பிச்சேற்றவல்ல இடையையும், முடியையுமுடைய ஒருதரத்தில் பெண்களெல்லாம் நீராடித்தந்தாம்பரியட்டங்கள் தாந்தாமே சாத்திச் சமைந்தார்கள். இத்தால்-பெரியபெருமாள்சிவட்கென்ன வுணருகைக்காகப்பழையயமுனைநீராட்டைஸ்மரிப்பிக்கிறார். “பெரியபெருமாளாகிறார்-க்ரஷ்ணன்; நம்பெருமாள்-சக்ரவர்த்தித்திருமகன்” என்றருளிச்செய்வர். (சூழ்புனலரங்கா)விரஜையையும்,யமுனையையும், ஸாயுவையும், மறப்பிக்கும்படியான திருப்பொன்னியாலே ஆழ்வார்க்கு நிருபகதர்ம மிருக்கிறபடி. சூழப்பட்ட கோயிலே நிருபகமாகவுடைய தேவரீர். (தொடையொத்தவித்யாதி) தொடுக்கிற போதே அங்குத்தைக்கு ஸத்ரஸுமாம்படி தொடுத்ததிருமலைகளும், திருப்படலிகையுமாய்.

ப்த்தாம்பாட்டு.—மேலில் பத்துக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி.) திருமலைகள் அங்குத்தைக்கு அதுருபமாகக் கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (திருமாலையாயுமித்யாதி.) படலிகை-திருப்பள்ளித்தாமக்கூடை.

(கூடையும்பொலிந்துதோன்றியதோள்)“ஆழியும்சங்குமுடைய நங்களடிகள்” என்று-அவனுக்குசேஷித்வஸூசகமிதே. “ஹ்ருக்ஷி” “மஹாத்மநஸ்யங்கச்ச்ராவிபாணே” என்றுமாப் போலேயிதே சேஷபூதனுனவனுக்கும்திருப்படலிகைஸூசகமாயி ருக்கிறபடி. “ஹ்ருக்ஷி” “கனித்ரபிடகாதர” இத்யாதி. (தொண்ட ரடிப்பொடி) [துளவத்தொண்டாய] திருத்துழாய்ச்செழுதிக்கொ டுத்திருக்கும்ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கடியேனென்றிருக்குமவர், இவ ருடைய அடியாரடியா ரிருக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ண வர்கள் ஸ்ரீபாதோணுவென்கிறார். (அடியனை) இவ்வாத்மாவினு டைய வார்ப்பைத்துடைத்தால் நிலைநின்றபேர்இதுவிதே. (அளிய னென்றருளி) ஸ்நேஹியென்று திருவுள்ளம்பற்றி. அங்ஙனன்றி யே, தேவரீர்*அளிமிக்காரிதே; இஜ்ஜந்துவை க்ர்பைபண்ண வடுக் கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி. எல்லாமற்றானென்று திருவுள்ளம் பற்றி. (உன்னடியார்க் காட்படுத்தாய்) உன்னளவிலே நிற்கில், முதல்நிலை; “உனக்காட்பட்டு நின்கட்பெறுவ தெதுகொலென்று பேதையென் நெஞ்சம் மறுகல்செய்யும்” என்னுதபடி (அடியார்க் காட்படுத்தாய்) முதல்நிலையுமன்றியே, அவ்வருகில் ஸம்ஸாரமு மன்றியே, “தொண்டர் தொண்டா தொண்டர் தொண்டன் சட கோபன்” என்னுமாபோலே, எல்லை நிலத்திலே நிறுத்தினாய்; “ரத்நம்பட்டது, முத்துப்பட்டது” என்னுமாப்போலே. (பள்ளி யெழுந்தருளாயே) அபிமதவித்தியுண்டானாலு முறங்கு மித்தனையோ; தேவரீருடைய யோகனித்தா பலபர்யந்தமானாலு முறங்கு மித்தனையோ.

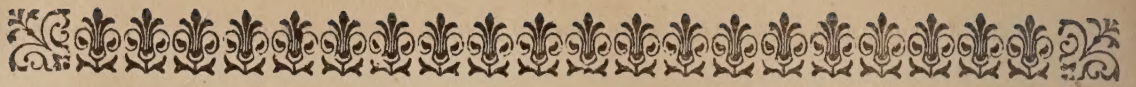
(தோன்றியவித்யாதி) ரக்ஷகரான பெருமானுக்குக் கோயில் நிருபகமானப்போலே ஆழ்வாருக்கு நிருபகதர்ம மிருக்கிறபடி. “ஹ்ருக்ஷி” “கனித்ரபிடகாதர” என்றும், “ஹ்ருக்ஷி” “லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்ந” என்றும் சொல்லுகி ற இளைய பெருமானைப் போலே சேஷபூதனுக்கு ஸேஷத்வபரி கரமே ஐஸ்வர்யமாகக்கடவதிதே. “தொண்டரடிப்பொடி” என்று இவருடைய ப்ரவித்தி. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாகையன்றிக்கே ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கை. (அடியனையளியனென்றருளி) ஸ்நிக்தனென்று க்ர்பைபண்ணியருளி, அஸ்ஸேஷத்வத்தின் எல்லை யிலே நிறுத்தின தேவரீர் அடியேனுக்காகத் திருப்பள்ளி யுணர்ந் தருளி யடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார். ... (௧0)

சேஷத்வஸூசகமாகத் தரித்தபேருண்டோவென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (ஹ்ரு - கனித்ரோத்யாதி.) ஸ்நேஹியென்னுதல்; அளிய னென்னுதல். ... (௧0)

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

திருப்பள்ளி யெழுச்சி வ்யாக்யாநம்.

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

பிள்ளைலோகஞ்சீயரருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான்
வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

(அஷ்டாங்கம்-ஆபாதகுடமித்யாதி)இதில்-“கெருடவாகநனும்
நிற்க” என்றும், “அஞ்சிறைப்புட்பாகனை யென்றும் நான்கண்ட
து தென்னரங்கத்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-பெரியபெரு
மாளை ஸேவித்து அதுபவித்த முனிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அது
பவிக்கும்படி சொல்லுகிறது. சேஷசேஷியான கருடவாஹநத்வ
மும் சேஷசாயித்வமும் ச்ரியஃபதித்வமும்மே ஸர்வாதிகவஸ்து
வுக்கு உபலக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதிகவஸ்துவினுடைய ஸர்வா
வயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அதுபவித்தபடி சொல்லுகிறது.

அஷ்டாங்கம்-ஆபாதகுடமித்யாதி-இதில்-“கெருடவாகநனும் நிற்க” என்றும், “அஞ்சிறைப்புட்பாகனை யென்றும் நான்கண்டது தென்னரங்கத்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-பெரியபெருமாளை ஸேவித்து அதுபவித்த முனிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அதுபவிக்கும்படி சொல்லுகிறது. சேஷசேஷியான கருடவாஹநத்வமும் சேஷசாயித்வமும் ச்ரியஃபதித்வமும்மே ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு உபலக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதிகவஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அதுபவித்தபடி சொல்லுகிறது.

அஷ்டாங்கம்-ஆபாதகுடமித்யாதி-இதில்-“கெருடவாகநனும் நிற்க” என்றும், “அஞ்சிறைப்புட்பாகனை யென்றும் நான்கண்டது தென்னரங்கத்தே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-பெரியபெருமாளை ஸேவித்து அதுபவித்த முனிவாஹநரை மநஸ்ஸாலே அதுபவிக்கும்படி சொல்லுகிறது. சேஷசேஷியான கருடவாஹநத்வமும் சேஷசாயித்வமும் ச்ரியஃபதித்வமும்மே ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு உபலக்ஷணம்; இப்படி ஸர்வாதிகவஸ்துவினுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் ஸக்ரமமாக அதுபவித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யாக்யாநம்.—(அஷ்டாங்கம்-ஆபாதகுடம்) * திருப்பாதகே
சத்தை. (அநுபூய-அநுபூய) * அமலனாதிபிரானடைவே யதுபவித்
து. (ஹரிம்ஸயாநம் - ஹரிம்ஸயாநம்) “ஸ்ரீமான் ஸுஷஸு ஸுஷஸு” “ஸ்ரீ
மாந்ஸுகஸு-ப்தஃபரந்தப:” என்னும்படியாய்க் கிடக்கை. கி
டந்த கிடைபிலே * உட்குடையகரருயிரொல்லா முண்டவரிமே.
[ஹரிம்ஸயாநம் - ஹரிம்ஸயாநம்] அதுகூலர் மநஸ்ஸையும் ப்ரதிகூலர்
ப்ராணன்களையும் ஹரிக்குமவரென்பிறது. அதுகூலரை * ஹரிம்ஸயாநம்
ஹரிம்ஸயாநம் - தர்ஷடி சித்தாபஹாரம் பண்ணும்படியா யிருக்கை.
“கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு மெங்ஙனம் மறந்துவாழ்கேன்”
“ஏரார்கோலம்திகழக்கிடந்தாய்கண்டேன்” என்னும்படிதாபஹா
ரானவரை. அவர்தாம் * அரவினணைமிசைமேயமாயரானமுகில்
வண்ணருமிமே. இப்படி அதுகூல ப்ரதிகூல ரக்ஷண சிக்ஷணங்
களைப் பண்ணுமவரானவரை. (ஹரிம்ஸயாநம் - கடுவரது ஹிதூர்
மத்யே) கடுவரகந்யையான கடுவரிமத்யே- * கங்கையிற் புனித
மாய காவிரிநடுவுபாட்டிலே யிமே படுகாடுகிடக்கிறது. * வண்பொ
ன்னி * துரைக்கையா லடிவருட * திருவாளனினிதாக வாய்த்துத்
திருக்கண்கள் வளருகிறது. இப்படி “ஹரிம்ஸயாநம்-ஹரிம்ஸயாநம்
ஹரிம்ஸயாநம்-ஹரிம்ஸயாநம்” என்றும், * குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதி
சை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசையிலங்
கைநோக்கிக், கடல்நிறக் கடவுளெந்தை அரவணைத்துல்மாகண்டு
அதுபவித்தா ரென்கை. (“ஹரிம்ஸயாநம் - முதிதாந்தராத்மா) இப்
படி அதுபவித்து ஹரிம்ஸயாநம்நாவாரூர் - அகமகிழப் பெற்றார்.
* உவந்தவுளத்தாராரூர். ஸந்தோஷசிந்தாஸமாஹிதாராரூர். “மகி
ழ்ந்ததுசிந்தை” என்னக்கடவதிமே.

அவன்கண்ட வநந்தரம் விஷயங்களையும் கண்டான்; இவர் விஷயங்களைக் கண்டிலர். “திருக்கமலபாதம்வந்தென்கண்ணினுள்ளன” “கண்டகண்கள்மற்றொன்றினைக்காணவே” என்றார். வீணையும் கையுமாய் ஸேவிக்கிற விவர்க்கு *சேமமுடை நாரதனாரும் ஒருவகைக்கு ஒப்பாவர்.

பெரியாழ்வார் அவதாரத்தி லதுபவம் இவர்க்கு அர்ச்சாவதாரத்திலே; அவர் “பாதக்கமலம்” என்றத்தை “திருக்கமலபாதம்” என்றார்; *பீதகச்சிற்றாடையொடும் - அரைச்சிவந்த வாடையின் மேல் என்றும் *அழகிய வுந்தி*அயனைப்படைத்ததோ ரொழிலுந்தி, *பழம் தாம்பலார்த்தவுதரம்*திருவயிற்றுதரபந்தம்;*குருமாமணி ப்பூண்குலாவித்திகழும்திருமார்வு *திருவாரமார்பன்; அண்டமும் நாடுமடங்கவிழுங்கியகண்டம்*முற்றுமுண்டகண்டம்;*நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவியகைத்தலம் *கையினார் சுரிசங்குனலாழியர்;* செந்தொண்டைவாய் *செய்யவாய்; கண்களிருந்தவா *அப்பெரிய வாயகண்கள்; *உருவு கரிய வெள்ளிமணி வண்ணன்* எழில் நீலமேனி *குழல்களிருந்தவா - *துளவவிரையார் கமழ் நீண்முடி: *கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனிதே பெரிய பெருமாள். ஆகையால் அதுபவத்தில் இருவரும் ஸகோத்ரிகளாயாய்த்திருப்பது. இப்படி மநஃப்ரீதி பிறக்கும்படி அதுபவித்தஆழ்வாரை இங்கு மநஃப்ரீதி பிறக்கும்படி “ஊநூ - மநவை” என்று - மநஸ்ஸாலே ஸேவிக்கும்படி சொல்லிற்று.

அ.—(காட்டவேகண்ட பாதகமலம்) பெரியபெருமானை பா தாதிகேசமா யதுபவிக்கப் பெற்ற பாண்பெருமானை ஸ்தோத்தரம் பண்ணி ஹர்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

காட்டவேகண்டபாத கமலநல்லாடையுந்தி
தேட்டருமுதிரபந்தந் திருமார்வுகண்டஞ்செவ்வாய்
வாட்டமில்கண்கள்மேனி முனியேறித்தனிபுகுந்து
பாட்டினால்கண்டுவாமும் பாணர்தாள்பரவினேமே.

வ்யா.—(காட்டவே கண்டபாதகமலம்) “அரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம் வந்தென் கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று “ஸ்ரீரங்கேசயபாதபங்கஜயுகம்” என்று - *ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜங்களைச் சொல்லுகிறது. (நல்லாடை) “அரங்கத்தம்மான் ரைச்சிவந்தவாடை” என்று - ரங்கதுரந்தரனுடைய பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உந்தி) “அரங்கத்தரவினணையான் - அயனைப் படைத்ததோ ரொழிலுந்தி” என்று - விதிசிவரிதாநமான நாபீபத்மத்தைச் சொல்லுகிறது.

(தேட்டருமுதரபந்தம்) * தேட்டரும் திறல்தேனான தென்
 னரங்கனுடைய தேடற்கரியவுதரபந்தம். “அரங்கத்தம்மான் திரு
 வயிற்றுதரபந்தம்” என்று பட்டங்கில உதரபந்தமென்று சொல்
 லுகிறது. (திருமார்வு) “அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பு” என்று
 லக்ஷ்மீலளிதகர்ஹமான வக்ஷஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறது. (கண்
 டம்) “அரங்கநகர்மேயவப்பன் முற்றுமுண்டகண்டம்” என்று
 ஸ்ரீரங்கநேதாவின் கண்டத்தைச் சொல்லுகிறது. (செவ்வாய்) “அ
 ணியரங்கனார் - செய்யவாய்” என்று - “ಅಧರಃ ಪುನಃ ಪೂಜ್ಯ” “அதர
 மதுராம்போஜம்” என்று - அருணாதரபல்லவத்தைச் சொல்லுகி
 து. (வாட்டமில் கண்கள்) க்ஷணோஜ்வலமாய் அழலானியை யுடைய
 தாமரைப்பூவில் வ்யாவர்த்தமாய், * ಸದೃಶಃ - ஸதைக ரூபமாய்,
 “அரங்கத்தமலன் முகத்துக்கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெ
 வ்வரியோடி நீண்டவப்பெரியவாய்கண்கள்” என்று * ಏಕಾಃ ಸ್ಥಿರಃ
 ಸ್ಥಿರಃ ಸ್ಥಿರಃ ಸ್ಥಿರಃ - விசாலஸ்பீதாயத்ருசிரஸிஸிரா தார்ம்ர தவள
 மான ஸ்ரீரங்கப்ரணயி நயநாபஜங்களைச் சொல்லுகிறது. (மேனி)
 ஏவம்விதமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை. (முநியேறி) முநிவா
 ஹநராய். (தனிபுகுந்து) இந்த மஹாபோகத்திலே தாம் ஏகராய்
 உள்புந்து. (பாட்டினால்) அதுபவத்துக்குப் பாசரமிட்டுப்பே
 சின “அமலனாதிபிரான்” என்கிறப்ரபந்தத்தின் பாட்டுக்களாலே,
 * அண்டர்கோனணி யரங்கனைக்கண்டு வாழும்வராய்த்து இவர்.
 பின்பு இவ்வதுபவத்துக்கு பட்டர்தேசிகரானார். (பாட்டினால் கண்
 டுவாழும்) காட்சியே வாழ்ச்சியாக வாழுகிற பாணர்தாள் - வீணா
 பாணியாய்ப் பெரியபெருமாள் திருவடிக்கீழே நிரந்தரஸேவை
 பண்ணிக்கொண்டுநிற்கிற திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளை ஸ்தோ
 த்ரம்பண்ணினோம். அலப்யலாபமானது லபிக்கவும் பெற்றோம்;
 இனியொருகுறைகளு மில்லையென்கிறது.

பிள்ளைலோகஞ்சீயர் திருவடிகளேசரணம்.

—:0:—

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான்வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

ப்ரணவம்போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேதமும் வேதோபப்ரம்ஹணமான மஹாபாரதமும்போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல்செய்யாதே பத்துப் பாட்டாய் ஸக்ரஹமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாயிருக்கும். “வேதம் ஸக்ரஹமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாயிருக்கும்.” “வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாயதாவக்ரஹயதப்ரபு:” என்றும், “வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாயதாவக்ரஹயதப்ரபு:” “வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாயதாவக்ரஹயதப்ரபு:” “வேதோபப்ரம்ஹணர்த்தாயதாவக்ரஹயதப்ரபு:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - வேதோபப்ரம்ஹணமான மஹாபாரத ராமாயணங்களும், “நாராயணகதாமிமாம்” இத்யாதிகளைச் சொல்லிவைத்து பகவத்கதையல்லாதவற்றையும் சொல்லிவைத்தது.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

வேதம்போலே முதலாழ்வார்கள்மூவரும் பரத்வத்திலே மண்டி அர்ச்சையையும்தொட்டுக்கொண்டுபோந்தார்கள்; ஸ்ரீவால் மீகிபகவானைப்போலே ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் ராமாவதாரத்திலே ப்ரவணராய் அர்ச்சாவதாரத்தையும் துபவித்தார்; ஸ்ரீபராசரபகவானையும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானையும்போலே, நம்மாழ்வாரும்* ஆழ்வார் திருமகளாரும் கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே மண்டி அர்ச்சாவதாரத்தையும் துபவித்தார்கள்; திருமழிசைப்பிரான், “நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி, “இனி யறிந்தேனீசற்கும் நான் முகற்குந் தெய்வம்” என்று-தேவதாந்தர பரத்வ நிரஸநத்திலே தத்பரராபிருந்தார்; திருமங்கையாழ்வார், “தேரார் நிறைகதிரோன்மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு, ஆராவமுதமங்கெய்தி, அதில்நின்றும் வாராதொழிவதொன்றுண்டே, அதுநிற்க ஏரார்முயல்விட்டுக்காக்கைப்பின்போவதே” என்று-பரத்வத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு அர்ச்சாவதாரத்திலே யிழிந்து அதுதன்னிலும் ஓரிடத்திலிரண்டிடத்திலன்றிக்கே, “நெருநற்கண்டது நீர்மலையின்றுபோய்க் கருநெல்குழ் கண்ணமங்கையுள்காண்டும்” என்றும், * தானுகந்த வுரெல்லாம் தன்தாள் பாடிப் பரபரப்பாய்த் திரிந்தார்.

அமலன்ப்ரவேசே; ப்ரபந்த வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரணவமிய்யாதி.) துறுப்புக்கூடு-பதமும் கூளமுங்கூட்டித் தூற்றூப்பொலி. துறுப்புக்கூடானபடியெப்படியென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வேதம் ஸக்ரஹமாய் - வேதோபப்ரம்ஹணமணையாதி.)

திருவாய்மொழியும் “அமர்கவையாயிரம்” “பாலோடமுதன்
னவாயிரம்” “உரைகொளின்மொழி” என்றும் * ஏதமிலாயிரமா
யிருந்ததேயாகிலும் அந்யாபதேச ஸ்வாபதேசமென்ன, ஸாமாநா
திகரண்யநிர்ணயமென்ன, த்ரிமூர்த்திஸாம்ய ததுத்தீர்ணத்வநிஷே
தமென்ன, இவைதொடக்கமான அருமைகளையுடைத்தாயிருக்கும்;
திருநெடுந்தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டாயிருந்ததே
யாகிலும் அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமலைக்கு அவ்வரு
மைகளில்லையேயாகிலும் தம்முடைய லாபாலாபரூபமானப்ரியாப்ரி
யங்களைப் ப்ரதிபாதி யாநிற்கும்; திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்றங்க
ளில்லையேயாகிலும் அதுக்குமொரு குற்றமுண்டு; த்ரிவிதாதிகாரி
களுடையகுணாகுணங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரணவம்போலே
அதிஸங்குசிதமாய்துர்ஜ்ஞேயமாயிராமையாலே, “ஃஷிஸ்நீஷ்ஷ்ஞ
ஃஷ்ஷிஸ்நீஷ்ஷ்ஷிஷ்” “யதிஹாஸ்திதந்யத்ரயந்நேஹாஸ்திநதத்
க்வசித்” என்கிறபடியே - ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில்குளப்படி
யும்போலே புறம்பில்லாதவையெல்லாம் இதிலே யுண்டாய் இதி
லில்லாததொன்றும் புறம்பின்றியே யிருக்கும்.

பெரியபெருமாளையும் அல்லாததிருப்பதிகளோபாதி “கண்டியூ
ரங்கம்மெய்யங்கச்சிபேர்மல்லை” என்று * கோல்தேனாகவதுபவித்
தாரித்தனையிதே; அதுதானும், “என்றசொற்கள்வந்தடியேன் மனத்
திருந்திட” என்கிறபடியே - பெரியபெருமானுடைய விபவதசையிற்
பாசரங்க ரூபதேசமாய்க்கொண்டு தந்திருவுள்ளத்திலே யூற்றி
ருக்க, “நின்னடியிணையடைந்தேன்” என்று - திருவடிகளையதுபவி
த்தவளவிறேயுள்ளது; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பெரிய
பெருமாளையதுபவியாநிற்கச்செய்தேதம்மையுணர்ந்ததுபவிப்பது,
பரோபதேசம்பண்ணுவது, சபதபூர்வகமாகப் பெரியபெருமானு
டைய பரத்வஸ்தாபநம்பண்ணுவதாய், அந்யபரராய்ப்போந்தார்;
இவர்அங்ஙனன்றியே “ஹ்ரீக்” “பூர்ணம்” என்று சொல்லுகிறபடி
யேபரத்வாதிகளால் பூர்ணரான பெரியபெருமாளையே யதுபவிக்கி
றார்; நம்மாழ்வார் தொடக்கமானவாழ்வார்களுக்கு பகவததுபவம்
நடவாநிற்கச்செய்தே முன்புள்ள ஜந்மபரம்பரைகளி லுண்டான
துக்காதுபவஸ்மரணத்தாலும் ஸ்வரூபாநுரூபமான பகவத்போக
த்தினுடைய அலாபத்தாலும் க்லேசாதுபவம் கலசிடவாநின்
றது.

எல்லாவற்றிலும் பற்ற ஆதிக்யம் எத்தாலேயென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (ஃஷிஸ்நீ - யதிஹாஸ்தீத்யாதி.)

[ஸ்நேஹோமேபரம:] “என்றனவன்றால் யானுடையவன்பு.” [ரஜஸ்த்வயி-ராஜம்ஸ்த்வயி] இது தானும் என்னால்வந்ததன்று, * அதுவுமவனதின்னருளே. [நித்யம்ப்ரதிஷ்டித:] இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று, தர்மியைப்பற்றி வருகிறதாய்கையாலே; “நின்னலாலிலேன்காண்” என்னுமாப்போலே. [ஐதீப்யஸ-பக்திஸ்சநியதா] ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென்னென்னில்; பெருமானையொழியச்செல்லாமைபிறந்து வ்யதிசேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை-ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது-“நில்” என்ன, “கருஷ்ய” “குருஷ்வ” என்னும்படியாய் முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை. [ஓர்-வீர] தன்னைத் தோற்பித்ததுறை. உம்முடையவீரங்கொண்டு புறம்பேவென்றீர் என்று இங்குவெல்லமுடியாது, தானும் வீரனாகையாலே தோற்பித்ததுறையைப் பிடித்துப் பேசுகிறான். [ஹ்நாஸ்யஞ்சுபி-பாவோநாந்யத்ரகச்சதி] என்னை மீட்டிராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப்போகாது. “ஹ்நா” “அந்யத்ர” என்கிறது - “மற்றாரானுமுண்டென்பார்” என்னுமாப்போலே கொடுபோக நினைத்ததேசத்தின் பேருங்கூடத்தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடி. இப்படியாமாவதாரமல்லதறியாத திருவடியைப்போலே யாய்த்து இவரும், அவர் தேவரான பெரியபெருமானையல்ல தறியாதபடியும்.

[ஸ்நேஹோமேபரம:] “என்றனவன்றால் யானுடையவன்பு.” [ரஜஸ்த்வயி-ராஜம்ஸ்த்வயி] இது தானும் என்னால்வந்ததன்று, * அதுவுமவனதின்னருளே. [நித்யம்ப்ரதிஷ்டித:] இன்றன்றாகில் மற்றொருபோது கொடுபோகிறோமென்ன; அங்ஙன் செய்யுமதன்று தர்மியைப்பற்றி வருகிறதாய்கையாலே. “நின்னலாலிலேன்காண்” என்னுமாப்போலே. [ஐதீப்யஸ-பக்திஸ்சநியதா] ஸ்நேஹமாவதேது, பக்தியாவதேதென்னில்; பெருமானையொழியச்செல்லாமைபிறந்து வ்யதிசேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தி நிலை - ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது - நில்லென்ன, “கருஷ்ய” “குருஷ்வ” என்னும்படி முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமாள் நிலை. [ஓர் - வீர] தன்னைத் தோற்பித்ததுறை. [ஹ்நாஸ்யஞ்சுபி-பாவோநாந்யத்ரகச்சதி] “மற்றாரானுமுண்டென்பார்” என்னுமாப்போலே கொடுபோகநினைத்த தேசத்தின்பேருங் கூடத்தனக்கு அஸஹ்யமானபடி. இப்படி ராமாவதாரமல்ல தறியாத திருவடியைப்போலே யாய்த்து-இவரும், அவர் தேவரமான பெரிபெருமானையல்லது பரவ்யூஹ விபவங்களை யறியாதபடியும்.

பெருமானையொழிய வேறொருஸ்தலாந்தரமறியாதது எப்படியிருக்கிறதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்நேஹோமேபரமேயித்யாதி.)

ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் திருவவதாரஸ்தலம் உகந்த
ருளினதிருப்பதிகள் இவையெல்லாம் பெரியபெருமானே யானாப்
போலே அவ்வவ்விடங்களி லுண்டான ஸௌந்தர்யகுணசேஷ்டிதங்
களெல்லாம் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே காணலாம். பெரியபெருமா
ளழகும் ஐச்வர்யமும் பரமபதத்திலே முகுளிதமாயிருக்கும்; அவ
தாரத்தில் ஈரிலேபொரும்; இங்கே வந்தபின்பு தழைத்தது. எங்ங
னையென்னில்; - * பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு
மங்காதும் சோராமே யாள்கின்ற வெம்பெருமான்! செங்கோலு
டைய திருவரங்கச் செல்வனா ராகையாலே அவ்வவ்விடங்களில்
ஸங்குசிதமாயிருந்ததிதே.

அதுபாவ்யரான பெரியபெருமாள் தம்மைப்பார்த்தாலும், பர
த்வம்போலே தேசவிப்ரகர்ஷ்டமாயிருத்தல், வ்யூஹம்போலே
தத்ப்ராயமாயிருத்தல், விபவம்போலே காலவிப்ரகர்ஷ்டமாயிரு
த்தல், அந்தர்யாமித்வம்போலே அசக்ஷுர்விஷயமா யிருத்தல்,
அர்ச்சாவதாரங்கள்போலே * தெய்வமல்லால் செல்லவொண்ணா
திருத்தல், அங்குவர்த்திக்கும்பேர் * சிலைக்கைவேடோயாய் பயங்
கரமா யிருத்தல், பெரிய ஏற்றமேறவேண்டியிருத்தல், வருந்திப்
பெருங் கூட்டத்தோடே போயேறினால் * கானமும் வானா
மும் வேடுமேயாய் * மேலைவானவரின்றிக்கே யிருத்தல் செய்கை
யன்றிக்கே, இத்தேசத்திலே இக்காலத்திலே எல்லார் கண்ணுக்
கும் விஷயமாய்க் கொண்டு, “பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொ
ழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடுஞ் சித்தர்களும் தொழுதிதைஞ்
சத் திசைவிளக்காய்நிற்கின்ற திருவரங்கம்” என்கிறபடியே - எல்
லார்க்கும் நின்றநின்றநிலைகளிலே ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸூ
பருமாய் * “வன்பெருவானகம்” இத்யாதிப்படியே உபயவிபூதி
யையும் நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோருகிற மேன்மையையுடைய
ராய், இப்படி ஸர்வாதிகருமாய் ஸர்வசேஷியுமாய் ஸர்வரக்ஷகரு
மாய் ஸர்வஸமாச்ரயணியருமாய் நிரதிசயபோக்ய பூதருமாயிருப்
பர். “சீக்ஷுர்புஷ்புலாயம் யாவநீரநீரநீ” “ஸேஷ்யேபுரஸ்தாச்
சாலாயாயாவந்மேநப்ரஸீததி” என்று-ஸ்ரீபரதாழ்வான் என் தலை
யிற்சுமைவாங்கினுலல்லது எழுந்திரோனென்று கிடந்தாப்போலே
உங்கள்சுமைகளை என்றலையில்வைத்தாலல்லது எழுந்திரேன்.
“யாக்ஷேயம்” “யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்” என்று
கிடக்கிறவரிதே. ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் திருவவதாரங்
கள் உகந்தருளின திருப்பதிகளெல்லாம் பெரியபெருமானே யானாப்
போலே அவ்வவ்விடங்களி லுண்டான ஸௌந்தர்யகுணசேஷ்டி
தாதிகளெல்லாம் பெரியபெருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்.

எல்லாஸ்தலங்களையும்விட்டுப் பெரியபெருமானைப் பற்றுகை
க்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவைகுண்டமித்
யாதி.)

தன்னை யுகந்தாரா யதுபவிக்கை யன்றியே, “தான்” என்றால் விமுகராயிருப்பாரும் கண்டதுபவிக்கலாம்படி யிருக்கையாலே நீர்மையினால்வந்த வேற்று மிங்கேயுண்டு; குணதிக்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. குணத்தி லகப்பட்டார் இவ்விஷயம்போக்கி அறியார்களிறே. “यत्तु-यत्तु-यत्तु” “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” என்று-வேதங் களுக்கெட்டாத ஸர்வேச்வரனை, ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக் குள்ளே கண்டதுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிறவிடமிறே. * மழைக் கன்றுவரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறான வவ்வாறு இவ் வாராய்த்துக்காணும். இவர் தமக்கு ப்ராப்யரும் ப்ராபகரும் ருசி ஜநகரும் விரோதிநிவர்த்தகரும் எல்லாம் பெரியபெருமானே யென்றிருக்கிறார்.

பெரியபெருமானுடைய வழகும் ஐச்வர்யமும் பரமபதத்தில் முகுளிதமாயிருக்கும்; அவதாரத்திலே ஈரிலைபொரும்; இங்கே வந் தபின்பு தழைத்தது. எங்ஙனே யென்னில்;-*பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே யாள்கின்றவெம் பெருமான் செங்கோலுடைய திருவரங்கச்செல்வனா ராகையாலே அவ்வவ்விடங்களில் ஸங்குசிதமாயிருந்ததிறே; தன்னை யுகந்தா ரதுபவிக்கை யன்றிக்கே “தான்” என்றால் விமுகராயிருப்பாரங் கூட வதுபவிக்கும்படி யிருக்கையாலே நீர்மையாலே வருமேற்ற மிங்கேயுண்டு. குணதிக்யத்தாலேயிறே வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷம்; குணம் விலைபெறுவது இங்கேயிறே. குணத்திலகப்பட்டார் இவ்விஷ யம்போக்கி யறியார்களிறே. “यत्तु-यत्तु-यत्तु” “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று-வேதங்களுக்கு மெட்டாத ஸர்வேச்வரனை ஆற்றில் தண்ணீரோபாதி ஆற்றுக்குள்ளே கண்டதுபவிக்கலாம்படி யிருக்கிறவிடமிறே. * மழைக்கன் று வரைமுனேந்தும் மைந்தனே மதுரவாறானவவ்வாறு இவ்வாராய்த்துக்காணும். ஆச்ரயணீயரா கையாலேமேன்மையும், நீர்மையாலே உபாயபாவத்தையும், வீர் யாதிகளாலேவிரோதிநிரஸநத்தையும் ஸௌந்தர்யத்தையும் சொல் லுகையாலே போக்யதையும் சொல்லிற்றுகிறது. ப்ராபகஸ்வரூபம் அதுபவத்திலே மறைந்துபோய்த்து. இப்ரபந்தந்தான் ப்ரணவம் போலே அதிஸங்குசிதமாயிருத்தல், வேதமும்வேதோப ப்ரம்ஹண மான மஹாபாரதமும்போலே பரந்து துறுப்புக்கூடாயிருத்தல் செய்யாதே பத்துப்பாட்டாய் ஸுக்ரஹமுமாய் ஸர்வாதிகாரமு மாய், “ब्रह्म” “ப்ராப்யஸ்ய” இத்யாதியிற்படியே அர்த்தபஞ் சகப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும்.

அவ்வாறில்வாறென்றது-ரஸோக்தி. மேலே கர்ஷணன்றானே வந்து இவ்வாற்றிலே கண்வளர்ந்தானென்றபடி.

“ சீனோபயஸ்து ஸாந்யை சாவ்ரூஹயதப்ராபு: ” “ வேதோபப்ரம்
ஹமணூர்த்தாய தாவக்ராஹயதப்ராபு: ” என்றும், “ சீனோபயஸ்து
மாஸ் மஹாரத்வஸ்ப்யுமாந் ” “ வேதாநத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத
பஞ்சமாந் ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - வேதோபப்ரம் ஹ
ணமான மஹாபாரத ஸ்ரீராமாயணங்களும், “ ஸாந்யைஸ் தாஹிமாஸ் ”
“ நாராயணகதாமிமாம் ” இத்யாதிகளைச் சொல்லிவைத்து பகவத்
கதையல்லாதவற்றையுஞ்சொல்லிற்று; திருவாய்மொழியும், * “ அ
மர்சுவையாயிரம் ” * “ பாலோடமுதன்னவாயிரம் ” “ உரைகொ
ளின்மொழி ” என்று * ஏதமிலாயிரமாயிருந்ததேயாகிலும், அந்நா
பதேச ஸ்வாபதேசமென்ன, ஸாமானாதிகரண்ய நிர்ணயமென்ன,
த்ரிமூர்த்தி ஸாய்ம ததுத்தீர்ண தத்வ நிஷேதமென்ன, இவை
தொடக்கமான அருமைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்; திருநெடுந்
தாண்டகமும் பரப்பற்று முப்பதுபாட்டா யிருந்ததேயாகிலும்
அதுக்கும் அவ்வருமைகளுண்டு; திருமாலைக்கு அவ்வருமைக
ளில்லையே யாகிலும் தம்முடைய லாபாலாபமான ப்ரியாப்
ரியங்களை ப்ரதிபாதியா நிற்கும். திருப்பல்லாண்டுக்கு இக்குற்
றங்களொன்றுமில்லையே யாகிலும் அதுக்கு மொரு குற்றமுண்டு
த்ரிவிதாதிகாரிகளுடைய குணதோஷங்களை ப்ரதிபாதிக்கையா
லே. இது ப்ரணவம்போலுமல்ல அதிஸங்குசிதமாய் துர்ஜ
னோபமா யிராமையாலே. “ யஸிஸ் நீதநஸ்யுத்ரயஸீஸ் நீதநஸ்யுத்ரயஸீ ”
“ யதிஹாஸ்திததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்திநததக்கவசித் ” என்கிறபடி
யே ஆயிரத்திலொன்றுங் கடன்ற குளப்படையும்போலே புறம்பில்
லாதவையெல்லா மிதிலேயுண்டாய் இதிவில்லாததொன்றும் புறம்
பின்றியே யிருக்கும். பரவ்யுஹவிபவங்களை ப்ரதிபாதிக்கையன்
றியே அர்ச்சாவதாரருபேண வந்தவதறித்து, * திருவரங்கப் பெரு
நகருட் டெண்ணீர்ப்பொன்னி தினாக்கையா லடிவருடப் பள்ளி
கொள்ளுங் கருமணியைக் கோமளத்தை * கண்ணாரக்கண்டு, * மண
த்தூணேபற்றி நின்று வாயார வாழ்த்துகிற ப்ரபந்தமாகையாலே
எல்லாப்ரபந்தங்களிலும் இப்பரபந்தம் விலகூணம். இவர், தமக்கு
ப்ராப்யரும் ப்ராபகரும் ருசிஜநகளும் விரோதிரிவர்த்தகரும் எல்
லாம் பெரியபெருமானே யென்கிறார். பலபோகத்தர்த்வம் தம்மதா
யிருக்க, “ எல்லாமவரோ ” என்கிறபடி யெங்ஙனையென்னில்; - ப்ர
தம ஸாக்ர்தமும் தானாய் இப்பேற்றுக்குவேண்டுவன நிர்வஹித்
துப்போந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே
பேற்றுக்குஇத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத்தம்போராதிதே.
உள்ளதுண்டாகில் அவனதுக்ரஹத்தாலேயா மித்தனை.

ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு
ப்ரபந்தத்தினுடைய அவதரண க்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார்
(இவர் தமக்கித்யாதி.)

பலபோக்தர்த்வம் தம்மதாயிருக்க, “எல்லாமவரோ” என்கிறபடியெங்ஙனையென்னில்; ப்ரதமஸுக்ர்தமும் தானாய், பேற்றுக்கு வேண்டுவன நிர்வஹித்துப் போந்த ஸௌஹார்த்தமும் அத்தலையிலே கிடக்கையாலே, பேற்றுக்கு இத்தலையிலுள்ளது சொல்லப் பாத் தம் போராதிதே; உள்ளதுண்டாகில் அவனதுக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாமித்தனை. இதரவிஷயங்களில் அருசியும் பகவத்விஷயத்தில் அப்ரதிஷேதமும் விளைந்த இம்மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைக்காட்டக்கண்டதுபவித்து ப்ரீதராகிருர். “अनन्तरि” “ஆநயைநம்ஹரிஸ்ரோஷ்ட” என்று-மஹாராஜராயிட்டு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அருள்பாடிட்டாப்போலே, * தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்ந்து * உன்கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பராயிருக்கிற லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை அருள்பாடிட்டு, “நம்பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டுவாரும்” என்ன; அவரும் “அருள்பாடருள்பாடு” என்றுசொல்ல; இவரும், “அடிப்பாணனடிப்பாணன்” என்று இறையக்க; இவரும், விடாதே தோள்மேலே யெழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டுபோக வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடித் திருப்பிரம்புக்குள்ளேநின்று பத்தாம் பாட்டுப்பாடித் தலைக்கட்டுகிருர்.

இதரவிஷயங்களில் அருசியும் பகவத்விஷயத்தில் அப்ரதிஷேதமும் விளைந்த மாத்ரத்திலே பெரியபெருமாள் தம்முடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டக்கண்டதுபவித்து ப்ரீதராகிருர். “अनन्तरि” “ஆநயைநம்ஹரிஸ்ரோஷ்ட” என்று - மஹாராஜராயிட்டு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யருள்பாடிட்டாப்போலே, * தாழ்ச்சிமற்றெங்குந்தவிரந்து * கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பரானலோகஸாரங்க மஹாமுநிகளை யருள்பாடிட்டு, “நம்பாடுவானை யழைத்துக்கொண்டுவாரும்” என்ன; அவரும் “அருள்பாடருள்பாடு” என்று சொல்ல; இவரும் “அடிப்பாணனடிப்பாணன்” என்றுஇறையக்க; இவனாவிடாதே தோள்மேலேயேற்றிக்கொண்டு போக வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடித் திருப்பிரம்புக்குள்ளேநின்று பத்தாம்பாட்டுப்பாடித்தலைக்கட்டுகிருர். *

அ.—முதற்பாட்டில், பெரியபெருமாள் திருவடிகள் லழகு தம்மையாட்கொண்டதென்கிருர். ஆகாசத்தினின்றும் ஸஹ்யத்திலே வர்ஷித்து அங்கு நின்றும் காவேரியாராய்ப்போந்திழிந்து கால்களாய்ப்புகுந்துபோய் நாட்டார்க்கு உபயுக்தமாமாப்போலே பரமபதமாகிற பரமவ்யோமத்தினின்றும் திருமலையிலே வந்திழிந்து தெற்குநோக்கி வந்து பள்ளநாலியானகோயிலிலே தேங்கிக் கீழ்மேலாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமானாகிற மதுரவாற்றினிடைப்புகுந்தோடுகிறகாலை யதுபவிக்கிருர்.

அடிப்பாணன் - ஹீநன். திருப்பிரம்பு - பலகணிவாசல்.

* அ.—முதற்பாட்டு.பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலழகுமேல் விழுந்து தம்மை யடிமைகொண்டதென்கிறார்.

அமலனாதிபிரானடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த விமலன்விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் நிமலனின்மலனீதிவானவனின்மதிளரங்கத்தம்மான்றிருக்கமலபாதம்வந்தென்கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே. (க)

ப-ரை.—அமலன்-பரிசுத்தனும், ஆதி-ஜகத்காரணபூதனும், பிரான்-எனக்கு உபகாரகனும், என்னை - ப்ரகர்திபரவசனானவென்னை, அடியார்க்கு-தன்னுடைய தாஸபூதருக்கு, ஆள்படுத்த-அடிமையாக்குகையாலேவந்த, விமலன்-ஒளஜ்வல்யத்தைபுடையனும், விண்ணவர்கோன் - * நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளாரை யடிமை கொள்ளுகைக்காக, விரையார்-பரிமளம் நிறைந்திருந்துள்ள, பொழில் - சோலையையுடைய, வேங்கடவன் - திருமலையிலேவந்து தங்கினவனும், நிமலன்-நான் விரும்பாதிருக்க எனக்கு உபகரிக்கையாலே உஜ்வலனும், நின்மலன் - தன்னடியார்க்கு என்னை யடிமையாக்குகையால் வந்த ஒளஜ்வல்யத்தை புடையனும், நீதிவானவன் - “உடையவன், உடமை” என்கிற முறை தப்பாத நித்யவிபூதியிலே யுள்ளவனும், நீள்-உயர்ந்த,மதிள்-திருமதிள்களையுடைய, அரங்கத்து-கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மான் - ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய, திரு-பெரியபிராட்டியாரும் கூசிப்பிடிக்கத்தக்கதாய், கமலம்-செந்தாமரைமலர்போன்ற, பாதம்-திருவடிகளானவை, வந்து-தானேவந்து, என்கண்ணினுள்ளன-என்கண்ணுக்கு இலக்காய்; ஒக்கின்றவே - பழைய நிலைமை குலையாதிருந்ததே! என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா.—(அமலன்)நித்யஸம்ஸாரியாய்த்தண்ணியராயிருக்கிறதாம் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யமென்றிருந்தார்; வந்து கிட்டினபின்பு பெரியபெருமானுக்குப்பிறந்தவைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு “அமலன்” என்று கொண்டாடுகிறார். அமலன் என்றது - ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. அபஹதபாப்மத்வாதிசுணங்கள் ஆத்மாவுக்குண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஹேயஸம்பந்தாவஹமாய் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே உண்டாகவேண்டியிருக்கும். இவன் அங்ஙனன்றிக்கே யிருக்கை.

வ்யா.—(அமலன்)ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந், “ஸ்-ஹவாந்” “கோ-குணவாந்” என்று ப்ரச்சநம்பண்ண; “அஹஸ்யஸ்யஸ்ய” “இக்ஷவாகுவம்ஸப்ரபவஃ” என்று சீலகுணத்தை முந்துறச்சொன்னாப்போலவும், நம்மாழ்வார் ஆநந்தவல்லியிலாநந்தகுணத்தை, “உயர்வற வுயர்நல முடையவன்” என்று ப்ரதமத்திலே யநுபவித்தாப்போலவும், இவரும் தம்முடைய நிஹீநதையைப்பாராதே மேல்விழுந்தபடியைக்கண்டு அவனுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதையை முற்படவநுபவிக்கிறார். தம்முடைய ஜந்மாதிகளாலுண்டான நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலேயகல அதுதானே பற்றாசாகத் திருவுள்ளம் புண்பட்டு மேல்விழுந்தவிடத்திலும் அத்தலைக்கவத்யமின்றியிலே நிர்மலனாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு “அமலன்” என்கிறார். “என்கண்பாசம்வைத்த பாஞ்சுடர்ச்சோதி.”

(அமலன்) சுத்தனென்றபடி. இவன் சுத்தனாகையாவது - தன்னை வருந்தி சுத்தனாக்குகையன்று, தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாராயும் சுத்தனாக்கவல்ல அடியுடைமை. * துயரறுசுடரடியிறே. “ஶ்வஸ்ஸ ரூஃ” “ஶ்வஸ்ஸஸ்ஸ” “பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவர குநந்தந” என்னுமாப்போலே (அமலன்) என்கிறது. ஜந்மவர்த்தா திகளால் குறையநின்ற தம்மை விஷயீகரித்தபின்பு தன்பக்கல் தோஷம் தட்டாதே, “அந்நஸ்ஸஸ்ஸ” “அந்நந்நந்யோ அபிசாகசீதி” என்கிறபடியே விளங்குகிறபடி. “என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே.”

(அமலன்) * ஶ்வஸ்ஸஸ்ஸ - அபஹதபாப்மத்வாதி குணங் கள் ஆத்மாவுக்கு முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஹேயஸம்பந்தா வஹமாய் பகவத் ப்ராஸாதத்தாலேயுண்டாக வேண்டியிருக்கும் இவன் அங்ஙனன்றியே யிருக்கும். (அமலன்) சுத்தனென்றபடி. இவன் சுத்தனாகையாவது - தன்னை வருந்தி சுத்தனாக்குகையன்று, தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாராயும் சுத்தராக்கவல்லவடியுடைமை. * துயரறுசுடரடியிறே. “ஶ்வஸ்ஸ ரூஃ” “ஶ்வஸ்ஸஸ்ஸ” “பாவ நஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவரகுநந்தந” என்னுமாப்போலே. (அமலன்) * அஹஸ்ய - அகிலஹேயப்ரத்யநீகன். அசித்ததமான பரிணாமம், தத்ஸம்ஸ்ரீஷ்டசேதநகதமான அஜ்ஞாநதுடிகங்கள்; முக்தகதமான ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸங்கள், நித்யஸித்தகதமான பாரதந்தர்யம், இவையாகிற ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகனாயிருக் கும். பாரதந்த்யத்துக்குக் குறை யென்னென்னில்; தனக்கவ்வரு கொருவனுளானால் வருமதேபாரதந்தர்யம்; அது ஈச்வரனுக்கு அவத்யமிறே. பாரதந்த்ரனுக்கு ஸேஷித்வம் அவத்யமாமாப்போ லே. புருஷனுக்கு ஸ்தநோத்பேதமும் ஸ்த்ரீகளுக்குச் சம்ஸ்ருஸம் யோகமும்போலேகாணும் அந்த மாறாட்டத்தாலே வருமவத்யம். ப்ரத்யநீகனாகையாவது - உக்தாவத்யங்கள் தன்னை ஸ்பர்சித்யாம லிருக்குமளவன்றிக்கே புறம்புள்ள அவத்யவங்களையும் அறுத் துக்கொடுக்க வல்லனாகை. தேஜஸ்திமிரங்கள் போலே ஹேயப்ரதி படனென்கை. ஆகையிறே யிவனை யொழிந்தார்க்கடைய இவனே சுபாச்ரயமாயிருக்கிறது. (ஆதி)இப்படி நிஹீனரானவும்மைமேல் விழுந்து அங்கீகரிக்கைக்கடி யென்னென்னில்; பெற்றபாவிக்கு விடப்போமோ வென்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—அமலத்வம் முக்தர்க்கு முண்டே யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஶ்வஸ்ஸஸ்ஸ - அபஹதபாப்மேத்யாதி.) சுத்த நென்று அர்த்தாந்தரம். முந்தின வர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கி றார் (ஜந்மவர்த்தாதிகளிய்யாதி.)

(ஆதி) “சுதீயத இதிஆதி:” “ஆதீயத இதிஆதி:” -ஸ்வர் ஹணீய
னென்றபடி. தம்மைவிஷயீகரிக்கைக்கு அடியானென்று “ஆதி”
என்னவுமாம். ஜகத்காரணத்வாதிகளைச்சொல்லவுமாம். ஆக இரண்
டுபதத்தாலும் -ஹேயப்ரத்ய நீகத்வமும் கல்யாணகுணயோகமும்
சொல்லுகிறது.

(பிரான்) இவ்வோநிலைகளை யெனக்கறிவித்த வுபகாரகன்.
(பிரான்) உபகாரத்தைச்சொல்லி, சொல்லப்பற்றாமே “எத்திறம்”
என்கிறார். (அடியார்க்கு) “ரஜ்ஸ்சரிசுரீஷ:” “ரத்நஹாரீசபார்த்
திவ:” என்கிறபடியே இவ்வஸ்துவின் சீர்மையாலே இதுநம்மள
விலடங்காது, நம்மடியார்க்காமித்தனையென்று அவர்களுக்காக்கினு
னென்கிறார்.

(ஆதி) சுதீயத இதிஆதி: - ஆதீயத இதிஆதி: - ஸ்வரூபரூபாதிகளைக்
கண்டு எல்லாரும் மேல்விழுந்தபடியிருக்கிற தான் இத்தலையில்
நிஹீநதைபாராதே மேல்விழுந்தானென்கை. சுதீயத இதிஆதி: - ஆதீயத
இதிஆதி: - தன்னையதுபவித்தால் வேறொன்றிற்போகவொட்டாத
படியாயிருக்கும். (ஆதி) “ஹ்ரு” “பூர்வஜ” என்னுமாப்
போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்போக்கித் தன் பக்கலிலே
சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே யென்பேற்றுக்கு முற்பாடான
வன். (ஆதி) அடியில் அழிந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கினுப்போலே
நானழித்துக்கொண்ட ஸ்வரூபத்தையுண்டாக்கினவன். இத்தால்-
கல்யாணகுணயோகத்தைச்சொல்லிற்று. ஆக இரண்டுபதத்தாலும்
ஹேயப்ரத்ய நீகத்வமும் கல்யாணகுணயோகமும் சொல்லிற்று.

(பிரான்) கீழ்ப்பண்ணின வுபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்”
என்கிற தாதல்; மேல்பண்ணப்புகுகிற வுபகாரத்தை நினைத்து
“பிரான்” என்கிறதாதல். (பிரான்) என் நிகர்ஷம் பாராதே என்
னை விஷயீகரித்த உபகாரகன். (அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த
விமலன்) “எனக்கு” என்றும், “பிறர்க்கு” என்றும் திரிந்த வெ
ன்னை, தனக்கும் தன்னடியார்க்குமாக்கின பரிசுத்த ஸ்வபாவன்.
தலையைப்பிடித்துக் காற்கீழே விட்டுக்கொண்டான். “ரஜ்ஸ்சரிசு
ரீஷ:” “ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:” என்னுமாப்போலே. நல்லது
கண்டால் அவர்களுக்குஎன்றிறே அவனிருப்பது; ஸ்வவிஷய ஸே
ஷத்வத்தை யுண்டாக்கினவளவன்றிக்கே ததீயசேஷத்வபர்யந்த
மாக்கி, தச்சேஷத்வம் நிலைநிற்கும்படிபண்ணினான். ஆத்மாவுக்கு
நிலைநின்ற வேஷம்சேஷத்வமாகையாலே “அடியார்க்கு” என்
கிறார்.

ஆதீயதே - ஆதாநம் பண்ணப்படுகை - ஸ்வீகரிக்கப்படுகிற
னென்றபடி.

(அடியார்) தன்பக்கலிலே நிகழிப்தபரரா யிருக்குமவர்கள். (என்னையாள்படுத்த விமலன்) தன்னிடையாட்டழு மறியாதவென் னைத் தன்னடியார்க்கு சேஷபூதனாக்கின சுத்தனென்கிறார். (என் னை) ப்ரகீர்த்திக்கடிமைசெய்துபோந்தவென்னை; தன்திறத்தில் சீர் மை யறியாத வென்னை; (என்னை) தேஹாத்மாபிமாநிகள் தீண்டாத வென்னை. நன்மைக்குத் தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக் கு எனக்கவ்வருகில்லாத வென்னை. (ஆள்படுத்த) அவர்களோடே ஒப்பூணுண்ணவைத்திலன், அவர்களுக்கு சேஷமாக்கினான். பகவ ச்சேஷத்வத்தளவிலேநின்றால் மீள சங்கையுண்டு, பாகவதசேஷ த்வத்தளவும்கென்றால் மீளப்போகாதே, உகப்பாலேவருமதாகை யாலே. ஒருகூஷ்தரம்பத்தெட்டுக்ரயம்சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு முதலிகளுடைய விஷயீகாரம் பெருமாளு டைய விஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டாப்போலே இவர்க்கும் ததீய விஷயீகாரம் முற்பட்டபடி. “ஈஷு:” “அந்யைநம்ஹரிச்ஹே” “தத்ர ஸு:” “ஆநயைநம்ஹரிச்ஹே” அங்கு; இங்கு லோகஸாரங்க மஹா முநிகளைப்போய் ஆழ்வாரை யழைத்துக்கொண்டு வாரு மென்றான்.

(அடியார்க்கு) இவர்களுக்கு * ஊரும்பேருந் தாருமாகிறது ஸேஷத்வமாய்த்து, சேஷத்வமிதே யிவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதம நிருபகம். (என்னை) தேஹாத்மாபிமாநிகளும் தீண்டாத வென்னை. ப்ரகீர்த்திக்கடிமைசெய்து போந்த வென்னை. தந்தபதத்தின் சீர்மை யறியாத வென்னை. நன்மைக்குத்தனக்கவ்வருகில்லாதாப்போலே தீமைக்குஎனக்கவ்வருகில்லாத வென்னை. (ஆட்படுத்த) † (அவரிவ வேறதித்தாலே) ஆதிக்கமெதென்னில்; பகவச்சேஷத்வத் தளவி லேநின்றால் மீள சங்கையுண்டு, பாகவத சேஷத்வத்தளவுஞ்செ ன்றால்மீளப்போகாதே; உகப்பாலே வருமதாகையாலே. ஒருகூஷ தரம்பத்தெட்டு க்ரயம்சென்றால் மீளவிரகில்லை. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வா னுக்கு முதலிகளுடைய விஷயீகாரம்பெருமாளுடைய விஷயீகார த்துக்கு முற்பட்டாப்போலே இவர்க்கு ததீயவிஷயீகாரம் முற் பட்டபடி.. “ஈஷு:” “அந்யைநம்ஹரிச்ஹே” “தத்ர ஸு:” ஆநயைநம் ஹரிச்ஹே.” (ஆட்படுத்த) ஸேஷித்வத்தினுடைய வெல்லையிலே யிலேநின்று என்னை ஸேஷித்வத்தினுடைய வெல்லையிலே வைத் தான்.

“பிரான்” என்றது-கீழைப்பற்றவாதல். (என்னை) தன் ஸத் பாவ மறியாத வென்னையென்னுதல்; தன் கல்யாணகுணமறியாத வென்னை யென்னுதல். ஆகநாலு அர்த்தம். “ஆட்படுத்த” என்றத் தால் ஆதிக்கமெதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பகவச்சேஷத்வத்தி லித்யாதி.)

† குண்டலித க்ரந்தத்துக்குச்சரியான பாடத்தைக் கோசாந்தரத்தில் கண்டுகொள்வது.

(அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த) தான் சேஷித்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றாப்போலே சேஷத்வத்தினெல்லையிலே யென்னை வைத்தான். (விமலன்) என்சிறுமை பாராதே ததீயர்க்கு சேஷமாக்குகையால் வந்த ஒளஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறே கொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) ஆளில்லாதவனல்லன்கிடர் இப்படி விஷயீகரித்தான். நித்யஸூரிகள் எடுத்துக் கைநீட்டும்படி யிருக்கிறவன்கிடர் கதிர்பெறுக்கிஜீவிப்பாராப்போலே நித்யஸம்ஸாரியாயிருக்கிறவென்னை நித்யமுக்தரோடொக்க விஷயீகரித்தான். இவ்வள தார்யம் கற்றதும் அவர்களோடேகிடொன்றுமாம். “अस्माभिस्तुल्योपायवतु” “அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது” என்றார்களிறே. (விண்ணவர்கோன்) இங்குத்தைக்குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக்குழாத்தையும் காட்டித்தந்தான். “உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று இவர் ஆசைப்படவேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லைகாணவொண்ணாது.

(அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்) அவர்களோடுமைபுத்திபண்ணியிராமே அவர்களுக்கு சேஷபூதனுக்கின் பரிசுத்தஸ்வபாவன். ஐசுவர்யாதம் ப்ராதுகாமரும் தன்னைப் பற்றுவர்களிறே, இவ்வளவு புகுரநிறுத்துகைக் கதிகாரிகளல்லர்களே யவர்கள், அநந்யப்ரயோஜநரிதே யிவருக்கு ஆவார்; தாமும் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலே, விசேஷித்து லோகஸாரங்கமஹாமுநிகளையிட்டு தம்மை விஷயீகரித்த படியைச் சொல்லுகிறார். தம்மை வஹித்தவளவில் தாம் ஸேஷபூதரானபடி யென்னென்னில்; திருத்துழாய் திருவபிஷேகத்திலே யிருந்ததென்னு சேஷத்வங்கொலையாதே; “अस्माभ्यस्तुल्योपायवतु” “மயிப்ரத்யேஸ்திதே தேவோ நாஜ்ஞாபயதிகிம்ந்ர்ப:” என்றென்னு அவனுடைய ஸேஷித்வங் கொலையாதாப்போலே. (விமலன்) என்சிறுமைபாராதே ததீயர்க்கு சேஷமாக்குகையால்வந்த ஒளஜ்வல்யம். எதிரிகள் தரம்பாராதே சீரியர் தந்தாமளவிலேயிறேகொடுப்பது.

(விண்ணவர்கோன்) நிஹீநரான்வும்மை இப்படி விஷயீகரித்தது ஆளில்லாமையாலேயோ வென்னில்; ஒருத்ரிபாத்விபூதியாகத் தன்னைத்தாலாட்ட விருக்கிறவன்கிடர் என்னை விஷயீகரித்தானென்கை. இவ்வள தார்யங்கற்றது அவர்களோடேகிடொன்றுமாம். “अस्माभ्यस्तुल्योपायवतु” “அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது” என்றார்களிறே. இங்குத்தைக் குழாத்தையொழிய அங்குத்தைக்குழாத்தையுங்காட்டித்தந்தான். “உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று இவருக்கு ஆசைப்பட வேண்டுவதில்லை. (கோன்) அவர்களாலும் எல்லை காணவொண்ணாது.

(வினாயார்பொழில் வெங்கடவன்) லீலாவிபூதியிலொருவரிஸ்
லாமையாலே உம்மை அங்கீகரிக்கலாமே யென்ன; “நாமஸ்யுந்
ஸுபுஸ்யுந்” “நாவேவயாந்த முபயேவஹந்தே” என்றும் “சக்ஷ
ஸ்வநாமஸ்யுந்” “சக்ஷார்த்தேவாநாமுதமர்த்யாநாம்” என்
றும், “கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே இந்தலீலாவிபூதியிலுள்ள முமுக்ஷுக்களோடு
பரமபதத்திலுள்ள நித்யமுக்தரோடு வாசியறத் திருமலையிலே
வந்து* சூட்டுநன்மலைகளிற் படியே “வமுலீலாவடிமை செய்ய
வேண்டுநாம்” என்று ப்ரார்த்திப்பார், “நல்கியா னென்னைக்கொ
ண்டருளே” என்று ப்ரார்த்திப்பாராய் அடிமைசெய்ய அடிமை
கொள்ளுகிற பூர்ணனென்கை. இப்படி உபயவிபூதியிலுள்ளாரும்
அடிமைசெய்ய அடிமைகொள்ளுகிறபூர்ணன்கிடர், தன்மேன்மை
பாராதே என்னைவிஷயீகரித்தா னென்கை. (வினாயார்பொழில்
வெங்கடவன்) பரிமளம் நிறைந்த திருச்சோலையையுடைய திரு
மலையையுடையவன். “ஸ்ரீநாத” “ஸ்ரீவகந்த” என்கிற வஸ்துவா
கையாலே போலியான பரிமளங்கண்டு கால்தாழ்ந்தா னித்தனை.
“ஸ்ரீநாத” “சுஸ்ரீநாதலேநிவஸதி” என்னுமாப்போலே பரம
பதத்தில் நின்றுக் கோயிலேறவருகைக் கென்று தங்குகிற தேசம்
திருமலை. பின்னைதிருநறையூரையரைச் சிலர், “பெரியபெருமானே
யதுபவிக்க விழிந்தவர் திருவேங்கடமுடையான் பாடேபோவா
னென் என்ன; ஆற்றிலே யமிழ்ந்துகிறவன் ஒருகாலேத் தரையிலே
யூன்றினால் பிழைக்கலாமோ வென்று கால்தாழ்க்குமாப்போலே,
இவரும் பெரியபெருமா ளழகிலே யழுந்துகிறவராகையாலே
திருமலையிலே கால்தாழ்ந்தார், அது மடுவாகிறதறிகிறிலர்:வேறே
சிலர், “பெரியப்பெருமானைப்பாடாநிற்க திருமலையிலே போவா
னென்” என்று “அவரைக்கேட்க”; “ஒருவனைக்கவிபாடும்போது
அவனுடைய வரத்துசொல்லியிறே கவிபாடுவது, பரமபதத்திலே
நின்றுப்ஸ்ரீமதுரையிலேதங்கி திருவாய்ப்பாடிக்குவந்தாப்போலே
ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றுத் திருமலையிலே தங்கிக்காண்வந்தது”
என்றருளிச்செய்தார். நித்யஸூரிகளையுடையானதுக்கு மேலே
யோரைச்வரயம்.

(விண்ணவர் கோன்வியாயார்பொழில்வேங்கடவன்) ஆற்றி லேயமுந்துவார் ஆழங்காலிலே யிளைப்பாறத் தேடுமாப்போலே அவர்களும் வந்து அடிமைசெய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சா வதாரத்துக்குப் பொற்கால் பொலிய விட்டவிடம்.

(நிமலன்) இத்தலையில் அர்த்தித்வமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக்க இப்படி உபகரிக்கையால் வந்த ஒளஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப் பார்த்திராதொழிகை அசித்வயாவர்த்தியாலே. ஓரடியிட்டாருண் டாகில், “सद्गुणैर्भूतैश्चैव सैवैव” “பத்ப்யாமபிகமாச் சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநேநச.” (நின்மலன்) இத்தலைக்கு உபகரித் தானாயிருக்கையன்றிக்கே தன்பேராயிருக்கை. “அமலன்” என்று- தனக்காக்கினபடி; “விமலன்” என்று- தன்னடியார்க் காக்கினபடி; “நிமலன்” என்று - நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியம்செய்தா னென்கிறார். “நின்மலன்” என்று- இது தன்பேராகச் செய்தானெ ன்கிறார். “कृतकृत्यस्तदात्मः” “கர்தகர்த்யஸ்ததாராமஃ” என்கிற படியே.

(விண்ணவர்கோன் வியாயார்பொழில் வேங்கடவன்) ஆற்றி லேயமுந்துவார் ஆழங்காலிலே யிளைப்பாறத் தேடுமாப்போலே அவர்களும் வந்தடிமைசெய்யுமிடம். (வேங்கடவன்) அர்ச்சாவ தாரத்துக்குப்பொற்காற்பொலியவிட்டவிடம்.

(நிமலன்) (நிமலன்) நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தசுத்தி. யோகத்தையுடையவன். (நிமலன்) தன்பேராக விஷயீகரித்த சுத் தியையுடையவன். இத்தலையைப்பெறுகைக்குப்பச்சையிட்டானும் தானே. இத்தலையில் அர்த்தித்வமின்றிக்கேயிருக்க விப்படி உபகரி க்கையால் வந்தஒளஜ்வல்யம். இவனும் ஓரடியிடப்பார்த்திராதொ ழிகை. ஓரடியிட்டாருண்டாகில் “सद्गुणैर्भूतैश्चैव सैवैव” “பத்ப்யாமபிகமாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்ஸநேநச.” ஆபிமுக்யம டியாக அங்கீகரித்து ஓரஞ்சலிமாத்ரமுங்கூட வுண்டறுக்கமாட்டா தா னொருவன் (நிமலன்.) இத்தலைக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன் றிக்கே தன்பேராயிருக்கை. “அமலன்” என்றது- இவரைத் தனக் காக்கினபடி; விமலன்” என்றது - தன்னடியார்க்காக்கினபடி; “நிமலன்” என்றது - நான் பச்சையிடாதிருக்க என்காரியஞ் செய்தானென்கிறார். (நின்மலன்) இது தன்பேராகச் செய்தா னென்கிறார். “कृतकृत्यस्तदात्मः” “கர்தத்யஸ்தாராமஃ” என்கிற படியே. (நிமலன்) தான் உபகரித்தானாய், இத்தலை - “உதவிக்கை மாறென்னுயிர்” என்றாப்போலேப்ரத்யுபகாரந்தேடித்தடுமாறாதப டி, “ब्रह्मैवमात्रम्” “ப்ரணஷ்டஸ்யயதாலாபஃ” என்கிறபடியே- உடையவன் உடைமையைப் பெற்றானாகில் நமக் கென்னென்று, ஆத்மலாபந் தன்னதாம்படியிருக்கிற சுத்தியையுடையவன்.

“விண்ணவர்கோன்” என்கையாலே - சேஷித்வத்து னெல்லை. ஆழங்கால் - வ்யங்க்யம். சீலகுணமிகுதியாலே (ஆழங்காலென் கிறது.) இவனுடைய அத்வேஷாதிகளையும் பொறுக்கமாட்டா னென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார் (सद्गुणैः - பத்ப்யாமித்யாதி.)

(நீதிவானவன்) சேஷ சேஷித்வங்கள் முறைமாறாத நித்ய விபூதியிலே யுள்ளவன். “ஈஸ்வரோஹம்” என்று எதிரிட்டிருக்கும் மிடமிதே யிவ்விடம். அங்குக்கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை; இங்குக்கலக்குவாருமுண்டு, கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) * நீதிவானவன் என்றார்; * நீண்மதிளரங்கத்தம்மா னென்கிறார்; “அளப்பரியவாரமுதையரங்கமேயவந்தணனை” என் னுமாப்போலே. (நீண்மதிள்) ரக்ஷகத்வத்துக்குப்போரும்படியான மதிளையுடையபெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபரமசேஷி. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்த்தாலிதே சேஷித்வம் பூர்ணமாவது. திருமலையில் போக்யதை நிலைநில்லாமையாலே மிளவும்கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுமாப் போலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந் து புகுந்தானத்தனையென்றுமாம்.

(திருக்கமலபாதம்) செவ்வியும் குளிர்த்தியும் விகாஸமும் பரி மளமும் தொடக்கமானவை.

(நீதிவானவன்) இப்படிப்புகுர நிறுத்துகைக்கடி சேஷசேஷி த்வங்கள்முறைகெடாமல் நடக்கும் நித்யவிபூதிவாஸனையென்கை. “ஈஸ்வரோஹம்” என்று - எதிரிட்டிருக்கும் மிடமிதே இவ்விடம். அங்குக் கலக்குவாருமில்லை, கலங்குவாருமில்லை; இங்குக்கலக்குவா ருமுண்டு; கலங்குவாருமுண்டு. (நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்) “நீதி வானவன்” என்னு “நீண்மதிளரங்கத்தம்மான்” என்கிறார். “அள ப்பரியவாரமுதை யரங்கமேயவந்தணனை” என்னுமாப்போலே. (நீண்மதிளரங்கம்) ரக்ஷகமாகப் போரும்படியான மதிளையுடைய பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற சேஷி. இப்பாசரம்கேட்டு ப்போலேகாணும் திருமங்கையாழ்வார்திருமதிள்செய்தது; அழகிய வாயாலே இதருளிச் செய்தபின்பாகாதே திருமாளிகைகளும் திருக் கோபுரங்களும் கனத்தது. (அம்மான்) அங்குள்ளாரோ டொத்த ப்ராப்தி இங்குள்ளாரோடுண்டாகையாலேயிதே இங்குவந்து சாய் ந்தருளிற்று. (அம்மான்) ஈரரசுதவிர்த்தாலிதே சேஷித்வம் பூர்ண மாவது. திருமலையில் போவது நிலமல்லாமே மீளவுங் கோயிலிலே புகுகிறார். வெள்ளத்தைக் கள்ளமடையாலே பள்ளத்தே விடுவா னைப்போலே, திருவேங்கடமுடையான் வடக்குத் திருவாசலாலே வந்து புகுந்தானத்தனையென்றுமாம்.

(திருக்கமலபாதம்) பெருக்காற்றிலேயிழிவார் தெப்பங்கொண் டிழியுமாப்போலே ஒருதாமரைப்பூவை தர்ஷ்டாந்தமாக்குகிறார். செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றம் விகாஸம் இவை தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கையாலே.

கலக்கிறது-பர்க்ர்தி; கலங்குகிறான்-பத்தாத்மா. திரு-பூஜ்யமாத ல்; பிராட்டியாதல்.

ஆதித்யனைக்கண்டாலிறே தாமரையலருவது, இத்தாமரைக்கு ஆதித்யன் இவர். பிராட்டி திருமுலைத்தடங்களிலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய * தளிர்புரையும் திருவடிகளிருக்கிறபடி. (அம்மான் திருக்கமலபாதம்) தொடர்ந்து வருகைக்குப் பராபதி. (வந்து) தவீபாந்தரத்தில் சரக்குச்சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதி வழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்யவேணுமிதே; அங்ஙனன்றியே, “வந்துனதடியேன் மநம்புகுந்தாய்” என்கிறபடியே-வழிவந்தானும் தானே, பற்றினானும் தானே யென்கிறது. (என்கண்ணினுள்ளன) (நீதிவானவன்-கமலபாதம் - என்கண்ணினுள்ளன) ஸதாதர்சநம் பண்ணுகிறவர்கள் கண்ணுக்கிலக்கானதுகிடர் என்கண்ணுக்கிலக்காகிறது. வல்லதனை நாளும் விரோதம் பண்ணினேன், போக்கற்றவாறே கண்ணைச் செம்பளித்தேன், தொடர்ந்து செம்பளித்தகண்ணையிறுத்து, உள்ளேபுகுந்து நிற்கையாலே “என்கண்ணினுள்ளன” என்கிறார். அன்றியே தங்கண்ணுலேபார்க்கை அவத்யமென்று கண்ணைச் செம்பளித்தார், கண்ணினுள்ளே ப்ரகாசிக்கத்தொடங்கிற்று.

ஆதித்யஸந்நிதியிலே யலரும் தாமரைபோலே ஆச்ரிதஸந்நிதியிலே யலருந்தாமரையாய்த்துத்திருவடிகள். பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் திருக்கண்களிலும் ஒற்றிக்கொள்ளும் திருவடிகள். இவருடைய * தளிர்புரையும் திருவடியிருக்கிறபடி. “அம்மான் திருக்கமலபாதம்” என்கையாலே - ப்ராப்தமுமாய் ப்ராப்யமுமான திருவடிகளென்கை. “ஸ்ரீராமாயணசுரணங்கள்” நாராயணசுரணங்கள் என்றபடி. “வந்து” என்று - அதினுடைய உபாயபூர்த்தி சொல்லுகிறது. (வந்து) * “ஷ்ரீராமாயணசுரணங்கள்” - விதிசிவஸநகாத்யயர்த்யாது மத்யந்ததூரமான திருவடிகள் கிடர் என்னளவும் வந்து விஷயீகரித்தது. தவீபாந்தரத்தில் சரக்குச்சேரவேண்டினால் பாதிப்பாதிவழியாகிலும் வருதல், ஒருதலைப்பற்றுதல் செய்யவேணுமிதே; அங்ஙனன்றியே, “வந்துனதடியேன் மநம்புகுந்தாய்” என்கிறபடியே-வழிவந்தானுந்தானே, பற்றி நானுந்தானே யென்கிறது. (என்கண்ணினுள்ளன) ஏத்தக்கண்டகண்களுக்கு இவை விஷயமாகிறது. (நீதிவானவன்-கமலபாதம்-என்கண்ணினுள்ளன) ஸதாதர்சநம்பண்ணுகிறவர்களுடைய கண்ணுக்கிலக்கானதுகிடர் என்கண்ணுக்கிலக்காய்த்து. வல்லதனை நாளும் விரோதம் பண்ணினேன், போக்கற்றவாறே கண்ணைச் செம்பளித்துக்கண்ணையிறுத்து, உள்ளேபுகுந்து நிற்கையாலே என்கண்ணினுள்ளன. அன்றியே, தங்கண்ணுலேபார்க்கை அவத்யமென்று கண்களைச் செம்பளித்தார், கண்ணினுள்ளே ப்ரகாசிக்கத்தொடங்கிற்று. (ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுக்கு மொத்திராநின்றது. அங்குத்தைக்கு சிலவித்தி; இங்குத்தைக்கு ஸ்வரூபவித்தி.

“விண்ணவர்கோன்” என்று-தவீபாந்தர வஸ்து கண்ணுக்கு விஷயமென்றமல், “உள்ளன” என்பானென்னென்ன; அருளிச் செய்கிறார் (வல்லதனை நாளும்பாதி.)

(ஒக்கின்ற) ப்ரயோஜநம் இரண்டுதலைக்கு மொத்திராநின் றது; - அங்குத்தைக்கு சீலவித்தி; இங்குத்தைக்குஸ்வரூபவித்தி. (ஒக்கின்ற) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாயிருந்ததென்னுதல்; என்கண் ணுக்கிலக்கான விடத்திலும் பழையநிலை கொலையாதிருந்ததென் னுதல்; ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து உங்களுக்கு மொக்குமோ வென் கிருராதல்; இந்தலாபம் அத்தலைக்கு மொக்குமோ வென்கிரு ராதல்.

(அமலன்) * உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்; ஆதி - * யவன்; பிரான் - * மயர்வற மதிநல மருளினன்; அடியார்க்கு - * பயிலுஞ் சுடரொளி; விண்ணவர்கோன் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதி; (வந்து) அவர் * தொழுதெழு என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்து நின்றன. ... (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - அவன் துடர்ந்து வந்தபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் மேல் விழுந்தபடிசொல் லுகிறார்.

(ஒக்கின்ற) என்கண் ணுக்கிலக்கானவங்களுக்கு மொக்குமென் கிருராதல். “கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று-ஒருபத மாய் என்கண்ணினுள்ளன வானாப்போலே யிராநின்றதே என்ற படி. ஒன்பதுபாட்டு வழியிலே யதுஸந்தித்து, பத்தாம்பாட்டி லே திருவடித்தொழுதாரென்கிற ஐதிஹ்யத்தின்படியே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரந் தான் கண்ணிட்டுக் கண்டாப்போலே யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தோடு சேர்ந்திருந்ததி ! சக்ஷர்விஷயமான திருவடிகளென்றுமாம்.

(அமலன்) * உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்; ஆதி - யவன்; பிரான்-மயர்வற மதிநல மருளினன்; அடியார்-பயிலுஞ்சுடரொ ளி; விண்ணவர்கோன்- *அயர்வறு மமரர்களதிபதி; (வந்து) அவர் “தொழுதெழு” என்றார்; இவர்க்கு அவைதானே வந்தன. (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (உவந்த) கீழிற்பாட்டிலே - அரங் கத்தம்மான் றிருக்கமலபாதம் வந்தென்கண்ணினுள்ளன வொக்கி ன்றவே” என்று-திருவடிகள்தானே தம்மை விஷயீகரித்துத் தந் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாசித்தபடியைச் சொன்னார்; இப்பாட்டில்- “வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்த தற்பின் வணங்குமெ ன்சிந்தனைக்கினியாய்” என்கிறபடியே-அவன் விஷயீகரித்துப் புகு ந்தபின்பு, திருவடிகளாவனவன்றியே அத்தோடு சேர்ந்த திருப்பீதாம் பரத்தளவுஞ் செல்லத் தம்சிந்தை நசைபண்ணுகிறபடியைச்சொ ல்லுகிறார்.

“ஒக்கின்ற” என்கையாலே-நிலைகுலையாதிருக்கை. ... (க)

திருவடிகளிலே தொடர்ந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத் தின்மேலே சேர்ந்தபடி யெங்ஙனெயென்னில்; தானறிந்து சேரில் விஷயத்தின் போக்யதைக்குக் குற்றமாம், ஆகையாலே போக்ய தை யளவுபட்டது மல்ல, ஆசைதலைமடிந்தது மல்ல; கடலோதம் கிளர்ந்தலைக்கப்படுக்கால் உள்ளே கிடந்ததொருதுரும்பு கடலை அளவிட்டல்லவேகரையேறுவது, ஒருதிரை ஒருதிரையிலே ஏற வீசுமத்தனையிறே.

உவந்தவுள்ளத்தனாபுலகமளந்தண்டமுற

நிவர்ந்தநீண்முடியனன்றுநேர்ந்தநிசாசரரைக் [னரைச்

கவர்ந்தவெங்கணைக்காகுத்தன்கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மா

சிவந்தவாடையின்மேற்சென்றதாமெனசிந்தனையே. (2)

ஈன்று அணித்தானநாகு, தன்கன்றுக்கு வாஸநையில்லாமை யாலேமுதலில் தானே தன்முலையை அதின்வாயிலே கொடுக்கும்; பின்பு சுவடறிந்தால் கன்றுதானே இதுகாற்கடைக்கொள்ளிலும் மேல்விழுமிறே. அப்படியே திருவடிகள்தானேவந்து போக்யமா னபடி சொன்னார்—முதற்பாட்டில்; இதில் - தம்முடைய நெஞ்சு சுவடறிந்து மேல்விழுந்தபடி சொல்லுகிறார். திருவடிகளிலே கிடந்த திருவுள்ளம் திருப்பரியட்டத்தின்மேலே சேர்ந்தபடி யெங்ஙனெயென்னில்; தானறிந்துசேரில் விஷயத்தின்போக்யதைக்குக் குற்றமாம்; ஆகையால் போக்யதையளவுபட்டதுமல்ல, ஆசைதலை மடிந்ததுமல்ல, கடலோதங்கிளர்ந்தலைக்கப் படுக்கால் உள்ளேகிடந்ததொருதுரும்பு கடலை யளவிட்டல்லவே கரையிலே யேறுவது, ஒருதிரையிலே ஒருதிரையேற வீசுமத்தனையிறே. கீழ்ப்பாட்டில்— “நிமலன் நின்மலன்” என்றுஅபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவும் தன்திருவடிகளைபுகரித்தானென்றிறே இவர் சொல்லிற்று; “ரக்ஷ்யக்ஷம்ஸூக்ஷ்மே” “ரக்ஷயாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே ரக்ஷித்து இதினுடைய அபேகையைப் பார்த்திருப்பா னொருவனன்றோ; ஆகையால் இது உபபந்நமென்று தோற்றியிருந்ததில்லையீ! என்ன; இந்தலோகமாக மஹாபலியபிமாநத்திலேபுக்கு அந்யசேஷமாய்க் கிடக்க, இவர்களுடைய அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாக இவர்கள்தலையிலே தன்திருவடிகளைவைத்து, இது தானே ப்ரயோஜனமாக வுகந்து போருமாகாரம்அவனுக்கு அடியே பிடித்துள்ளதொன்றன்றோ, இன்று புதிதாக வருகிறதொன்றோ வென்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு.—தானறிந்து சேரில்-திருவரையில் போக்யதையை யறிந்து கிட்டிலென்றபடி. விஷயத்தின்போக்யதை-திருவடிகளின்போக்யதை.

ப-பா.—உவந்த உள் எத்தனாய்-எனையகப்படுத்துகையாலே ஸந்தஷ்ட
சித்தனாய்க்கொண்டு, உலகமளந்து - மூன்றுலோகத்தையுமளந்து, அண்ட
முற - அண்டகடாஹத்திலே செல்லும்படி, நிவர்ந்த- உயர்ந்தவனாய், நீள்முடி
யன் - ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், அன்று - ஜந
ஸ்தாநத்திலே யிருக்கிறவன்று, நேர்ந்த - எதிர்த்த, நிசாசரணா - கரதாஷண
திராக்ஷஸருடைய ப்ராணன்களை, கவர்ந்த - க்ரஸித்த, வெம்-க்ருரமான,
கணை - திருச்சரங்களை யுடையனாய், காஞுத்தன் - கஞுஸ்தகுலோத்பவனாய், கடி
யார் - பரிமளம்மிக்க, பொழில் - சோலையாலே சூழப்பட்ட, அரங்கத்து-கோ
யிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனான, அம்மான் - ஸர்வஸ்வராமி யானவனுடைய,
அரை - திருவரையில் சாத்திய, சிவந்தவாடையின்மேல் - திருப்பீதாம்பரத்தி
லே, என்கின்றனை - * சதிரிளமடவாருடைகளிலே ஆழ்க்கடவ என் நினைவா
னது; சென்றதாம் - சென்றதே ! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். (உ)

வ்யா.—(உவந்தவுள்ளத்தனாய்) ஆழ்வாரை யகப்படுத்து கையால் வந்தப்ரீதி. ஸர்வேச்வரனாய் சரியிப்பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிறவன் அர்த்தியாய்வந்து, தன்திருவடிகளைத் தலையிலே வையாரின்றால் “सर्वलक्षणैश्चैव” “மதியமூர்த்தநாமலங்கரிஷ்யதி” என்று உகக்கவேண்டியிருக்க அவையறியாதிருக்க, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்டு உகக்கும் மாதாவைப்போலே உகந்ததிருவுள்ளத்தை யுடையனாய்.

[illegible]

(உகப்பு) ஆழ்வார்விஷயமாதல்; லோகவிஷயமாதல்.

இவற்றைப் பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிதே; “व्यसन् न
सुसुप्तोऽभ्युत्थितः” “வ்யஸநேஷுமநுஷ்யாணம்ப்ரஸம்பவதி”
என்கிறபடியே. (உலகமளந்து)வகுத்த திருவடிகள் தலையிலே வந்
திருந்தாலும் உகக்கவறியாதலோகத்தைக்கிடர் தானும்விடாதே
யளந்தது. உகக்கவறியாமைக்கு * வன்மாவையமிதே. குணகுண
நிரூபணம்பண்ணாதே எல்லார்தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை
வைத்தபடியாலே, பக்திமார்களும் பாதகிகளும் ஒக்க வாழ்ந்து
போய்த்து.

(அண்டமுற நிவர்ந்தநீண்முடியன்) அண்டகடாஹத்திலே
சென்றுசேர்ந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். அண்டகடா
ஹம் வெடித்து அது அடைக்க வேண்டும்படியிதே அபேக்ஷிதம்
பெற்றுவளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம்மோழையெழ.”

“कृतकृत्योऽनारुणो विष्णुः प्रसूयमानः” “கர்தகர்த்யஸ்ததா
ராமோ விஜ்வரஃப்ரமுமோதஹ” என்று - தம்மோடும் தம்பியா
ரோடு முண்டான வாஸநையாலே முடியை விளக்கிறுனென்று
வெறுத்திருந்தபெருமாள், இவன்இசைந்து முடியை வைத்தபின்பு
உகந்தாப்போலே, இத்தலையில் அத்வேஷமேஹதுவாகத் திரு
வடிகளை வைக்கப் பெறுகையாலே மிகவும் ப்ரீதனாய். எதிர்த்
தலையறியாதிருக்கத் தானேயுகக்கிறது வாத்ஸல்யமிதே; உறங்கு
கிற ப்ரஜையைத் தாய்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறது வாத்ஸல்ய
மன்றோ. இவற்றைப்பிரிந்தால் வ்யஸநமும் தன்னதேயிதே. “व्यसन्
सुसुप्तोऽभ्युत्थितः” “வ்யஸநேஷுமநுஷ்யாணம்.”

(உலகமளந்து)வலிஷ்ட சண்டாளவிபாகம், ஸ்திரீ பும்பிபா
கம், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகம் என்றவற்றைப்பாராதே, எல்லார்
தலையிலு மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடி. (உலகமளந்து) வை
த்த திருவடிகள் தலையிலே வந்திருந்தாலும் உகக்கவறியாத லோகத்
தைக்கிடர் தான்விடாதேயளந்தது; உகக்கவறியாமைக்கு * வன்
மாவையமிதே. குணகுணநிரூபணம்பண்ணாதே யெல்லார்தலையிலு
மொக்கத் திருவடிகளை வைத்தபடியாலே, பக்திமார்களும் பாதக
ருமொக்கவாழ்ந்துபோய்த்து. (அண்டமுறநிவர்ந்தநீண்முடியன்)
அண்டகடாஹத்திலே சென்று சேர்ந்த திருவபிஷேகத்தையுடை
யவன். அண்டகடாஹம்வெடித்து அடிபிடிக்கவேண்டும்படியிதே
அபேக்ஷிதம் பெற்று வளர்ந்தபடி. (அண்டமுற) “அண்டம் மோ
ழையெழ.” “நிவர்ந்த” என்கிற சப்தம்-உயர்வென்றும் ஒங்கியென்
றுங்காட்டும். உறவென்கையாலே - ஒங்கியென்றபடி.

உகக்கவறியாவிட்டால் வைப்பானென்னென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (குணகுணேத்யாதி.)

அளப்பதற்குமுன்பு நீண்முடியில்லையோ வென்ன; அருளிச்
செய்கிறார் (ரக்ஷயவர்க்கத்தை யித்யாதி.)

“అనాన్త్యహింసా సద్విజ్ఞానానామ్” “ஆவாஸம் த்வஹிம்ச் சாமி ப்ரதிஷ்டமிஹகாநநே” என்று - எங்கள்ஸகாசத்திலே யிருக்கப் பாராநின்றோ மென்னு மிடம் தரவேணு மென்ன; அவர் களும் [அங்கேயிருக்க அதுமதிபண்ணி நன்றாகப்பர்ணசாலையை ச்சமைத்து வாஸ்துபலிகளுமிட்டு அங்கே யெழுந்தருளி யிருக்க; அவ்விருப்புக்கு விரோதிகளாய் வந்து கரதூஷணாதிகள் எதிர்க்க, அவர்களை நோக்கி அந்தரிஷிகள் தொடுத்ததோரம்புண்டோ; அவர்கள், “అహింసా శాస్త్రం” “ஏ ஹிபஸ்யஸரீராணி” என்னும்படி உருமாய்த்த அந்த ராக்ஷஸை, சம்முடைய திருச்சைத் திருச் சார்ங்கங்களாலே * உருக்கெட வாளிபொழிந்த சக்ரவர்த்தித் திரு மகன் என்னுடைய ராகாதிதோஷங்களை விவேகசரஜாலத்தாலே சமிப்பித்து, * அவதத்தமளியினோடும்-அரவிந்தப்பாவையினோடும் * பேரோனென்றென்னெஞ்சு நிறையும்படி புகுந்திருக்கிறவ னென் கிறார்.

(அன்று) ஜநஸ்தாநத்திலே யிருக்கிறவன்று. ‘ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷயத்தைநோக்கக்கடவதாகவந்துநின்றவன்று. (நேர்ந்தநிசாசர னை) அகவாயிலிருட்சியே யன்றிக்கே, ஸர்ப்பம் உணர்த்தியற்று ராத்ரியிலேபுறப்படுமாப்போலே பரஹிம்ஸைக்கு ஏகாந்தமான காலத்திலே வந்து யெதிர்ந்த கரதூஷணாதி ராக்ஷஸை. “நேர்ந்த நிசாசரர்” என்கையாலே - விபீஷணாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. (அன்று நேர்ந்த நிசாசரர்) “తేజోమహిమోద్భవోద్భవైషైధర్మచారిణః! మత్తలూనిప్రయత్నాజ్ఞాః ప్రత్యగ్యజ్ఞాన్ దృఢప్రళాః” “రామోరామోరామః శ్రీరామో రామోరామః! రామభూతంజగదభూత్ రామోరాజ్యప్రపాదః” “தேதம்ஸோம மிவோத்யந்தம் தர்ஷ்ட்வாவைதர்மசாரிணః! மங்களானிப்ரயுஞ்சா நாః ப்ரத்யக்ர்ஹ்ணந்த்ர்ட்வரதாః” “ராமோராமோராமஇதி ப்ர ஜாநாமபவங்கதாః! ராமபூதம்ஜகதபூத் ராமோராஜ்யம்ப்ரஸாஸதி” என்றும்- அதுகூலப்ரதிகூல விபாகமற இவனைக்கண்ட மதுஷ்யர் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவார் அடைவுகெடவாய்புலத்துவாரா கிறகாலத்திலே, இவர்கள் இங்ஙனே சிலர்எதிர்த்து நசித்துப்போவ தே!யென்றுவெறுக்கிறார்இவர். [రామోరామోరామః-ராமோராமோ ராமஇதி] பாதம் தலைக்கட்டுகையாலே மீளுகிறதித்தனையென்றி றே நிர்வஹிப்பது. இத்ரைவித்யத்துக்குப் பொருள் * రామోరామో ராம * ரூபௌதார்யகுணங்களைவென்ற வடிவமுகும், அத்தை அது பவிக்கக்கொடுக்கையும், கொடாநின்றால் இறுமாப்பற்றிருக்கையும், “పుంసంహృణ్య” “பும்ஸாம்தருண்யஞ்ச” என்று ஸ்தரீபும்விபாக மற ப்ரவணராமாகாரமுண்டாயிருக்கையாலே வீதராகைச் சொல் லுகிறது. ப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமிதே ஜிதேந்த்ரியத்வமா கிறது.

(அன்று) ரக்ஷகஞானவன் ரக்ஷயத்தை நோக்கக்கடவதாக வந்து நின்றவன்று. (நேர்ந்த நிசாசரரை) எதிரிட்ட நிசாசரரை. “நேர்ந்த நிசாசரர்” என்கிறது - திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமழகைக்கண்டும் எதிரம்பு கோப்பதே! என்று. நிசாசரர் - வெளியில் முகங்கண்டறியாத பையல்கள். (கவர்ந்த) புறப்படும்போது விநயத்தோடு புறப்பட்டு, வேட்டைநாய்கள்ஒடி. மேல்விழுமாப்போலே மேல்விழுகை. (வெங்கணை) விடும்போது அம்பாய்ப்படும் போது காலாக்நிபோலே யிருக்கை. “திஸ்ஸவக்ஸஜ்ஜேஷ்ஷுஃ” “திப்தபாவகஸங்காஸஸஸஸாரா” என்கிறபடியே - பெருமாள்கண்பார்க்கிலும் முடித்தல்லது நில்லாதவெம்மை.

[ஸ்ரஹ்-ப்ரஜாநாம்] மாதாபிதாக்களுக்கன்று, வலிஷ்டாதி களுக்கன்று, ஜநிதர்மாக்களுக்கு. [ஃ - கதா:] லோகயாத்நாக் குறுப்பாம் வார்த்தைகளும் பெருமானைப்பற்றி யல்லதிராது. [ரஹ்ஸ்யஜ்ஞாநம் - ராமபூதம்ஜகதபூத்] ஜகத்தடைய ராமாத்வைதமாய்த்து. “ஹ்ஸ்யஜ்ஞாநம்” “ஐததாத்மயமிதம்ஸர்வம்” என்கிறபொதுவல்ல, “ரஹ்ஸ்ய-ராமபூதம்” என்று ராமாத்வைதமாய்த்து. ப்ரஹ்மாத்வைதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பெருமான் சுண்டுவிட்கொண்டு லீலாரஸமதுபவிக்கிற காலத்திலேயோ வென்னில்; [ரஹ்ஸ்யஜ்ஞாநம் - ராமேராஜ்யம் ப்ரஸாஸதி] “ஃ, ஸ்-தஹ, பச” என்கிற காலத்திலே.

(அன்று) இப்படி எல்லாரு மொக்க ப்ரவணராகிறவன்று. (நேர்ந்தநிசாசரரை) இவ்வடிவழகிலேதோற்றுவிழாதே சரசஸ்த்ரங்களைத் தூவிக்கொண்டுவந்தெதிரந்த ராக்ஷஸரை. (கவர்ந்த) மாரீச ஸுபாஹுத்வயத்துக்கிப்பால் ஓரினாபெறாதே கிடக்கிற வையாகையாலே, இனாபெறாத ஸர்ப்பம்போலே எதிரிகள் மேலே விழுந்து க்ரவித்தபடி. (வெங்கணை) அவன் தன்னைப்போலே யாய்த்து அம்புகளுமிருப்பது. “திஸ்ஸவக்ஸஜ்ஜேஷ்ஷுஃ” “திப்தபாவகஸங்காஸஸஸஸாரிதைகாஞ்சநபூஷணை” என்கிறபடியே - தொடுக்கிறபோது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே போய் விழும் போது எரிகிற காலாக்நிபோலே யாய்த்து விழுவது. “ஸஹ்ஸ்யஜ்ஞாநம் ரஹ்ஸ்யஜ்ஞாநம்” “நத்வாமிச்சா ம்யஹம்த்ரஷ்டும் ராமேண நிஹதம்ஸாரா” என்று - * தயரதன்பெற்ற மரதக மணித்தடத்திலே புக்கு ச்ரமந்தீரமாட்டாதேசாவக் காணமாட்டுகிறிலேன். * சரங்களாண்ட தண்டாமரைக்கண்ணனுக் கன்றி யென்மநம் தாழ்ந்து நில்லாதே” என்கிறபடியே நீயும் நானும் கூடி, * இலங்கை பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவாராய் ஆஸ்படப்போகாதே! என்றானிதே விபீஷணன். (வெங்கணை) வெஞ்சிலையினின்றும் புறப்படுகிறவையாகையாலே * வெங்கணையாயிருக்கும்மே. அவன் அதுகூலர்க்கு * புனலுருவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அனலுருவாயிருக்குமாப்போலே, பொன்னெழுதின பகழிகளுந் தானுமாயிருக்கையாலே, அதுகூலர்க்கு தர்சநீயமாய், அக்நிசிகோபமங்களாகையாலே ப்ரதிகூலர்க்கு பயங்கரமாயாய்த்திருப்பது இச்சாங்களும்.

(காகுத்தன்) குடிப்பிறப்பால் தரம் பாராதே விஷயீகரித்த படியும் வீரவாசியும்.

(கடியார்பொழில்) திருவுலகளந்தருளின விடமே பிடித்து அடியொற்றினான். ராவணவதம்பண்ணித்தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து சாய்ந்தருளினான், இன்னமும் வேர்ப்படங்கிறநிலை. திருச்சேலையிர் பரிமளம் விடாயர்க்கு சிசிரோபசாரமானபடி. (அரங்கத்தம்மான்) அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கும் இழவுதீரக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. (அம்மான்) இங்கேவந்த பின்பு ஈசுவரத்வம் நிலைநிற்கை.

ஆக “உவந்த வுள்ளத்தனா யுலகமளந்தண்டமுற நிவரந்தநீண்முடியன்” என்று - “கோகுணவான்” என்று ப்ரதமப்ரச்நமாய் ஆச்ரயணியமான சீலாகுணத்தைச்சொன்னாராய், “அன்று நேர்ந்த நிசாசரனாக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்” என்று - அநந்தரமாக “கஜ்ஜீரண” “கம்சவீர்யவான்” என்று சொன்ன விரோதி நிரஸந்தத்துக்குறுப்பான வீரகுணங்களைச்சொல்லுகிறார். ஆக “மாம், அஹம்” என்கிற விரண்டினுடைய வர்த்தமும் அதுஸந்தித்தாராய் விட்டது. “உலகமளந்து” என்று - திருவடிகள் விக்ரமித்தபடி சொல்லி, “கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்” என்று - திருத்தோள்கள் பராக்ரமித்தபடி சொன்னார். (காகுத்தன்) இந்த விரண்டு குணமும் உபயவிபூதி நாதத்வப்ரயுக்தமன்று, கருஸ்தவம்ஸத்திலே பிறந்து படைத்தானாகையாலே ஒளத்பத்திகமென்றபடி. ஆக, கரதூஷணதிகளை * சிலையால் வாளிபொழிந்தபடி சொல்லிற்று. (கடியார்பொழி லரங்கத்தம்மான்) திருவுலகளந்தருளினத்தால் வந்தச் சரமமும் ஜநஸ்தாநத்தில் ராக்ஷஸவதம்பண்ணினச் சரமமும் ஆறுகைக்காக, பரிமளபரிதமான சோலையை யுடைத்தான கோயிலிலே வந்து, அந்தத்திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் நீட்டிக் கொண்டு சாய்ந்தான். பரிவராயிருப்பார், “கொடியார்மாடக்கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதினனே நீ துயில்மேவிமகிழ்ந்தது தான், அடியாரல்லல்தவிர்த்தவசைவோவன்றேலிப், படிதான் நீண்டு தாவியவசைவோ பணியாயே” என்று - நீயிங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஹிரண்ய ராவணதிகளை நிரஸித்தத்தால் வந்தச் சரமந்தீரவோ, த்ராலோக்யத்தையு மளந்துகொண்ட ஆயாஸத்தால்வந்தச் சரமந்தீரவோ, பணியாய்-உன்ஸ்வரங்கொண்டு நாங்களறியும்படி சொல்லா யென்றார்களிறே. பிள்ளாய்! கிடக்கும் போது ஒருமூலையிலே ஒருவரறியாமற் கண்வளர்ந்தாலாகாதோ. இன்னமும் அவர்கள் மறுகினைகளைத்து, அவனெங்கேயென்று தேடிக்கொடுவரிலும் கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோவென்று வயிறுபிடித்தாரிறே; அதுபோலுமல்லகிடர் இவன்கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்கிறார்.

(விஷயீகரிக்கை) விபீஷணழ்வானே.

(௨)

மந்திபாய்வடவேங்கடமாமலைவானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றனரங்கத்தரவினணையான் [தோரொழில்
அந்திபோனிற்றத்தாடையுமதன்மேலயனைப்படைத்த
உந்திமேலதன்றோவடியேனுள்ளத்தின்னுயிரோ. (ந)

ப-ரை.—(மூன்றும்பாட்டு)பலாக்கள் வேரோபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்
துக்கிடக்கையாலே, மந்தி - ஆண்குரங்குகளானவை, பாய் - ஒருகிளையினி
ன்றும் மற்றொருகிளையில் இடைவிடாமல் பாய்ந்தபடியே யிருப்பதாய், வட
க்கு - தமிழுக்கு வடவெல்லையும், திருவேங்கடம்-வேங்கடாத்ரியென்னும் திரு
நாமத்தையுடையதம், மாமலை - உயர்த்தியையும் விசாலத்தையு முடையது
மான திருமலையிலே, வானவர்கள் - நித்யஸூரிகள், சந்திசெய்ய நின்றான்-
புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஆராதிக்கும்படி நின்றவனாய், அரங்கத்து - கோயிலி
லே, அரவினணையான் - திருவநந்தாழ்வான் மேலே பள்ளிகொண்டருளும்வ
னுடைய, அந்திபோல் நிறத்தாடையும் - செவ்வாநம்போன்ற நிறத்தையுடைய
திருப்பீதாம்பரமும், அதன்மேல் - அதுக்குமேலே, அயனைப்படைத்தது - ப்ர
ஹ்மாவுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான, ஓரொழில் - அத்விதீயமான அழகையுடைய,
உந்திமேலதன்றோ - திருநாபீகமலத்தின்மேலதன்றோ, அடியேனுள்ளத்து-
அடியேனுடைய மலஸ்ஸிலிருக்கிற, இன்உயர் - நற்சீவன். (ந)

வ்யா.—(மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி
செய்ய நின்றனரங்கத்தரவினணையான்) கீழ்ப்பாட்டிலே - “உல
கமளந்தண்டமுற நிவர்ந்த நீண்முடியன் - கடியார்பொழிலரங்கத்
தம்மான்” என்று-இந்தலோகங்கனையடையத்தன்திருவடிகளாலே
யளந்துகொண்டார் பெரியபெரிமானென்றாரோ, அங்ஙனே சொல்ல
லாமோ; “அன்று ஞாலமளந்த பிரான் - சென்றுசேர் திருவேங்
கடம்” என்றன்றோ நம்மாழ்வார்வார்த்தை; திருவேங்கடமுடை
யான்திருவடிகளைக்காணவேணுமென்று * வழிபாடுசெய்த ஸூரிக
ளும் “எந்நாளே நாம் மண்ணளந்த வினைத்தாமரைகள் காண்ப
தற்கு” என்றன்றோ ப்ரார்த்தித்தது; ஆகையாலே இந்தபூமியை
யடையத் திருவடிகளாலே ஆக்ரமித்து, “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்
தடியீர்வாழ்மின்” என்று - தன்திருக்கையாலே, * உலகமளந்த
பொன்னடியைக்காட்டிக்கொடு நிற்கிறவனுமாய், “தானோங்கி நிற்
கின்றான் றண்ணருவி வேங்கடம்” என்கிறபடியே - அண்டமுற
நிவர்ந்த நீண்முடியனுமாய் நிற்கின்றான் திருவேங்கடமுடையா
னன்றோவென்ன; அந்தத்திருவேங்கடமுடையானுகிறனுமிங்குக்
கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமானே யென்கிறார்.

(மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை)திருப்பீதாம்பரத்தி னழகை
யநுபவிக்கச்செய்தே, திருநாபீகமலத்தி னழகிலே தாமிழுப்புண்ட
சாபலத்துக்குப் போனியா யிருக்கையாலே குரங்குகளை நிதர்சந
மாகச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(மந்திபாய்) திருமலையில் பலாக்கள் வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக் குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே ஒருபழத்தை புஜிக்கப்புக மற்றமேலில் பழத்திலே கண்ணையோட்டி இத்தைவிட்டு அதிலே பாய்ந்து தாவாநிற்கு மத்தனையாய்த்து. பெரியபெருமாளுடைய திவ்யாவயவங்களிலேதாம் ஆழங்கால்படுகிறுப்போலேயாய்த்து அவைகளும். *கானமும் வரநாமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (மந்திபாய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும், திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடாநிற்கு மென்றுமாம். பரமபதமும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும் அச்சோலையோபாதியா யிருக்கிறபடி. எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை. (மந்திபாய்) பலாக்கனிகள் வேரோடு துனியோடு வாசியறப்பழுத்துக்கிடக்கையாலே ஒன்றிலும் வாய்வைக்கப்பெறுதேதான்வேண்டினபடி திரியும்.

(வடவேங்கடம்) தமிழ்தேசத்துக்கு எல்லைநிலம். (மாமலை) போக்யதை யளவற்றிருக்கை. உபயவிபூதியும் ஒருமூலையிலே யடங்குமென்றுமாம்.

(மந்திபாய்) திருமலையிலே பலாக்கள் வேரேபிடித்துத் தலையளவும் பழுத்துக்கிடக்கையாலே அங்குத்தைக்குரங்குகள் ஜாத்யுசிதசாபலத்தாலே யொருபழத்தை புஜிக்கப்புகுகிறவை மற்றைக்கொம்பிற் பழத்திலே கண்ணையோட்ட, இத்தைவிட்டு அதிலே தாவப்பாய்ந்து திரியுமாப்போலே யென்கை. பெரியபெருமாளுடைய திவ்யாவயவங்களிலே தாம் ஆழங்காற்படுகிறுப்போலே. *கானமும் வரநாமும் வேடுமுடை வேங்கடமிறே. (மந்திபாய்) ஒன்றையொன்று பற்றி மாலையாக நாலாநிற்கும், திருச்சின்னக்குரல் கேட்டவாறே பாய்ந்தோடாநிற்குமென்றுமாம். பரமபதமும் திருமலையும் கோயிலும் திருவயோத்யையும் திருச்சோலையும் ஒருபோகியாயிருக்கிறபடி; எங்கும் மாறிமாறித் தங்குகை.

(வடவேங்கடம்) திருமலை என்னுதே “வடவேங்கடம்” என்கிறது-தமிழர்,தமிழுக்கெல்லைநிலம் அதுவாகச்சொல்லுகையாலே. வேதசப்தோபப்ரஹ்மண சப்தங்களாலன்றிக்கே தம்முடைய ஜந்மாநுருபமாகத் தாம் கவிபாடுகிறசப்தம் நடையாடுகைக்கு எல்லை அதுவாகையாலே சொல்லுகிறார். (மாமலை) போக்யதையின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறதாதல்; “பரன் சென்றுசேர்” என்றும், “முன்ன மடைமினே” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே சேஷியானவன் தன்னுடைய ரக்ஷகத்வ வித்திக்காகவும் சேஷபூதரானவர்கள் தங்கள்ஸ்வரூபவித்திக்காகவும் வந்துசேருகையால் வந்தச் ஸாக்யதையைச் சொல்லுகிறதாதல்.

மூன்றும்பாட்டில்.—தாத்தார்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பரமபதமுமியாதி.)

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான்) எத்தனையேனும் தண்ணியார்க்கும் முகங்கொடுத்து நிற்கிற அந்நீர்மையை யதுஸந்தித்து, நித்யஸூரிகள் வந்து படுகாடுகிடப்பது இங்கேயாய்த்து. மேன்மையை யதுபவிக்கும் தத்தனையிறே-அங்கு; சீலாதுபவம்பண்ணலாவது-இங்கேயிறே.

ஸூரிகள் பரமபதத்தினின்றும் திருவேங்கடமுடையானையதுபவிக்கவரும்போது, தன்சிகரத்தில் இளைப்பாறி வரலாம்படியிருக்கிற வுயர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாதல்; அன்றிக்கே, உபயவிபூதியும் ஒருமூலையிலே யடங்கு மென்றுமாம்.

(வானவர்கள் சந்திசெய்ய) நித்யஸூரிகள் * சிந்துபூக்கொண்டு போகருபமான் ஸமாராதநத்தைப்பண்ண, அவன் பரமபதத்தினின்றும் தன்னீர்மை ப்ரகாசிக்கைக்காக ஆதியானதான் திருமலையிலே வந்தவாறே, * விண்ணவர்கோளுன தன்னுடைய மேன்மையை யதுபவித்துக்கொண்டு போந்த ஸூரிகள், * விராயார் போழில் வேங்கடவனுன நீர்மையை யதுபவிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வருவர்கள், அந்நீர்மைக்கடியான மேன்மையை யதுபவிக்கைக்காகத் திருமலையினின்றும் பரமபதத்தேறப்போவார்கள். (நின்றான்) இந்நிலையாலே யோருத்யோகமுண்டென்று தோற்றும்படி நின்றான். பெருமாள், நிச்யமுகபர்வதத்திலே மஹாராஜர் தொடக்கமான வானரஸைநக்கும் இளையபெருமானுக்கும் ஒக்கமுங்கொடுத்துக்கொண்டு நின்றாப்போலே யாய்த்து - திருவேங்கடமுடையானும், குரங்குகளோடு ஸூரிகளோடு வாசியற அதுபவிக்கும்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலையும். “ஊஸாஊஸாஊஸா கஹஸீத்யுஸாஊஸா” “வானராணம்நராணஞ்ச கதமாஸீத்ஸமாகம” என்று - திருவடியைப் பிராட்டி, இங்கிதாகாரங்களறியாதே, குரங்குகளுக்கும் விலக்ஷணரான மதுஷ்யர்களுக்கும் கூட்டரவுண்டானபடி எங்ஙனே. [கஹஸீத்யுஸாஊஸா - கதமாஸீத்ஸமாகம] தன்கடாக்ஷபாதமும் ஆபரணபாதமு முண்டென்றறியாதே நான் சேரவிட, பின்பு “தோழன்நீ” என்ன ப்ராப்தமாயிருக்க, நான்பிரிந்து இங்கே யிருக்கக் கூட்டரவுண்டானபடியென்னென்றுகேட்க; “ஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸா” “ராமஸூக்ரீவயோரைக்யம் தேவ்யேவம்ஸமஜாயத” என்று அவர்கள் சேர்ந்த ப்ரகார மறிந்திலேன், “ஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸாஊஸா” “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்கிற இளையபெருமானும் அருகே நிற்க அவர்பரிகரமான நான் இன்றுவந்து அந்தடிபுர பரிகரமாம்படி கூடினார்கள் என்றானிறே.

சந்திசெய்ய - கிடும்படி நின்றானென்னுதல்; ஆச்ரயியாகிற் கப் பராக்காய்நின்றானென்னுதல். முதற்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து பரமபதத்தில்நின்றும் அடியொற்றுதல்; இரண்டாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து ராமாவதாரத்திலே அடியொற்றுதல்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) [சீக்ஷுர ஸ்ரீஸூய்யம் - சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம்] ஸ்ரீ பரதாழ்வானை வளைப்புக்கிடக்கவிட்டுப் போந்து கடற்கரையிலேவளைப்புக்கிடந்தாப்போலே ஸம்ஸாரிகளைப்பெற்ற லல்லது [போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே முதலில்சரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே, “ஹ்ருதய” “சாபமாநய” என்று சீறுமவனல்லன், ஆற்றாமையைக்காட்டிச் சரணம்புக்குக்கிடக்கு மவனிறே இவன். (அந்திபோல்நிறத்தாடையும்) ஸந்தயாராகம்போலேயிருந்துள்ள திருப்பிதாம்பரமும். “அநாச்சிவந்தவாடை” என்றது பின்னாட்டுகிறபடி.

(அதன்மேல்) இவ்வழகினின்றும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர். (அயனித்யாதி) சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான திருநாபீகமலத்தின்மேலதன்றே. சதுர் முகஸ்ரஷ்டிபூர்வகாலத்திலேயாயிருக்க, இப்போது ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமென்றுகோள்சொல்லித்தாராநின்றது, திருநாபீகமலம்.

(அரங்கத்தரவினணையான்) “சீக்ஷுர ஸ்ரீஸூய்யம் - சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயாம் யாவந்மேநப்ரஸீததி” என்று - ஸ்ரீ பரதாழ்வானை வளைப்புக்கிடக்கவிட்டுப்போந்து கடற்கரையிலே வளைப்புக்கிடந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளைப்பெற்ற லல்லது போகேனென்று வளைப்புக்கிடக்கிறான். சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப்போலே முதலில்சரணம்புக்கு முகங்காட்டாவிட்டவாறே, “ஹ்ருதய” “சாபமாநய” என்று சீறுமவரல்லர், ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸரணம்புக்குக்கிடக்குமவர் இவர்.

(அந்திபோல் நிறத்தாடையும்) கீழ்ச்சொன்ன சிவந்தவாடை ஆபரணகோடியிலேயாய்க் கழற்றவுமாயிருக்கும்; இது ஸஹஜமென்கைக் குடலாக, “அந்திபோல் நிறத்தாடையும்” என்கிறார். ஸந்தயாராகரஞ்ஜிதமான மேகம்போலேயாய்த்துத் திருவனையும் திருப்பிதாம்பரமுமிருக்கிறபடி. திருமேனி மயிற்சமுத்திச் சாயலாபிறே யிருப்பது. அத்தோடுசேர்ந்த திருப்பிதாம்பரம் ஸந்தயாராக ரஞ்ஜிதமான காளமேகம்போலே ஆகர்ஷகமாயிறே யிருப்பது. * அநாச்சிவந்தவாடை பின்னாட்டுகிறபடி யென்றுமாம்.

(அதன்மேல்) அவ்வழகுக்குமேலே. (அயனையித்யாதி) ஜகத்காரணபூதனாக ப்ரஸித்தான சதுர்முகனைத் தன்பக்கலிலே யுண்டாக்கி, அதடியாகவந்த மேன்மையாலுண்டான அத்விதீயமான வழகையுடைத்தாயாய்த்துத் திருநாபீகமலமிருப்பது. லோகத்தில் உத்பாதகருடைய வழகு ப்ரஸவாந்தமாயிருக்கும்; இவனை யுண்டாக்கினபின்பு ஒளியுமழகும் மிக்கதித்தனை. “ஹ்ருதய” “யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி-தம்ஹதேவம்” என்கிறபடியே-இவனை ஸ்ரஷ்டித்தபின்பிறே த்யோதமாநனாயிற்று.

(எழிலுந்தி) இளகிப்பதிக்கை. “ஸ்வஸாஸ்யஸ்யஸ்” “பாஸ வாந்தஞ்ச யௌவநம்” என்கிறபடியன்றிக்கேயிருக்கை.

(அடியேன்) “ஸஹஸ்யஸ்ய” “பதிம்விச்வஸ்ய” “யஸ்யஸ்ய” “யஸ்யாஸ்ய” என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறாரல்லர், அழகுக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரோ) என்னுடையநற்சிவநமானது திருநாபிகமலத்ததன்றோ வென்கிறார்.

விடாமைக்குப்பற்றாக; “மருடியேனும் விடேல்கண்டாய்” என்னுமாப்போலே. இப்பாட்டில் பெரிய பெருமாள் பக்கவிலே திவேங்கடமுடையான் தன்மையு முண்டென்கிறது. (ங)

(ஓரொழிலுந்தி) “ஸ்வஸாஸ்யஸ்யஸ்” “பதிம்விச்வஸ்ய” “யஸ்யஸ்ய” “யஸ்யாஸ்ய” என்கிற ப்ரமாணத்தாலே அடியேன் என்கிறாரல்லர், அழகுக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறார். (அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரோ) என்னுடையநற்சிவநமானது திருநாபிகமலத்ததன்றோ வென்கிறார்.

(அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரோ) அடியேனான வென்னுடைய அகவாயில்வர்த்திக்குற ஹர்தயமானது. (உந்திமேலதன்றோ) அடியேன்என்று இப்போது இவர்ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்து, “ஸ்வஸாஸ்யஸ்ய” “பதிம்விச்வஸ்ய” “யஸ்யஸ்ய” “யஸ்யாஸ்ய” என்கிற ப்ரமாணங்களாலே “அடியேன்” என்கிறாரல்லர், * சுஹஸ்யஸ்யஸ் குணர்த்தாஸ்ய முபாகதராய்ச்சொல்லுகிறாரும்ன்று, அழகுக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறார். அதிலும் வடிவழகின் ஸாமான்யத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிற வார்த்தையுமன்று, ஓரவயவத்தி னழகுக்குத்தோற்றுச்சொல்லுகிற வார்த்தை. “உயிர்” என்கிறது – மநஸை. “ஊனில்வாழியிர்” என்று கொண்டாடினாப்போலே, வடிவழகு தமக்கு ரவித்து போக்யமாம்படியிருக்கையாலே “இன்னுயிர்” என்கிறது. சிலரைஉண்டாக்குகிறதுகிடர் என்னையழிக்கிறது.

உந்தியைப் பற்றாசாகப்பற்றினவிட முண்டோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மருடியேனுமித்யாதி.) ... (ங)

அந்தத்திருநாபிகமலம் அதிகாரிபுருஷர்களான ப்ரஹ்மாதிகளையுண்டாக்கும்; “அடியேன்” என்றிருப்பாரையழிக்கும். பிள்ளையழகிய மணவாளராயர், பெருமாள்திருவடிகளிலே புக்கு, “நாயன்றே! அடியேன்திருவேங்கடமுடையானைத்திருவடித்தொழுது வரவேணுமென்று நினையாநின்றேன்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “வாரீர்! அமலனாதிபிரானை யொருக்கால் இசைசொல்லிக் காணீர்” என்று திருவுள்ளமாக; பிள்ளையும் ஒருக்கால் இசையை விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டருளி, இனிப்போகிலும்போம், இருக்கிலுமிருமென்று திருவுள்ளமானார். முதலில் கண்படுவது திருநாபிகமலமிதே.

இப்பாட்டால் - பெரியபெருமாள்பக்கலிலே திருவேங்கடமுடையானானதன்மையு முண்டென்கிறது. (ந)

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருநாபிகமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுதரபந்தநத்தை யதுபவிக்கிறார். முதற்பாட்டிலே - ஜகத்காரணபூதனானவவன், தம்முடைய அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் தம்மை விஷயீகரித்து, தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே திருவடிகள்தானே வந்து ப்ரகாசித்தபடியைச்சொன்னாராய், நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கூடுமோ வென்கிற வபேக்ஷையிலே ஸோதாஹரணமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தந்திருவுள்ளம் திருவரையும் திருப்பிதாம்பரமுமான சேர்த்தியிலே மேல்விழுந்து நசைபண்ணுகிறபடியைச் சொன்னார் - இரண்டாம்பாட்டில்; அவ்விரண்டாம்பாட்டிற் சொன்ன த்ரைவிக்ரமாபதாநம் ப்ரமாணோபபத்திகளாலே திருவேங்கடமுடையானுக்கே சேருமதன்றோ வென்கிற வபேக்ஷையிலே திருமலையில்நின்றும் திருவுலகளந்தருளினாரும் பெரியபெருமானே யென்று கொண்டு, முதற்பாட்டில் “ஆதி” என்று சொன்ன வவனுடைய காரணத்வத்தைத் திருநாபிகமலத்திலே ப்ரஹ்மாவையுண்டாக்கி, அம்முகத்தாலே வெளியிடாநின்றுகொண்டு, அந்தத்திருநாபிகமலந்தான் திருப்பிதாம்பரத்திலே துவக்குண்கிற தந்திருவுள்ளத்தை ப்ரஹ்மோத்பாதமான தன்மையையும் அழகையுங்காட்டித் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ள, அதிலே சுழியாறு படுகிற படியையிதே மூன்றாம்பாட்டிற்சொல்லி நின்றது; தந்திருவுள்ளம் திருநாபிகமலத்திலே சுழியாறு படுகிறபடியைக்கண்டு, திருநாபிகமலத்துக்காச்ரயமான திருவயிறும், இந்தத் திருநாபிகமலத்துக்கு வெறும் ப்ரஹ்மா ஒருவனுக்கிருப்பிடமான மேன்மையும் அழகுமன்றோ வுள்ளது;

வ்யா.—(சதுரமாமதிளித்யாதி)கட்டளைப்பட்டிருக்கை.

வ்யா.—(சதுரமாமதிள்சூழி லங்கைக்கிறைவன் தலைபத்துதிர வேட்டி யோர் வெங்கணையுய்த்தவன்) இரண்டாம்பாட்டில் உக்த மான அபதாநங்களிரண்டில் பூர்வாபதாநத்தைப் பற்ற ஓரபேகையோடே அதுக்குத்தரம் சொல்லிற்றாய், மூன்றாம்பாட்டில் முற் கூறு, அதிலே அநந்தராபதாநத்தைப்பற்ற ஓரபேகையோடே அதுக்குஉத்தரமாயிருக்கிறது இதில் முற்கூறு. “அன்று நேர்ந்த நிசாசரணாக் கவர்ந்த வெங்கணைக்காகுத்தன்” என்ற-ஜநஸ்தாநத்தி லே பெருமானும் பிராட்டியும் இளையபெருமானாய்ப் போய்ப் புக்கு, அங்குத்தைரிஷிகளை “अन्तर्ज्ञानाय” “ஆவாஸந்த்வ ஹமிச்சாமி” என்றபேகித்து, அவர்களதுமதியோடேயிருக்கிற காலத்திலே அவ்விருப்புக்கு விரோதிகளாய்வந்த ஜநஸ்தாந வா விகளான கராதிகளை நிரவித்தாப்போலே, உம்முடைய ஹ்ரதயத் திலு மிருப்பேனென் றதுமதி பெற்றுவந்து புகுந்து, அங்கு விரோ திகளான ராகாதிகளை நிரவித்தானென்றுசொன்னீர்; அந்தராகா திகளாகிற சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யமடியாக வருவதொன்று, அந்தப்ராவண்யந்தனக்கடி அஹங்காரமமகாரங்களாகிறமதினையிட்டுக்கொண்டு நவத்வாரமானபுரத்திலேவர்த்திக்கிற “अन्तर्यामि” “இந்த்ரியாணம் ஹிசரதாம்யந்மநோநுவிதீய தே” என்கிறபடியே சகூராதிகரணங்களோடேகூடினமநஸ்ஸன் றோ, இந்தத் தீமனங்கெட்டாலன்றோராகாதிகள்போவது, அவை போனாலன்றோ அவன், “பேபோன்” என்றிருப்பது; அதுகிடக்கிடர், அவன்றானே வந்து மேல்விழுந்து கிடக்கச்செய்தே, “சென்றதா மென சிந்தனை” என்றும், “உந்திமேலதன்றோ வடியேனுள்ளத்தி ன்னுயிர்” என்றும் உம்முடைய திருவுள்ளந்தானே மேல்விழாநின் றதென்று சொன்னீர், இது இப்படி மேல்விழும்போது அவ்வர ணழிந்ததாகவேணும், அழித்தாராரொன்ன; அந்தஜநஸ்தாநவா விக் ளானகராதிகளுக்குக் குடியிருப்பாய் அரணோடேகூடின லங்கை யை, ராவணனை யழிப்பதற்கு முன்னே, “अन्तर्यामि” “நேய மஸ்திபுரீ லங்கா” என்கிறபடியே அஸத்கல்பமாக்கி இவர்களுக் கதிஷ்டாந பூதனான ராவணனையும் ஸபரிகரமாக ஓரம்பாலேயுருட் டின சக்ரவர்த்தித்திருமகனே யிவ்வரணை யழித்து மநோரஜநீசர னை விவேக சரஜாலத்தாலே சமிப்பித்தாரொன்கிறார்.

(சதுரமாமதிள்சூழ்) சதுரச்ரமாய்க்கட்டளைப்பட்டு அரணாக ப்போரும்படி ஒக்கத்தை யுடைத்தான மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும். கட்டளைப்பட்டிருக்கையாகிறது - “வேலைசூழ்வெற்பெ டுத்தவிஞ்சி சூழிலங்கை” என்கிறபடியே கடலைஅகிழாக வுடைத் தாய், அநந்தரம் காடாய்பர்வதமாய் அதின்மேலேமதிளாயிறேயிரு ப்பது.

நாலாம்பாட்டு. கட்டளைப்பாட்டு- துர்க்கசவரணையோடே கூடி யிருக்கை;

விரக்தனாதிருவடியுங்கூட மதித்த ஐசவர்யமிதே. “உத்ய
 தர்ஸணம் சந்தியம் உத்யம்” | சந்தியம் உத்யம் உத்யம் | சந்தியம் உத்யம் உத்யம்
 “யத்யதரீமோநபலவாந்ஸ்யாதயம்ராஷ்ட்ரேஸிவரஃ | ஸ்யாதயம்ஸ-
 லோகஸ்யஸக்ரஸ்யாபிசரக்ஷிதா” என்கிறார். யாவனொருவனுக்
 காக இவனை யழியச்செய்ய நினைக்கிறார், அவன்றன்னையே இவனுக்
 குக் காவலாக வைப்பார்கிறார் அல்பமதுகூலித்தானாகில்.

(தலைபத்துதிர்) பனங்குலை யுதிர்த்தாப்போலே யுதிர். அறு
க்கவறுக்க முளைத்த சடக்கு. (ஓட்டி) அதுகூலிக்குமாகில் அழி
யச்செய்யவேண்டாவிதேறையென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்ட
படி; “గచ్చులుజూని” “കച്ചാതുജാനാமி” என்கிறபடியே.

(ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன்) பிற்தைநாளேப்பூசலிலே ஜயாப ஜயங்கள் வ்யவஸ்தித மன்றோவென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதின வாறே, அத்தலைக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை விட்டவன். அவனை ப்ராதிசூல்யத்தில் நின்று னென்று அறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை விட்டபடி.

வீரத்தனாதிருவடியுங்கூட மதித்தஐச்வர்யமிதே. “యన్యధాన్య
 నబలవాన్ సృజయంతః సేవ్యః | సృజయంతుర లోకస్య శక్త సృజిష్యరక్షితః”
 “யத்யதர்மோநபலவான் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸைஸ்வரஃ | ஸ்யாதயம்
 ஸுரலோகஸ்யஸக்ரஸ்யாபிசரக்ஷிதா.” (இறைவன்) தூர்வர்க்கங்க
 ளடையவொதுங்க நிழலாயிருக்கும்வன். ஒருவன் ஸாத்விகனானால்
 அவன் பக்கலிலே ஸத்துக்களடைய வொதுங்குமிதே; அப்படியி
 தே எதிர்த்தலையும். யாவனொருவனைச் செய்ய நினைக்கிறார், அவன்
 தன்னையே யவ்வரணுக்குக் காவலாகவைப்பார்கிடர் அல்பமநு
 கூலித்தானாகில்; தாயையும் தமப்பனையுஞ்சேரவிருக்கவொட்டாதே
 பிரித்த பையலிதே யிவன். “తేనసీతాజనస్తానా ధృతానాః జటాయుషమ్”
 “தேநஸீதாஜநஸ்தாநாத்ர்தாஹத்வாஜடாயுஷம்.” ஹரணத்துக்
 கு பரிஹாரமுண்டு, ஹநநத்துக்கு பரிஹாரமில்லையிதே. இவர் திரு
 வள்ளமும் பரிஹாரமில்லையென்று புண்பட்டிருக்குமிதேயிது.

(தலைபத்துதிரவோட்டி) இப்படி பகவதபசார பாகவதாபசாராஸஹ்யாபசாரங்களுக்கு எல்லை நிலமான பையலுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின தலைகளைப் பனம்பழங்களைக் காற்றுதிர்க்கு மாப்போலே, முளைக்கிற தலைகள் விழுகிற தலைகளைக்காணும்படி நெடும்போது லீலாரஸமநுபவிக்க, இத்தைக்கண்டதேவர்கள் இங்ஙனே முடிய நடத்துமாகிற் செய்வதென்” என்று அஞ்ச;இவனைக் கொல்லவென்றுவைத்த வம்புதன்னை வாங்கி உதிரும்படியாக ஓட்டி. அதுகூலிக்கு மவன் பதிகூலித்தாற்சொல்லவேண்டாவிடே. பூசலிலே யிளைப்பித்துவைத்து ஓடவடித்தபடி; “X ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ” “கச்சாநுஜாநாமி” என்கிறபடியே.

(ஓர் வெங்களை யுய்த்தவன்) அமோசமாயிருக்கையும், நிரவி
த்தல்லது மீளாதிருக்கையும். (உய்த்தவன்) ப்ரயோகித்தவன்.

(அரங்கத்தமமான்) பெரியகோயிலிலேகண்வளர்கிறபரமசேஷியுடைய. (திருவயிற்றுதரபந்தம்) ஆபரணத்துக்காபரணம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள்ளின் றுலாகின்றதே) என்னெஞ்சினுள்ளே அழகுசெண்டேருநின்றது. * நெஞ்சநாடிதே; அகல நின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் - தசரதாதம்ஜன்படியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். (ச)

அப்படியிருக்கவேண்டாதபடி, “செருவிலே யாக்கர்கோனைச் செற்றநஞ்சேவகனார் மருவியபெரியகோயில்” என்கிறபடியே அந்தச் சேவகனார்தாமே ராவணவதாந்தரம் அந்த யுத்தச்சரமமாலும் படி தெற்குத் திருவாசலாலேபுகுந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளி னார். கோயிலிற்சோலைகள் நித்யவஸந்தமாய் மதுஸ்பீத மாயிருக் கையாலே, அந்தமதுவைக் கழுத்தேகட்டளையாகப் பாரம்பண் ணி, அந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக வண்டுகளானவை கலவியால் வரும் அருமையில்லாமையாலே பாட்டடைய மதுர மாம்படியாக “தென்னுதென” என்றுமுரலாநிற்க, சிந்துக்கா டுவாரைப்போலே, ச்லாக்யமான மயில்களானவை, இவ்வூரிற் சோலை * கொண்டன்மீதணவுஞ் சோலையாகையாலே ஆலித்தாடா நிற்கும். இவ்வூரில்வர்த்திக்கு மவர்களுக்கு ஸாரஸ்யமும் செருக்கு மேயர்யிருக்கு மித்தனை. பராவஸ்தனானபோது நித்யமுக்தரும் தன் னையநுபவித்து, “ஊஃஊஃஊஃஊஃ” “ஹாஃஹாஃஹாஃஹாஃ” என் னுகளிப்பார்கள். அவதிர்ணனானபோது “ஈஃஹீஃஹீஃ” “ஹீஃஹீஃஹீஃ” “காயந்திகேசித்-நர்த்யந்திகேசித்” என்றுமுதலிகள் ஆடுவதுபாடுவ தாவர்கள். அர்ச்சாரூபியாகக் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளப் புக்கவாறே, வண்டுகளும் மயில்களும் பாடுவதாடுவ தாகாநிற்கும். ராஜா வெள்ளைச்சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச்சட்டையிடு மித்தனையிறே.

(அரங்கத்தம்மான்) ஸம்ஸாரிகளுக்காகக் கோயிலிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தை யுதறிப்படுத்தவனுடைய அங்ஙனன்றிக்கே, “அம்மான்” என்று-ஸௌலப்யகாஷ்டையால் வந்த மஹத்தையைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம். (திருவயிற்று தரபந்தம்) பண்டே திருவயிறுதான், “சிற்றிடையும்” என்கிற படியே வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாய்த் திருப்பது; அதுக்கு மேலேயிறே * ஆபரணஸ்யா பரணமான திருவுதரபந்தம். பெற்றவயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள்ளின்றுலாகின்றதே) அந்தத்திருப்பிதாம்பரத்திலுஞ் செல்ல வொட்டாதே திருநாபீகமலத்தினின்றும் வரவீர்த்து, இதுக்காச்ரயமான திருவயிற்றிலும் போகவொட்டாதே தான் மேல்விழுந்துரூகித்து தன்னேற்றமடையத் தோற்றும்படி, மத்த கஜம்போலே செருக்காலே பிசுகிரின் மூலாவா நின்றது.

பெற்றவயிற் - அயனைப்படைத்தது. (அகலநின்றாலும்) தாம்
அகலநிலமில்லை; அங்கும் வந்து ஸஞ்சரிக்குமென்றபடி.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. எனக்குப் பற்றாசான பெரிய பிராட்டி யாரிருக்கிற திருமார்புகிடர், என்னை ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங் கர்யங்கொண்ட தென்கிறார்.

பாரமாயபழவினைபற்றறுத்தென்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான்வைத்ததன்றியென்னுள்புகுந்தான்
கோரமாதவஞ்செய்தனன்கொலறியேனரங்கத்தம்மான்றிரு
வாரமார்பதன்றோவடியேனையாட்கொண்டதே. (டு)

ப-ரை.—பாரமாய-மிகவும் பாரமாய், பழவினை - அநாதிகாலார்ஜிதமான பாபங்களை, பற்றறுத்து - ஸவாஸநமாகப் போக்கி, என்னை - பாபங்களுக்கு ஆகரமான வென்னை, தன் - தன்விஷயத்திலே, வாரமாக்கி வைத்தான் - பக்ஷ பதிக்கும்படி பண்ணினான்; வைத்ததன்றி - அப்படி பக்ஷபதிக்கும்படி வைத்த துக்கு மேலே, என்னுள் - என்னுள்தயத்திலே, புகுந்தான் - ப்ரவேசித்தான்; இப்படி புகுருகைக் கடியாக, கோரம் - இந்தரியங்களை வருத்திச் செய்யத்தக் க, மாதவம் செய்தனன் கொல்-மஹா தபஸ்ஸைப்பண்ணினேனோ, அறியேன்- அறிகிறிலேன்; அரங்கத்து - கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மான் - ஸர் வஸ்வாமியான அழகிய மணவாளனுடைய, திரு - பெரியபிராட்டியாரையும், ஆரம் - முக்தாஹாரத்தையு முடைத்தான், மார்பதன்றோ - திருமார்பன்றோ, அடியேனை - அழகிலேயழிந்தவென்னை, ஆள்கொண்டது - அடிமைகொண்ட தென்கிறார். (டு)

வ்யா.—(பாரமாய)ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனே தள்ளுமி டத்திலும் ஒருநிலைநின்றதள்ளவேண்டும்படி யிருக்கை;ஸம்ஹரிப் பதும் நரசகத்திலேயாய் ஸர்ஷ்டிப்பதும் நரசகத்திலே யாயிருக்கை.

தன்னிறுமாப்பைக் காட்டி, அத்திருவுதர பந்தநத்தினின்றும் தன்பக்கலிலே யிசித்துக்கொள்ள, தம்முடைய நெஞ்சளவன்றிக் கே கரணியானதம்மையும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநாதிகளைப் பிறப்பித்து அடிமைகொண்டபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.—(பாரமாய பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வார மாக்கிவைத்தான்) கீழ்ப்பாட்டிலே - ராகாதிதோஷங்களுக்கு அந் தர்ப்பூதமான * மனோரஜநீசரனைப் பெரியபெருமாள் கொடுத்த விவேகசரஜாலத்தாலே சமீப்பித்தபடியிறே சொல்லிற்று; அதிலே ஓரபேகையோட அதுக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது - இப்பாட்டு. அவர் தந்த விவேகசரஜாலத்தாலே மனோரஜ நீசரனை வென்றோ மென்றீர், அந்த விவேகஜ்ஞாநமாகிறது, “*सर्वज्ञोऽयं*” “ஸத்வாத்ஸஞ்ஜாயதேஜ்ஞாநம்” என்கிறபடியே ஸத்வாபி வர்த்தி யாலே யுண்டாமதன்றோ, அந்த ஸத்வந்தான் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக் கள் தலைசாய்ந்தால் பிறக்குமதே, அந்த ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்தான் “*सर्वज्ञोऽयं*” “கர்மவஸ்யாகுணஹ்யேதே” என்கிறபடியே

அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரமாய) வினையினுடைய பாஹுன்யமா தல்; க்ரெளர்யமாதல்: இவற்றை வாக்யத்வயத்தாலே அருளிச்செ ய்கிறார் (ஸர்வஸக்தீத்யாதி.)

அன்றியே, விஷயாந்தரங்களைவிட்டுத் தன்னையே கூறுகப்பட்
தும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம்வைத்தான்.
(வைத்ததன்றி) ஸந்தாநபரம்பனாயின் நன்மைகளுக்குமேலே. (எ
ன்னுள்புகுந்தான்) பின்னையும் தன்னுற்றமையாலே, விடாய்த்
தவன் தடாகத்தைநீக்கி உள்ளேமுழுகுமாப்போலே, என்னுள்
ளம்புகுந்தான். வாலிபுக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜ
ரிருந்து குறும்பு செலுத்துமாப்போலே யாகவொண்ணாதென்று
என்ஸ்வருபஜ்ஞாநம்குலையாதபடியென்னெஞ்சிலேவந்துபுகுந்தா
ன். “உந்ந்ந்ந்” “அநந்ந்ந்ந்” என்கிறபடியே இத்தோடொட்
டாயிருக்கும்வனுக்கு இத்தாலல்லதுசெல்லுகிறதில்லையென்கிறது.

(கோரமாதவமீத்யாதி) இப்பேற்றுக்கடியென்னென்று பார்த்தார், இந்திரியங்களை யொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனே வறிகிறிலேன்; நானறியவொன்றுமில்லை.

அன்றியிலே, விஷயாந்தரங்களைவிட்டுத் தன்னைக்கூறுகப்பற்
றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) தம்முடைய நினைவன்றியிலே
அத்தலையாலே வந்ததென்றுதோற்ற வைத்தானென்கிறார். * மா
றுசெய்தவாளரசுக்கன் நாளுலப்ப-இறந்தகுற்றமெண்ணவல்லனே.
ராவணனை ஸபரிகரமாகக்கொன்று வெற்றிகொண்டபிள்ளை. என்
னைத் தம்மோடே யொருபேராகக்கூட்டுகையாலே யமாதிகளால்
நினைக்கவொண்ணாதபடியானேன். (வைத்தான்) இச்சந்தாநச்சாபம்
வைத்தான்.

(வைத்ததனறி யென்னுள் புகுந்தான்) என்னுடைய துஷ்கர் மங்களை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, தானறிந்த * மதிநலத்துக்குத் தன்னையே விஷயமாக்கிவைத்ததுக்கு மேலே, நாம் ஸந்நிஹிதராவுதோமாகில் முன்புத்தை ருசிவாஸனைகள் மேலிட்டு, பழயபடியே துஷ்கர்மங்களைப் பண்ணி நானகலக்கூடுமென்று பார்த்து, அவை மேலிடாதபடியென்னெஞ்சிற் புகுந்து, தன்னுடையவாஸநாபலத்தாலே அவை தேய்ந்ததும்படி பண்ணி இருந்தான். (என்னுள் புகுந்தான்) “அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்” என்றும், “பேரோனென்றென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே-எத்தனையேனு மளவுடையவர்க ளளவிற்செய்யுமத்தை, என்நிகர்ஷம்பாராதே வலிஷ்டன் சண்டாளகர்ஹத்திலே புகுமாப்போலே புகுந்தான். (என்னுள் புகுந்தான்) “अनन्तमनः” “அநந்நந்நமன” என்கிறபடியே இத்தோடொட்டற்றிருக்கு மவனுக்கு இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லையென்கிறது.

சாபம் - குட்டி. சத்ருக்களை-விரோதிகளையறுக்கும் என்றும் ஸந்தாநத்துக்கு ஒருகுஞ்சைவைக்குமாப்போலே என் விரோதியைப்போக்கி ஸ்வரூபம் நஸியாதபடி வைத்தானென்றபடி.

இப்படி சங்கிப்பானென்னென்ன; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்ட டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றான் நதீதீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினானே வறிகிறிலேன். கோரமான தபஸ்ஸாகிறது-அத்தலைக்காகத்தம்மையழியமாறின பெரியவுடையாரைப்போலே யிருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே” என்னுமாப்போலே.

(அரங்கத்தம்மான்) இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப்பற்றிக் கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினானும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரியபேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(கோரமாதவஞ்செய்தனன்கொல்) முன்பேகனத்திருந்தது, இப்பேறு வித்திக்கும்போது, “சுஸுஸுஸு” “தபஸாவிந்ததேமஹத்” என்கிறபடியே நெடுங்காலம் அதிகோரமானபெரிய தபஸ்ஸுக்களைப்பண்ணினேனே. “சுஸுஸுஸு” “சுஸுஸுஸு” “மஹாதாதபஸாராம” “மஹதாசாபிகர்மண” “சுஸுஸுஸு” “தேதம்ஸோமமிவோத்யந்தம்” என்னு மவனைப்பெறும்போது அதிகோரமான தபஸ்ஸைப்பண்ணவேணும்மே. (அறியேன்)அறிகிறிலேன்.நானறியவொன்றுமில்லை.இப்படிசங்கிப்பானென்னென்னில்; பெற்றபேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றான் நதீதீரத்திலேகிடந்து தபஸ்ஸைப்பண்ணினானே வறிகிறிலேன்.கோரமான்யுத்தத்திலே தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரைப்போலே யிருக்கை. “எந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சிற்றிகழ்வதுவே” என்றும் தம்பக்கல் ஒருநன்மைகாணுமையாலே ஸம்சயிக்கிறார். நிர்ஹேதுகமாக இப்படி உபசரிப்பதே! என்றிதே இவர்வித்தராகிறது.இத்தால்-நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தானென்றபடி.தம்மையும் தம்முடைமையையும் நமக்காக்கினவர்க்கு நம்மையும் நம்முடைமையையும்அவர்க்காக்கினமுறை முதுகு தேய்த்தோ மித்தனையன்றோ வென்று, எல்லாஞ்செய்தும் தான் ஒன்றுஞ்செய்திலனாயிதே அவனிருப்பது. “அடியார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்திநீ” என்னக்கடவதிதே.

“அறியேன்” என்றவர்தாமே ஸர்வதா இக்கனத்த பேற்றுக்கு ஒரு ஹேதுவுண்டாக வேணுமென்று விசாரித்து, அறிந்தேனென்கிறார் மேல் (அரங்கத்தம்மான் திருவார மார்பதன்றோ வடியேனை யாட்கொண்டதே)இவருடைய *கோரமாதவ மிருக்கிறபடி. (அரங்கத்தம்மான்) இவருடைய விரோதியைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காகவாய்த்து இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இவருடையபேறு தன்னதாம்படி தாம்பண்ணுகைக்குண்டான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக் கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினானும் அவனாயிருந்தது, இல்லையாகில் எனக்கு இக்கனவியபேற்றுக்கு வேறுபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

(திருவாரமார்பதன்றே) பெரிய பிராட்டியாரையும் ஹாரத் தையு முடைத்தான மார்வன்றே. தமக்குப்பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே யொதுங்குகிறார். இவனைக்குறித்து, “சேனாபதி” “தேநமைதரீபவது” என்றும் அவனைக்குறித்து, “சக்யநாபராத்யதி” என்றும் சிறையிலே யிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவள், மார்பிலே யிருந்தால் சேரவிடச் சொல்லவேணுமோ. அழகியமார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக் குடலா மித்தனையிறே. “சர்வபூஷணபூஷார்ஹ:” “ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ:” என்னுமாப்போலே.

(அடியேனை) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே அழகுக்குத்தோற்ற வடிமை; இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற “சூனீராமஸ்” “தூதோராமஸ்” என்றவன், பிராட்டி கடாசும் பெற்றவாறே, “சூனீராமஸ்” “தூதோராமஸ்” என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த சேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(திருவாரமார்பதன்றே) பெரியபிராட்டியாரையும் ஆரத்தையுமுடைத்தான திருமார்பன்றே. பெரியபெருமாள் தாமன்றே. “சூனீராமஸ்” “சூனீராமஸ்” “ஹிரண்யவரணம்” “ஹிரண்யப்ரகாரம்” என்கிறபெரியபிராட்டியாருக்குக்கோயிற்கட்டணமாய், அதுக்கு ஹிரண்யமயமான திருமதிள்போலேயிருக்கிறதிருவாரத்தை யுடைத்தாயிறே திருமார்பிருப்பது, அந்தத்திருமார்பன்றே. இத்தால் - தமக்குப் பற்றாசாகத் தாய் நிழலிலே யொதுங்குகிறார். இவனைக்குறித்து, “சேனாபதி” “தேநமைதரீபவது” என்றும், அவனைக்குறித்து, “சக்யநாபராத்யதி” “நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்றும் சிறையிலேயிருந்தே சேரவிடப்பார்க்குமவள் மார்பிலே யிருந்தால் சேரவிடச்சொல்லவேணுமோ. அழகியமார்பிலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கைக் குடலாயிருக்கு மித்தனை. “சர்வபூஷணபூஷார்ஹ:” “ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ:” என்னுமாப்போலே.

(அடியேன்) முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே யழகுக்குத் தோற்றவடிமை; இது பிறந்துடைய வடிமை. முந்துற “சூனீராமஸ்” “தூதோராமஸ்” என்றவன் பிராட்டி கடாசும் பெற்றவாறே, “சூனீராமஸ்” “தூதோராமஸ்” என்றானே. (அடியேனை) ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே சேஷத்வம் ப்ரதமநிருபகமான வென்னை யன்றே. (ஆள்கொண்டது) இழந்த சேஷத்வத்தைத் தந்தது.

(அடியேனை யாட்கொண்டதே) ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரனை யழைத்து முடிசூட்டுவாராப்போலே, அழகிலே யழிந்த வென்னை அவன்குணங்கிடர் பிழைப்பித்த தென்கிறார். அழகிலே அழுந்தி னாரா குணத்தைக்காட்டிப்பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே யழுந்தி னார்க்கு குணமேவேணும். நீரிலே யழுந்தினார்க்கு நீராயிட்டுப் பிழைப்பிக்கவிடுமித்தனையன்றோ வுள்ளது.

இப்பாட்டால் - அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ வ்யாபகத்வசக்தியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (௫)

முடிக்குரியவனை முடிசூட்டுமாப்போலே, என்னுடைய ஸ்வரூப விரோதியையும் ஆச்ரயண விரோதியையும் உபாய விரோதியையும் உபேயவிரோதியையும் போகவிரோதியையும் போக்கி, ஸ்வரூபாதுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது. தன்னுடைய மேன்மையையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹ மாம்படி பண்ணி, பெரியபிராட்டியாரா யிடுவித்து, “नक्षत्रान्मृगशिरः” “நகஸ்சிந்நாபராத்யதி” என்னப்பண்ணி, பெரியபெருமானை யிடுவித்து என்னுடைய விரோதி பாபங்களை ஸவாஸநமாகப்போ க்குவித்து, அவர்தம்முடையபோக்யதையை யென்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு புகுரும்படி பண்ணி, என்னுடைய ஸ்வ ரூபாதுரூபமான கைங்கர்யத்தைக் கொண்டது அந்தத் திருமார் பன்றோ.

(அடியேனையாட்கொண்டது - அந்தத்திருமார்பன்றோ) என் னைப்போலே யிருப்பார், வேறே சிலரைத் திருத்தி யடிமைகொ ள்ளுகைக்கு, “பாயுநீரரங்கந்தன்னுள் பாம்பனைப் பள்ளிகொண் ட, மாயனார்திருநன்மார்வும் மரகதவுருவுந்தோளும், தூயதாம ரைக்கண்களுந் துவரிதழப்பவளவாயும், ஆயசீர்முடியுந்தேசம்” என்று - தாங்கிடக்கிற லுருக்கு அலங்காரமான ஆற்றழகு தொ டங்கிக்காட்ட வேண்டிற்று, எனக்கு மார்பொன்றுமேயமைந்தது. அழகிலே யழுந்தின வென்னை அவன் குணங்கிடர் பிழைப் பித்த தென்கிறார். அழகிலே யழுந்தினாரா குணத்தைக்காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே யழுந்தினார்க்கு குணமேவேணும்; நீரிலேயழுந்தினார்க்கு நீராயிட்டுத்தெளிவிக்குமித்தனையிறே.

இப்பாட்டில் - அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிற படியே ஸர்வவ்யாபிசக்தியும் இங்கேயுண்டென்கிறார். ... (௫)

திரு - அழகாகவுமாம், “ஸௌந்த்யமுமந்தராயம்” என்கிற படியே-கைங்கர்ய விருத்தமான அழகிலே யீடுபட்ட வென்னை, ச்ரீ யஸிபதித்வ குணத்தைக்காட்டி மீட்டாப்போலே, ச்ரீயஸிபதித்வ கு ணத்திலே அகப்பட்டாரா, ஸௌந்தர்யமாகிற வழகைக்காட்டி மீட்கலாகாதோ என்ன; “மார்பதன்றோ” என்றஉறைப்பைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அழகிலே யழுந்தினாரித்யாதி.) (௫)

அ.—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்டத்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற்றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலே யேறிட்டதென்னவுமாம்.

துண்டவெண்பிறையன் றுயர்தீர்த்தவனஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில்சூழரங்கநகர்மேயவப்பன்
அண்டரண்டபகிரண்டத்தொருமாரிலமெழுமால்வரைமுற்று
முண்டகண்டங்கண்டரடிவேனையுய்யக்கொண்டதே. (சு)

அ.—ஆறும்பாட்டு. ஸர்வலோகத்தையும் அமுதுசெய்தருளின கண்டத்தினழகு என்னையுண்டாக்கிற்றென்கிறார். திருமார்பினழகு திருக்கழுத்திலேறிட்டதென்னுமாம். கீழ்ப்பாட்டில்-திருமார்பானது ஹாராத்யாபரண சோபையையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயில்கட்டணமாயிருக்கிறமேன்மையையுங்காட்டி, தம்மைத்திருவயிற்றினின்றும்வரவீர்த்து எழுதிக்கொண்டபடியிதே சொல்லிற்று; இதில்-அந்தத் திருமார்புக்குமேலாய், “रसयसुसुम्णं श्रीरक्षितं
रुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं । सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं
सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं सुसुक्ष्मं” “ரமயதுஸமாம்கண்டஸ்ரீரங்க
நேருதுருதஞ்சித க்ரமுகதருணக்ரீவாகம்பு ப்ரலம்பமலிம்ருசு
ப்ரணயவிலஸல்லக்ஷம் விச்வம்பராகரகந்தளீகநகவலயக்ரீடா ஸங்க்ரந்தலேக இவோல்லஸன்” என்கிறபடியே - கமுகக்கன்றின் கழுத்துப்போலே பசுகுபசுகென்றிருப்பதாய், றோகாத்ரயாங்கிதமாய், இரண்டருகும் நெருங்கி நடுவு பெருத்திருக்கையாலும், மொசுகு மொசுகென்றிருக்கிற நாதத்தை யுடைத்தா யிருக்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யம்போலே யிருக்கிற திருக்கழுத்தானது; இந்தத் திருமார்புக்குள்ளது, “அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயில் கட்டணமா யிருக்கிற ஆகாரமும், திருவாரத்தாலே அலங்கர்த்தமான வாகாரமேயன்றே; இவளைப்போலே *சங்குதங்குமுன்கை நங்கையாயிருப்பார் அநேக நாய்ச்சிமார் ஸாபரணமான தங்கள் கைகளாலே யணைக்கையர்லே அவ்வாபரணங்களுத்த அவற்றாலே முத்ரிதராயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, ப்ரளயாபத்துவர ஸகலாண்டங்களையும் ததந்தர்வர்த்திகளையும் ரக்ஷித்தோமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க அவள்தான் மார்பிலேயிருந்தணைப்பதும் நம்மையன்றே, அதுவுங்கிடக்க பாண்டவர்கள் தூதுவிடுகிறபோது கட்டிவிட்ட மடக்கோலை இன்று நம்பக்கலிலே யன்றே கிடக்கிறது, அந்த ஹாரந் தனக்கும்தாரகம் நாமல்லோமோ என்றாப்போலே தன்னுடைய ஆபரணசோபையையும் யௌவனத்தையும் ஆபந்ரிவாரணத்வத்தையுங்காட்டி என்னே ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரளயத்தினின்று மெடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித்த தென்கிறார்.

ப-நா.—துண்டம் - கலாமாத்ரமாய், வெண் - வெளுத்திருந்துள்ள, பிறையன் - பிறையை ஜடையிலே யுடையனான ருத்ரனுடைய, துயர்- பிணையெடுத்த துத் திரிந்த பாதகத்தை, தீர்த்தவன் - போக்கினவனாய், அம் - அழகிய, சிறைய - சிறகையுடைத்தான, வண்டு - வண்டிகள், வாழ் - வாழா நின்றன, பொழிஞ்சூழ் - சோலைஞ்சூழ்ந்த, அரங்கநகர் - கோயிலிலே, மேய - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அப்பன் - பிதாவானவன், அண்டர் - அண்டாந்தர் வர்த்திகளான சேதநரையுடைய, அண்டம் - அண்டத்தையும், பஹிரண்டம் - புறம்பிலுண்டான வண்டங்களையும், ஒரு - அத்விதீயமான, மாநிலம் - மஹாப்ரதிவியையும், பூமியையூடுவி ரிற்கிற, ஏழு - ஏழுவகைப்பட்ட, மால்வரை - குலகிரிகளையும், முற்றும் - ஒன்றொழியாதபடி, உண்ட - அமுது செய்தருளின, கண்டங்கண்டர் - திருக்கழுத்துக் கிடர், அடியேனை—, உய்யக்கொண்டது - ஸம்ஸாரத்திலகப்படாதபடி பண்ணிற்று. (சு)

வ்யா.—(துண்டவித்யாதி) கலாமாத்ரமாய் வெளுத்திருந்துள்ள பிறையை ஜடையிலே யுடையனான ருத்ரனுக்கு பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையை யறுக்கையால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கினவன். சுமையரா யிருப்பார். சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழை மடலைச் சொருகுமாப்போலே, ஸாதகனாயிருக்கச்செய்தே ஸுகப்ரதாநனாக அபிமானித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையே. சந்த்ரனுடைய கூடியத்தைப் போக்கினுன்னென்றுமாம். அவனுடைய துரிதத்தைப்போக்கினுப்போலே தம்முடைய துரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

வ்யா.—(துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்) கீழ்ப்பாட்டிலே-என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே என்னாலும்பிறராலும்பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி அநாதிகாலார்ஜிதமாய்*அவச்ய மதுபோக்த வ்யமாய், பிடரியைப்பிடித்துக்கொடுநிற்கிற துஷ்கர்மங்களை, பெரிய பிராட்டியார் புருஷகாரமாக, “*தக்ஷணாதேவநச்ய தி*” என்கிறபடியே-பெரியபெருமாள் நசிப்பித்தானொன்றிறேசொல்லிற்று; இத்தைக்கேட்டவர்கள், * பாரமாயபழைவினையடைய அவன் புருஷகாரமாகப் போக்கினுன்னுமிடம் ஆச்சர்யமாயிருந்ததி!, இது உபபந்நமென்று நாங்களறியும்படி யென்னென்ன; என்னுப்போலே தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தாலே ஈச்வராபிமானியான ருத்ரனுனவன், லோககுருவுமாய்த்தனக்கு பிதாவுமான ப்ரஹ்மாவினுடைய சிரஸ்ஸை நகத்தாலே யறுத்து, இப்படித் தன்னாலும் பிறராலும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியான துயரை ஸம்பாதித்து,

ஆறும்பாட்டு. ஸாதகவேஷந்தோற்ற ஜடையை தரிக்கிறவனுக்கு சந்த்ரன் வேணுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சுமையராயிருப்பா ரித்யாதி.)

அதுபோகக்காக க்ஷீராப்திநாதன் பாடேறவர, அவ்விடத்
தே தானும் பெரியபிராட்டியாருமாய்த் தோன்றி, “ஸ்ரீமாத்மாயு
ஷிஷ்யாஸ்ய” “ஸ்ரீமாந்மபாபிக்ஷாம்ப்ரயாசித” என்கிறபடியே
அபேக்ஷாநுகுணமாக அவள்புருஷகாரமாக அவனுடைய ப்ரஹ்ம
ஹத்யையால் வந்த துயரைத் தீர்த்தாப்போலே, “ஸ்ரீமாத்மாயு
ஷிஷ்யாஸ்ய” “ஸகலுப்ரஹ்மஹத்யா ப்ரஹ்மஹாபவேத்” என்
கிற வென்னுடையப்ரஹ்மஹத்யையையும் போக்கினுனென்கிறார்.
இந்த சேதநன் மஹாபாதகாதி பாபங்களைப்பண்ணி மஹாஹா
வாதி நரகங்களிலே யமபடர் கையினேத்துவிடுமளவும் அசித்தகல்ப
னாய்க் கிடந்ததுபவித்து, அவர்கள்விட்டடித்தவாறே, முற்பட,
“ஸ்ரீமாத்மாயுஷிஷ்யாஸ்ய” “ஸ்தாவராக்ரிமயோப்ஜாஸ்ச
பக்ஷிணஸ்சஸரீஸ்பா” என்கிறபடியே - முற்பட ஸ்தாவராதி
யோரிகளிலே பிறந்து, “ஸ்ரீமாத்மாயுஷிஷ்யாஸ்ய” “ஸ்தாவராக்ரி
மயோப்ஜாஸ்சபக்ஷிணஸ்சஸரீஸ்பா” “மாதுஷ்யம் ப்ராப்ய
லோகேஸ்மிந் நமுகோபதிரோபிவா” நாபக்ராமகுஸம்ஸாராத்
ஸகலுப்ரஹ்மஹாபவேத்” என்கிறபடியே மதுஷ்ய ஜந்மத்திலே
பிறக்கவும்பெற்று,ச்ரோத்ராதிகரணங்களும் விதேயமாகப் பெற்று
வைத்து, இவற்றைக்கொண்டு ஈச்வரனைப்பற்றித்திருநாமஸங்கீர்த்
தநமுகத்தாலே இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடவானாகில் அவனை “ப்ர
ஹ்மஹா” வென்றதிதே. புழுநெருடுகிறவனுக்கும் ப்ராஹ்மண
சரீரத்தை வதிக்கிறவனுக்கும் ஹிம்ஸை யொத்திருக்கச்செய்தே
ப்ராஹ்மணவதம் ப்ரஹ்மஹத்யை யென்கிறது, அவனுடைய
ஜந்ம வர்த்த ஜ்ஞாநங்களால்வந்த கௌரவத்தைப்பற்றி விதே.
அப்படியே, “ஸ்ரீமாத்மாயுஷிஷ்யாஸ்ய” “யஸ்யாத்மாசரீரம்” என்கிறபடியே -
பகவச்சரீரபூதமான ஆத்மாவை அபஹரித்து நாராயணத்வத்தை
யொறுவாய்ப் போக்குகிறவனை ப்ரஹ்மஹாவென்னத் தட்டில்லை
யிதே.

(துண்டவெண்பிறையன் றுயர்தீர்த்தவன்) “சலங்கலந்த
செஞ்சடைக்கறுத்தகண்டன் - வாசநீர்கொடுத்தவன்” என்கிறபடி
யே - தீர்த்தஸேவையாலும் தன்தபஸ்ஸாலும் தன்சக்திமதையா
லும் போக்கவொண்ணாதவலியதுயரை, பிராட்டிபுருஷகாரமாக,
தன்மார்பில் வாசநீராலே போக்கினது, தம்முடைய துயரைப்
போக்கினதுக்கு நிதர்சனமாயிருக்கையாலே அவனை உதாஹரண
மாக்குகிறார். தாழைமடலைச்சூடி வருவாளைப்போலே ஒருகலா
மாத்ரமான வெருத்த சந்த்ரனை ஜடையிலே யுடையனான ருத்ரா
னுடைய பாபத்தைப்போக்கினவன். கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை
ஜடையிலே சூடிவந்தானென்கையாலே - இப்படி ஆபந்நனாய் வரு
கிறவிடத்திலும் அலங்காரத்தோடே தீர்ப்தனாய் வந்தானென்கை.

வெண்மையாலே-சிவந்தஜடைக்கு பரபாகமாயிருக்கிறபடி. சுமையார் யிருப்பார் சும்மாட்டுக்குள்ளே தாழைமடல் சொருகுமாப்போலே, ஸாதகனாயிருக்கச்செய்தே ஸாக்ரதானனாய் அபிமானித்திருக்குமாய்த்து. ஆனாலும் ஆபத்துவந்தால் அவனல்லது புகலில்லையிதே. இத்தால் - ஒருதேவதையை ஆபரணமாக வுடையனாகையால் வந்த மதிப்பும், போகப்ரதானனென்னு மிடமும், முழுக்ஷுவல்லனென்னு மிடமும் சொல்லுகிறது.

(வெண்பிறையன்றுயர்) தனக்குத்தக்க வாதமிறே. லோகத் துக்கு சங்கரனாயிருக்கிறவனுக்குவந்த துக்கமிறே. இவன் தன்னுடைய கர்வத்தாலே ப்ரஹ்மசிரஃக்ரந்தநம்பண்ணின வநந்தரம் இவன்புத்ரத்வம்கொலைந்தாலும் தான்பிதாவானபடியாலே இவனையழியாதே, செருக்குவாட்டுகைக்காக, “சுஷ்ருஷ்யஸி” “கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி” என்று - ப்ரஹ்மாசபிக்க, இவன்கையிலே, “முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்” என்கிற படியே - கபாலத்தைக்கொண்டு பலிபுக்கான ஜயந்தனைப்போலே, * श्रीलोकेश्वरसुन्दरिप्रसन्न - தரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய பண்ணிக் கொண்டு, திருப்பாற்கடலிலே சென்றவளவிலே, “இடர்கெடுத்த திருவாளன்” என்கிறபடியே - பிராட்டியுந் தானுமாய்வந்து துயரைத் தீர்த்தானிறே.

“ஸபித்ராச் சரித்யுத் சுஸ்ரூஷ்ய ஸம்வாடி பிஃ! ப்ரீக்ஷாத் கௌஸப்ரித்ருய குமேவ
சர்ணங்கதஃ” “ஸபித்ரா சபரித்யக்தஸ் ஸாரைஸ் சஸமஹர்ஷிபிஃ | த்ரீந்
லோகாந்ஸம்பரிக்காமய தமேவசரணங்கதஃ.” [ஸ - ஸ:] பெருமாள்
திருவுள்ளத்திலே திரக் கழிய அபராதத்தைப்பண்ண, அவர்
குபிதராய் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைவிட, அதுபின் துடர்ந்துகொடு திரி
ய, “ஆவாரார் துணை” என்கிறபடியே ரக்ஷகாபேகைக்ஷயுடைய காக
மானது. [ஃபித்ராச் சரித்யுத் - பித்ரா சபரித்யக்தஃ] பெற்றவர்களுக்கு
பரமன்றோ ரக்ஷிக்கையென்று பார்த்து, இந்த்ரன் பாடே சென்றான்;
“இஸ்ரீஸுஷ்ரீஸுரந யஸ்வா த்ராகுஸ்சக்ராயுதிராமவத்
யம்” என்கிறபடியே எட்டுக்கதிரும் விட்டெனிகிற பெரியமதிப்புந்
தானுமானாலும் ராமவத்யனை ரக்ஷிக்கை அரிதாகையாலே, “ஃஸு
நாயுஷ்யயிபிதா” “பூதாநாம் யோவ்யயிபிதா” என்கிறபடியே.
நிருபாதிசுரான தாய்க்கும் தமப்பனுக்குமாகாதே, ஸர்வபூத
ஸஹ்ர்த்தான வவரளவிலே ப்ராதிகூல்யம்பண்ணி அவர்க்குவத்ய
னானவனன்றோ, இவன் இங்குப் புகுருகையாவதென். “ஸீஸ்டிய”
“ஸேந்த்ராய” என்னிலோ வென்னில்; பயப்பட்டு புத்ரமித்ரகள்
த்ரங்களோடே கூட வெல்லாருங்காண நாற்சந்தியிலே குடநீர்
வழிந்து விட்டான்.

(அஞ்சிறையவித்யாதி)லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யை பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப் புக்கவாறே, “நாம் கடக்க நிற்கவொண்ணாது” என்று, அவர்கள் ரக்ஷணூர்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகன். அழகிய சிறகை யுடைத்தான வண்டுகள் வாழாநின்ற சோலைகூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன்.

[नारायणः - நாராயண:] அபராதம் பாராமல் ரக்ஷிக்கைக்கடியான பந்தவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. [प्रीतुम्-ஸ்ரீமாத்] அந்த பந்தவிசேஷம் கிடக்கச்செய்தே, “खीपाय” “क्षीपाय” என்று பொறுப்பிக்குமவன். [मयापि कृतम् - மயாபிக்ஷாம் ப்ரயாசித:] நாட்டையடையக் கும்பீடுகொண்டு அபேக்ஷிதபலப்ரதனான நான் இரந்தேன். [विष्णुप्रसाद - விஷ்ணுப்ரஸாதாத்] அகவாயிலிருந்து என்னலமாப்பையடையவதுஸந்தித்துக்கொண்டுபோருகிறவனுடைய ப்ரஸாதமடியாக. [सुहृदि - ஸஹ்ரோணி] உன்னுடைய ஸௌபாக்யவிசேஷமிறே. [तत् - தத்-கபாலம்] ஒருக்காலும் நிரம்பாதே விடாதேகிடந்தது. [सहस्र - ஸஹஸ்ரதா] காரணவொண்ணாதபடியாய்த்துக்காண். விரோதிபோக்குமிடத்தில் புகுந்துபோய்த் தென்று தெரியாதபடி வாஸனையோடே போக்குமிடத்துக்கு நிதர்சனமிறே.

(துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன்) சந்த்ரனுடைய கூடியத்தைப் போக்கினுனென்றுமாம். அவனுடைய துயரத்தைப் போக்கினுப்போலே என்னுடையதுரிதத்தையும் போக்குமென்று கருத்து.

(அஞ்சிறையவண்டு வாழ்பொழில்கூழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன்) லோகத்தில் ப்ரதாநரானவர்கள் ப்ரஹ்மஹத்யையைப் பண்ணி அலைந்துகொடுகிடக்கப் புக்கவாறே தான் கடக்கநிற்கவொண்ணாதென்று அவர்களுடைய ரக்ஷணூர்த்தமாக, கிட்டவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரகன். அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டு வாழா நின்னுள்ள சோலைகூழ்ந்த பெரியகோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிதாவானவன். அந்தருத்ரன் * அலங்கல்மார்பில் வாசநீர்பெற்றுக் களித்தாப்போலே யாய்த்து, இந்தவண்டுகளும் அந்தச் சோலையிலே மதுபாநம்பண்ணினத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் சிறகிலே தொடைகொள்ளலாம்படி களித்துவாழுகிறபடி.

என்றுப்போலே சொல்லுகிற * மெய்ம்மை பெருவார்த்தைக்
கெல்லாம்ப்ரதாநகாரணம் நாமல்லோமோ, ஓராபரணத்தால்இடுசி
வப்பன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகஸௌந்தர்யமுடையோமும்நாமல்லோ
மோ, “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ திருப்பவளச்செவ்
வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ” என்று-தேசிகரைக் கேட்கும்படி
யானஸௌகந்த்யஸாரஸ்ய முள்ளிட்ட போக்யதையை யுடையோ
மும்நாமல்லோமோவென்றுப்போலே தன்னுடைய ஏற்றத்தைக்
காட்டி, தம்முடைய திருவுள்ளத்தை அந்தக்கமுத்தினின்றும் தன்
பக்கலிலேவர விசித்துத்துவக்க, “செவ்வாய்முறுவலோ டெனது
ள்ளத்திருந்த, அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்கிறபடியே-அந்தத்
*திருப்பவளச்செவ்வாயிலேதாம் அபஹதஹ்ரதயராயகப்பட்டபடி
யைச்சொல்லுகிறார். ஆனால் “செய்யவாயையோ வென்னைச்சிந்தை
கவர்ந்தது” என்னவமைந்திருக்க, கீழில் விசேஷணங்களால் செ
ய்கிறதென்னென்பதென்னில்; கீழ் அஞ்சாம்பாட்டில் - “பாரமாய
பழவினைபற்றறுத் தென்னைத் தன்வாரமாக்கிவைத்தான்” என்று-
அநேக ஜந்மார்ஜிதமான பாபராசியையுடைய, இத்தலையில் ஒரு
ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே என்னுடைய நிகர்ஷம் பாரா
தே ஸவாஸநமாகப் போக்கினுனென்று சொல்லி, அது கூடுமோ
என்கிற அபேகையிலே, ஈசுவராபிமாநியாய் துர்மாதியான ருத்ரா
னுடைய துயரை அவன்தன்மைபாராதே போக்கினுப்போலே,
என்னுடைய நிகர்ஷம் பாராதே பாபங்களையும் போக்கினு நென்
று ருத்ரனை தர்ஷ்டாந்தமாகச்சொன்னாராயிதே கீழ்ப்பாட்டில் நின்
றது; இத்தைக்கேட்டவர்கள்இதுவிஷமோதா ஹரணங்காணும்; அ
ந்தருத்ரனாகிறான் “*शैलपुत्रोऽसौ*” “ததாதர்சித ப
ந்தாநௌஸ்ரீஷ்டிஸம் ஹாரகாரகௌ” என்கிறபடியே - ஸம்ஹார
மாகிற தொழிலிலே புருஷோத்தமனாலே நியுக்தனாகையாலே அதி
காரி புருஷனுமாய் அவனுக்கு ப்ரஹ்மசிரடிக்ந்தநத்தாலே வந்த
ஆபத்துத்தானும் ப்ராமாதிகமாக ஒருக்கால் பிறந்த தாகையாலே
* தன்னலங்கல் மார்பில் வாசநீர் மாத்ரத்தாலே போக்கலாம், நீரா
கிறீர், “*शैलपुत्रोऽसौ*” “ஸ்ருதிஸ்மீர்திர்மமைவாஜ்ஞா” என்
கிறபடிபே பகவதாஜ்ஞாருபமான வேதவைதிகமர்யாதையை யதி
க்ரமித்தவருமாய், அதுக்குமேலே, அகீர்த்யகரணகீர்த்யா கரண
ருபமானபாபங்களை அநாதிகாலம்கூடுபூரித்தவருமாயன்றோ விருப்
பது, ஆனபின்பு உம்முடையபக்கல் ஒரு கைம்முதலின்றிக்கேயிரு
க்க உம்முடைய பாபங்களை அப்படிப்போக்கப்போமோ, அதுகிட
க்கஅந்தருத்ரன்றான் தேவர்களுக்குமேலா யிருக்கையாலே ஆனைமே
லேயிருந்தார் ஆனைமேலேயிருந்தார்க்குச் சுண்ணாம்பிடுமோ பாதி

அ.—ஏழாம்பாட்டு. திருவயிற்றிலே அகப்பட்டுச் சொல்லு கிறார்; நீஞ்சப்புக்குத் தெப்பத்தையிழந்தேனென்னுமாப்போலே.

கையினார்சுரிசங்கனலாழியர்நீள்வரைபோல்
மெய்யினார் துளபவிரையார்கமழ்நீண்முடியெம்
மையனாரணியரங்கனாரவினணைமிசைமேயமாயனார்
செய்யவரையோவென்னைச்சிந்தைகவர்ந்ததுவே. (எ)

ப. ரா.—கையின் - திருக்கைகளிலே, ஆர் - அழகு நிறைந்து, சுரி - சுரி யையுடைத்தான, சங்கு - ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும், கனல் - சத்ருக்கள் பேரி ல் அனலையுமிழ்கிற, ஆழியர் - திருவாழியையுமுடையராய், வரைபோல்- பர்வதம்போலே, நீள் - அழகுமிக்கிருந்துள்ள, மெய்யினார் - திருமேனியையு டையராய், கமழ் விரையார் - பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள, துளபம் - திருத்த ழாய் மாலையாலே அலங்கார்தமாய், நீள் - உயர்ந்திருந்துள்ள, முடி - திருவபி ஷேகத்தையுடையராய், எம் ஐயனார் - எனக்குபிதாவானவராய், அணி- ஸம் ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, அரங்கனார்-கோயிலிலேவந்து,அரவினணைமிசை- திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே, ஸோ - கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாய னார் - ஆச்சர்யச் செய்கைகளையுடையரான அழகிய மணவாளனுடைய, செய் யவாய்-சிவந்த திருப்பவளமானது, ஐயோ!—, என்னை - ஸ்த்ரீகளுடைய சிவ ந்த அதரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த வென்னுடைய, சிந்தை - மனஸ்தை, கவர்ந்தது- தன்பக்கலிலே யிழுத்துக்கொண்டது. (எ)

வ்யா.—(கையினாரித்யாதி)வெறும்புறத்திலேபடவடிக்கவல்ல கையிலே அழகு நிறைந்து சுரியையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந் யம்,ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அனலையுமிழாநின்றதுள்ள திருவாழி, இவற்றையுடையராயிருக்கை.

அவன் க்ரௌர்யம் செய்யக்கூடும், மதுஷ்யர்களுக்கும் கீழா யிருக்கிற வும்முடைய பாபங்களைப்போக்கக்கூடுமோ, அதுகிடக்க “மதுஷ்யர்களுக்கும் கீழே” “ப்ரஹ்மணஸ்புத்ராயஜ்யேஷ்டாய” என் கிறபடியே-ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ரானபடியாலே தனக்கு பெளத்ரனென்றிட்டு அவன் கார்யம் செய்யலாம், அப்படியிருப்ப தொருபந்த விசேஷம் உமக்கில்லையே, அதுவுங்கிடக்க அந்த ருத் ரன்றான் “மூவுலகும் பலிதிரிவோன்” என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே செல்ல,பின்பன்றோ வவனுடைய துயரைப்போக்கிற்று, நீரும் அப்படி போனீரோவென்ன; அவற்றுக்கு அடைவே உத்தர மாயிருக்கிறது.

வ்யா.—(கையினார்சுரிசங்கனலாழியர்)“கரிமுனிந்தகைத்தலம்” என்றும், “பரிசுபமா” “பரிசுபமா” என்றும்-வெறும்புறத்தி லே விரோதிகளை நிரவிக்கவற்றாயிருக்கச்செய்தே அசுந்தயசக்திக ளானதிவ்யாயுதங்களை தரித்துக்கொண்டு,* எப்போதுங் கைகழலா நேமியானாயிருக்கிறது நம்மேல்வினைகடிகைக்கன்றோ வென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு. இங்கு, தெப்பம்-அதுபவபரிகரமான நெஞ்சு. படவடிக்கை - ஈடுபடுத்துகை.

(நீள்வரை) மலையையும் கடலையும் ஒப்புச்சொல்லுமித்தனையி
றே. நீட்சி-போக்யதாப்ரகர்ஷம். *பச்சைமாமலைபோல்மேனி,
அதுக்குமேலே யொப்பனையழகு.

(துளபவிரையார்கமழ்நீண்முடி) பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள
திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கர்தமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான
திருவபிஷேகத்தை யுடையருமாய். (எம்மையனார்) உறவுதோற்
றுகை. எனக்கு ஜநகரானவர்.

(அணியரங்கனார்) ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கக் கடக்கவிராதே
ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமா
யிருக்கிறபடி.

(நீள்வரைபோல் மெய்யினார்) திவ்யாயுதங்கள்தானும்
மிகையென்னும்படி மேருமந்தரமாத்ரமான வென்னுடைய பாப
ராசிகளை, மலையையிட்டு மலையை நெரித்தாப்போலே நெரிக்கவற்
றான பெரியமலைபோலே திண்ணிதான வடிவையுடையவர். மலை
யைக் கடலை ஒப்பாகச் சொல்லுமித்தனை. நீட்சி - போக்யதாப்ர
கர்ஷம். [பச்சைமாமலைபோல் மேனி] இந்த வடிவை யறுபவிப்
பார்க்கு ப்ரகாசரூபமாயாய்த் திவர்களிருப்பது; அதுக்குமேலே
ஒப்பனையழகு.

(துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடி) பெரியவர்கள்காரியஞ்செ
ய்தவன் உம்முடைய காரியஞ்செய்யப் புகுகிறானே வென்ன; வெ
றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கே ஸேஷியென்றன்றே வவன்முடிக
வித்திருக்கிறது, “சிஷ்யஃ ஸேஷஸ்தி” “பிஸாநயந்கிலமௌளி” “ஃஷி
ஷ்யஸ்ய” “பதிம்விச்வஸ்ய” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபய
விபூதிநாதனென்றன்றே. (துளபவிரையார்கமழ்) * ஸர்வகந்த
வஸ்துவுக்குத் தன்கந்தத்தாலே மணங்கொடுக்கவற்றாய் மேன்
மைக்குடலாயிருக்கிறபடி. (நீண்முடி) என்னளவும் வந்து என்னை
விஷயீகரித்தமுடி. (எம்மையனார்) ருத்ரனுக்கு பௌத்ரனாயிருப்ப
தொருபந்தவிஸேஷமுண்டே, உமக்கு அதில்லையென்று சொன்
னதுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்; - அவனுக்கு பௌத்ரத்வநிபந்தந
மொன்றுமேயன்றே வுள்ளது, “ஸூதாசிஷ்ய” “மாதாபிதாப்ரா
தா” இத்யாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்துத்வமுமுள்ளது எனக்கேயன்
றே. (எம்மையனார்) என்னைப்பெற்ற தமப்பனார். “சிதேஷ்யஸ்ய” “பி
தேவபுத்ரஸ்ய” இத்யாதியிற்படியே இத்தலையிற் குற்றங்களைப்
பொறுக்கவேண்டும்படியான பந்தமுடையவனன்றே.

(அணியரங்கனார்) அந்த ருத்ரன் க்ஷீராப்தியளவும் போய
ன்றே காரியங்கொண்டது, நீர் அவ்வளவும் போந்திலீரேயென்ன;
அதுக்கு உத்தரமாக அவன் * மூவுலகும் பலிதிரிவோனாகையாலே

(அரவினணைமிசை) ரத்நங்களையெல்லாம் தங்கத்திலே புதைத்துக் காட்டுமாப்போலே, தன்னழகுதெரியத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்து காட்டுகிறபடி. (மேயமாயனார்) மின்மினி பறக்கிறபடி. [ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ - ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்] எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தவாறே பொல்லாங்கு தெரியும், இங்குப் பழையவழகும் நிறம்பெறும்.

போய்க் காரியங்கொள்ள சக்தனான, * அழுங்குழுவியா யிருக்கிற வென்போல்வாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ, ப்ரஜைகிணற்றிலே விழுந்தால் கூடக் குதிக்குந்தாயைப்போலே இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. (அணியரங்கனார்) “ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ - ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்” “மாதாபிதாப்ராதா நிவாஸஸ்ஸரணம்ஸஹ்ர்தகதிர் நாராயண” என்கிறபொதுவன்று, “திருவரங்கத்துளோங்கும்” இத்யாதிப்படியே - பெரியபெருமாள்தாமேயென்கிறார். (அணியரங்கனார்) அலங்காரமான கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தவர். ஆபரணமானது பூண்டவனுக்குநிறங்கொடுக்கிறது, இவ்வூரும் ரக்ஷகனுக்கு நிறங்கொடுக்கிறதாகையாலே சொல்லுகிறது. (அணியரங்கனார்) ப்ராப்திவிஷயமாயிருக்கக்கடக்கவிராதே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலேவந்து அண்ணியருமாயிருக்கிறபடி.

(அரவினணைமிசைமேயமாயனார்) இவ்வளவேயோ வுள்ளது, “ஸத்ருஹ் ஸ்ரீ” “யத்ரராமஸ்ஸலக்ஷ்மண” என்றும்தான், “நாகணைமிசைநம்பிரான்சரணே சரண்நமக்கு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே புருஷகாரபலமுண்டென்கிறார். (அரவினணைமிசைமேய) ரத்நங்களையெல்லாம் சாடியிலே பாரித்துக் காட்டுமாப்போலே தன்னழகுதெரியாதார்க்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலேசாய்ந்துகாட்டினபடி. (அரவினணைமிசைமேய)தான் புருஷகாரமாகச்சிலரைக் காட்டிக்கொடுத்தால் அவர்களை அவன் ரக்ஷியாதேவிடில் தானும் அவனையெடுத்து உதறிப்போக்கும். (அரவினணைமிசைமேயமாயனார்) “ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ - ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ” “ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ” என்கிறபடியே-தானெழுந்திருந்து ஒரு வ்யாபாரம்பண்ணவேணுமோ, புல்கிடந்த தூமென்றால் மீர்கங்களெல்லாம் காடுபாய்ந்து போமாப்போலே ஆச்ரிதருடையவிரோதிவர்க்கமடையத் தான்கிடக்கிறபடியைக்கண்டபோதே “காணோவொருங்கிற்றுக்கண்டிலமால்” என்னும்படி கிடக்கிற ஆச்சர்யபூதன். (மாயனார்) மின்மினி பறக்கிறபடி. [ஸஃயூஹ் டிஷ்டீ ஸ்ரீ - ஸமயாபோதிதஸ்ஸ்ரீமாந்] எல்லார்க்கும் ஒன்றிலே சாய்ந்தபோதேபொல்லாங்குசன் தெரியும், இங்குப் பழைய வழகும் நிறம்பெறும்.

கிடையழகு வாசாமகோசரமாய் ஆச்சர்யமாயிருக்கையாலே “இதம் இதம்” என்னப்போகாமல் மின்மினி பறக்கிறதென்றபடி.

(செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரிப்பிலே துவக்குண் டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்கப்போமோ.

(ஐயோ) திருவதாரமும் சிவப்பும் அதுபவிக்க அரிதாய் “ஐயோ!” என்கிறார். (என்னை) பண்டே நெஞ்சுபறி கொடுத்த வென்னை அந்யாயம் செய்வதே! என்று கூப்பிடுகிறார். கல்லை நீராக்கி, நீரையும் தானே கொண்டது.

இப்பாட்டில் - ஸ்ரீ வைகுண்ட நாதன்படியும் இங்கே காணலா மென்கிறார்... .. (எ)

(மாயனார்) அங்ஙனன்றிக்கே, “கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு” என்கிறபடியே இன்று நாமுஞ்சென்றதுபவிக்கப் பார்த்தாலும் ஒருக்கடித்தென்னவொண்ணாதே மல்லாந் தென்னவொண்ணாதே யிருக்கிற ஆச்சர்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (மாயனார் செய்யவாயையோ வென்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே) ஸ்வரிகர் ஷாதுஸந்தாநத்தாலெ பிற்காலிக்கிறவென்னை, ஸ்வாபா விகஸௌந் தர்யத்தையும் போக்யதையையுமுடைய திருப்பவளமானது தன் னுடைய ஸ்மிதத்தைக்காட்டி, அருகே சேர்த்துக்கொண்டு என் னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தது. (என்னைச் சிந்தைகவர்ந்தது) உழக்கைக்கொண்டு கடலின் நீராயளக்கப்புக்கது தன்னையும் பறி கொடுத்தேன். (என்னைச் சிந்தைகவர்ந்தது)* துவர்த்தசெவ்வாயி னார்க்கே துவக்கறத்துரிசனுவென்னைக்கிடர் இப்படி அகப்படு த்திற்றென்கிறார். (செய்யவாய்) ஸ்த்ரீகளுடைய பொய்ச்சிரி ப்பிலே துவக்குண்டார்க்கு இச்சிரிப்புக்கண்டால் பொறுக்க வெ ண்ணாமோ. (ஐயோ) திருவதாரமும் சிவப்பும் அதுபவிக்க வரி தாய் “ஐயோ” என்கிறார்.

(ஐயோ) அவரும் தம்மை முழுக்கவதுபவிப்பிக்கப்பார்த்தார், நானும் முழுக்கவதுபவிப்பேனாகப்பாரித்தேன், இத்தை, திருவதாரம் ஒட்டாதே யிடையிலே இருஞ்சிக்கொள்வதே! ஐயோ வென்கி றார். (என்னை) கல்லை நீராக்கி நீரையும் தானே கொண்டது. சித் தாபஹாரத்தைப்பண்ணி ஆத்மாபஹாரத்தை யழித்தது. ப்ரதாந ஸேஷியைக் கண்டவாறே த்வாரசேஷியளவில் நில்லாதிதே.

இப்பாட்டில் - ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் படியும் இங்கே காண லாமென்கிறார். (எ)

நெஞ்சுபறி கொடுக்கை - இரண்டாம்பாட்டிலே; அங்கே கல் லான நெஞ்சை நீராக்கி, இங்கே அந்தநீரையும் அபஹரித்ததெ ன்றபடி. (எ)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிழார்.

அ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் என்னை அறிவுகெடுத்த தென்கிரார். கீழிற்பாட்டிலே—“செய்யவாயையோ வென்னைச் சிந்தைகவர்த்தது” என்று திருப்பவளத்திலே இவர் அபஹ்ர்தஹ்ரதயராகிறபடியைக் கடைக்கணித்துக்கொண்டுகிடக்கிற திருக்கண்களானவை, “செய்யவாயையோ” என்று இவர் தாமேசொன்னார், அப்படியே சிவப்பால்வந்த அழகொன்றுமேயன்றோ அந்தத்திருவதரத்துக்குள்ளது, சிவப்பும் கறுப்பும் வெளுப்புமான பரபாகத்தாலுள்ள வழகுடையோமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, “யுஷாபீஷஸ்யுஷு நஹ்யஜேயம்” “மித்ரபாவேநஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம்” என்றுப்போலே சொல்லுகிற வார்த்தைகளுமெல்லாம் ஜீவிகையாகிறது, “ஐயமாநம்ஹிபுருஷம் யம்பச்யேத்” என்று - ஜாயமாநதசையில் நாம்கடாக்கித்தபின்பு ஸாத்விகனாய் முமுகூஷுவான வளவிலே யன்றோ, அதுகிடக்க அந்த வார்த்தைதான் “ஆயுதமேடேன்” என்றுஆயுதமெடுத்தாப்போலே யன்றிக்கே, “மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தை” என்று விச்வவித்திருக்கலாம்படி வாத்ஸல்யமடியாகப் பிறந்த வார்த்தையென்று அந்த அகவாயில் வாத்ஸல்யத்துக்குப் பரகாசகமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுகிடக்க, “யுஷாபீஷஸ்யுஷு நஹ்யஜேயம்” “யதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” என்றும் “அனைத்துலகமுடையவரவிந்தலோசநன்” என்றும்சொல்லுகிற படியே மேன்மைக்குப் பரகாசகமாயிருப்போமும் நாமல்லோமோ, அதுக்குமேலே, “யுஷாபீஷஸ்யுஷு நஹ்யஜேயம்” “யதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” என்றும், “யுஷாபீஷஸ்யுஷு நஹ்யஜேயம்” “யதாகப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தந்தாமுடைய ஆபந்நிவாரணத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றுவதும் நம்மை புரஸ்கரிக்கையாலே உபாயபாவத்தைப்பூரிக்கிறோமும்நாமன்றோ, “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்று அவனுக்குப் பேராக்யதாப்ரகர்ஷ முண்டாகிறது நம்மோட்டைச்சேர்த்தியாலன்றோ வென்றாப்போலே தங்களுடைய ஏற்றத்தைக்காட்டி, “அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்றிருக்கிற தம்மை, “தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்து” என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டபடியைச்சொல்லுகிறார். “செங்கனிலாயின் திறத்ததாயும் செஞ்சுடர்நீண்முடி தாழ்ந்ததாயும் சங்கொடுசக்கரம் சுண்டுகந்தும்” என்றவளவும் சொன்னார் - கீழ்; * தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தபடிசொல்லுகிறார் - இதில்.

பரியஞ்சுவந்தவவுண னுட்கீண்டவமரர்க்
கரியவாதிப்பிரானரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப்புடைபரந்துமிளிர்ந்துசெவ்வரியோடிநீண்டவப்
பெரியவாயகண்களென்னைப்பேதைமைசெய்தனவே. (அ)

ப-ரை.—பரியஞ்சு - வரபலங்களாலே பருத்த சரீரத்தை யுடையனாய்,
வந்த - “பரதத்வமுண்டு” என்ற ப்ரஹ்லாதனை நலிகைக்குவந்த, அவுணன் -
அஸுரனான ஹிரண்யகச்யபுலினுடைய, உடல் - சரீரத்தை, கீண்ட-கிழித்துப்
பொடிட்டவனாய், அமரார்க்கு-ப்ஹ்மாதி தேவர்களுக்கு, அரிய-கிட்டவரியனாய்,
ஆதிகாரணபூதனாய், பிரான் - தான் முற்கோலிவந்து உபகரிக்குமவனாய், எல்
லார்க்கு முதவுகைக்காக, அரங்கத்தமலன்-கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தரு
ளுகையால் வந்த சுத்தியையுடையனான அழகியமணவாளனுடைய, முகத்து-
திருமுகமண்டலத்திலே, கரியவாகி-கறுத்து, புடைபரந்து-விசாலமாய், மிளிர்
ந்து-சலித்து, செவ்வரியோடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட-காதளவும் நீண்ட,
அ - அப்படிப்பட்ட, பெரியவாய - பெரியனவாகிய, கண்கள் - திருக்கண்களா
னவை, என்னை - கல்நெஞ்சனானவென்னை, பேதைமைசெய்தன-தன்பக்கலிலே
பகைபதிக்கும்படி பண்ணிற்று. (அ)

“பாரமாயபழவினை பற்றறுத்து” என்று-தம்முடைய அக்
ஞாநாஸத்கர்மாதி நிகர்ஷம் பாராதே, பெரியபெருமாள், பெரிய
பிராட்டியார் புருஷகாசமாக, தாம் அநாதிகாலமார்ஜித்த பா
பங்களை யடையப்போக்கினபடியைச் சொன்னாராய், அது கூடு
மோ வென்கிற அபேகையிலே கூடுமென்னுமிடத்துக்கு ருத்ரா
னை தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாராய், அநந்தரம் விஷமதர்ஷ
டாந்தமென்று சிலஹைதுக்களைச் சொல்ல அவற்றுக்கு அடை
வே உத்தரஞ்சொன்னார் - கீழிற்பாட்டில்; இதில் - அந்த “பார
மாய” என்கிற பாட்டைப்பற்ற ஓரபேகையெழும்ப அதுக்
கு உத்தரமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - அநாதி காலார்ஜிதமான
வும்முடைய பாபங்களை யடையப்போக்கினு னென்றீர், அது மறு
கிளையெழாதபடி போய்த்ததாவது - அவித்யாஸஞ்சித கர்மமென்
தும், அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித புண்யபாபகர்மப்ரவாஹ ப்ரவர்த
தமென்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தகர்மத்துக்கு ஹேதுபூதை
யான அவித்யைபோனாலன்றோ அதுபோய்த்ததாவது, அதுபோய்
த்ததோவென்கிற அபேகையிலே, அந்த அவித்யையாவது தன்
னோடு அதுஸம்பந்தித்தாரை பகவத்ப்ரவணராக்கவொட்டாதே
விபரீதங்களை அதுஷ்டிப்பிக்குமதிமே; அப்படியே தன்னோடது
பந்தித்த ப்ரஹ்லாதனை பகவத்ப்ரவணனாகவொட்டாதே விபரீத
ங்களை யதுஷ்டிப்பிக்கத் தேடின ஹிரண்யனை, “उमा षष्ठ्याः
ॐ नमः” “தமோஹிரண்யரூபேண பரிணாமமுபாகதம்”
என்கிறபடியே-தமோருணம்ஹிரண்யனென்று ஒருவடிவுகொண்
டதாயிமே யிருப்பது; அப்படியே யிருக்கிறவனை, “அங்கப்பொழு
தே யவன் வீயத்தோன்றிய” என்கிறபடியே நர்ஸிம்ஹரூபியாய்
வந்து தன்திருக்கையி லுகிராலே கிழித்துப்பொகட்டாப்போலே,
* ஞானக்கையாலேஎன்னுடைய அவித்யையைக்கிழித்துப்பொகட்
டானென்கிறார்.

வ்யா.—(பரியனாகிவந்த) பகவத்குணங்களை யதுஸந்தித்து நைந்திராமே, சேஷத்வத்தை யறிந்து மெலிந்திராமே, ஸர்வேச் வரணை ஆசைப்பட்டுத் தளர்ந்த வுடம்பாயொசிந்திராமே. (பரிய) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. ஊட்டி யிட்டுவளர்த்தபன்றிபோலே உடம்பைவளர்த்தானித்தனை (வந்த) இப்போது தாம் வயிறுபிடிக்கிறார்.

(அவுணனுடல்கீண்டு) நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொருந்த முகமும், நாமடிக்கொண்ட வுதடும், செறுத்து நோக்கின நோக் கும், குத்தமுறுக்கினகையும் கண்டபோதே பொசுக்கின பன்றி போலே மங்குநாராக்கிழிக்குமாப்போலே கிழித்தபடி.

வ்யா.—(பரியனாகி) பகவத்குணத்தை யதுஸந்தித்து நைந்திராமே சேஷித்வத்தை யறிந்து மெலிந்திராமே ஸர்வேச்வரணையா சைப்பட்டுத் தளர்ந்த வுடம்பா யொசிந்திராமே நரஸிம்ஹத் துக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி யிருக்கை. ஆத்மவஸ்துவெ ன்று ஒன்றுளது, அதுக்கு அவனே சேஷியாயிருக்கையாலே அந்த சேஷியானவனை நம்முடையசேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபவித்தி க்காகப் பெறவேணுமென்று, * நினைந்து நைந்துள்கொந்துருகி உடம்பையிளைக்கப்பண்ணுகிறானன்றே. அங்ஙனன்றியிலேபரமாத் மாவை யதுபவிக்க வாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே பத்திதலை மண்டையிட்டு, “நின்பாலன்பாயே - அடியேனுடலம் - நீராயலை ந்து கரையவுருக்குகின்ற நெடுமாலே” என்கிறபடியே சரீரத்தை இளைப்பித்து மெலிந்திருக்கிறானன்றே; “सर्वस्वोऽर्पणं ब्रह्मैवमात्मनो यजत” “பரமேச்வரஸம்ஜ்ஞோஜ்ஞகிமந்யோமய்யவஸ்திதே” என் கிறபடியேதன்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களாலேபூண்கட்டி, “ब्रह्मैवमात्मनो यजत” “பலவாந்ப்ரஹ்மராக்ஷஸ” என்னுமாப்போலே பருக்கப்பண்ணின சரீரமிதே. ராஜாக்களுக்குச்சிலர் ஊட்டியிட்டுச் சிலகாவற்பன்றிவளர்த்துவைக்குமாப்போலே, நரஸிம்ஹத்தினு கிருக்குஇரைபோரும்படிதேவர்கள்வரங்களாலேபூட்டியிட்டுவளர் த்துவைத்தார்கள்; மேல் இத்தால் வரும் அநர்த்தமு மறியாமையாலே வரங்கொடுத்து பருக்கவளர்த்தார்கள்; இதுதானேதாங்களி னைக்கைக்கு உறுப்பாய்த்து. (வந்த) இப்போது தாம்வயிறுபிடிக்கி றார். இன்றும் வருகிறானாகக் காணும் இவர்க்குத் தோற்றுகிறது. அதுகூலனாய் வருகையன்றிக்கே பகவத்தத்வமில்லையென்றும் உண் டென்கிறவனை நலிகைக்கென்றும்வந்த க்ரொளர்யத்தை நினைத்து பயப்படுகிறார்.

(அவுணன்) இப்படி பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அவன் சிவட்கென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; * अस्मिन्महात्मने आत्मैव

(அமர்க்கரிய ஆதிப்பிரான்) தேவர்களுக்கு உத்பாதகனான
மாத்ரமென்னை; ஆளாய்நிற்பது ஆச்ரிதர்க்கு, சிறுக்கனுக்கு உத-
விநிற்கிற் நிலைதன்னிலே ப்ராஹ்மாதிசுகருக்குபரிச்சேதிக்கவொண்-
ணாதபடி நிற்கிற் ப்ரதாநன், “ഔഹംരജിഷ്യദീർ ശമാധിതீൺ ജാസു
ഭേദകുലേഷ്വஸாகஷ! സമൃദ്ധോഽപചക്ഷുഃ സഖൈരനായാനാം പൂരിతേശിസദ്,
కరప్రసాదః” “க்வா ஹம் ரஜசிப்ர கர்ந்திரீய தமோதி கேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸ-
ரேதரகுலேக்வ தவா நுகம்பா। நப்ர ஹ்மணோந சபவஸ்யந வைரமா-
யாயோமேர்ப்பிதஸ்பிரஸிபத்ம் சுரப்ரஸாதః.”

(உடல்கீண்டு) திருவாழியாழ்வானுக்கும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படியிதே*ஊன்மல்கிமோடுபருத்திருக்கிறபடி. அப்படியிருக்கிறஹிரண்யசரீரமானது நரவிம்ஹத்தினுடை மோறாந்தமுகமும் நாமடிக் கொண்டவுதடும், இறுத்துநோக்கினநோக்கும்குத்தமுறுக்கினகையும் கண்டபோதே பொசிக்கின பன்றிபோலே உலர்ந்த தாழை நாராக்கிழித்தாப்போலே கிழித்தபடி. (உடல்கீண்ட) தன்ன தான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அழிவுவாராமல் “கிள்ளிக் களேந்தான்” என்னுமாப்போலே, அஹங்காரஹேதுவான தேஹத்தைக் கிழித்துப் பொகட்டான்.

(அமரர்க்கரிய)இப்படிப் பஹ்லாதனுக்கு எளியனாய் நிற்கிற அவ்வளவுதன்னிலேப் பஹ்மருத்ராதிசுக்ருக்கிட்டவரியனையிருக்கும்.
“க்யூஸ்ஸாஜட்ப்சூபீர்ஷமோதிநி” ஜாஸ்யுரீதர்ஸுலீக்யுஷயுக்யூ! நட்ஷண
நச்ஃஷஸ்யுதிரமாயா மோமோஷ்கீர்ஸி-ஆகரரிஸுநாது.” “க்வாஹம் ராஜ:
ப்ரகர்திரீசதமோதிகேஸ்மிந் ஜாதஸ்ஸ-ஹோதரகுலேக் வதவாநாகம்
பா| நப்ரஹ்மணோநசபவஸ்ய தவைரமாயாயோ மேர்ப்பிதஸ்பிர
ஷிபத்மகரஃப்ரஸாத:.” ஸ்வஸாமர்த்தங்கொண்டு கிட்நினைப்பார்
க்குதையைபண்ணுமளவி லும் கிட்நிதாயிருக்கும்; அநந்தப்பயோ
ஜநர்க்குச் சிற்றத்திலும் கிட்நாலாயிருக்கும். அங்ஙனன்றியிலே,
தேவர்களுக்கு அரியனாயிருக்கிறவன் தமக்கு எளியனாயிருக்கிற
படியைச் சொல்லுகிறார். அதாவது - தம்முடைய நிகர்ஷம் பாரா
தே தம்மையே விஷயீகரித்துத் தம்முடையதுஷ்கர்மங்களையடை
ய ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி, தம்மை முழுக்கவது பனிப்பித்துக்
கொண்டிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி தேவர்களுக்கரியனா யிருக்கிறவன் உமக்கு எளியனா யிருக்கைக்கடியெனென்னென்னில் (ஆதி) காரணபூதன். பஹுபுத்ரவானுவன் விகலகரணனான புத்ரன்பக்கலிலே போரவத்ஸலனா யிருக்குமாப்போலே, இவனும் ஜகத்காரணபூதனா யிருக்கச்செய்தே யும் என்னுடைய அஜ்ஞாநாசக்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னளவிலே போரவத்ஸலனா யிருக்கும். (ஆதி) தான்முற்கோலி உபகரிக்குமவன்.

(ஆதிப்பிரான்) தான் முற்கோலி உபகரிக்குமவன். (பிரான்) ப்ரஹ்லாதனுக்கு எளியனானநிலையும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அரியனான நிலையும் இரண்டும் தமக்கு உபகாரமாயிருக்கிறது.

(அரங்கத்தமலன்) எல்லார்க்குமுதவும்படி கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகையாலே வந்தசுத்தி. ஒருக்கால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதித்துப்போதல் செய்யாமையாலே வந்த சுத்தியாகவுமாம்.

(அமரர்க்கரிய வாதிப்பிரான்) தமக்கு உபகரித்தபடியை நினைத்து “பிரான்” என்கிறாஸல்லர், தேவர்களுக்குக்கிட்ட வரியனாயிருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியை, முற்பாடனாய்ச்சென்றுபோக்கின உபகாரத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறார். (ஆதிப்பிரான்) ப்ரஹ்லாதன் “ஸர்வகாரணம்” என்ன; ஹிரண்யன் அதுக்குப்பொருமல் “இந்தத்தூணி லுண்டோ அந்தகாரணபூதன்” என்றுதூணைத்தட்டிக்கேட்க; ப்ரஹ்லாதனும் “ஸர்வாந்தராத்மாக்காண் அவன், ஆகையாலே இதிலுமுண்டு” என்ன; “அங்கப்பொழுதே” என்கிறபடியே-அவன் தட்டினதூணிலேவந்து நரவிம்ஹரூபமாய்த்தோன்றி அவன் தட்டினகையைப்பிடித்து, “பொன்பெயரோன்வாய்தகர்த்து மார்பிடந்தான்” என்கிறபடியே அவனைககதுப்பிலே யடித்து அவன்மார்பைக்கிழித்து ப்ரஹ்லாதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்தை க்ரயஞ்செலுத்தி, தன்னுடைய காரணத்வத்தையும் ஈசுவரத்வத்தையும் நிலைநிறுத்தின உபகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

(அரங்கத்தமலன்) நரவிம்ஹ வ்யாவர்த்தி. அதாவது - ஒரு காலவிசேஷத்திலே ஒருதூணின்நடுவேவந்துதோன்றி, ப்ரஹ்லாதனொருவனுக்கு வந்த விரோதியைப்போக்கின வளவிமே-அங்குள்ளது; இங்குக் கிடக்கிறகிடை, எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாருடைய விரோதிகளையும் போக்குகைக்கு அணித்தாகவந்து இரண்டு தூணுக்கும் நடுவேகிடக்கிறகிடையாகையாலே வ்யாவர்த்தமாயிருக்குமிமே. (அரங்கத்தமலன்) ப்ரஹ்லாதனுகிறான் பகவத்ஸந்நிதியுண்டானவளவிலே, “ஃஸ்வரூபஃ” “யாப்ரீதிரவிலேகாநாம்” என்று-பகவத்விஷயப்ரேமத்தை யபேக்ஷிக்கையாலும், மலைகளாலே கடலிலேயமுக்குண்டபோதுஸ்தோத்தரங்களைப்பண்ணுகையாலும், “ஃஸ்வரூபஃ” “மயிபக்திஸ்தவாஸ்த்யேவ” என்றவந்தரமேஜ்ஞாநபக்திகளையுடையனாகையாலே அவனளவிற்பண்ணின உபகாரம் அப்படியாகையாலேவருவதொருமாலிந்யமுண்டு அங்கு; இங்கு-“ஏழை யேதலன்கீழ் மகனென்னாதிரங்கி” என்கிறபடியேநிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணிப்பிற்காலிப்பாரளவிலும் அந்தநிகர்ஷம்பாராதேமேல்விழுந்து விஷயீகரித்துவிரோதிகளையும்போக்கி பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கையாலே கீழ்ச்சொன்னமாலிந்யம் பெரியபெருமானுக்கில்லையென்றிட்டு, “அரங்கத்தமலன்” என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு. (ஆதி) காரணபூதனாதல்; ப்ரதாநனாதல்; முந்துறவாதல்; ஆக முன்றர்த்தம்.

(முகத்து) அவனுடையமுகத்து. (கரியவாகி) விடாய்த்தார் முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

அஸ்மதாதிகளும் திருமுகத்திலே விழித்து அவித்யா செளசம்போய் சுத்தரம்படியான அமலத்வம்; என்னையுமா ளாம்படி லோகஸாரங்க மஹாமுரிகளோடே கூட்டின அமலத் வம். எல்லார்க்கு முதலும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகை யால்வந்தசுத்தி. “சிட்டனேசெமுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்” என்னக் கடவதுதே. ஒருக்கால் தோற்றிப்போதல், அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்தல் செய்யாமையால்வந்த சுத்தியாகவுமாம். விரோத்யசம்கழிந்துசுத்தரானால் அதுபவவிஷயஞ் சொல்லுகிறது மேல்(அரங்கத்தமலனித்யாதி)இவையோரொன்றையமையும்என் னைப் பேதைமைசெய்யவென்கிறார். “வண்டினமுரலும்” இத்யாதி ப்படியே. * அண்டர்கோனும், பரமபதம் முதலான வாஸஸ்தாநங் களையும் விட்டு படுகாடு கிடக்கும்படியாய்யத்து இவ்வூரின் போ க்யதையிருப்பது; அதுக்குமேலேகண்வளருகிறவருடைய அமலத் வம். “ஸுஷுப்சம்ஸுஷுப்சம்” “மித்ரபாவேநஸம்ப்ரா ப்தம்நத்யஜேயம்கதஞ்சந” என்று-விபீஷண விஷயமான வார்த் தையை க்ரயஞ்செலுத்துகைக்காக * செல்வவிபீடணற்கு வேறாக நல்லனாய், * தென்றிசை யிலங்கைநோக்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகி று னத்தனை. ஸர்வப்ரகாரநிகர்ஷ்டனாவென்போல்வாராயும்சுத் தராக்குகைக்காகவாகையால் கிடக்கிற ஸௌலப்யம், அதுக்குமே லே ஒன்றிதே முகம்.

(முகத்து) “ஸுஷுப்சம்ஸுஷுப்சம்” “ஸாக்யபிப்ரயதகர்ஷணஸ் யமுகம்” என்றும், “உன்முகம்மாயமந்திரந்தான் கொலோ” என் றுஞ்சொல்லுகிறபடியே - வெறும்முகந்தானே ஆகர்ஷகமாயிதே யிருப்பது. கீழ்-தாமதுபவித்த திருப்பவளத்தின் வைலக்ஷண்யம் பின்னாட்டுகையாலே அந்தத்திருவதாரத்தையுடைத்தான திருமுக த்தைப்பிரித்துச் சொல்லுகிறார். அதுக்குமேலே, “ஸுஷுப்சம்” “அத்யருணேஷணம்” என்கிறபடியே இரண்டாமுங்காலாய்த்து. சந்த்ரமண்டலத்திலே இரண்டுதாமரை பூத்தாப்போலேயும் ஒரு தாமரையிலே இரண்டுதாமரை பூத்தாப்போலேயு மிருக்கிற திருக் கண்கள்.

(கரியவாகி) புண்டரீகம்போலே வெளுத்திருக்கிற திருக்கண் களுக்கு பரபாகமாய்ப்படி இரண்டு கருவிழியையுடைத்தாய். அங் கனன்றிக்கே, அஞ்ஜநத்தாலே கறுத்திருத்தல்; கண்களைக் கண்ட போதேதாபத்யதப்தருடைய ஸகலதாபங்களும் போம்படி குளி ர்ந்திருக்கு மென்னுதல். விடாய்த்தார்முகத்திலே நீர்வெள்ளத் தை வெட்டிவிட்டாப்போலே யிருக்கை.

(புடைபரந்து) கடலை தடாகமாக்கி னுப்போலே இடமுடை
த்தாயிருக்கை.

(மிளிர்ந்து) தினா வீசிக் கரையாலும் வழி போகவொண்ணாதிருக்கை. (செவ்வரியோடி) சீரியபதித்வத்தாலும் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. (நீண்ட) செவியளவும் ஆலையெறிகை.

(புடைபரந்து) கடலைத்தடாகமாக்கினுப்போலே இடமுடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வதல்காண்கிறவளவுக்கவ்வருகே இரண்டு பார்ச்வமுமிதிங்கியிராதே, பரந்து இடமுடைத்தாய், அவித்யாதிகளைப் போக்கி யதுபவிப்பிக்குங் காரியங்களைப்பற்ற வருகிற பரப்பு.

(மிளிர்ந்து) சர்பாபரிதமாயிருக்கையாலே கரையருகும் வழி போகவொண்ணாதபடி அலையெறிந்து திரைவிசுதை, காணவேனுமென்கிற விவருடையத்வரையிற்காட்டிலும் இவரை விஷயீகரிக் கையிலுண்டானகண்களின் த்வரையைச்சொல்லுகிறது.(செவ்வரியோடி)ச்ரியடுபதித்வத்தாலும் வாதஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கை. ஐச்வர்யத்தாலும் வாதஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கு மென்னவுமாம். (நீண்ட) ஒழுகுநீண்டிருக்கையும், தம்மளவும் கடாங்குவந்து விஷயீகரித்தபடியும். “॥ यः पश्यत्यस्य स्यात्पुनश्च न संलब्धेयं स एवैवास्ति ॥” “க்ர்பயாபரயாகரிஷ்யமாணேஸகலாங்கங்கிலஸ்ர்வதேதாஷ்டிரேதரே | ப்ரதமம்ச்ரவஸீஸமாஸ்தர்ணாதே இதி தைர்க்யேணவிதந்திரங்கநேதுஃ.” பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிறபடிக்கு ஒரு நினைவுண்டு என்கிறார் பட்டர்.

அதாவது—பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களானவை மீனுக்குத் தண்ணீர்வார்ப்பாறைப்போலே நிட்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமகர்ஷ்ணாத்யவதாரம்பண்ணி குஹாதிகள் விதுராதிகள் தொடக்கமானார்சிலர்க்கு அல்பகாலம் முகங்கொடுத்து விஷயீசரித்து வந்தாப்போலே, வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்குங் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரோனென்று கோயிலிலே ஆர்ச்சாநுபியாய் அவ்வவர் நிகர்ஷங்களைப் பாறாதே முகங்கொடுத்துக்கொண்டுகிடக்கிறபெரிய பெருமானுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கவோ, இவருடைய கற்பையைப்பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோ வென்று பார்த்து, எல்லாமண்டலங்களும் தங்களுக்கே யாகவேனுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள்,முற்படத்தங்களுக்குப் ப்ரத்யான்நம்மான வன்னியரையழியச்செய்யுமாப்போலே, பெரியபெருமானுடைய அவயவாந்தரங்களடையநாமேயாகவேனுமென்று, பார்ச்வஸ்தங்களாயிருக்கிறன திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாகமுற்பட, அவற்றுடனேயலையெறிகிறாப்போலேயாய் துத்திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி.

(அப்பெரியவாயகண்கள்) பின்னையும் போக்தாவி னளவன்றி
க்கேயிருக்கையாலே, “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார். “இது”
என்ன வெண்ணா தே பரோக்ஷ நிதீர்த்தேசம் பண்ண வேண்டும்படி
யிருக்கை. (என்னை) பெரியமனிச்சன்கிடர்நான். என்வைதக்த்யத்
தைப் பறித்துப் பொகட்டு மௌக்த்யத்தைத் தந்தவன். ஒருவன்
எய்தத்தை மற்றவனும் எய்யுமாப்போலே.

(பேதைமைசெய்தனவே) ராமசரம்போலே முடிந்து பிழைக்
க வொட்டுகிறனவில்லை.

இத்தால் - நரவிம்ஹாவதாரத்தின்படியும் இங்கேயுண் டெ
ன்கிறார். (அ)

(அப்பெரியவாயகண்கள்) பின்னையும் போக்தாவி னளவன்றிக்
கேயிருக்கையாலே “அப்பெரியவாயகண்கள்” என்கிறார். இதுவென்
னவெண்ணா தே பரோக்ஷ நிதீர்த்தேசம் பண்ண வேண்டும்படி
யிருக்கை. கீழ் “பாந்து நீண்டு” என்று - ஆயாம விஸ்தார
ங்களைச் சொல்லுகையாலே, இங்கு - போக்யதாப்ரகர்ஷத்
தைச் சொல்லுகிறது. போக்யதாதி சயத்தாலே, “அப்பாஞ்ச
சன்னியம்” என்னுமாப்போலே முகத்தைத் திரியவைத்துச்
சொல்லுகிறார். (என்னை) அறப்பெரிய மனிச்சன்கிடர் நான்,
என்வைதக்த்யத்தைப் பறித்துப்பொகட்டு மௌக்த்யத்தைத் தந்
தனன். ஒருவனெய்ய அவனை மற்றையவனு மெய்யுமாப்போலே.

(பேதைமைசெய்தனவே) ராமசரம்போலே முடிந்து பிழை
க்கவொட்டுகிறனவில்லை. (என்னைப் பேதைமைசெய்தனவே) கீழ்ப்
பாட்டிலே - “என்னைச்சிந்தைகவர்ந்ததுவே” என்று ஜ்ஞாநப்ரஸா
த்வாரத்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - ஜ்ஞாந
த்தை அபஹரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாபஹார மாவ
து - அழகிலே அலமர்கை. * மாதராரகயற்கணென்னும் வலையுள்
பட்டமுந்துவேனை, தன் பக்கலிலே ஆதரத்தைப் பிறப்பித்து,
*மதியெல்லாமுள்கலங்கும்படி பண்ணிற்று. (என்னைப் பேதைமை
செய்தனவே) அவன் அக்கண்களாலே “அமலங்களாக விழி
க்கும்” என்றிருந்த கடாக்ஷங்களுக்கு இலக்கானார்க்குத் தெளி
வைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாயிருக்க, எனக்குள்ளவறிவு தன்னையு
மழித்தது. இனி “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்பார்க்
கெல்லாம் அழகிதாக ப்ரார்த்திக்கலாம்.

இப்பாட்டில் - நரவிம்ஹாவதாரத்தின்படியும் இங்கேயுண்
டென்கிறார். (அ)

பெரியமனிச்சன் - ஒன்றுக்கும் கரையாத கல்நெஞ்சன். “கண்
கள்” என்கிறத் விவசநத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனெ
ய்யவித்யாதி.) (அ)

மணிரத்நங்களால்செய்யப்பட்ட,ஆரமும்-ஹாரமும்,முத்துத்தாமமும்-முக்தா
ஹாரமும் விளங்குமதாய், முடிவில்லது - அவதிகாணவொண்ணாத, ஓர் - அத்
விதீயமான, எழில் - அழகையுடைய, நீலம் - கருநெய்தல் மலரையொத்த,
மேனி - திருமேனியானது, என்னெஞ்சினை - என்மநஸ்ஸிலுண்டான, நிறை
கொண்டது - அடக்கத்தையழித்தது, ஐயோ—,என்கிறார். (க)

வ்யா.--(ஆலமாமரமித்யாதி)கீழைந்துபாட்டாலே-தம்முடைய
துஷ்கர்மங்களை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கினபடியைச் சொல்லி,
எட்டாம்பாட்டாலே - “பரியனாகிவந்தவவுண்ணுடல்கீண்ட” என்
று-பிறந்த கர்மங்களுக்கடியான அவித்யையை,தமோநுபமான ஹிர
ண்யணைக் கிழித்துப் பொசுட்டாப்போலே * ஞாநக்கையாலே நிர
வித்தானென்னுமிதே இவர்கொல்லி நின்றது; இத்தைக் கேட்
டவர்கள், இந்ததேசமாகிறது * இருள்தருமாஞாலமாகையாலே
*தெளிவிசும்பினின்றும் ஸர்வேசுவரன் தானே யவதரிக்கிலும்அவ
னுக்கும் சோகமோஹங்களையுண்டாக்கு மதாயிருக்கும், காலத்
தைப்பார்த்தவாமே, “அஸ்ஸுஜ்ஜீதீ” “அப்ரஜ்ஞாதண்டலிங்கா
நி” என்கிறபடியே - உள்ளவறிவையுமழித்து விபரீதாநுஷ்டாந
த்துக்குடலான லிங்கங்களையு முடைத்தாயிருக்கும், தேஹத்தை
பார்த்தால் “ஹ்ஸுஜ்ஜீதீ” “பகவத்ஸ்வரூபதிரோதாந
கரீம்” என்கிறபடியே - பகவத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்து விபரீத
ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்குமதாயிருக்கும், வேதாந்தஜ்ஞாநத்தாலல்
து அஜ்ஞாநம் போகாது, உமக்குஅந்த வேதாந்தச்சுவணத்துக்கு
அதிகாரமேபிடித்தில்லை, “ஹ்ஸுஜ்ஜீதீ” “வேதாந்தவிஜ்ஞா
நஸநிஸ்சிதார்த்தா” என்றாப்போலே சொல்லுகிற வேதாந்த
ஜ்ஞாநமுடைய பெரியவர்கள்பாடேசென்று உபஸத்திபண்ணி,
அவர்களுக்கு அந்தேவாவியாயிருந்து இவ்வர்த்தங்களைக் கேட்ட
றியவொண்ணாதபடிநீலநீரஜந்மத்திலேபிறந்தவராயிருந்தீர்,ஆகதே
சமிது,காலமிது,தேஹமிது,உம்முடை ஜந்மமிது, இப்படியிருக்க
பகவனான கீதோபநிஷதாசார்யன்கீதைபதினெட்டோத்திலும்*நெ
றியெல்லா மெடுத்துவைக்க, “ஹ்ஸுஜ்ஜீதீ” * தைவீம்ஸம்பதமபி
ஜாதனான அர்ஜுநன் இத்தைக்கேட்டு, “ஹ்ஸுஜ்ஜீதீ” “நஷ்
டோமோஹஸ்த்ரீர்த்ரீ” என்றுஞ் சொன்னாப்போலே நீர்
உம்முடைய அஜ்ஞாநாதிகளடையப்போய் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததாக
ச்சொல்லாநின்றீர், இது அகடிதமாயிருந்ததீ! என்ன; ப்ரளயகால
த்திலே இந்தஜகத்தாகநோவுபடப்புக,இத்தையடையத் தான்அதி
சிசுவாயிருக்கத் தன்சிறியவயிற்றிலே வைத்து, “ஆலன்று வேலை
நீருள்ளதோவிண்ணதோமண்ணதோ சோலைசூழ்குன்றெடுத்தாய்
சொல்லு” என்னும்படியிருக்கிற ஓராலிலோட்டைக் கொட்டை
போராதாயிருப்பதோ ராலந்தளிரிலேகண்வளர்ந்துஇந்தஜகத்தை
யடைய ரகதித்தருளின அந்த அகடிதகட நாஸாமர்த்ய முடையவ
னுக்கு என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப்
பிறப்பித்தவிது சாலஅகடிதமாயிருந்ததோவென்கிறார்.

வ்யா.—(ஆலமாமரத்தினித்யாதி) பெரிய ஆலமரத்தினுடைய சிற்றிலையிலே யசோதாஸ்தநந்தயமும் பெரிதென்னும்படி அத்விதீயனானபாலனாய். (ஒருபாலகனாய்) யசோதாஸ்தநந்தயனான கர்ஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவனுடைய பால்யம். செம்பாற்பாயா நிற்கும் பால்யம்.

(ஞாலமித்யாதி) சிறுப் ப்ரஜைகள் புரோவர்த்திபதார்த்தங்களை யெடுத்து வாயிலிடுமாப்போலே பூமிப்பரப்படைய வயிற்றிலே வைத்தானாய்த்து. பிள்ளைத்தநம். ப்ரளயத்தில்தன்னகடித கடநத்தோ டொக்கும் என்னையகப்படுத்தினபடியும்.

(ஆலமாமரத்தினிலேமேல்) “பாலாலிலை” என்கிறபடியே ஆலமாமரத்திலேநெரியில்பால்பாயும்படியிருக்கிறஇளந்தளிரிலே. “மாமரம்” என்று-விபரீதலக்ஷணையாய்ச் சிறியமரமென்றபடி. “இலேமேல்” என்கையாலே-அந்தஇலைக்குள்ளேயடங்கும்படியாயாய்த்து வடிவின்சிறுமையிருப்பது. (ஒருபாலகனாய்) யசோதாஸ்தநந்தயம் ப்ரௌடதசை யென்னும்படி அத்விதீயனான பாலனாய். யசோதாஸ்தநந்தயமான கர்ஷ்ணனும் முரணித்திருக்கும்படி இவருடைய பால்யம் செம்பால் பாயாநிற்கும்.

இந்தபால்யத்தை உபபாதிக்கிறார்மேல் (ஞாலமேழு முண்டான்) சிறுப்பிள்ளைகளா யிருப்பார், புரோவர்த்திபதார்த்தங்களை யடைய வெடுத்து வாயிலிடுமாப்போலே, “மஞ்சாடுவனாயேழும்-நாசன்” என்கிறபடியே-ஸப்தலோகங்களையும் இவற்றைச் சூழ்ந்த கடல்களேழையும் குலபர்வதங்களேழையும் மற்று முள்ளவை யடைய வெடுத்து அமுதுசெய்தான். தேவதிர்யங்மதுஷ்யஸ்தாவர ரூபமான ஜகத்தையடைய வமுது செய்யாநிற்க, ஒருஸ்தாவர முண்டாய் அதின்தளிரிலே இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற விந்த அகடிதங்களைச்செய்தவனுக்கு அந்த தேசகால தேஹ ஜன்மங்களாலுண்டானநிகர்ஷம்பாராதே எனக்கு ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, இதுக்கு விரோதிகளான அஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குகை சால அகடிதமா யிருந்ததோ, என்னுற்போக்கிக்கொள்வதன்றோ வரிது, அவனுக்கரியதுண்டோ. ப்ரளயத்தில் அகடித கடநத்தோ டொக்கும் என்னையகப்படுத்தினபடி. (அரங்கத்தரவினணையான்) ஸம்ஸார ப்ரளயத்தினின்று மெடுக்கக் கிடக்கிறபடி. அவ்வாலினின்றும் இங்கேவரச் சருக்கினவித்தனை. இப்ப்ரமாதத்தோடேகூடினசெயலைச்செய்தானென்று பயப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிறபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. செம்பால் பாய்கை - கேவலரத்தப் பசையாயிருக்கை.

(அரங்கத்தரவினணையான்) ஸம்ஸாரப்ரளயத்தினின்றும் எடுக்கிறபடி; அந்த ஆலில் நின்றும் இங்கேவரச் சருக்கின வித்தனைகாணும். அந்தவுறவொன்றுமே இவரச்சங்கெடுக்கிற வித்தனைகாணும். இப் ப்ரமாதத்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று பயப்படுமவர்கள் அச்சம்கெடும்படி கிடக்கிறவிடம்.

(அரவினணையான்) ப்ரளயத்தில் தன்வயிற்றிலே புகாவிடில் ஜகத்து ஜீவியாதாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தன்முகத்தே விழியாவிடில் தனக்குச்செல்லாதானபடி.

(அரவினணையான்) அந்தப்ரளயஜலதியிலே இந்தஜகத்தை யடையத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே வைத்து, தான் அத்யந்தம் சிசுவாய், ஆலிலையென்றுபேர்மாத்ரமானதோ ரினந்தளிரிலே இடம் வலங்கொண்டு கண்வளரா நின்றான். இப்படி பெரிய ஜகத்தையெல்லா மமுதுசெய்தால் அறுதொழிதல், அமுதுசெய்த அண்டத்தின் பெருமையாலும் அவற்றின்சிறுமையாலும் வயிறு விரிதல், ஆலமிளந்தளிரிலே யிடம்வலங்கொள்ளப்புக்கால்கடலிலே புக்குப்போதல் செய்யிற்செய்வ தென்னென்று வயிறுபிடிக்கவேண்டாதபடியிறே * திருவரங்கப்பெருநகராகிற பெரியகோயிலிலே, * இருளிரியச்சடர், அனந்தனென்னு மரவணையென்கிற பெரிய படுக்கையிலே மொசுமொசென்று வளர்ந்த பெரியவடிவுந் தாமுமாய்ப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளின்படி. அங்குப்பரிவரில்லையென்கிற குறையு மில்லையிறே. படுக்கையான விவன்றான், “**वृक्षस्यैव**” “சிந்தாமணிமிவோத்வாந்த முத்ஸங்கேநந்தபோகிந்” என்கிறபடியே-ஜகதுபாதாநமாயிருப்பதொரு சிந்தாமணியையுமிழ்ந்துஇத்தையாரோனுமொருவர் இராய்ஞ்சிக்கொள்ளிற் செய்வதென்னென்று தன்படியிலே வைத்துக் கரண்டகமிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறுப்போலே யிருக்க, “**तृप्त**” “தீமுகத்து நாகணை” என்றும், “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலு மிழும் பூங்கா ரரவணை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே-இவ்வஸ்துவுக்கு என்வருகிறதோ வென்று தன்னுடைய பணைண்டலங்களாலே விஷாகந்யையுமிழ்ந்துகொடு நோக்கிக்கொண்டுபோருகையாலே அவாந்தரப்ரளயத்திலே யகப்பட்டவர்களை, தன் திருவயிற்றில் வைத்து ரக்ஷித்தான்; ஸம்ஸாரமாகிற மஹாப்ரளயத்திலே புக்கவர்களை, “**वृक्षस्यैव**” “ஸ்ரீமாநஸுகஸுப்த” என்றும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்றுஞ் சொல்லுகிற தன்கிடையழகைக் காட்டி ரக்ஷித்தான்.

பதச்சேர்த்திக்கு தாத்பர்யத்வயமருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸாரப்ரளயேத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) அச்சங்கெடுகை - கீழ்ஸமுத்ரமாய் மேல்ஆலிலையாயிருக்கையன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகை.

(கோலமாமணியாரமும்) அழகியதாய்ப் பெருவிலையனாயிருந்
துள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட ஆரமும். (முத்துத்தாமமு
ம்) முத்துமாலையும். (கோலம்) இதுபெருமானைச் சொல்லுகிறது.

(முடிவில்லதோ ரொழில்நீலமேனி) அவதிகாண வெண்ணாது
வழகையுடைய நெய்த்ததிருமேனி.

(ஐயோ) பச்சைச்சட்டையுடுத்துத்தனக்குள்ளத்தையடைய
க்காட்டி எனக்குள்ளத்தையடையக்கொண்டான்.

(நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினையே) எனக்கு அகவாயில்
காம்பிரியத்தைப் போகவடித்தது.

இப்பாட்டால்-வடதளசயநமும் பெரியபெருமாள்பக்கலிலே
யுண்டென்கிறார். (கூ)

இப்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள்வடிவிற்கு
படியைச் சொல்லுகிறார் மேல் (கோலமாமணியாரமும்) ஸ்ரீ
கௌஸ்துபம்போலே மஹார்க்கமாய்ப்பெருவிலையனான மாணிக்க
ங்களாலே யழுத்தப்பட்டுத் திருமேனிக்கு அலங்காரமான ஹார
த்தையும். (முத்துத்தாமமும்) த்ரிஸரம் பஞ்சஸரம் ஸப்தஸரம்
என்றாப்போலே சொல்லுகிற திருமேனியின்மார்த்தவத்துக்கு
அதுருபமான குளிர்த்தியையுடைய முத்துவடங்களையும்.

(முடிவில்லதோரொழில்நீலமேனி) அவதிகாணவொண்ணாத அழகையுடைய நெய்த்த திருமேனி. அபரிச்சேத்யமாய் அத்விதீயமான ஸமுதாயசோபையையுடையதுமாய். (நீலமேனி) இந்த ஆபரணங்களாலும் ஸமுதாயசோபையாலும் ஓரழகுவேண்டாத படி இவைதனக்கு நிறங்கொடுக்கும்படி, “மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப” என்கிறபடியே * మధ్యస్థ-నీల-య-విజృంభణ * மத்யஸ்தானீல தோயதவித்யுல்லேகாகல்ப மானவடிவு. “ప్రతాపినిమగ్నమునదివ్రచి లసంత” “த்ருதகநககிரிபரிமளதுததிப்ரசலிதலஹரிவத்” என்கிறபடியே அந்தத்திருமேனிதன்னைப் பார்த்தாலும் அறப்பளபளத்து, அத்தைநீக்கி யுள்வாயிலே கண்ணையோட்டிப் பார்த்தால் காண்கிறவன் கண்களிலே குளிர அஞ்ஜநத்தை யெழுதினாப்போலே யிறே யிருப்பது, அவனுக்கு ஆநந்தத்துக்கவதியின்றிக்கேயொழுகிறது வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலே யிறே.

(நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே) என்னுடைய ஹீர்த் யத்திலுண்டான பூர்த்தியை யபஹரித்தது - என்ன கவாயில் காம பீர்யத்தையும் போகவடித்தது. இந்தஜகத்து கரணகளேபரங்களை இழவாமல் தன்திருவயிற்றிலேவைத்துக் காத்தவனாயிருக்க அவ னுக்கபிமதமானவவ்விடிவு என்னுடைய கரணத்தையழித்தது.

ஆரம்-பதக்கம். கோலம் என்றது - ஆபரணச்சேர்த்தி. அழகியமணவாளப் பெருமாளுக்கு. நிறை-மென்னுதல்; அடக்கமென்னுதல். (கூ)

(ஐயோ) பச்சைச்சட்டையிட்டுத்தனக்குள்ளத்தைக் காட்டி
எனக்குள்ளத்தையடையக்கொண்டான். நான் எல்லாவற்றையு
மநுபவிக்கவேணுமென்றிருக்க எனக்குஅநுபவபரிகரமான வென்
னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்வதே! ஐயோ! என்
கிறார். (சு)

அ.—நிகமத்தில். இவ்வாழ்வார், இவ்வருக்குப் புறம்புள்ள தேசங்களிலுள்ளாரடைய ரஜஸ்தம ப்ரகரராய் சப்தாதிவிஷயப்ர வணராய் அதுதானும் நேர்கொடுநேர் கிடையாமையாலே ஆர் த்தார்ஜநாதிகளிலே யிழிந்து * பெரியதோரிடும்பை பூண்டிருக்கிற படியையும், இவ்வூரிலுள்ளார் பரமஸாத்விதராய் நிரதிசயபோக்ய பூதரா யிருக்கிற பெரியபெருமானை யதுபவித்துக்கொண்டு * தொ ண்டுபூண்டமுதமுண்டு களித்திருக்கிறபடியையுங்கண்டு, “*परमं पदं पश्यन्ति परमं पदं पश्यन्ति परमं पदं पश्यन्ति*” “பரம் ஹு-தவஹஜ்வாலா பஞ்சராதர்வ்யவஸ்திதி: | நஸௌரிசிந்தாவி முக ஜநஸம்வாஸவைசஸம்” என்று - புறம்புள்ளாரோடு பொரு த்தமின்றிக்கே, இவ்வூரைப் பார்த்தால் “*परमं पदं पश्यन्ति परमं पदं पश्यन्ति*” “ஸர் வபுண்யமயோதேஸ:” என்கிறபடியே “*परमं पदं पश्यन्ति परमं पदं पश्यन्ति*” “பவித்ராணாம் ஹிகோவிந்த: பவித்ரம்பரம:” என்றும் பரம பாவநரான பெரியபெருமாள் தாமும், “சிட்டனே செழுநீர்த்திரு வரங்கத்தாய்” என்று இவ்வூரோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பாவந பூதொன்னும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தா யிருக்கை யாலே, நாம் இவ்வூரிலே புகுருகை இவ்வருக்கு மாலிந்யாவஹ மென்றுபார்த்து, “அங்குற்றேன ஸ்வே னிங்குற்றேன ஸ்வேன்” என்கிறபடியே-பிறருடைய நைச்யத்தாலே அங்குப்போகவும்மாட் டாதே தம்முடைய நைச்யத்தாலே இங்குப்புகவும் மாட்டாதே ஆந்தராளிகராய், “*உத்தரம்தீரமா ஸாத்ய கஸ்தவவ்யதிஷ்டத*” என்ற ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானைப்போ லே * அகமகிழுந் தொண்டர்வாழும்படி * அன்பொடு தென்றிசை நோக்கிக்கொண்டு கண்வளருகிற பெரியபெருமானுடைய தர்ஷடி பாதமான தென்னுற்றங்கரையைப்பற்றி நின்றார். பெரியபெருமா ளும் “*नमो भगवते वासुदेवाय*” “நமஸ்கரோஹ மஹம்போகே நான்யோஸ்திஸதர்சோமயா” என்றுதேசமாக அஹ ங்கார க்ரஸ்தராய் சப்தாதிவிஷயப்ரவணராய் நோவுபடாநிற்க, இவர் இப்படியாவதே! என்று மநஸ்விலே போரயுகந்து, “*नमो भगवते वासुदेवाय*” “நிமக்ந ஆப:ப்ரணவ:” என்கிறபடியே - இவரளவிலே திருவுள்ளம்பேராறுமண்டி, * நிஹீநாநாம் முக்யம் சரணமான திரு வடிகளைக்கொடுவந்து இவருடைய திருவுள்ளத்திலே “என்கண் ணினுள்ளன வொக்கின்றவே” என்று ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாக

ப்ரகாசிக்கும்படிவைக்க, அந்தத்திருவடிகளை யநுஸந்தித்து, தம்முடைய மநஸ்ஸானது ஜ்ஞாநாஸ்பதமாகையாலே அந்தத்திருவடிகளுக்கு மேலான திருப்பீதாம்பரமும் திருவரையுமான சேர்த்தியை மடிபிடித்ததுபவித்து, இப்படி கரணமும் நாமும் யதுபவிக்கும்படி நம்மையுண்டாக்கிற்றுத் திருநாபீகமலமன்றோவென்று அத்தை யதுபவித்து, மேன்மைக்கும் ஸௌலப்பத்துக்கும் பட்டங்கட்டியிருக்கிறோம் நாமல்லோமோ வென்று திருவுதரபந்தநம் தன்பக்கலிலே வரவிசிக்க அத்தை யதுபவித்து, அதுக்குமேலாயிருக்கிற திருமார்பானது தன்னுடைய ஹாராத்யாபரணங்களையும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமான மேன்மையையுங்காட்டியிசித்துக்கொள்ள அந்தத்திருமார்பையதுபவித்து, அந்தப் பிராட்டிக்கும் ஹாராத்யாபரணங்களுக்கு மாச்சரயமான திருக்கழுத்தை யதுபவித்து, அதுக்குமேல், வாயில், “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-அஹம்-ஐஹ” “ஸர்வபூதேப்யோ - அபயம்ததாமி” என்றாப்போலே சொல்லாநிற்கச்செய்தே அதுபவிக்கிற நாயச்சிமார்க்ககப்பட, “வாயழகர் தம்மையஞ்சுதும்” என்று கண்களைச் செம்பிளித் ததுபவிக்கும்படி ஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்யத்தை யுடைத்தான திருவதரத்தை யதுபவித்து, இப்படி அவயவங்களையதுபவியா நிற்கச் செய்தே இடையில் துவ்யாயுதங்களும் இறுஞ்சிக்கொள்ள அவற்றையதுபவித்து, “அஹம்-ஐஹ” “அபயம்-ததாமி” என்றாப்போலே சொல்லுகிறவார்த்தைகளை மேலெழுத்திட்டுக் கொடுக்கிற குளிர்ந்தகடாஷ்டங்களையுடைத்தான திருக்கண்களை யதுபவித்து, பாலும் பழமும் கண்ட சர்க்கரையுமான ரஸவஸ்துக்களைச் சேர்த்து புஜிப்பாராப்போலே இந்த அவயவங்களோடுண்டான சேர்த்தியால்வந்த வழகையும் ஸ்வாபாவிகமான வழகையுடைத்தான திருமேனியின் பசுங்கூட்டான ஸமுதாயசோபையை யதுபவித்தாராயிறே கீழ்நின்றது.

இவருடைய இப்படிப்பட்ட மாநஸாதுபவத்தையும் மநஸ்பூர்வகமான வாசிகாதுபவத்தையுங்கண்டபெரியபெருமாள், இப்படி குணவிஷ்டரா யதுபவிக்கிற படியைக்கண்டு, “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-அஹம்-ஐஹ” “தரஷ்டவ்யஸ்ஸர்வதேஹிபி” என்கிறபடியே அவரையழைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படி அவரளவிலே அபிரிவிஷ்டராகையாலும் “ஐஹம்-ஐஹம்-ஐஹம்-ஐஹம்” “கூணே விதேயத்விரஹோதிதுஸ்ஸஹ” என்கிறபடியே தம்மையொருக்கால் காணவேணுமென்னு மாயையுடையாரைக் கூணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாமையாலும் அவரை யழைப்பித்துக்கொள்ள வேணுமென்று பார்த்தார்; இனி, நாம் போய்க்கொடுவரவென்றால் “ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ-அஹம்-ஐஹ” “அஸங்கேதமநாலாபம்” என்றாப்போலே சொல்லுகிற

ஸங்கல்பத்தைக் கொலைக்கவேண்டுகையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதாயிருந்தது; இனி இவர்தாமே வரவென்றால் அதுவும் தமக்கு ஸ்வரூபஹாநியா யிருந்தது, ஆனபின்பு அந்த விபீஷணனை மஹாராஜரையிட்டு, “ஓஸ்ஸைஸ்” “ஆநயைநம்” என்றாப்போலே இவரையும் ஒருவரையிட்டழைப்பிக்க வேணுமென்று பார்த்தார்; அந்த விபீஷணன் ராஜ்யகாங்கைக்ஷயா யிருக்கையாலே அருகு நிற்கிற இளைய பெருமாள் நிற்க, ராஜ்யகாங்கைக்ஷயாய் ஹரிச்ரேஷ்டரான மஹாராஜரையிட்டழைத்துக் கொண்டாப்போலே, “சென்றதாமென சிந்தனையே” “அடியேனுள்ளத்தின் னுயிரோ” “என்னுள்ளத்துள் நின் னுலாகின்றதே” “நிறைகொண்டதென் னெஞ்சினையே” என்றாப்போலே இவர் மநநபரராயிருக்கையாலே, மநநபரராய் ச்ரேஷ்டரா யிருப்பா ரொருவரையிட்டழைப்பித்துக் கொள்ளவேணுமென்று பார்த்து, அருகே ஸேவித்திருக்கிற லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளைப்பார்த்து, “ஓஸ்ஸைஸ்” “ஆநயைநம்” என்று திருவுள்ளமாக, அவரும் எப்போதும் பெரியபெருமானை ஸேவித்திருக்கையாலே, பெரியபெருமாள் அபிஜநவித்யா வர்த்தங்களால் பூர்ணராயிருப்பாரைப்பார்த்தருளி, ஏகாந்தங்களிலே “இழிகுலத்தவர்களே லு மெம்மடியார்களாகில் தொழுமினீர் கொடுமின்கொண்மின்” என்று உபதேசிக்கக் கேட்டிருக்கையாலும், “நின்றிருவெட்டெழுத்துங் கற்றுநானுற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும், “ஆரொண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரொம்மையாள்வாரோ” என்றும், “பங்கயக்கண்ணனைப் பயிலுந் திருவுடையார்யவரோ லு மவர் கண்டீர், பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மையாரும் பரமரோ” என்றாப்போலே ஆழ்வார்களருளிச் செய்யக்கேட்டிருக்குமவராகையாலே கடுகப்போய் அவரை அருள்பாடிட்டுத் தாம் சிரஸாவஹித்துக் கொண்டுவர, இவரும் பெரியபெருமானுடைய கௌரவத்தைக் கொலைக்கவொண்ணாதென்று முனிவாஹநராய் வந்துபுகுந்துபெரிய பெருமானைத் திருவடித்தொழு, பெரிய பெருமானும் “ஓஸ்ஸைஸ்” “ஆவிர்ப்பபூவபகவாந் பிதாம்பரதரோ ஹரி:” என்றுஸ்தோத்ரபரானுனப்ரஹ்லாதனுக்கு வந்து ஆவிர்ப்பவித்து அபேக்ஷிதங்களைக்கொடுத்து, அவன் ராஜ்யாதிகளிலேபோது போக்கவல்லனாகையாலே அவன்பார்த்துக் கொடு நிற்கச் செய்தே “ஓஸ்ஸைஸ்” “தத்நாவாந்தரதீயத” என்றுபோக, பின்பு அந்தராஜ்யாதிகளாலே ப்ரஹ்லாதனும் போது போக்கி யிருந்தானிறே; இவர் அவனைப்போலே யன்றிக்கே, அநந்யஸாதநராய் அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருக்கையாலே, நம்விச்லேஷம்பொறுக்கவல்லவரல்லரென்று பார்த்தருளி, தம்முடைய ஸ்வரூபாதிகளைக் காட்ட இவரும் ப்ரீதரான வளவிலே இவர்மாநஸா நுஸந்தாநம்பண்ணுகிற

அ.—நிகமத்தில். இவ்வளவும் ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம்; மேல் லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள்தோளில் வந்துபுகுந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்; - பெரியபெருமானழகைக்கண்ட கண்கள் மற்றொன் றினைக்காணவென்கிறார்.

கொண்டல்வண்ணனைக்கோவலனாய்வெண்ணெய்

உண்டவாயனென்னுள்ளங்கவர்ந்தாளை

அண்டர்கோனணியரங்கனென்னமுதினைக்

கண்டகண்கண்மற்றொன்றினைக்காணவே.

(௧௦)

ப - னா.—கொண்டல் வண்ணனை - நீருண்டமேகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய், சோவலனாய் - இடைக்குலத்திலே வந்து திருவவ தரித்து, வெண்ணெயுண்ட - வெண்ணையையமுது செய்த, வாயன் - திருப்ப வளத்தை யுடையனாய், என்னுள்ளம் கவர்ந்தாளை - * சதிரிளமடவாரை மதித் துப் போந்த என்மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனாய், அண்டர்கோன் - அண்டரந்தர் வர்த்திகளான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹனாய், அணி - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான, அரங்கன் - கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், என் னமுதினை - எனக்கு அமர்தம்போலோ பரமபோக்யனானவனை, கண்டகண் கள் - காணப்பெற்ற கண்களானவை, மற்றொன்றினைக்காணவே - வேறொ ன்றைக்காணவென்கிறார்.

(௧௦)

தசையிலே, “ஆதி” “விண்ணவர்கோன்” “நீதிவானவன்” “அரங் கத்தம்மான்” என்றும், “உலகமளந்தண்டமுற நிவர்ந்தநீண்மு டியனன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்தவெங்கணைக் காகுத்தன்” என்றும், “விராயார்பொழில்வேங் சடவன்” என்றாப்போலே தம் முடைய பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்களையும் தம்பக்கலிலேயது ஸந்திக்கையாலே இவற்றைத்தனித்தனியே யதுபவிக்கவேணுமென் கிற அபேகை இவர்க்கில்லையென்கிறவிடம் ஹ்ரதயஸ்தனாய்க் கொ ண்டு, * உள் ளுவாருள்ளிற் றெல்லாமுடனிருந்தறியாநிற்கச்செய்தே யும் இவரைச்சோதிக்கைக்காக இவற்றையும் இவர்க்குத் தனித்தனி யேகாடடி இவரதுபவிக்கும்படிபண்ணுவோமென்று பார்த்தருளி, அது செய்யுமிடத்து புருஷார்த்தமாகவேண்டுகையாலே இவரு டைய வபேகை யறிந்து செய்யவேணும், இல்லையாகில் இவர் நாமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கொள்ள, “ஓரார்முயல்விட்டுக் காக்கை ப்பின் போவதே” என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைப்போலே நிந தித்தல், ஸ்ரீ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரைப்போலே, “அச்ச வைபெறினும் வேண்டேன்” என்று காற்கடைக் கொள்ளுதல் செய்வரோ, அறியவேணுமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே முன்னோ ரடிக்கொண்டத்தை யறிந்து, இவர், கடலிலே குளப்படி யுண்டாமா ப்போலே “ஹ்ரீ” “பூர்ணம்” என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் பாடே எல்லாமில்லையோ, ஆனபின்பு எனக்குப் பெரியபெருமானே யொழிய வேறொருவரை யதுபவிக்க ச்ரத்தையிலே, எனக்குண் டானாலும் அவரையதுபவித்தவென்கண்களமற்றொன்றினைக் காண வேயென்கிறார்.

வ்யா.—(கொண்டல்வண்ணனை)தாபத்ரயத்தாலேவிடாய்த்த தம்விடாய்தீரும்படியாய், “అదౌశ యాఖిరినశీతశ్శకాశ్శషేషః” “அத் ரௌசயாநூரிவசீதளகாளமேகః” என்கிறபடியேவர்ஷோந்முகமா னகாளமேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். பன்னீ ர்க்குப்பிபோலே உள்ளுள்ளவையெல்லாம்புறம்பேநிழலிட்டபடி.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) இடையனாய் வெண் ணெயுண்ட திருப்பவளத்தையுடையவன். சக்ரவர்த்தித் திருமக னாகில் வெண்ணெயுண்ணவொட்டார்களு என்று கருத்து. (கோவல னாய்) ஆபிஜாத்யம் பெருமாளுக்கு; கட்டுண்பது அடியுண்பதாகக் கிடைக்குமோ.

வ்யா.—(கொண்டல்வண்ணனை) கண்களுக்கு விஷய மிருந்த படி. “ననుంసశ్శురభీతిశ్శతீతమ్” “నశశ్శుషాపశ్శிశ్శపైనమ్” “நமாம்ஸ சக்ஷாபிவீக்ஷதேதத்” “நசக்ஷாஷாபஸ்யதிகஸ்சநைநம்” என்கிற இலச்சிணையை யழித்துத் தன் வடிவைக் காணும்படி பண்ணின உபகாரத்தை யதுஸந்தித்துச் சொல்லுகிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, தம்முடைய பரவ்யூஹவிபவார்ச்சாவதாரங்களை இவரையதுபவிப் பிப்பதாகத் திருவுள்ளத்திலே பாரிக்கிறபடியை யதுஸந்தித்து இதென்ன வெளதார்யமென்று அந்த ஒளதார்யகுணத்தை நினைத் து “கொண்டல் வண்ணன்” என்கிறார். அன்றிக்கே, ஸாம்ஸாரிக மான தாபத்ரயத்தாலே விடாய்த்தவிடாய் தீரும்படியாய், “అదౌ శ యాఖిరినశీతశ్శకాశ్శషేషః” “அத்ரௌசயாநூரிவ சீதளகாளமேகః” என்கிறபடியே வர்ஷாசுமானகாளமேசம்போலேயிருக்கிறநிறத்தை யுடையவனென்கிறாராதல். ச்ரமஹரமானவடிவைநினைத்து, “கொ ண்டல்வண்ணன்” என்கிறாராதல். “வண்ணம்” என்று—ஸ்வபாவ மாதல்; நிறமாதல். நம்மாழ்வாரும், “முகில்வண்ணனடியையடைந் தருள்குடி யுய்ந்தவன்” என்றாரிறே.

(கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) அந்தமேகமானால் ஆகாசத்தே கடக்கநின்று நீனாவர்ஷித்துப்போ மித்தனையிறே; அங்ஙனன்றிக்கே இடையரோடு இடைச்சியரோடுவாசியற ஒரு நீராகக் கலந்து தன்வடிவழகை அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினபடி. (கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்) பராவஸ் தனாய்வந்து வெண்ணெ யமுதுசெய்யில் மாளிகைச்சாந்துநாறு மே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய்வந் தவதரித்த வவஸ்தையில் மேன் மையாலே ராஜா வாக்கிச்சிலர் சீராட்டுகையாலே,வந்துவெண்ணெ ய்களவு காணவொண்ணாதே, அதுக்காக (கோவலனாய் வெண்ணெ யுண்டவாயன்) சக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜைச்வர்யத்தைபுஜி க்கைக்கு “எனக்கொருபிள்ளைவேணும்” என்று, “సుశాశ్శపశ్శ-மஹ தாதபஸா” என்கிறபடியே நோற்றுப்பெருமானைப்பெற்றாப்போலே ஸ்ரீநந்தகோபரும் “கானாயர்கடிமனையிற்றயிருண்டு நெய்பருகநந்த ன்பெற்ற வானாயன்” என்கிறபடியே திருவாய்ப்பாடியில்கவ்யஸம்ர் த்தியடையப் பாழ்போகவொண்ணாதென்று இத்தையுஜிக்கைக்காக நோன்புநோற்றுப் பெற்றபிள்ளையாய்த்து கர்ஷணன்.

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) களவு கண்டு ஒளித்துவந்துகிடக்கிறவன். பெரியபெருமாள்கொறுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாளுநிற்கும்.

(என்னுள்ளங்கவர்ந்தானே) என்னெஞ்சை அபஹரித்தவனை. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டாப்போலேகொண்டல் வண்ணனாய் என்னுள்ளங்கவர்ந்தவனை. யசோதைப்பிராட்டியுடைய வெண்ணெயிலே பண்ணினச் சரத்தை என்னெஞ்சிலே பண்ணி புஜித்தவனை. குறியழியாதிருக்க வெண்ணெய்குடிபோனாப்போலேயாய்த்து இருவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி.

(வெண்ணெயுண்டவாயன்) பெரியபெருமாள்கொறுட்டைமோந்துபார்த்தால்இப்போதும்வெண்ணெய்நாளுநிற்கும். (வெண்ணெயுண்டவாயன்) ஆச்ரிதருடைமையாகையாலே தத்ஸ்பர்சமாகாதென்றுஇன்றுமகப்பட அந்தக்குணங்குநாற்றம் வாயிலேதோன்றும் படியிறே பெரியபெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுவது. “கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூநாறுமோ” என்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டாதபடியாய்த்து இன்றுமகப்பட வாய்குணங்கு நாளும்படி.

(வெண்ணெயுண்டவாயனென்னுள்ளங்கவர்ந்தானே) கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டாப்போலேகொண்டல்வண்ணனாயென்னுள்ளங்கவர்ந்தவனை. யசோதைப்பிராட்டியுடையநெஞ்சிலே பண்ணினச் சரத்தையை என்னெஞ்சிலேபண்ணி புஜித்தவனை. அந்தத்திருவாய்ப்பாடியிற்பெண்கள் உறிகளிலே வெண்ணெயைவைத்துக்கள்ளக்கயிறுருவியிட்டு வைத்துப்போவர்கள், அந்த உறிகளின் குறியழியாதிருக்க அந்தவெண்ணெய்களை வெறுந்தறையாக்கினாப்போலே யாய்த்து, * அரங்கந்தன்னுட்கள்வனார், நான்குறியழியாதிருக்க என்னுடைய சிந்தையைபஹரித்தபடி. (என்னுள்ளங்கவர்ந்தானே) வைத்த குறியழியாதிருக்க * வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலமாக்கினாப்போலே, என்னுடைய சரீரங்குறியழியாதிருக்க என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தான். கலமிருக்க வெண்ணெய் குடிபோனாப்போலே யாய்த்து இவருடம்பிருக்க அகவாய் குடிபோனபடி. (என்னுள்ளங்கவர்ந்தானே) * வைஸ்ணவஜ்ஞாந - தைவீம்ஸம்பதமபிஜாதரான பெரியவர்க ளகப்படத் தந்தாமுடைய மநஸ்ஸை இவன்பக்கலிலே வைக்கவேணுமென்று பார்த்து, அதுசெய்யப்போகாமல், “சுஷ்ணுஸ்சுஷ்ணு” “சஞ்சலம் ஹிமநிக்ரஹ்” என்றாப்போலே - பெருங்காற்றைத் தாம்பிட்டுப் பிடிக்கலாம், என் மநஸ்ஸை யொருவளவாக்கப்போகிற தில்லையென்னும்படியிறே மநஸ்ஸினுடைய சஞ்சலத்வம். திமிறும்படியான மிடுக்கும் அப்படி * நின்றவா நில்லாதமநஸ்ஸை என்பக்கல் அபேக்ஷயின்றிக்கே யிருக்க நானும் அறியாதபடி அபஹரித்துத் தன்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொண்டான்.

(அண்டர்கோன்) திருவாய்ப்பாடியிடைக்குலத்துக்கு நிர்வாஹ கென்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு நிர்வாஹகென்னுதல். (அணியரங்கென்ன முதினை) தேவர்களு டைய உப்புச்சாறுபோலன்று இவருடையவமீர்தம்.

(என்னமுதினை) ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சாகாமால்காக்குமமீர்த மாயிருக்கும். (கண்டகண்கள்) சுவையறிந்த கண்கள். ச்ரவணேந் த்ரியமாத்ரமன்றியே விடாய்தீரக்கண்ட கண்கள்.

(மற்றொன்றினைக் காணுவே) * ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - பாவோநாந் யத்ரகச்சதிபோலே கண்களுக்குப் பச்சையிட்டாலும் வேறொரு அர்ச்சாவதாரம் அவதார விசேஷம் இவற்றை இப்படி விரும்பி போக்யமென்று கருதாது, காட்சியொழிய வேறொருபலம் சொல் லாவிட்டதும் பலமும் காட்சியேயாகையாலே. முக்தப்ராப்யமென் றுஒருதேசவிசேஷத்திலே போனாலும் * ஸதாபச்சயந்தியிறே.

(அண்டர்கோன்) இப்படி இடையரோடுமிடைச்சிகளோடும் அவர்களிலும் தண்ணியரான வும்மோடும்வாசியற வந்து கலந்து வெண்ணெயையும் மநஸ்சையும் அவன்களவுகண்டது, புறம்பு ஆளி ல்லாமையாலும் தன்குறையாலுமோவென்ன; * சூட்டுநன்மாலே கள் தூயனவேந்திவிண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி யந்தூபந்தரா நிற்கச்செய்தெகிடர் ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந் தவதரித்ததென்கிறார். அன்றியிலே, “அண்டர்” என்று - இடை யொன்னுதல்; அண்டாந்தர்வர்த்திகளென்னுதல். (அணியரங்கன்) என்னெஞ்சை அபஹரித்து * சேனூயர்வானத்திலே போயிருக் கையன்றிக்கே, கண்ணிட்டுக் காணலாம்படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆப ரணமான கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். ஸம்ஸாரிக ளறவைத்தனப் படாதபடியாலே யிறே இக்கிடைகிடக்கிறது. (அணியரங்கென்ன முதினை) தேவர்க ளமீர்தம்போலே உப்புச் சாறையெட்டாநிலத்திலேயிருக்குமதன்றிறே இவருடையவமீர்தம்.

(அண்டர்கோனணியரங்கென்ன முதினை) “அளப்பரியவா ரமுதை யரங்கமேயவந்தணனை” என்கிறவமீர்தமிறே. (அமுதினை க்கண்டகண்கள்) இந்தக்கண்கள் இவரைக்காணுதொழியப்பெற்ற தாகிலும் புறம்பேபோகலாய்த்து, காட்சிதான் அவையிறுய்த்த தாகிலும் புறம்புபோகலாய்த்து, அங்ஙனன்றிக்கே, பூர்ணாநுபவம் பண்ணினகண்கள்.

(கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணுவே) அமீர்தபாநம் பண்ணினாஹப்பாலையுஞ் சோற்றையுந் தீற்றப்போமோ. (மற்றொ ன்றினைக்காணுவே) * ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி போலே இந்தப்பெரியபெருமான் தம்மை கேசாதிபாதாந்தமாகவ நுபவிக்கவேணுமென்று பார்த்தாலும்சக்தனன்று.

பச்சையிடுகை - இவரையொழிந்தவர்கள் ஸ்வஸ்வ குணங் களைக்காட்டி வசீகரிக்கப் பார்த்தாலு மென்றபடி.

தம்மைச் சொல்லுதல்; பாட்டுக்கு ஸங்க்யை சொல்லுதல். செய்யில் அக்கரைமேலே யிருக்கிற அல்லாத ஆழ்வார்களோடொப்பர். * ஸ்ரீராமாயணம் - அஸ்தமிதாந்ய பாவமாம்படி அழகிலே யீடு பட்டுத் தம்மை மறந்தார். “ஸ்ரீராமாயணம்” “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்கிறபடியே முக்தப்ராப்யமான புருஷார்த தத்தை அதுபவித்தாரொன்கையாலே எல்லாம் அவன்சொல்லே யாய்விட்டது.

இப்பாட்டில் - கர்ஷ்ணனுடைய படியும் இங்கே யுண்டென்கிறார். (க0)

அடி வரவு - அமலனு வந்த மந்தி சதிரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

“என்னுள்ளங்கவர்ந்தான்” என்கையாலே - சித்தாபஹாரம் பண்ணினபடியைச்சொன்னார்; “கண்டகண்கள் மற்ருன்றினைக் காணுவே” என்கையாலே - தர்ஷ்ட்யாபஹாரம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். அல்லாதார்திருநாமப்பாட்டுப்போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்; “ஸ்ரீராமாயணம்” “விஸ்மராததாத்மாநம்” என்கிறபடியேதாம் போகப்ரவணராய் தம்மைமறக்கையாலே, பலம் * ஸதாபச்யந்தி யாகையாலே அது இங்கே வித்திக்கையாலே பலத்துக்கு பலம் வேணுமோவென்றுசொல்லிற்றிலர், இந்தக்கண்கள் புறம்பேசிலவற்றைக் காணவேண்டுவது இங்கே சிலகுறையுண்டாகிலன்றோ.

இவர்பக்கல் ஒளதார்யமில்லையென்று போகவோ, வடிவிற்பசையில்லையென்று போகவோ, ஸௌசீல்யமில்லை யென்று போகவோ, நெஞ்சுக்குப்பிடித்திருந்ததில்லையென்று போகவோ, மேன்மையில்லை யென்று போகவோ, ஸௌலப்ய மில்லையென்று போகவோ, போக்யதையில்லையென்று போகவோ, அதுபவத்திற் குறையுண்டென்று போகவோ. (க0)

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாருளிச்செய்த

அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யாநம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸங்க்யை சொல்லாமைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீராமாயணம் - நோபஜநமியாத்மி.) (க0)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமः

—:0:—

ஸ்ரீமதுரகவிகளருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு மூலமும்,

இதற்கு

பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்

பெருமாள்நாயனார் ருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநங்களும்;

சித்ரகூடம் - கந்தாடை

திருவேங்கடாசாரியரால்

பரிசேரதிக்கப்பட்டு,

சென்னை:

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்

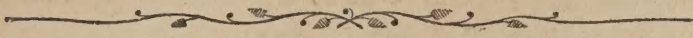
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1885ம் ஆண்டு

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரருளிச்செய்த தனியன்வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—(அவிதிதவிஷயாந்தரச் சடாரேத்யாதி) இதில் - “வேறென்றும் நானறியேன்” என்று- ஆழ்வாரையொழிந்த விஷயங்களில் அவிதிதராயிருப்பாராய், சடகோபனென்னும் திருநாமத்தை யுடையரான நம்மாழ்வாருடைய அதுபவபரீவாஹரூபமான திருவாய்மொழியின் காரணமே போகமாயிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதே அதுக்குமேலும் வா த்ஸல்ய குணத்தாலும் தோற்று, அவனாயே தம்மை யடிமை கொள்ளும் சேஷியென்று அறுதியிட்டு மதுரகனிகள்தம்நிஷ்டையுண்டாம்படி என்ஹ்ர்தயத்திலே ஸ்ப்ரதிஷ்டிதராகக் கடவ னென்கிறது.

மூ.—அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்டாரேருபநிஷதாமுபகரணமாத்ரபோகஃ|

அபிசகுணவஸாதூக்ஷீயுதரக்ஷ்ணயுதயமவரஸு||

அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்டாரேருபநிஷதாமுபகரணமாத்ரபோகஃ| அபிசகுணவஸாதூக்ஷீயுதரக்ஷ்ணயுதயமவரஸு||

புஷ்யஸம்.—(அவிதிதவிஷயாந்தரஃ) ஆழ்வா ரையொழிந்த விஷயங்களிலே வ்யுத்பத்தி பண்ணியறியா னென்கி றது. “சிந்தைமற்றென்றின் திறத்ததல்லா” “மற்றென்றினைக் காணவே” “ஹ்நஸ்யுதரக்ஷ்ண” “பாவோநாந்யதரகச்சதி” என் னக்கடவதிறே. இங்கு விஷயாந்தரங்களாகிறது - பாட்டுக்கேட்டு குமிடமான பரவிஷயம், கூப்பிடு கேட்குமிடமானவ்யூஹவிஷயம், குதித் தவிடமான விபவவிஷயம், வளைத்தவிடமான அர்ச்சாவ தாரவிஷயம், எல்லாம் வகுத்தவிடமான ஆழ்வாரையாகையாலே மற்றெரு விஷயங்களையு மறியாதே யிருப்பர். “மூஷ்ய” “மாதா பிதா” “அன்னையாயத்தனாய்” “ஸ்ரீயுதேவ” “ஸர்வம்யதேவ” என் று-ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிகவிஷய ஸங்கங்களும் சடகோபா சார்யரொ ன்றறுதியிட்டு, ததந்யங்களையறியாதவ னென்றுமாம். ஆழ்வார், “எல்லாங்கண்ணன்” என்றிருக்குமாப்போலே, “கோயில்கொள் தெய்வமெல்லாந் தொழவைகுந்தங்கோயில்கொண்டகுடக்கூத்த வம்மான் கோயில்கொண்டானதனோடு மென்னெஞ்சகம்” என் றும், மொய்த்தேதினாமோது தண்பாற் கடலுளான், பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரணை வைத்தேன் மதியால்” என்கையாலே அவனும், “கிடந்து மென்னெஞ்சகலான்” என்றும், “உருப்பிணி நங்கையணி நெடுந்தோள் புணர்ந்தான், என்றுமெப்போதுமென் னெஞ்சம் துதிப்பவுள்ளே யிருக்கின்ற பிரான்” என்றும்,

சு பின்னாலோகஞ்ஜீயரருளிச்செய்ததனியன் வ்யாக்யாரம்.

*கண்கள் சிவந்தின்படியே, “ஒருவனடியேனுள்ளான்” என்றும்,
“திருப்பேர் நகரான்திருமாவிருஞ்சோலை, பொருப்பே யுறையின்ற
பிரானின்று வந்து இருப்பே னென்றென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்
தான்” என்றும், “விண்மீதிருப்பாய்” என்கிறவைந்தும், “என
தாயியுள் மீதாடி” என்றும், “தேவர்கோலத்தொடுமானான்” என்
கிற தெய்வவுருவிலே இவர்க்கு எல்லாமுண்டாகையாலேயாய்த்து
*கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனென்றதும். “అవిధిత విషయాంతరస్సடారోః” என்கையாலே - சடாரியைக்
காட்டிலும் அறியாமலிருப்பதான அந்யவிஷயங்களை யுடையொன்
கிறது. அதாவது - ஆழ்வார் கழிக்குமது * இளந்தேவதையாய்த்
து; இவர் கழிக்குமது * கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தேவ னம்
மான் கண்ணான் பெருந்தேவனையாய்த்து. “கட்டுண்ணப் பண்
ணிய பெருமாயனென்னப்பனில் நண்ணி” என்றாரிறே. “உன்
னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாள்” “ஒருமாதெய்வமற்றுடைய
மோயாமே” “தேவுமற்றறியேன்” என்றய்த்து இவர்கள் பேச்சிரு
ப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வ்யாவர்த்தராயிருக்கிறவிவர், “శ్రూతం
పక్షాదుషానానాన్త్రుஷః-சடாரோருபநிஷதாமுபகாந மாத்ரபோகః”
என்கையாலே - அது நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டின
சடகோபன், *மொழிபட்டோடும் கவியமுதமான * யாழி னிசை
வேதத்தின் * பண்ணார் பாடலின் அதுபவரஸஜ்ஞராய், “பாவினி
ன்னிசை பாடித்திரிவனே” “நாவினாஸ் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்
மேவினே னவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே” என்றிருக்கையெ
ன்றபடி. இத்தால்-அவரோபாதி அவர்ஸம்பந்தமுடையதுமுத்தே
ச்ய மென்றய்த்து இவர் விரும்புவது. “అవిధిత విషయాంతరస్సடారోః-அ
விதிதவிஷயாந்தரஸ்சடாரோః” என்று-ஸ்வரூபப்ரயுக்தமானதாஸ்
யம்சொல்லிற்று; “అపిசక్ருணవசాத்ததைక
శేஷీ” என்று - குணகர்த தாஸ்யமு முண்டென்கிறது. (అపి-
సక్ருணవசాత్-அபிசகுணவசாத்ததைகசேஷீ என்று) (అపి-அபிச)
கீழ்ச்சொன்ன வளவன்றிக்கே பின்னையும். (గుణవசాత్-குணவஸாத்)
தம்மை யெழுதிக்கொள்ளுகையாலே (తతైకశేష - ததைகஸேஷீ)
என்கிறது. “గుణవசాత్ - குணவசாத்” என்று-தர்தீயார்த்தே பஞ்ச
மியாய்க் கிடக்கிறது. “ஆதலின்னையாய்த்தது யென்னையாண்டிடு
ம் தன்மையான் சடகோப னென்னம்பியே” என்றும், “பயனன்
றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்
வான், குயில் நின்றால் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி” என்று மது
ஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதி குணபூர்த்தியாலும் * గుణైర్దృశ్యముపాగత-
குணைர்த்தாஸ்ய முபாகதராய் ததைகசேஷியா யிருப்பாராய்த்து.

பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரருளிச்செய்ததனியன்வ்யாக்யாநம். ௫

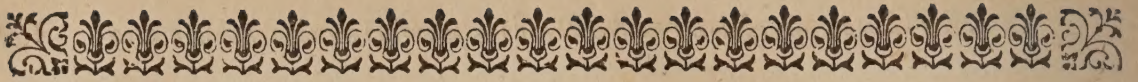
ஏவம்பூதரான மதுர கவிகள், “அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னு வுக்கே” என்னும்படியான வாங் மாதூர்யத்தை யுடையவர். (ஃஃ ஸ்யுஷ் - மமஹ்ர்தயே) மதுரகவிகள் நிஷ்டையை அபேக்ஷிக்கிற வென் மநஸ்விலே நின்றிருந்து பட்டோலை கொண்ட நிலையோ டே. (ஃஃஸு - ஆவிரஸ்து) ஆவிர்ப்பவிக்கக் கடவர் - ஸந்நிதாநம் பண்ணக்கடவர். இத்தால் - அதுகூலரான ஆசார்ய பரதந்தரர் ஆதரணியொன்னுமர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து.

அ.— (வேறொன்றும் நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழியத் தேவுமற்றறியாதமதுரகவிள் நமக்குஸ்வாமியும் ரக்ஷகரு மவரோ யென்கிறது.

நேரிசைவெண்பா.

வேறொன்று நானறியேன்வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூ - ரோறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்தும்மதுரகவியாரொம்மை
யாள்வாரவரோயரண்.

வ்யா.—“வேறொன்றும் நானறியேன் வேதந்தமிழ் செய்த, மாறன் சடகோபன் வண்குருகூரே றெங்கள்வாழ்வா மென்றேத் தும் மதுரகவியாரொம்மையாள்வார்” என்னு மளவும் - மதுரகவி சொல்லை யதுஸரித்துச்சொன்னபடி; மேல் - ஏவம்விதரானவர் நமக்கு சேஷியும் சரண்யருமென்கிறது. “தேவுமற்றறியேன்” என்றத்தை-“வேதந்தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்” என்றது; “காரிமாறப்பிரான்” “சடகோபனென்னம்பி” என்றத்தை - “மா றன் சடகோபன்” என்றது; “பெரியவண்குருகூர் நகர் நம்பிக்கா ஞரியனாயடியேன் பெற்ற நன்மையே” என்றத்தை - * வண்குரு கூரேறெங்கள்வாழ்வாமென்றது; “எழுமையு மெம்பிரான் நின்று தன்புகழேத்தவருளிான்” என்றத்தை-“ஏறெங்கள் வாழ்வாமென் றேத்தும்மதுரகவியார்” என்றது; “என்னை யாண்டிடுந் தன்மை யான்” என்றத்தை-“எம்மையாள்வார்” என்கிறது. அவரை யா ஞுகிறவர் ஆழ்வார்; நம்மை யாஞுகிறவர் இவர். அவரோ, சரண்- ரக்ஷை. “அரண்” என்றுபாடமானபோதும் ரக்ஷையென்றே அர்த் தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாம் ஆழ்வாரோ யானாப்போலே, நகம்கு எல்லாம் மதுரகவிகளென்கிறது.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பின் வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

“ॐ குணஃ யுஷ்ஃ” “த்னாகுண்யவிஷயாவேதா:” என்
கிறபடியே - ஐச்வர்யாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம்
விதிக்கிற வேதமர்யாதையிலே நின்றார்கள் ருஷிகள்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாருளிச்செய்த
வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

—:0:—

ஸம்ஸாரிசேதநிற்காட்டில் பகவத்பரராய், அந்தபகவத்தை
பவத்தை அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளு மறியும்படி அவ்வவ புராண
முகங்களாலே உபதேசித்த பராசராதி பரமரிஷிகளுக்கு வாசி
யுண்டு;

அரும்பதவிளக்கம்.

திருமந்த்ரார்த்தப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களைவ்யாக்
யாநம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்
ளே தம்முடைய பரமகர்பையாலே, * வேதத்துக்கோமென்னுமது
போலுள்ளதுக்கெல்லாஞ் சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கும்,
* மத்திமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலைக்கும், தர்திய
பதார்த்தப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு
முள்ள தாத்பர்யங்களையறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமெ
ன்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்த நிஷ்டாப்ரதிபா
தகமான கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பின் பொருளையறிவிக்கக் கோலி,
வக்தர்வைலக்ஷணயத்தையும் ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தையும்
அருளிச்செய்யவே ப்ரபந்தவைலக்ஷணயம் அர்த்தவித்தமாகையா
லே, ப்ரதமம் வக்தர்வைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (த்னா
குண்யேத்யாதி-இருப்பா ரொருவராய்த்து ஸ்ரீமதுரகவிகள் என்
னுமளவும்.) (இனி) இத்யாதிவாக்யங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷ
ணயமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் வக்தர்வைலக்ஷணயவித்
தயர்த்தமாக ரிஷிகளுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ள நெடுவாசியை
யுபபாதிக்கிறார் (த்னாகுண்யேத்யாதி.) த்ரயோகுணஸ்ஸத்தா
குண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமம்ப்ரகரா: புருஷா: த்னாகுண்யஸப்தேநோச்யந்தே. “ॐ குணஃ யுஷ்ஃ” “தத்விஷயா
வேதா:” என்றிறேபாஷ்யம். இத்தையுட்கொண்டு (யதாதிகாரம்
விதிக்கிற) என்றது.

கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி.) இப்படி யுபதேசித்
தார்களோவென்ன; நுஷிகளில்தலையானஸ்ரீபராசரபகவான்ருனே
சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி.) ப்ராஜா
பத்யம் - ப்ராஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்-ப்ராஹ்மலோகம்.

இந்த ரிஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; வேததாத்பர்யமாய் உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க்கு உபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரவித்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்வாழ்வார்களுக்கும் மதுர கவியாழ்வார்க்கும் நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்;-இவ்வி லக்ஷண புருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்டையான ததீயசேஷத்வத் தளவிலே வரப்புருரின்ரூர் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கிவ்வேற்றம்வந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; ஆழ்வார், * பொய்நின்றனாநந் தொடங்கி, “அவாவற்றுவிடுபெற்ற” என்னுமளவும் செல்லவதுபவித்தவிடத்தில், ஆழ்வார்தமக்கு புருஷார்த்தகாஷ்டையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றினார். “ஆசார்யருசி பரிக்ரஹீதமான அர்த்தமேஸாதத்விகர்க்கு பரிக்ரஹ்யம்” என்னுமிடம்-மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமாத்பாயத்திலே சொல்லிற்றிறே;

“என்னப்பனில் நண்ணித்தென் குருகூர் நம்பியென்றக்கால ண்ணிக்கு மமுதூறுமென்னுவுக்கே” என்றும், “மேவினே நவன் பொன்னடி” என்று மதுஸந்தித்தவரிறே இவர்; ஆழ்வார் ப்ரதம பர்வத்திலே நின்றவர்; இவர் சரமபர்வத்திலேநிஷ்டர்: அவர்ஸங் க்ரஹத்திலே அவதாரணத்திலே நிஷ்டர்; இவர் அதினுடையவிவ ரண நிஷ்டர்; அவ்வாழ்வாருக்கு அநந்யபோகத்வத்துக்கு, * “நம க்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கு மின்பன்” என்று - நாய்ச்சிமாரில் பிராட்டி நிதர்சனமானாப்போலேயும், கைங்கர்யத்வரைக்கும் பார தந்தர்யத்துக்கும் இளையபெருமாள் நிதர்சன மானாப்போலேயும், முமுகூக்களின் துர்க்கதிகண்டு பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ப்ரஹ்லாதன் நிதர்சனமானாப்போலேயும், இவருக்கு ததீய பாரதந் தர்யத்துக்கு, “வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை, வல்ல பரிசுவருவிப்பலோலதுகாண்டுமே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளார் நிதர்சனமாதல், நித்யராய்ப்போந்தாரில்

“ஏடுநிலம்” “அண்டக்குலம்” என்கிற பாட்டுக்களையும் “ஒருநாயகம்” முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யம்த்யாதி.) ஆழ்வார்களிலுமிவருக் குண்டான தன்னேற்றங் காட்டுகிறார் (இவ்வி லக்ஷணேத்யாதி.) ததீயசேஷத்வத்தளவிலே - ததீயசேஷத்வமாத்ரத்திலே.

ஆழ்வார்தமக்கு-முழுச்சொல்லு. (ததீயசேஷத்வத்தை) என் றவநந்தரம் “மதுரகவிகள்” என்கூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கு அபிமதமான இவர்க்கு அதைப்பற்றவேண்டுமோவென்ன (ஆசார் யேத்தாதி.)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் ஐதிஹ்யமுகத்தாலும் வித்தித்த
அர்த்தத்தில் அநுஷ்டாநமுங் காட்டுகிறார் (இது தானித்யாதி.)
அநுஷ்டாநசேஷம் என்றது - பஹுவீஹி; இத்தால் - செய்தற்
றதென்றபடி.

எங்ஙனெயென்னில்; “வேதோபபர்ம்ஹணார்த்தாயதாவக்ரஹயதப்ரபு:” என்கிறபடியே-வேதோபபர்ம்ஹணார்த்தமாகப்ரவர்த்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை யதுஷ்டித்துக் காட்டினார்கள். “ஹ்ருகாரணச:” “கர்த்தாகாரயிதாசஸ:” என்கிறபடியே அதுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, “ஒருவன்சொல்லிற்றையொருவன் செய்யக்கடவன்” என்கிறமுறை நேராக அழிந்துகிடக்கையாலே, பிதர்வசநபரிபாலநாதிகளாலே ஸாமான்யதர்மத்தை யதுஷ்டித்தார் பெருமாள்; “ஹ்ருகாரணச:” “பிதர்வசநரித்தேசாத்” “ஹ்ருகாரணச:” “அகஸ்த்யவசநாத்” “ஹ்ருகாரணச:” “ஸுகரீவவசநாத்” என்றிறே இவரதுஷ்டாநம்.

அப்படியே இவரருளிச்செய்த ப்ரபந்தமும்;- “ஹ்ருகாரணச:” “தாரகாண்யவிஷயாவேதா:” என்று - குணதர்மவச்யர்க்கு குணதுகுணமான பலங்களைச் சொல்லுகிற வேதங்கள்போலேயும், “சீர்த்தொடையாயிரம்” என்று பகவத்குணைக ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழிபோலேயு மன்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய திவ்யகுணங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வேதம்போலே அநந்தமாயிருத்தல், திருவாய்மொழிபோலே ஆயிரம்பாட்டாயிருத்தல்செய்கையன்றிக்கே ஸுக்ரஹமா யிருக்கையாலும் வாசிபட்டிருக்கும். திருவாய்மொழி வேதஸாரமாய், திருவாய்மொழியினுடைய ஸாரமாயாய்த்து இப்ப்ரபந்த மிருப்பது. ஒருமுமுஷ்டுவுக்கு ஆதரணீயராயிருப்பார் நாலுய்யக்திகளா யிருப்பார்கள்;- ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியும் ஆசார்யனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்.

சத்ருக்நாழ்வா நதுஷ்டாநந்தான் உபாதேயமானபடியென்னென்ன; (வேதோபபர்ம்ஹணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தம் நால்வரு மவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானதும் உபாதேயமென்றுகருத்து. தென-குசிலவெள, ப்ரபு:-வால்மீகி, அக்ரஹபத - க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமூவர் படியுமன்றிக்கே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அதுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங் காட்டுகைக்காக ப்ரயோஜநகதநமுகேந பெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்சமின்னதென்கிறார் (கர்த்தாவித்யாதி.) முறை-மர்யாதை. அதுஷ்டித்தாரொன்கைக்குப்ரமாணங்கள் (பிதர்வசநேத்யாதி.)

“நிருபாதிச சேஷியைக்குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்துத் தானுளகைக்கடவன்” என்கிறவிசேஷதர்மத்தை யதுஷ்டித்தார் இளையபெருமாள்; “சுருஷ்யமாமசரம்” “குருஷ்வமாமதுசரம்” “அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” “ஸப்ராது:” இத்யாதி; “ரஹ்யஞ்சதவரகேஷயம் அஹம்வேலேவஸாகரம் | ப்ரதிஜாநாமிதேவீர மாபூவம்வீரலோகபாக்” என்கிறபடியே - நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கையன்றிக்கே, “சேஷியுதந்தவடிமையே சேஷபூதனுக்குக் கர்த்தவ்யம்” என்னுமிடத்தை யதுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியுடையஹ்ரதயத்தைப்பார்த்து, “ஆருரோஹரதம்ஹர்ஷ்ட:” என்று-ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. [ரஹ்யஞ்சதவரகேஷயம் - ராஜ்யஞ்சதவரகேஷயம்] “ரக்ஷதரீஸை” “ரக்ஷதர்மேணபலேந” என்கிறபடியே - உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாதர்த்த்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மாலென்னை மீறவொண்ணாதுகாணும்.

அதில் ஸர்வேச்வரன், அடியிலே யிழந்து கிடந்த கரணகளே பரங்களை, தன்கருணையாலே இவனைச் கராமரஞ்சேர்க்கும் தேவனாகையாலும் இவனுக்கு ஆதார பூதனாகையாலும், இவனுக்கு இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரத்துக்கு உபாய பூதனாகையாலும் அகாரணஸஹ்ரத்தாகையாலும் ப்ராப்யபூதனாகையாலும் ஆதரணியனாயிருக்கும்; “மதாபிதா” என்கையாலே - ப்ரியபரத்வ ஹிதபரத்வங்களைச் சொல்லிற்று; “ப்ரதா” என்கையாலே-அல்லாத பந்த்வந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம், “நிவாஸ:” என்கையாலே - ஆதாரத்வம் சொல்லிற்று; “சரணம்” என்கையாலே-உபாயபாவம் சொல்லிற்று;

ராமாதுஜவித்தாந்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக்காட்டுகிறார் (நிருபாதிசேத்யாதி.) இளையபெருமாள் வர்த்தியைக் காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அதுஷ்டாநத்துக்கு வைலக்ஷண்யங் காட்டுவதாக, இளைய பெருமாள்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சத்யாதி.) ப்ரதீக க்ரஹணபூர்வகமாகவ்யாக்யாநம் (ராஜ்யமித்யாதி.) சகாரத்தை அதுக்தஸமுச்சயமாகி அர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ரரகேஷத்யாதி.) “தவராஜ்யஞ்சதவரகேஷயம்” என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால், சேஷபூதனானீ என்னேரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிற சங்கையிலே “ரகேஷயம்” என்கிறலினை, ஆவஸ்யக கார்யகரப்ரவர்த் தநரிமந்தர்ணத்திலே யாக்கியருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) மீறவொண்ணாது-அதிக்கிரமிக்கவொண்ணாது. ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை.

தன்செல்லாமையெப்பாராதே, சேஷியினுடைய ஆதரத்தையே பார்த்து, “ஆருஹோரதம் ஹர்ஷ்ட:” “ஆருஹோரதம் ஹர்ஷ்ட:” என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே; இப்படி யிருக்கிற இவனையல்ல தறியாதே யிருக்கையாலே, பசவச்சேஷத்வகாஷ்டையான ததியசேஷத்வத்தை யதுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; “X-ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம் ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம் ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம்” “கச்சதா மாதூலகுலம்பரதேநததாநக:” சத்ருக்நோநித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ர்த:” [X-ஹ்ருஷ்ண-கச்சதா] என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தாலே - போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமுண்டாயாதல், இங்கே மாதாபிதாக்களைக் கேள்விகொள்ளாதல், பூர்வஜரான பெருமானைக் கேள்விகொள்ளா மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அவனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனானென்கை.

பிராட்டி இவன்பக்கலிலே மாதர்த்வப்ரயுக்தமான நிருபாதிக வத்ஸலையாகையாலும், இவன் பகவதாச்ரயணஸமயத்தில் தன்னுடைய பூர்வாபராதபீதனம் அங்கு அணுகக் கூசினால் இவன் பூர்வாபராதத்தை அவன்முகங்கொண்டு பொறுப்பித்துச்சேர்ப்பிக்குமவளாகையாலும், இவனுக்கு உபாயவிஷயமான வ்யவஸாயத்தைக் கொடுக்குமவளாகையாலும், அவனோபாதி ஸ்வாமிநி யாகையாலும், ஒருதேசவிசேஷத்தேறப்போனாலும் இவனுக்கே கைங்கர்யவர்த்தகையாகையாலும், தன்னைக்கிடமிடத்தில் ஒருபுருஷகாரந்தர நிரபேகையாகையாலும், ஆதரணீயையாயிருக்கும்.

யத்வா, “ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம்” “ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம்” என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணிச் செய்யாத தசரதன்லோகமடையக்கடவே னல்லேனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவிடில் அவன்லோகத்தையடைந்து தேவர்ஸந்நிதியிலும் ராஜ்யத்திலும் மிராதே போகக்கடவேனென்று சபதம்பண்ணுகிறதாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) புக்கலோகம்-புகக்கடவலோகம். “ஹ்ருஷ்ணாஸுலக்ஷணம்” என்ற இனையபெருமானுக்கு வீரஸ்வர்க்கம் அதுத்தேஸ்வரமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அர்த்தத்தைப் பண்ணுவீடில் வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையாதவனாகக் கடவேனென்ற சபதம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, தசரதன் புக்கலோகமென்று வ்யாக்யாநஞ்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இது சேஷியுகந்த வடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன (தன்செல்லாமையித்யாதி.) தன்செல்லாமை - ராமவிச்லேஷம் ஸஹியாமை. உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி.) உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் (கச்சதேத்யாதி.)

[ஊலுலுஊ-மாதுலகுலம்]புதாஜித்தழைத்தது அவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேய்யதையு மவனுக்கு, இவனுக்கு அவன்உத்தேய்யனாய்ப் போனானென்கை. [ஃரணீ - பரதேந] சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இளையபெருமானும் “தொடர்ந்து அடிமை செய்யவேணும்” என்று போய், சத்ருக்நாழ்வானும் “நின்னையல்லதறியேன்” என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தை பரிக்கக்கடவனென்றாய்த்து ஸ்ரீவலிஷ்டபகவான் திருநாமம் சாத்திற்று; “ஃரணீஃரணீ” “பரதஇதிராஜ்யஸ்யபரணாத்” என்றானிறே ஸ்ரீசதாநீகன்.

ஆசார்யன் இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தையும் பிராட்டிவைபவத்தையும் கருந்தறையிலே உபதேசிக்கும்வனாகையாலும், தான் அதுஷ்டித்துக்காட்டி இவனை அதுஷ்டிப்பிக்கு மவனாகையாலும், இவன் குற்றம்பார்த்தவளவிலும் கைவிடாதவனாகையாலும், இவனோடே ஸஜாதீயனாகையாலும், ஸுலபனாகையாலும், இவனுடைய க்ரதஜ்ஞதையடியாகப்பண்ணும் கிஞ்சித்காரங்களுக்கு சரீரஸம்பந்தமுகத்தாலே இங்கேப்ரதிஸம்பந்தி யாகையாலும், தன்கார்யத்தை மறந்தாகிலும் இவனுடைய ஹிதமேபார்த்துப்போருமவனாகையாலும் ஆதரணியனாயிருக்கும்.

இந்தஸ்லோகார்த்த விவரணம் (கச்சதாவென்கிற என்று தொடங்கி, எம்பெருமானாருளிச்செய்தார்என் னுமளவும்.) வர்த்தமாந நிர்த்தேசத்தாலே இருவருடைய கமநகாலமும் ஏகமாகத் தோன்றுகையாலும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் கமநத்துக்கு விளம்ப நிவர்த்தி தோன்றுகையாலும், விளம்ப ஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவர்த்தியை யுபபாதித்து கமநஹேதுவையும் சொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிற இத்யாதி.) குலம்-க்ரஹம். புதாஜித்து குலம்என்னுதே, “ஊலுலுஊ” “மாதுலகுலம்” என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (புதாஜித்தித்யாதி.) அவனை-பரதாழ்வானை. “ஃரணீ ஃரணீ” “ப்ரந்பரணை” என்கிறதாதுவையுட்கொண்டு பரதபததாத்பர்யம் (சக்ரவர்த்தியுமித்யாதி.) துஞ்சி-நசித்து. “ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய்” என்று, “துஞ்சி” என்றவநந்தரம்சொல்லுகையாலே, ஸ்ரீபரதாழ்வான் “ஸ்ரீபரதாஜ்யஸ்ய” “ப்ரஸாதம்கர்த்துமர்ஹவி” என்று கொண்டு மீனுவரோவென்னும் நசையாலே ஸ்ரீசித்ரகூடத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தையிவன்மேலேபொகட்டுப்போனது அப்போதென்றுகருத்து. நின்னை என்றது - ஸ்ரீபரதாழ்வானை. த்ரிகாலஜ்ஞனாகையாலே இப்படி திருநாமஞ்சாத்தினுனென்று கருத்து. இப்படி தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதங் காட்டுகிறார் (பரதஇத்யாதி.)

[ஓஹ - ததா] இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ரபேதமு முண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போக ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனானென்கை. [ஈஷ்ட - கச்சதா] என்கிறதிலே - அர்த்தவித்தமன்றோ, “ஓஹ” “ததா” என்றதென்னென்னில்; அங்கு - மமதாநிவர்த்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு அதுக்காஸ்ரயமான அஹங்காரநிவர்த்தியைச் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதியிறே யிரண்டும். [அநஃ - அநக:] அகமில்லாதது இவனுக்கே யிறே. அகமாவது - உத்தேஸ்யவிரோதியிறே;

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதமத்திலே ருசிஜநகராகையாலும், ஆசார்யோபதேஷ்டமான ஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகராய் உசாத்துணையாகையாலும், ஆசார்யப்மோமத்தை அபிவர்த்தமாக்கு மவர்களாகையாலும், இவனுக்கு சேஷிகளாகையாலும், இவனுக்கு ப்ரகர்திவச்யதையாலே சிலஸ்காலித்யங்கள் பிறந்தாலும் அதைத் தெளியப் பண்ணவும் வல்லவர்களாய் இந்தமுகத்தாலே ஆதரணீயராய்ப் போருவார்கள். இவற்றைச்ருதியும், “ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட, ஹ்ருதீஷ்ட” “மாத்ர்தேவோபவ, பித்ர்தேவோபவ, ஆசார்யதேவோபவ, அதிதிதேவோபவ” என்றவைத்தது.

ப்ரகாராந்தோணவருகிற காலபேதசங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (இருவருமிய்யாதி.) பாரதந்த்ரயத்தாலே போனானென்றபடி. “ஹ்ருதீஷ்ட” “புஷ்யேஜாதஸ்து பரதஃ” “ஹ்ருதீஷ்ட” “ஸார்ப்பேஜாதஸ்துஸௌமித்ரீ” என்றவசநங்களையுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரபேதமுமென்றது.) இப்பாரதந்த்ரயம், “ஈஷ்ட” என்கிறவிடத்திற்குளே சொல்லலாமே என்று சங்கித்து, கோபலிவர்த்தந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (கச்சதேத்யாதி.) அங்குமமதாநிவர்த்தியும் இங்கு அஹங்காரநிவர்த்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து-முந்துற அஹங்காரநிவர்த்திசொல்லில் தத்காஸ்ரயமான மமதாநிவர்த்தி அர்த்தவித்தமாகையாலே, “ஓஹ” “ததா” என்றதற்கு ப்ரயோஜநம் வித்தியாதென்று கண்டுகொள்வது. மமதாநிவர்த்தி சொன்னால் போதாதோ, அஹங்காரநிவர்த்தி சொல்லவேண்டுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி.) வக்ஷ்யமாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதினர்த்தத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு வித்தராகிறார் (அகமில்லாதத்யாதி.) அகபதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அகமாவத்யாதி.)

இவ்விடத்தில் அகமாவது - ராமபக்தி. இத்தைப் பாபமென்னப் போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புண்யம் நன்னுயிருக்க, மோகூவி ரோதியாகையாலே புண்யமும், “అశ్వమేధా” “అశ్వ” “அச்வ இவரோமாணிவிதூயபாபம்” என்று பாபசப்தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பரதாதுவர்த்தியாகிற வுத்தேஸ்ய த்துக்குவிரோதி யாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாமுமதுவும் பாபமாமித்த னையிறே; “రామేంద్ర” “ராமேப்ரமாதம்மாகார்ஷீ” என்று - ராமாதுவர்த்திக்கும் இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே ராமஸௌந்தர்யத்தை. பரதாதுவர்த்திக்கு இடைச்சுவரென்னுமிட ன்சொல்லவேண்டாவிதே. [శత్రుః - சத்ருக்ந:] பிள்ளைகளு டைய ஸந்நிவேசங்களைப் பார்த்துத் திருநாமம் சாத்துகிற ஸ்ரீ வவிஷ்டபகவான்; பெருமாள், கண்டானா அழகாலே துவக்க வல்லாராகத் தோற்றுகையாலே - “ராமன்” என்றும், இளைய பெருமானுக்குக் கைங்கர்யமே நிருபகமாகத் தோற்றுகையாலே “லக்ஷ்மணன்” என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினுப்போலே, இவ ருடைய ஸந்நிவேசத்தைக் காணவே சத்ருக்கள் மண்ணுண் ணும்படியிருக்கையாலே, “சத்ருக்நன்” என்று திருநாமஞ் சாத் தினான். [నిత్యశత్రుః-நித்யசத்ருக்ந:] பாஹ்பசத்ருக்களை யன் றிக்கெ ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென் கை. அவ்விந்த்ரியஜயத்தி னெல்லையெவ்வளவென்னில்; “పుంసం దృష్టి” “பும்ஸாம்தர்ஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்” என்கிற ராம ஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை.

இங்கு அதிதியாகிறான்-ஸ்ரீவைஷ்ணவனாய்த்து. அதிதிகளாகி றார்-தாங்கள் முன்பு நின்றநிலை குலைந்து இவனிருக்கிற வகத்திலே புகுமவர்களிறே; இவர்களும் தந்தாமுடைய ப்ரகர்தி ப்ராகர்தங்க ளையஜித்து இவன் பற்றிநிற்கிற சரணத்திலே ஆகதரானவர்க ளாய்த்து.

அஹங்காரமமகார நிவர்த்தி சொன்னபோதே பாபராஹி த்யம் வித்தமன்றோ, புந்:சொல்லவேண்டுமோ வென்ன; அரு ளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி.) ராமபக்தி உத்தேஸ்ய மென்னலாயிருக்க, உத்தேஸ்யவிரோதியாக்கிச் சொல்லப்போ மோவென்கிற சங்கையை அதுவதித்து, தர்ஷ்டாந்தமுகேந பரி ஹரிக்கிறார் (இத்தை யித்யாதிவாக்யதர்யத்தாலே.) ஸௌந்தர்யத் தில் கால்தாமுகையே (ராமபக்தி,) இது பரதாதுவர்த்திக்கு விரோ தியென்னுமிடத்தை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (ராமே ப்ரமாதமித்யாதி.) இடைச்சுவர்-ப்ரதிபந்தகம். அப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமாகிற அரிஷ்டத்தை அநாதியாக ஜநிப்பிக்கையாலே, நித்யசத்ருவென்று-இந்த்ரியங்களாக வருளிச்செய்கிறார் (பாஹ் யேத்யாதி.)

“ சூரபுத்திரன் ” “ சத்ருக்நச்சத்ரமாததே ” என்றும், “ ராமபெருமான் ” “ ராமமேவாநுசிந்தயந் ” என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் துவக்குண்ணாமை சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறத்யாதி) “ ஸுரேந்திரபுத்திரன் ” “ பரதேநகச்சதிகதவான் ” என்று சொல்லாமல், “ ஸுரேந்திர ” “ பரதேநநீத ” என்று பரதகர்த்தகநயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ரகர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வதந்த்ரயமும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுக்கு அசித்வத்பரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களிட்யாதி.) கீழ் அஹங்காரமமகார நிவர்த்தி சொன்னபோதே பரதந்த்ரயம் வித்தமாயாலே, இப்பதத்துக்கு அசித்வத்பரதந்த்ரயம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. உடைவாள்-அரைப்புடைவையிலே சொருகுகிற ஆபுதம். உக்தபரதந்த்ரயத்தின் எல்லை நிலங்காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறார் (த்ரவ்யத்துக்கிட்யாதி.) உபயநிஷ்டமென்றது-உபயாதீந மென்றபடி; இத்தால்-அந்யதாரால் விடப்போகாதென்கை. “ ஸ்ரீஹ்ருக்நா ” “ ப்ரீதிபுரஸ்கர்த ” என்றதற்கு, பரதேநப்ரீதிபுரஸ்கர்த; என்றாய்-பரதனாலே பஹுமதனாய்ப்போனென்று அர்த்தம் சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபரதந்த்ரயாதிகளுக்கு விருத்தமாயாலே, “ ஸ்ரீஹ்ருக்நா ” “ ஸ்வப்ரீத்யாபுரஸ்கர்த ” என்று விவக்ஷித்து ப்ரீதியாலே ப்ரோரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஜ்யேஷ்டாநுவர்த்திட்யாதி.) இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன பரதந்த்ரயம் வைதமென்றுகருத்து.

“அநக், நித்யசத்ருக்நஃ” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; “ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனாபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லதுவே ரௌன்றறியாதபடியானான்” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜநமானால், சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்கு மிறே. ஆக இப்படி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே யிருப்பாரொருவ ராய்த்து ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனி இந்நால்வரில் அத்தயந்தாதரணீயராவாரொன்னில்; ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களுடைய வைபவஜ்ஞானமும், பிராட்டியுடைய வைபவ ஜ்ஞானமும், ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வப்ரகாரவைபவஜ்ஞானமும் இவ் ஆசார்யாங்கீகாரா நந்தரமாகையாலே, “यथा देवैश्चकार” “யதா தேவேததாசுரௌ” என்கிற வளவன்றிக்கே விசேஷேண ஆதர ணீயன் ஆசார்யனேயாய்த்து.

“அநக்” “அநக்” என்றதற்கு - ‘गुणैर्ज्ञेयैः - ராமபக்திரஹிதஃ’ என்றும், “निष्ठैर्त्रुषूः” “நித்யசத்ருக்நஃ” என் றதுக்கு-ராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடு மோ, “कदाचिन्ममैश्वर्यं भूतैश्च न जानामि। तत्रैव न जानामि तत्रैव न जानामि” “கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமி பரதேநமஹாத்மநா| சத்ருக் நேநசவீரோண த்வயாசரகுநந்தந” என்கிறபடியே - பெருமானு க்கு சத்ருக்நனிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே இவருக்கும் அவ ரிடத்தில் கண்வைக்கவேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முத லிகள்கேட்க; அதற்கு எம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை யிங்கும் அந்தசங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாத மாக வருளிச்செய்கிறார் (அநக்: என்று தொடங்கி, அருளிச்செய் தாரொன்னுமளவும்.) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பரப்ரீதியுண்டாகிலும் நேரோ ராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்பர்யம். சொன்னமிகையெ ல்லாம் பொறுக்குமிறேயென்றது - பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீ பரதாழ்வானையல்லது அறியாதிருக்கையாலே, “अनक्तु, निष्ठैर्त्रुषूः” “அநக், நித்யசத்ருக்நஃ” என்று சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறு க்குமென்றபடி. இத்தால்-ஈஸ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையா ரபிமாநத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ராப்ய மும் ப்ராபகமு மென்றதயவலித்திருந்தபேர், “திரிதந்தாகிலும்” என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும்ப்ரியவிஷயராவ னென்றதா ய்த்து, ஆக இவ்வளவும் வர வக்தர்வைலக்ஷணய மருளிச்செய் தார்.

இனி இவர்க்குத்தீயருத்தேய்யராமிடத்தில், பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரத்திலேவிஷயீகரித்தும், தத்விஷயத்திலே இப்போது அவகா ஹிப்பித்தும், குணநுஸந்தாநத்தாலல்லது செல்லாத தசையிலே “ஹ்ருஷ்ஸுஸ்சுரஸ்” “போதயந்தஸ்பரஸ்பரம்” என்கிறபடியே-போ துபோக்குகைக்குஉசாத்துணையாகவும், “ஹ்ருஷ்ஸுஸ்சுரஸ்” “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா” என்கிறபடியேப்ராப்திதசை யில்பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளாயும், இப்படிபஹுமுகமான உபகா ரத்தாலே ஸர்வாவஸ்தையிலும்தீயரை, “உத்தேச்யர்” என்றத்யவ லித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகா ரகரான் ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

ஆகையாலே இவ்வாழ்வாராகிறார் - அவ்வாசார்ய வைபவ மறியுமவராகையாலும், ஆழ்வார்திருவடிகளிலே நெடுநாள் பரி சர்யைபண்ணி அவருடைய ப்ரஸாதபாத்ரமாய்ப் போந்தவ ராகை யாலும், அவர் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமுண்டாக நினைத்திராதவராகையாலும், அவரை வாயாரப்புகழ்ந்து அவரு டைய உபகாரநுஸந்தாந ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடவேண்டுகையா லும், இப்ப்ரபந்தமுகத்தாலே ஆழ்வார்வைபவத்தைப் பேசுகி றார். ஈச்வரன் துராராதனாய் ஆசார்யன் ஸ்வாராதனாயிருக்கும்; ஈச்வரனை ஆராதிக்கைக்குத் திருவிருத்தம் தொடக்கமான நாலு ப்ரபந்தம் வேண்டிற்று; ஆழ்வாரை ஆராதிக்கைக்கு இப்பத்துப் பாட்டுமே யமைந்தது.

அ.— (கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பித்யாதி) “ஹ்ருஷ்ஸுஸ்சுரஸ்” “ஆத்மநஸ்துகாமாய-ஸர்வம்ப்ரியம்பவதி” என்கிறபடியே-தனக்கு அபிமதமென்றாய்த்து இவன் ஸர்வத்தையும் ஆதரிக்கிறது.

அதில்ஸாத்யமாய் அபிமதமாதல், அதுக்குறுப்பாக ஸா தநமாய் அபிமதமாதலாய் இரண்டுவகையாய்யத்து அபிமத மிருப்பது. அதில்பகவத்விஷயம், “ஹ்ருஷ்ஸுஸ்சுரஸ்” “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா” என்கிறபடியே-தனக்கு அபிமதமென்றாய்த்து இவன் ஸர்வத்தையும் ஆதரிக்கிறது.

இனி வைலக்ஷண்யாந்தர கதநமுகேந ப்ரதிபாத்யத்தை யரு ளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி.) (உத்தேய்யராமிடத்தில்) என்ற தற்கு (அத்யவலித்து) என்றத்தோடேஸம்பந்தம். பகவத்ஸம் பந்தமாத்ரத்திலே என்றது-பகவதாபிமுக்யமுள்ள மாத்ரங்கொ ண்டென்றபடி. தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது-இவ்விபூதியி லிருக்கும்காலம். ப்ராப்திதசையில் என்றது-மோக்ஷதசையிலென் றபடி.

ஸாக்ஷாதபிமதமாய், தன்னைப்பெறுகிற விவனுக்கு புறம்புபோக் கடியில்லாமையாலே தானே ஸாதநமாயிருக்கும். இப்படி ரஸவஸ்துவாகையாலே ஸ்மரித்தல் ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுதல் செய்யுமவர்களுக்கு, “உக்ஷண்சரணமூஜ ந்ரணமூஜநீன:” “வைகுண்டசரணம்போஜ ஸ்மரணமர்தஸேவிந:” என்றும், “சாநீயுஷணீகாந் நமஸங்கீர்த்தநாமர்தம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ரஸிக்கக்கடவனுயிருக்கும்; அப்படியே ஆழ்வாருடைய போக்யதையை இப்பாட்டாலே வெளியிடுகிறார். சப்தாதி விஷயங்களினுடைய போக்யதையும் ஆழ்வாருடைய போக்யதையும் பார்த்தவாறே விஸத்ர்சமாயிருந்தது, இனி பகவத்போக்யதையிறேகூட்டுல்கழித்தல் செய்யலாவது, அந்த பகவத்போக்யதையிலும் விஞ்சியிருந்தது ஆழ்வாருடைய போக்யதை. அவனுக்குத் தானுமுள்பட, “உருவமு மாருயிருமுடனேயுண்டான்” என்னும்படிபோக்யபூதரானவரிறேயிவர். இனி அந்த பகவத்விஷயத்துக்கு, “சாநீயுஷணீகாந்” “வாஸாதேவோஸிபூர்ண:” என்கிறபடியே - ஷாட்குண்யபூர்ணையாயிருப்பதொரு பராவஸ்தையுண்டு; அதொழிய ஸௌசீல்யாதி குண பூர்ணையாயிருப்பதொரு அவதாராவஸ்தையுண்டு; அந்தபரத்வம்பாற்கடலினுடைய ஸ்தாநத்திலேயாய், அதில் அம்ர்தகலசம்போலேயாய்த்து அந்தவவதாராவஸ்தையிருப்பது. அவ்வவதாரங்கள்தன்னிலும் கர்ஷ்ணாவதாரம், அந்த வவதாரங்கள்தன்னை பரத்வஸ்தாநீயமாக்கும்படி அத்யந்தபோக்யமாயிருக்கும். “ஃஷணீகாந்” “கர்ஷ்ணீர்ப்பூவாசகச்சப்தோணஸ்சநிர்வர்திவாசக:” என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே ஸககரமான வ்யக்தியிறே. அதிலும் பக்வகர்ஷ்ணனிலுங் காட்டில், “தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்பின் தமிழேன்றன்சிந்தை போய்த்து” என்னும்படி முக்தகர்ஷ்ணபதாநம் தர்ஷடிசித்தாப ஹாரியாயிருக்கும். நவநீதசௌர்யமும் நகரக்ஷோபமும் பண்ணின அபதாநமிறே. உறிகளில் வெண்ணெயோடு அறைகளில்பெண்களோடு வாசியற இரண்டையும் களவுகண்டு போந்த அபதாநமிறே; இதுவாய்த்து அபதாநாந்தரங்களில் போக்யதமமாயிருப்பது. குணங்கண்டிறே ராமவிஷயத்தில் நல்குவார் நல்கிற்று; அப்படியன்றிக்கே, “வெண்ணெயுண்டுஉரலினிடையாப்புண்ட தீங்கரும்பினைத்தேனைநன்பாலினை” என்னும்படிதீம்புபோக்யமாம்படியாயாய்த்து இவ்வ்யக்தியிருப்பது. அதாவது - அகண்டபரிபூர்ணமானவஸ்துப்ராக்ர்தபதார்த்தமாயிருப்ப தொரு வெண்ணெயை யாசைப்படவும் அத்தைக்களவுகாண்கையும், ஸர்வஜ்ஞமானவஸ்து அத்தை

மறைக்கமாட்டாமல் வாயதுகையதாக அகப்படுகையும், ஸர்வசக்தியானது ஓரிடைச்சிகையிலே கட்டுண்டு கட்டையவிழ்க்கமாட்டாதேயிருந்து அழுகையுமான விந்நிலை அத்யந்தாநுபாவ்யமாயாய்த்திருப்பது. “தறியார்ந்த கருங்களிறே போலநின்று தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானே” என்று-இவ்வபதாநத்திலேயிறே அதுபோக்தாக்கள் ஆழங்கால்படுவது. இவ்வபதாநத்தின் போக்யதையை இவர்வ்யுத்தபத்திபண்ணிற்று ஆழ்வார்தம்முடைய பாடேயாய்த்து. முதல்திருவாய்மொழியிலே ஸர்வகாரணத்வாதிலக்ஷணமாக வொருவஸ்துவைச் சொல்லி, அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஏதென்னுமபேகையிலே அநந்தரந் திருவாய்மொழியிலே, “வண்புகழ் நாரணன் தின்கழல்சேரோ” என்று - நாராயணசப்தவாச்யமாகச் சொல்லி, இவ்வஸ்துவுக்கடையாளமேதென்னுமபேகையிலே, “மலர்மகள் விரும்பும் நமரும் பெறலடிகள்” என்று - திருமார்பில் பிராட்டியை அடையாளமாகச் சொல்லி, இப்படிச் சரியிடுபதித்வத்தால் வந்த ஸர்வோத்கர்ஷ்டமான வஸ்து அநாச்சரிதர்க்கரியதாய் ஆச்சரிதர்க்கெரியதாமிடத்தில், * மத்துறுகடைவெண்ணெயை நெடுநாள் மலடுநின்று பிள்ளைபெற்றவ ளாகையாலே துர்ப்பலையாய், இவன்றான் மருங்கிலே யிருந்து மருங்குதேய்ப்புண்கையாலும், “மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு” என்னும்படி மத்திலே உடலைச்சாய்த்தாய்த்துக்கடைவது. இப்படி கடையாநிற்கச்செய்தே வெண்ணெய்படப்படக்களவுகாண, அவனும் “இதுக்கடியென், தெய்வங்கொண்டு போகிறதோ” என்று விசாரித்து இவனுடைய வாயையும் கையையும் பார்க்கும்; * கண்ணென்னும் கருந்தெய்வமிறே களவுகண்டுகொண்டு போகிறது. இவன் கள்ளென்னு வாயது கையதாகப்பிடித்து, கிடந்ததொருகயிற்றாலே பண்டும் அவன்களவுக்குப் பெருநிலை நிற்கு முரலோடே யணைத்துக்கட்ட, இவனும் கட்டுண்டிருந்து அழப்புக்கவாறே வாய்வாயென்று கையிலே கயிற்றைக்கொள்ள, ஏறிட்டகுரலை இறக்கமாட்டாதே இருந்து அழுது ஏங்குமாய்த்து. இப்பரகாரமேதாயிருக்கிறது, இதுபெருமையிலே முதலிடுமதோ, எளிமையிலே முதலிடுமதோ வென்று மோஹங்கதராணுமிறே. இத்தை யநுஸந்தித்துப் போந்த விவரும், ஆழ்வாரீடுபட்டுப்போந்த அபதாந மிதுவாயிருந்ததென்று பார்த்து, இதிலுங்காட்டில் முதலடியிலே, “இமையோர் தலைவா” என்று ப்ராப்யத்திலே கணவைத்த விவரை, “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்னுமளவும் லோகோபகாரார்த்தமாக ஈச்வரன் இவரழுவது, அலற்றுவது, ஆண் பெண்ணாகமடலெடுப்பது, தூதுவிடும்படி தன் ஸங்கல்பபாசத்தாலே கட்ட, இவரும்

அ.—முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபோக்யதை யைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யகாஷ்டையான ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர், ப்ரதமாவதியான பகவத் விஷயத்திலிழிவானென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயந்தோற்றுகைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும் பகவத் விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். “உரலிளேடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு-எத்திறம்” என்றும், “பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும்” என்றும், “பையவேநிலையும்” என்றும்-ஆழ்வார் ஆழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அததைப் பேசுகிறார்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினாற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனில்
நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கே.

(க)

ப-ரை.—கண்ணி - முடிசையுடைத்தாய், நுண் - நேரியதாய், சிறு-சிறியதான, தாம்பினால் - கயிற்றினால், கட்டுண்ணப்பண்ணிய - தன்னைப்பந்தரபோக்யமாம்படி பண்ணின, பெருமாயன் - நிரதிரயாஸ்சர்யயுக்தனை, என்னப்பனில்-எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனிற காட்டில், நண்ணி-ப்ரீதிபூர்வகமாக ஆச்ரயித்த, தென்-தெற்குதிக்கிலையிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு, நம்பியென்றக்கால்-நிர்வாஹசுரான ஆழ்வார் திருநாமத்தைச்சொன்னால், என்னாவுக்கே - என்னுடைய நாக்குக்கே, அண்ணிக்கும் - தித்திக்கும்; அமுதூறும்-அமுதூற்று மாறாதேநிற்கும்.

அதவிழ்க்கமாட்டாதே, ‘அநியாமாமாயத்தடியேனைவைத்தாயால்’ என்னும்படி கட்டுண்டிருந்த விருப்பு தமக்கு போக்யமாயிருக்கிற படியை இப்பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். அவன்கட்டுண்டவிடத்தில், ‘பற்றியுரலிடையாப்புமுண்டான் பாவி காளுங்களுக்கேச் சுக்கொலோ’ என்று பிறர்க்குச் சொல்லுகைக் குறுப்பாய்விட்டது; இவர் கட்டுண்டதிறே நாட்டாருடைய கட்டையவிழ்க்கைக்குறுப்பாய் பரமஸாத்விகவர்க்கத்துக்கு போக்யமாய்த்து.

“அணிக்குமமுதூறும்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி.) ஆனால் “என்னப்பனில்” என்று சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அதுவதித்து, இதுக்கு மூன்று வகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி.) “ஆழ்வாருடைய” இத்யாதிக்கு - அவருடைய போக்யதாதிசயம் சொல்லுகைக்கு கீழ் அவதிசொல்லவேண்டுகையாலே, “அப்பனில்” என்கிறாரு என்று கருத்து. “ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காக” என்றதுக்கு, “என்” என்கிறபத மதுஸந்தித்தால் ஆழ்வார்திருவுள்ள முகக்கு மென்று திருவுள்ளம். அவருக்கும்-ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற அபதாநமாகையாலே, “கண்ணி, நுண்” இத்யாதிபாலே விசேஷித்தாரொன்று தாத்பர்யம். “மாயன்” என்றபதத்தில் ஆஸ்சர்யசேஷிதங்களை யெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும்பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் (உரலிளேடு இத்யாதி.)

வ்யா.—(கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கல் இவர்க்குண்டான உத்தேச்யதை யிருந்தபடி-அவருடைய வுத்தேச்யவஸ்துவைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வுள்மானம்புறமான மாராயும்படியாய்த்து; இவர் பகவத் விஷயத்திலே கையொழிந்த படி, இவர் ஆழ்வார்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரரானபடியிறே.

(கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேகட்டப்படுக்கால் உறுத்தும்படி பலபிணைகளை யுடைத்தாயிருக்கை. கண்ணி - முடி.

வ்யா.—(கண்ணியித்யாதி) அவன்கட்டுண்டிருந்த அபதாரந்தைப்பேசி, தாமும் அதில் கால்தாழ்ந்தபடி சொல்லுகிறார்; கட்டின கயிற்றைக் கொண்டாடுகிறார். தத்ஸம்பந்தியான தொன்றைக் கொண்டாடுகை இவர்க்குள்ளதொன்றிறே. (கண்ணித்தாம்பு) பல பலவிடங்களிலு மற்றுப்பிணையுண்டு கிடப்பதொரு கயிற்றையிட்டாய்த்து இவனைக் கட்டிற்று. கட்டுவது, விடுவது, கறப்பது, கடைவதாகப் பணிபோரு மித்தனைபோக்கி, அத்தைத் தரம் பிட்டுக்கொள்ள அவஸரமில்லையே. உருவுள்ளவையுண்டாகில் கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்போரும், ஒழிஞ்சானமுட்டாயிருப்பதொரு கயிற்றையிட்டாய்த்து இவனைக்கட்டுவது. வேறொருவரைக் கட்டுமதிட்டு இவனைக்கட்டப்போகாதே. பசுப்ராயரைக் கட்டுமதொன்றுக்கு இவனகப்பட்டானே. பலகண்ணிகளையு முடைத்தாய் அநந்யமாயிருப்பதொரு பாசத்துக்கிறே இவனகப்படுவது. அசித்ப்ராயராய் தான் கால்வைக்கலாம்படி யிருப்பாரோ டேய்ணைதல், அநந்யமான பாசத்துக்கு அகப்படுதல் செய்யுமவ னாய்த்து. இவன் அகப்பட்டாய்த்து உரலோடேசேர்த்துக் கயிற்றையிட்டுக்கட்டிற்று. அதுதான் * பொத்தவுரலாய்ஸுஷிரமுமுண்டானபின்பாய்த்து அநந்யார்ஹமாய்த்து. அப்படி அநந்யாஹர்க்கிறே அவன் உடம்புகொடுப்பது. “பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன் மேலேறி” என்கையாலே - இதுதான் இஷ்டவிநியோகார்ஹமு மாய்த்திறே.

“தாம்பினால்” என்ன வமைந்திருக்க, “கண்ணி, நுண், சிறு” என்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்கலித்யாதி.) (உத்தேச்யதை யிருந்தபடி - ஆராயும்படியாய்த்து) என்றந்வயம். உள்மானம் புறமானம்-அந்தர்ப்பாஹ்ய ஸ்வரூபமெல்லா மென்றபடி. தாம்பினாற்கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரையிட்டுக் கண்ணியை வர்ணித்தாரென்று கருத்து. அவ்யவஹிதமாக பகவத்விஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ, ஆழ்வாரையிட்டென்பாரென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி.) ந்யஸ்தபரரானபடி என்றது - ந்யஸ்தபரராகையாலே யென்றபடி. “கண்ணி” என்றதுக்கு பலிதம் (கண்ணித்தாம்பித்யாதி.) இத்தால்- ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்ததுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்.

(நுண்தாம்பு) உடம்பிலே யழுந்தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக்கட்டினபின்பு உரலோடே சேர்க்கைக்கு எட்டம்போராதிருக்கை.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) ‘உரலேநேராகச்செதுக்கப்போகாது, அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது, இனி இவன்றனை விட்டு நெடியசயிறுதேடி யெடுக்கப்புகில், பின்னை இவன்றனைட்டான், * காற்றிற்கடியனையோடும், ‘இனிச்செய்வதென்’ என்று அவள் தடுமாறுகிற படியைக்கண்டான் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) ‘ஸுஹிதாஸுஸா’ ‘ஸதைகருபருபாய’ என்கிறதன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி இடங்கண்டுகட்டுண்ணும்படி பண்ணினான்.

(நுண்-தாம்பு) நுண்ணியதாம்பு. அதுதான் அந்நேரியதாயிருப்பதொருகயிறுய்த்து. ஆகையாலே இவன்மேலே யழுந்துவது; இன்றும் அழுந்திக்கிடக்கிறதே. இவனைக்கட்டுகிறபாசம் ஸூக்ஷ்மவத்தா யிருக்கவேணுமே. (சிறுத்தாம்பு) எட்டம்போராமல் இவன்றிருமேனியிலே இடங்கண்டு கட்டவேண்டும்தையான சிறுமையையுடையகயிறு.

(கட்டுண்ணப்பண்ணிய) அநந்யமாய்ஸூக்ஷ்மமாயிருந்ததேயாகிலும் திருமார்விலிருக்கிற வவளையும் அவளையும் சேர ஒருஉரலோடேசேர்த்துக் கட்டஉரலுக்கும் தனக்கும் ஒருவைஷம்யமறவிருந்து, பின்னையும் சைதந்யம் கிடக்கையாலே விம்மல் பொருமலாய் அழிந்தியிருந்தஇந்தஸைசீல்யமேதாயிருக்கிறதென்று அவர்சோகித்தாராய்த்து. இவர் அத்தை அநுஸந்தித்துப் போந்தவராகையாலே, இவ்வாழ்வார், ‘பொய்நின்றனானமும்பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை’ என்று-ப்ரகர்தி ஸம்பந்தத்தை யறுக்கவேணுமென்று அபேக்ஷியாநிற்கச்செய்தேயும் பகவத்ஸங்கல்பபாசத்தாலே இவர்கட்டுண் டிருக்கிறபடியைக் கண்டு ஈடுபடுகிறார்.

நேரியதாயிருக்கை-மெல்லியதாயிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்குஸூசகம். ‘கட்டுண்ண’ என்னாதே, ‘பண்ணிய’ என்பாநென்னென்கிற சங்கைஉதிக்கைக்காக ப்ரதீகக்ர ஹணம்பண்ணுகிறார் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்று.) இந்த சங்கையை பரிஹரிப்பதாகத் தாத்தப்ரய மருளிச்செய்கிறார் (உரலையித்யாதி.) நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது என்றது-மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன்-வேகவான். ‘கண்டான்’ என்ற வநந்தரம் ‘ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினான் என்கைக்காக ‘அருளிச்செய்தார்’ என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாகசாஸ்த்ரவித்தமானதிருமேனியைச் சுருக்கப்போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக்கூடுமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஸதைகேத்யாதி.) நெருக்கி-ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே நெருக்கியென்றபடி. ஆகையால், ‘ஸுஹிதாஸுஸா’ ‘ஸதைகருபருபாய’ என்றது-கர்மகர்தவிகார ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

அதாவது - களவிலேதகணேறினபடி, இவள் கட்டிவைத் தடிக்கப்புக்கவாறே, “தொழுகையும்” என்கிறபடியே தொழத் தொடங்குமே. எல்லாரையும் தொழவித்துக்கொள்ளு மவனிறே தொழுகிறான்.

இத்தசையில் அபிமதவித்திக்கு அஞ்சலியேஸாதநம்” என் றறியுமவனிறே. [அஞ்சலி-அதிசஞ்சலசேஷ்டித] துருதுருக் கையாகக்கொண்டு ஊர்பூசல்விளைத்தவனல்லையோ.[அஞ்சலி - இத் யுத்த்வா] ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டுவைத்து. [அஞ்சலி-அதிசஞ்சலசேஷ்டித] அவள்தான் கறப்பது கடைவதாகத் தொடங்கினாள். [அஞ்சலி-குடும்பிநீ] இவளைப்போலே நியமிக்க வேண்டுவது அநேகமுண்டிறே.

என்கிறபடியே-எட்டுமிரண்டும் பத்தாய்-பக்தியைச் சொன்னபடி. “எட்டு” என்று - திருவஷ்டாஷ்டாமாய் அத்தாலேயாதல், “இர ண்டு” என்று - வாக்யத்வயமாய் அத்தாலே யாதல் வசிகரித்தெ ன்னவுமாம். அல்லது, எட்டுமிரண்டுமறியாதாருக்குக்கட்டப்போ காதே.(பெருமாயன்) அவன் நினைக்கவொண்ணாத ஆச்சர்யசேஷ் டிதங்களை யுடையவன். அதாவது - * அழுகையு மஞ்சினோக்கு மந்நோக்கும் தொழுகையுமானவிச்சேஷ்டிதங்கள்; [அழுகையும்] உரலோடே கட்டிவைத்தவாறேயழ, அவள் வாய்வாயென்றவா றேஅஞ்சி, பேதைத்தனந்தோற்ற அவளைப்பார்க்கும்; [அந்நோக் கும்] “தொடுவேசெய்திளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விடவேசெ ய்து விழிக்கும்” என்கிறபடியே-பெண்களடையத் திரண்டுவருகை க்காகக் களவாகிற ஸாதநத்தை யதுஷ்டித்து, கள்ளனைக்காண்கை

அடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நம க்குபயமில்லையென்றிருந்தானென்றபடி. “தொழுகையுமிவை கண் டவசோதை” என்கிறபடியே-தாயைத்தொழத்தொடங்கினா னென்கிறார் (இவளிய்யாதி.)

தொழுதாலடியாரோவென்ன (இத்தசையிலிய்யாதி.) இவற் றையெல்லாம் நினைத்து, “அதிசஞ்சலசேஷ்டிதன்” என்கிறுரொன் றுகருத்து.பலிதார்த்தம்(துருதுருக்கையிய்யாதி.) “இயுத்த்வா” என்று - நிஜம்கர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அநுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலே யிய்யாதி.) இப்படி யிவன்சொல்லுக்குப் பரதந்த்ரனா யிருக்கையா லே தானே கட்டுண்ணப்பண்ணினான் என்கருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலேதானே யிருக்க வொண் ணாதோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவளையிய்யாதி.)

(பெருமாயன்) நிரதிசயாஸ்சர்யபுத்தன். இத்தால் - அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனுக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அதுதன்னைக் கூடா னாப்போலே களவாகிற வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வ சக்தியானவவன்றான் அதுதன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதேவாய துகையதாக அகப்பட்டுக்கட்டுண்டடியுண்டு, “பையவேநிலையும்” என்று உடம்பு வெளுத்து நின்றநிலையளவுஞ்செல்லநினைக்கிறார்.

(என்னப்பனில்) ஆழ்வாரிவர்க்குத்தேய்யராய்நிற்க, இங்ங னே சொல்லுவானென்னென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தமறவார்த்தை சொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டைஸம்பந்தத்தையறுத்துக்கொண் டாராவரிதே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அதவா, “ஸ்ரீபெருமாயே நம:” “பும்ஸாம் தர்ஷடிசித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே-அவ் வருகே போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக் குண்டு சொல்லுகிறுரென்னவுமாய்.

எல்லார்க்கும் அஸாதாரணமாகையாலே ஒத்தபருவத்திற் பெண்க ளெல்லாரும் வந்துகிறாள், அவர்கள் முகத்திலே தெளர்த்தயகர்ப்ப மானகடாக்ஷத்தைப் பண்ணாநிற்கும். இசையாதவர்களை இசையும் படி பார்த்தும், இசைந்தவர்களை அறவிலைசெய்து தரும்படி பார் த்தும், தான்பண்டுசெய்த மறத்தாலே மாலிந்ய முடையவர்க ளை * அமலங்களாக விழித்தும், இப்படி நேக்கேயாய்ச்செல்லும். [தொழுகையும்] மக்கள் மனம்மாதர்க்குத் தெரியு மாகையாலே இவனுடைய தெளர்த்தயத்தை யறிந்து அவன் அச்சமுறுத்த, தொ முகையும்-அவனைப்பார்த்து அஞ்சலிபண்ணும். பொடிந்தவர்களு க்குப் ப்ராஸாதமாவது அஞ்சலியே யென்றிருக்கும். “கீட்குண்டேவந்ந டி” “அந்நீனஜ்ஜெயந்தேவந்ந டி” “கூழிப்பரம்தேவப்ராஸாதி நீ” “அந்தரேணாஞ்ஜலிம்பத்வாலக்ஷமணஸ்யப்ராஸாதநாத்” என்கி றபடியே. [இவைகண்டவசோதை தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டா ள்] ஆத்மாநுபந்தியானஸகத்தினுடைய எல்லையைக் கண்டாள். நித்யமுக்தர் ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளைக்கண்டு அநுபவித்தவர்கள்; இவள் ஸௌசீல்யாதிகளைக்கண்ட நுபவித்தவள்.

கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்சர்யங்களானபடியை உப பாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி.) அவரப்பனில் என்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே “என்னப்பனில்” என்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) (ஸம்பந்த மறவார்த்தை சொன்னாராகில்) என்று பரிஹார வாக்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தம றச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்குவைமுக்யம் வருமென்றுபரிஹரி க்கிறார் (பகவதித்யாதி.) அவரப்பனில் - என்று சொல்ல வந்தவரோ யாகிலும் அவசமாகச் சொன்னாரென்று பரிஹாரந்தர மருளிச் செய்கிறார் (அதவேத்யாதி.)

(என்னப்பனில்நண்ணி) பகவத்விஷயத்தில்நின்றும் ஆழ் வார்பக்கலிலேகிட்டி. சப்தாதிவிஷயப்ராவண்யங்களைவிட்டு பக வத்விஷயத்தைக் கிட்டுகையிலுண்டான அருமைபோரும், ப்ரத மாவதியான பகவத்விஷயத்தைவிட்டுப் புருஷார்த்தத்தில் சர மாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைக் கிட்டுகை; சப்தாதிவிஷயங்க ளை விடலாம் அதிந்தோஷதர்ஸநத்தாலே, இங்கு அங்ஙனொரு தோஷங்காண விரகில்லையாகையாலே இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) “நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பி” என்று ஆழ்வார்தாம் உத்தேஸ்யமாகப்பற்றினவிஷயத்தின் பூர்த்தி யளவன்றிறே இவர்பற்றினவிஷயத்தின்பூர்த்தி. எங்ஙனெயென் னில்; பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வா ரளவும் வரவேண்டியிருக்கும், ஆழ்வாரைப்பற்றினால் அவ்வருகு கந்தவ்யபூமி யில்லையிறே. “ஆசார்யர்களை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித் தார் ஸ்ரீமதுரகவிகளிறே” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (என்றக் கால்) மனோவாக்காயங்கள்மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத் விஷயத்துக்கு, ஒருக்திமாத்ரமேயமையும் இவ்விஷயத்துக்கு. பூர் த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலு மேற்றமுண் டென்கை.

(என்னப்பனில்) என்னுயனில். (பெருமாயனென்னப்பனில்) இப்போதை இவருடையதாஸ்யதை, “ருஜேஷ்டு ஸ்யஸாநஜ்” “குணைர் த்தாஸ்யமுபாகத” என்கிறபடியே அத்தலையில் குணசேஷ்டிதங் களுக்குத்தோற்றதாய்த்து; இவரையுமுட்படத் தோற்பிக்கிறதிறே இவ்வபதாநம். இனி ஆழ்வாரைப்போலே இளநெஞ்சல்லாமையா லே மீண்டாரித்தனை. (என்னப்பனில்நண்ணி) அவனிற் காட்டில் ஆழ்வார்பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து. சப்தாதி விஷயங்களின் போக்யதையையறுத்துத் தன்பக்கலிலேயாக்கிக்கொள்ளும்-பகவத் வைலக்ஷண்யம்; பகவத்விஷயபோக்யதையில்நின்றும் மீட்டுத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொண்டது ஆழ்வார்வைலக்ஷண்யம்.

“என்னப்பனில்-தென்குருகூர்” என்றால் போதாதோ “நண் ணி” என்பானென்னென்ன; அருமைதோன்றச் சொல்லுகிறு ரென்று, அவ்வருமையை தர்ஷ்டாந்தமுகேந உபபாதிக்கிறார் (சப் தாதீத்யாதி.) கீழ் - சப்தாதிகளோடேஸாம்யந்தோன்ற வருளிச் செய்து, ஆதிக்யந்தோன்ற அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சப் தாதிவிஷயங்களித்யாதி.)

“என்னப்பனில் - அமுதாறும்” என்கிறபடியே குருகூர்ச்சட கோபன் என்னுமல், “குருகூர்நம்பி” என்பானென்னென்ன; அரு ளிச்செய்கிறார் (நல்கிஇத்யாதி.) கற்பித்தார் - அப்யஸிப்பித்தார். ஸௌலப்யம் என்றது-ஏககரண ஸாத்யத்வத்தாலே வந்த ஸௌல பயமென்றபடி.

(அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவத்விஷயத்தை யநுபவித் தால் ஆழ்வார்க்குப்பிறக்குமாநந்தமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருக்திமாத்ரத்தாலே யெனக்கு வித்தித்தது.

(அமுதாறும்) அமுதாற்றுமாறாதே நிற்கும். “நசபுநராவர்த்ததே” என்று - அவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கு தத்ப்ர ஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாப்போலே, எனக்கு ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே நித்யாபூர்வமாய்ச் செல்லப்பெற்றேன்.

(என்னுவுக்கே) இதுபின்னை எங்களுக்கு ரவிக்கிறதில்லே யீ! என்னில்; முதலடியான பகவத்விஷயமுங்கூட ரவியாதிரு க்கிற வங்களுக்கு, அதினெல்லையிலேநிற்கிற வெனக்குரவிக்கு மாப்போலே ரவிக்குமோ. (என்னுவுக்கே) அநாதிகாலம்விஷயா ந்தரங்கள் ரவித்துப்போந்த என்னுவுக்கே இவ்விஷயம் ரவிக்கி மதென்றுமாம். ... (க)

(தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா லண்ணிக்கும்) குறுங்குடி நம்பியைக்காட்டில் குருகூர்நம்பியைவ்யாவர்த்திக்கிறது. அவ னுக்குப் பூர்த்தி ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளாலே; இவருக்குப்பூர்த்தி ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளாலே. ஜகத்தைத்தனக்காக்கும்படியான குண ங்கள் அவனது; அவன்றன்னைத் தனக்காக்கும்படியான குணங் கள் இவரது. (நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கால்) ஆழ்வார் பக்கலிலே நெஞ்சைவைத்து ஆழ்வார்திருநாமத்தைச்சொன்னால்.

(அண்ணிக்குமமுதாறமென்னுவுக்கே) நினைத்தநெஞ்சம் தித் தித்து, சொன்ன நாக்கும்தித்தித்து வாராநின்றது. (என்றக்கால முதாறும்) உச்சாரணம் ஸகர்த்தாய், ஸாரஸ்யம்ஸதாகால வர்த்தி யாகா நின்றது. இனி, பகவத்விஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சு மில்லை, சொல்லுகைக்கு நாக்குமில்லை. இந்தஸாரஸ்யம் எங்களுக் குப் பிறக்கக் காண்கிறிலோமீயென்னில் (என்னுவுக்கே) உங்களைப் போலே பகவத்விஷயமும்ரவித்து ஆழ்வாரும் ரவிக்கும் நாவ ன்றே என்னது, அடியேபிடித்து ஆழ்வாருடைய ஸாரஸ்யத்தி லேபழகினாவன்றோ. (என்னுவுக்கே) இவ்வம்சத்தில் கரணியா னஎன்னுவோடு கரணங்களோடு வாசியில்லை. (என்னுவுக்கே) அவ ர்தாம், “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணீர்” என்றாப்போலே இவரும் “என்னுவுக்கே” என்கிறார். ... (க)

“ஊறும்” என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அமுதாற்றியாதி.) இத்தைஸேஹதுகமாக உபபாதிக் கிறார் (நசேத்யாதி.) “என்ன” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம்; பாகவத நிஷ்ட நென்றும், விஷயாந்தரப்ரவணனென்றும்; முந் தின வர்த்தத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இது பின்னையித்யாதி;) இரண்டாவது (அநாதிகாலமித்யாதி.) விரோதி வ்யஸநத்தை அநுபவிக்கிறஎன்னுவுக்கு இதுரவிக்கும் படியென் னென்று வித்தராகிறுஒன்றுகருத்து. ... (க)

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - “ஆழ்வார்” என் னால் தமக்கு ரவிக்கிறபடிசொன்னார்;இப்பாட்டில்-அவருடையபா கரமே தேஹயாத்நாயாம்படி தாரகமானபடியைச்சொல்லுகிறார்.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. (நாவினாவித்யாதி) ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்திலே ஆசார்யப்ரதிபத்தி பண்ணிப் போந்தார்கள்; இவர் ஆசார்யவிஷயத்திலே பகவத்ப்ரதிபத்திபண்ணிப் போருகிற வராய்த்து. பகவத்விஷயத்திலும் ஆழ்வார்க்குண்டானவாசி;-“यद्विष्णुर्लोकेश्वर इति श्रुत्वा तदा त्रैलोक्येऽपि न विद्यमानं तस्मात् त्रैलोक्येऽपि न विद्यमानं तस्मात् त्रैलोक्येऽपि न विद्यमानं तस्मात् त्रैलोक्येऽपि न विद्यमानं” “யதிசக் நோஷிகச்சத்வமதிசஞ்சல சேஷ்டித! இத்யுக்த்வாதநிஜம் கர்மஸா சகாரகுடும்பிநீ” என்கிறபடியே இடைச்சிகட்ட, வல்வல்லையாகில் நான்கட்டினகட்டை யவிழ்த்துப் போய்க்காணும்,உன்துரு துருக் கைத்தனத்திலே யறப்பட்டதி! என்றுகையாலும்வாயாலும்கட்டி, கறப்பனகடைவன குவாலாகையாலேபெரியதிருநாளி லும்ஸந்த்யா வந்தநம் முட்டாமல் நடத்துவானாப்போலே, அவள்தன்கார்யத்தி லேபோனாளென்றுசொல்லுகையாலே,ஓரபலேகட்டஅது அவிழ்க்க மாட்டாம லிருந்தான்; கட்டினவர்களே இரங்கி யவிழ்க்கவேணு மென்றிறே அவன் நினைவு. அப்படியே ஆழ்வாரும், இவனுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தாலே கட்டுண்டு, “எத்திறம்” என்று போக மாட்டாமலிருந்தார்; இவர் அப்படியன்றிக்கே ஆழ்வாரீடுபட்ட அபதாநத்தை யதுஸந்தித்திருக்கச்செய்தேயும் அதில் ஆழங்கால் படாதே அத்தைவிட்டு ஆழ்வாருடைய போக்யதையிலே நின்ற வராய்த்து.

கீழிற்பாட்டிலே, “நண்ணித்தென் குருகூர் நம்பியென்றக்கா லண்ணிக்கு மமுதாறுமென்னாவுக்கே” என்று - ஆழ்வார்பக்கல் ஸ்மர்திஸாரஸ்யத்தையும் ஸங்கீர்த்தந ஸாரஸ்யத்தையும் சொல் லக்கேட்டவர்கள், நாட்டாரடைய பகவத்விஷயத்தையே ஸ்ம ர்த்தவ்யமாகவும் ஸங்கீர்த்தநீயமாகவும் சொல்லாநிற்க, நீர் ஆழ்வாரை இவையிரண்டுமாக வதுஸந்திப்பானென், பகவத்விஷ யத்திலேயும் அந்வயிக்கப்பார்த்தாலோ வென்ன; அதுக்கு இப் பாட்டாலே உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்.

அ.—ஸங்கத்யர்த்தம் வர்த்தவர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம்(முதற் பாட்டிலித்யாதி.) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய போக்யதையை யும், அநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்குதார கமென்கையையும் சொல்லுகிறாருென்று கருத்து. (அவருடைய பாசரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பும், ஸம்பந்தஸாமாந்ய ஷஷ்டியாகையாலே, “தேஹயாத்நாயாம்படி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் (தாரகமானபடியை என்றவிதில்.)

நாவினாநவிற்பெய்தினேன்;
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே. (௨)

ப - ணா.—நவிற்து - பகவத் விஷயத்தில் உபசாரகரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கூடல், நாவினாநவிற்பெய்தினேன், இன்டம் - நிரதிசயநந்தத்தை, எய்தினேன் - பெற்றேன்; அவன் பொன் அடி - ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ரஹ்ணீயமானதிருவடிசை, மேவினேன் - பொருந்தினேன், “மெய்மையே - ஸத்யமாக; மற்று - ஆழ்வாரொழிய வேறொரு, தேவு - தெய்வத்தை, அறியேன் - அறிகவேன்; குருகூர் - திருநகரிக்கு, நம்பி-நிர்வாஹசரான ஆழ்வாருடைய, பாவின-திருவாய்மொழியோடு கூடிய, இன் - இனிய, இசை - காதத்தை, பாடி - பாடிக்கொண்டு, திரிவன் - திரியாநிற்பனென்கிறார்.

வ்யா.—(நாவினாநவிற்பெய்தினேன்) “என்றக்காலன்னிக்கும்” என்று ப்ரஸ்துதமானதையநுபாவிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே; மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுத்திமாத்ரமடியாக நிரதிசயஸூகம் ப்ரயோஜனமானால் பின்னாட்டுகை தவிராதிதே. (நாவினாநவிற்து) மநஸ்ஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணக்கூடல் நாவைக்கொண்டு, அந்தக்கார்யத்தைக் கொள்ளப்பெற்றே நென்னவுமாம்.

தாந்தாம்பற்றினவிஷயத்தைவிட்டுப் புறம்புசிலபோகவேண்டுவது அவ்விஷயம் இஹலோக ஸூகஜநகமல்லவாயாதல், பரலோக ஸூகத்துக்கு ஸாதநமன்றாயாதல், பற்றினவர்கள் இவ்விஷயத்தை யொழிய வேறேயொரு ஸ்வாமியுண்டாக நினைத்திருத்தல், காலக்ஷேபவிஷய மல்லாமையாலே யாதலன்றோ; அதில் எனக்கு இஹலோக ஸூகஜநகமுமாழ்வாரோ, பரலோகஸூகத்துக்குஸாதநமும் ஆழ்வாரோ, எனக்குஸ்வாமியும் ஆழ்வாரோ, காலக்ஷேபவிஷயமும் ஆழ்வாரோ. ஆனபின்பு பகவத்விஷயத்திலே அவ்வயிக்கவேண்டுகிறதென்னென்கிறார்.

வ்யா.—(நாவினாநவிற்பெய்தினேன்) நான்பெற்றபேற்றைப் பார்க்கமாட்டீர்களோ.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற, “என்றக்கால்” என்றத்தோடு புருகத்தமன்றோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாதி.) ஆதராதிசயத்துக்கு அடியருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸஹகாரமித்யாதி.) நிரதிசயஸூகம் என்றது - “என்னப்பனில்-அண்ணிக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்து. “நவிற்து” என்று விடுகையாலே நா அர்த்தவித்தமாயிருக்க, “நாவினாந” என்றுசொல்லுவானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (மநஇத்யாதி.) நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகையன்றிக்கே, “நாவினாந” என்று ஸ்லாக்யார்த்தமென்கிறார் (பகவதித்யாதி.)

“ஸ்ரீஸூக்திஸ்சுருதௌ” “ப்ரத்யக்ஷேசுவஸ்துத்யா” என்னக்கடவ திதே. ஈஸ்வரஸ்ர்ஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங்கொள்ளப்பெற்றேன் நா னொருவனுமேயென்கிறார். (இன்பமெய்தினேன்) “வீவிலின்பம்மிக வெல்லேநிகழ்ந்தனன் மேவி” என்று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்திற்பெ ற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். “சின்தையா லும் செரல்லாலும் செய்கையினாலும்” என்று கரணத்ரயத்தாலும் அவ்விஷயத்தை யாஸ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உக்திமாத்ரத்தா லே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலேஸ்ர்ஷ்டியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணிப் போந்தநாவாலே நிர திசயாநந்தத்தைப் ப்ராபித்தேனென்னவுமாம்.

(நாவினாள்) நவிற்கும்போது நாவேண்டியிருக்கச்செய்தே, “நாவினாள் நவிற்கு” என்கைக் கடி மநஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாத படி, “ஹ்ரீஸூக்திஸ்சுருதௌ” “அவசேநாபியந்நாமநிகீர்த்ததே” என்கிறபடியே வாங்மாத்ரோச்சாரணத்தாலே ஆநந்தம் வித்தி த்ததென்கைக்காக. (நாவினாள் நவிற்கு இன்பமெய்தினேன்) இப்படி யேயன்றிக்கே பகவத்விஷயத்தில் புறம்புள்ள இந்தரியங்களை மந ஸ்விலேயடக்கி, மநஸ்ஸைக்கொண்டுபோய் சுபாச்ச்ரயத்திலேவை த்து, பின்பு அநவரதபாவனையுண்டாய், அதுதானேபோய் ஸமாதி பர்யந்தமானாலிதே, “ஹ்ரீஸூக்திஸ்சுருதௌ” “நவி வேதாத்மநோகாத்ரம் தத்ஸ்மீர்த்யாஹ்லாதஸம்ஸ்தித” என்று ஆநந்தம் வித்திப்பது; ஆழ்வார்தமக்கு, “அடியையடைந்துள் ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்” என்று இத்தனைசெய்யவேண்டிற்று.

உபகாரகனை ஸ்துதிக்கவேணுமோவென்ன; அருளிச்செய் கிறார் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி.) நாப்படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றவர் கள்வேறில்லையோவென்ன; “ஹ்ரீஸூக்திஸ்சுருதௌ” “விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி” இத்யாதிவசந்ததை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி.) * நாவினாள் நவிற்கு இன்பம் பெற்றரு ண்டோவென்ன; “இசைமாலேகளைத்திமேவப்பெற்றேன்” என் றத்தைக் கடாஷித்து, “நாவினாள் நவிற்கு இன்பமெய்தினேன்” என் று ஸமுதாயதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வீவிலின்பமித்யாதி.) கீழ் உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம் ஆழ்வார்க்கு ஸமமென்றரு ளிச்செய்து, அவருக்கு கரணத்ரயம் வேண்டிற்று, இவருக்கொன் றேயமைந்ததென்று தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சின்தை யாலுமித்யாதி.) “நாவினாள்” என்றதுக்கு நைரபேக்ஷயஸ்ல்லா கோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அநா திகாலமித்யாதி.)

(மேவினேனவன் பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்பர்ஹணீயமான திருவடிகளை உத்தேஸ்யமாகப் பொருந்தினேன். “ஃஸஃ” “க்ஷிபாமி” என்று ஈஸ்வரனுங் கூட வுபேக்ஷித்ததசையிலே விஷயீகரித்த ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன்.

நீர் செய்ததிதுவாகில், பேற்றிலுறுதிப்பாடிருந்தபடியென்னென்ன (மெய்ம்மையே மேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேஸ்யமாய், அதுகிட்டினவாறே அதிலே தோள்மாறும்படி யன்றிக்கே, ஐஹிகாமுஷ்மிகங்க ளிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளையாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தாலே யுபகாரகராகவும், பகவல்லாபத்துக்கு புருஷகாரமாகவும், நித்யவிபூதியில் “ஸுஹ்ரீஸுஹ்ரீஸுஹ்ரீஸுஹ்ரீ” “யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா” என்கிறபடியே-ப்ராப்யமாகவும் இவர்தம்மையேபற்றினேன். ஆளவந்தார் “ஸுஹ்ரீஸுஹ்ரீ” “அத்ரபாத்ரசாபி” என்கைக்கும்அடி இவரிதே.

* அநந்தக்லேஸபாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளெல்லாம் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம்மைக்கடாக்ஷித்தானென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்பர்யகதநமுகேந கீழ்வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி.) பரமகாருணிகராகையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாதர்ச்சிகாதிகள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும், சேதநருக்கு “ஃஸஃ” “க்ஷிபாமி” என்று அவன்சொன்னது அஹ்ரதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்தினானித்தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்ததசைஎன்றது.) உபகாரகரென்று ஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகிலும் உமக்குப்புருஷார்த்தமே தென்கிற சங்கையையதுவதித்து, நான் இவரை யுபகாரகத்வேநபற்றிவேறுபலங்களிலேபோகிறவனன்றிக்கே, நியதமாக ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாகவே பற்றினேனென்கிறுரொன்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்ததித்யாதி.) மெய்ம்மையே-ஸத்யமாக. “மெய்ம்மை” என்றத்தோடு, “அவன்பொன்னடிமேவினேன்” என்றத்தையதுஷங்கித்தானென்று கண்டுகொள்வது. “ஸுஹ்ரீஸுஹ்ரீ” “ஸர்வம்யதேவநியமேந” என்கிறபடியே ஸகலபலங்களும் திருவடிகளையென்று கீழ்ருளிச்செய்து, ப்ராப்யப்ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கிருந்தஇத்யாதி.) இத்தைப்பற்றியிதே அபியுக்தருமருளிச் செய்தானென்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஆளவந்தாரித்யாதி.) மெய்ம்மையென்றது - இரண்டாம் யோஜனையில்.

(தேவுமற்றறியேன்)ப்ராப்யமும்ப்ராபகமுமானவேறொருவஸ் துவண்டென்றிறேன். “மெய்ம்மையே” என்றவிடம்-அந்வயத்தா லேசொன்றார்; “தேவுமற்றறியேன்” என்று வ்யதிசூகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே-தம்முடைய அத்யவஸாயந் தோற்றுகைக்காக. “மற்றறியேன்” என்று-புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதிபசுவத்விஷ யத்தையுங் கழிக்கிறாரிறே - அதினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிக ளளவும் வந்தவராகையாலே. சாஸ்த்ரவாஸனையாலேயாதல், ஆசா ர்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறார்ல்லர், உபகாரகரான ஆழ்வார்திருவடிகளில் பாவபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

“மேவினேனவன் பொன்னடி” என்றீர், அந்த ஆச்ரயணத் தை, “ஸ்ரீராமாயணம்” “ஸாதேவேஸ்மிந் ப்ரபுஜ்யதாம்” என்கிறபடியே ஸர்வஸ்வாமியான ஈச்வரவிஷயத்திலே ப்ரயோ கிக்கவேண்டாவோவென்ன; (தேவுமற்றறியேன்) நான் அப்படி யிருப்பதொரு ஸ்வாமியுண்டாகவ்யுத்தபத்திபண்ணிவைக்கிலன்றோ வேண்டுவது. (தேவுமற்றறியேன்) தேவறிவன், ஆழ்வாரா யொழிய வேறறியேன். சாஸ்த்ரம் காட்டித் தந்ததன்றோ தைவ மாவது, அதுதானே, “சுஹ்ருதேஷ” “ஆசார்யதேவோபவ” என்று விதித்ததே.(தேவுமற்றறியேன்) தேவதாவ்யுத்தபத்தியுள்ள விடத்தே யன்றோ தேவதாப்ரதிபத்தியுள்ளது.ஆகையாலே நான் தேவதையாக வ்யுத்தபத்திபண்ணிற்றுஆழ்வார்க்குமேற்படவில்லை.

ஆனால், “என்னப்பன்” என்று - கீழே பகவத்விஷயத்தை ஸ்வாமியாக வநுஸந்தித்தீரோயென்ன; அது ஆழ்வார் ஆதரித்த விஷயமென்று ஆதரித்தே னித்தனைபோக்கி, தேவதாப்ரதிபத்தி

ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றுசொல்லி யிருக்க, புந: “தேவு மற்றறியேன்” என்று சொல்லவேணுமோ வென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (மெய்ம்மையேயென்றவிடம்த்யாதி.) (ஸகல் பல ங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப் பற்றினேன்) என்ற ப்ரதமயோஜ நாதுகுணமாக தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (மற்றறியேனெ ன்றித்யாதி.)முந்தினயோஜனையில் ப்ராப்யப்ராபகஸாதாரண்யேந “தேவு” என்று-ஸமாஸ்ரயணியவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; இர ண்டாம்யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. சாஸ்த்ரங்கள் எம்பெருமானே ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி ஆசார்யோ பதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவர்இப்படிக்கழிக்கைக்கு ஹேதுவே தென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரோத்யாதி.)

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி வேறொரு விஷயத்தையும் பற்ற வேண்டும்படியோ இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது; “குருகூர் நம்பிபா” என்கிறது - ஆழ்வார்திருவாயாலேயருளிச்செய்ததென்றாய்த்துத்திருவாய்மொழிதன்னையு மாதரிப்பது. அதிலே “குருகூர் ச்சடகோபன்” என்றருளிச்செய்தாரிறே; அவ்வழியாலே யாயிற்று திருவாய்மொழியிலாதாம். ஆழ்வார் ப்ரதிபாத்யராகையாலே, “குருகூர்நம்பிபா” என்று-கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

பூர்வகமாசுச் சொன்னேனன்று, “ಅನನ್ಯವಿಷಯಃ ಸ್ವಾಮಿ” “அநந்ய தைவத்வமியம் ஸ்மாசு” என்று அநந்யதைவத்வத்தையுடைய பிராட்டி பெருமாளுக்கு எடுத்துக் கைநீட்ட, பெரியபெருமாள்பாடுபுகுமாப்போலே. இவ்வர்த்தம் நாங்கள் விச்வலிக்கும்படி யென்னென்ன; (மெய்ம்மையே) இதுஸத்யமே. (மேவினே னவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே தேவுமற்றறியேன்) ஸ்ரீசடகோபனைத் தலையிலேகொண்டிருந்து பொய்சொல்லுவாருண்டோ.

ஆனாலும் காலக்ஷேபத்துக்கு பகவத்விஷயத்தைப் பற்றிக்காலம்போக்கவேணுங்காணுமென்ன (குருகூர்நம்பிபாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே) எனக்கு காலக்ஷேபவிஷயம் உங்களைப்போலே ஒன்றிரண்டா யிருந்ததோ, ஆயிரம்ப்ரகாரமில்லையோ. (குருகூர்நம்பி) கவிபாடுகைக் கீடாம்படி, “ಎಶ್ವರೈಃ ಪೂಜ್ಯಃ” “வால்மீகிர்ப்பகவாந்ரிஷி” என்கிறபடியே பூர்ணரானவாழ்வார். “ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன்றனக்கு ஏற்கும்பெரும்புகழ்வண் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்கிறபடியே - ஸ்துத்யவிஷயத்துக்கு பரத்வ ஸௌலப்யபூர்த்தி, ஸ்தோத்ரவிஷயத்துக்கு ஜ்ஞாநபக்தி பூர்த்தி.

நீராழ்வாரையொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவராகில், முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரமான் திருவாய்மொழி அப்பலிப்பானென்னென்கிறசங்கையிலேயருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்று தொடங்கி, திருவாய்மொழியிலாதாமென்னுமளவும்.) “பூர்த்தியிருப்பது” என்றவநந்தரம் “ஆகையாலே” என்றுகூட்டி, “ஆதரிப்பது” என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி.) இதுக்கு “பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்” இத்யாதிகளிலேநோக்கு. “என்முன்சொல்லும்” என்றும் “தன்னைத்தானே துதித்து” என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுகையாலே ஆழ்வார் சொல்லென்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; குருகூர்நம்பி விஷயமான பா என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்வாரித்யாதி.)

(பாவினின்னிசை) பாவோடே கூடப் புணர்ப்புண்ட இனிய இசை. (பாடித்திரிவனே) உம்முடைய தேஹயாத்நா நடத்திப் போரும்படி யென்னென்ன, ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க் கொண்டுசொல்லி இதுவேதாரகமாக ஸஞ்சரிப்பன். “உண்டுதிரிவன்” என்னுமாப்போலே “பாடித்திரிவன்” என்கிறார். “நமன்றமர் தலைகள் மீதே - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” என்னுமாப்போலே இதுவே யாத்நாயாயிருக்கிற என்னுடைய கதிரிவர்த்தியைப்பண்ணவல்லாருண்டோவென்றுமாம். ப்ராக்தநகரம்பலா நுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கும்யமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடியான விஷயாந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ. (2)

* கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையார்க்களித்திறே * தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொல்லிற்று. (இன்னிசைபாடி) திரிகிறபோதே கூடசதிரம்பின் நல்லிசையைப்பாடி. அநுபவித்துக் கொண்டுபாடி.

(குருகூர்நம்பி-இன்னிசைபாடி) பகவத்ப்ரதிபாதந மென்றன்று இவர் திருவாய்மொழியைப் பாடிற்று, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த தென்றாய்த்து. “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” “வண்புகழ் நாரணன்” “மலர்மகள்விரும்பும் நமரும்பெறலடிகள்” “என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்” என்று பாடாரிற்செய்தேயும் பகவத்விஷயத்தோடு உறவற்றிறே இவர்பாடுகிறது. (திரிவனே) அங்கு ப்போனாலன்றோ “ॐ நமோ நமோ” “ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே” என்றிருக்கவேண்டுவது, இங்கு அப்படியன்றிக்கே விச்ரங்கலமாகத்திரியாரிற்கும். (திரிவனே) இது எனக்கு காலயாத்நா. ஆகையாலே ஸ்கபூதரும், ஸாதநபூதரும், ஸ்வாமியும், காலக்ஷேப விஷயமும் எனக்கு ஆழ்வாரோ யென்று பகவத் விஷயத்தோடே அந்வயிக்கத்தேடினவர்களுக்கு உத்தரஞ்சொன்ன ராய்நின்றது.

‘பா’ என்று சந்தஸ்யைடைத்தான ப்ரபந்தமாயிது க்குச் சேர்ந்ததுருபமான மநோஹரமான காரமென்றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாவோடுஇத்யாதி.) “பாடித்திரிவன்” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யம். பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவாக்கிதாரகமாகவும், பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும். அதில் முந்தினத்தை சங்காபரிஹாரமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையஇத்யாதி.) இரண்டாம்தாத்பர்யம் (நமந்தமரித்யாதி.) நமன்-யமன்; தமர் அவனுடைய தூதர். நாவலிடுகை-ஐயித்தவர்கள் தோற்றவர்கள்வாசலிலே சென்று அறை கூறுகை. உழிதருகை-ஸஞ்சரிக்கை. யாத்நாயாக-வ்யாபாரமாக. கதிரிவர்த்தியைப்பண்ணவல்லாருண்டோவென்றத்தை விவரிக்கிறார் (ப்ராக்தநேத்யாதி.) அதுக்கு-கர்மத்துக்கு. (2)

மூன்றும்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் - “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், இப்பாட்டில் - “தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்” என்றும் சொல்லக்கூடுமோ வென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சங்காந்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தேவித்யாதி.) (பகவத்விஷயத்தையும்) தமக்குத்தேய்யமான ஆழ்வாருக்குத்தேய்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்ட ப்ரகாரத்தை தர்ஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பணகேத்யாதி.) இத்தால்-அத்வாரகமாகப்பற்றுகை அநர்த்தஹேதுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினப்ரகாரத்துக்கு அஞ்சுதர்ஷ்டாந்தங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரித்யாதி, மீண்டுபோந்தாரொன்னுமளவும்.) கீழ்வாக்ய விவரணம் (ஆழ்வாரித்யாதி.) இவருக்கு-மதுரகவிகளுக்கு.

த்ரிபுராதேவியார், “வடகீழ் மூலையில் தத்வத்தையும் ‘ஆசர்யணியம்’ என்று உடையவ ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ” என்றான்; குணமலைப்பாடியுடையார்; காங்கேயன் தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது; பிள்ளையாத் தானங்கே குறைவறுப்புச் சமைக்க, அவர் “உமக்குவேண்டு வதென்” என்று கேட்க, இவர் “உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொண்டோங்காணும்” என்ன; “ஆவதென், என்னையறியாதேவருவதோருபகாரமுண்டோ” என்ன; “எங்களாசார்யர், நான் கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே” என்றருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமேற்பட்டதோ ருபகாரமுண்டோ நமக்கு” என்றார்; உடையவர் வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, திருவடிகளில் ஸம்பந்த முடையாரை “பெருமானை த்திருவடித்தொழவேண்டா” என்றுவிலக்க, ஆழ்வானை “நீராரோனுக்கும் விரோதியோ, நீர்புக்குத்திருவடித்தொழலாகாதோஎன்ன; “ஆத்மகுணம் மோகஷஹேதுவென்றிருந்தோம், அதுபந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார்திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளலோ” என்று மீண்டுபோந்தார்.

இத்தைக்கண்டு ப்ரீதரான விவர், இதுக்கு நிமித்தமென்னென்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அது பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தாலும் வந்ததன்று, பாகவதசேஷத்வமாத்ரத்தாலும் வந்ததல்ல, பகவதாச்ரயணத்தாலும் வந்ததல்ல, எல்லாங்கூட நான் ஆழ்வார்க்கு அநநயார்ஹசேஷபூதனாய்ப்பெற்றபேறிமேயிதுவென்றுஸ்வகதமாகப் ப்ரீதராகிறார். ஆசார்யவிஷயத்தைப்பற்றி யிருப்பானொருவனை பகவத் விஷயம் தானேமேல்விழுமென்னு மிடத்துக்கு உதாஹரணமிதிமே. பிராட்டியைப்பற்றினாலும் அவன் அவனோடே சேர்க்கையாலே அவன்கைபார்த்திருக்கவேணும்; இங்கு அவன்றானே வந்துமேல்விழுந்து தன்னை இவனுக்குக்கொடுக்கும்.

குணமலைப்பாடி-க்ராமவிசேஷம். “காங்கேயன்” என்று - ஒருவேளாளனுக்குப் பேர். எடுத்துவிட்டபோது-ஸைனையைத்திரட்டிக் கொண்டு போனபோது. பிள்ளையாத்தான்-ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். சமைக்க - அமைக்க. மண்பெற்றது - திருமாளிகைலபித்தது; இவ்வைதிஹ்யத்தால் ஆசார்யாபிமதன் என்றனக்கு மபிமதென்னுதோற்றுகிறது. “காலத்திலே” என்றவநந்தரம் “அவர்” என்றுசேஷம். (வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் “கோயிலிலேக்ரிமிகண்டன்மதுஷ்யர் விலக்க” என்று கூட்டுவது. ஆத்மகுணமென்றது - ஆரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியான சமமும் தமமுமில்விடத்தி லாதமகுணங்களில் ப்ரதாநம். “சமமும் தமமும்” இத்யாதிவாக்யங்கள் அதுஸந்தேயங்கள்.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனன்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ஞரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப-ண.—திரிதந்தாகிலும் - மீண்டாகிலும், தேவபிரானுடை - நித்யஸூரி
நிர்வாஹகனான ஈஸ்வரனுடைய, கரிய-நீலமேகநிபச்யாமமாய், கோலம்-ஸு
ந்தரமாய், திரு-பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற, உரு-திருமேனியை, நான்-பக
வத்விஷயத்தை விட்ட நான், காண்பன் - ஸாக்ஷாத்சரிப்பன்; பெரியவண்-
மஹோதாரராய், குருகூர்நகர்-திருநகரியிலேயெழுந்-ருளியிருக்கிற, நம்பிக்க-
ஆழ்வார்க்கு, ஆஞரியனாய்-உரியவடியனாய், அடியேன்-அடியேன், பெற்ற-லபி
த்த, நன்மை - பகவல்லாபம் *

வ்யா.—(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது-மீளுகை. மீண்
டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குதையானசொல்லாய், திரிதந்
தாகிலும்-போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது-திருவா
ய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வானைவிட்டு, “அ
வருகந்தவிஷயம்” என்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானு
டைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்)(தேவபிரான்)நித்யஸூரி
களுக்குத்தன்னைமுற்றாட்டாக அதுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டி
ருக்கு முபகாரகன்.

வ்யா.—(திரிதந்தாகிலும்) திரியாநிற்கச்செய்தேயும். இங்ங
னே ஸஞ்சரியாநிற்கச்செய்தேயும். “மெய்ம்மையேதேவு மற்றநி
யேன்” என்று-ப்ரத்யயம் பண்ணலாம்படி பகவத்விஷயத்தோடு
ஒட்டற்றுத்திரியாநிற்கச்செய்தேயும் இப்பேற்றைப்பெற்றேன்.

(தேவபிரானுடை) இவர்திருவுள்ளத்தில் ஈச்வரன் கொண்டு
வந்து பாரித்துக்காட்டினவடிவு நித்யஸூரிகளுக்குப்படிவிடும்
வடிவாய்த்து. அவர்களையும் இவர்களையும்பார்த்தால் அவர்கள்
நமக்கே நல்லவர்கள்; இவர் ஆழ்வார்க்கே நல்லவர். இவருக்கன்
றே இவ்வடிவை நாம் ப்ரகாசிப்பிப்பதென்று இவருக்குக்கொடுவ
ந்து அதுபவிப்பித்தான். “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” “பக்தாநாம் த்வம்
ப்ரகாசஸே” என்கிறவிடத்தில், பக்தராகிறார் - இவராய்த்து.

கீழிரண்டுபாட்டிலும், “என்னப்பன்” என்றும், “பெருமா
யன்” என்றும், நம்பியென்றக்காலாழ்வாரையும், “குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசை” என்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும் அதின்
காந்தையும்பற்றினக்ரமத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை
விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி.) “கரியகோலத்திருவுருக்காண்
பன்” என்கையாலே, “தேவபிரான்” என்றதுக்கும் தம்மையதுபவி
ப்பித்தாப்போலே அவர்களை யதுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ள
மென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளிட்யாதி.)

இவரின் நிறைகுலைந்து பகவத்விஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினைல்லையான நித்யஸூரிகளயாத்ரையா யாய்த்திருப்பது. (தேவபிரானுடைக் கரியகோலத்திருவுரு) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு, காளமேகநிபஸ்யாமமாய், அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டாப்போலேயிறே யிருப்பது; “கோலமேதாம னைக்கண்ணதோ ரஞ்சநநீலமே” என்று - ஆழ்வார் வாய்புலத்தக் கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள், யோகம் கைப்புருந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவை வர்ணிக்குமாப்போலே, இவரும் இவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறாரிறே-“கரியகோலம்” என்று, ஸப்ரஹ்மபண்ணும்படி ஆழ்வார் வர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே.

(கரிய) இவ்வடிவு நித்யஸூரிக ளதுபவிக்கிறபோதும், “கண்கள் சிவந்து” என்று தொடங்கி, “அடியேனுள்ளான்” என்று ஆழ்வார் தாம் அதுபவிக்கிறபோதும் வெளிது இருந்தது; இவர் அதுபவித்தவாறே தன்னிற மிட்டதாய்த்து. “என்னுவிசே ரம்மானுக்கு-செம்பொன் திருவுடம்பு” என்று ஆழ்வார் அதுபவித்த போதும் பொற்கென்ற வளவித்தனைபோக்கிக் கறுத்த தில்லையே. (கோலம்) ஆனைக்கு உதவவந்தாப்போலே இருந்தபடியே வருகையன்றிக்கே இங்கு அதுபாவ்யனாய் வருகிறவனாகையாலே, சாத்தின திருவாபரணமுந் தானுமாயாய்த்து வந்தது. அபிமத விஷயத்தின் பாடு போவார் ஆபரணம் பூண்டிறேபோவது. (திருவுரு) கழற்றவொண்ணாதிருப்பதோ ராபரணத்தையுங் கொண்டுவந்தார். அவ்விருண்டவடிவுக்கு மின்போலே ப்ரகாசகையாயிருக்குமவளாய், இவனைக்கண்டாலாய்த்து அவ்வடிவையும் காணலாவது. “திருக்கண்டேன்பொன்மேனிகண்டேன்” என்கிறபடியே. ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபத்துக்குப் ப்ரகாசகையாயிருக்கும்; விக்ரஹத்தாலே விக்ரஹத்துக்குப் ப்ரகாசகையாயிருக்கும் அவள்தான்.

இவர் மீண்டாராகில் “என்னப்பனில்” என்ற கண்ணையன்றே பற்றுவது, “தேவபிரான்” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை யித்யாதி.) நின்ற நிலை என்றது-திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிலை யென்றபடி. அதினைல்லையானவென்றது - பகவத்விஷயத்தின் மேலெல்லையானபடி. நித்யஸூரிக ளதுபவிக்கும் வடிவு கரியதிருவுருவா யிருக்குமோ வென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி.) இறே என்றது-ப்ரமாணப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடியென்னென்ன (கோலமே யித்யாதி.) பகவத்ப்ரவணரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்காணக் கடவேனென்று ஸ்வார்த்தமாகப் ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பரமயோகிகளித்தியாதி.)

(காண்பன்) ஸாக்ஷாத்கரிப்பன். ஸாக்ஷாத்கரித் ததுபவிக்கிற இவனைவிட்டால், பரமபத நிலயனையாய்த்து ஸாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று-பகவத்விஷயத்தை ஸந்யஸித்தநான்.

(காண்பன்) இவ்வழிவை ச்ரவணமாத்ரத்தாலேயாதல், மநந மாத்ரத்தாலேயாதல்,* நிதித்யாஸநமாத்ரத்தாலேயாதலன்றிக்கே, ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாம்படி. அதுபவிக்கப்பெற்றேன். அவை வேண்டுவது இவன்காணவாசைப்படும் போதிதே.இங்கு அப்படியன்றிக்கே அவன்றானே ஆதரித்துமேல்விழுகையாலே எனக்குக் கண்ணாலே காணுமாப்போலே காணலாய்த்து. (தேவபிரானுடைக்கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்) “அமரர்களாதிமுதல்வன்கருகிய நீலநன்மேனிவண்ணன் - பூமகளார் தனிக்கேள்வன் ஒருகதியின்சுவை தந்திட்டொழிவிலனென்னோடுடனே” என்று-ஆழ்வாரையதுபவிப்பித்தாப்போலே என்னையு மதுபவிப்பித்தான்.

(நான்காண்பன்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று - காணுமைக்குக்கண்கள் திரியவைத்த நான்கிடர் கண்டேன். (தேவபிரானுடைக்கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்) பிராட்டிக்கு நித்யாதுபாவ்யமாய் ஸூரிகளுக்கு ஸைதாதர்ச நீயமுமானவிக்ரஹத்தைக்கிடர் விழுகனானநான்கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேன். (தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) அவன் நேருவதெல்லாம்நேர்ந்தான், நானும் ஒருபார்வைவிசேஷம் பார்ப்பாரைப்போலே பார்த்தேனென்னவுமாம். நவநீதசோரனுட்படநாக்கு நீட்டாதவர்பரதசையைக்கண்டால் பார்த்துவிடச்சொல்லவேண்டாவே.(திரிதந்தியாதி) பார்த்தேனே யாகிலும் ஆழ்வார் திருநிறம்போலே பொன்னிறமாயிருக்கிறதன்றே. அதுவேற்றுநிறமாகையாலேகண்டுவிட்டே னித்தனை. இதுபோலே வகுளகந்தியா யிராதே துளவீகந்தியா யிருக்கையாலே வேற்றுமணமாயிருக்குமே. ஆக இப்படி எல்லாப்படியாலும் அந்யவிஷயமாகையாலே “தேவர்” என்று அஞ்சிக்கடக்கநின்று கண்டேனென்கிறார்.

(பெரியவண் குருகூரித்யாதி) நான் ஆழ்வார்க்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதனாய்ப் பெற்றபேறென் என்கிறார்மேல்.இப்பேறு என்னாலும்வந்த தல்ல, பிறராலும் வந்ததல்ல, அவன் மன்னாலும்வந்ததல்ல, ஆழ்வாரடியாகவந்த தென்கிறார்.

“காண்பன்” என்றத்தாலே தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாதித்யாதி.) “காண்பன்” என்றத்தாலர்த்த வித்தமாயிருக்க, “நான்” என்றத்தால் பலிதம் (தேவுமற்று இத்யாதி.)

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதாராயக்கொண்டு திருநகரியிலே திருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஒளதார்யம் ஜீவியாதகாலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஒளதார்ய மிதே. “குருகூர்நகர்” என்று - *வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கு றது. “பரமபதம்” என்பது, “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்ப தாய் ஆழ்வார்படுமதெல்லாம், இவரும் “திருநகரி” என்றாலும், “ஆழ்வார்” என்றாலும் அப்படியேயாய்த்து அதுபவிப்பது.

(நம்பிக்கு) “நானொன்றைப்பற்றினேன், ஒன்றைவிட்டேன்” என்னலாம்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதாவது- ஆழ்வாரை யதுபவிக்கும் துபவத்திலே பகவத்விஷயமுமந்தர்ப்பூத மாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவடியார்க்கு “தந் தாமுக்கு” என்ன ஒரு ப்ரியாப்ரியங்களின்றிக்கே ஸ்வாமி யுகந்த த்தையே பற்றி, அவன்கைவிட்டத்தை விட்டிருக்குமதிதே ஸ்வ ரூபம்.

(ஆளுரியனாய்) ஆளாக ப்ராப்த னாய். பகவச்சேஷத்வத்துக்கு ஆளற்றிருக்க ஆழ்வார்க்குசேஷபூதராகை பெறப்பேறிதே. அந் திற்கே, உரியவடியனாய். “தேவுமற்றறியேன்” என்னும்படி ஸர்வ சேஷிபாடும்போகாதபடி ஆழ்வார்க்கு அநந்யார்ஹனாய்.

(நம்பிக்கு) வேறுபகவத்விஷயம் தேடிப்போகவேண்டும்படி யோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அந்தஸர்வரக்ஷகனானவனு க்கும் ஆளாகாத வென்னையும் ரக்ஷித்து ஆளாக்கிக்கொண்ட பூர்த் தியன்றோ ஆழ்வாரது. (நம்பிக்கு ஆளுரியனாய்) இவருடைய, * గుణైర్ల స్యముపాగతః - குணீர்த்தாஸ்ய முபாகதః இருக்கிறபடி. (நம்பிக்காளுரியனாய்) இவருடைய ப்ரணவார்த்தாதுஸந்தான மிரு க்கிறபடி.

(குருகூர்நம்பி) இந்த நம்பி, “నానదేవేనీహుర్ణః” “వాஸదే వోஷி பூர்ணః” என்று பரமபத நிலயனாதல், அவர்தா மதுஸந் தித்த திருக்குறுங்குடிநம்பியாதலன்றிக்கே, திருநகரியிலே வர்த் திக்கிறநம்பி. இவருக்கு பூர்த்திக்கு ஊற்றுவாய் இத்தேசமென்றிரு க்கிறார்.

பெருமையை வண்மைக்குவிசேஷணமாக்கி அதைவிசேஷிக் கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுடையவித்யாதி.) குருகூர்பதவ்யாவர்த்தயர்த்த ம் (குருகூரித்யாதி.) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநகரி யையும் வர்ணித்ததுக்குத்ரஷ்டாந்தமுகேநதாத்பர்யம் (பரமபதமி த்யாதி.) குருகூர்நகரானென்னாதே “நம்பி” என்றதுக்கு தாத்பர் யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நான் ஒன்றையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.) உரியனாய் - ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்யாதி.)

(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய நீர்மைக்குத் தோற்று “அடியேன்” என்கிறார்; “தொண்டொல்லீரும்வாரீர்” என்னும் நீர்மையிறே. (பெற்றநன்மை) பெற்றபகவல்லாபம். ஆழ்வார்க்கு உரியவடியேனாய்ப்பெற்றபேறுஇதிறேநான். ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை. ... ந

(வண்குருகூர்) வண்மையை யுடைத்தான திருநகரி. ஆழ்வார் என்னைத் தந்தாப்போலே ஆழ்வார்தம்மைத்தந்த திருநகரி. * ஸர்வகாமதுக்கானதேசம். (பெரியவண்குருகூர்) பரமபதம் ஒருசிறுங்கையென்னும்படி உபயவிபூதியு மொதுங்கலாம்படி பெருமையை யுடைத்தானவூர். அன்றிக்கே (பெரியவண் குருகூர்) “புவிபு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த நீயென்செவியின் வழிபுகுந் தென்னுள்ளாய்” என்கிறபடியே - விபூதி மாணையும் விபூதியையும் தமக்குள்ளே யடக்கியிருக்கிற ஆழ்வாரைத் தனக்குள்ளே யடங்கும்படியான பெரியதேசம்.

(நகர்) விலக்ஷண வஸ்துக்கள் வந்துசேருந் தேசம். “தேவபிரானுடைக் கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன்” என்று - அக்கரையாரடங்கலும் வந்து பாரிக்கும்படியான பட்டணமாய்த்து. (நகர்) முக்தாஹாரம் பாரிக்கும்தேசம். * சொன்னசொல் நம்புவார் பதிவைகுந்தமிதே. * “குரவைகோத்த குழகனை மணிவண்ணனை. - ஏத்துதல்மனம்வைம்மினே” “தென்னிலங்கை யெரியெழுச்செற்ற வில்லியை-பரவுமினே” என்று - தேவகீபுத்ராத்நமும், அது தன்னிலும் வில்பிடிமாணிக்கமும் விலைசெல்லும் தேசம்.

(அடியேன் பெற்றநன்மையே) இங்கு, “அடியேன்” என்கிறது - நானென்றபடி. ஆளுரியனானபின்பு நானிருக்கும்படியிதிறே. (பெற்றநன்மையே) ஆழ்வார்தமக்கு இன்னம்பெறவேண்டு வன நன்மையுண்டேயாகிலும் நமக்கு இனி பெறவேண்டும் நன்மையொன்றுமில்லை. ஆழ்வார்தாம், “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்றும், “மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப” என்று தொடங்கி “என்திருமார்வனை-வந்தெய்து மாறறியேன்” என்றும் மனோரதம்நடவாரித்க இன்று நான் இப்பேறுபெறும்படியானபடியென்?.

நான் என்றிருக்க “அடியேன்” என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி.) “நன்மையே” என்று வித்தராகிருரென்கிறார் (ஆழ்வாருக்கித்யாதி.) ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணமென்று, “ஆளுரியனாய்ப் பெற்றநன்மை” என்று தாத்பர்யம் (ப்ராப்தேத்யாதி.) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது-பகவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயம்ப்ராப்தம் என்று விவேகித்துப்பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினேனென்றபடி. ... (ந)

நன்மையான் டிக்க நான் மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கரு துவராதலில்
அன்னையாயத்தனா யென்னையாண்டிடும்
தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே.

ப - ரா.—நன்மையால் மிக்க - அபகாரிகளளவிலும் உபகரித்திருக்கிற நன்மையால் அதிசயித்தவர்களாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, மறை - வேதங் களுக்கும், ஆளர்கள்-வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள், புன்மையாக - பொல் லாங்காத், கருதுவர்-சினைப்பர்; ஆதலில்-ஆதலால், அன்னையாய்-மாதாவுமாய், அத்தனாய்-பிதாவுமாய், என்னை-அடியேனே, ஆண்டிடும்-நியமித்துப்போருகிற, தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தையுடையருமான, சடகோபன்-என்னுடைய சாட் யத்தைப் போக்கினவர், ஆழ்வார் என்னம்பி - என்னுடைய குறைதீர்க்கவல்ல பூர்ணர்.*

வ்யா.—(நன்மையாலித்யாதி) ஆத்மகுணங்களால் ப்ரகரராய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபாஸ்ரயபூதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க, “இவன் அவஸ்து” என்று கைவிடும்படியன்றோ என்னுடையஸ்திதியிருக்கும்படி.

என்று-*.கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயனும் ஆழ்வார்தாமும் கொண்டாடும்படியான விலக்ஷணவர்க்கத்திலே சிலரை ஆச்ரயித் தல்செய்யாதே ஆழ்வாரையே நீராச்ரயிக்கைக்கு ஆழ்வார் உமக் குச்செய்த வுபகாரமேதென்ன; எந்தோஷாதிசயத்தாலே அந்த பரமஸாத்விகரும் என்னை நெகிழ்,அதுவே பற்றாசாகனக்கு முக ம்தந்து, மாதாபிதாவும் தாமேயாய்,என்னை யடிமைகொண்டுபோ ந்த ஸ்வபாவம் ஆழ்வார்க்குள்ள தொன்றாகையாலே, அவரோயன் றோ எனக்கு பூர்ணரான உபகாரகொன்று இப்பாட்டிலே அவர்க ளுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார். ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியை உப பாதித்தபடி.

வ்யா.—(நன்மையாலித்யாதி) ததீயரை, “நலத்தால் மிக்கார்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கையாலே, தாமும், “நன் மையால் மிக்க” என்கிறார். தீமைபோன வளவாதல், நன்மையுண்டா னவளவாதலன்றிக்கே நன்மையால் அதிசயித்தவர்கள். இதுக்கவ் வருகான நன்மையில்லாதபடியான நன்மையிலேநிலைநின்றவர்கள்.

* நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்க ளெ ன்றாய், அத்தாலே உத்தரகொன்றுபலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகுணங்களாலித்யாதி.) ஆத்மகுணங்கள் - ஆந்ரஸம்ஸ்யாதி கள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ்வாரையும் அந்தர்ப்பூ தராக்கினால்,மேலே “என்னையாண்டிடும்” என்னக்கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிய) என்று சொல்லுகிறார். அடங்க - கர்ஸ்நம்;

ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்கள் ஏகாஸ்ர யஸ்தங்களாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணம்சத்தை ஸ்வீ கரிக்கை; அதில் மிகுதியாவது. - “குணம்” என்று பேரிடலாவ தொன்றின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால், அதுதானே பற்றா சாகக்கைக்கொள்ளுகை.

ஒருவனுக்கு, “ஊசார:” “துராசார:” என்கிறபடியே - நன் மை கலசாத பொல்லங்காவது - “ஊசார:” “மநஸா நிஷ்டசிந்தநம்” என்றும், “கோடியமனத்தால் சினத்தொழில் புரிந்து” என்றும், “சினத்தினுற்செற்றம்நோக்கி - வாளா-திவிளி விளிவன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - நிர்நிபந்தநமாக பகவத் விபூதிபூதரோடே சிறுபாறென்று போருகை. நன்மையாவது- அவர்கள்பக்கல் அபகார விபரீதனாயிருக்கையும், தன்பக்கலிலே நிர்நிபந்தநமாக அபகாரரளவில் உபேக்ஷித்திருக்கையும், நன்மை யால் மிகுதியாவது - “ஊசார:” “துராசார:” என்கிறபடியே-அந்த அபகாரபரரளவிலும் உபகாரகனாய்ப் போருகை. அதாகிறது-அவ ர்களளவில் குறைகாணுதொழிகையிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்களா கிரூர்-பிராட்டி, கூரத்தாழ்வான்போல்வார்களிறே. ஏகாக்ஷி, ஏக கர்ணி தொடக்கமான ராக்ஷவிவர்க்கம் ஓவாமலிருந்து தர்ஜநபத் ஸநாதிகள் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும், “இவர்களை நலியவேணு ம்” என்ற திருவடியோடே மறுதலைத்து, “கார யம்கருணமார்யேண” என்றாப்போலே ஐந்தர் வ்யாகரணபண்டித னானநீ,பின்னையும் உன்ஜநம்விடாமல்வார்த்தைசொன்னாய், இவ ர்களுடையகண்ணநீர்கண்டால் கற்றவனால்கருணைபண்ண வன்றோ வடுப்பது,நாட்டில்குற்றம்செய்யாமலிருக்கிறாரானுமுண்டோ, இவர்கள்தாம் குற்றஞ்செய்யி லன்றோ இவ்விசாரம் வேண்டுவது, அவர்கள் ஏதேனும் வித்யதிசரமம்பண்ணினார்களோ,நீகற்ற பரப் பில் ‘நாயன் சொன்னது அடியான்செய்கைகுற்றம்’ என்றுஒருவ சநங்கிடந்ததோ, இவர்கள் ராவணன் பரிகரமாய் அவனுக்குக் கைவழி மண்ணான வடியாருமாய் அவனுடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலந சிலைகளுமாகா நின்றால் அவன் சொன்னத்தை மறுக்கலாமோ, பெருமான் உன்னை என்னைக்கண்டுவாவென்றுவிட்டாரோ, ஸ்திரீ வதம்ண்ணிவாவென்று விட்டாரோ; அப்படியே சொன்னாராகில்

நான்மறையாளர்க ளெல்லாரும். “நன்மையால் மிக்க” என் றத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவரக்யத்வயத்தாலே.) பற்றாசாக-வேறுதுவாக.

(நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்டவேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் நிருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - வேதார்த்த தாத்பர்யம் கைப்படுகை. அதாவது-ஆந்ரஸம்ஸ்ய ப்ரதாநராகை யென்றபடி.

அவர்குற்றமாகிறது, நீ சொன்னாயாகில் அந்த வித்யதிக்கரமம் உன்
னதாகிறது” என்று குணக்ர ஹணம்பண்ணி ராஷ்லிகளோடு கடித்
தாளிறே பிராட்டி. ஆகையாலிறே இவள்கோஷ்டியைப்பற்ற ராம
கோஷ்டி லகுதனாயய்த்து. அவயவங்களிலே ஹானி பிறக்கும்படி
அபசாரம்பண்ணின நாலூரானும், “நான் புக்கலோகம் புகவேணு
ம்” என்றிறே ஆழ்வானபேஷித்தது. இப்படிக்குப் ப்ரஹ்லாதனும்
கர்த்யோபாதாநம்பண்ணி தன்னை நலியவிட்ட புரோஹிதவர்க்
கத்தைமறித்தும் அந்தகர்த்யை போய் நலிய, ஸர்வேச்வரனை அபே
ஷித்து அவர்களோடு நொக்கியும், “*శ్రీకృష్ణం నమః* దేవత్య^స*దాన*”
“மத்பிதுஸ்த்வத்கர்தம்பராபம் தேவதஸ்யப்ரணச்யது” என்று-
ஹிரண்யாபராதத்தை ஷமிப்பித்தும், இப்படி அபகாரிகள் பக்
கல் உபகாரகனயப்போந்தான்.

(நான்மறையாளர்கள்) நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களை ஆண்டுபோருமவர்கள். இப் ப்ரமாணவாக்யங்களை, தத்வஹிதபுருஷார்த்தப்ரதிபாதகமான வாக்யங்களோடே சேர்த்ததுஸந்திக்கும்படி வேதநிர்வாஹகரானவர்கள். (நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்) இவர்களுக்கு இவ்வாத்மகுணமுண்டாகைக்கூற்றுவாய் வேதஸம்பந்தமாய்த்து. “सुखाद्वैश्वसुखं नृणां नृणां” “மாதாபித்ரஸஹஸ்ரோப்யோவத்ஸலதரம் சாஸ்த்ரம்” என்றும், “நலங்களாய நற்கலைகள்” என்றும் - குற்றம்செய்தாரை எவ்வளவிலும் கைவிடமாட்டாத இத்தோட்டை ஸம்பந்தமாய்த்து - இதுக்கடி. இக்கலைகளைக் கல்லாதவர்களிறே - இந்நன்மை பெறாதவர்கள். “கற்றிலேன் கலைகள்-பெற்றிலே னதனால் பேதையேன் நன்மை” என்கிறபடியே இதடியாகவிதே * பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம் செற்றமே வேண்டித் திரிந்தது.

தாத்தப்பர்யாரத்தம் (அதுக்கித்யாதி.) அதுக்கு - பற்றாசாகக் கொள்ளுகைக்கு. சப்தார்த்தகதநமுகேந “ஆளர்கள்” என்றதுக்கு தாத்தபர்யமருளிச் செய்கிறார் (நாலுவகையித்யாதி.) வ்யாஸபதம் அகண்டமானவேதத்தை அர்த்தத்தின்படியே சாகாகாண்டாதி ரூபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடைய அதிகாரம். அவர்களாகிறார் என்றது - நன்மையால்மிக்கநான்மறையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உக்தார்த்த நிகமநம் (இத்தாலித்யாதி.) வேதார்த்த தாத்தபர்யத் தின்படியே யதுஷ்டிக்க வல்லவர்களாயிருக்கை என்றபடி. ஆநர் சம்ஸ்யம் - ஸர்வபுதாதுகூலாசரணம்.

(தன்மையான்) அக்நிக்கு ஒளஷண்யம்போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலேயும் இஸ்ஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது - “இவனுக்குபகரித்தோம்” என்றுதான் நினைத்தல், இவன்றனக்கு ப்ரத்புபகாரத்தி விழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை.

(சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போக்கினவர். கீழ் மூன்றுபாட்டிலும்-“தென்குருகூர் நம்பி” என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டில் - “சடகோபன்” என்றாரிறே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கின்படியாலே.

(அன்னையா யத்தனாய்) முற்பட பகவத்ப்ரபாவத்தை உபதேசித்து, அநந்தரம் அதிகாரிவேஷத்தை உபதேசித்தார். “உம் முயிரீவிடுடையான்” “பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்” “பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர் - நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே” என்று உபதேசித்திறே, “கழியின்தொண்டீர்கள்கழித்துத்தொழுமின்” என்றது. (அன்னையாயத்தனாய்) “ருஃஸிஃருஃ ருஃ” “குருஃபிதாருருர்மாதா” என்று - லாக்ஷணிகமாய் வருவதன்றிக்கே, என்னுடையபுன்மையில் புரையில்லாதாப்போலே அவருடைய மாதா பிதர்த்வத்திலும்புரையில்லை.

(என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்) ஸ்வாமிகர்த்யமு மதுஷ்டித்தார். பகவத்விஷயத்தை, “அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்” என்று அதுஸந்தித்தாப்போலே, இவரும் ஆழ்வார் விஷயத்திலே அவற்றையதுஸந்திக்கிறார். (என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்) திருவாய்மொழி யருளிச்செய்கிறபோது என்னைப்பட்டோலை யெழுதச்சொல்லி அருளிச்செய்தார். உசிதமான கைங்கர்யத்தைக்கொண்டார். (என்னையாண்டிடும்) “பொலிந்து நின்ற பிரான்பக்கலிலும் ஒருக்கால் போய்வாரீர்” என்று உபதேசித்தார்” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். “கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனில் நண்ணி” என்று நான்விட்டுப்போந்த விஷயத்தை, “நீள்குடக்கூத்தனுக்காள்செய்வதே - உறுவது” என்று - பொலிந்துநின்ற பிரானுக்கும் ஓரஞ்சலிநேரும்படி பண்ணினார். (தன்மையான்) இது ஸஹஜஸ்வபாவமாய்த்து ஆழ்வார்க்கு. ஆழ்வாரடியாக அடிமைகொள்ளுகையாலே பகவத் விஷயத்துக்கு ஒளபாதிதம். (சடகோபன்) என்னுடைய சாட்யத்தைப்போக்கி என்னை ரகதித்தவர்.

“தன்மையான்” என்றதைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுங்கூட்டிதாத்பர்யம் (அக்நிக்கித்யாதி.) இஸ்ஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாக்கச்சொன்னத்தால் பலிதம் (அதாகித்தியாதி.) சாட்யத்தைப்போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன ; அருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.)

(என்னம்பி) தாய் செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான், அவன்செய்வதுஇவள் செய்யமாட்டான், ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்யமாட்டார்கள்,நாயன் செய்யுமது அடியான் செய்ய மாட்டான்,எல்லார்செய்வதும்செய்யவல்லபூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடைய தன்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பு ம்படியான பூர்த்தியை யுடையவரென்னு மித்தனை. இவர்க்குக் கீழ் ச்சொன்ன தர்ஷ்டாந்தங்கள் ஸர்வதாஸாம்யமல்ல,கர்மௌபரதிக மாகவந்த ஸம்பந்தமாகையாலும் அபூர்ணஸ்தலமாகையாலும்.(ச)

(என்னை யாண்டிடுந் தன்மையான் சடகோபன்) அவனடியார், “ சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் ” என்று ஆழ்வார் தம்மையாண்டுபோருமவர் ததீயரம்படியானால், என்னை ஆழ்வார் ஆண்டுபோரச்சொல்லவேண்டாவிதே. (என்னை யாண்டிடுந்தன் மையான் சடகோபன்) என்னை ரக்ஷித்து “சடகோபன்” என்கிற பட்டப்பெயர் சூழினவர்.

(என்னம்பியே) அவரோயன்றோ என்குறைவை நிறைக்கும் படியான நிறைவை யுடையவர். என்குறைவாகிற பாழ்ந்தாறு நிறையும்போது அவருடைய பூர்த்தியே வேண்டாவோ. ஸத்வ நிஷ்டர்க்குபஹிஷ்டனான வென்னைத்தாம்அங்கீகரித்தும்,அப்ரியங் களிலும் அஹிதங்களிலும் கைவளர்ந்து போந்தவென்னைப்ரியஹி தங்களிலேமூட்டியும், அதுபகாரகனான வென்னை கைங்கர்யங் கொண்டு போந்த பூர்த்தியை யுடையவர் ஆழ்வாரோயன்றோவெ ன்று ஸ்வவித்தாந்தத்தை தர்மகரிக்கிறார். ... (ச)

பதாந்தரஞ்சொல்லாதே “நம்பி” என்றதுக்குதாத்பர்யமரு னிச்செய்கிறார் (தாயென்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே.) (ஆ சார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு, சடகோபன் என்றது-என் அஜ் ஞாநத்தைப்போக்கினவரென்கையாலேயென்றுகருத்து. “நம்பி” என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஸாம்யஞ்சொன்னார்;அவர் களிலும் ஆதிக்கமாக வர்த்தாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி.)பாழ் ந்தாறு-படுகுழி; அதாவது-தம்முடைய தோஷங்களாகிற வஞ்சக மான படுகுழியைத்துற்றுப்பொகடுகைக்கீடான கர்பாதிசூணபூர் த்தியை யுடையவரென்கை.ஆதிக்கத்தை யுபபாதிக்கிறார்(இவருக் கித்யாதி.) “நன்மையான்மிக்க நான்மறையாளர்கள்- என்னை-புன் மையாகக் கருதுவராதலில்-சடகோபனென்னம்பியே - என்னையா யத்தனாய் என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்” என்றுஅந்வயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகா ரகரான ஆழ்வாரையிட்டுஉகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்கு ஆழ்வார் ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரசராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடைய புன்மையையும், உமக்கு ஆழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ் சொல்லிக்காணீரென்னச் சொல்லுகிறார்.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருள்தன்னையும்
நம்பினேன்மடவாராயுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாயடியேன்சதிர்த்தேனின்மே.

ப-ரை.—முன்னெலாம் - அநாதிகாலமெல்லாம், பிறர்-நச்வரனுடைய, நன்பொருள்தன்னையும்-விலகாணான ஆத்மவஸ்துவையும், நம்பினேன் - ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்; மடவாராயும் - பாதிவ்ரத்யாதிகளையுடையபரஸ்தீர்களை யும், நம்பினேன் - ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன்; செம்-மாற்றுமினுங்கின, பொன்-பொன்னுலேசெய்யப்பட்ட, மாடம்-மாடங்களையுடைய, திருக்குருகூர் - திருநகரியிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற, நம்பிக்கு - பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு, அன்பனாய் - ப்ரீதனாய், அடியேன்-அடியேன், இன்று - ஆழ்வார்க்கு சேஷமான ஸமயத்திலே, சதிர்த்தேன் - சதுரானேன்.

அ.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நம்பினேனித்யாதி)கீழ்-“நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக்கருதுவர்” என்று சொல்லக்கேட்டவர்கள் அந்தப் புன்மையாகிறதேதென்றும், அவற்றிலே ஒன்றையிரண்டைச்சொல்லீரென்றும்,*பெரியவண் குருகூர் நகர் நம்பிக்காளுரியேனென்றீர், நீர்தாம் ஆழ்வார்க்கு அடிமையானப்ரகாரமென், முன்பு என்ன நிலையிலேநின்று பின்பு ஆழ்வாராக்கிட்டினீர், நீர் ஆழ்வாராக்கிட்டுகைக்கு ருசிஜகரார் என்று கேட்க; அநாதிகாலம் அஹங்காரார்த்தகாமபாவசனாய், அதில்ப்ரதாநபுருஷார்த்தமானகாமம் அஸாத்யமாகையாலும், அவ்விஷயஸங்கம் ஒன்றிரண்டு என்று அளவில்லாமையாலே அவ்விஷயங்கள் பலவற்றையு மதுபவிக்கைக்குப்போய் அதுக்கு அர்த்தார்ஜநார்த்தமாகவும்தேசாந்தரபர்யட நம்பண்ணாநிற்க, திருநகரியில்மாடங்கள், மேருசிகரத்தைக்கொண்டுவந்து வைத்தாப்போலே மின்னித்தோற்றிற்று; இதொருதேசவிசேஷ மிருந்தபடியென்? இத்தேசத்தின் விசேஷங்களை ஆராய்ந்து விலகாணவிஷயங்களுண்டாகில் அதுபவிக்கிறோ மென்று ஊரிலேபுக்கேன்; அதுவே பற்றாசாகஅத்தேச நிர்வாஹகாரான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஆதரம் ஜநித்து, அவர்க்கே யாளாய் விஷயாதிகளை வென்றேன், இதிறே நான் நின்ற நிலை என்று அவர்களுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு. “புன்மையாகக் கருதுவர்” என்றுபுன்மையும், “அன்னையாய்” இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும்சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவானென்னென்கிறசங்கையைபரிஹரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஸ்நமுகேநஅவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி.) சொல்லிக்காணீர் என்றது-விசேஷித்துச் சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

வ்யா.—(நம்பினேனித்யாதி) கீழ்-தாமருளிச்செய்த புன்மை எண்ணித் தலைக்கட்டப்போகாமையாலே அதில் ப்ரதாநமாய் அவையெல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளே யுடைத்தாயிருப்பதொன்றிரண்டை உபாதாநம்பண்ணுகிறார். (நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும் நம்பினேன் மடவாரையும்) அதில் ப்ரதாநதோஷமாயறுவன - ஆத்மாபஹாரமும் அந்யவீஷயஸங்கமுமிதே. ஆத்மாபஹாரமாவது - பகவதேகசேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்தர புத்திபண்ணி ஆதரித்துப்போருகை.

(பொருள்) வஸ்து. ஸத்யமென்றும் உள்ளதென்றும் சொல்லும்படி யுண்டாய்ப்போருமது. அஹமர்த்தமாய் என்றும் ப்ரகாசித்தேபோரும். “*सत्यं ब्रह्म*” “வஸ்துநாபாவோவித்ய தேஸத:” என்கிறபடியே. (நன்பொருள்) விலக்ஷணத்ரவ்யம். “*என்பெருக்கந்நலத்தொன்பொருள்*” என்றும், “*நன்றாய் ஞானம் கடந்து*” என்றும்-ஆழ்வார்பாடே கேட்டுப்போருகையாலே, “*நன்பொருள்*” என்கிறார். நன்மையாவது - “*सत्त्व*” “பஞ்சபூதாத்மகம்வஸ்து” என்றும், “*மெய்ப்பொருள்*” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஹத்துக்குவஸ்துதையுண்டேயாகிலும் அதுபோலே அநித்யமாய் அநவரதவிகாராஸ்பதமாய் அத்யந்தஹையமாய் அஜ்ஞாநமாய் அஸுகமாய் அபோக்யமாயிருக்கையன்றிக்கே, நித்யமாய் நிர்விகாரமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசகமாய் ஸுகமாய் ஸ்வபாவதோபோக்யமாயிருக்கையாலே, “*நன்பொருள்*” என்கிறார்.

(பிறர்நன்பொருள்) இங்கு, “*பிறர்*” என்கிறது - ஸர்வேச்வரனே. “*பிறர்*” என்பது-அந்யராயிதே. “*ब्रह्म*” “*உத்தமபுருஷஸ்த்வந்யபரமாத்மேத்யுதாஹர்த:*” “*வித்யாவித்யே ஈஸதேயஸ்துஸோநய:*” என்கிறபடியே - சேதநாசேதந விஜாதீயஞான ஸர்வேச்வரனாய்த்து-அந்யனாகிறான். “*உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்*” “*எல்லையிலந்நலம்*” “*எப்பால்யவர்க்கும்நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்*” என்னும்படியாலும் - ஈச்வரனே சிதசித்வ்யாவத்தனாக ஆழ்வார்பாடே கேட்டுப்போருகையாலே அந்த வ்யாவர்த்திதோற்ற, “*பிறர்*” என்கிறார். அந்யனாகிறான் - கூடியிருக்கச்செய்தேயும் கார்யங்களில் கூட்டுப்படாதவனிடே. அதில் சிதசித்துக்களோடே கூடியிருக்கச்செய்தேயும் பரிமாணமாஜ்ஞத்வதுஸ்கித்வங்கள் தன்பக்கலிலே ஏறிப்பாயாமலிருக்கையாலே, “*பிறர்*” என்கிறார். ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கச்செய்தேயும் * அபஹதபாப்மாவாயிருக்குமவனிடே அவன். “*அவையாயவையல்லனுமாம் கேசவன்*” என்று ஆழ்வார்பாடே கேட்டுவைப்பரிதே.

வ்யா.—(நம்பினேனித்யாதி) இது என்னுடைய புன்மையிருந்த படி. (பிறர் நன்பொருள்-நம்பினேன்) பிறரென்கிறது—ஸர்வேஸ்வரனை. நன்பொருளென்கிறது—ஆத்மவஸ்துவை. த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமானவைலக்ஷணயத்தையுடையவனாகையாலே-பிறரென்கிறது. “ఉత్తమవిప్రుஷ్” “உத்தமவிபுருஷஸ்த்வந்ய” என்னக்கடவதிதே. பொருளென்று—த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று—விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து. “త్రయజ్ఞిసత్యవిదుః” “த்ரவ்யாணி நவதத்விதுః” என்று—த்ரவ்யங்களில் ப்ரதானமான ஆத்மவஸ்துவை நிர்ஸயித்தார்களிறே; அத்தையிறேமுன்பு நான் அபஹரித்தது. நம்புதல்—ஆசைப்படுதல். ப்ரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே—அபஹாரமாவது. “வன்கள்வன்” என்று ஆழ்வார நுஸந்தித்ததிறே இவர்க்கு முதல். “నేనకృతం నామం చోరణం నామం” “கிந்தேந நகர்தம்பாபம்சோரோணத்மாபஹாரிண.”

அவன் “தன்னது” என்று போரும் பதார்த்தமாய்த்து இவ்வாத்மவஸ்து. “நன்பொருள்” என்று - அசித்வ்யாவர்த்திசொல்லிற்று; “பிறர் நன்பொருள்” என்று - ஈச்வரவ்யாவர்த்தி சொல்லுகிறது. ஸ்வப்ரகாசத்தாலே அசித்வ்யாவர்த்தனாயிருக்கும்; ஸ்வத்வத்தாலே ஈச்வரவ்யாவர்த்தனாயிருக்கும். சரீரியாய் அசித்வ்யாவர்த்தனாயிருக்கும்; சரீரமாய் ஈச்வரவ்யாவர்த்தனாயிருக்கும்; போக்தாவாய் அசித்வ்யாவர்த்தனாயிருக்கும்; போக்யமாய் ஈச்வரவ்யாவர்த்தனாயிருக்கும். (பிறர் நன்பொருள்) உடைமையும் விலக்ஷணமாய் உடையவனும் விலக்ஷணனாயிருக்கும். இது, * దేహిని యనగి నాధిభ్యోన్య-தேஹேந்த்ரியமநிப்ராணாதிப்யோந்யமாயிருக்கும்; அவன் * ப்ரதானபுருஷவ்யக்தகாலாநாம்பரமனாயிருக்கும்.

ஹார்த்ததாத்பர்யமருளிச்செய்து அந்வயித்து தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பிறர் இத்யாதி.) “பிறர்” என்று—ஈஸ்வரனைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தையுபபாதிக்கிறார். (బ్రహ్మ - த்ரிவிதாத்மேத்யாதி) அவ்வருகு - உத்கர்ஷாவதி; இதுக்குஹது (விஸஜாதீயேத்யாதி.) ஆத்மாவைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் (பொருளென்றித்யாதி.) வைசேஷிகமதரீத்யா நன்மையை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரவ்யாணித்யாதி.) “நம்பினேன்” என்றதுக்குதாத்பர்யம் (அத்தையித்யாதி.) சப்தார்த்தம் (நம்புதலித்யாதி.) ஆசை அபஹாரமானபடி பென்னென்ன (ப்ரத்ரவ்யேத்யாதி.) தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்திக்கைக்கடியென்னென்ன (வன்கள்வன் இத்யாதி.) வன்கள்வன் என்றது - திருவாய்மொழி; கள்வனென்றது - திருமொழி.

பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே, சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கிற ஆத்மவஸ்துவைக்கிடர் நான் அபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யிவ்வாத்மவஸ்து அநந்யார்ஹமாயிற்றுவது.

(நன்பொருள் தன்னையும்) இவ்வஸ்துவைக்கிடர் நான் ஆசைப்பட்டுப்போந்தது. அவனுடைய விபூதிமாத்ரமா யிருப்பதொரு வஸ்துவை அபஹரித்தேனோ, அவன் மார்பிலேவைத்து மநநம்பண்ணும்படியான கௌஸ்துபத்தையன்றோ நான்களவுகண்டது. “अहम्स्यैवैकतो निर्लेपमकुण्ठमलम् | विप्रं त्वं त्वं त्वं त्वं त्वं त्वं त्वं त्वं” “ஆத்மாநமஸ்யஜகதோநிர்லேபமகுணமலம் | விபர்த்தி கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம்பகவாந்ஹரி:” என்கிறபடியே - * “அறவனையாழிப்படையந்தணை” என்று சொல்லும்படியான ப்ரஹ்மஸ்வத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. பரமதார்மிகனாய் பவித்ரபாணியாயிருப்பானொரு சிஷ்டனுடையத்ரவ்யத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. “अहम्स्यैवैकतो निर्लेपमकुण्ठमलम्” “அகாரார்த்தாயைவஸ்வம்” என்று அபியுக்தப்ரயோக முண்டாகையாலே, “अहम्स्यैवैकतो निर्लेपमकुण्ठमलम्” “அஇதிப்ரஹ்ம” என்று - அகாரவாச்யன் ப்ரஹ்மமாகையாலே ப்ரஹ்மஸ்வமிதேயிது.

(பிறர் நன்பொருள்தன்னையும் நம்பினேன்) ஸ்வம்மும் விலக்ஷணமாய் ஸ்வானும் விலக்ஷணனாயிருக்கவன்றோ நான்! இவ்வஸ்துவை அபஹரித்தது. இவ்வாத்மாபஹாரம் ஸ்வதந்த்ரனுக்கும் தேஹாத்மாபிமாநிக்கு முண்டாமதாகையாலே, இத்தால் தேஹாத்மாபிமாநம் சொல்லிற்று. அப்போது, “நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்” என்று-தேஹரக்ஷணசேஷமாக, “अहम्स्यैवैकतो निर्लेपमकुण्ठमलम्” “பரத்ரவ்யேஷ்யபித்யாநம்” என்கிறபடியே அந்யத்ரவ்யங்களை ஆசைப்பட்டுப்போந்தேனென்றுமாம். அங்கு, “நன்பொருள்” என்று அவர்கள் நினைவாலே சொல்லுகிறது. (பிறர் நன்பொருள் தன்னையும் நம்பினேன்) அவ்விடந்தன்னிலும் மேலெழுந்தத்ரவ்யங்களை யாசைப்பட்ட வளவன்றிக்கே, அவர்கள் சீர்க்கக்கனக்க நினைத்திருக்கும் படிசரக்கையாய்த்து ஆசைப்பட்டது.

லிம்ஹாவலோகநந்யாயேந நன்பொருளென்றதில், “தன்னை” என்றதுக்குதானான தன்மையாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி.) (சேஷத்வகாஷ்டையிலேநிற்கிற ஆத்மவஸ்து) என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் (ததீயேத்யாதி.) தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்வம் வ்யாப்தமாகையாலே, ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது தச்சேஷத்வம் குலைகையாலே அந்யார்ஹத்வம்ப்ரஸக்தமாம். அத்தாலே - அநந்யார்ஹத்வமில்லையாமென்றுகருத்து.

(முன்னெலாம்) இப்படி தேஹாத்மாபிமானியாயும் விஷயப்
ரவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவதியாகப் பெற்றதோ. ஈஸ்வ
ரனோபாதி ஆத்மாவும் நித்யன், காலமுமநாதி, அசித்ஸம்பந்தமு
மநாதியாகையாலே, முன்புள்ள காலமெல்லா மிதுவே யாத்நா
யென்கை.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) அன்றிக்கே ஸாமான்யத்தில் ஸ்த்ரீகளையு
ம் ஆசைப்பட்டுப் போந்தேன். (மடவார்) அவர்கள் புருஷவசீகர
ம் பண்ணுவது தந்தாமுடைய மடப்பத்தைக்காட்டியாய்த்து. “சதி
ரிளமடவார்” என்று-ஆழ்வார்பாடேகேட்டுவைக்கையாலே, “மட
வார்” என்கிறார். (மடவார்) அதிலும் ஒன்றிரண்டையாசைப்படுகை
யன்றிக்கே பலவிஷயங்களையும் ஆசைப்படலேன். ஒன்றிலேதுவக்
கலாவது-அதில் போக்யதையுண்டாகிலிறே; அதில்லாமையாலே ப
லவிஷயங்களையுமாசைப்பட்டுப் போந்தாராய், அதுவுமன்றிக்கே, “ஃ
யஸ்ய ஸிவோ” “பூயஏவாபிவர்த்ததே” என்று-இக்காமந்தான் அபிவ்
ர்த்தமாகையாலே, ததநுருபமான விஷயபஹுத்வமும் அபேக்ஷிதமி
றே. ஆகையாலே அஸ்வதந்த்ரமான ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமாக
நினைத்திருந்தேன், அநாத்மாவான தேஹத்திலே ஆத்மபுத்திபண்
ணினேன், அபுருஷார்த்தங்களான அர்த்தகாமங்களிலே புருஷார்
த்தபுத்திபண்ணினேனென்றாய்த்து. இவ் வபிப்ரயோகங்களா
லே இவையொவ்வொன்றேபோரும் அநர்த்தஜந்மமாகைக்கு,
ஆயிருக்க இவையெல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துப் போந்தேன்.

இவ்வநுஷ்டாநம் உமக்கெப்போதுண்டாய்த்தென்ன (முன்
னெலாம்) முற்காலமடைய. “அநாதிர்ப்பக
வாங்காலு” என்று-காலம்நித்யமாகையாலும், அநுஷ்டாதாவான
சேதநன் நித்யனாகையாலும், ததுபகாரபூதகரணகளேபரங்களும்
ப்ரவாஹதயாநித்யங்களாகையாலும், இவ்வநர்த்தபுத்திக்கடியான
அவித்யாகர்மவாஸனைகள் நித்யங்களாகையாலும், இதுவே எனக்
கு யாத்நாயாய்ப்போந்தது. அகர்த்தயங்கள் ஒன்றிரண்டாகி
லும் ஆஸ்வஸிக்கலாம், காலம்பரிமிதமாகிலும் கண்டுதரிக்கலாம்,
அநாதிகாலம் அபரிமிதமான அநர்த்தங்களை அநவரத மநுஷ்டித்
துப் போந்தேனென்று தாத்பர்யம்.

ஹார்த்தாபிப்ராயம் (இப்படி இத்யாதி.) அநாதியாக ஆத்
மாபஹாரம் வந்ததுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வ
ரனோபாதி இத்யாதி.)

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வார் உமக்கு நிர் ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவே தென்ன, அதைச் சொல்லுகிறார் மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர் நம்பிக்கு) என்னுடைய பூர் வவர்த்தத்தை யாராயுமத்தனை அபூர்ணரோ ஆழ்வார். “என்னை யுபேக்ஷித்த காலமில்வளவு, பாபமில்வளவு” என்று பார்க்கும்படி யன்றே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி. நான் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி னேன், விஷயப் பரவணானே நென்று கைவிடும்படி யன்றே. ஆழ்வார் திருவடிகளை நீர்தாம் கிட்டினபடி யென்னென்ன; விஷ யங்களுக்கு அர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கிடம்பார்த்துத்தி ரியாநிற்க, அச்செம்பொன்மாடத்தைக் களவுகாணப்படுக்கேன், அங் கேவைத்த மானிதியைக் கண்டு அகப்பட்டேனென்கிறார். இவர்க்கு வைத்தமானிதி ஆழ்வாரிடே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருந கரியுமிவர்க்கு ஸ்பர்ஹணீயமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடு கிறார்.

கீழ்-தம்முடைய புன்மைசொன்னார்; மேல்-தாம் ஆழ்வாரா லே அங்கீகர்தரானப் பகராஞ் சொல்லுகிறார் (சொம்பொனித்யாதி.) நான் அர்த்தார்ஜுநேச்சுவாய் தேசாந்தர ஸஞ்சாரம்பண்ணிநிற்கச் செய்தே தைவாயத்தமாகத்திருநகரியிலே மாடங்கள் ஒங்கியுயர்ந் துபொற்கென்றுதோற்றிற்று, இங்கேபோய் அர்த்தாபஹாரம்பண் ணலாம், இதுதான் நகரியாகையாலே நாகரிகைகளான மடவாரா யும் இம்மாடங்களிலே காணலாமென்று அறுதியிட்டு, வழிவிலங்கி உள்படுக்கேன், அந்நகரிக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வார் திருவஷ் டாக்ஷர ஸம்வித்தராகையாலே அவ்விடத்தில் தஸ்கர ஸஞ்சாரண மில்லாமையாலே ஒருவைஷ்ணவஸகாசத்தில் கூத்தரபந்துவுக்குப் பிறந்த வவஸ்தைபோலே எனக்கும் ஆழ்வார்ஸகாசத்திலே அப ஹாரபுத்திபோய் உள்ளே ஆழ்வார்தம்மைக் காணவேணுமெ ன்று புக்கு அவருடைய பூர்த்தியைக்கண்டு நின்றாப்போலே யிரு க்க அவர்க்கு அன்பனாய்விட்டேன்.

(செம்பொன்மாடம்) ஆழ்வார்க்கு “களைகண் மற்றிலேன்” என்றும், “ஆராவன்பி னடியேன்” என்றுஞ் சொல்லுகிற பகவத் விஷயத்தில் அத்யுந்நதமான அத்யவஸாயாதூராகங்கள் போலே யாய்த்து மாடங்களினோக்கமும் தீர்மையும் பொற்கனவு மிருக் கிறபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையவித்யாதி.) * நம்பிபததாத்தப் ரயம் (என்னுடையவித்யாதி.) “மடவாராயும்” என்றத்தைக்கடா க்ஷித்து “செம்பொன்மாடம்” என்றுவர்ணித்ததுக்குச்சங்காபரிஹா ராபேண தாத்தப்ரயம் (ஆழ்வாரித்யாதி.) வர்ணித்ததுக்குதாத்தப் ரயாந்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளிலித்யாதி.)

(இன்று-அன்பனாய்) இதுக்குமுன்பு எனக்கொரு நினைவின்றி
க்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணாகக்க
ண்டேன். அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம்பண்ணியும் விஷயப்ரவண
னாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, சரண்யப்ரபா
வத்தாலே பேற்றுக்குடலாக கர்ஷிபண்ணினாரைப்போலே பலித்
துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேன்; “நான் என்னது” என்றிருக்கை
தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவி
ல்லில்லாதே அதிநெல்லையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே நின்றாரா
ழ்வார்; இந்தக்ரமாபேகையின்றிக்கே, முதலடியிலே நான் ஆழ்
வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணாகப்பெற்றேன்.

(செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர் நம்பி) ஆழ்வாருடைய
* மயர் வறுமதிபோலேயாய்த்து இத்தேசத்திலும் இருளற்று ஒளி
யேயாயிருக்கும்படி. அத்தேசிகளும் ஆழ்வாரோட்டை ஆஸக்தி
யாலே பொலிந்து நிற்குமவர்களாய்த்து. (செம்பொன்மாடத்
திருக்குருகூர் நம்பி) மாற்று மினுங்கின பொன்னுலே சமைந்த
மாடமாய், அதுதான், “అశ్రునానలీపం శ్రీనాథః శ్రీరూపః” “அத்
யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸாநம்விஷ்ணோர்மஹாத்மநః” என்று பர
மபதத்தின் தேஜஸ்ஸைப்போலே பார்க்கவும் அணுகவுமொண்
ணைபடி யிருக்கையன்றிக்கே, கண்படைத்தார்க்கெல்லாம் காண
லுமாய்க் கிட்டவுமாம்படி ஸ்ப்ரஹணீயமானதேசம். (செம்பொன்
மாடம்) “துவளில்மாமணிமாடமோங்குதுலைவில்லி மங்கலம்”
என்று உகந்தருளின நிலங்களில் மாடங்களும் ஆழ்வார்க்கு உபா
தேயமானாப்போலே, இவருக்கும் ஆழ்வாருடைய * மதிநலங்க
ளோபாதி மாடங்களும் உபாதேயமாயிருக்கிறதாய்த்து. ஆகையா
லே அர்த்தகாமப்ரவணனாயும் ஆளாக்கும் தேசமாய்த்து.

(நம்பிக்கன்பனாய்) அர்த்தகாமாதிகளை நம்பிப் போந்த நான்
ஆழ்வார்க்கு அன்பனாய்விட்டேன். அர்த்தகாமங்களின் போக்ய
தையும் ஆழ்வார்பாடேகாண்கையாலே அவர்க்கே அன்பனாய்வி
ட்டேன். கீழ்ப்பாட்டிலே - “அன்னையாயத்தனாய்” என்கையாலே
“నానాபితா” “மாதாபிதா” என்னுமிடம் சொன்னார்; இதில் -
“నానాபితా-விபூதி” “யுவதய-விபூதி” என்னுமிடம் சொல்லுகிறார்.

“இன்று” என்றத்தை இங்கே அந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்
பனுவென்றது.) ஒரு நினைவின்றிக்கே என்றது - ஆத்மாபஹாரம்
அதிஞ்ஞாமென்றும் விஷயப்ராவண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷ
த்வமுத்தேஸ்யமென்றும் ததீயசேஷத்வம் பரமோத்தேஸ்யமெ
ன்றும் இப்படி ஹிதசிந்தையின்றிக்கே யென்றபடி. இது “இன்று”
என்றதுக்கு தாத்பர்யம். “இன்று” என்றபதத்தை யுட்கொண்டு
விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே.)

(அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தைய நுஸந்தித்து, “கண்ணீர் ததாஸ்ய முபாகத:” என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று, “அடியேன்” என்கிறார். ஆசார்யர்களை “நம்பி” என்னக்கற்பித்தாப்போலே, ஆசார்யர்களழைத்தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் வாஸனையாலேயாயிற்று.

(சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையேனானேன். ஈசுவரசேஷமானவஸ்துவை “என்னது” என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷயப் பரணயத்துக்கும் மேற்பட்டசதிர்கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படி சதிரையுடையேனானேன். (௫)

(அடியேன்) ஸ்வதந்த்ரனாய்ப் போந்தநான் நம்பிக்கு சேஷமானேன். ஆழ்வார்க்குப்பிறந்த*மதிநலங்கள்போலே க்ரமத்திலே வருகையன்றிக்கே அன்பு முற்பட்டு அடிமை பிற்பட்டது. (நம்பிக்கன்பனாயடியேன்) ஆழ்வார் திருவஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தராகையாலே இவருடைய கடாக்ஷ லக்ஷ்யனாகையாலே அம்மாத்ரத்திலே பதத்ரயார்த்தத்திலு முளனாய் விட்டேன். இனிவாசி, அங்கு-ததீயஸஹமான தத்விஷயமாயிருக்கும்; இங்கு - ஆழ்வார்க்கேயாயிருக்கும்.

(சதிர்த்தேன்) சதிரானானேன். “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அவன்முழங்கைத் தண்ணீர்பார்த்திராதே ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தையிட்டு வென்றேன். (நம்பிக்கன்பனாய்-சதிர்த்தேன்) “மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்கிறபடியே ஆழ்வார்க்கன்பனாய் அந்யவிஷயங்களைவென்றேன். (நம்பிக்கன்பனாயடியேன்) ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் ஆழ்வாரதாய்த்து. அவர்தாம், “யானேநீயென்னுடையையும்நீயே” என்று-தத்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்தாப்போலே. (மடவாராயும் - நம்பி-நான்-சதிர்த்தேன்) அவர்கள்* சதிரிளமடவாராகையாலே இனிம்புபட்ட நான் ஆழ்வாராயண்டைகொண்டு சதிரனாய்விட்டேன்.

(இன்றே) ஈசுவரனை யண்டைகொண்டு ஆரப்தசரீரபாதஸமயம் பார்த்திருந்து, பின்னையும் வாஸநாருசிகளாகில் மண்பற்றுவிடாமல் விரஜையளவும் போகவேண்டும்படி யிருக்கை யன்றிக்கே இன்றே ஸவாஸநமாகவிட்டேன். (இன்றே) அன்று அப்படியானேன், இன்று இப்படியானேன்; நடுவு இதுக்கு என்கையில் கிடப்பதொரு ஹேதுவைக் கண்டிலேன். இதுக்கு* வரவாரென்றின்னிக்கேயிருக்கவாழ்வினி தாம்படிவிழுந்ததென்று விஸ்மிதராகிறார்.

“நம்பி” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து நான் என்னுதே “அடியேன்” என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஆழ்வாருடையவிய்யாதி.) இத்தால்ஓர்த்தவிசேஷம் ஸூசிதமாயிற்றென்கிறார் (ஆசார்யர்களிய்யாதி.) சதிர் இன்னதென்று வ்யாவர்த்திபூர்வகமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி.) (௫)

அ.—ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வார்இப்போதுஇங்கே விஷயீகரித் தாலும், நீர்தாம் அநாதிகாலம் வாஸனைபண்ணிப்போந்தவிஷயமா கையாலே அது மறுவலிபிலோவென்ன; அங்ஙன்மறுவலிபும்படி யாயோ ஆழ்வார்ப்ரஸாதமென்பக்க லிருப்பதென்கிறார். “ஃஃஃ” “ஸ்ரீநாமஸ்ரீமதாம்கேஹேயோ கப்ரஷ்டோபிஜாயதே” என்றும், “ஸ்ரீநாமஸ்ரீமதாம்கேஹேயோ கஸ்தஸ்யாஸீத்” என்றும், ப்ரம்ஸம் ப்ரஸங்கிக்கும் பகவத்க்ர்பை யளவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ர்பையை.

(இன்றே) அன்று ஈச்வரனுங்கூட நிற்கச் செய்தே ஸம்ஸரித் துப் போந்தேன்; இன்று ஆழ்வார்ஸந்நிதி மாஹாதம்யத்தாலே இவ்வளவு பிறந்ததென்று ப்ரீதராகிறார். ... (ரு)

அ.—ஆறும்பாட்டு. (இன்று தொட்டுமித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - தம்முடைய தோஷாதிசயத்தையும், அத்தோஷமே பற்றாசாகத்தம்மை ஆழ்வார் அங்கீகரித்தபடியையும், அங்கீகரித் தவநந்தரம் அத்தோஷங்களைத் தாம்வென்ற படியையும், அவை போஷகயாலே ஆழ்வார்திருவடிகளில் தமக்குண்டான ஆதரத் தையும் சொன்னார்; இத்தைக்கேட்டவர்கள் இப்போது உம்மு டைய குற்றம் கழிந்ததேயாகிலும் உமக்கு ப்ரகர்தி ஸம்பந்தத்தா லே பின்னையும் மேலிடாதோ, அதுக்கு பரிஹாரமாக நீர்கண்டு வைத்ததென்னென்ன; கீழுள்ள தோஷமும் நான் ஸாதநாதுஷ்ட டாநம்பண்ணிப்போக்கினேனோ, ஆழ்வாரங்கீகாரத்தாலே போய்த் ததாகில் அவ்வங்கீகாரம் மாறினாலன்றோ அது மேலிடுவது, ஆழ் வார் எந்தோஷங்கண்டு ஒருக்காலும் இகழார், இதுகாண மாட்டி கோளோவென்று இப்பாட்டாலே உத்தரஞ்சொல்லுகிறார்.

ஆறும்பாட்டு. “என்றுமென்னையிகழ்விலன் காண்மின்” என்ற த்தைக்கடாஷித்துஸ்வாதுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோப தேசகர்ப்பஸ்வாதுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரி ஹாரமுக்கேந வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) “சதிர்த்தே னின்றே” என்று நீர் ஸந்தோஷித்திருந்தீர், இது நிலைநிற்கப்புகு கிறதோ, விஷயாந்தரங்களை யநாதியாகவதுபவித்தவாஸனையாலே நீர் தான் திரும்பினாலோவென்று சங்காஹர்தயம். பகவத்ப்ரஸாத ம்போலே ஆழ்வார்ப்ரஸாதம் மத்யே நமுவினாலோவென்ன; அரு ளிச்செய்கிறார் (ஃஃஃ-சுசீநாமித்யாதி.) இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர் வார்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத் விஷயத்திலும் நாள்போகாதே யாவதாதம்பாவி தம்மை யேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாக வருளின ஆழ்வாருடைய க்ர்பையை, பக்திநிஷ்டை யோகபங்காதினையிட் டுக்கைவிடுமவன்க்ர்பையோடு ஸமமென்னலாமோ வென்று கருத்து.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரான்
நின்றுதன்புகழேத்தவருளிணன்;
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
என்றுமென்னையிசழ்விலன்காண்மினே.

ப-ரை.—இன்றுதொட்டும் - இன்றுமுதல், எழுமையும் - மேலுள்ளகால
மெல்லாம், எம்பிரான் - எனக்குஸ்வாமியானவர், நின்று-அத்யவஸாயத்தோடே
நின்று, தன்-தம்முடைய, புகழ்-கல்யாணகுணங்களை, ஏத்த-ஸ்துதிக்கும்படி,
அருளிணன் - கர்பைபண்ணினார்; குன்றம் - பர்வதங்களைப்போத, மாடம்-
மாடங்களுடைய, திருக்குருகூர்நம்பி - திருநகரியிலே வெழுந்தருளியிருக்
கிற ஆழ்வார், என்றும் - எக்காலத்திலும், எனனை—, இசழ்விலன் - அநாதரிக்
கிறிலர்; காண்மின் - காணுங்கள்.

வ்யா.—(இன்றுதொட்டும்) வீஷயீகரித்த இன்று முதலாக.
பகவதஸ்மாச்சரயணம்போலே ஆஸ்ரயிப்பதொரு காலமும் பவிப்ப
தொருகாலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது; விஷ
யீகாரதிவஸமேதொடங்கி அதுபவகாலமாயன்றோவிருப்பது. (எ
ழுமையும்) ஏழுஜந்மமென்று உபலக்ஷணம்; மேலுள்ளகாலமெல்
லாமென்றபடி.

கீழ்ப்பாட்டில்-ஆழ்வார்திருவடிகளிலுண்டான தம்முடைய
ஜ்ஞாநபக்திகளைச் சொன்னார்; இதில்-அவர்பக்கல் தமக்குப்பிறந்த
வ்யவஸாயஞ் சொல்லுகிறார். தாம் அங்கீகரித்தவின்னுமுதல்
யாவதாதம்பாவியாகத் தம்முடையகுணகீர்த்தநம்பண்ணிப்போரு
ம்படி என்பக்கலிலே கர்பையைப் பண்ணினஆழ்வார் குற்றங்
கண்டுகைவிடப் புகுகிறாரோ வென்றுஇகழாமைக்ககு அசொல்லு
கிறார் இப்பாட்டின் முற்கூற்றாலே.

வ்யா.—(இன்றுதொட்டும்) என் தோஷமே பச்சையாகக் கை
க்கொண்ட வின்று தொட்டும். (எழுமையும்) மேலுள்ள காலங்
களிலும். (இன்று தொட்டு மெழுமையும்) இப்போதையங்கீகாரம்
யாதொருபடியிருக்கிறது, இதின் கீழாய்த்து மேலுள்ள காலமடை
ய அவர் என்னைவிடாதபடியென்று தாத்பர்யம். இவருடைய நியம
மிருக்கிறபடி. ஒருதேச விசேஷத்திலே போனாலும் ஆழ்வார்கீழே
ஒதுங்குமவராய்த்து இவர். மாதுலகுலத்துக்குப்போன ஸ்ரீ பா
தாழ்வானைப்பின்சென்ற ஸ்ரீசத்ருக் நாழ்வானைப்போலே, இவரும்
நித்ய சத்ருக்நரிதே. திருக்குருகூர் நம்பிக்கு அன்பனாகையாலே
* ப்ரீதி புரஸ்காரமுண்டாய்த்து.

பகவத் ப்ரஸாதத்திலு மதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய ப்ரஸா
தத்துக்கு ஏழுஜந்மம் தன்புகழேத்தப் பண்ணினால் என்னால் ஏத்
தவாகாமையாலே அநந்தகாலத்துக்கு மூபலக்ஷண மாக்குகிறார்
(ஏழுஜந்மமென்றித்யாதி.)

(எம்பிரான்) “பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன்” என்று பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்மீர்தியாலே ஆழ்வார் விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி.

(நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்மீர்தியாலே பகவல் லாபத்தளவு மாழ்வாரையதுபவித்து, பின்பு அதுகிட்டினவாதே அதிலே தோன்மாதும்படியன்றிக்கேயிருக்கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அதுபவத்துக்குள்ளேபகவததுபவமாம்படியாய்ந் றே ஆழ்வாருடையபெருமையிருப்பது.

(எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவர். ஸ்வாமியானவன் ஸ்வத் தை குற்றங்கண்டுஇகழுமோ. “எம்பிரானே யெந்தைதந்தைதந்தை க்கும்தம்பிரானே” என்று-ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்தைச்சொல்லக் கேட்டுப்போந்த வாஸனையாலே தாமும், “எம்பிரானே” என்கிறார். (இன்றுதொட்டுமெழுமையும்) “இன்றைக்கு-எம்பிரான்” என்று கீழோடே கூட்டவுமாம். ஒருக்கால் பகவத்ஸ்வம்மாய், ஒருக்கால் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வம்மாயிராதே, ஸர்வகாலமும் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வம் மென்று தம்மை நினைத்திருக்கிறாராய்த்து. (எம்பிரான்) எனக்கு உபகாரகரானவர். என்னுடைய * குன்றனையகுற்றத்தையே குண மாகக்கொண்டு நான் அதஃபதியாமல் நோக்கினவர். என்னுடைய அஹங்காரார்த்த காமங்களில் நசையறுத்து ஆத்மஜ்ஞாநாதிகளை உபகரித்த வளவன்றிக்கே, பகவத்விஷயத்தில்காட்டிக்கொடாதே தாமேகைக்கொண்ட மஹோபகாரகர். மேல் அந்தஉபகாரந்தன்னை உபபாதிக்கிறார் (நின்று தன்புகழேத்தவருளினான்) தம்முடைய ஸத்குண ஸம்ஸ்துதியைப் பண்ணும்படி யருள்பண்ணினார். (தன் புகழேத்தவருளினான்) “தென்குருகூர் நம்பியென்றக்காலண்ணிக் கும்” என்று தொடங்கி, “முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற் கன்பையே” என்ற திறுதியாகத் தம்முடைய புகழை ஏத்தும்படி யருளினார். (ஏத்த) “நற்பூவைப் பூவீன்றவண்ணன்புகழ் - இயற்று வாய்” என்று தொடங்கி, “மொய்கழலே யேத்தமுயல்” என்று- ஆழ்வார் தம்மைப்போலே ஏத்த உத்யோகித்து விட்ட வளவன் றிக்கேபத்தும் பத்தாக ஏத்தும்படியருளினார்.

அருளினபின்பன்றே “எம்பிரான்” என்று உபகாராது ஸந்தாநம் பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே “எம்பிரான்” என் பானென் னென்கிற சங்கையை உபகார ஸ்மீர்த்யதிசயத்தாலே சொன்னொன்று ஸத்ர்ஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரா னித்யாதி.) கீழ்வாக்ய விவரணம் (உபகாரஸ்மீர்தியாலே இத் யாதி.) “தன்புகழ்” என்பானென், அவன்புகழ் என்ன வேண்டா வோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி.) அந வரதபகவததுபவபரரான ஆழ்வாராத் தாம் அதுபவிக்கும்போது அந்தபகவததுபவமிதிலே லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத் பர்யம்.

(அருளிஞன்) நிர்ஹேதுகமாக்க்ர்பைபண்ணினார். “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்று ஆழ்வார் பகவத்விஷயத்திற் சொன்ன வார்த்தையை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிறேயிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தி யிருப்பது.

(தன்புகழேத்த) ஆழ்வார் பகவத்குணங்களையே புகழும்படி திருந்தினோயாகிலும் இவர் தம்முடைய ப்ரீதியாலே, “தன்புகழேத்த” என்கிறார். (தன்புகழேத்த) பகவத் குணங்கள்போலே குற்றங்காண்கையும் கண்டதுக்குத் தக்க தண்டம்பண்ணுகையு மாயோ ஆழ்வார்குணங்களிருப்பது, “அன்னையாயத்தனா யென் னை யாண்டிடுந்தன்மையான்” என்கிறபடியே வாத்தலையோத் தரமாயன்றோவிருப்பது. ஆழ்வாருடைய * நிசரில்புகழ் இதிதே. (தன்புகழேத்தவருளிஞன்) இவருடைய புருஷார்த்த ஸாதநங் களிருக்கிறபடி. இவ்வாசிக கைங்கர்யத்துக்கு ஸாதநம் ஆழ்வார்க்ர்பையென்று அறுதியிடுகிறார். “நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாயாவா வென்றெனக்கருளி” என்று கடகரங்கீகாரத்துக்கும்கருணையேவே னுமென்று, ஆழ்வார்பாடே யறிந்துவைப்போ. ஏத்துமிடத்தில் (நின்று தன்புகழேத்தவருளிஞன்) ஆழ்வாருடைய குணங்களைப் புகழ்கையே புருஷார்த்தம், அதுவித்திப்பதும் அவருடைய வரு ளாலேயென்று அத்யவவிதனா யேத்தும்படி யருளிஞர். புருஷா ர்த்தபூதருமாய் ஸாதநபூதருமானவர்களிறே அத்யவஸாயப்ரத ரும். (நின்று தன்புகழேத்த) அவருடைய குணாநுஸந்தானத்திலே மநச்சைதில்யம் பிறக்கையாலே, “सुखं विष्णुस्य ह्यनन्तम्” “முநேவ க்ஷயாம்யஹம்புத்வா” என்கிறபடியே நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து இன்று ஏத்த வென்னவுமாம்.

(குன்றமாடமித்யாதி) பர்வத சிகரங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தாப்போலே யிருக்கிற மாடங்களை யுடைத்தான திருநகரியி லே வர்த்திக்கிற பூர்ணரான வாழ்வார். கீழிற்பாட்டில் - “செம் பொன்மாடம்” என்று மாடங்களினுடைய அலங்காரத்தைச் சொ ன்னார்; இதில் - மாடங்கள் வெறும்புறத்திலே ஆகர்ஷகமாய் ஸர்வ தாதுஸமலங்கர்தமாய் ஸம்ஸாரபீதர்க்கு அண்டை கொள்ளலாம் படி யிருக்குமென்கிறார்.

ஹேதுவைச்சொல்லாமையாலே பலிதம் (நிர்ஹேதுகேத் யாதி.) என்னையருளிஞன் என்னுதே, கேவலம் “அருளிஞன்” என் கையாலே ஆழ்வார் ‘எனக்க ருளிஞன்’ என்னுதவோபாதி யருளிச் செய்தாரென்கிறார் (மயர்வற இத்யாதி.) அருளுக்கு முன்பு தம் மையுமுளராக நினைத்திராரென்று கருத்து. நின்றுதன்புகழேத்து கைக்கு ஹேதுவாக * நம்பி பததாத்தர்யம் (தம்மையு மித்யாதி.)

“குன்றம்போல் மணிமாடநீடுதிருக்குருகூர்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யும்திறே இவர்களுக்கிலே வாஸிதமாயிருப்பது, அதைத் தைச்சொல்லுகிறார்.

(என்றுமென்னையிகழ்விலன்) (என்றுமிகழ்விலன், என்னையிகழ்விலன்) யாவதாதம்பாவி புறம்பேயொருவிஷயத்திலே போகவிட்டுக்கொடார்; எந்தண்மைபாராதே விஷயீகரித்தவர், என்னைவிஷயந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தந்திருவடிகளைப்பொழியப் புறம்பு புகலற்றிருக்கிற வென்னை, “புறம்பேபோக” என்றாலும் போகலாம்படி என்கையிலே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இதுப்ரத்யக்ஷிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான்சொல்லிக்கேட்கைமிகையன்றோ (சு)

(நம்பி)யாவதாதம்பாவி தம்முடையபுகழைஏத்தாநின்றாலும் வரையிடாத குணபூர்த்தியை யுடையவர்.

(என்று மென்னையிகழ்விலன்) எனக்கு தோஷம்மேலிட்டபோதோடு குணம்மேலிட்டபோதோடுவாசியற என்னை அநாதரிக் கிறிலர். (நம்பி-என்னை-என்றும்-இகழ்விலன்) அவர் என்னை அநாதரிப்பராகில் அவருடையபூர்த்தி நிறம்பெறும்படியென். (குன்ற மித்யாதி) அம்மாடங்களுக்கு சலநமுண்டானாலும் ஆழ்வார்திருவுள்ளம் என்னளவில் சலியாது.

(காண்மினே) இவ்வர்த்தம் உங்களுக்கேறக் காணமாட்டிகோளோ. (காண்மினே) பகவத்குணங்களை யாராய்கிற நீங்கள் அதை விட்டு ஆழ்வார்குணங்களை நெஞ்சாலே காணமாட்டிகோளோ. (காண்மினே) “~~புறம்பேபோக~~” “~~பாரபந்தமுத்தமகுண~~ நபரித்யஜந்தி” என்றும், “பாணனூர்திண்ணம்” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே பார்த்துக்கொள்ளமாட்டிகோளோ. (சு)

அ.—ஏழாம்பாட்டு. (சுண்டித்யாதி) கீழ்முன்றும்பாட்டிலே. தம்முடைய புன்மையைக்கண்டு பெரியவர்களும் தம்மையிகழ்ந்தபடிசொல்ல, இவனுக்கு நம்மையொழியினி கதியில்லையென்று ஆழ்வார் மாதாபிதாவாய் நின்று தம்மளவில் அபிமானித்தபடி சொல்லி, அநந்தரம்பாட்டாலே - அந்தப்புன்மைதானேது ஆழ்வார்தம்மை நீர்கிட்டினவழி யென்னென்று கேட்க, அவற்றுக்கு உத்தரஞ்சொல்லி, கீழில் பாட்டிலே - இப்போது கைக்கொண்ட

ப்ரகாரந்தோணவர்ணியாதே இப்படிவர்ணிப்பா னென்னென்ன; அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (குன்றம்போலித்யாதி.) “என்றும்” என்றத்தையும் “என்னை” என்றத்தையும் ஸமமாகக்ரியையிலே யந்வயங்காட்டி க்ரமேண விவரிக்கிறார் (என்று மித்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே.) “என்னை” என்றதற்கர்த்தாந்தரம் (தந்திருவடிகள் இத்யாதி.) “குன்றமாடத்திருக்குருகூர் நம்பியா ன-எம்பிரான்-இன்றுதொட்டு எழுமையும்-நின்று தன்புகழேத்த வருளினு னாகையாலே - என்று மென்னையிகழ்விலன் காண்மின்” என்றந்வயம் (சு)

அ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்பக்கல்பண்ணின நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தைக்கண்டு, “இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்” என்றது ஸந்தித்து, “இவருடையபெருமையை யறியாமையாலே யிழக்கிறார்கள்” என்று மல்லாரு மறியும்படி சொல்லக்கடவேனென்கிறார்.

வாழ்வார் உம்முடைய குற்றங்கண்டு இன்னம் இகழில் செய்வதென்னென்ன; இன்றுதொடங்கி காலதத்வமுள்ளதனையும் என்னையிகழாதே தம்முடைய குணஸ்துதியே காலயாத்நாயாம்படிபண்ணினார், ஆனபின்பு என்குற்றம் மேலிடுமோ, மேலிட்டாலும் பரிபூர்ணரானவவர் என்னைநெகிழ்ப்புகிறாரோவென்றார்; இதில்-ஆழ்வார் என்னை அங்கீகரிக்கிறபோதே என்னுடைய துர்க்கதிகண்டு, இவை இவன்பக்கல்கிட்டக்கடவதல்லவென்று பழையதாய்வலியதான பாபங்களைப்பாறிப்போம்படி பண்ணியன்றோ க்ர்பைபண்ணிற்று, இனி இவற்றுக்கு உயிருண்டோவென்று கீழ் உக்தத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டு, “தன்புகழேத்தவருளினான்” என்று ஆழ்வாருடைய க்ர்பை கீழே ப்ரஸ்துதையாகையாலே அவருடைய க்ர்பாப்ரபாவத்தை திகந்தரங்கள்தோறும் வெளியிடக்கடவேனென்கிறார். “గురుప్రకాశనిర్ణయమ్” “குரும்ப்ரகாஸயேந்நிதயம்” என்கிற வித்யதுஷ்டாநம் பண்ணக்கடவேனென்கிறார். இனி ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்திலே பரத்வபுத்தி, தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்திநிவர்த்தி, அப்பரவஸ்துவின்பக்கல் ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான சேஷத்வபுத்தி, விஷயாந்தரவிரக்தி, பகவத்விஷயத்தை விச்லேஷிக்கில் தறைப்படும்படியான ப்ராவண்யாதிசயம், அவன்கைவிலில் தமக்குப்புறம்புபோக்கில்லையென்னும்படியான விச்வாஸாதிசயம், ஸம்ஸாரபீதி, புருஷார்த்தலாபத்தில் அதிசயிதத்வரை, அர்ச்சாவதாரங்களிலுண்டான ப்ராவண்யம் என்றூப்போலே சொல்லுகிற ஆத்மகுணங்களிற் காட்டில், * வீடுமின்முற்றவுமே தொடங்கி, * கண்ணன்கழலிணையீறுகப்பலவிடங்களிலும் ஸம்ஸாரிசேதநருடைய துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாமே உபதேசிக்கைக்கடி க்ர்பையாகையாலே அந்தக்ர்பாப்ரபாவத்தை அது ஸந்தித்து அத்நையெல்லாருமறியும்படி வெளியிடக்கடவேனென்கிறார். ஈசுவரன் நிரதிசயக்ர்பாவான யிருந்தானேயாகிலும் ஸ்வாதந்தர்யவிசிஷ்டனாகையாலேதோஷதர்சனத்தாலேஉபேக்ஷிப்பது மொருபுடையுண்டு; ஆழ்வார், அப்படியன்றிக்கே பற்றினாராயிகழாதவராய்த்து.

ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் “நின்று தன் புகழேத்த வருளினான்” என்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுகடாஷத்தை அது ஸந்தித்தவர் எல்லார்க்குமுண்டாகவேண்டுமென்று “எண்டிசையு மறியவியம்புகேன்” என்கையாலே ததநுகுணமாக ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வார் தம்பக்கலித்யாதி.)

கண்டுகொண்டெனைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிஞன்
எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்;
ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே.

ப-ரை.—என்னை - தம்முடைய பெருமையறியாத வென்னை, கண்டுகொண்டு - எந்தோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, காரி மாறப்பிரான் - அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடைய பிறவியெடுத்த உபகாரகர், பண்டைவல்வினை-அநாதிவித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை, பாற்றி-உருமாய்ந்துபோம்படிபண்ணி, அருளிஞன் - தம்மையே வாய்புலத்தும்படி அருளிஞர்; ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே - அழகிய தமிழ்ப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்து ஸம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப் போக்கின ஆழ்வாருடைய க்ரபையே, எண்டிசையும் - எட்டுதிக்கிலுள்ளாரும், அறிய - அறியும்படி, இயம்புகேன் - சொல்லுகிறேன்.

வ்யா.—(கண்டுகொண்டத்யாதி) “எம்பிரான் நின்று தன்புகழேத்தவருளிஞன்” என்று இவர் சொல்லக்கேட்டவர்கள் நீரோத்துகிறபடி தானேதென்ன; ஆழ்வாருடைய க்ரபையேயன்றோ வென்கிறார். ஆழ்வார்க்கு ஜ்ஞாநபக்திவிரக்திக்ரபையென்றும் சிலகுணங்களுண்டு; அதில் ஜ்ஞாநம் சிதசிதீச்வரரூபமான தத்வத்ரய விஷயமாயிருக்கும்; பக்தி ஈச்வரைகவிஷயமாயிருக்கும்; விரக்திதத்வத்வயவிஷயமாயிருக்கும்; த்யாஜ்யோபாதேய விவேகவிஷயம்ஜ்ஞாநம்; உபாதேயைகவிஷயம்பக்தி; த்யாஜ்யைகவிஷயம்விரக்தி. க்ரபைதுர்க்கதிவிஷயமாயிருக்கும். அதில் ஜ்ஞாநம் தத்வஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநம்; அதில் பகவத்ஸ்வரூபவிஷயம், குணவிஷயம், விபூதிவிஷயம், விச்ரஹவிஷயம் என்றப்போலே பலகப்புக்களை யுடைத்தாயிருக்கும். பக்தியும், “காதல்கடல்புரையவினேவித்த” “காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்” “மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” “அதனில்பெரியவென்னவா” என்றும்படி அநேகபர்வையாயிருக்கும். விரக்தியும், ப்ரகர்தப்ராகர்தவிரக்தி, தேவதாந்தரவிரக்தி, தேவதாந்தரபர்பக்கல்விரக்தி, சப்தாதிவிஷயவிரக்தி, ஆத்மாநுபவவிரக்தி, பகவதநுபவத்தில் எனக்கென்னு மதில்விரக்தி, இப்படி பஹு-விதையாயிருக்கும். இவையெல்லாவற்றிலும் விஞ்சியாய்த்து க்ரபாகுணமிருப்பது. ஈச்வரனுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும் ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணசேஷமாகாமல் பாதகசேஷமாக இவற்றை ரக்ஷணத்திலே பூரிப்பித்துத் தருவது க்ரபையாய்த்து. அந்த ஈச்வரக்ரபையிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்ரபையினுடைய தன்னேற்றத்தை இப்பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டினவளவில் ஆழ்வார்திருவுள்ளம் நிதியெடுத்தாப்போலே யிருந்ததென்கிறார்; “தம்மைப் பெறுகைக்கு * எதிர்குழல்புக்குத்திரிந்தாரிவர்” என்று தோற்றும் படியிருந்ததென்கிறார். அவருடைய க்ர்பைக்கு அதுத்தமமான பாத்ரமிதேநான்.

(என்னை) நாட்டாரிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவென்னை; தம்முடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைப் ப்ரதிபத்திபண்ணவுங் கூடமாட்டாதவென்னை யென்றுமாம்.

(காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார்தம்பக்கலில் பண்ணின வுபகாரத்தை நினைத்து “பிரான்” என்கிறார். “காரிமாறப்பிரான்” என்கிற விசேஷணத்தாலே, ஆழ்வார்க்கு உபகாரகனான ஈஸ்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார்.

(கண்டுகொண்டென்னை) தம்முடைய துர்க்கதியைச்சொல்லுகிறார். (என்னை-கண்டு) ஸத்துக்களாலே அஸமீக்யனான வென்னைக் கூசாதேகடாக்ஷித்து. (என்னை-கண்டு) இவருடைய “ஃஃஃ” “யம்பஸ்யேத்” என்கிற கடாக்ஷமிருக்கிறபடி. (கொண்டு) தோஷம்பார்த்தவாறே காற்கடைக்கொள்ளாதே கைக்கொண்டார். (என்னை-கண்டு, என்னை - கொண்டு) பார்க்கவொண்ணாத வென்னைப் பார்த்தார், எல்லாரும் கைவிட்ட வென்னைக் கைக்கொண்டார். இவர் ஸ்வீகரித்தால் அவனாலும் விடப்போகாதே.

(காரிமாறப்பிரான்) * என்னைக்கொண்டென்பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத் தெமரோழெழுபிறப்பும் மேவும் தன்மயமாக்கின ஆழ்வாருடைய. “பிரான்” என்று - காரிமாறப்பிரான். அவனைப் போலே தான்றோன்றியான பிரானன்று, அபிஜாதரானவாழ்வார்.

“கண்டுகொண்டு” என்றதுக்கு-காணாததைக் கண்டென்றும், தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டு தாத்பர்யம்; இவ்விரண்டையு மடைவே யருளிச் செய்கிறார் (நான்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அவருடையவித்யாதி.) (அதுத்தமம்) யஸ்மாதுத்தமம்நாஸ்தி தததுத்தமமென்று பஹுவீஹி. தோஷபூயஸ்தையாலே தாமே க்ர்பைக்கு உத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. “அறியவியம்புகேன்” என்ற உத்தமனாலே “என்னை” என்றதுவித்தமன்றோ, “என்னை” என்றுசொல்லவேண்டுமோவென்ன; இதுக்கு இரண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நாட்டாரித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) “காரிமாறன்” என்றால் போராதோ, “பிரான்” என்னவேண்டுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) “பிரான்” என்றால் போராதோகாரிமாறப்பதந்தானென்னென்ன (காரியித்யாதி.) “காரி” என்று-ஆழ்வார் திருத்தமப்பனார்; மாறன்’ என்று-ஆழ்வார் திருநாமம்.

“ஸ்ஸுஃஸுஃஸுஃ” என்கிறபடியே அவனுடைய வுபகாரகத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாயாய்த்திருப்பது. அந்தஸாமாந்யத்தில் புகாமைக்காகத் தம்முடையஸுஃஸுஃஸுஃத்தை விசேஷிக்கிறார்.

(பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தரப்ராவண்யஹதுவானபாபம்; சூர்ப்பணகியைப்போலே, வகுத்த விஷயத்தைப் பற்றுக்கைக்கு வழியல்லாவழியே யிழிகைக்கடியானபாபம்; “ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயமே புருஷார்த்தம்” என்கிறபுத்திக்கடியானபாபம்; இவையாய்த்து - பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை - ப்ராபஸ்சித்தஸாத்யமுமன்றிக்கே, அதுபவவிநாஸ்யமு மன்றிக்கே யிருக்கை.

(பாற்றியருளிநான்) “ஸ்ஸுஃஸுஃஸுஃ” “த்விஷந்தஃபாபக்யாயம்” என்றும், “சம்மெனாதே கைவிட்டோடித்தூறுகள்பாயந்தனவே” என்றும்சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களன்றிக்கே, உருமாய்ந்துபோம்படிபண்ணினார். “தன்புகழேத்தவருளிநான்” என்கிறபடியே - தம்மையே வாய்ப்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(காரிமாறப்பிரான்) அக்குடியிலே பிறந்து எனக்கு உபகரித்தவர். (காரிமாறப்பிரான்) தான்பிறந்து என்பிறவியையுமறுத்தவர்.

(பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிநான்)(பண்டைவல்வினை)ஸ்வரூபாதுபந்தியோ வென்னும்படி இவ்வாத்மாவோடே பழகிப்போந்தபாபம். (வல்வினை)அதுபவவிநாச்யமல்லாதபாபம். அநாதி லித்தமுமாய் அதுபவவிநாச்யமுமல்லாதபாபம். (வல்வினை)அன்றிக்கே, ஸர்வபூதஸுஃஸுஃஸுஃத்தான ஈசுவரன் ஸௌஹார்த்தத்தைப் பொகட்டு, “ஃஸுஃ” “க்ஷிபாமி” என்னும்படியானபாபம். (வல்வினை) ஆழ்வார் ஒருகடாக்ஷம்நேரவேண்டும்படியானபாபம்.

(பாற்றி) அதைப்பாறப்பண்ணி. ஈசுவரனைப்போலே * ஸுஃஸுஃஸுஃ-மோக்ஷயிஷ்யாமி பண்ணிவிடுகையன்றிக்கே * பாறுபாறும்படி பண்ணினார். எந்தத்தூற்றிலே புக்கதென்று தேடும்படி பாற்றினார். (என்னை-கொண்டு-பண்டைவல்வினை பாற்றி யருளிநான்) ஈசுவரனைப்போலே, “ஸ்ஸுஃஸுஃஸுஃ - ஸுஃஸுஃஸுஃ” “மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ-மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையன்றிக்கே, தாமே என்னைஸ்வீகரித்து என்பாபபந்தத்தையும்பாற்றினார்.

ஸ்ரீமதுரகவிகள் நிஷ்டாதுகுணமாக ப்ரலித்த பாதகமாத்ரமாகச்சொல்லாதே பின்னையும் உள்ளவற்றையெல்லாங் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.) “பாற்றி” என்றது-நசிப்பித்து என்றர்த்தமாய்,அத்தைவ்யாவர்த்தயபூர்வகமாகவருளிச்செய்கிறார்(ஸ்ஸுஃஸுஃ-த்விஷந்தஃஇத்யாதி.)பாபக்யாயம்-பாபக்யாயை. “ஸுஃஸுஃஸுஃ” “கர்த்யாக்ரியாதேவதயோ” என்றிதேநிகண்டு. “அருளிநான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழித்யாதி.)

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரு மறியும்படி சொல்லுகிறேன். “தொண்டொல்லீரும்வாரீர்” என்னும் ஆழ்வாரோட்டை வாஸநையாலே சொல்லுகிறார். அவர், பகவத்விஷயத்தில் ருசியாலே அவ்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள் என்றார்; இவர் ஆழ்வார்பக்கல்ருசியுடையாரெல்லாரும்வாருங்கோள் என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே) *மயர்வறமதிநல மருளிநவனுடைய அருள்போலல்ல ஆழ்வாருடைய அருள்;

(அருளிஞன்)தம்முடையபுகழையேத்தும்படியருளினார். விரோதி நிவர்த்தியையும்பண்ணி அபிமதப்பதாநமும் பண்ணினார். (பண்டைவல்வினைபாற்றி யருளிஞன்) அநாதிவித்தமான பாபத்தைப் போக்கி, தம்முடைய குணஸ்துதியே எனக்கு யாத்நாயாம்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமித்யாதி) ஸ்வரண்ணத்திலே தத்பரராயிருப்பாரும், தேவதாந்தரங்கள் ரக்ஷகமென்றிருப்பாரும், பகவத்விஷயமே ரக்ஷகமென்றிருப்பாருமான கோஷ்டிகளிலேசென்று ஆழ்வாருடைய கர்ப்பையை வெளியிடக்கடவேன். “எண்டிசையும்” என்றுபத்துதிக்குக்கும் உபலக்ஷணம். மேலேறமாட்டாமலும் கீழிழியமாட்டாமலும்எண்டிசையுமென்கிறார். ஆழ்வாருடைய அருளுண்டாகையாலே அதபதநமில்லை, ஆழ்வார்போனல்லது போகாதவராகையாலே மேலேறமாட்டார். (அறிய) “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்னுமாப்போலே எல்லாருமறியும்படியாக. (இயம்புகேன்) ஆழ்வாருடைய கர்ப்பாப்பாவத்தையும், அது தம்மளவிலே பவித்தபடியையும், தம்முடைய பாபம்போனபடியையும், தமக்கு அபிமதலாபமுண்டானபடியையும் இவையாயிருந்தது இவர் இயம்புகிறது.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபன்) என்னளவில் பண்ணு முபகாரத்தையோ நான் இயம்புவது, லோகத்தார்க்கு அவர்பண்ணின உபகாரத்தையுஞ் சொல்லியன்றோ. கருணையாலே என்னைத்திருத்தினபடியையும், கவிபாடி லோகத்தைத்திருத்தினபடியையும் இயம்புவன்.

எண்டிசைஎன்றது - எட்டுத்திக்குகளென்றாய், அது மஞ்சார்க்கரோசந்துபோலே தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷேத்யாதி.) ஆழ்வாரையறுபவிக்கிறவிவர் பரோபதேசப்ரவர்த்தராய் எல்லாரையு மழைக்கிறதெனென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தொண்டிரித்யாதிவாக்யதரயத்தாலே.) “சடகோபனருள்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறவித்யாதி.)

அவ்வருளுக்கும் அயலானவளவிலே வரப்பண்ணியருளின அருளி
மே. ஒண்டமிழ்-ஒள்ளியதமிழ்; அழகியதமிழென்றபடி. * பாலேய்
தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அரு
ளுக்குமேலேயிறே என்னை விஷயீகரித்த அருள் ... (௭)

(சடகோபனருளை) “அறியச்சொன்னவாயிரம்” என்கிற
படியே திருவாய்மொழியைப்பாடி ஸம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்
தைப் போக்கினவருடைய க்ர்பையை. (எண்டிசையுமறிய வியம்பு
கேன்) “~~သောသ္မညာနာယောဉ္ဇ ဝိဇ္ဇာနိရုဇ္ဈာနာဓိ~~ | ~~နာယောဉ္ဇာနိရုဇ္ဈာနာဓိ~~
~~ဓာနာဓိ~~” “தேவாஸ்ஸவஸ்தாநமாயாந்தி தைத்யாஸ்ஸர்வே
ஹதாகதா: | நபயம்வித்யதேகிஞ்சிஜ் ஜிதம்பகவதாஜகத்” என்று
ஸ்ரீஜாம்பவநம்ஹாராஜர் த்ரைவிக்ரமப்ரசம்ஸையைச் சாற்றிக்கொ
ண்டு திரிந்தாப்போலே. அங்கு - ஈச்வரனுடைய சக்திப்ரபாவம்;
இங்கு - ஆழ்வாருடைய க்ர்பாப்ரபாவம். அங்கு-ப்ரயோஜநாந்தர
பரர்வாழ்ந்தபடி; இங்கு-அநந்யப்ரயோஜநர் வாழ்ந்தபடி. அங்கு-
கர்த்ரிமவ்யாபாரம்; இங்கு - அகர்த்ரிமவ்யாபாரம். இனிபதக்ரமத்
தாலே திருந்தினபடிக்கு ஸாம்யமுண்டாகில் உண்டத்தனை. (௭)

அ.—எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்யாதி) ஆழ்வாருடையக்ர்பை
யை, கீழிற்பாட்டிலே, “எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் ஒண்டமி
ழ்ச்சடகோபனருளை” என்று இவர் சொல்லக்கேட்டவர்கள், பக
வத்க்ர்பையன்றோ நாட்டாரடையக்கொண்டாடுவது, நீர் ஆழ்வா
ருடையக்ர்பையை * எண்டிசையுமறிய இயம்புகேன்” என்கைக்கடி
யென்னென்ன; பகவத்க்ர்பையும் ஆழ்வார்க்ர்பையுமானால், ப்ராப்தி
வித்திக்குமன்றன்றோ பகவத்க்ர்பைவேண்டுவது, அந்தப்ராப்தியு
ண்டாவது ஜ்ஞாநத்தாலேயன்றோ, அந்த ஜ்ஞாநவித்தி ஆழ்வாரா
லேயன்றோ; ஆகையாலே ஆழ்வார்க்ர்பையன்றோ லோகத்தில் வி
ஞ்சியிருப்பதென்கிறார். ப்ராப்தி ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமாயிருக்கும்;
ஜ்ஞாநம் ப்ராப்தி ஸாபேக்ஷமாயிராது. கீழே - “நன்மையால்
மிக்கநான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்” என்று - தம்
முடைய புன்மையைச்சொல்ல, அந்தப்புன்மையேதென்ன,

வ்யாவர்த்திதன்னை யுபபாதிக்கிறார். (அவ்வருளுக்குமித்யாதி.)
அயலான - அசலான. “ஒண்டமிழ்” என்று விசேஷிக்கையா
லே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும்,
“சடகோபனருள்” என்கையாலே * பண்டை வல்வினைபாற்றியருளி
னவருளைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷத்தை
தர்ஸிப்பிக்கிறார் (பாலேயித்யாதி.) “காரிமாறப்பிரான் - என்னைக்
கண்டுகொண்டு-பண்டை வல்வினை பாற்றியருளிான்; இந்த ஒண்
டமிழ்ச்சடகோபனருளை-எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்” என்றந்
வயம் (௭)

அ.—எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய வருள் சித சிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும் கபளீகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினைவ்வருமறையின்பொருள்
அருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினா
னருள்கண்டரிவ்வுலகினில்மிக்கதே.

ப - னா.—அடியவர் - சேஷபூதர், இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பராயம், அருள்-கர்ப்பையை, கொண்டாடும் - கொண்டாடும்படி, அவ்வருமறையின் பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை, அருளினை - ப்ரஸாதித்தருளினை; அருள்கொண்டு - ஈச்வரகர்ப்பையையவலம்பித்த, ஆயிரம் - ஆயிரம்பாட்டாய், இன்-ரஸ்பமான, தமிழ் - திருவாய்மொழியை, பாடினானருள்கண்டர் - அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையவருள்கிடர், இவ்வுலகினில் - இந்தலோகத்திலே, மிக்கது-மிக்கிருக்கிறது. *

அத்தை, “நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள்தன்னையும் நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்” என்று இரண்டுவகையாகப்பேசி, அநந்தரம், “பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினை” என்று அதை ஆழ்வார் போக்கினபடியைச்சொல்லி, போக்கினப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறார்.

அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும் அபோக்யங்களில் போக்ய புத்தியும் அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தாலே போக்கவேணுமே, ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணினவாறே அந்தஜ்ஞாநம் மேலுண்டான கர்மார்ஜநத்தை மாற்றும்; முன்புண்டான அவித்யையாலே ஆர்ஜித்துவைத்த கர்மங்களை ஈச்வரன் போக்கும்படி பண்ணுவதுமது. ஸங்கல்பஜத்தை இவன்போக்கும்; கர்மஜத்தை அவன்போக்குகைக்கடி இவன் ஜ்ஞாநவித்தியைப்பண்ணிக் கொடுக்கையாலேயிறே. அததைப்பற்றவிதே, “अक्षुब्धैश्चैवाकारं चक्षुःपारं चक्षुः” “அம்ர்தஸ்ய ஹிதாதாரம் தமஸ்பாரந்தர்சயதி ஸைத்குமாரஃ” என்றும் ஆசார்யனைச்சொல்லுகிறது.

எட்டாம்பாட்டு. ஹேதுவென்னென்னில் என்றது - எல்லாருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவானவருடைய வதிசயமென்னென்னி லென்றபடி. (கபளீகரித்திருக்கையாலே) என்றவநந்தரம் ‘இயம்புகேன்’ என்றுசேஷம். அருள் கபளீகரித்திருக்கையாவது-தன்னதிசயத்தாலேதத்த்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை.

வ்யா.—(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம்மை ப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனதின்னருள்” என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றும் இருக்குமிவர்தம்மை ப்போலே, “ஆனைக்கன்றருளையீந்த” என்றும், “நின்னோடுமொக் கவழிபடவருளினாய்” என்றும், “அருள்புரிந்தசிந்தை” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இப்படி களால் அவனருளைக்கொண்டாடு மவர்கள். இப்படியே பகவத்ப்ரஸாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள்.

வ்யா.—(அருளித்யாதி) எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப் பிக்கக்கடவவேதார்த்தங்களைத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே வெளியிட்டருளினார். என்னைப்பார்த்துத் திருவாய்மொழியைப் பாடினதற்குவேறேப் ப்ரோஜநம்சொல்லுகிறார். (அருளித்யாதி) திருவாய்மொழிபாடிற்று பகவத்ப்ரீணநார்த்தமாகவன்றிக்கே ஸாத்விகாக்ஷோஸாருடைய முகமலர்த்திக்குறப்பாகவாய்த்து. (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) ஜ்ஞாநவிஷயபூதனான ஈச்வரனுடைய ப்ரியத்துக்கன்றிக்கே ஜ்ஞாநநிஷ்டரான ஸாத்விகருகக்கைக்காகவாய்த்துத் திருவாய்மொழிபாடினது. (அடியவர்) சேஷவர்த்தி புருஷார்த்தமென்னும்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தவர்கள். சேஷத்வஜ்ஞாநம் சேஷவர்த்திசேஷமிதே. (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) அப்புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய க்ர்பையென்றிருக்குமவர்கள். ஆகையாலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம், கருணைஸாதநமென்றிருக்குமவர்கள். (அருள்கொண்டாடும்) அல்லாத குணந்தரங்க ளிற் காட்டில் க்ர்பையைக்கொண்டாடுமவர்கள். ஈச்வரனைக்கொண்டாடுகிறது தானுண்டானபோது ஜகத்துண்டாய் இல்லாத போது இல்லையாமென்றிட்டிதே; அப்படியே க்ர்பாகுணமில்லாத போது குணந்தரங்களும் அகார்யகரமாய் இதுகூடினவாறேகார்ய கரமாயிருக்கையாலே இத்தையே கொண்டாடா நிற்பார்கள். அப்படியே தேவதாந்தரங்களிற்காட்டில் ஈச்வரன் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானப்போலே யாய்த்து - குணந்தரங்களிற்காட்டில் இது கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானபடி. மநஸ்தத்த்வம் இந்திரியாந்தரப்பூதமா யிருக்கச்செய்தேயும் இது ஸஹகாரியாகாத போது இந்திரியவ்யாபாரங்கூடக்காணாமே சேதநனளவில் குணந்தரங்கள் ஜீவிக்கையாகாது. ஸ்வரூபமும் நித்யம் குணங்களும் நித்யங்களாயிருக்கச்செய்தே இவனுடைய ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் ஒழுக்கறாமல் நடக்கையாலே அத்தை மாற்றி இவனை உத்தரிப்பித்தது க்ர்பாகுணமாகையாலே அத்தையாய்த்து முமுக்ஷுக்கள் கொண்டாடுவது.

இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களும் அருளைக் கொண்டாடினார்க ளோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி.) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி.)

பகவத்ப்ரஸாதஹேதுவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்கும்வர்களன்றிக்கே, “கேவலபகவத்ப்ரஸாதமே உஜ்ஜீவநஹேது” என்றிருக்கும்வர்கள். தந்தாம்பக்கலுள்ள ஆதுகூல்யங்களை பகவத் ப்ரஸாதபலமாக நினைத்திருமதொழிய, ப்ரஸாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இவர் இப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களையிதே; “ஆழியானருளே” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றுமிதே அவர்கள் பாசுரங்கள்.

சக்தனுக்கும் க்ர்பைவேணும், அசக்தனுக்கும் க்ர்பைவேணும். சக்தனுக்கு நம்மைப்பெறுகைக்கு இப்படிவருத்தப்பட்டு ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணுவதே யென்னும் அவன் நெஞ்சில் ஈரப்பாடாய்த்து பலசேஷமாவது. அந்த ஈரப்பாடாய்த்து அவனைப் பீதனுக்குவதும். அசக்தனுக்கு, “நாஸ்து க்ர்பைவேணம்” “நாஸ்து சநகதௌஸ்துதௌநச” என்று ஸாமர்த்யவானென்றால், “ஹ்ருதஸ்ய ஸ்வரூபம்” “கர்பாமாத்ரமநோவர்த்திபிரஸீத” என்னும் படியிருக்கும். அங்கு அவனுடைய அதுஷ்டாநங்கண்டு பிறக்கிற க்ர்பை; இங்கு ஆகிஞ்சந்யம்கண்டு பிறக்கிற க்ர்பை. ஸ்வகதமானதொன்று ஸாதநமாகவேண்டாவோ, பாகதமானகுணம் ஸாதநமாய்ப்படி யென்னென்ன; பாகதமேயாகிலும், “அருள்பெறுவாரடியார்” என்கிறபடியே ஆச்ரயம்அவனாய் விஷயம் இவனாயிருக்கும். (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) அன்றிக்கே, அருளைத் தங்களுக்கு அவஷ்டம்பமாகக்கொண்டு நடையாடுமவர்கள். இவனுக்கு ஊன்றுகோலாவதும் விரோதிகளைச்சேதித்துத் தருமதும் அருளேயாய்த்து. “அருளென்னுந்தண்டு” என்றும், “அருளென்னுமொள்வாள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அவர் தம்முடைய ப்ராஹ்மண்யந்தோற்ற, “தண்டு” என்றார்; இவர் கூடாத்ரந்தோற்ற, “ஒள்வாள்” என்றார். ஆகையாலே இவர்கள் பக்த்யாதிகளை அவஷ்டம்பமாக்குதல், அஸங்கசஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு திரிதல் செய்யுமவர்களல்லர், அவனுக்கு பலாதி குணங்க ளுண்டேயாகிலும் உபகரணபூர்த்தி யுண்டேயாகிலும் க்ர்பைகொண்டேயாய்த்து பல ப்ரதாநமாவது. ஆகையாலேயாய்த்து * பாழியானாழியானருள் நன்மென்னவேண்டிற்று.

இவர்கள் பக்க லாதுகூல்யாதிகளிருக்க பகவத்ப்ரஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமித்யாதி.) * ‘அருள்கொண்டாடுமடியவர் ஆழ்வார்களேயாக வேணுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி.) இதுக்கு நியாமகமேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ஆழியானித்யாதி.)

அ-பா-அருள்கொண்டாடும்-ப்ரதிபத வ்யாக்யாநங்கள். ஏக

(இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பரராக, “எண்ணாதனகௌண்ணுநன் முனிவரின் பந்தலைச்சிறப்ப” என்கிறபடியே - ஸாதநத்திலந்வய மின்றிக்கே பகவதநுபவமே யாத்நாயாயி ருக்கும்படியாக.

(அருளிஞானவவருமறையின் பொருள்) (அவ்வருமறை) ப்ரவீத் தமாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது. வேதரஹஸ் பமான உபநிஷத்திதே. (அவ்வருமறையின் பொருளை - அருளிஞான) நித்யஸத்வஸ்தர்க்கல்லது தோன்றாத உபநிஷதர்த்தத்தையருளிச் செய்தார். பரமஸாத்விகர்க்கு நித்யமான ஐஸ்வர்யம் - உபநிஷத் ரஹஸ்யமிதே; “ஸஹித்ரயுதாஸம்” “ஸாஹித்ரீரமர்தாஸதாம்” என்னக்கடவதிதே. அதாவது - “ஸ்ரீரஸம்” “ஸர்வரஸம்” என்றும், “ரஸபைஸம்” “ரஸோவைஸம்” என்றுஞ்சொல்லுகிற விஷயத்தை தத் ப்ரஸாதத்தாலேலபிக்கை. “ஹிஸ்யாஸஸ்யுதி” “ஏஷஹ்யேவாநந் தயாதி” என்றும், “ததேததுவ்யபதேஸாச்ச” “ததேததுவ்யபதேஸாச்ச” என்றுஞ்சொல்லக் கடவதிதே.

(இன்புற) அவர்கள் ப்ரீதியைப்பெற. அவர்கள் பண்டே* அரு
ள்கொண்டாடுமடியவரோயாகிலும் இவ்வர்த்தம் ஆப்தரான ஆழ்வா
ரருளிச்செய்யப்பெற்றோமேயென்று ப்ரீதரானவர்கள். ராகவித்
தம் விதிவித்தமாகப் பெற்றோமேயென்று ப்ரீதரானவர்கள்.

(அருளிஞன் வ்வருமறையின்பொருள்) மறையின் அந்தஅரு
ம்பொருளருளிஞன். (அப்பொருளை) கருணைஸாதநம், கைங்கர்
யம் புருஷார்த்தம் என்கிற அப்பொருளை. * வழுவிலாவடிமை
செய்யவேண்டுமென்பது, * அடியையடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவன்
என்பதாய் இவற்றை உபதேசிக்கை. (பொருளை-அருளிஞன்) தாம்
வாக்யோச்சாரணம் பண்ணமாட்டாமையாலே பொருளையருளி
ஞன்.

பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்தர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (எண்ணாதனகளித்யாதி.) எண்ணாதனகள்-அஸங்க்யேயகல்யாண குணங்கள். ஸாதநாந்தரநிஷேதம் பண்ணுகிற இப்ப்ரபந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே அவர்களுக்குண்டான அத்யவஸாயம் ஸ-ஸ்திர மாமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். “மறையின் பெருள்” என்றதுக்கு தாத்தர்யார்த்தம் (நித்யேத்யாதி.) “அருளினுன்” என்கைக்கு அதனுடையசீர்மை யேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி.) உபநிஷத்ரஹஸ்யம் சீரியதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸாஹீத்யாதி.) “ஸா” என்றுதரையைச்சொன்னாலும் அதுக்குதர்த்தத்வாராவென்று கருத்து. ஸத்வநிஷ்டர்க்குத்தோற்றுகிற அர்த்தமேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி.) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (ஏஷ இத்யாதி.)

அ-பா-அருள்கொண்டாடும்-ப்ரதிபத வ்யாக்யாநங்கள். அக

(பாடினாருள்கண்டிர்) “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று
ம்படியான அருளல்ல, அதுதன்னையும் விளாக்குகொண்டிருக்கு
மருளிதே ஆழ்வாரருள். ஈஸ்வரன்கைவிட்ட ஆத்மாக்களிலும், அவ
ர்களுடையதுர்க்கதியைக் கண்டு திருத்த வொருப்பட்டபடியாலே
இவரருள் ப்ரத்யக்ஷமன்றோவென்கை. (இவ்வுலகினில்மிக்கதே)
சிதசிதீஸ்வரதத்த்வத்ரயத்தையும் கபளீகரித்திருக்கை. “அதனில்
பெரியவென்னவா” என்று - பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான
அபிநிவேசத்தளவும் போருமாய்த்து என்னளவில் க்ர்பையும். ()

(ஆயிரமின தமிழ்பாடினான்) ப்ரணவம்போலே அதிஸங்க்
ரஹமாதல், மஹாபாரதம்போலே அதிவிஸ்தீர்தமாதலன்றிக்கே
ஆயிரமின்றமிழாடிப்பாடினார். (இன்தமிழ்பாட்டினான்) அவனைச்
சொன்ன துபிரிதையாயிருக்கச்செய்தே அதுவறை முறுகலாயிரு
க்கும்; இது செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயிருக்கும். (பாடினான்)
“வேட்கையால் சொன்னபாடல்” என்கிறபடியே தம்முடைய
அதுபவாநந்த ஸாகரத்துக்குப் பரீவாஹ சுபவசநங்களைப் பண்ணி
னார். ஆனால் ஒருபுருஷபுத்திமூலமாக வந்த விது ப்ரமாணமாம்
படி யென்னென்ன; தாம்சொன்னாராகிலன்றோ அது சொல்லவே
ண்டிவது, அவனுடைய அருள்மூலமாகச்சொன்னவராகையாலே
அதுசொல்லப்போகாது, “~~மொஹஸாஸ்~~” “மோஹஸாஸ்
த்ராணிகாரய” என்கிற அந்த நிக்ரஹமடியாகவந்ததன்றே யிது,
*தெரியச்சொன்னவாயிரமராகையாலே அருளடியாகவந்ததாய்த்து.
“ஆமுதல்வனிவனென்றுதந்தேற்றி, என்னமுதல்வந்து புகுந்து
நல்லீன்கவி, தாமுதல்பத்தர்க்குத் தான் தன்னைச் சொன்னவென்
வாய்முதலப்பனை” என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே.
(அருளித்யாதி) “தன்புகழேத்த வருளினான்” என்று ஆழ்வா
ரருள்கொண்டு அவருடைய புகழை ஏத்தினாப்போலே யாய்த்து-
ஆழ்வாரும் அவனுடைய வருள்கொண்டு * ஏற்கும் பெரும்புகழா
யிரத்தைப்பாடிற்று. இவர்தாம் * நெடியானருள் சூடுமடியானாகை
யாலே அருளொழிய இவர்க்குக் கைம்முதலில்லையே.

“சடகேபனருள்” என்றாப்போலே “பாடினானருள்” என்ற
துக்கு ஹார்த்ததாத்தபர்யம் (மயர்வறவித்யாதி.) ‘கண்டர்’ என்ற
துக்கு தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனித்யாதி.) ‘ஸ்க்யூஷ்ஷ
ஓஸ்கூ’ என்கிறவ்யுத்தத்தியையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சித
சிதீஸ்வரோத்யாதி.) தம்முடையபக்கல் பண்ணின க்ர்பையை
தர்ஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார். (அதனிலித்யாதி.) “அருள்கொ
ண்டாடுமடியவரின் புற-அவ்வருமறையினுடைய பொருளையருளி
னான்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்ப்பாடினா னுடையவருளிவ்
வ்வுலகினில் மிக்கதே-கண்டர்” என்றநவயம் (அ)

(அருள்கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கதே) அவருடைய அருளன்றோ இந்தலோகத்தில் அதிசயிதமாய்த்து. (பாடினா னருள்கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கது) பாட்டுமன்று, பாடினவரும்ன்று, பாட்டுக்கடியான வருளுமன்று, இவரருளாய்த்து. (இன்றமிழ்ப்பாடினா னித்யாதி)வறைமுறுகலான ஸ்ரீகீதைசொன்னவனுடையவருளன்று, அவன் *நெறியெல்லா மெடுத்துப்பாடினவிடத்திலும் பட்டாரும் படாதாருமாய்த்து. இவரருள் அப்படியன்றியிலே, “ஊரும் நாடு மூலகமும் தன்னைப்போலவனுடைய, பேருந்தார்களுமே பிதற்றப் பண்ணிற்றாய்த்து. (அருளித்யாதி) “நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறைஞாநத்தொருமூர்த்தி” “நெறியுள்ளியுரைத்த - அம்பகவன்” என்று தான்றோன்றியான தன்னுடைய ஜ்ஞாநங்கொண்டு சொன்னதன்றிக்கே அவனுடைய வருள்கொண்டு பாடினதன் னேற்றமுண்டே இவரருளுக்கு.

(இன்றமிழ்பாடினா னருள்கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கது) “கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்று அந்தலோகத்தில் இவருடைய பாட்டுமிக்காப்போலே இந்தலோகத்தில் அருள் மிக்கது. இங்கு அருள்மிக்கு அங்குபோகம் மிகும்படியிறேலோகஸ்வபாவங்களிருப்பது. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) அவனுடைய வருள் ஆழ்வாரளவிலே சுவறிவிட்டது, இவருடைய வருள் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணாநின்றது. அவனுடைய அருளைக்கொண்டாடுமவர்கள் அடியவர்களாய், இவரருளேலோகமடங்கக் கொண்டாடும்படி தேஜிஷ்டமாய்த்து. (ஆயிரமித்யாதி) ஸ்ரீ கீதைசொன்ன கர்ஷ்ணனென்றால் கையெடுப்பாரில்லை, திருவாய்மொழிபாடின ஆழ்வாருடைய வுரின்பேரைக்கேட்க இருந்ததேகுடியாகக் கையெடாநின்றது. திருவாய்மொழிகேட்டால் ஈசுவராபிமானிகளைக் கையெடார்களிறே. (கண்டிர்) இவ்வம்சம் நான் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ, ப்ரத்யக்ஷமன்றோ. (கண்டிர்) அவனுடைய அருள் சாஸ்த்ரகம்யம்; இது ப்ரத்யக்ஷவித்தம். (இவ்வுலகினில்-கண்டிர்) இப்போது இவ்வுலகத்திலேகண்டிகோளே, அந்த லோகத்திலே போனால் அங்குக் காணுகிறிகோள். (இவ்வுலகினில் மிக்கது) இந்த லோகத்தையும் ஆழ்வாருடையவருளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் அதிலும் விஞ்சியிருப்பது இவரருளன்றோ. *கடல் மண்ணெல்லாம்விலையோவெனமிளிரும்படியிறே இவருடைய கண்ணுடைமையிருப்பது. (அ)

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மிக்கவேதுயரித்யாதி) கீழே - ஆழ்வாருடைய குணகீர்த்தநம் பண்ணும்படி அவர் தமக்கு கர்பைபண்ணினபடியைச்சொல்லி இதுக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பான அநாதிகர்மங்களை ஆழ்வார்தம்முடையபார்வையாலே பாறவடித்தபடி சொல்லி,

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஆழ்வாருடையவருள் “உலகினில் மிக்கது” என்கைக்கடியென்னென்னில்; என்னுடைய தண்மை பாராதே ஸகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அதையெனக் குபகரித்தாரொன்றார்-கீழ்; “நீசனேன் நிறைவொன்றுமி லேனென்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி” என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே இவரருளிச்செய்கிறார்.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள்நிறுத்தினான்;
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

அப்படியான ஆழ்வாருடைய க்ர்பாவைபவத்தை திக்குக்கள் தோறும் அறிவிக்கக்கடவேனென்று தம்முடைய வாசாவிசேஷத்தைச்சொல்லி, “*కృపయాపర్యபாலయత్*” “க்ர்பயாபர்யபாலயத்” என்றும், “அருளினன்” என்று தொடங்கி, “ஆழியானருள்தருவானமைகின்றான்” என்றது முடிவாக ரிஷிகளும் ஆழ்வார்தாமுமாக பகவத்க்ர்பையை ஆதரித்துப்போகாநிற்க, நீர் ஆழ்வாருடைய க்ர்பாப்ரவித்தியாலே ப்ரவணரானபடியென்னென்ன; பகவத்க்ர்பையிற்காட்டில் ஆழ்வாருடைய க்ர்பை இந்தலோகத்திலே அபிவிர்த்தமாகையாலேயென்றுசொல்லி நின்றது - கீழ்; இதில்-கீழே ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநப்ரதாநம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவர்ஸகலவேதாந்த தாத்பர்யமான அர்த்தவிசேஷத்தைத்தமக்கு அறிவித்த ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, அதுக்கீடான குணங்களைபுடையராகையாலே பூர்ணரான ஆழ்வார்விஷயத்தில் சேஷபூதன் ப்ரோமமேயன்றோ அவர்க்கடிமைசெய்கையில் ப்ரயோஜநமென்று உபகாரஸ்மர்தியாலே அவர்க்கு சேஷபூதனென்று ப்ரோம பூர்வகமாகப் பிறக்குமாதரமன்றோ அடிமையில்முடிந்தநிலமென்கிறார்.

கீழ்நாலாம்பாட்டிலே - ஆசார்யவிச்வாஸஞ் சொன்னார்; மேலிரண்டுபாட்டாலே - ஆசார்யவைபவமும் அவனுடைய உபகாரவைபவமும் சொன்னார்; இதில் - உபகாரப்ரகாரோபபாதநம்பண்ணாநின்றனுகொண்டு தம்முடைய க்ர்தஜ்ஞாதையைச் சொல்லுகிறார். ஆசார்யனுக்குக்ர்பையேவிஷயமாய் சிஷ்யனுக்கு க்ர்தஜ்ஞாதையே விஷயமாயிருக்கும்.

ஒன்பதாம்பாட்டு, மிக்கதென்கைக்கு என்றது - மிக்கதென்றறிக்கைக்கென்றபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகள் கங்காதீரத்தினின்றும் ஆழ்வாருடைய திவ்யதேஜஸஸை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவருக்கொரு தண்மையுமுண்டோவென்ன; வ்யாக்யாதாதர்ஷ்டாந்தமுகேந நைச்யமென் றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேனித்யாதி.)

ப-ஸா.—மிக்கவேதியர்- அதிசயித்தப்ராஹ்மணர்களுடைய, வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய, உட்பொருள்-சூஹ்யமான அர்த்தத்தை, நிற்க-நிற்கும்படி, பாடி-பரபத்திவிஷயமாகப்பாடி, என்னெஞ்சுள்-என்மனஸ்ஸிலே, நிறுத்தினுன்-ஸூபரதிஷ்டிதமாம்படி பண்ணினார்; தக-தகுதிபான, சீர் - ஜ்ஞாநாதியூர்த்தியையுடைய, சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு, ஆட்புக்ககாதல் - தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தாலுண்டானகாதல், அடிமை-தாஸ்யதைக்கு, பயனன்றே-ப்ரயோஜனமதுவே. ... *
 வ்யா.—(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். “உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமென்கிறார். அநேகசாகாத்யயநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம்.

வ்யா.—(மிக்கவேதியரித்யாதி) ஆழ்வார் தமக்கு அறிவித்த அர்த்தத்தின் சீர்மையை யருளிச்செய்கிறார். (வேதியர்) வேதியராகிறார்-பாஹ்யசாஸ்த்ரங்களை, “காண்பரோகேட்பரோதான்” என்று கண்ணாலும் பாராதே செவியாலும் கேளாதே நித்யநிர்த்தோஷமான வேதப்ரமாணநிஷ்டரானவர்கள். “ஷ்ஷாஹ்” “வேதஸாஸ்த்ராத்பரம்நாஸ்தி” என்றும், “வேதநூலோதுகின்ற துண்மையல்லதில்லை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதத்துக்கவ்வருகுப்ரமாணமில்லையென்றிருக்கும்வர்கள். (மிக்கவேதியர்) அவ்வேதத்திலும், “ஷ்ஷாஹ்” “வேதவாதரதா” என்றும், “ஷ்ஷாஹ்” “த்நாவித்யாமாம்ஸோமபா: பூதபாபா:” என்றும் சொல்லியபடியே ஆபாதப்ரவித்தமான அல்பாஸ்திரங்களான ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளையும் புருஷார்த்த ஸாதநங்களாக அறுதியிட்டிருக்கையன்றிக்கே, உத்தமபுருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்தமென்றும், தத்ஸாதநமும், “ஷ்ஷாஹ்” “ப்ராஹ்மவிதாப்நோதிபரம்” இத்யாதிவாக்யோக்தமான வேதநமாதல், “ஷ்ஷாஹ்” “முமுக்ஷுர்வைசரண மஹம்ப்ரபத்யே” என்கிற சரணுகதிருபமான சரமஸாதநமாதலென்று * வேதாந்த விஜ்ஞாநத்திலே ஸ்நிச்சிதார்த்தராயிருக்கும்வர்கள். (மிக்கவேதியர்) “மிக்கார்வேதவிமலர்” என்று - ஆழ்வார்பாடே கேட்கையாலே “மிக்கவேதியர்” என்கிறார். அன்றிக்கே, “மிக்கவேதியர்” என்று - “சுடர்மிகுசுருதி” என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதிகளில் அதிசமான வேதப்ரமாணநிஷ்டரென்றுமாம். (வேதியர் வேதம்) “ஷ்ஷாஹ்” “ப்ராஹ்மணநாம்தநம் வேதம்” என்றும், “அந்தணர்மாநு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களுக்கு பரமதநமானவேதம். (வேதியர்வேதம்) வேதத்தையே தங்களுக்கு நிரூபகமாகவும் தநமாகவுமுடையராயிருப்பார்கள்.

(வேதத்தினுட்பொருள்) அந்த வேதத்திலுண்டான அர்த்தவிசேஷத்தை.

‘மிக்க’ என்றதுக்குஸ்ரேஷ்டதையும் பஹுதவமும் என்றிரண்டர்த்தம். முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமானேத்யாதி.) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்யமபௌருஷேயத்வாதிகளாலே. இப்படி விசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார் விசேஷணமிட்டாப்போலையருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உளனித்யாதி;) இரண்டாமர்த்தம் (அநேகேத்யாதி.)

(வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்தரஹஸ்யம்-ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்றிறே வைதிகசாஸ்தரம் நிர்ணயித்தது.

(நிற்கப்பாடி) துர்க்கரஹமான இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும்” என்றும் “எம்மையாளும் பரமர்” என்றுமருளிச்செய்தாரிறே.

(வேதத்தின் - பொருள்) அதாவது - “वेदोऽन्वेष्यते” “வேதைஸ்சஸர்வை ரஹமேவவேத்யஃ” என்றும், “வேதப்பொருளெயென்வேங்கடவா” என்றும், “வேதாந்தவிழுப்பொருள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஸகலவேதங்களும் ஒருமிடறாகவோதித் தலைக்கட்டுவது பகவத்ஸ்வரூபாதிகளையிறே. (உட்பொருள்) அதில் தத்விஷயப்ரதிபாதகமான அம்சம் புறப்பொருளாய், ததீயப்ரதிபாதகமான அம்சம் உட்பொருளாயிருக்கும். அதில் புறப்பொருளையே சொல்லிவிடுகையே யன்றிக்கே அதுக்கு ஹ்ர்தயமான ததீயவைபவத்தை, * பயிலுஞ்சுடரோளி, * நெடுமாற்கடிமை, இரண்டாலும் அருளிச்செய்தார்.

(நிற்கப்பாடி) துர்க்கரஹமான வேதார்த்தத்தைப் ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. (நிற்கப்பாடி) கேட்டவர்கள் நெஞ்சிலே ஊற்றிருக்கும்படி பாதியென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) அது * நிற்கும்நான்மறையானுப்போலே அதில் அர்த்தரூபமான விதுவும் ஸர்வகாலமும் அழிவின்றிக்கே நிற்கும்படியாகப் பாதியென்றுமாம். (வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி) வைதிகரானவர்கள் அதுக்கு ஹ்ர்தயமான அர்த்த தாத்பர்யத்தை யறிந்து அதிலே நிஷ்டராம்படி பாடி.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) அதுதன்னை என்னெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி பண்ணினார். (என்னெஞ்சுள் - நிற்கப்பாடி-நிறுத்தினான்) பாடுகிறபோதே என்னெஞ்சிலே தொங்கும்படிக்கீடானவிரகிட்டுப்பாடி நிறுத்தினான். (நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) அதுதன்னிலும்மேலெழச்சொல்லிவிடுகையன்றிக்கே அந்தரங்கமாக உபதேசித்தார்.

வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றோ, உட்பொருளைத் தந்நெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (வேதாந்தரஹஸ்யமென்றுதொடங்கி ஸ்திரமாக்கினு னென்னுமளவும்.) ஆழ்வார் ஏவிக்கொள்ளத் தாம் இங்கே யடிமைசெய்கையாலே தமக்கு இங்கே வித்தித்தவடிவை ஆழ்வாருக்கு அர்ச்சாவதாரம் ஏவிக்கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபதத்திலேவித்தித்ததென்றபடி. வேதாந்தரஹஸ்யம்-ப்ரணவத்தில் சதுர்த்தயார்த்தம்.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங்கூட மேட்டுமடையான் என்னெஞ்சிலே இத்தைஸ்திரமாக்கினார். கல்லைத்துளைத்து அதிலேநீர்நிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார். இதிறே-என்தண்மையைப்பாராதே என்றிறத்திற்பண்ணினவுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரச்மர்தியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேஸ்வரன்களிகள்” என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார்.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) புன்மையே வேஷமான என்னெஞ்சிலே படுத்தினார். (நிறுத்தினான்) உபதேசித்தவர் தாமே குலைக்கிலும் குலையாதபடி த்ர்டாத்யவஸாயமாக வுபதேசித்தார். (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) தத்விஷயமுமுட்பட லுடுபோகாத வென்னெஞ்சிலே ததியவைபவமுட்பட நடையாடும்படி பண்ணினார். (மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) வேதார்த்தங்களைவகுத்து அதுக்குப்பாசுரமிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடினாப்போலேயோ அப்பரமார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே படுத்தினவருமை. வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழியிலே சேர்த்து அத்திருவாய்மொழியார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தார். ஆசார்யவைபவம் கைப்பட்டவனுக்காய்த்து ஸ்கலவேதார்த்தங்களும் கைப்படுவது. (மிக்கவித்யாதி) ப்ரமாணவைபவத்தையும், ப்ரமாதர்வைபவத்தையும், ப்ரமேயமான தத்வவைபவத்தையும் அபிமதவைபவத்தையும் இவ்ரெஞ்சிலே பூர்ணோபதேசம் பண்ணினாராய்த்து.

(தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) இப்படி உபதேசிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதியூர்த்தியைக் காட்டி என்னுடையசாட்யத்தைப் போக்குத்தம்முடைய பூர்த்தி நிலைநின்றவர். குறைவானைக்குறைவறுக்கையிறே ஒருவன்பூர்த்திக்குமேலெல்லை.

உக்தார்த்தத்துக்கு த்ர்ஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தியாதி.) நிர்விவரமான - பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடியான. கீழோடேயிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரகர்தார்த்தோப ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் (இதிறேயித்யாதி.)

இதுதொடங்கி என்றது - இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும். “தக்க” என்றதுக்கு ஒன்றுசொல்லவேண்டுகையாலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவி” என்று சொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி.)

“ஆயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றால் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக் குப்போரும்படி யிருக்குமாப்போலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் போரும்படியாய்யத்து ஆழ்வாரிருக்கும்படி; “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று தாமேயருளிச்செய்தாரிமே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யயிமேயிது. என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான சீலாதிகுண பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு.

(ஆள்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி.

(நம்பி) விபூதிக்காக வுபதேசித்தாலும் தம்முடைய ஜ்ஞாநாதிகளைக் ககாகாணவொண்ணாதவர். (என்னம்பி) அவருபதேசித்த வர்த்தங்களிலும் அவருடையபூர்த்தியிலேயாய்த்து இவர்தோற்றது. (தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) * தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங் குடி நம்பியானவவருடைய நம்பியன்று இவருடையநம்பி. அப்பூர்த்தி என்னளவிலே வந்ததில்லையே.

(ஆட்புக்ககாதல்) அவர்க்கடிமைபுக்கத்தாலுண்டான வாதரம். (அடிமைப்பயனன்றே) அடிமையே ப்ரயோஜநமாகவுடைய தன்றே. முற்பட அடிமைபுக்கு, அநந்தரம்ஆதரம்நடந்து, பின்பு அடிமைசெய்யுமதுவே அவர்க்குப்ரத்யுபகாரம். முற்படசேஷபூதனாய், பின்பு ப்ரோமம்நடந்து ப்ரோமாதருபமான கிஞ்சித்காரமும் நடக்கவேணும். ஆசார்யபவ்யதையும் ஆசார்யப்ரோமமும், ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் இம்மூன்றும் அபேக்ஷிதமிமே சிஷ்யனுக்கு. அவர், பகவச்சேஷத்வத்தையும் பகவத் ப்ரோமத்தையும் பகவச்சேஷவர்த்தியையும் உபதேசித்தார்; இவர், ஆழ்வார்க்கு சேஷமாய் அவர்க்கேஸ்ரித்தராய் அவர்க்கேகிஞ்சித்கரிக்கத்தேடுகிறாராய்நின்றது; இவர் கற்றது இதிலேயாய்த்து. அவர் புறப்பொருளைவிட்டு உட்பொருளைக் கொடுத்தார்; இவர் உட்பொருளானபகவத்விஷயந்தன்னைப் புறப்பொருளாக்கி, அதிலுமுட்பொருளான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சேஷபூதராய் ப்ரோமபூர்வகமான கைங்கர்யத்திலே இழிகிறாராய்த்து.

கண்ணன் தனக்குக்கவியென்றால் “ஏற்கும்பெரும்புகழ்” என்று கருதிப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஏற்குமித்யாதி.) “தக்கசீர்” என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லியிருக்க“நம்பி” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே யித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி.)

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங்கூட மேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே இத்தைஸ்திரமாக்கினார். கல்லைத்துளைத்து அதிலே நீர்நிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார். இதிறே-என்தண்மையைப்பாராதே என்றிறத்திற்பண்ணின வபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரச்மர்தியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிரிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேஸ்வரன்களிகள்” என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார்.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) புன்மையே வேஷமான என்னெஞ்சிலே படுத்தினார். (நிறுத்தினான்) உபதேசித்தவர் தாமே குலைக்கிலும் குலையாதபடி தர்டாத்யவஸாயமாக வுபதேசித்தார். (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) தத்விஷயமுமுட்பட லுடுபோகாத வென்னெஞ்சிலே ததீயவைபவமுட்பட நடையாடும்படி பண்ணினார். (மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) வேதார்த்தங்களைவகுத்து அதுக்குப்பாசுரமிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடினாப்போலேயோ அப்பரமார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே படுத்தினவருமை. வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழியிலே சேர்த்து அத்திருவாய்மொழியார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தார். ஆசார்யவைபவம் கைப்பட்டவனுக்காய்த்து ஸ்கலவேதார்த்தங்களும் கைப்படுவது. (மிக்கவித்யாதி) ப்ரமாணவைபவத்தையும், ப்ரமாதர்வைபவத்தையும், ப்ரமேயமான தத்வவைபவத்தையும் அபிமதவைபவத்தையும் இவர்கெஞ்சிலே பூர்ணோபதேசம் பண்ணினாராய்த்து.

(தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) இப்படி உபதேசிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதியூர்த்தியைக் காட்டி என்னுடையசாட்யத்தைப் போக்குத்தம்முடைய பூர்த்தி நிலைநின்றவர். குறைவானனைக்குறைவறுக்கையிறே ஒருவன்பூர்த்திக்குமேலெல்லை.

உக்தார்த்தத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தியாதி.) நிர்விவரமான - பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடியான. கீழோடேயில்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரகர்தார்த்தோப ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் (இதிறேயித்யாதி.)

இதுதொடங்கி என்றது - இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும். “தக்க” என்றதுக்கு ஒன்றுசொல்லவேண்டுகையாலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவி” என்று சொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி.)

“ஆயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றால் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக் குப்போரும்படி யிருக்குமாப்போலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் போரும்படியாய்யத்து ஆழ்வாரிருக்கும்படி; “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று தாமேயருளிச்செய்தாரிமே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யயிமேயிது. என்னைவிஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான சீலாதிசுண பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு.

(ஆள்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி.

(நம்பி) விபூதிக்காக வுபதேசித்தாலும் தம்முடைய ஜ்ஞாநாதிகளைக் ககாகாணவொண்ணாதவர். (என்னம்பி) அவருபதேசித்த வர்த்தங்களிலும் அவருடையபூர்த்தியிலேயாய்த்து இவர்தோற்றது. (தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) * தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங் குடி நம்பியானவவருடைய நம்பியன்று இவருடையநம்பி. அப்பூர்த்தி என்னளவிலே வந்ததில்லையே.

(ஆட்புக்ககாதல்) அவர்க்கடிமைபுக்கத்தாலுண்டான வாதரம். (அடிமைப்பயனன்மே) அடிமையே ப்ரயோஜநமாகவுடைய தன்றே. முற்பட அடிமைபுக்கு, அநந்தரம்ஆதரம்நடந்து, பின்பு அடிமைசெய்யுமதுவே அவர்க்குப்ரத்யுபகாரம். முற்படசேஷபூதனாய், பின்பு ப்ரோமம்நடந்து ப்ரோமாதருபமான கிஞ்சித்காரமும் நடக்கவேணும். ஆசார்யபவ்யதையும் ஆசார்யப்ரோமமும், ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் இம்மூன்றும் அபேக்ஷிதமிமே சிஷ்யனுக்கு. அவர், பகவச்சேஷத்வத்தையும் பகவத் ப்ரோமத்தையும் பகவச்சேஷவ்ர்த்தியையும் உபதேசித்தார்; இவர், ஆழ்வார்க்கு சேஷமாய் அவர்க்கேஸ்ரித்தராய் அவர்க்கேகிஞ்சித்கரிக்கத்தேடுகிறாராய்நின்றது; இவர் கற்றது இதிலேயாய்த்து. அவர் புறப்பொருளைவிட்டு உட்பொருளைக் கொடுத்தார்; இவர் உட்பொருளானபகவத்விஷயந்தன்னைப் புறப்பொருளாக்கி, அதிலுமுட்பொருளான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சேஷபூதராய் ப்ரோமபூர்வகமான கைங்கர்யத்திலே இழிகிறாராய்த்து.

கண்ணன் தனக்குக்கவியென்றால் “ஏற்கும்பெரும்புகழ்” என்று கருதிப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஏற்குமித்யாதி.) “தக்கசீர்” என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லியிருக்க“நம்பி” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே யித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி.)

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங்கூட மேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே இத்தைஸ்திரமாக்கினார். கல்லைத்துளைத்து அதிலே நீநாநிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படி பண்ணினார். இதிறே-என்தண்மையைப்பாராதே என்றிறத்திற்பண்ணின வபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாஸம்ர்தியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிரிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) ஸர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார்.

(என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) புன்மையே வேஷமான என்னெஞ்சிலே படுத்தினார். (நிறுத்தினான்) உபதேசித்தவர் தாமே குலைக்கிலும் குலையாதபடி தர்டாத்யவஸாயமாக வுபதேசித்தார். (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) தத்விஷயமுமுட்பட லுடுபோகாத வென்னெஞ்சிலே ததீயவைபவமுட்பட நடையாடும்படி பண்ணினார். (மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) வேதார்த்தங்களைவகுத்து அதுக்குப்பாசுரமிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடினாப்போலேயோ அப்பரமார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே படுத்தினவருமை. வேதார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழியிலே சேர்த்து அத்திருவாய்மொழியார்த்தங்களை என்னெஞ்சிலே சேர்த்தார். ஆசார்யவைபவம் கைப்பட்டவனுக்காய்த்து ஸ்கலவேதார்த்தங்களும் கைப்படுவது. (மிக்கவித்யாதி) ப்ரமாணவைபவத்தையும், ப்ரமாதர்வைபவத்தையும், ப்ரமேயமான தத்வவைபவத்தையும் அபிமதவைபவத்தையும் இவ்ரெஞ்சிலே பூர்ணோபதேசம் பண்ணினாராய்த்து.

(தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) இப்படி உபதேசிக்கவல்ல ஜ்ஞாநாதியூர்த்தியைக் காட்டி என்னுடையசாட்யத்தைப் போக்குத்தம்முடைய பூர்த்தி நிலைநின்றவர். குறைவானைக்குறைவறுக்கையிறே ஒருவன்பூர்த்திக்குமேலெல்லை.

உக்தார்த்தத்துக்கு தர்ஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தியாதி.) நிர்விவரமான - பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடியான. கீழோடேயில்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரகர்தார்த்தோப ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறார் (இதிறேயித்யாதி.)

இதுதொடங்கி என்றது - இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும். “தக்க” என்றதுக்கு ஒன்றுசொல்லவேண்டுகையாலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவி” என்று சொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி.)

“ஆயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றால் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக் குப்போரும்படி யிருக்குமாப்போலே, “ஸர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் போரும்படியாய்யத்து ஆழ்வாரிருக்கும்படி; “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று தாமேயருளிச்செய்தாரிதே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யயிதேயிது. என்னைவிஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான சீலாதிசுண பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு.

(ஆள்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி.

(நம்பி) விபூதிக்காக வுபதேசித்தாலும் தம்முடைய ஜ்ஞாநாதிகளைக் ககாகாணவொண்ணாதவர். (என்னம்பி) அவருபதேசித்த வர்த்தங்களிலும் அவருடையபூர்த்தியிலேயாய்த்து இவர்தோற்றது. (தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பி) * தக்க கீர்த்தித் திருக்குறுங் குடி நம்பியானவவருடைய நம்பியன்று இவருடையநம்பி. அப்பூர்த்தி என்னளவிலே வந்ததில்லையே.

(ஆட்புக்ககாதல்) அவர்க்கடிமைபுக்கத்தாலுண்டான வாதரம். (அடிமைப்பயனன்றே) அடிமையே ப்ரயோஜநமாகவுடைய தன்றே. முற்பட அடிமைபுக்கு, அநந்தரம்ஆதரம்நடந்து, பின்பு அடிமைசெய்யுமதுவே அவர்க்குப்ரத்யுபகாரம். முற்படசேஷபூதனாய், பின்பு ப்ரோமம்நடந்து ப்ரோமாதருபமான கிஞ்சித்காரமும் நடக்கவேணும். ஆசார்யபவ்யதையும் ஆசார்யப்ரோமமும், ஆசார்யகிஞ்சித்காரமும் இம்மூன்றும் அபேக்ஷிதமிதே சிஷ்யனுக்கு. அவர், பகவச்சேஷத்வத்தையும் பகவத் ப்ரோமத்தையும் பகவச்சேஷவ்ர்த்தியையும் உபதேசித்தார்; இவர், ஆழ்வார்க்கு சேஷமாய் அவர்க்கேஸ்வரித்தராய் அவர்க்கேகிஞ்சித்கரிக்கத்தேடுகிறாராய்நின்றது; இவர் கற்றது இதிலேயாய்த்து. அவர் புறப்பொருளைவிட்டு உட்பொருளைக் கொடுத்தார்; இவர் உட்பொருளுளானபகவத்விஷயந்தன்னைப் புறப்பொருளாக்கி, அதிலுமுட்பொருளான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சேஷபூதராய் ப்ரோமபூர்வகமான கைங்கர்யத்திலே இழிகிறாராய்த்து.

கண்ணன் தனக்குக்கவியென்றால் “ஏற்கும்பெரும்புகழ்” என்று கருதிப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஏற்குமித்யாதி.) “தக்கசீர்” என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லியிருக்க“நம்பி” என்பானென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே யித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி.)

(அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்றோ அப்போதே தாஸ்யமா
னப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத்விஷயத்தில்
ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவிஸ்லேஷம் பிறந்து அர்ச்சி
ராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேசென்றால் பெறக்கட
வதாயிதேயிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி,
இச்சரீரத்தோடேயிங்கேயாழ்வார்திருவடிகளிலேயெல்லாவடிமை
யுஞ் செய்யலாம்படிபண்ணும். “துயரறுகடரடிதொழுதெழு” எ
ன்றுமுதலிலே அபிரிவேசித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியே நான்முக
னுக்கவ்ருகேயிதே பேராய்த்து; இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால்
அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்றேயென்றது - ஆமென்று
மாம் (கூ)

(அடிமைப்பயனன்றே) அடிமைப்ரயோஜநமென்னுமிடம்
ஆழ்வார்ப்ரீபாதத்திலே கற்றார். (அன்றே) அதுவேயன்றோ அர்
த்தம். அந்த * வழுவிலாவடிமை செய்கிறதிற்காட்டில் இதுவன்
றேவுறுவது. (கூ)

அ.—பத்தாம்பாட்டு. (பயனன்றுகிலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாபந்
தத்திலோடின தாத்தபர்யம் - ஆழ்வாருடைய ஸர்வப்ரகாரவைல
க்ஷண்யமும், இப்படிவிலக்ஷணரானவாழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின
உபகாரவைபவமுமிதே. தம்முடைய தோஷத்துக்கு எதிர்த்த
ட்டான ஆழ்வார்வைலக்ஷண்யமும், தம்முடைய குறைக்கெதிர்த்த
ட்டான உபகாரகத்வமும், இவ்விரண்டையும் சொல்லிக்கொண்டு
போந்தார்-கீழ்; இப்பாட்டில்-அவ்வுபகாரத்துக்குப்ரத்யுபகாரம்
தேடிக்காணாமையாலேதெகுடாடுகிறார். “வேதத்தினுட் பொருள்நி
ற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள்நிறுத்தினான்” “யோமாததாதிஸ இதேவமாவா” என்று முமுக்ஷுதசையோடு
முத்ததசையோடுவாசியற உபகாரஸ்மீர்தி நடக்குமதுபோக்கிப்ர
த்யுபகாரம் பண்ணித் தலைக்கட்டப்போகாதிதே. ப்ரத்யுபகாரநிர
பேக்ஷத்வம் ஆசார்யலக்ஷணமாய் ப்ரத்யுபகாரஸாபேக்ஷத்வம் சிஷ்
யலக்ஷணமாகையாலே, அதுக்குவழிதேடிக்காணாமையாலே அலம
ர்கிறார். உபகாரம் அதுக்குப்ரத்யுபகாரந்தேடுகையிலேமூட்டும்; உப
காரகௌரவம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடிபண்ணும். அதுக்கு ஸத்ர்ச
ப்ரத்யுபகாரமாகவேணும்; அதுண்டாகிலிறேஇவன்பண்ணலாவது

அடிமையை, பயனாக-பலமாக வுடைத்தானதென்று அர்த்தமரு
ளிச்செய்கிறார் (அப்போதேயித்யாதி.) வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் விவர
ணம்பண்ணுகிறார் (பகவதித்யாதி.) இத்தை முதலிக்கிறார் (துய
ரறுகடரித்யாதி.) முந்தினவர்த்தத்தில் “அன்றே-அடிமைப்பயன்”
என்றந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமமந்வயம். (கூ)

அ. — பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கு உபகரித்த வுபகாரத்
தைய நுஸந்தித்தவாறே, தாம் இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில்
நின்ற நிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகத்தோற்று கையாலே, அவர்
பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார். அவன் பண்ணின உபகார
த்துக்குப் பரத்யுபகாரமில்லையோவென்னில்; “*சுலபகாரம் பண்ணி
நகரஞ்சக*” “*கர்த்ஸ்நாம்வாப்ரதிவீமதத்பாந் நதத்துல்யம்
கதஞ்சந*” என்று - பஞ்சாசத்தகோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்
ர்ஸமன்றென்ற திறேசாஸ்தரம். அவன் இவனுக்கு உபகரித்தது ஸர்
வாதிகமாயிருப்பதொரு மிது நத்தையானால், அப்படியேயிருப்ப
தொரு மிது நத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் பரத்யுபகாரம்பண்ணி
னாவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்தாலும்
அவன்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பார்த்தால் ஒன்றும் செய்தில
னாய் என்று மொக்கக்குறைவானாய்ப் போருமித்தனை.

பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
சூயில்நின்றார்பொழில்சூழ்சூருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ம - னா. — பயனன்றாகிலும் - ப்ரயோஜந மில்லாதேபோனாலும், பாங்க
லராகிலும் - பாங்கற்றவர்களாகிலும், செயல் - தம்செயலாலே, நன்றாக - ஆறு
ஷ்டி - நபர்யந்தமாக, திருத்தி - சிஷித்தது, பணிசொள்வான் - பசுவத்பாகவத
சைங்கர்யத்திற் ஆநவயிப்பிக் துமவராய், குயில் தின்னு - தேவரீர் பரிஸரத்திலே

இனி “எத்தைச்செய்வோம்” என்கிறதலைசீய்ப்போடே காலம்போமித்தனை. இவன் திருத்தித்தருகையாலே பகவத்விஷயத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணலாம், இவன்றானே திருத்தினவத்தை இவனுக்குக் கொடுக்கைஸத்ர்சமன்றே.

பத்தாம்பாட்டு. “ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே” என்று-தாம் அதுகூலராய்கைங்கர்யங்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, “பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலும்” என்று அதுஸந்திக்கக்கூடுமோவென்கிறசங்கையிலே அதுதன்னெஞ்சிற்படாமையாலேயருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) தமக்கு-மதுரகவிகளுக்கு, உபகாரத்தைஎன்றது-“என்னெஞ்சுள்ளிறுத்தினன்” என்றத்தைக்கடாஷித்து. இதுக்குமுன்புஎன்றது-“பயனன்றாகிலும்” இத்தயாத்யதுஸந்தாநத்துக்கு முன்பென்றபடி. “அவன்பண்ணினஉபகாரம்” என்றது-தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கேயிருக்கஅவன்பண்ணினஉபகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டிலராகத்தோற்றுமைக்குஹது தாம்பண்ணின அதுகூலரசரணம் ஸத்ர்சமல்லாமையாலே அத்தைப்பண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. ப்ரத்யுபகாரம்-ஸத்ர்சோபகாரம். ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு சாஸ்த்ரங்காட்டினவநந்தரம் உபபத்தியுங்காட்டுகிறார் (அவனிவனுக்கித்யாதி.)

(குயில்நின்றார் பொழில்சூழ்) என்றவிடம் - திருத்திப் பணி கொள்ளும்படிக்கு தர்ஷ்டாந்தம். இவர் ஒருகாலத்திலே ஆற்றா மையாலே, “காணவாராய்” என்றுகூப்பிடுவது மொருபாசரமுண்டு; “யாவர் நிகரகல்வானத்தே” என்று களித்துச் சொல்லுவது மொருபாசரமுண்டு; இவர்பாசரத்தைக்கேட்ட குயில்களும் செவியேற்றத்தாலே யிப்பாசரத்தையேசொல்லும்; ஆகஇரண்டுபாசரத்துக்கும் குயில்களாய்த்துப் பயிற்றுவன.

(பயனித்யாதி) அவன் * தீர்ந்த வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுமித்தனை, இவர் கருந்தறையிலே திருத்துமவராய்த்து. அவன் அதிகாரநிஷ்பத்தி பிறந்தால் பராப்யவிரோதிகளைப் போக்கிப் பணிகொள்ளும்; அவ்வதிகார நிஷ்பத்தி தன்னையுங்கொடுத்தாய்த்து இவர் அடிமைகொண்டது. அதிகாரநிஷ்பத்தி ஆசார்யனாலே; புருஷார்த்த நிஷ்பத்தி ஈச்வரனாலே. அதிகாரமாவது-ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் புரையறுதியாகையாலே, “செயல்நன்றாகத்திருத்தி” என்று-அவராலேயிறே இவர்க்குண்டாய்த்து. இவனைத் தன்னுபதேசத்தாலே வெளிச்செறிப்பித்து, தாநநுஷ்டித்துக்காட்டி, தன்னில் விஞ்சின அநுஷ்டாநம் இவன்கையிலே கண்டாலாய்த்து அவன் இவனை பகவத்பாகவத கிஞ்சித்காரயோக்யனென்றறுதியிடுவது. [ஆர்ந்தபுகழ்ச்சுதன்] இவ்வளவிலே புகழ்படைத்து, “பற்றினுரைவிடாதவன்” என்கிற பட்டப்பெயரும் பெற்றாய்த்து அவனிருக்கிறது. (பணிகொள்வான் குயில்நின்றார் பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி) பணிகொள்ளுமவராய்த்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரானவரோயென்று ஸம்புத்தி.

(குயிலித்யாதி) அசேதநமானபக்ஷிஜாதமடைய ஆழ்வார்பரிஸரத்திலேதிருந்தி, திருவாய்மொழிபாடக்கற்றுப்பாடாநின்றால் சேதநனான நான் திருந்தச்சொல்லவேணுமோ. சாகாஸம்பந்தமுண்டாகையாலே அக்குயில்கள் திருவாய்மொழியையாய்த்துப் பாடுவது. அவை * பாடுங்குயில்களாகையாலே தம்பிரான் மாராப்போலே ஆழ்வார்க்குத்திருவாய்மொழிபாடுவனவாய்த்து. ஒருதேசஸம்பந்தத்தாலே*செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடுமானால் இத்தேசவர்த்திகளுக்குத் திருவாய்மொழிபாடச்சொல்லவேண்டாவிதே. தாம் மதுரவாக்காகையாலே மதுரவாக்கான குயிலையிட்டுப் பொழிலைச் சிறப்பிக்கிறார்.

செவியேற்றத்தாலே - செவியாலே. பயிற்றுகை - அப்யஸித்துச் சொல்லுகை.

(குருகூர்நம்பி) “ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்” என்று சேதநரளவன்றிக்கே, திரயக்குக்களளவு மேறும்படியாயாய்த்து ஆழ்வாருடையபூர்த்தியிருப்பது.

(முயல்கின்றே னுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ச்லாக்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன்-அர்த்தியா நின்றேன். செய்கிறவடிமையால் பர்யாப்திபிறவாமையாலே, “திரு வடிகளிலே யெனக்கபிரிவேசம்வேணும்” என்று அர்த்திக்கிறார். “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கேன்” என்று ஆழ்வார் தாம் அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாப்போலே, ஆழ்வார்பண்ணின வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார். ()

(குருகூர்நம்பி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷதைக்கடியான பூர்த்தி யையுடையவோ. பகவத்கிஞ்சித்காரத்துக்கு த்வாரம்பெறிலும் ஆசார்யகிஞ்சித்காரத்துக்கு த்வாரமில்லை. இவன் தர்ஷடத்தை கர்மத்தின்கையிலேபொகட்டு அதர்ஷடத்தை ஈச்வரன்கையிலே பொகட்டிருக்குமவனிடே.

(உன்றன் மொய்கழற்கன்பையே - முயல்கின்றேன்) உன் னுடைய பரமபோக்யமான திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹமடி யாக ப்ரத்யுபகாரந்தேடி. உத்ஸாஹியாநின்றேன். இவ்வுத்ஸாஹத் துக்குமேற்பட ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகைக்குவிரகில்லையே. அவர் தாம் “உனக்கென்செய்கேன்” என்பது, “அப்பனுக்கெதுவுமொ ன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” என்றாப்போலே. (மொய்கழல்) “மொய்கழலேயேத்தமுயல்” என்று - ஆழ்வார் அவ்விஷயத்தை யருளிச்செய்யக்கேட்டுப்போந்த வாஸநையாலே, இங்கும் “மொய் கழல்” என்கிறார். கீழே - “அவன்பொன்னடி” என்று ஆழ்வார் திருவடிகளின் பாவநத்வஞ்சொன்னார்; இங்கே - போக்யதை சொல்லுகிறார். * வகுளாபிராமமாய் ஸ்ரீமத்தாயிடே ஆழ்வார்திரு வடிகளிருப்பது. (மொய்கழற்கன்பையே) இத்திருவடிகளின் போ க்யதை அன்பைக்கொடுத்தது. அன்பு ப்ரத்யுபகாரத்திலே மூட்டிற்று; அதுக்கு இடங்காணாமையாலே அலமரானின்றேன். இவ் வலமாப்பு யாவச்சைதந்யமிதே (க0)

* நம்பி பததாத்தபர்யம் (ஊருமித்யாதி.) மொய்-ச்லாக்யதை. “கழற்கு” என்றது-ஸம்பந்தஸாமாந்ய ஷஷ்டியாய், விஷய விஷயீ பரவணையிட்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (செய்கிற வித்யாதி.) மூன்பே அபிரிவேச முண்டாயிருக்க இவர் புந்; அத்தை ப்ரார்தி திப்பா னென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (என்னையித்யாதி.) ()

அ.—நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு ஆவாஸபூமி பரமபதமென்கிறார்.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா
மன்பன்தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்
கன்பனாய்மதுரகவிசொன்னசொல்
நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே.

மதுரகவியாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ப-ரை.—அன்பன் தன்னை அடைந்தவர்கட்கெலாம் - ஆச்ரிதவத்ஸலனானவனை ஆச்ரயித்தவெல்லார் பக்கவிலும், அன்பன்-வாத்ஸல்யத்தை யுடையராய், தென் - ஸ்ப்ர்ஹண்யமான, குருகூர்நகர் - திருநகரிக்கு, நம்பிக்கு - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருக்கு, அன்பனாய் - தாஸபூதராய், மதுரகவி - ஸ்ரீமதுரகவிகள், சொன்ன-அருளிச்செய்த, சொல்-பாசுரங்களை, நம்புவார் - தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு, பதி - வஸ்தவ்யதேசம், வைகுந்தம் காண்மின் - பரமபதமாகக்காணுங்கள்.

பதினோரம்பாட்டு. (அன்பனித்யாதி) இப்பாட்டில்-இப் ப்ரபந்தம் கற்றார்க்கு வஸ்தவ்யபூமி பரமபத மென்கிறார். ஆழ்வாருடைய பேரக்யதையும் அவர் தமக்கு ஸ்வாமி யென்னுமிடமும், தமக்கு காலக்ஷேபவிஷயமும் அவருடைய ப்ரபந்தமே யென்னுமிடமும், ஆழ்வாரோட்டைஸம்பந்தமடியாக ஈச்வரன் மேல் விழுந்ததுபவித்தபடியும், தம்முடைய தோஷம்பாராமல் ஆழ்வார் விஷயீகரித்தபடியும், தோஷந்தான் அவருடைய தேசப்ரபாவத்தாலே தம்மைவிட்டுக்கழன்றபடியும், பின்பு அத்தோஷம் மேலிடாதபடி ஆழ்வார் குணகீர்த்தநமே தமங்கு காலயாத்நாயாம்படி அவர் தம்மைத்திருத்தினபடியையும், அவருடைய க்ர்பா வைபவத்தை லோகமடங்கலும் தாம்பரப்ப வேண்டும்படி தமக்குப் பிறந்த ஆதரமும், பகவத் க்ரையிற்காட்டில் ஆழ்வாருடைய க்ர்பை லோகத்திலே அதிசயித்தபடியையும், அக் க்ர்பை யடியாக அவர் உபகரித்த வுபகாரமும், அவ்வுபகார பரம்பரைகளுக்கு ப்ரத்யுபகாரந்தேடி அவருடைய பூர்த்தியாலே ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு அவகாசம் காணாமல் தாம் அலமருகிறபடியையுமிதே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்வர்த்தங்களுக்கு வாசக சப்தமிட்டுச்சொன்ன இப் ப்ரபந்தத்திலே ஆதரமுள்ளார்க்கு, நித்யஸூரிகள் பரமபதத்திலே ஒரு ப்ராப்தி பண்ணிக்கொடுப்பார்களென்கிறார். இவர்களுக்குத் திருநகரியே ப்ராப்யஸ்தலமாயிருந்ததாகிலும் அவர்க ளாதரத்துக்காக அங்கேபோய் அங்கும் ஆழ்வானா அநுபவிக்கப்பெறுவார்கள்.

நிகமத்தில், “நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்” என்றத்தைக்கடாஷித்தவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (நிகமத்திலித்யாதி.)

(அன்பன்) தன்னை ஸ்நேஹித்தார்க்குத் தானொருவனுமே விஷயபூதனுமாய், தான் ஸ்நேஹிக்குமிடத்தில் விபூதியாக ஸ்நேஹிக்குமவன். தன்னை ஸ்நேஹித்தவன்புறம்பே சிலவற்றை ஸ்நேஹித்தால் அவனுக்குத் தன்னைப்பெறவிரகில்லை, தான் எல்லாராயும் ஸ்நேஹியானாகில் தான் இன்றிக்கேயொழியும். “ஸர்வதிக்ஷாந்ஸ்யஜலதே” “சாந்ஸ்யஜலதே” “நிரவதிகவாத்ஸல்யஜலதே” “வாத்ஸல்யமஹாததே” என்கிறபடியேகடலுக்குள்ளே மாணிக்கங்களடைய மறைந்துகிடக்குமாப்போலே, இவ்வாத்ஸல்யகுணத்திலே குணந்தரங்களடைய மறையும்படியாயாய்த்து-இதுஸ்வரூபத்தை விளாக்கொலைகொண்டு கிடக்கும்படி. ஸ்வரூபந்தான் ஸர்வஸாதர்ச்யரஹிதமானாப்போலேயாய்த்து - இக்குணமும் ஸதர்சரஹிதமாய் * நிகரில் புகழாயிருக்கும்படி. அந்தஸாதர்ச்யரஹித்யத்தால்பெற்றது பரத்வவித்தி; இந்த ஸாதர்ச்யரஹித்யத்தால் பெற்றது சரண்யத்வவித்தி. (அன்பன்) தன்னைப்பற்றிப் புறம்பே சிலவற்றை யாசைப்பட்டவர்களுக்கும், “கூஹ” “உதாரா” என்று குணங்கொள்ளும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். (அன்பன்) உபக்ரமத்திலே, “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பன்” என்று-சீலஸௌலப்யஸ்வாமித்வங்களை உபாதாநம்பண்ணி, உபஸம்ஹாரத்திலே வாத்ஸல்யகுணத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். அவை ஒருதட்டு, இது ஒருதட்டிறே. இத்தைப்பற்றவிதே, “ஸீலாநிசுணஸம்பந்நஸ்ஸர்வலோகைகவத்ஸல” என்று ரிஷிகளும் சொல்லிற்று.

(அன்பன்றனையடைந்தவர்கட்கெலாமன்பன்) இப்படி ஸர்வலோகவத்ஸலனான ஸர்வேச்வரனுடைய இக்குணத்துக்குத்தோற்று, “கூஹ” “உதாரா” “குணேர்த்தாஸ்யமுபாகத” என்று அடிமைபுக்கு அவன்திருவடிகளை உபாயத்வேநவரணம்பண்ணியிருக்கும் ஸாத்விகவர்க்கத்துக்கு நல்லராயிருக்குமவர். அவனுக்கு எல்லாரோடும் பந்தமுண்டாகையாலே எல்லாராயும் ஸ்நேஹிக்கும்; இவர் “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவளோலு மவர்கண்டர்-எம்மையாளும்பரமர்” என்றிருக்குமவராய்த்து. இவரைப்போலே வைராக்யபூர்வகமான ஸ்நேஹமன்றே அவனது. அவனுக்கு எல்லாரோடும் ஸ்வரூபஸம்பந்தம்; இவரது உபாதிநிபந்தநஸம்பந்தம். (எல்லாமன்பன்) அவர்களுடைய ஜாத்யாதிநியமம் பாராதே தத்ஸம்பந்தமேஹதுவாக நல்லராயிருக்குமவர். “கும்பிநாகர்களைத்துவளோலும் - எந்தொழுகுலம்” “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் - மணிவண்ணர்க்காளென்றுள் கலந்தார் அடியார் தம்மடியா ரெம்மடிகள்” என்றிருக்குமவர்.

(தன்னையடைந்தவர் கட்கெலாமன்பன்தென்குருகூர்நகர்நம்பி) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரோலும் அவர்-எம்மையாளு ம்பரமர்” என்கிறபடியே-பகவத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாயிறே யிருப் பது. தம்மைப்போலே “அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்” என்பாரொ ல்லாராயுந் தமக்கு நாதராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. (தென் குருகூர்நகர்நம்பி) “அடியாரடியார்தம்மடியார்” என்று-தத்ஸம்ப ந்திஸம்பந்திகளளவும்பண்ணின்போமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர்.

(நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்விஷயத்தளவுமன்றிக்கே, ததீயரள வுமன்றிக்கே, ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய். தனக்கு புருஷார்த தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ங் னந்தானுகந்ததன்றிக்கே, “ஈஸ்வரனுக்கப்பேபுருஷார்த்தம்” என் றிருக்கில் பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும்; “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்” “ஈஸ்வரனுக்கப்பேபுருஷார்த்தம்” “மமப்ரா ணஹிபாண்டவா” என்று-பாண்டவர்களைத் தனக்கு தாரகராக விதே நினைத்திருப்பது. ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் அபுருஷார்த்தமென்றிருக்கில் ஆசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும்; “ஆசார்யவாந்” என்றாய்த்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது.

(அன்பன்) அவனடியார், “நனிமாக்கலவியின்பமே நானும் வாய்க்க” என்று-பகவததுபவ ஸகத்தைவிட்டேயாகிலும் வைஷ் ணவஸமவாயஸம்சுலேஷரஸராயிருக்குமவர். (அடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன்) அவனை சேஷியாக வரிக்கவுமாம், பந்துத்வேந வரிக்கவுமாம், உபாயத்வேநவரிக்கவுமாம், இவர்க்கு ஆதரிக்கவே ண்டுவது ஏதேனு மொருஸம்பந்தமாய்த்து.

(தென்குருகூரித்யாதி) இவர்க்கு இப்படி பகவத்பாகவத விஷ யத்தில் ஸ்நேஹத்துக்கு ஊற்றுவாய் திருநகரியில் பிறப்பாய்த்து. துறைவாய்ப்பாலே பயிரும்வாய்க்குமிதே. இவர்க்கு * காதல்கடல் புரைய விளைவிக்மைக்கடி அந்த நிலப்பண்பாய்த்து. (நகர்) அந் நகரவாஸத்தாலேயாய்த்து இவர் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞராய்த்து. (நம்பி) இப்படி ஆத்மகுணபூர்ணரானவாழ்வார்.

(அன்பனாய்) இப்படி இவருடைய பகவதஜ்ஞாந பக்த்யாதிக ளாகிற ஆத்மகுணம்கண்டாய்த்து இவர்க்கு ஸ்நேஹம்பிறந்தது.

அன்பன்றனை யடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங் கு “அன்பன்” என்றது-பக்தனென்றபடி. * நம்பி பததாத்பர்யம் (அடியாரித்யாதி.) பகவானையும் பாகவதர்களையும் பற்றாமல் ஆழ் வார்விஷயத்திலன்பராவானென்னென்ன; “அன்பன், தன்னையடை ந்தவர்கட்கெலாமன்பன், நம்பிக்கன்பன்” என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து இவர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச் செய்கிறார் (தனக்கு என்று தொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே.)

ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத் தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பகவத்ஸமாச்ரயண வேளையிலே புருஷகாரபூதனும், தன்னுடைய அதுஷ்டாநத் தாலே இவனை நல்வழியே கொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையிலும் ஸாத்யவிவ்ர்த்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனும், இப்படிபஹு-முகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிதே யிருப்பது. (மதுரகவி சொன்ன சொல்) ஆழ்வாரை, தாம்சொன்ன பாசரம் தமக்கினிதாயிருக் கையாலே “மதுரகவி” என்கிறார்.

(சொன்னசொல்நம்புவார் பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இனி தாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திரு க்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வார் உத்தேஸ்ய ரானால் திருநகரியன்றோ ப்ரார்ப்யமாவதென்னில்; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்றபிரானானையும், ஆழ்வாரானையுமாய் இருபுரியாய் ச்செல்லும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச் செல்லும் பரமபதம்.

(அன்பனாய்மதுரகவி) அவர்க்கு பகவத்ப்ரோமம்ஸ்வரூபப்ரயுக்த மாய், “ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று நிரூபகமானப் போலே, இவர்க்கு ஆழ்வார்க்குநல்லரானவொன்று நிரூபகம். அவர் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களிரண்டிலும் நிஷ்டராய்ப்போருவர்; இவர் மத்யமபதத்திலேயே நிஷ்டராயிருப்பர். (மதுரகவி) அவர் தத்விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே, “என்னாவிலின்கவி” என் றுப்போலே, இவரும் ஆழ்வாரைக் கவிபாடுகையாலே, தம்மை “மதுரகவி” என்கிறார். (நம்பிக்கன்பனாய்-மதுரகவி) நெஞ்சுக்குப் பணி ஆழ்வார்பக்கல் ஸ்நேஹமாய், வாய்க்குப்பணி அவருடைய குணஸ்தோத்ரமேயானவர்.

(சொன்னசொல்) அவர் ப்ரபந்தீகரித்த இந்தசப்தஸந்தர்ப்பத் தை. (சொன்னசொல்) இதுவு மொருசொல்லே! என்று விஸ்மித ராகிறார். (நம்புவார்) இத்தை யாசைப்படுமவர்கள். இவ்வர்த்தத் தை வ்யுத்பத்திபண்ணிவிடுதல்செய்கையன்றிக்கே இதிலே நெஞ் சையுடையராய் இவ்வியலிலே எப்போதும் பரிசயிப்பது, இதுக் குள்ளோடுகிற ஆழ்வாருடைய ப்ரபாவங்களிலே வித்தராவது, இப்ப்ரபாவத்தை யெப்போதும் ஒருவர்சொல்லக்கேட்க வாசைப் படுவதாய், இப்படி நசைபண்ணிப்போருவார்.

அவர்களுக்குப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகாரத் தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார் (ப்ரதமத்தினித்யாதி.) சொல் நம்புவார் என்னுதே “சொன்ன” என்கையாலே பலிதம் (இனி தாயித்யாதி.) இருபுரியாவது - ஒருவன்முறுக்கு எதிர்முறுக்கு க்குவிபரீதமாயிருக்கை.

“அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ” என்றும், “வானவர் நாடு” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிதே. நம்பிதிருவழுதி வளநாடு தாஸர், “நம்புவார்பதிவைகுந்தம்” என்று-அவர்களிருந்ததேசங் காண் பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர்; “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரொல்லாம்” என்னக்கடவதிதே; “கூரத்தாழ்வான் மகன் பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத் தள்ளி யொருபோகியாய்த்துக்காண்” என்று பெற்றி பணித்தார்” என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வார் (கக)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

(நம்புவார்) பகவத்ப்ரபாவத்திற்காட்டில் ஆழ்வார்ப்ரபாவத்தை விரும்புவார். ஆழ்வார்ப்ரபாவஞ்சொன்னவிது கைதவமன்று, ஸத்யமென்று இவ்வர்த்தத்தைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விச்வ வித்திருப்பார். (பதிவைகுந்தம் காண்மினே) அவர்களுக்கு வஸ் தவ்ய பூமி பரமபதம் * (கக)

அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார்

திருவடிகளேசரணம்.

இங்கேதானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக ஒ னாதி ஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி.) பெற்றிபணித் தார் என்றது - இங்கேயிருக்கச் செய்தேதானே அந்தவிபூதியி லதுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையி லதுபவம் இங்கே கிட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கினார்; ஆகையாலேயொரு போகியாயிற்றென்றபடி (கக)

அடிவரவு - கண்ணி நாவினால் திரிதந்து நன்மையால் நம்பி னேன் இன்று கண்டு அருள் மிக்கவேதியர் பயனன்றுகிலும் அன் பன் வாடி.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

ஸம்பூர்ணம்.

* இங்கே சிலவாக்கியங்க ளிருக்கவேண்டும், கோசாந்தரங்களில் கண்டு கொள்வது.

